Cổ Long

Đoạn Hồn Tuyệt Cung

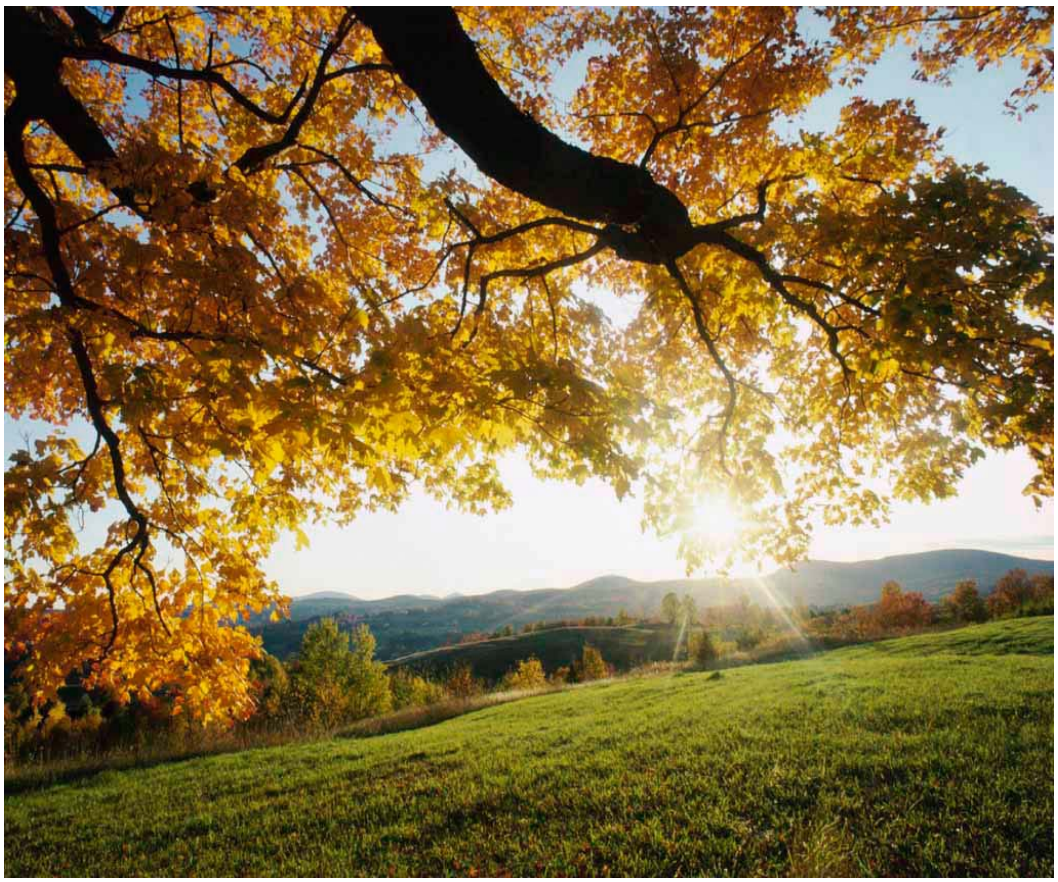

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Cổ Long

Đoạn Hồn Tuyệt Cung

Hồi 1

Huyết chiến trên đỉnh băng sơn

Một đêm cuối đông. Tuyết vẫn còn rơi lả tả. Gió nổi lên từng cơn đùa cây rừng lã ngã trong dãy Trường Độc sơn. Một dãy núi cây cối um tùm nhưng cũng nổi tiếng về lam sơn chướng khí. Song cũng tích tụ lắm dị thảo thiên niên. Bởi lắm nguy nan nên it kẻ lui tới, chỉ có những tay giang hồ thượng đẳng hay kẻ chuyên tầm dị thảo mới dám qua lại trong dãy núi này mà thôi. Vậy mà đêm nay, gió lạnh tuyết rơi, một mỹ phụ trang phục giang hồ, tóc rối tung theo gió cuốn, đang nằm rạp trên lưng ô mã phi thật nhanh vào động cốc của dãy Trường Độc phong sơn.

Mỹ phụ vừa cho ngựa dừng lại trong độc cốc, lảo đảo xuống ngựa, tay trái ôm một gói da thú chặt vào trong lòng. Tay mặt vói ra phía sau bả vai, với đôi mắt mệt nhọc nhưng chứa đầy căm hờn, rút một mũi kim trâm vàng óng ánh bật ra khỏi thịt. Một dòng máu đen chảy tuôn theo ướt đẫm tay áo. Mỹ phụ nuốt vội một viên thuốc trắng đồng thời lấy một chiếc lọ đổ bột thuốc trắng rắc vào nơi vết thương.

Vừa lúc đó phía ngoài miệng cốc đã có tiếng binh khí va chạm, tiếng người hét vang vào trong cốc. Mỹ phụ trong thoáng chốc suy tư rồi vội vã đem cái gói bằng da thú đến bên con ô mã và nhanh nhẹn cột gói này vào dưới bụng con ngựa. Xong mỹ phụ lại kéo hai vạt da lót dưới yên ngựa cho dài để phủ kín cái gói dưới bụng ngựa.

Bỗng hai bóng người phóng đến gần mỹ phụ hét lên :

- Hãy đưa ngay bộ bí kíp toàn thư cho chúng ta.

Mỹ phụ hất ngược mái tóc ra sau để lộ ra gương mặt như tiên nữ lúc sa cơ, nàng gằn giọng :

- Hay cho Song Hung Ma Trảo, chúng bay cũng cấu kết với bọn nhị điện và tam động mưu đoạt bí kíp nữa à?

Một tên mặt dài như ngựa, da xanh như chàm cất tiếng cười khả ố đáp :

- Bí kíp toàn thư, người võ lâm ai mà không thèm muốn, vậy nên Tiên cơ đừng vội trách hai ta hợp lực với gần mỗi trăm cao thủ võ lâm đột công phu phụ Tiên cơ.

Mỹ phụ gật đầu đáp :

- Song hung nổi tiếng hung tàn bởi trảo quỷ, vậy giờ đây cũng còn gọi ta bằng hai tiếng Tiên cơ à?

Tên kia lúc nãy giờ đứng lặng thinh, chực chờ tấn công mỹ phụ nhưng giờ này hắn cũng nhe bộ răng quỷ trên khuôn mặt tròn lẳng với màu da đỏ tía trả lời cho tên mặt ngựa :

- Ai mà không sợ Bích Lạc Tiên Cơ nhuyễn tiên thần kiếm và phu quân của nàng là Thánh Kiếm Nam Chính Hùng, một đôi giai nhân hành hiệp vang danh võ lâm với đại danh Tiên Kiếm song hiệp.

Hắn gật gù rồi tiếp :

- Vì vậy mới có đêm hôm nay.

Vừa lúc đó từ phía ngoài miệng cốc, một thanh niên hán tử, bạch y bào máu nhuộm gần hết, tay cầm thanh báu kiếm loạng choạng chạy vào.

Mỹ phụ hốt hoảng gào lên :

- Phu quân....

Nàng vừa hét vừa lao lại, nhưng Song hung đã chuẩn bị liền hợp lực, bốn cánh tay tung liền bốn trảo quỉ chớp giăng chận ngay mỹ phụ lại. Bích Lạc Tiên Cơ vội vung nhuyễn tiên kiếm phản công quỷ trảo.

Cùng lúc đó có hơn mấy chục cao thủ Hắc đạo ùa vào cốc, thế là một cuộc

đụng độ lại tiếp diễn.

Lúc này Nam Chính Hùng đã mỏi mệt, vì cuộc tử chiến đã kéo dài từ đầm Dạ Mục, đến độc cốc cố ngăn kẻ thù cho Bích Lạc Tiên Cơ cùng ô mã chạy trước nhưng địch nhân quá đông và gồm những tay cao thủ liên hợp, luân chiến nên Thánh Kiếm Nam Chính Hùng đã bị mấy vết thương máu ra nên giảm sức.

Tuy vậy mang danh Thánh Kiếm nên đường kiếm của Nam Chính Hùng với những tuyệt chiêu tàn khốc đã làm thiệt hại không ít cho bọn Hắc đạo.

Đột nhiên Bích Lạc Tiên Cơ thoát ra miệng cốc. Thấy vậy Thánh Kiếm Nam Chính Hùng cũng không chậm trễ băng mình theo. Nhưng hai người vừa thoát đi đã hơn bốn chục tên Hắc đạo phóng theo.

Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ thoát khỏi cốc là chạy theo triền dãy Trường Độc phong sơn lên hẳn trên đỉnh cao đầy tuyết trắng. Hai người vừa dừng chân đã có hơn năm mươi cao thủ Hắc đạo mai phục sẵn bổ vây hai người vào giữa.

Một giọng nói như lệnh vỡ vang lên :

- Đêm nay trên đỉnh băng sơn này là tuyệt địa của hai ngươi.

Thánh Kiếm Nam Chính Hùng nổi giận, gằn từng tiếng :

- Nhị vị Điện chủ và tam vị Động chủ cũng có mặt ở đây nữa à?

- Tại sao không? Vì chúng ta cần xem cho biết một bảo vật võ lâm ngàn năm đâu dễ tìm. Vậy vợ chồng ngươi biết điều thì hãy đưa ra đây, để cùng được chết toàn thây bên nhau.

- Chừng nào vợ chồng ta không có mặt trên thế gian này, lúc đó chúng bay tự do tự tại, còn bây giờ hãy động thủ.

Lời vừa dứt, Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ nhuyễn tiên thần kiếm hợp công với gần một trăm cao thủ Hắc đạo giang hồ.

Cuộc lưu huyết thế gian hi hữu trên đỉnh băng sơn được ghi lại như một

huyền thoại trong suốt một đêm đông gió tuyết vì một bảo vật võ lâm nơi dãy Trường Độc phong sơn.

Những ngày mùa xuân sắp đến. Người nơi thành thị đã tấp nập mua sắm để chuẩn bị đón xuân.

Các quán hàng người người chen chúc.

Đại tửu lâu Thanh Xuân Mộng cũng đã chật khách. Lúc đó, một lão ông râu năm chòm bạc phếu, mình mặc thanh bào, tay cầm chiếc quạt đang dắt một đứa bé lên mười, bước vào tửu quán đưa mắt tìm bàn ngồi thì từ phía trong có một lão ăn mày tay cầm bầu rượu, chệnh choạng bước đến trước mặt ông lão thanh bào, chụp vai ông ta, sặc mùi rượu lên tiếng hỏi :

- La huynh, còn nhớ thằng ăn mày này không?

Lão trượng mặc thanh bào, nét mặt vui mừng như bắt được bạn hiền lâu ngày, đáp ngạc nhiên :

- Trời ơi! Đã hơn mười năm rồi mà Giang huynh cũng vẫn không rời bầu rượu.

Lão ăn mày vừa kéo lão trượng mặc thanh bào vào chiếc bàn lão ta đang ngồi lúc nãy tận phía trong vừa nói :

- Hãy vào đây cái đã. Chúng mình chén tạc chén thù cho bỏ những ngày xa cách.

Vừa ngồi xong, lão ăn mày nhìn đứa bé hỏi lão trượng mặc thanh bào :

- Đứa bé này.... là gì của La huynh vậy?

Lão trượng mặc thanh bào vừa xoa đầu thằng bé vừa đáp :

- Cháu của đệ đó.

- Ủa! La huynh đâu có con sao có cháu?

Lão trượng mặc thanh bào muốn ngăn nhưng cũng chẳng kịp nữa rồi. Lập tức liếc mắt nhìn thằng bé rồi cười dã lã với lão ăn mày :

- Giang huynh chưa biết đấy thôi, chứ đứa bé này tên là Đông Bích vì cha mẹ nó chẳng may bạo bịnh qua đời rồi ký thác lại cho lão từ thưở mới sinh đến giờ đấy chứ.

Nói xong, lão quay sang thằng bé, ôn tồn nói :

- Đông nhi, cháu bái kiến Giang lão tiền bối đi.

Đông nhi bước đến trước mặt lão ăn mày toan cúi xuống chào thì lão ăn mày đã đưa cái bầu rượu ra cản và cười khề khà với Đông Bích :

- Ông cháu thì lúc nào cũng lễ nghi phiền phức. Lão không thích đâu, cháu cứ tự nhiên đi.

Đông Bích bị lão ăn mày cản lại nên không hành lễ bái kiến được liền nghe lão trượng mặc thanh bào khẽ bảo :

- Lão tiền bối đã không thích thì thôi, cháu nên tuân lời người vậy.

Rồi lão nói tiếp :

- Nhân dịp này, ông cũng cho cháu biết là lão tiền bối đây là một người bạn hiền của ông, phương danh của người là Giang Thượng Khả với đại hiệu giang hồ là Túy Hồ lão tử.

Lão ăn mày tu một hơi rượu nơi bầu rồi xua tay lia lịa cười khề khà :

- La huynh, lão là kẻ ăn mày, nay đây mai đó, nhà không có một mái, thân sống lênh đênh theo gió bụi mây ngàn, tên hiệu đó có là gì đâu, chẳng qua giang hồ bạn hữu gán cho xú hiệu vì tật uống rượu ưa say của đệ đấy thôi.

Lão đưa bầu rượu lên nốc một hơi nữa rồi tiếp liền :

- Có cái danh mà thiên hạ giang hồ đến phải ca tụng là Ngự Thanh Y Lang, tay thần dược của tiên đế và là quan Ngự sử của Thanh triều đã dứt bỏ quan chức về mặc thanh bào phiêu diêu nơi rừng cao núi thẳm để tìm chế danh dược, mai ẩn cái tên La Hồng Chấn có đúng như vậy không, La huynh?

Lão mặc thanh bào nhìn bạn cảm thông :

- Giang huynh nhắc lại tiên đế làm lòng đệ chợt thấy nao nao, quyến luyến cho tình vua tôi đậm đà, rồi tiên đế đột ngột ra đi, cho bầy tôi trung phải căm hận mưu gian của nịnh thần, đành dứt áo ra đi khỏi vòng kiềm tỏa danh lợi.

Lão ăn mày tức Túy Hồ lão tử Giang Thượng Khả đang mải miết chuyện vãn với lão trượng mặc thanh bào tức là Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn mà quên bẵng đi thằng bé mang tên Đông Bích, nên Túy Hồ lão tử nói lên với Ngự Thanh Y Lang :

- Chúng ta cứ mải miết luận đàm mà để cháu Đông Bích ngồi buồn mỗi mình vậy.

- Đã mười năm qua, hôm nay đệ mới đưa nó ra thị thành cho biết cảnh phong lưu, tấp nập, chứ ở nhà mãi, bắt nó vùi đầu trong bút nghiên và theo đệ hái thuốc, cứu người, bắt mạch, sợ nó chán nản, buồn phiền, hơn nữa cũng là dịp để cho cháu học thêm lịch duyệt, so sánh cái học trong văn chương, sách vở với thực tiễn trên đời ô trọc này.

Túy Hồ lão tử gật đầu tán đồng :

- Phải phải, nên lắm nên lắm, người xưa có nói "đi một ngày đàng, học một sàng khôn", huynh xử sự như vậy là phải lắm.

Rồi đột nhiên lão ngừng lại nói để cho Ngự Thanh Y Lang chú ý hơn :

- Nhưng theo đệ, đệ cứ thắc mắc trong lòng là tại sao La huynh không cho cháu Đông Bích tập luyện võ công. Vì theo con mắt của đệ, thì đệ thấy thiếu sót điều đó là làm mai một cho một thể chất căn cơ thành tựu thiên tài, trăm năm khó tìm, thiện ý của đệ như vậy huynh có thấy đúng được chỗ nào không?

- Với cặp mắt sắc bén của Giang huynh thì đệ xin thán phục. Nhưng vì huynh hỏi thì đệ cũng xin bày tỏ ý hướng của đệ mà theo đó là đệ nghĩ rằng cháu Đông Bích, thiên căn cốt cách được trời nắn thật hiếm hoi mới tìm

thấy, nhưng cứ lấy cái võ học làm sức mạnh cho công lý thì trên giang hồ sao có được thanh bình trong tình thương.

Ngự Thanh Y Lang trầm ngâm, rồi nói :

- Mà dẫu cho có dụng võ học thì phải có căn bản về văn học, luyện tánh dưỡng tâm, như vậy cái văn mới tải được cái võ học thì lúc đó văn võ uyên thâm đạt thành mới phô diễn cái sở học tải được cái đạo mưu phúc cho quần hùng, bá tánh.

Từ lúc đầu đến giờ, Đông Bích vẫn ngồi lẳng lặng vừa nghe vừa ăn bữa cơm chiều cùng hai vị lão trượng, nhưng khi nghe Ngự Thanh Y Lang bàn về cái văn học, cái võ học với cái đạo làm người nên cậu mới lên tiếng góp ý với giọng chửng chạt.

- Thưa ngoại, thưa Túy Hồ lão tiền bối, theo sự hiểu biết thô thiển của cháu thì trong cái văn chương, sách vở cũng có hàng hà sa số đủ loại vì kẻ viết sách với từng mục đích riêng của họ. Nếu được đọc các bảo thư thì sự hữu ích thật là muôn ngàn cũng như khi va chạm với cõi đời phức tạp bởi lòng người man trá mà biết phân biệt giữa tà và chánh không có nguồn, bờ ngăn cách, vì trong Phật môn có câu "bỏ dao đồ tể có thể trở về với Phật". Như vậy con người có thể hôm nay dẫm trong nguồn mê tội ác nhưng nếu được giác tỉnh, hồi đầu quay về đường thẳng nẻo ngay thì lúc đó mới khó xử cho quan niệm hẹp hòi và như thế cũng đủ thấy lòng người khó đo, khó dò.

Túy Hồ lão tử vỗ tay đánh đốp một cái, gật đầu khen ngợi :

- Hay lắm, cháu mới bằng chừng ấy tuổi mà lý luận thông suốt, hợp đạo, hợp lẽ lắm. Nhưng lão vẫn nghĩ rằng ngoại cháu không cho cháu hấp thụ nền võ học là điều thiếu sót.

Ngự Thanh Y Lang chận lời ngay :

- Giang huynh nói vậy, chứ như thân đệ đây có biết gì là võ công, mà thấy vậy hay hơn, vì tránh được những cuộc đụng độ lưu huyết gây ân oán trong

giang hồ triền miên bất tận.

Lão ngần ngừ giây lát rồi nhìn Đông Bích và Túy Hồ lão tử nói thong thả :

- Tuy vậy, nhưng đối với cháu Đông Bích nếu có cơ duyên, đệ đâu cố hẹp hòi, bo bo theo lối cố chấp.

Hai già một trẻ luận đàm cho đến nến đèn trong tửu lầu đã lên mới rời bàn ăn, rồi cùng lên lầu trên mướn phòng trọ ngụ qua đêm.

Một tên điếm nhị vừa đưa ba người vào một căn phòng rộng lớn nói lấy lòng khách trọ.

- Căn phòng này dành cho khách thượng lưu như tam vị, tuy tiền thuê có đắt chút ít, nhưng chắc chắn tam vị cùng chung ngụ với mọi tiện nghi thoải mái.

Ngự Thanh Y Lang quay bảo điếm nhị :

- Bây giờ còn sớm, nhưng đến khoảng hết canh hai ngươi nhớ mang lên cho ta một khay trà thượng hạng nhé!

Tên điếm nhị rối rít :

- Dạ, dạ vâng, con sẽ đưa loại trà thượng hảo hạng cho chư vị, mà chư vị thích loại Bạch Cúc trà hay Long Tỉnh trà vì hai loại này đều thuộc loại thượng hảo hạn ở đây.

- Nhà ngươi chọn cho ta loại Long Tỉnh trà vì loại này hương vị thắm đậm hơn.

Tên điếm nhị lại rối rít dạ vâng rồi rút lui sau khi cung cấp mọi cần thiết cho gian phòng mà hai già một trẻ trú ngụ.

Đai tửu lâu Thanh Xuân Mộng được dựng cạnh giòng Đại Thủy nên giờ này đứng trên lầu của tửu lầu nhìn được ra đến mặt sông với cảnh thuyền ghe đủ loại, đủ cỡ, đèn sáng chạy xuôi ngược dập dìu.

Cả ba mải miết ngắm cảnh thuyền đèn trên sông mà quên đi thời gian, cho đến khi bóng thuyền đã vắng ngắt trên sông, lúc đó cả ba mới quay vào phòng.

Gian phòng có ba chiếc giường nên Đông Bích xin phép Ngự Thanh Y Lang và Túy Hồ lão tử để đi nghỉ trước. Nó bèn lên giường nằm quay mặt vào phía tường không buồn động đậy như người đã ngủ, nhưng thật ra nó đã có chủ ý. Vì lúc chiều, trong cuộc nói chuyện giữa Ngự Thanh Y Lang và Túy Hồ lão tử đã đề cập đến thân phận của nó nhưng từ lúc nhỏ đến giờ, mặc dù sống trong tình thương trọn vẹn, cũng như sự săn sóc đầy đủ của ngoại nó là Ngự Thanh Y Lang nhưng chưa bao giờ ông nói cho nó biết về thân thế của cha mẹ nó. Đêm nay, nó hy vọng ngoại nó sẽ cho Túy Hồ lão tử biết một vài điều vì ngoại nó đã gọi trà để uống đêm. Nó đoán thế nên giả đò xin phép đi ngủ sớm để khỏi trở ngại cho hai người và biết đâu nó sẽ được nghe lén về thân thế, dẫu biết rằng nghe lén là không tốt, song đó là điều hệ trọng cho cuộc đời nó. Nó cố dằn sự nôn nao trong dạ, và thầm khấn cho cơ hội mà nó nghĩ sẽ xảy ra.

Nó chờ chực mãi rồi nó nghĩ miên man. Nó nghĩ đến những ngày ở nhà. Ngoại nó luôn luôn bắt nó phải đọc, phải học biết bao sách vở, chỗ nào nó không hiểu được là nó hỏi ngoại nó. Ngoài việc học hành văn chương kinh sách, ngoại nó lại bày vẽ nó cách thức nhận bệnh, kiểm mạch, chế luyện đan dược mà vì vậy trong mười năm qua, nó được huấn luyện mỗi cách căn bản về cái học văn chương, y lý kinh mạch. Nó đang để ý tưởng trở về với quá khứ thì có tiếng gõ cửa làm nó giật mình. Thì ra tiếng điếm nhị bưng trà như lời dặn của khách.

Sau khi điếm nhị lùi ra, cửa được đóng lại, Ngự Thanh Y Lang tay rót trà mời Túy Hồ lão tử :

- Đệ biết rằng Giang huynh chỉ thích rượu, nhưng Giang huynh cũng nên nhấm nháp chén trà để đổi mùi hương vị vậy, Giang huynh có thấy khó chịu lắm không?

- Ồ! La huynh sao bày vẽ quá. Dẫu đệ không biết uống trà, đệ cũng không

dám chối từ, huống hồ đệ cũng thích loại Long Tỉnh trà đậm đà hương vị này lắm chứ!

Cả hai cười ra chiều đắc ý tương phùng.

Chợt Túy Hồ lão tử vừa để chén trà xuống với dáng nghiêm trang nhắc nhở :

- Mỗi lần đệ nhấm trà lại nhớ đến đại ca của La huynh, không biết bây giờ lão ở đâu?

Ngự Thanh Y Lang trầm ngâm buồn bã thở dài :

- Nhắc đến sư huynh của đệ làm đệ cảm thấy một sự éo le kỳ lạ. Bởi vì đệ và sư huynh của đệ thân tình từ thuở trẻ thơ, cùng chung một ý thích là tìm học về y dược. Nhưng sau đó, bởi chữ tình ngang trái thế nào mà sư huynh của đệ liền dứt tình ra đi phiêu diêu mây ngàn không còn biết dấu tích. Tuy nhiên, trong mười năm gần đây, đệ có nghe giang hồ đồn đại về tài thánh dược của một nhân vật kỳ quái, đệ định tâm tìm kiếm, để cần biết nhân tài một lần và xem ra có thể may mắn biết dấu tích sư huynh của đệ.

Túy Hồ lão tử gật gù :

- Chí phải, chí phải, mà có lẽ nhân vật nào đó tài dược hơn được huynh không, chứ hiện nay ai mà qua nổi huynh nữa chứ?

- Giang huynh khéo khen cho đệ thêm hổ thẹn. Đệ nghĩ rằng so với nhân vật đó chắc đệ còn thua kém nhiều.

Túy Hồ lão tử xua tay nói :

- Chuyện đó chưa minh chứng rõ ràng, đợi ngày nào có sự gặp gỡ hẳn hay, mà nhân vật đó đại hiệu gì huynh có rõ không?

- Nếu không biết được đại hiệu thì đệ đâu dám đề cập đến. Người đó có tên hiệu là Thánh Dược Độc Cô Sĩ.

- Đệ đi đây đó cũng quá nhiều, vậy mà chưa được nghe đến tên hiệu đó. Đúng là nghề nào tài ấy, cũng chẳng qua La huynh là tay thần y nên mới tìm biết được.

Sau những câu chuyện đắc ý là một ngụm trà thấm giọng.
Rồi Túy Hồ lão tử quay nhìn về phía Đông Bích, thấy nó ngủ yên nên mới quay sang hỏi Ngự Thanh Y Lang :
- Bây giờ, nếu có thể thì huynh cho đệ biết về trường hợp nào mà huynh có được cậu bé Đông Bích quá khôi ngô, thông minh và căn cơ hiếm thấy làm đệ thấy thích nó quá.
Ngự Thanh Y Lang dễ dãi :
- Chuyện gì chứ việc ấy đệ xin trình bày với huynh ngay.
Lão uống ngụm trà nữa rồi bắt đầu kể :
- Giang huynh à, hôm đó vào một ngày cuối đông, cách nay đã hơn mười năm. Buổi sáng hôm đó tuyết vẫn còn rơi nơi miền núi Trường Độc phong sơn. Đệ tìm các loại thuốc thông thường thôi. Nên đệ lại tiếp tục vào độc cốc dưới chân dãy Trường Độc phong sơn nhưng vừa vào thì đệ nghe tiếng trẻ con khóc lên mấy tiếng có vẻ yếu ớt lắm. Đệ tìm mãi, bỗng thấy một con ngựa ô nằm chết trong một lùm cây mà tuyết rơi phủ đầy. Đệ lại men đến, lúc này nghe tiếng khóc của đứa trẻ chỗ con ngựa nên không còn ngần ngại nữa, đệ moi tuyết lên thì dưới bụng con ngựa còn có một gói bằng da thú. Đệ vội vàng mở đem ra và khi cái bao da được mở tung ra, đệ mới thấy một thằng bé đang lạnh cóng, khóc ú ớ. Thằng bé này chắc cũng vừa sinh hạ một đôi ngày thôi. Song nó nhờ có bao da thú che tuyết lạnh chứ nếu không thì không cách gì đệ cứu sống nó được. Đệ vội vàng đem hồi dương sinh khí dược hoàn mớm cho nó và rồi mang về tệ gia mướn người nuôi nấng cho đến khi biết đi biết nói, đệ mới huấn dạy văn chương, phong cách và ngoài ra đệ còn ra công chăm luyện cho nó những gì đệ hiểu biết về ngành y lý. Nhờ được sự thông minh tột chúng, nó thu đạt một cách dễ dàng. Rồi nó ngày càng khôi ngô, vương vĩ. Sự mến yêu của đệ đối với nó có thể là tột cùng. Và đệ lúc nào cũng thích có nó ở bên cạnh bàn chuyện văn chương thế

sự trong những giờ nhàn rỗi.

Từ nãy đến giờ Túy Hồ lão tử yên lặng lắng nghe Ngự Thanh Y Lang lược kể. Đến đây lão mới lên tiếng :

- Rồi La huynh nghĩ thế mà đặt cho nó cái tên Đông Bích hay là cha mẹ nó có để tên họ tông tích lại.

Ngự Thanh Y Lang mỉm cười trả lời :

- Thật khi đặt tên cho nó, đệ không có nghĩ gì sâu xa cả. Thứ nhất là đệ thấy trong người nó có mang một viên ngọc bích hình bát giác, có lẽ là cha mẹ nó lưu lại cái di vật cuối cùng này cho nó và đệ tìm gặp nó vào mùa đông nên đệ đặt nó là Đông Bích.

Lão ngừng lại, uống một hớp trà rồi tiếp :

- Hơn nữa, chữ Đông Bích là tên của một ngôi sao trong thập nhị bát tú, thuộc văn chương mà đệ có hoài bảo là nó sẽ nở mày nở mặt với thiên hạ bằng sở học văn chương. Chính vì vậy mà đệ dùng một chữ kép điển tích, mang ước vọng của đệ và cùng hòa hợp với sở vật của nó và mùa sinh ra nó để hợp tên mà đặt.

Túy Hồ lão tử ngắt ngang :

- Còn họ của nó, nếu huynh không biết sao không để họ của huynh mà lại để tên không vậy. Chẳng lẽ nó mang họ Đông?

- Cũng ở chỗ đệ chẳng biết họ của cha mẹ nó nên đệ không muốn hồ đồ mà cứ để vậy mà đợi trời cao dun dủi cho nó tìm gặp cha mẹ nó, lúc đó nó gán cái họ vào cũng chẳng sao.

- La huynh thật là người ngay thẳng, nhưng như vậy ắt trong lòng La huynh đã ngờ rằng một ngày nào đó La huynh phải cho cháu Đông Bích tầm sư học võ để cho nó tìm thù chứ.

Ngự Thanh Y Lang gật gù :

- Không phải là đệ cố chấp hẹp hòi, trọng văn khinh võ như đã trình bày với

huynh, nên đệ nghĩ rằng, trước hết nó phải có một căn bản văn học, rồi sau sẽ tùy duyên ngộ riêng tư của nó mà an bài cho hành trình mai hậu của nó vậy.

Hai vị lão trượng chuyện trò thật đắc ý, và cũng tưởng rằng cậu bé Đông Bích đã thả hồn trong giấc ngủ nhiều mộng đến. Nhưng thật ra nó vẫn thức và thức một cách tỉnh táo. Nó ghi vào lòng cuộc đàm thoại này. Cuộc đàm thoại mà mười năm nay nó hằng mong ước mà chẳng bao giờ ngoại nó hé môi cho nó biết. Và giờ đây, nó hiểu được thân thế của nó mù mịt. Cha mẹ của nó đã như thế nào và tại sao lại bỏ nó bên con ngựa chết trong vùng băng tuyết. Đã mười năm rồi nó sống trong khắc khoải mong chờ của một đứa trẻ thông minh tuyệt vời. Nó yên lặng nằm quay mặt vào trong tường mà tưởng nghĩ trong muôn ngàn ý nghĩ để tưởng tượng hình ảnh của cha mẹ nó. Sự bi thương cùng cực đã làm cho nước mắt nó rơi ước lạnh bên má nên nó giật mình, nhưng may thay lúc này trong phòng đèn tắt. Ngự Thanh Y Lang và Túy Hồ lão tử đã đi nghỉ nên chẳng ai thấy cảnh thương tâm, đau lòng này. Rồi nó lại suy nghĩ và đột nhiên đưa tay sờ miếng ngọc bích hình bát giác đeo nơi ngực mà thấy mến yêu một cách lạ lùng và tha thiết hơn bao giờ hết. Những hình ảnh chập chờn đến với nó theo sự tưởng tượng dồi dào của nó. Nó suy luận và cho rằng cha mẹ hẳn phải là người trong giới võ lâm vì nó nằm bên cạnh con ngựa chết trong vùng tuyết giá, nơi độc cốc hiểm nguy thì kẻ thường tình chẳng bao giờ bén mảng đến làm gì. Nếu không thì nó bị người bắt và rồi người này có lẽ bị giết đồng thời với con ngựa. Nhưng cách nào rồi nó cũng nghĩ rằng cha mẹ nó cũng đã bị kẻ nào giết chết ngay lúc nó vừa sinh ra. Như vậy thì nó phải tìm cho ra kẻ thù để biết thân phận và cha mẹ nó. Nó nghĩ mãi, nghĩ cho đến lúc mệt quá, nó thiếp đi trong cơn mộng hãi hùng, triền miên dằn vặt nó, đang nung nấu, manh nha cho sự bất bình trong uất hận của tuổi trẻ.

Hồi 2
Hàn Độc Ma Tôn

Sau một đêm nghỉ tại đại tửu lâu Thanh Xuân Mộng, sáng hôm sau Ngự Thanh Y Lang, Túy Hồ lão tử và Đông Bích dự định ra dạo vòng quanh phố xá nhộn nhịp. Nhưng vừa ra khỏi đại tửu lâu chưa xa, bỗng Túy Hồ lão tử lại đổi ý nên nói với Ngự Thanh Y Lang :
- La huynh, gặp huynh mừng rỡ quá nên mải mê hàn huyên mà quên bẳng một việc người bạn của đệ đã ký thác nên bây giờ đệ xin phép ra đi trước một bước.
Ngự Thanh Y Lang mau mắn :
- Ồ! Nếu Giang huynh có bận việc thì cứ tự tiện đi. Chúng ta sẽ gặp lại lần khác để đàm luận thỏa thích hơn.
- Đệ cũng mong như vậy, bây giờ đệ xin cáo từ La huynh hãy dạo phố phường cùng với cháu Đông Bích.
Vừa nói dứt, lão chào hai người rồi phút chốc khuất dạng, Túy Hồ lão tử trở ngược đường, lẫn vào đám người đi thật nhanh.
Đông Bích quay mặt nhìn theo dáng suy tư rồi cất tiếng hỏi Ngự Thanh Y Lang :
- Ngoại ơi! Túy Hồ tiền bối cũng là nhân vật giang hồ?
- Ừ, mà cháu hỏi chi vậy?
Đông Bích hơi ngần ngừ rồi mới nũng nịu :
- Cháu hỏi vậy để cho biết, mà có lẽ lão tiền bối đó vang danh bởi cái bầu rượu, lúc nào ông ta cũng giữ bên mình phải không ngoại?
Ngự Thanh Y Lang nhìn Đông Bích nói :
- Cháu nói đúng đấy, vì cái bầu rượu của lão ta là vũ khí phòng thân của lão đấy. Bầu rượu đó được chế luyện đặc biệt lắm, dùng như thép quí vậy. Hơn nữa, nghe nói trong bầu rượu của lão có cái ảo diệu mà hắc bạch giang hồ cũng ngại lắm. Nhưng điều đó là ngoại mới nghe thôi, chứ chưa được thấy lão ta sử dụng bao giờ.
Đông Bích buộc miệng :
- Giang hồ thật là phức tạp.
Ngự Thanh Y Lang tiếp lời :
- Vì vậy mà ngoại muốn cháu có một nhận định rõ ràng, sáng suốt trước khi hành động để tránh cái hậu quả khó lường của tình đời nhân thế.
Khi bóng của Túy Hồ lão tử đã khuất xa trong đám người, hai ông cháu

Đông Bích mới quay gót tiếp tục cuộc hành trình đã định.
Vừa đi Đông Bích vừa hỏi :
- Ngoại ơi! Cháu nghe rằng những vị ăn mày mà là cao thủ võ lâm thì ở trong Cái bang và được định cấp bằng gậy và y trang. Song ở Túy Hồ lão tiền bối cháu chẳng thấy ông ta có túi nào cả mà sao cũng là cao thủ lừng danh như ngoại nói?
Ngự Thanh Y Lang gật gù trả lời :
- Cháu có nhiều nhận xét và quan sát lắm. Nhưng riêng trường hợp Túy Hồ lão tử tiền bối lại ngoại lệ. Vì lão ta không muốn gia nhập vào Cái bang, mà cũng không đi xin ăn. Sở dĩ vì vậy lão ta trước kia là đệ tử của một Bang chủ đã quá vãng nên lão hành hiệp dưới danh hiệu lão ăn mày với cái bầu rượu thành danh trong giang hồ.
Đông Bích cười tán đồng :
- Như vậy cũng hay, miễn là mục đích là hành hiệp cứu đời chánh danh là được, không cần chú thiết đến hình thức rườm rà, khi không có thực chất phải không ngoại?
- Ừ! Cháu nghĩ thế cũng phải lắm.
Hai ông cháu Đông Bích vừa chuyện trò vừa dạo ngắm phố hàng, thỉnh thoảng ghé mua các thực dụng hay các món sắm sửa cho những ngày xuân sắp đến.
Mọi việc mua sắm đã xong xuôi thì trời đã quá trưa. Hai ông cháu tìm quán độ trưa, rồi lại tiếp tục lên đường trở về nhà.
Ngự Thanh Y Lang quay sang nói với Đông Bích :
- Vậy là mùa xuân này, ông cháu chúng ta đầy đủ bánh mứt, trà rượu để đón chúa xuân rồi Đông Bích nhỉ?
Đông Bích hớn hở :
- Còn hơn hai mươi ngày nữa là chúa xuân ngự trên vạn vật. Cháu nghĩ đến cái vườn hoa của ngoại mà thấy thích quá. Mặc dù gian nhà cỏ của chúng ta mãi tận trong hốc núi nhưng nó thơ mộng quá phải không ngoại?
Không đợi cho Ngự Thanh Y Lang trả lời, Đông Bích miên man nói tiếp :
- À! Này ngoại này, trời xuân tiết đẹp gió thoảng nghe hương, mà nhà mình lại đủ loại bánh lan thì còn mùi hương nào diễm tuyệt bằng. Trời ơi! Lúc ấy ông cháu mình chắc sẽ thấy thanh thoảng thoát tục biết mấy. Rồi muông chim rừng hợp tấu khúc nhạc xuân chắc hay hơn trong những sáng chúng thường ca hót trên cành bách tùng, hay trên thùy dương chót vót.
Nó đang nói thao thao bỗng nhiên nó ngưng bặt, mặt buồn hiu đột ngột làm Ngự Thanh Y Lang ngạc nhiên nhìn nó hỏi :
- Ủa sao cháu đang vui vẻ mà tại vì sao lại ủ dột vậy?
Đông Bích làm thinh cắm cúi tiến bước không trả lời. Ngự Thanh Y Lang tiến sát bên nó vừa đi vừa ôn tồn :

- Hay là cháu buồn vì cô đơn như hơn mười năm qua. Một mái nhà nhỏ chỉ có hai ông cháu quạnh hiu hủ hỉ với nhau cùng muôn chim, muôn thú vạn hoa thiên nhiên.
Đông Bích chợt ngừng chân, ngẩng mặt nhìn Ngự Thanh Y Lang rồi không hiểu nó muốn nói gì lại thôi, nên ngoại nó mới hỏi :
- Cháu có điều gì thắc mắc cứ nói để ông cháu chúng ta cùng bàn luận xem sao.
Nó yên lặng một chốc rồi nhỏ nhẹ :
- Thôi ngoại ạ, bây giờ chúng ta đi cho nhanh hơn để về nhà cháu có mấy điều xin thỉnh ý của ngoại.
- Vậy mà cháu làm ngoại tưởng là việc gì hệ trọng gấp gấp lắm.
Ngự Thanh Y Lang và Đông Bích mải miết đi cho đến hoàng hôn thì gặp ngả ba một con đường vắng.
Ngự Thanh Y Lang đứng lại nơi ngả ba lên tiếng :
- Chúng ta tách qua con đường này lên mạn Bắc để ngoại ghé thăm một ông bạn chí thân rất thường đi lại nơi giang hồ để học hỏi thêm.
- Vậy thì thích quá, cháu lại được biết thêm về danh lam thắng cảnh nữa.
- Chứ cháu không nóng về nhà à!
- Thưa ngoại, trước sau gì cũng về tới nhà, mười năm vậy mà đã qua nhanh chóng huống hồ trong vài hôm thưởng ngoạn thâu thập nhiều điều hữu ích.
- Nếu thế thì chúng ta đi gấp đêm nay, nhân đường từ đây đến vùng có quán xá khoảng canh một đến thôi.
- Thế bây giờ chúng ta cứ đi đến đâu hay đến đó.
Ngự Thanh Y Lang ngần ngừ :
- Mà con đường này từ hơn mười năm nay ngoại chưa qua lại lần nào, không hiểu có gì thay đổi chưa?
Rồi lão cương quyết :
- Ồ, nói thế chứ chúng ta có làm hại ai, gây sự ai đâu mà ngại.
Thế rồi hai ông cháu rẽ qua ngã ba tiến bước trong buổi hoàng hôn.
Con đường phải đi qua một vùng rừng vắng nhưng hai người không e ngại, lầm lủi tiến bước.
Những tia nắng sau cùng yếu ớt chen qua kẻ lá trong khoảnh khắc, rồi chết lịm khi vừng ô chui vào phía trời tây. Từng đàn chim kéo nhau về tổ. Thỉnh thoảng bên mé đường vài con chim lạ rúc lên từng hồi não ruột. Bóng tối lên nhanh. Rồi bỗng trời vần vũ. Mây đen kéo nhau chạy về phủ lấy một vùng. Những ngọn gió đổi chiều xoáy lốc lá rừng bay tán loạn. Những con chim nó giật mình rời nơi trú ẩn kêu lên hãi hùng vù bay nơi khác. Tiếng sấm rền vang sau cái chớp ngoằn ngoèo.
Rồi trời chợt đổ mưa.
Ngự Thanh Y Lang chỉ tay về phía trước :

- Cháu à, phía trước kia có ngôi miếu cũ kìa, chúng ta chạy mau đến nơi đó để trú mưa đi.
Hai ông cháu cước trình dồn dập chạy nhanh về phía trước nhưng vì còn khá xa nên cũng bị nước mưa thấm ướt cả đồ đạc, áo quần. Hai người chui nhanh vào miếu cũ tạm trú mưa và thay đổi y phục. Sau khi sửa soạn lại đồ đạt, Ngự Thanh Y Lang mới lên tiếng :
- Cơn mưa giông bất chợt này hại quá, nhưng chắc là sắp tạnh rồi.
Vì là mưa giông nên cơn mưa không lâu lắm. Khi dứt hẳn cơn mưa, mây đen không còn nữa, nhường lại cho bầu trời đầy sao.
Ngự Thanh Y Lang bước ra khỏi miếu cũ cùng với Đông Bích nhìn trời tư lự rồi hỏi Đông Bích :
- Bây giờ chúng ta đi hay là nghỉ tạm ở miếu này.
Đông Bích do dự rồi nói :
- Trời mát quá, chúng ta đi tiếp nữa đi ngoại, chừng nào buồn ngủ hãy tìm chỗ sau. Dẫu thế nào cũng ngủ nhè nơi miếu cũ, bóng cây rồi đó.
Ngự Thanh Y Lang đồng ý :
- Vậy chúng ta lên đường.
Khí trời oi ả lúc chiều, giờ được cơn mưa đã làm mát diệu. Trời đã tối rồi nhưng bầu trời có sao sáng nên hai người vẫn thấy lối đi dễ dàng. Chỉ hơi ngại ngùng vì đường quá vắng vẻ thê lương.
Một già một trẻ đi độ hơn ba khắc thời gian nữa thì bỗng nhiên nghe tiếng rên khe khẽ một cách đau đớn của một người bị thương. Cả hai đều dừng lại rồi cùng tiếng về phía có tiếng rên rỉ. Đi hơn mười bước thì phía sau một tảng đá có một nhà sư ngoi ngóp. Ngự Thanh Y Lang vừa trông thấy là sà xuống chẩn mạch ngay cho nhà sư. Gương mặt lão trầm trọng trong giây lát rồi nhìn Đông Bích lắc đầu khẽ bảo :
- Kinh mạch của vị này hoàn toàn bị phá hủy. Đây là giây phút hồi dương của người đây.
Trong khi lão ngẩng đầu lên liền bắt gặp một vài cái xác ngổn ngang gần đấy nên lão đi nhanh lại mấy xác đó xem mạch, may ra còn cứu sống được người nào. Trong khi đó, nhà sư vừa tỉnh lại trong giây phút chót của cuộc đời nơi trần thế. Nhà sư vừa mở mắt nhìn thấy Đông Bích ngồi cạnh bên nên thều thào :
- Nhờ tiểu bằng hữu vui lòng giúp ta đưa vòng hạt này về chùa Thiếu Lâm và....
Nói đến đây nhà sư gần như đứt hơi, tay yếu ớt đưa chiếc vòng kết bởi tám hạt bồ đề đen tuyền rồi mắt chớp lên mấy cái nói tiếp, giọng đứt quảng :
- Nói lại.... với Phương trượng.... lão đã gặp Hàn Độc Ma Tôn và bị hại bởi.... tay.... lão.
Nói tới đây, nhà sư ngoẹo đầu đi về bên kia thế giới.

Đông Bích bùi ngùi cầm lấy vòng hạt bồ đề bỏ vào người thì lúc đó tại cuộc diện đã có ba người từ lúc nào.
Một tràng cười ma quái của một lão quái nhân tóc đen phủ dài xuống áo màu đen rộng, nổi lên rùng rợn.
Chưa nói thêm lời nào thì lão quái nhân đã liền tay tung hai chưởng cực mạnh vào người Ngự Thanh Y Lang.
Trong lúc này Ngự Thanh Y Lang đang đứng cách xa Đông Bích hơn mười bước đang hứng trọn hai ngọn chưởng khủng khiếp của lão ma quái thì lão ta cũng đã buông lời ngạo nghễ :
- Cho tên đạo sĩ đồng bọn này gặp mặt bạn bè bởi tay Hàn Độc Ma Tôn thì vinh hạnh lắm rồi.
Lão quát xong thì Ngự Thanh Y Lang như diều đứt dây, thân hình bay bổng ra phía sau mười trượng, rơi chạm vào một tảng đá lớn nát nhừ thân xác.
Đông Bích ngẩng ngơ rồi khi thấy ngoại nó bị người ta đánh chết nên phóng người chạy theo xác Ngự Thanh Y Lang nhưng khi vừa đến bên xác ngoại nó. Nó bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh như băng tuyết thốc vào người, cuốn bỗng nó lên trên không, văng vẳng còn nghe tiếng của lão quái nhân :
- Cho tên tiểu đồng này nếm Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng của Ma tôn.
Rồi nó cảm thấy buốt người và lịm dần theo tiếng cười của lão ma quái.

Vừa tỉnh dậy, cặp mắt hé mở từ từ, Đông Bích thấy lờ mờ trước mắt dáng một nhà sư đang ngồi im nhìn nó. Đông Bích nhắm mắt lại rồi mở mắt ra và thấy nhà sư trước mắt một cách rõ ràng hơn.
Nó nghiêng mình định nhỏm dậy nhưng cả thân người nó cảm thấy đau nhức khủng khiếp làm nó nhăn mặt đành nằm im và nghe tiếng nhà sư nói khẽ :
- Tiểu bằng hữu, khoan cử động, cứ nằm yên, tĩnh dưỡng cho thương tích liền hợp đã.
Cơn đau hơi bớt một chút ít thì Đông Bích liền nghĩ lại cái đêm tai nạn với ngoại nó nên nó liền hỏi :
- Thưa đại sư, nơi đây là đâu và tại sao cháu lại nằm ở đây.
Nó nhìn theo dáng dấp hiền từ của vị sư già khi ông ta cười nhẹ bảo với nó :
- Thật hữu duyên may mắn nên khi tiểu bằng hữu bị nạn, thì cũng đêm hôm ấy đại sư bá của bần tăng đi ngang qua chỗ cục diện nan nguy nên mới có dịp cứu được tiểu bằng hữu mang về Thiếu Lâm đại tự.
Vị sư già ngừng một chốc rồi lại tiếp :
- Lúc đó tiểu bằng hữu bị trúng Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng nên châu thân kinh mạch đã rời rạc. Cũng may là thể cốt của tiểu bằng hữu thế

gian hi hữu và nhờ đó mà đại sư bá của bần tăng dùng Thiên Niên Hóa Độc hoàn và Huyền Công cương khí mới dồn độc trùng và hàn băng về phía dưới Đan Điền của tiểu bằng hữu nhưng....
Vị đại sư nói đến đây rồi bỏ lửng câu chuyện không nói tiếp nên Đông Bích nhìn đại sư nói nho nhỏ :
- Vì độc trùng và hàn băng không thoát được ra khỏi thân thể nên phương pháp trên chỉ tạm thời giữ an nguy trong một thời gian rồi cũng có một ngày nào đó nó phát tác là không có cách gì cứu được phải không thưa đại sư?
Vị đại sư gật đầu thán phục :
- Tiểu bằng hữu tuổi còn trẻ mà y lý cũng quá rành, chắc là tiểu bằng hữu được danh y truyền nghề phải không?
Khi đại sư nhắc đến việc y lý làm cho Đông Bích nhớ đến Ngự Thanh Y Lang, nó hốt hoảng hỏi dồn đại sư :
- Thưa đại sư, còn ngoại cháu ra thế nào.
Vị đại sư chưa biết phải trả lời ra sao thì bên ngoài gian phòng để cho Đông Bích dưỡng bịnh có tiếng vọng vào :
- Nguyên Lăng sư đệ, có đại sư bá vào thăm vị tiểu bằng hữu đây.
Vị đại sư quay sang nói với Đông Bích :
- Phương Trí chưởng môn và đại sư bá của bần tăng vào thăm tiểu bằng hữu đó.
Vừa nói xong đại sư vượt nhanh ra ngoài để đón nhị vị đại sư kia vào phòng của Đông Bích đang nằm.
Cánh cửa phòng vừa mở ra thì đã thấy vị đại sư lúc nãy tức là Nguyên Lăng đại sư đưa hai vị sư già khác vừa đến bên giường bệnh của Đông Bích. Nó lật đật định ngồi dậy nhưng sự đau đớn làm nó nhăn mặt và cũng nghe tiếng vị đại sư bá của Nguyên Lăng đại sư lên tiếng :
- Tiểu bằng hữu chớ ngồi dậy, cứ nằm yên dưỡng cho vết thương chóng lành.
Đông Bích đành nằm yên cất tiếng :
- Hạ mạc hậu sinh tên Đông Bích xin kính ra mắt nhị vị đại sư.
Vị Phương trượng Chưởng môn nhìn hai vị sư kia rồi lên tiếng trước :
- Tiểu bằng hữu chớ ngại, bần tăng cũng xin giới thiệu để tiểu bằng hữu được rõ ràng hơn.
Rồi đại sư đưa tay chỉ vị sư đứng gần Đông Bích nói :
- Đây là đại sư bá của bần tăng đã may mắn đưa được tiểu bằng hữu về đây, vì người phiêu bạt mây trời ít khi ghé tới đại tự này lắm, hiệu danh của người là Huyền Không.
Đông Bích tuy nằm trên giường nhưng vẫn chắp tay bái đại sư, nói :
- Ơn cứu tử của người, Đông Bích này trọn đời xin ghi tạc.
Huyền Không đại sư ngồi xuống chiếc ghế cạnh Đông Bích xua tay :

- Tiểu bằng hữu đừng có nói vậy, cũng may mắn là cốt thể của tiểu bằng hữu thật lạ lùng, nếu không thì bần tăng có là thánh cũng không chữa nổi.
Vị đại sư quay sang vị Chưởng môn rồi nói cho mọi người đó nghe :
- Sư bá sẽ lưu lại đại tự này chừng mươi ngày để xem thương tích của tiểu bằng hữu đây như thế nào rồi sau đó sư bá sẽ liệu. Trong thời gian tiểu bằng hữu lưu lại đây, ta muốn nhờ Phương trượng Chưởng môn lo liệu cho mọi việc và bây giờ Chưởng môn và Nguyên Lăng ở đây vì ta cần đến tịnh thất lấy ít thuốc cho vị tiểu bằng hữu đây.
Nói xong, vị đại sư thủng thỉnh đi ra, Đông Bích nhìn vị đại sư Huyền Không mà lòng thấy thương mến và kinh ngạc vì đại sư đã là sư bá của vị Chưởng môn, mà Phương Trí chưởng môn cũng đã già rồi, thì chắc Huyền Không đại sư có hơn trăm tuổi, song dung mạo thật phương phi. Nó chợt nhớ đến Ngự Thanh Y Lang nên hỏi vị đại sư Chưởng môn :
- Thưa Chưởng môn, để cho được thân mật hơn, xin đại sư cứ gọi cháu là Đông Bích chứ đừng dùng ba chữ tiểu bằng hữu mà cháu thấy đắc tội với quí vị đại sư quá. Mong rằng quí vị đại sư chấp thuận cho.
- Nếu cháu muốn thì bần tăng xin chìu vậy.
Một sự thông cảm đôi bên đạt thành sự thân mật chí tình.
Lúc này Đông Bích mới hỏi :
- Thưa đại sư Chưởng môn, lúc bị nạn có cả ngoại của cháu, cũng bị chưởng độc của tên Ma tôn, không biết bây giờ ở nơi nào đại sư có biết không?
- Bần tăng có nghe đại sư bá của bần tăng kể lại là có nhiều người bị chết tại nơi đó đều được đại sư bá của bần tăng chôn trong vùng đó cả rồi, riêng có vị bát sư đệ của bần tăng là được đại sư bá mang về hỏa thiêu.
Rồi đại sư quay nhìn Đông Bích hỏi :
- Trong khi săn sóc thương tích cho cháu, bần tăng có bắt gặp chiếc vòng tám hạt bồ đề của bát sư đệ của bần tăng nên bần tăng đã để trên kệ thờ và giờ đây xin hỏi thêm để hiểu biết duyên cớ vì sao mà cháu có chiếc vòng đó.
Đông Bích đã biết không còn chiếc vòng trong người từ lúc tỉnh dậy nhưng chưa tiện hỏi, bây giờ đã biết được nên trả lời :
- Thưa đại sư Chưởng môn, trên đường về nhà cháu và ngoại cháu là Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn...
Vị đại sư Chưởng môn nghe Đông Bích nói đến đây liền chận lời kinh ngạc :
- Trời ơi! Té ra ngoại của cháu là vị thần y ẩn tích.
Rồi đại sư Chưởng môn lẩm bẩm một mình :
- Mô phật, lại một tai ách võ lâm, đã mất đi một nhân tài kỳ bí hiếm có.
Rồi đại sư Chưởng môn nhìn sang Nguyên Lăng đại sư truyền lệnh :
- Ngũ sư đệ, hãy trở lại chỗ vị thần y Ngự Thanh Y Lang lập chi mộ cho người cẩn thận để lưu dấu cho hậu thế.
Nguyên Lăng đại sư vâng lệnh đi ngay.

Đại sư Chưởng môn lại nói với Đông Bích :
- Mọi sự để cho bần tăng lo liệu, cháu cứ an tâm dưỡng thương vì từ đây đến nơi cháu bị nạn có hơn tám trăm dặm đường. Vậy khi nào cháu lành mạnh hãy đến chiêm bái. Mà có phải là ngoại cháu râu năm chòm bạc dài và mặc thanh y phải không?
Đông Bích đáp ngay :
- Dạ, đúng y nguyên dạng rồi vậy, kính tại hạ ơn sâu của đại sư lo lắng.
Vị Chưởng môn xua tay hỏi tiếp :
- Chuyện đó không đáng gì, bây giờ bần tăng muốn biết trường hợp gặp gỡ của bát sư đệ của bần tăng.
Đông Bích nhíu mày, thong thả kể tất cả sự gặp gỡ và những lời bát sư đệ của vị Chưởng môn dặn dò cho đến khi nó bị Ma tôn tung chưởng đánh nó bay lên trên không.
Đại sư Chưởng môn nghe xong thở dài :
- Duyên nghiệp của bát sư đệ vậy là đã mãn. Nhưng cũng là một điều đại họa cho võ lâm sắp đến rồi.
Đông Bích tiếp :
- Đại sư Chưởng môn muốn đề cập đến tên quái nhân Ma tôn.
Đại sư nhìn xa xôi gật đầu :
- Phải lắm, chẳng những thế mà nghe nói hiện giờ còn lắm phe phái Hắc đạo bí mật hoành hành gây cảnh thê lương cho bá tánh quần hào võ lâm. Nên bát sư đệ của bần tăng phải ra giang hồ tìm dò tin tức, chẳng may vắn số về chầu dưới chân Phật tổ mà nhiệm vụ chưa thành.
Rồi đại sư nói với Đông Bích :
- Hiện trạng bệnh tình của cháu....
Đông Bích thấy vị đại sư ngần ngừ nên nó tiếp lời :
- Hiện giờ bệnh cháu tạm yên, chờ ngoại thương lành là cử động như thường nhưng nội thương chờ ngày phát tác khó lường.
Vị đại sư Chưởng môn e ngại :
- Sư bá của bần tăng đã hết tâm chữa trị nhưng thứ độc trùng và hàn băng của tên Ma tôn thật thiên hạ khó trị, vì cháu không có võ công, nên không tự trục ra được. Chắc cháu thông đạt vè y lý cũng biết được điều đó. Chỉ trừ ra, gặp được thứ tiên dược có đặc tính hấp thụ được hàn băng và độc trùng trong vòng một trăm ngày nữa, nếu quá hạn đó mà không chữa trị được thì....
Đông Bích cũng biết được hậu quả sau một trăm ngày nên nó thản nhiên :
- Đại sư Chưởng môn có lòng lo nghĩ cho cháu, cháu rất đội ơn nhưng hữu mạng hữu số lo lắng lắm cũng chẳng cải được gì. Nhưng cháu chỉ tiếc rằng là tên Ma tôn độc ác không được chính tay cháu sửa trị mà đã nằm sâu dưới ba thước đất là điều đáng thủi nhục cho đấng tu mi thế thôi.

Vừa lúc này, Huyền Không đại sư trở lại, vừa đưa một hoàn thuốc màu đỏ nực hương thơm ngát, vừa nói với Đông Bích :
- Không ngờ ngoại của tiểu bằng hữu đây là Ngự Thanh Y Lang. Thật đáng tiếc và đáng giận cho tên cuồng ma Hàn Độc Ma Tôn giết người bất chấp, bất biết nguyên lý phải trái gì cả.
Đông Bích sụt sùi :
- Đại sư hôm đó có chôn cất ngoại của cháu phải không ạ?
Đại sư gật đầu :
- Ta chôn cất tất cả mọi người nhưng lúc đó ta thật tình chưa biết là Ngự Thanh Y Lang, vì tự lúc nào đến giờ, ta chưa được hội kiến với thần y đó cả.
Đột nhiên đại sư quay gọi tha thiết :
- Tiểu bằng hữu....
Đông Bích nhìn đại sư ngăn :
- Đại sư gọi cháu bằng cháu hay Đông nhi đi cho được gần gủi hơn.
Đại sư gật gù :
- Được, ta bằng lòng, vậy cháy hãy uống viên thuốc Đả ngoại thương hàn này đi để cho dễ chịu vì cháu đã mê thiếp luôn ba ngày hôm nay rồi, cứ uống hoàn thuốc này chắc ngày mai có thể cử động đi đứng như thường rồi.
Đông Bích vâng lời, bỏ ngay viên thuốc vào miệng, vói tay lấy bát nước uống ngay viên thuốc vào. Huyền Không đại sư đã nói :
- Cháu hãy đi nghỉ đi, ta và Chưởng môn có việc phải ra và thay mặt Chưởng môn nhân đây có lời cảm ơn thạnh ý của cháu về việc trao lại bửu vật bát khuyên huyền hạt về chùa Thiếu Lâm của bát đệ tử Thanh Chì.
- Xin đại sư đừng dạy vậy, cháu đây còn hơi thở là muôn lòng ghi tạc nghĩa cứu sanh của đại sư.
- Thôi được rồi, bây giờ chúng ta lui để cho cháu yên nghỉ vậy.
Hai vị đại sư lui ra, cánh cửa vừa được nhẹ nhàng khép lại. một mình nằm trên giường bệnh, Đông Bích miên man nghĩ đến nguy cảnh vừa qua. Vậy mà đã ba hôm nó mê man bởi độc chưởng và giờ đây, sự sống của nó chỉ còn có trăm ngày. Ý nó rối loạn nhưng nó cố gắng dằn lại để đợi thương thế lành mạnh sẽ tùy cơ định liệu. Nó nghĩ đến cái giá buốt khốn cùng lúc bị độc chưởng. Nó còn nghe văng vẳng bên tai tiếng cười ma quái của Ma tôn lão quỷ, nó thấy nó bay bổng lên không rơi tòm xuống cái vực thẳm đen ngòm, nó sợ hãi quá và hết lên một tiếng, giật mình mới hay nó mới chợp mắt đã vào cơn mơ. Mồ hôi tuông ra ướt cả mình. Nó lại cố dỗ dành giấc ngủ vì nó cảm thấy đôi mắt nó nặng trĩu nhưng lại sợ mê sảng nữa, nhưng sau lượt ra mồ hôi, nó cảm thấy dễ chịu hơn, yên lành hơn, và nó ngủ quên cả bữa ăn, cho riết buổi chiều hôm đó sang sáng hôm sau mới chợt tỉnh dậy.
Đông Bích mở tròn mắt ra nhìn gian phòng, thấy hoàn toàn khác lạ với gian phòng hôm qua nó nằm. Chung quanh toàn bằng đá nhẵn bóng. Nó nhỏm

người dậy thấy thể chất không còn đau nhức nữa. Một vài tia sáng xuyên qua phên che cửa sổ thạch thất, lọt vào trong phòng và nó ngạc nhiên khi nhìn thấy Huyền Không đại sư đang ngồi yên lặng tọa công trên chiếc bồ đoàn đôi mắt khép lại. Nó không dám kinh động nên rón rén bước đến bên cửa sổ thì có tiếng Huyền Không đại sư khẽ nói :
- Đông nhi, cháu thấy khỏe hẳn rồi chứ?
Đông Bích vội vàng đến thi lễ trước Huyền Không đại sư rồi đáp.
- Thưa đại sư, cháu thấy khỏe hẳn rồi song đứng bên cửa sổ gió lạnh ập vào thì cảm thấy muốn tắt nghẹn đường hô hấp, như vậy có phải khí lạnh là môi trường để trùng độc sinh dưỡng không, thưa đại sư?
Huyền Không đại sư vẫn ngồi trên bồ đoàn, mở mắt nhìn Đông Bích trả lời :
- Đông nhi y lý thông đạt lắm, điều này ắt hẳn rồi ta không ngạc nhiên. Nhưng chắc chắn là Đông nhi chưa hiểu được loại độc trùng này không thể dùng ngoại lực đẩy nó ra được mà chỉ phải cần nội lực thâm hậu, tự trục xuất trong vòng bảy ngày liên tục mới có hy vọng.
Rồi đại sư thở dài :
- Mà trường hợp này, tuy Đông nhi có cốt cách đặc biệt nên chưa tận nhưng vì Đông nhi không biết võ công, nhưng dẫu có biết, chưa chắc đã đủ hỏa hầu để tự chữa được. Ta sẽ lưu lại đây với Đông nhi mươi hôm nữa để xem bệnh tình phát hành như thế nào, rồi ta sẽ tìm kiếm được danh y chữa trị cho Đông nhi. Hiện giờ cháu cứ lưu lại tại thạch thất này để tránh lãnh khí của tiết xuân nên ta mới đặc biệt di chuyển chỗ ngụ của cháu.
Đông Bích rất cảm kích lòng từ bi của đại sư nhưng cảm thấy kiếp sống của mình không thấy gì là hy vọng mà đi dần vào cái tự tận một cách nhạt nhẽo nên tỏ ý :
- Cháu hết sức cảm kích lòng đại từ bi của đại sư, nhưng cái kiếp sống của cháu không còn hy vọng gì thì đại sư dừng quá lo cho cháu làm gì cho nhọc mệt đại sư.
Huyền Không đại sư mỉm cười cảm thông, rồi suy nghĩ giây lát bước ra khỏi bồ đoàn đến bên Đông Bích xoa nắn các huyệt đạo cho nó được dễ chịu phần nào rồi nói :
- Ta có nghĩ ra một phương cách thế này, không biết Đông nhi có vui lòng hưởng ứng không?
Đông Bích đáp ngay :
- Việc gì xin đại sư cứ dạy, cháu chẳng bao giờ dám sai ý người, dẫu khó khăn mấy cháu cũng không ngại ngùng đâu.
- Chuyện này không khó, chỉ ngại Đông nhi chẳng khứng theo thôi.
- Xin đại sư cứ truyền dạy.
Huyền Không đại sư nhìn chăm chăm Đông Bích, mở lời :
- Để chống cái lãnh khí có thể xâm nhập cơ thể của cháu, ta có một phương

pháp là cháu phải tập thở để khí huyết được lưu thông, gây nên một khí nhiệt trong cơ thể hầu là, giảm đi sức hành phá của độc trùng. Mà khi thực hành lúc ban đầu thể nào cũng gặp khó khăn vì độc trùng bị ép về Đan Điền sẽ chống chọi nên gây ra sự đau đớn nhưng dần dần hỏa khí tựu công, nó sẽ nằm yên chờ đủ trăm ngày mới cùng bộc phát. Nhưng lúc đó ta sẽ tính sau. Cháu nghĩ thế nào?
Đông Bích nghe xong, không do dự :
- Sự đau đớn đâu có gì trở ngại, cháu nhận thấy trong những ngày vô vọng này cũng cố tìm cách kéo dài thời gian, nghĩa là cứ tranh đấu rồi trời sẽ giúp vậy.
Huyền Không đại sư gật đầu tỏ vẻ bằng lòng rồi nghiêm nghị nói :
- Bây giờ cháu khá lưu ý, nhớ kỹ những khẩu quyết mà thực hành nhé! Mà trước khi thực hành, ta cũng nói cho cháu biết về sự tương hoàn để giữ cái hỏa khí cho tâm tịnh của thân thể con người ví như cái vòng khuyên chuyển dịch, chạy từ bên trái qua mặt với trung tâm là trái tim. Nó có thể liên tục chuyển vận để tạo hỏa khí hay thoát hỏa khí theo chủ đích của ta. Cháu biết đại lượt như vậy và bây giờ ta chỉ khẩu quyết, cháu hãy nhớ lấy mà thực hành nhé!
Nói đoạn, Huyền Không đại sư đọc và giảng kỹ lưỡng những khẩu quyết cho Đông Bích ghi nhớ.
Mặc dù Đông Bích là đứa trẻ rất thông minh, đỉnh tuệ, cũng đã đọc nhiều bảo thư, văn học căn bản, nhưng nơi đây là phần võ học của Phật môn, rất uyên thâm, phức tạp mà nó chưa biết gì về võ học nên đây cũng là ngưỡng cửa mới mẽ nhất cho cuộc đời nó. Trong cái rủi gặp được cái may. Có bị nạn tử sanh mới gặp được cao tăng, còn lại là bậc sư bá của Chưởng môn Thiếu Lâm đại tự thì võ học của người phải kinh khiếp như thế nào rồi. Huống hồ nơi đây Huyền Không đại sư đã đích truyền phương pháp nội công tâm pháp chỉ nguyên là một môn chí cao của Phật môn. Ngay cả đến Phương Trí chưởng môn cũng chưa thu thập được vì môn nội công tâm pháp chỉ nguyên này cần phải có một cốt thể đặc biệt mà Huyền Không đại sư đã thấy được nơi Đông Bích. Vì vậy đại sư đem ra truyền cho Đông Bích mà vị đại sư chỉ bảo đó là cách hô hấp cho điều hòa khí huyết. Đại sư Huyền Không cũng không đắn đo khi truyền lại cho Đông Bích môn thượng đẳng nội công khi mà các vị đại sư hiện diện tại Thiếu Lâm đại tự này chỉ luyện được nội công tâm pháp di hành là thứ nội công để cho mọi đệ tử Phật môn có công tu luyện sẽ đạt thành mà cũng đã vang danh võ lâm đại phái rồi. Huyền Không đại sư hy vọng rằng nếu trời giúp cho Đông Bích gặp được duyên cớ nào đó nó sẽ là tinh hoa của võ lâm trong tương lai, dầu là hy vọng đó mong manh quá, nhưng dẫu sao cũng còn có hy vọng nên đại sư mới truyền dạy cho Đông Bích môn tâm pháp chỉ nguyên này.

Về phần Đông Bích, sau khi thông thạo lý thuyết về những điều Huyền Không đại sư vừa giảng, nó liền y lời thực hành.
Mới đầu, đúng như lời đại sư vừa nói là sự đau đớn khởi từ Đan Điền chạy lên nhói buốt làm nó mồ hôi nhễ nhại nhưng nó vẫn kiên trì, bền chí chịu đựng trong gần nữa ngày mới bắt đầu cảm thấy dễ chịu trở lại thì cũng vừa lúc bữa cơm trưa đưa lên.
Theo lời Huyền Không đại sư nó ngưng tập và dùng bữa.
Rồi nó lại chăm chú luyện tập được ba hôm, thì thấy cái đau nhói bất thần trong người đã giảm hẳn.
Đến ngày thứ mười thì nó đã thấy có thể tự tạo thân nhiệt để chống lại với băng hàn và độc trùng hành hạ. Nó có thể ra khỏi thạch thất để dạo ngắm cảnh chùa thì cũng vừa gặp Huyền Không đại sư và Phương Trí chưởng môn nơi khách sảnh.
Huyền Không chẳng đề cập đến việc dạy cho Đông Bích cách hô hấp gì cả trước mặt Phương Trí mà đại sư chỉ nói :
- Giờ đây ta đi trong một thời gian may ra tìm được tiên dược giúp cho Đông nhi qua cơn tử nạn.
Phương Trí đại sư săn sóc cho Đông nhi nhé!
Phương Trí đại sư lãnh lệnh :
- Đệ tử xin lãnh lệnh đại sư bá và nguyện cầu đại sư bá duyên may để có thể cứu nạn cho vị tiểu bằng hữu đây. Xin sư bá cứ an tâm di hành.
Huyền Không đại sư quay sang Đông Bích :
- Đông nhi cứ an tâm tĩnh dưỡng nhé.
Nói xong đại sư quay đi liền.
Phương Trí cúi đầu nghiêng mình tiễn đưa.
Đông Bích ngẩn ngơ nhìn theo buồn bã.

Hồi 3
Phương thuốc vô tình

Chỉ còn mấy hôm nữa mọi người vui vẻ đón chúa xuân. Vạn vật như đều tươi tốt hơn. Khí trời dịu mát hẳn lại. Nhà nhà ai ai cũng đã trở về đoàn tụ trong sự nhộn nhịp tình thân. Những đứa trẻ tụ năm, tụ ba hỏi han áo mới, quần đẹp, để có dịp phô trương trong ngày đầu xuân. Niềm vui sướng của mọi đứa trẻ đều được cha mẹ, gia đình chúng luôn luôn cố gắng thỏa mãn. Nhưng giữa sự vui sướng của muôn ngàn đứa trẻ thì giờ này cũng có một đứa trẻ lạc loài, đang âm thầm lầm lủi tìm đường đi trong vùng núi hiểm về phía Bắc Thiếu Lâm đại tự năm trăm dặm hơn. Đứa trẻ đó không ai khác hơn là Đông Bích.
Từ hôm Huyền Không đại sư rời khỏi Thiếu Lâm đại tự thì nó đã được dạo quanh chùa, ngày ngắm cảnh mà nhớ đến Ngự Thanh Y Lang, một người thân duy nhất của nó trên trần thế, cũng oan ức ra đi vĩnh viễn để lại nó bơ với một mình, không còn ai thân thích với nguồn gốc, thân phận mịt mờ. Rồi đêm lại nghe câu kinh, tiếng mỏ não ruột, tiếng chuông vang xa cho lòng trông lạnh mùa khơi.
Nghĩ đến còn có năm ngày nữa là hết ba trăm sáu mươi lăm ngày. Nó muốn đến thăm mộ của người thân yêu nhất của nó là Ngự Thanh Y Lang nên qua ngày hôm sau nó gặp được Phương Trí đại sư Chưởng môn, nó ngỏ lời ngay :
- Thưa đại sư, xuân cũng sắp đến rồi, cháu có ý định thăm ngôi mộ của ngoại cháu, nên xin phép đại sư cho rời chùa xuống núi.
Phương Trí kinh ngạc chận lời :
- Đường xá xa xôi lắm, cháu đi sao yên đặng, hơn nữa xuân đã kề cận, theo ý bần tăng thì cháu nên đợi qua xuân, Nguyên Lăng ngũ sư đệ sẽ thân hành đưa cháu đến ngôi mộ của Ngự Thanh Y Lang, chứ hôm nay ngũ sư đệ của bần tăng đã thi hành phận sự nên vắng mặt rồi. Ngoài Nguyên Lăng ra không còn ai biết nơi ấy cả.
Đông Bích thản nhiên :
- Xin đại sư chớ lo ngại vì nơi ấy chắc chắn cháu không quên rồi và từ đây đến đó cháu dọ hỏi theo phương hướng mà Vệ đại sư bá của đại sư Chưởng môn đã có lần chỉ cho cháu rồi.
Sau một phút suy nghĩ, đại sư Chưởng môn đưa ra đề nghị :
- Nếu vậy thì bần tăng phải chìu theo định ý của cháu nhưng bần tăng muốn sai vài tên đệ tử cùng đi với cháu cho có bạn, cháu nghĩ sao?

Đông Bích đáp ngay :
- Cháu hết sức cảm ơn đại sư Chưởng môn quá lo lắng nhưng ý định của cháu là được một mình tìm đến cũng chẳng ngại. Xin đại sư chìu ý tha thứ cho cháu.
Trước ý cương quyết của Đông Bích, Phương Trí đại sư đành nhượng bộ và đại sư thầm khấn duyên may sẽ đưa đến cho Đông Bích trong những ngày chờ đợi nguy nan của nó.
Đông Bích giả từ đại sư Phương Trí chưởng môn rồi rời chùa xuống núi mải miết đi về hướng Bắc của đại tự Thiếu Lâm.
Đã bốn ngày lần dò tìm đường lên chỗ tai nạn ngày trước, Đông Bích đã đi hơn năm trăm dặm đường.
Hôm nay là ngày cuối cùng của một năm, từ sáng đến giờ nó cứ lầm lủi đi xuyên qua cánh rừng nhưng nó cứ mải suy nghĩ nơi đâu nên đã lạc lúc nào không hay biết.
Gói lương khô đã hết tự bao giờ, nó quên bẳng đi nên từ sáng đến giờ phần đói khát bắt đầu hành hạ nó.
Hoàng hôn đã về phủ quanh vùng rừng núi âm u này. Nó bắt đầu lo ngại cho đêm nay không biết nương thân vào đâu. Nó đi thêm một đoạn nữa để tìm lối ra nhưng vẫn mờ mịt. Bóng tối đã lớn dần.
Đông Bích đang hoang mang thì sự mệt mỏi cũng dồn vào làm khí lạnh núi rừng xâm nhập cơ thhẻ, độc trùng lại có dịp hoành hành. Nó mệt mỏi quá vì đói và khát nên không đủ sức hành công hô hấp mà nó đã được học hỏi nơi Huyền Không đại sư. Cơn đau lên nhiều khiến nó lảo đảo thì cũng vừa kịp lúc nhìn thấy một cái hang vừa người chui vào.
Nó không ngần ngại nữa, liền chui nhanh vào để cho qua cơn đau và cũng nghỉ đêm luôn.
Nó vừa chui vào thì chẳng thấy gì cả nhưng một chặp đã hơi quen, nó thấy lờ mờ trong cái hang hoàn toàn đá với đất, phía trên là những lớp thạch nhũ tua tủa nhọn hoắc như chực chờ ghim xuống người nó. Nó vào sâu hơn thì lòng hang càng trở nên hẹp và thấp, mấy cây thạch nhũ ở đây to lớn quá mà trông thật nặng nề, nhọn hoắc. Cơn đau buốt lên. Cơn đói cũng chẳng kém. Vừa đau vừa đói làm người nó toát mồ hôi, chân đi loạng choạng. Trong hang càng lúc càng tối hơn nhưng bỗng nó thấy một miếng trăng trắng, to hơn cái đĩa bàn lớn nằm trên một miếng đá bằng phẳng. Nó liền chộp ngay cho vào miệng cắn thử thì thấy trong ruột có những hột nho nhỏ, thơm thơm nên nó cắn xé cái vỏ ngoài nhai ngấu nghiến rồi nuốt luôn cả cái ruột bên trong. Trong cơn đói, nó nhai ngấu nghiến thật nhanh và nuốt ừng ực trong thoáng chốc đã hết sạch thì cảm thấy thân người từng luồng nóng, từng luồng lạnh chuyển lưu làm tay chân nó ngứa ngáy muốn cào cấu.
Trong trạng thái khác lạ của cơ thể, Đông Bích lại đột nhiên nhìn thấy hai

đốm lửa tiến nhanh tới như từ phía sâu tăm tối trong lòng hang phóng ra. Hai đốm lửa như bay là là chồm lên người nó. Nó đang ngứa ngáy tay chân, bèn chụp luôn đốm lửa để bấu xé nhưng hai đốm lửa chịch qua né tránh làm nó bấu đụng vào một thanh cây lông nhám.
Nó kinh hoàng buông ra thì hai đốm lửa tung lên cao chạm vào mấy ngọn thạch nhũ và nghe tiếng gãy vỡ và tiếng kêu rít lên chi chít rồi hai đốm lửa tắt đi và một tảng đá to lớn, lông lá phủ trùm nặng nề rơi đè trên người nó.
Đông Bích bị sức nặng đẩy ngã nhào ngửa người thì cái tảng lông lá nặng nề lại phủ kín mặt nó. Một mùi khen khét hăng hắc vào mũi nó lại bị che kín khó thở. Nó kinh hoàng quá hả miệng cắn phập vào cái tảng đè nó thì lập tức một dòng nước âm ấm tuông chảy phủ mặt nó.
Đông Bích nhắm nghiền mắt lại nghiêng qua một bên nhưng dòng nước vẫn cứ chảy mạnh nên nó đành phải nuốt hết ngụm này thì lớp nước khác lại chảy dồn tới khiến nó cứ việc nhắm mắt liều uống ừng ực chẳng biết nước gì, cho đến khi đầu óc nó quay cuồng, mê man trong hang đá.
Một đêm cuối năm rồi cũng trôi qua, buổi sáng đầu tiên của năm mới về trên muôn hoa. Tiếng chim rừng đua hót líu lo đánh thức Đông Bích dậy.
Khi tỉnh cơn mê nó kinh ngạc khi thấy mình đang nằm phía dưới xác một con vật đầy mình lông lá mịn màng. Nó cố gắng chui ra rồi nhìn lại con vật không khỏi rùng mình, nó ngạc nhiên kêu lên :
- Trời ơi! Một con nhện lửa khổng lồ, những cái chân nó như khúc cây, hèn nào lúc ta chụp phải chân nó, nó mới hoảng hồn nhảy tưng lên.
Đông Bích đến bên xác con nhện quan sát một lúc rồi lẩm bẩm một mình :
- Thì ra nó nhảy mạnh và cao quá nên chạm phải mấy cây thạch nhũ ghim vào đầu nó nên nó chết đè trên người ta.
Nó cười lên một tiếng rồi im ngay vì thấy vũng máu nhện còn đọng nơi chỗ nó đã nằm suốt một đêm mê man, nó suy nghĩ rồi tự nhủ :
- Ta hoảng quá cắn nhằm thân nó nên máu nó chảy tuôn ra khiến ta bị kẹt phải uống ừng ực và có lẽ cái miếng trăng trắng là trứng của nó rồi.
Đông Bích vừa lẩm bẩm vừa đi lại nhặt cái vỏ trắng xem xét thì đúng là vỏ trứng nhện lửa trong hang thạch nhũ này. Tại vì Đông Bích ăn trứng của nó trong khi nó đi tìm mồi nơi đáy hang và khi nó đánh hơi phát hiện định phóng nhanh ra tấn công Đông Bích nhưng vô tình bị thạch nhũ đâm chết nên Đông Bích mới thoát khỏi bị cắn chết.
Đông Bích đưa tay chùi miệng còn dính máu nhện đông đặc. Nó bước ra miệng hang chui ra ngoài. Núi rừng vào ngày xuân cũng vẫn còn sương mù như một màn mỏng khói sương, che mờ phía sau cây lá im lìm chợt lung lay khi những cánh chim nhảy nhót líu lo.
Như những hôm khác, khí lạnh thế này, ắt hẳn Đông Bích bị cơn đau do độc trùng hành hạ.

Nó tư lự ngạc nhiên rồi nhờ nhớ đến một đoạn trong sách nói về các đặc tính độc chất của những con vật hiếm thấy có đề cập đến con nhện lửa. Loại nhện này rất hiếm thấy. Mình đỏ như máu, là một loài độc vật vào bậc nhất trong tứ trùng dị chủng là: Nhện lửa bách niên, bọ cạp chín càng, cóc tía ba chân và con rắn vàng sống trong tuyết. Và như vậy sao nó lại không bị độc hại hơn nữa, trong sách có đoạn viết rõ rằng: Trứng nhện lửa có tính chất hấp thụ độc trùng để tự tiêu hóa và gây ra trạng thái miễn nhiễm vĩnh viễn và máu của nó có tính chất cực hỏa, kẻ uống vào sẽ bị thiêu đốt phải nứt thịt ra mà chết, nhưng máu này cũng hữu ích là tăng thêm cho đôi mắt và hai tai có sức nhìn thật rõ ràng trong vòng ba trượng lúc ở trong bóng tối mịt mù và có thể nghe rõ tiếng lá rơi cách một bức tường, nhưng kết quả này sẽ phát hiện sau một trăm ngày. Tuy nhiên, vì tính chất cực hỏa của nó nên chưa ai dám có ý định sử dụng.
Đông Bích nhớ đến những đoạn ghi chú này rồi tự kết luận :
- Ta đã uống máu con nhện lửa quá nhiều mà chẳng thấy phản ứng cực hỏa gì cả, như vậy chắc rằng chất lạnh hàn băng của lão quái Ma tôn tích tụ trong người ta gặp máu con nhện nên tự hóa giải rồi mà chất độc trong trứng nhện đã cùng độc trùng tiêu hóa luôn nên ta cũng chẳng hề bị hai loại đó hành độc và có lẽ đúng hơn là đã qua cơn hành độc khi ta mê man.
Đông Bích thấy khỏe khoắng sung mãn hơn lúc trước mà dù khí trời có lạnh cũng không còn cơn đau nữa. Nó quay nhìn cái hang đã vô tình giúp nó chữa cơn độc hàn kinh khủng này.
Nó thấy vui vẻ hơn mà hình như mùa xuân đã mang lại tặng cho nó.
Nó bình tĩnh trở lại và tìm phương hướng để thoát qua vùng núi rừng này.
* * * * *
Sau mấy ngày kiên tâm cố chí vượt mọi trở ngại, cậu bé Đông Bích cũng tìm đến được nơi mà trước đây nó đã thọ nạn cùng với Ngự Thanh Y Lang bởi tay Hàn Độc Ma Tôn.
Nó tìm quanh nơi mà ngoại nó bị độc chưởng giết hại thì thấy ngay một ngôi mộ mới xây trên một vùng đất bằng phẳng. Nó chạy nhanh lại lòng tiểu tái nhìn tấm mộ bia ghi rõ :
Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn chi mộ.
Đông Bích phục xuống mộ bia, mắt mờ lệ thảm. Mỗi lúc lâu nó đứng dậy đi vòng quanh ngôi mộ rồi tới trước đầu mộ nghiêm trang chắp tay van vái, nó thầm khấn :
- Người thân yêu duy nhất trên thế gian này của cháu là ngoại. Vậy mà ngoại cũng bị hại. Suốt một đời ngoại chỉ làm điều thiện vậy mà phải oan ức chết thảm. Thì ra cõi đời này chỉ có kẻ mạnh mới có quyền sanh cầm, giết chết kẻ khác. Xin ngoại linh thiên phù hộ cháu trả cho được mối thù này.
Khấn vái xong, nó cúi lạy rồi quay đi như không dám nhìn lại ngôi mộ để

phải thêm lưu huyết đứt lòng.
Nó đi, đi mãi, không có chủ định cho đến gần chiều nắng gắt mệt mỏi nó mới tìm chỗ nghỉ chân, nhân thấy ngôi cỗ miếu khá lớn, nó liền đi ngay vào. Trong cỗ miếu có mấy chiếc bệ thờ nay đã đổ nát, vắng lạnh khói hương, rong rêu mọc đầy quanh tường. Nó nhủ thầm trong dạ :
- Thần miếu ở nơi này chắc cũng phải dời đô vì ngay cả trong mấy ngày xuân mà không có khói hương.
Rồi nó quan sát thấy mọi vật đều đã không có ai đụng đến từ quá lâu rồi nên nó lại nghĩ tiếp :
- Vị thần miếu này, nếu còn ở đây chắc cũng như ta, phải quạnh hiu trong mấy ngày xuân này.
Nó vừa suy nghĩ vừa lấy mấy cành lá quét một góc tường, đặt lưng cố tìm giấc ngủ sau khi ăn một ít lương khô mới mua thêm mấy ngày gần đây. Vì quá mệt nhọc và bi thương nên nó ngủ một giấc thật ngon lành.
Nó đang ngon giấc bỗng giật mình lắng nghe vì có tiếng ngáy của người ngủ đâu đây. Nó hơi hoảng liền nhổm dậy nhưng không còn nghe thấy tiếng gì cả. Bên ngoài miếu, nắng chiều đã nhẹ bớt, nghiêng nghiêng đổ dài bóng cây, lay động theo chiều gió thổi. Nó lại nhìn trong miếu vẫn không thấy gì nên nó định bụng :
- Có lẽ tại ta mê mệt giấc ngủ trưa chập chờn nên mới sinh ra điều lầm lẫn này.
Đông Bích lại đặt lưng xuống một chập sau nó đang mơ màng thì nghe tiếng ngáy như sấm vang bên tai làm nó chồm dậy ngay.
Lần này thật sự nó sợ sệt. Nó nghĩ là vì đây là cỗ miếu chắc có ma, thần gì khuấy phá. Tuy sợ nhưng nó lấy lại định tâm, hơn nữa ban ngày nên nó còn đủ can đảm và quyết ý tìm kiếm cho ra nguyên do. Nó bắt đầu lục lạo, tìm hết mấy góc miếu rồi chui vào từng kệ miếu đổ để tìm cho rõ ràng. Nó tìm hết các nơi và còn một cái kệ chót to lớn nằm sát phía trong cùng của ngôi miếu. Phía trước kệ có mấy cái ghế đã xiêu vẹo, mục đổ gần hết. Nó nhẹ nhàng nhắc nhẹ để sang bên rồi quì gối, chui đầu vào xem thì nó cảm thấy có đôi bàn tay nắm chân nó kéo ra. Nó hoảng quá la lớn :
- Ồ! Trời ơi, ma....
Nó vừa la vừa chun tuột vào luôn trong kệ hương, quay nhanh ngươi nhìn ra với dáng điệu run rẩy sợ sệt.
Nhưng nó vẫn không thấy gì. Trong ngôi miếu vẫn yên lặng. Nó ngồi trong kệ một chốc, lấy lại bình tĩnh rồi chui người ra. Vì cái kệ quá thấp, nên nó ra lưng hơi cao, chạm vào thành trên của kệ, thì liền lúc đó, ba bốn khúc cây đập vào lưng nó. Nó kinh hoảng quá bò luôn một hơi khỏi kệ miếu thật xa mà chưa đứng dậy, cứ thế mà bò.
Liền lúc đó có tiếng cười ngặt nghẽo từ phía trên sà nhà và có tiếng người

nói xuống giọng chế giễu :
- Ô! Trời ơi, con ma chết nhát này nó bò trông buồn cười quá.
Đông Bích chưa ngồi dậy đã nghe tiếng người nói thế đâm ra ngượng ngùng, bất giác nó vụt đứng phắt dậy, ngước mặt nhìn lên sà nhà đã thấy một lão già mặc áo rách rưới, nét mặt vui vẻ tay còn cầm chiếc bánh bao đang ăn dở, tay kia ôm bụng cười ngặt nghẽo.
Đông Bích sượng sùng suy nghĩ, những ý nghĩ chạy thật nhanh trong đầu nó. Nó nhìn lại cái kệ lúc nãy đã chui vào thấy mấy chiếc ghế mục nát ngã đổ lung tung.
Nó than thầm :
- Rõ thật ta ngốc quá, mà cũng tại lão già này nhát ta đây.
Nó ngẫm nghĩ tiếp :
- Lúc đang chú ý chui vào kệ hương miếu, thì ở ngoài lão nắm chân ta lôi ra, làm ta hoảng vía chui luôn vào trong hóc kệ. Rồi lúc ta chui ra lại đụng nhằm cái kệ mạnh quá nên mấy chiếc ghế mục nát vô tình ngã dập trên lưng ta.
Nó liếc mắt nhìn lão già cứ ngồi trên sà nhà cười ngặt nghẽo. Nó vừa thẹn vừa giận nên đứng im chưa có phản ứng nào thì lão già lại liếng thoắng :
- Ê! Tiểu bằng hữu kia, bây giờ còn sợ ma sao mà đứng thừ người ra như vậy?
Đông Bích nghe giọng nói của lão già nhận thấy lão không có ác ý chắc vì nghịch ngợm nên nhát nó. Nghĩ vậy nên nó ngước nhìn lão ta nói :
- Lão trượng hãy xuống đây rồi nói chuyện.
Nói xong vẫn không thấy lão già nhảy xuống, mà lão cứ ngồi trên sà nhà, vừa cười vừa ăn bánh bao một cách ngon lành.
Nó ức quá, nhưng biết làm sao hơn, nên nó cứ làm thinh thu dọn đồ đạc và bước ra khỏi miếu.
Lúc này lão già không còn ngồi trên sà nhà nữa, mà vội vàng nhảy xuống, nhưng lão lính quýnh quên cái bầu rượu treo trên sà nhà, lại vội nhảy vút lên, miệng gọi ơi ới :
- Ê ê, tiểu bằng hữu ơi!.... đứng lại cho Vương bất lão nói chuyện tí đã nào?
Đông Bích không trả lời, cứ một mực đi thẳng. Sau khi nhặt cái bầu rượu, lão già thênh thếch chạy theo sau. Lão ném đi miếng bánh ăn dở, quệt tay vào áo, chạy nhanh hơn, bắt kịp Đông Bích, liền níu áo nó lại van nài :
- Tiểu bằng hữu ơi! Hãy đứng lại để....
Thấy lão ấp úng mãi, hơn nữa lão cứ níu áo nên Đông Bích cũng nguôi giận nhìn lão cười xòa.
Lão mừng rỡ ra mặt rồi cúi đầu xuống vân việc chéo áo như đứa trẻ phải tội, lão nói một hơi như sợ ai dành nói với lão vậy :
- Tiểu bằng hữu à, Vương bất lão này đành xin lỗi tiểu bằng hữu vậy!

Nhận thấy nơi lão già có nhiều điệu bộ như đứa trẻ thật thích hợp với nó, nên Đông Bích quên giận lúc nãy, nhìn nụ cười tươi trẻ của lão, cũng vui lây trở lại, thân mật nói :
- Lão trượng nào có cái gì lỗi đâu, chỉ tại cháu nhát nên mới làm trò cười cho lão trượng đó chứ.
Lão già xua tay lia lịa rồi kéo tay Đông Bích lôi về phía miếu vừa đi vừa nói :
- Tiểu bằng hữu vào đây rồi chúng ta sẽ đàm luận và nhiều trò vui vẻ lắm.
Đông Bích đành quay lại miếu cùng với lão già. Sau khi Đông Bích để đồ đạc vào một góc miếu rồi lúc bấy giờ lão già lại cười khề khà, nheo mắt nói :
- Chuyện lúc nãy chúng ta bỏ qua nhé! Còn bây giờ lão muốn hỏi tiểu bằng hữu rằng tiểu bằng hữu đi đâu vào những ngày xuân lạc loài vào cỗ miếu này.
Đông Bích ủ dột đáp :
- Cháu vì không nhà cửa, không người thân thích, họ hàng nên cháu phải lang thang.
Lão già thấy Đông Bích ủ dột buồn bã nên lão ta không còn cười nữa, mặt méo xẹo cảm thông.
- Hoàn cảnh của Vương bất lão này cũng giống như tiểu bằng hữu, vì cũng chẳng có ai thân thích họ hàng, đình miếu là nhà cửa qua ngày.
Rồi lão dấp dáng trang trọng đề nghị :
- Nếu vậy Vương bất lão này xin đề nghị với tên tiểu bằng hữu là chúng ta nên kết bạn với nhau vậy.
Đông Bích trước đề nghị đột ngột đó, nó ngạc nhiên :
- Lão trượng sao đề nghị như vậy, cháu là đứa trẻ sao dám kết bạn với lão trượng, nếu vậy cháu hóa ra là kẻ bất kính sao?
Lão già giải thích :
- Tiểu bằng hữu nói vậy thì chưa hiểu được bất lão này. Tiểu bằng hữu cho rằng Vương bất lão này thành Vương lão sao mà không chịu kết bạn?
Đông Bích là kẻ thông minh, nó hiểu ngay lão muốn nói nên phì cười :
- Ồ! Nếu vậy lão trượng tuy là nhiều tuổi nhưng tính tình rất trẻ.
Rồi nó như sực nhớ la lên :
- Phải rồi, phải rồi, hèn gì lúc nãy lão trượng nghịch ngợm nhát ma cháu phải không?
Hai người lại nhìn nhau cười thích thú.
Đông Bích chợt ngưng cười hỏi :
- Khi muốn kết bạn với nhau, lão trượng đã nghĩ suy rồi chứ?
- Dĩ nhiên!
Rồi lão ta hỏi lại :
- Còn tiểu bằng hữu thế nào?

- Cháu rất hân hạnh.
Thế là hai người một già một trẻ lại lập bàn thờ kết bạn.
Lão già cùng Đông Bích khiêng một cái kệ ra giữa trời, bẻ mấy cành hoa rừng trái rừng làm lễ với nước suối trong lành.
Lão già bẻ ba cây khô đốt lên nói với Đông Bích :
- Chúng ta dùng cây khô cháy khói này thay thế hương cũng được vậy mà, miễn chúng ta có lòng thành thật là được.
Hai người quỳ trước bàn sửa soạn làm lễ.
Lúc này lão già quay sang hỏi Đông Bích :
- À! Danh hiệu của tiểu bằng hữu là gì?
Đông Bích đáp ngay :
- Cháu chỉ có cái tên là Đông Bích thôi, còn lão trượng quí danh đại hiệu là gì?
Lão xua tay :
- Không quí không đại gì cả, ta tên cha mẹ đặt là Vương Thạch Công, tính ta con nít lại không thích ai gọi lão là lão già nên bạn giang hồ gán là Vương bất lão mà ta đã chạy là biến ngay nên lại bị gán thêm cho là Thần Ảnh.
Đông Bích cười như khám phá được một việc gì nên nói :
- Hèn gì, lúc nãy lão trượng mới nhát ma cháu được, chắc cũng nhờ Thần Ảnh phải không?
Lão ta không nói gì, chỉ cười hề hề rồi nói :
- Bây giờ ta khấn đi vậy, ta lớn tuổi hơn thì làm đại ca, tiểu bằng hữu nhỏ hơn làm tiểu đệ.
Đông Bích cười nói :
- Ơ, sao thế được, ai lại gọi lão trượng bằng đại ca kia chứ mà lão trượng cứ gọi cháu bằng cháu chứ sao là tiểu đệ.
Lão ta lắc đầu rồi cầm cây khô thế nhang lạy trời đất rồi cất tiếng nói lớn :
- Hôm nay, Vương Thạch Công tức là Thần Ảnh Vương bất lão thành tâm kết bạn bằng hữu với tiểu đệ Đông Bích, đồng sanh đồng tử, ai sanh lòng phản bạn sẽ bị muôn kiếm phanh thây.
Khấn xong, lão quay sang Đông Bích nói :
- Bây giờ đến tiểu đệ khấn đi.
Đông Bích không còn biết nói gì hơn nên đành cầm cây khô đốt khấn giữa trời rồi quay sang lạy lão già ba lạy nói :
- Tiểu đệ xin làm lễ ra mắt đại ca.
Lão sung sướng, cười híp mắt, kéo Đông Bích đứng dậy và giờ đây họ thấy gần nhau hơn, khắn khít hơn, thân mật hơn.
Qua những ngày sống bên nhau, Thần Ảnh Vương bất lão và Đông Bích hiểu ý nhau hơn. Một già một trẻ tỏ ra đắc ý tương đồng.
Rồi một đêm nọ....

Trong chòi lá bỏ hoang, Thần Ảnh Vương bất lão và Đông Bích làm nơi trú ngụ. Hai người đang thiếu lương khô vì mải vui chơi trò chuyện nên quên bẵng việc lo liệu cho bữa ăn.
Thấy vậy, Thần Ảnh Vương bất lão đề nghị :
- Này tiểu đệ, bây giờ mới vừa canh một, đại ca đưa tiểu đệ lấy thức ăn thức nhắm về chúng ta làm một tiệc.
Đông Bích nghi ngờ hỏi lại :
- Ở đâu mà đại ca bảo đi lấy.
- Thì cứ đi rồi sẽ rõ.
Nói xong lão cặp tay Đông Bích nhún mình bay biến vào đêm tối như bóng ma.
Được gần một khắc, lão nói nhỏ bên tai Đông Bích :
- Nhà phú hộ này, lúc nào cũng lắm khách đông người nên món ăn có thường xuyên mà toàn là sơn hào hải vị, bát trân cung phụng mà vẫn giàu sụ vì lão ta thuộc loại trọc phú mà. Nên chúng ta vào mượn đỡ một ít đồng thôi, đại ca cũng chọn Hồng Đào mỹ tửu lão cất kỹ trong kho đem về say sưa một bữa.
Đông Bích vốn là đứa bé đang trong hạn tuổi thơ, nên tính nghịch ngợm làm nó thấy cũng thích hành động.
Nó chưa nói gì thì Thần Ảnh Vương bất lão đã phân công :
- Bây giờ tiểu đệ tiến vào nhà bếp bưng một ít món ăn cho vừa ý trong khi đó ta sẽ tìm xuống kho rượu lấy ít mỹ tửu.
Lão ta tiếp luôn :
- Nơi này, ta đã nhiều lần viếng thăm rồi nên biết rõ rằng là giờ này các món ăn vừa nấu xong, những tên đầu bếp và phụ dọn đều lên phòng ăn sửa soạn thỉnh chủ nhân. Vậy đệ cứ yên tâm mà chọn thực đơn nhé.
Nói xong, lão lại cặp Đông Bích nhún người bay vèo tới chỗ nhà bếp bỏ Đông Bích xuống và lão lại biến vào phía trong nhà kho.
Đông Bích, lần đầu tiên tham dự vào trò này nên nó hơi sợ sệt nhưng đã lỡ rồi, nó liền mở cửa bước vào căn bếp. May mắn là không có người ở đây.
Nó hồi hộp quan sát một dãy nồi niêu, son chảo đầy những món ăn quý lạ.
Bấy giờ nó quên sợ hãi, bình tĩnh lấy đũa nếm từng món để chọn lựa.
Nó đang vừa đắc ý với món yến sào thì có tiếng chân người đi đến gần cửa.
Nó vội vàng đứng vào phía bên cánh cửa cái. Một mụ mập ú làm công nặng nề đẩy cửa bước vào. Khi cánh cửa mở là Đông Bích đã đứng phía sau. Tim nó đập liên hồi. Cũng may mụ mập chỉ vào lấy mấy cái đĩa to mang đi và cánh cửa phòng được đóng lại.
Đông Bích vội vã đến lấy luôn ba nồi ngon nhất mà nó đã chọn, chồng lên nhau khệ nệ bưng ra.
Khi vừa đến cửa thì oan nghiệt thay, cánh cửa lại mở ra. Nó lại y như lần

trước nép vào sau cửa và cũng thấy mụ mập lệch bệt đi vào lấy thêm mấy cái tô lớn nữa. Mụ mập cũng đi ra nhưng khi mụ với tay đóng cửa, chẳng may mụ đưa tay ra phía sau nhiều quá nên đút luôn vào nồi canh đang còn nóng. Mụ vụt nhanh tay lại, ù té bò càng, vừa la bai bải :
- Trời! Ma.... ma.... ma....
Đông Bích vừa muốn cười, vừa sợ hãi, nó chạy bừa ra nhưng cái nồi canh phía trên bị chao mạnh, nhào rơi đổ bừa lên mình mụ mập khiến mụ càng la to hơn :
- Ôi! Cứu.... cứu, cứu....
Đông Bích nghe mụ la hoảng quá cứ ôm hai nồi thức ăn còn lại chạy bừa ra cổng.
Lúc này nó đã nghe tiếng người tri hô :
- Bắt, bắt.... ăn trộm.
Trước mặt, cái cổng thì cao, tường chỗ nào cũng vậy. Nó ngỡ phen này chắc hết thoát thì bỗng nhiên thân hình nó được nhấc bổng lên, rồi là thoát ra phía ngoài và bên tai cũng nghe :
- Tiểu đệ chớ sợ, giữ chặt lấy mấy món ăn quý đây nhé!
Bây giờ nó mới thở phào cười thầm và giữ chặt hai nồi thức ăn mặc cho đại ca ôm nó vun vút lao đi.
Sau cái đêm hãi hùng đó, nhưng cũng được mỗi bữa ăn đế vương, nó suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng, nó phải nói với Thần Ảnh Vương bất lão :
- Đại ca, nếu mà tiểu đệ cũng biến hiện được như đại ca thì chúng ta mới có lắm trò vui chứ như cái đêm đi mượn đồ nhắm thật làm tiểu đệ khiếp quá.
Rồi nó nủng nịu :
- Và như khi sáng nữa, khi chơi cút bắt đại ca thoáng cái là biến mất và chạy nhảy, né tránh thế nào mà tiểu đệ không cách gì chạm được đại ca cả. Như vậy là đại ca ỷ vào võ công mà ăn gian tiểu đệ, tiểu đệ đâu có phục.
Thần Ảnh Vương bất lão phân bua :
- Đúng, đúng, như vậy ta sẽ chỉ cho tiểu đệ đến lúc nào tiểu đệ cũng biến hiện như ta thì lúc đó chúng ta sẽ lập cuộc chơi lại.
Đông Bích tán đồng :
- Như vậy mới công bằng. Và bây giờ, đại ca có thể chỉ dẫn cho tiểu đệ được rồi.
Thế là Thần Ảnh Vương bất lão lại truyền dạy cho Đông Bích hai tuyệt học võ lâm vô địch thiên hạ về khinh công, đó là: Thần Ảnh Phi Thiên và Thần Ảnh cửu thức bộ hình.
Với sự thông minh và sự chăm chú, cố gắng nên trong một thời gian không lâu, Đông Bích đã đạt được nhiều kết quả rõ rệt. Nhưng võ học chuyên luyện, gắng công cũng phải có thời gian cần thiết mới thành tựu được, trừ khi gặp được thiên duyên. Ở đây, dù Đông Bích có uống được máu nhền

nhện bách niên, nhưng chưa được một trăm ngày nên chưa có phát hiện. Song, với cốt thể hiếm có nên sự thành đạt về võ công thật mau chóng. Nên sau mười ngày chuyên luyện, tuy nó không bì kịp Thần Ảnh Vương bất lão nhưng khẩu quyết và bộ hình nó đã hoàn toàn thu thập được cả. Những cuộc chơi đuổi bắt càng thêm hứng thú giữa một già một trẻ khiến họ quên cả ngày tháng trôi qua.

Vui trong tuổi thơ như Đông Bích, và ngay lão già Thần Ảnh Vương bất lão cũng đã gặp được tri kỷ với cái tính trẻ con của lão, cả hai đã tìm được những thời gian hồn nhiên nhất của kiếp người.

Hồi 4
Hai viên bích ngọc hình bát giác

Cuộc sống êm đềm giữa Đông Bích và Thần Ảnh Vương bất lão lặng lờ trôi đi theo thời gian.
Cho đến một buổi chiều nọ, Thần Ảnh đi đâu từ sáng đến giờ, mới chạy về chỗ ở gọi Đông Bích :
- Tiểu đệ ơi! Chúng ta ra ngoài này đánh bi chơi nào, rồi ta kể chuyện này cho nghe.
Đông Bích nhìn thấy Vương bất lão hơi có phần giận dữ nên nó hằn học :
- Từ sáng đến giờ đại ca đi đâu để tiểu đệ một mình ở đây buồn quá vậy.
Thần Ảnh khì khà nhỏ giọng :
- Thì ta ra ngoài thị trấn để tìm mua một vài bộ đồ cho tiểu đệ và....
Đông Bích chận lời :
- Mà đại ca có mua sắm cho đại ca không hay cứ mặc mãi mấy bộ rách nát đó.
Thần Ảnh hớn hở :
- Có, có chứ, một bộ coi được lắm.
Vừa nói, Vương bất lão vội vàng lấy trong người ra một gói đồ rồi mở tung ra.
Lão đưa một bộ cho Đông Bích còn lão cũng lấy một bộ khác ướm lên người. Lão hỏi Đông Bích :
- Tiểu đệ bằng lòng không?
- Đại ca chọn là tiểu đệ chịu liền.
Nhưng nó để ngay bộ đồ xuống nhìn chằm chặp Vương bất lão hỏi :
- Mà tiền đào đâu ra để đại ca mua sắm?
Vương bất lão cười xòa :
- Để ta kể cho tiểu đệ nghe....
Rồi lão ta tằng hắng lấy giọng nói tiếp :
- Lúc sáng, vừa rời khỏi nơi này, ta đang đi thì thấy phía trước có một đoàn tiêu cục, có lẽ họ đang chuyển vận cái gì quan trọng lắm. Ta liền tìm chỗ nấp thì vừa lúc đó, một toán người bịt mặt, mặc toàn đen cỡi ngựa từ phía sau phi nhanh đến, rồi bất thần tấn công chớp nhoáng đoàn tiêu cục. Những người bịt mặt tuy ít nhưng toàn cao thủ nên chỉ trong một lát, phe tiêu cục bị thiệt hại gần hết nhân mạng. Thấy nguy, một người trong tiêu cục liền ôm một chiếc rương đen, nhỏ phóng chạy nhưng không thoát được những mũi ám khí, phi trâm của một người đàn bà bên phe bịt mặt nên gã nhào xuống,

chiếc rương rời khỏi người rơi bật nắp, tung tóe khắp mặt đất toàn là trân châu, ngọc quí.
Đông Bích chận lại :
- Chắc đại ca lúc đó thấy cần một ít để tiêu đỡ phải không?
Lão chỉ cười rồi nói tiếp :
- Khi chiếc rương bị tung ra, hai phe đều lo ngại, nên cuộc chiến trở nên khốc liệt hơn, và chỉ trong chớp nhoáng, mấy tiếng thét la cuối cùng của người trước khi chết bên phe tiêu cục đều im bặt.
Lão nhìn Đông Bích rồi nhìn vào bộ đồ mới nói :
- Như vậy, tiểu đệ cũng biết ngay bọn bịt mặt tha hồ mà lượm của quí.
- Lúc này, ta liền nghĩ một trò đùa cho vui nên ta mới cất tiếng hú lên một hơi như ám hiệu gọi nhau. Xong ta thi triển Thần Ảnh Phi Thiên bay qua mé khác bên cạnh hú lên nữa và cứ như vậy liên tục mấy vòng.
Bọn bịt mặt lúc đầu chỉ mới chủ ý, nhưng sau đó, tên đầu bọn nói với bộ hạ :
- Chúng ta chuồn ngay, bọn tiếp ứng đến rồi kìa.
Vương bất lão quay sang hỏi Đông Bích :
- Rồi hậu quả thế nào tiểu đệ biết không?
Đông Bích nheo mắt cười vỗ tay đốp một tiếng trả lời :
- Có gì mà không biết, bọn bịt mặt đã nghi sợ người tiếp ứng thì chúng lè lẹ hốt vội, hốt vàng trân châu ngọc quí rồi ba chân bốn cẳng chuồn êm chí gì?
Vương bất lão gật gù :
- Tiểu đệ hay lắm, nhưng tiểu đệ có biết đâu bọn bịt mặt thấy ta cần ít vật báu để mua vật dụng nên chúng để lại cho ta dư dùng cơ mà.
Nói xong, lão cho tay vào chiếc bọc trong áo lôi ra mấy miếng ngọc bích và vàng lẽ, lão ta nói với Đông Bích :
- Ta đem bán một ít rồi về nhà cũng dư sắm áo quần và đồ cần dùng. Chẳng những vậy mà còn lại mấy miếng bích ngọc và tiền vàng họ thối lại đó.
Khi Vương bất lão đưa mấy miếng ngọc bích ra thì Đông Bích mở to đôi mắt kinh ngạc kêu lên :
- Trời ơi! Sao giống của tiểu đệ thế.
Vương bất lão thấy vậy hỏi dồn :
- Cái gì? Giống cái gì chứ?
Không trả lời câu Vương bất lão, Đông Bích vội vàng đưa tay vào áo trong bứt mạnh đứt sợi dây mang nơi cổ lấy ra một miếng bích ngọc hình bát giác.
Lúc thấy miếng bích ngọc của Đông Bích, Vương bất lão cũng la lên :
- Ủa, sao giống của ta thế?
Rồi lão đưa miếng bích ngọc cũng có tám cạnh cho Đông Bích.
Đông Bích cầm hai miếng hình ngọc bát giác giống nhau chạy ra chỗ ánh sáng nhiều xem cho rõ trong lúc Vương bất lão lại mang mấy bộ đồ và vật dụng đem vào cất trong căn nhà hoang mà hai người mới tạm trú vài hôm

nay.
Trong khi Vương bất lão vào trong căn nhà hoang thì bỗng nghe tiếng kêu thất thanh của Đông Bích bên ngoài và tiếng chưởng ầm lên một tiếng rên hự của người trúng thương.
Vương bất lão hoảng quá, ném bừa đồ đạc quần áo, rồi liền tung ngươi bay vèo ra phía ngoài thì thấy Đông Bích đang lồm cồm ngồi dậy, miệng rỉ máu.
Vương bất lão chạy đến thăm hỏi :
- Tiểu đệ có sao không? Mà ai đánh tiểu đệ vậy?
Đông Bích lấy tay quệt máu trên khóe miệng, chỉ về phía núi cao tít trước mặt nói :
- Không sao cả. Đại ca đuổi theo tên bịt mặt chạy lên ngọn núi kia lấy lại hai miếng ngọc bích cho tiểu đệ nhanh lên.
Vương bất lão lúc nào đến giờ vẫn một mực chìu chuộng Đông Bích, nên thấy nét dáng khẩn trương của nó, lão liền thi triển Thần Ảnh, môn khinh công vô địch giang hồ rượt tìm kẻ địch.
Trong lúc đó, Đông Bích sau khi bị một chưởng đột công của tên bịt mặt khi nó đang chăm chú vào hai miếng ngọc bích, nên phải lãnh trọn một chưởng, và tên bịt mặt cướp lấy hai miếng ngọc bích chạy đi. Nó thấy thương tích không có gì nguy hiểm, nên nó cũng sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên đã học được của Vương bất lão đuổi theo về phía tên bịt mặt trốn thoát.
Nó mệt nhọc lắm mới tìm cách lên đến đỉnh núi cao chót vót gần đụng trời xanh. Thỉnh thoảng vài đám mây trắng mỏng manh bay qua chạm vào cây cối nơi này.
Đông Bích lên đến nơi đã thấy có hơn mười hai người bịt mặt vậy đánh Vương bất lão, chúng vừa đánh vừa hét :
- Ngươi trả hai miếng ngọc bích đây và thường mạng cho Thập Tam sứ giả của Hắc Thạch ma động.
Đông Bích vừa thấy bọn bịt mặt vậy chặt Vương bất lão nên thầm kinh hoảng định nhào vô trợ giúp lão ta, nhưng chưa hành động đã bị bọn bịt mặt phát giác. Một tên bỏ vòng vậy Vương bất lão, nhào đến công một chưởng vào người Đông Bích. Đông Bích từ lúc nào đến giờ chưa học qua một thế đánh nào cả nên lúc này thấy có người đánh, nó chỉ biết ứng dụng Thần Ảnh bộ hình né tránh.
Bỗng nghe Vương bất lão la lớn :
- Tiểu đệ à, ta lấy lại được hai miếng bích ngọc rồi, đừng sợ, ta thanh toán bọn này ngay bây giờ.
Nhưng trong lúc đó, một tên trong bọn bịt mặt ra lệnh :
- Tam sư muội, thập sư đệ qua giúp thập nhị sư đệ bắt sống thằng nhãi con đó lại mới trị được lão già này.
Hai người được lệnh nhảy qua vậy chặt lấy Đông Bích tấn công nó tới tấp.

Cũng lúc đó, thấy nguy nên Vương bất lão dùng tuyệt kỹ Thần Ảnh thoát ra khỏi vòng vậy lao đến chỗ Đông Bích, nhưng khi lão còn ở trên không thì đã nghe Đông Bích la vang :
- Á.... á.... á....
Tiếng la nhỏ dần và im bặt.
Vương bất lão còn đang lơ lững trên không vừa nhìn thấy Đông Bích bị chưởng lực của ba tên bịt mặt cùng công vào ba phía mà sau lưng của Đông Bích là vực thẳm nên khi nó không còn chỗ tránh né nữa thì bị hợp chưởng công luôn xuống vực thẳm, chỉ kịp kêu la những tiếng la tuyệt vọng chìm chết trong lòng địa huyệt đó.
Sở dĩ Vương bất lão không cách gì cứu được, vì trong khi lão vừa nhìn thấy Đông Bích bị nguy khốn, thì cũng là chính tên bịt mặt tung hàng loạt ám khí đến người lão, bao phủ một vùng rộng, nên lão phải đành đau lòng phản ứng tự nhiên là tránh né, và đó cũng chính là giây phút mà Đông Bích rơi tòm xuống địa huyệt.
Sau khi thoát khỏi vùng ám khí, trước cảnh Đông Bích thiệt mạng, Thần Ảnh Vương bất lão nổi giận điên cuồng chưa bao giờ có trong đời lão và lão đổ dồn lên bọn Thập Tam sứ giả Hắc Thạch ma động với những tuyệt chiêu sở học của trọn đời, lão thu thập với bao kinh nghiệm có được, quyết lấy mạng trả mạng.
Lão ta thét lên vang rền :
- Tất cả phải chết để đền mạng cho tiểu đệ ta.
Cuộc huyết chiến đi vào khốc liệt.
Nói về Đông Bích, sau khi bị chưởng lực hợp công của bọn Thập Tam sứ giả Hắc Thạch ma động đánh văng khỏi đỉnh núi cao, rơi xuống địa huyệt. Cậu ta chỉ kịp la một tiếng, rồi lịm dần, phó mặc thân mình rơi vào lòng đất chết.
Không biết thời gian qua bao lâu. Cậu ta từ từ tỉnh dậy....
Sự ngạc nhiên lại đến với Đông Bích, cậu ta ngỡ là đang trong giấc chiêm bao vì khi nhìn lại chỗ nằm thấy được nằm trên giường bằng hồng thạch với những nét chạm trổ tinh vi trên những thành giường.
Đông Bích đưa tay bấu vào thân người thì cảm thấy mình thật còn sống.
Cậu ta tự hỏi thầm :
- Đây là đâu?
Như nghe hiểu thấu tâm trạng của Đông Bích, bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng :
- Cậu bé đừng ngạc nhiên. Nơi đây là biệt điện tĩnh thương dành riêng cho cậu bé trong những lúc còn mang thương tích trong người.
Đồng thời với tiếng nói là một bóng người nhẹ nhàng, từ một ánh sáng của nơi phía sau của gian phòng thật rộng, yểu điệu đi đến bên giường của Đông

Bích.
Cậu bé càng ngạc nhiên hơn nữa khi đối diện với bóng người mới đến vì sắc đẹp bá mị của người này.
Cậu ta còn đang bàng hoàng với nhiều câu hỏi, nhiều thắc mắc đảo lộn nhanh trong ý nghĩ.
Đông Bích giương đôi mắt nhìn người trước mặt. Đó là một người đàn bà ước độ tứ tuần nhưng nét đẹp thật hãn hữu thế gian. Mức độ hấp dẫn, quyến rũ làm cho người nhìn phải say đắm. Chẳng những vậy mà giọng nói thanh tao nghe như rạo rực cả lòng.
Bà ta mặc một bộ quần áo hoa gấm sặc sở, để lộ nước da trắng tuyết nhưng hai gò má hồng tươi mặc dù không son phấn trang điểm.
Đôi mắt long lanh dài xênh xếch như lúc nào cũng ướm lệ buồn tênh làm cho người nhìn phải biết lụy.
Hàm răng đều như ngọc dũa khi bà ta nhếch đôi môi hơi dày mọng hỏi Đông Bích :
- Tại sao cậu nhìn sững ta vậy?
Đông Bích lúng túng, không phải vì ý nghĩ không trong sạch mà vì sự ngạc nhiên trong nhất thời chưa biết lý lẽ trả lời nên sửng sốt như vậy.
Giờ đây nghe hỏi, cậu ta trở lại thực tại trả lời :
- Cháu ngạc nhiên vì bị rơi vào lòng vực thẳm, với thân bị chưởng lực nội thương mà giờ đây lại được an nhàn nơi biệt điện.
Tiếng cười dòn lẳng lơ, bà ta đưa bàn tay nỏn nà không phải ở lứa tuổi bà, vuốt mấy sợi tóc mây lòa xòa trước mặt rồi nói :
- Thật ra cậu đã ở tại đây gần hai hôm rồi, nhưng thương thế tuy có nặng đối với kẻ khác chứ đối với ta thì không đáng kể.
Đông Bích thốt lên kinh ngạc :
- Đã hai hôm rồi à?
Mỹ phụ mỉm cười thật đẹp gật đầu :
- Đúng vậy!
Đông Bích thấy được người cứu, lại đối đãi tử tiếng nên vòng tay cung kính hỏi :
- Xin phu nhân cho cháu biết quí danh để nhớ ngàn đời lần cứu mạng này.
- Cậu đừng để ý làm gì chuyện nhỏ mọn này, còn như tên hiệu ra, giang hồ đã gán cho cách đây hơn năm mươi năm về trước là Lạc Hồn phu nhân cùng với phu quân ta là Thiên Thủ Bách Độc.
Đông Bích nghe mỹ phụ này ở nơi đây với phu quân của bà nên lật đật nói :
- Nếu có dịp, phu nhân cho cháu chào mừng.
Nói đến đây rồi như nhớ đến việc gì, lại ngừng ngay câu nói, lộ nét ngạc nhiên hỏi lại mỹ phụ :
- Ủa! Như vậy phu nhân năm nay cũng đã gần trăm tuổi rồi sao?

Mỹ phụ cười dòn, xác nhận :
- Cậu bé nói đúng đấy, vợ chồng ta năm nay gần trăm tuổi rồi.
- Nhưng nhìn phu nhân cháu không nhận ra được là phu nhân gần trăm tuổi.
Mỹ phụ cười lớn vui vẻ :
- Như vậy là ta vẫn trẻ phải không? Cậu bé này ăn nói có duyên lắm. Ta thích cậu bé lắm.
Bà ta càng cười dòn thích thú, bỗng có tiếng hỏi :
- Cái gì mà phu nhân cười vui thú thế?
Đông Bích mới nghe tiếng nói là đã thấy một người đàn ông trạc ngũ tuần, mặt đẹp, da hồng hào tráng kiện đứng cạnh mỹ phụ rồi.
Mỹ phụ tức là Lạc Hồn phu nhân quay sang nũng nịu :
- À, phu quân đó à.
Rồi quay sang Đông Bích, Lạc Hồn phu nhân giới thiệu :
- Đây là phu quân của ta, mà lúc nãy ta đã nói với cậu bé đó.
Đông Bích cung kính chào :
- Cháu Đông Bích xin kính chào lão bá.
Người này tức là Thiên Thủ Bách Độc nhếch môi gật đầu, rồi như không để ý đến Đông Bích, lão ta quay lại nói với Lạc Hồn phu nhân :
- Sao hôm nay phu nhân vui vẻ vậy?
Lạc Hồn phu nhân đưa mắt tình tứ :
- Có gì đâu, vì thấy cậu bé này nói chuyện hợp ý nên thiếp có ý định....
Thiên Thủ Bách Độc chận hỏi :
- Phu nhân có ý định gì?
- Thiếp muốn dùng thằng bé này vào chức tiểu đồng cho vợ chồng ta vậy mà.
Lúc này Thiên Thủ Bách Độc mới nhìn Đông Bích kỷ càng hơn rồi cười đáp :
- Được, được lắm, thằng bé này trông cũng lanh lợi đấy.
Đông Bích thấy hai người đang mặc cả với nhau để dùng nó vào việc của một tên tiểu đồng nên lòng đã bất bình song nó nghĩ, dù sao họ cũng là ân nhân của nó, đã cứu nó thoát khỏi bàn tay tử thần, nên bây giờ có làm tên tiểu đồng để đền ơn cứu tử cũng không có gì quá đáng, nên hắn dịu mặt lại, im lặng chờ đợi.
Rồi như ra lệnh, Thiên Thủ Bách Độc nói :
- Cậu bé có thể theo chúng ta để cho biết mọi việc phải làm trong cung điện này.
Đông Bích ngạc nhiên hỏi :
- Nơi này là cung điện à?
Lạc Hồn phu nhân đáp ngay :
- Đúng đấy cậu bé, để ta dẫn cậu bé đi xem qua cung điện này nhé!

Nói rồi, bà ta cùng Thiên Thủ Bách Độc bước đến một cánh cửa cũng chạm trổ tỉ mỉ như một cung điện vua chúa.
Bước ra khỏi phòng, Đông Bích đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Vì cả một vùng rộng lớn đều xây cất cực kỳ tinh mỹ, như một cung điện mà nó đã được đọc qua sách sử.
Tuy nhiên, có một số phòng ốc bị đổ sập hay hoang phế lâu đời. Thấy thế Đông Bích liền hỏi :
- Thưa phu nhân, nơi đây là cung điện gì vậy?
Bà ta lắc đầu :
- Thật ra vợ chồng ta cũng không được biết là cung điện hay công trình xây cất gì và có từ thời nào, nhưng cách đây hai mươi năm, ta và phu quân ta vô tình khám phá được nơi đây nên gọi nó là cung điện vì kỹ thuật xây cất này không kém một cung điện.
Bà ta chỉ những khu vực bị chôn vùi trong lòng đất hay đổ nát hoang phế, giải thích tiếp :
- Có lẽ cung điện này ở trên mặt đất và bị động đất nên bị chôn vùi xuống địa huyệt ngàn trượng và còn sót lại những dãy nhà này.
Rồi bà tiếp :
- Có một điều là cung điện này không ghi một dấu hiệu hay đời nào và cũng không có một bộ xương nào còn sót lại trong phần cung điện này cả.
Đông Bích suy nghĩ rồi góp ý :
- Cũng có thể là cung điện này xây cất chưa xong rồi bị vùi trong lòng đất.
Lạc Hồn phu nhân gật đầu :
- Cậu bé nói cũng có lý lắm đấy.
Rồi tiếng cười dòn của bà vang vọng đi qua các gian phòng khác.
Tới đây, Đông Bích đã đi qua nhiều gian nhà lộng lẫy song cũng chưa đi hết một dãy nhà, mà nơi này có đến ba dãy chia làm nhiều gian nhà, song cái nào cũng nguy nga lộng lẫy.
Đông Bích chợt nhớ ra lúc rơi xuống địa huyệt này nên hỏi :
- Thưa nhị vị, chẳng hay nhị vị làm cách nào mà cứu sống cháu lúc rơi xuống địa huyệt được?
Thiên Thủ Bách Độc cười mũi đáp ngay :
- Có khó gì đâu, vì chúng ta đã giăng sẵn một tấm lưới nơi gần mặt đất của lòng địa huyệt này và hai bên bờ là đá dựng trơn ướt như mỡ nên không sợ vướng mắc đá vong thân.
Rồi lão ta cười đắc ý :
- Có như vậy đến nay ta đã gặp gần hai mươi ta cao thủ để nghiên cứu võ học hầu tìm thêm kinh nghiệm cho bản thân.
Đông Bích hỏi lại :
- Như vậy, hiện nơi đây còn có gần hai mươi tay cao thủ?

- Đúng vậy.
- Chứ những người đó không muốn trở lên khỏi địa huyệt này à?
Tiếng cười the thé của lão như chuông rền buốt tai :
- Xuống thì được, sống nơi đây cũng được, song lên thì khó. Khó đến nỗi như vợ chồng lão đây đã năm mươi năm mà chưa rời khỏi địa huyệt trở về với võ lâm giang hồ được.
- Như thế thì nhị vị nghiên cứu võ học làm gì nếu không hy vọng rời khỏi địa huyệt?
- Có, có hy vọng chứ. Vì biết đâu trong gần hai mươi bộ óc rồi có ngày sẽ có người tìm cách lên bằng vào mưu lược trí não hay bằng võ công cái thế, chế ngự được địa thế này mà vượt lên vùng đất trên đó.
Đông Bích như hiểu ra liền tiếp theo :
- Cũng vì vậy mà nhị vị cố công nghiên cứu võ học hầu tìm phương pháp để vượt địa huyệt phải không?
- Cậu bé nói không sai.
- Vậy đến nay nhị vị đã tìm được sở nguyện chưa?
Lão ta lắc đầu khi Lạc Hồn phu nhân tiếp lời :
- Theo ta nghĩ rồi sẽ có cách.
Rồi quay sang Thiên Thủ Bách Độc, bà ta nói :
- Hình như ngày nay chúng ta lại tiếp tục bàn về võ học của phái Võ Đang phải không hả phu quân?
Thiên Thủ Bách Độc cười hăng hắc :
- Phu nhân nhắc ta, Thành Khất chân nhân mất công đợi chờ.
Rồi lão ta nói tiếp :
- Thôi bây giờ ta đến đó trước, phu nhân bày vẽ thằng bé này cách thức pha trà rồi đưa sang nhé!
Câu nói vừa dứt là nhoáng một cái, người lão lao vụt biến ngay vào dãy nhà tận phía xa.
Đông Bích còn đang kinh sợ thân pháp chớp nhoáng của lão thì nghe tiếng Lạc Hồn phu nhân :
- Bây giờ cậu bé theo ta.
Nói xong bà ta đưa tay nắm lấy tay Đông Bích thì nó thấy thân hình nó nhẹ như bông, lao vút về phía trước, chân nó như không chấm đất.
Trông đâu đâu cũng chạm trổ tráng lệ như một cung vua. Bà ta đứng lại chỉ cho Đông Bích hiểu hơn :
- Nơi đây là tư thất của vợ chồng ta, cậu bé chớ nên bén mãng đến làm gì trong thời gian ở nơi đây.
Bà ta chỉ một gian nhà phía sau và nói với Đông Bích :
- Căn nhà đấy là của cậu bé đấy. Bây giờ cậu vào đó đi, là có đủ phương tiện cho cậu. Lát nữa ta sẽ bày cậu cách pha trà đãi khách vì nơi đây cũng lắm

khách.
Đông Bích muốn hỏi thêm vài điều nữa song nghĩ thế nào, cậu ta bèn im lặng bước về phía căn nhà mà Lạc Hồn phu nhân vừa chỉ.
Cậu bé vừa đi vừa suy nghĩ :
- Hôm nay người khách là Thành Khiết chân nhân phái Võ Đang và như vậy, nơi địa huyệt này đã có biết bao nhân vật võ lâm rơi xuống đây và đều được Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân cứu sống. Rồi sau đó sẽ phải khai báo tất cả bí truyền của phái mình để hai vợ chồng chủ nhân đây suy nghiệm với danh từ nghiên cứu võ học.
Một sự nghi ngờ lòng tốt của hai vợ chồng chủ nhân nơi đây khiến nó rất vui lòng làm tên tiểu đồng, đó cũng là dịp nó được gần gủi Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân để tìm hiểu thêm về họ.
Chú tiểu đồng Đông Bích với nhiệm vụ mới kể từ hôm nay nơi địa huyệt với cung điện nguy nga, không rõ xuất xứ, chôn vùi trong lòng đất, đang bao phủ đầy rẫy những âm mưu, những bí mật chưa ai khám phá được, cũng như chưa ai biết về mục đích của hai con người mang danh hiệu Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân.

Hồi 5
Tìm người phó hội hai mươi năm sau

Trong một đại tửu lầu, thực khách thật đông đảo nhưng đây là khách giàu sang, tiền nhiều, bạc dư, muốn tìm cao lương mỹ vị hay muốn uống rượu quí trà ngon thì họ mới đến.
Vì vậy, cách ăn mặc của thực khách nơi đây quả thật là sang trọng của những tay phú hộ hoặc là những công tử, công tôn danh gia thế phiệt.
Đại tửu lầu này nhằm vào hạng hái ra tiền đó vì thế cho nên bàn ghế phương tiện nơi đại tửu quán cũng đã tốn lắm bạc tiền và bao công phu chọn lựa mới trang hoàng cho khắp các phòng được diễm lệ.
Khách giang hồ võ lâm cũng thường hay lui tới ghé trọ nhưng họ đều là khách trang nhã, phong lưu hay bệ vệ hầu hạ rộn rịp như vua chúa tuần du.
Bởi vậy quản lý lấy làm ngạc nhiên khi thấy hai lão ăn mày áo quần rách bẩn chân kéo dép lẹp xẹp bước vào.
Hắn ta giơ tay ra chận, miệng nói :
- Nơi này dành cho thực khách chứ không phải chỗ để xin tiền.
Một ão ăn mày nghe tên quản lý hỏi liền cười :
- Nhưng chúng ta là thực khách mà.
Tên quản lý ngắm lại hai lão ăn mày, miệng vẫn ấp úng :
- Nhưng....
Lão ăn mày xua tay :
- Không nhưng gì hết, ta có tiền ta vào ăn, trả tiền đàng hoàng, làm gì ngươi cấm đoán.
Nói xong lão đưa cái bầu rượu đã cạn nơi tay, dúi vào tay tên quản lý miệng bảo :
- Lấy cho ta một bầu hồng tửu bách niên.
Đồng thời tay kia lão ăn mày lấy một thoi bạc đưa ra trước mặt cho tên quản lý nhưng tay hắn chưa chạm vào thoi bạc vòng tay kia đã ôm chiếc bầu đứng im như pho tượng, một tay chìa ra một tay ôm cứng chiếc bầu.
Thấy thế, lão ăn mày tự nãy giờ im lặng bỗng vỗ tay cười :
- Giang huynh có ngón cách vật truyền lực, xuyên không điểm huyệt hay quá.
Tên quản lý vẫn trong bộ thế thật buồn cười, đứng im lìm trong gian phòng phía trước đại tửu lâu, trước khi vào những phòng có thực khách, nên tiếng cười của lão ăn mày kia và cảnh tượng này thực khách nơi phòng phía trong và hai bên không biết đến. Vì thế, chỉ có nơi này huyên náo, bởi những

người của đại tửu lầu này biết nên hoảng sợ kêu xin thế thôi.
Độ một khắc sau, từ trên tầng lầu trên, một lão dáng dấp bệ vệ miệng luôn nở một nụ cười chạy xuống cùng với mấy người làm.
Hắn ta đến trước hai lão ăn mày nói :
- Tôi là chủ quán, xin thành thật tạ lỗi cùng nhị vị đại hiệp về sự sơ sót của tên quản lý chúng tôi. Mong nhị vị hãy hỉ xả cho.
Giọng nói của tên chủ quán thật là ngọt nên một lão ăn mày liền xá nói :
- Ồ! Không có gì, vì tên quản lý làm khó dễ nên đùa tí vậy mà, nếu có lời ông chủ thì chúng tôi khỏi nhờ tên quản lý lấy rượu.
Miệng nói, tay lão lấy lại chiếc hồ lô và tên quản lý cũng đã cử động lại bình thường.
Tên chủ quán nói trong giọng cười :
- Bây giờ kính mời nhị vị đại hiệp vào trên lầu nhắm rượu. Còn tên quản lý này để chúng tôi sửa trị.
Thế là hai lão ăn mày ung dung đi lên nơi mà từ trước đến nay chưa có một bóng dáng của kẻ quần áo rách rưới đặt chân lên tới.
Vừa đi lão ăn mày họ Giang vừa nói :
- Vương huynh à.
Lão ăn mày kia xua tay lia lịa, nói chận :
- Túy Hồ lão tử, huynh cứ gọi đệ là Vương bất lão hay Vương Thạch Công thì đệ thấy vui hơn chứ còn gọi Vương huynh nghe nó già quá.
Lão ăn mày kia tức là Túy Hồ lão tử Giang Thượng Khả cười dài rồi tu một hơi rượu :
- Được, được Vương bất lão, hôm nay chúng ta lại chén cho đến túy lúy càn khôn nhé!
Vương bất lão lắc đầu lia lịa :
- Không được, không được, huynh thành danh với cái bầu rượu mà đệ đi so với cái sở trường của huynh thì đệ không dại đâu.
Nói xong, Vương bất lão chỉ tầng lầu trên cùng :
- Nếu tìm được chỗ tốt thì đệ chịu ngay.
Vừa dứt câu, Vương bất lão đập vai Túy Hồ lão tử :
- Lên huynh.
Thế là chỉ trong chớp nhoáng, hai lão ăn mày thần ảnh nhoáng lên mất nơi chỗ quẹo thang lầu cao lêu nghêu.
Tiếng cười từ một góc bàn trong phòng nơi lầu trên cũng vang lên :
- Vương bất lão xứng danh với Thần Ảnh độc nhất thiên hạ.
Hai người cười vui vẻ và dĩ nhiên được một sự tiếp đãi nồng hậu trước cặp mắt khó chịu của những thực khách toàn là vương tôn, công tử phú thương phú hộ lắm tiên nhiều bạc.
Túy Hồ lão tử nhìn khắp thực khách trong phòng rồi nói nhỏ với Vương bất

lão :
- Toàn là khách hái ra tiền của lão chủ quán.
- Vậy càng hay, vì mình nhỏ to tiếng, họ cũng chẳng hiểu gì về võ lâm.
- Thế mà họ lại khỏi lận đận vào sanh ra tử như chúng ta.
- Có kẻ này có người khác chứ, có người sang có kẻ ăn mày chứ.
Hai người lại tương đắc với chén rượu hương nồng.
Qua mấy tuần rượu, Vương bất lão liền hỏi :
- Giang huynh, hôm nay tình cờ lại tái ngộ với Giang huynh, không biết có tin tức gì lạ trên giang hồ không?
Túy Hồ lão tử trầm ngâm đôi chút rồi nói :
- Những điều mà đệ nghe được đệ định hỏi Vương bất lão đây.
- Ủa, chuyện gì vậy?
- Có chuyện mới định hỏi chứ.
Rồi lão tu một hơi rượu mới tiếp :
- Cách đây hơn một năm có phải Vương bất lão huynh đài có choảng nhau với bọn Hắc Thạch ma động?
Vương bất lão gật đầu lia lịa :
- Đúng, lúc đó đệ đấu với bọn Thập Tam sứ giả của Hắc Thạch ma động và phải thật khó khăn mới câu hồn bọn chúng nơi Diêm vương được.
- Nghe nói bây giờ Hắc Thạch ma động củng cố lực lượng hùng hậu hơn và Thập Tam sứ giả bây giờ võ công cao siêu hơn lần trước gấp bội.
Túy Hồ lão tử hỏi lại :
- Huynh đài xích mích cũng vì một người bạn nhỏ của huynh đài phải không?
- Sao mà huynh biết nhiều quá vậy.
Tiếng cười cả hai lại nổi lên.
Vương bất lão tiếp :
- Người bạn nhỏ của đệ tên là Đông Bích, vì hiểu lầm mà bị bọn Hắc Thạch ma động hợp chưởng tấn công nên phải bỏ mình nơi địa huyệt, để cho đệ một nỗi thương tâm bất tận.
Túy Hồ lão tử giọng buồn buồn :
- Người bạn nhỏ của đệ cũng chính là con nuôi của Ngự Thanh Y Lang mà sau này đệ truy tìm mới biết manh mối nên định tìm huynh đài để xác nhận cho biết thực hư.
Rồi lão ta lại nói tiếp :
- Những ngày gần đây, đệ còn nghe tên là Võ Lâm tam tuyệt có cuộc tranh vị cho kẻ kế truyền.
Vương bất lão lắc đầu :
- Mấy lão đó chỉ còn có Tà Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ là chỉ độ gần thất tuần, còn Chánh Nhất Đạo Cao Lâm Hồng và Độc Bách Trùng Cát Ô Man thì xấp

xỉ trăm tuổi rồi sao còn ham danh vị quá vậy?
- Mà đệ nghe nói là sở dĩ có việc đó là vì có hai chữ Chánh và Độc của hai người hầu như đại diện cho hai phe hắc bạch, muốn chứng minh sức mạnh của đôi bên. Còn Tà Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ tuy mang tiếng tà song chưa ai hiểu được con người của lão ta.
- Vậy huynh có biết về lão Tà đó không?
Túy Hồ lão tử gật gù :
- Nói rằng biết thì không dám nói rành, song đệ có tìm hiểu về Tà Cuồng Sĩ. Lão ta, thành danh năm ngũ tuần, rồi cùng với Nhất Đạo Cao Lâm Hồng và Bách Trùng Cát Ô Man được võ lâm suy tôn là Võ Lâm tam tuyệt. Sau đó Nhất Đạo lại cứ phiêu du như rồng ẩn hiện khó có người được hội diện. Bách Trùng Cát Ô Man thì hùng cứ nơi miền quan ngoại, chuyên luyện trùng độc và nghe nói là lão ta sau này đưa trùng độc vào nhưng cũng chưa ai phát giác được. Mới gần đây sư đệ của lão là Hàn Độc Ma Tôn xuất hiện giang hồ với Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng nên giang hồ mới nói đến tài dụng bách trùng của lão độc ấy.
Túy Hồ lão tử ngừng lại đưa cạn chén rượu rồi nói tiếp :
- Riêng có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, thì sau trận tranh phân nơi hoang đảo giữa biển Đông, với Nhất Đạo và Bách Trùng, thì tài lực của mỗi người mỗi ngón sở trường nên chưa phân cao hạ sau bảy ngày giao chiến. Từ đó, Cuồng Sĩ lại gặp vận xui nên vợ lão qua đời để lại một đứa con gái lên một.
Túy Hồ lão tử gật gù nhấn mạnh :
- Cũng bắt nguồn từ đây mà lão ta được gán thêm chữ Tà ở trước danh hiệu với chữ Chánh cho Nhất Đạo và chữ Độc cho Bách Trùng.
Vương bất lão chận hỏi :
- Căn cứ vào đâu mà đặt để như vậy?
- Thì giang hồ vốn đa sự, họ chỉ nhìn cái vẻ bên ngoài là phong gán ngay.
- Nhưng ý huynh là thế nào?
- Nếu gán cho Nhất Đạo là Chánh có lẽ giang hồ nhìn nhận Thiếu Lâm phái là chánh vì Nhất Đạo xuất thân từ phái này. Còn về Bách Trùng thì quả là có độc thật. Danh từ này thật chẳng ngoa. Còn phần về Cuồng Sĩ đã nhiều lần ra tay hạ sát lắm nhân tài võ lâm cả hai phe hắc bạch, cũng vì thế mà lão ta thêm tiếng tà là vậy đó.
Vương bất lão gặm cái đùi gà xong hỏi ngay :
- Hồi nãy đến giờ nghe Giang huynh cho biết nguồn gốc về Võ Lâm tam tuyệt mà giang hồ ai cũng nghe tên nhưng mỗi người biết một khía cạnh về họ có vẻ huyền thoại lắm.
- Có lẽ họ là thời trước chúng ta nên tam sao thất bổn mà ra vậy đó.
- Thế lúc nãy huynh nói về vụ truyền nhân của Tam tuyệt tranh danh như thế nào?

- À! Chỉ nghe nói là lúc gần đây có nhiều tay ma đầu tìm các tài năng huấn luyện để đại diện cho phe Độc Bách Trùng Cát Ô Man.
- Còn phe Chánh Nhất Đạo thì sao?
- Không nghe nói gì mới lạ chứ!
- Nghe huynh nói đệ nhớ đến Đông tiểu đệ.
- Mà đệ cũng nghĩ đến nó nữa.
- Sao vậy?
- Cái căn cốt hiếm thấy của nó thật đáng tiếc vô ngần.
- Đệ không bao giờ quên hắn được, không biết hắn có cơ duyên gì thoát khỏi thì thật là huyền thoại.
- Biết đâu đấy. Vì đệ thấy cốt tướng của hắn, đâu có yểu mệnh.
Đến đây Vương bất lão đưa hai miếng ngọc bích hình bát giác cho Túy Hồ lão tử xem rồi nói :
- Hai miếng ngọc này sao giống nhau quá xá, mà một miếng của Đông Bích tiểu đệ, còn một miếng là của đệ rồi cũng vì hai miếng ngọc này mà Đông tiểu đệ phải mạng nguy.
Thế rồi hai lão lại kể lể cho nghe những biến chuyển của giang hồ hơn một năm qua, từ ngày Đông Bích rơi vào địa huyệt qua chén thù chén tạc tương đắc.

Trên giang hồ, với không khí im lìm như ngầm chuẩn bị cho những biến động kinh hồn của giới võ lâm. Những sự im lặng đối với kẻ ngoại cuộc thì thấy như bình an vui cuộc, nhưng đối với người có ý huyết lo lắng cho võ lâm thì hoang mang tìm hiểu để hầu ngăn chặn những ý đồ tham vọng của những kẻ muốn độc chiếm võ lâm, gây nên nhiều máu hận bởi quyền lợi điên rồ.
Trong khi đó, mọi cơ cấu, mọi tổ chức, đều như thầm chuẩn bị cho dự tính riêng tư.
Những nạn nhân mà ít ai biết được là những trang hiệp khách đã phải lầm mưu, sa cơ, biệt tích trên giang hồ, tửu lâu làm cho phái bang của họ chỉ còn biết thương tiếc chứ có nào ngờ họ đang bị lợi dụng trí óc, võ học của từng môn phái ở những nơi bí mật trên giang hồ.
Cũng nằm trong âm mưu lũng đoạn, khủng bố võ lâm mà những người thân yêu của cậu bé Đông Bích lần lượt phải mạng vong, giờ đây, chính bản thân nó cũng đã phải làm thân tiểu đồng cho những con người thật xa lạ với nó. Song nó vẫn hân hoan thi hành bởi vì trí óc nghĩ suy của nó thúc dục.
Từ khi được đôi vợ chồng chủ nhân cung điện nơi lòng địa huyệt cứu sống và bắt Đông Bích làm tên tiểu đồng phục dịch công việc lặt vặt, nó vẫn

ngoan ngoãn thi hành với mục đích là để tìm hiểu hành động của đôi vợ chồng kỳ lạ này.
Ngay hôm đầu tiên, nó thật ngỡ ngàng với công việc này, vì vừa mới giao cho việc, lại phải thực hành liền, khi mà Thiên Thủ Bách Độc tiếp Thành Khiết chân nhân thuộc phái Võ Đang biệt phòng luận võ.
Đông Bích sau khi được Lạc Hồn phu nhân chỉ vẽ cách thức châm pha các loại trà và cũng nhờ lúc còn ở với Ngự Thanh Y Lang nó đã quen pha trà ông uống, nên không có gì làm trở ngại, mà trái lại được lời khen tặng của Lạc Hồn phu nhân nữa. Công việc ấy mọi lúc đều do Lạc Hồn phu nhân lo liệu vì vậy nên khi thấy Đông Bích làm được thì Lạc Hồn phu nhân rất vui lòng.
Lạc Hồn phu nhân vỗ đầu nó bảo :
- Cậu bé ngoan lắm, bây giờ hãy bưng trà theo ta qua phòng bên kia để cho khách dùng.
Đông Bích cẩn thận làm theo lệnh của Lạc Hồn phu nhân. Nó rất lấy làm kinh ngạc khi vừa đặt chân vào gian phòng gọi là biệt phòng luận võ. Vì nơi đây có cái sự trang trọng gấp mấy lần các phòng khác, từ chiếc ghế cái bàn, tranh cảnh đều khắc tuyệt mỹ trên hồng thạch. Trong phòng không có đèn song ánh sáng êm dịu từ mấy viên dạ quang tỏa sáng nhẹ nhàng.
Sau khi nó đặt khay trà vào nơi chủ khách thì nó được đứng hầu ở sau lưng Lạc Hồn phu nhân.
Nó không thể quên được lần này và nhiều lần khác khi đợi vợ chồng chủ nhân cung điện luận bàn võ học với nhiều môn phái khác nhau, đủ loại chính tà đã bị rơi xuống lòng vực trong những trận giao tranh với địch nhân đông đảo và sa cơ rơi xuống địa huyệt. Vợ chồng chủ nhân tiếp cứu và săn sóc kỹ lưỡng. Cũng bởi cái ơn ấy mà những trang hiệp khách đành phải tỏ lộ mọi sở trường của những môn phái trên giang hồ và như thế cặp vợ chồng chủ nhân đã hiển nhiên như bắt gặp được những kỳ thư bí kíp để am hiểu về võ công các môn phái trong giang hồ.
Đối với những tên thuộc về phái tà gian thì bị những ràng buộc, gia khuyến số nên cũng khó từ chối việc tiết lộ võ học.
Từ lúc gặp gỡ đầu tiên với Thành Khiết chân nhân mà Đông Bích đã nghĩ suy rất nhiều, nó còn nhớ câu chuyện được mang danh là luận võ giữa các môn phái nơi cung điện này.
Đối với phái Võ Đang thì vợ chồng chủ nhân đặc biệt chú trọng đến các kiếm trận.
Hôm đó, sau khi khách sáo, chủ nhân là Thiên Thủ Bách Độc vào đề ngay :
- Thật tại hạ hết sức ngưỡng mộ đại danh của Thành Khiết chân nhân nên hôm nay may mắn cho tại hạ đã giúp ích được cỏn con để chân nhân được bình yên sau hai ngày tịnh dưỡng. Vì vậy tại hạ nghĩ rằng, chúng ta đều

thuộc giới võ lâm thì trong lúc nhàn rỗi này, chúng ta có thể hàn huyên, luận bàn về võ học, như vậy có vẻ thanh cao hơn không? Và với cái ngụ ý đó mà hôm nay, tại hạ sẽ đề cập với chân nhân những điều thắc mắc của tại hạ.
Nghe những lời tuy không được thực thà song trong đó đầy ý cương quyết nên Đông Bích nhìn sang Thành Khiết chân nhân trong bộ đồ đơn giản, mặt như không được lành mạnh lắm, đôi mắt có vẻ thiếu tinh anh dưới hàng mi bạc. Đông Bích thầm lo lắng cho sức khỏe của chân nhân nhưng nó nghĩ kỹ lại thì càng phải hành sự như kẻ không mảy may hiểu biết về y lý. Nó chăm chú theo dõi sự diễn biến tiếp theo.
Khi Thành Khiết chân nhân nghe Thiên Thủ Bách Độc nói xong, ông liền mỉm cười dễ dãi.
- Chuyện đó theo bần đạo thì không có gì là khó khăn cả, nếu bần đạo biết những điều gì về các kiếm trận mà các hạ muốn vấn tường thì bần đạo xin nguyện đáp ứng theo sở học để đền bù vào công lao cứu sống của ân nhân vậy.
Thiên Thủ Bách Độc cười khiêm tốn :
- Ồ! Có đáng gì việc nhỏ mọn ấy mà chân nhân phải bận tâm, nơi đây chúng ta đề cập đến võ học, trước hết là giết thời giờ nhàn rỗi nơi cung điện này, sau nữa là có dịp so sánh những sở trường, sở đoản của mỗi phái bang trên giang hồ vậy.
Thành Khiết chân nhân đưa tay vuốt hàm râu dài bạc phếu :
- Các hạ nói thế thật hùng tâm về võ học quả đã chí tuyệt. Vậy bần đạo xin sẵn sàng góp ý cho các hạ.
Thiên Thủ Bách Độc nghe vậy mừng thầm, liền nói :
- Vậy bây giờ tại hạ xin chân nhân cho biết về kiếm quyết của các môn phái một cách tổng quát và riêng về Võ Đang với các kiếm trận lừng danh trong chốn võ lâm.
Thành Khiết chân nhân khiêm nhượng :
- Một kẻ thành danh của mỗi môn phái lẽ đương nhiên họ phải sở trường về bản phái song cũng hiểu biết về những cái hay của những môn phái khác, dầu nhiều dầu ít, đó cũng là điều cần thiết khi bước ra giang hồ để giúp ích cho bản thân lúc đối đầu với địch.
Thiên Thủ Bách Độc tỏ vẻ tán đồng :
- Chân nhân luận thế thật chí lý, tại hạ xin trân trọng chờ nghe những điều hữu ích.
Thành Khiết chân nhân nghiêm trang :
- Khi nói về giới giang hồ võ lâm, thì phe phái đứng đầu hắc bạch cũng phải nói đến trước tiên là Thiếu Lâm. Vì Thiếu Lâm phái đã đào tạo ra nhiều anh tài ổn định, cầm lái con thuyền võ lâm qua những cơn khủng hoảng trầm trọng. Song nói thế không phải là chỉ có Thiếu Lâm mới đào tạo được nhân

tài, mà trên thực tế, từ trước đến nay, Thiếu Lâm phái đã có nhiều nhân tài xuất chúng hơn những môn phái khác.
Thiên Thủ Bách Độc len tiếng ngắt lời :
- Nhưng theo thiển ý của tại hạ thì Võ Đang và Thiếu Lâm hình như cùng một gốc mà ra.
Thành Khiết chân nhân gục gặt đầu :
- Các hạ quả thật hiểu biết sâu xa về nguồn gốc của các môn phái.
- Không, đó chẳng qua vì tại hạ quá ư ngưỡng mộ hai danh phái Võ Đang và Thiếu Lâm nên nghiên cứu để hiểu biết hai danh phái này vậy mà. Và cũng vì vậy, tiện đây xin chân nhân cho tại hạ hiểu chút ít về lai lịch Thiếu Lâm và Võ Đang xem có giống như những điều tại hạ đã thu thập từ trước đến nay.
Thành Khiết chân nhân mỉm cười rồi uống một hớp trà, xong nói tiếp :
- Tiếng tăm của Thiên Thủ Bách Độc thật vang dội song chắc không ai ngờ rằng Thiên Thủ Bách Độc có độ lượng như hiện tại. Điều này nói ra sợ mích lòng các hạ, song đó cũng là điều cởi mở vậy.
Thiên Thủ Bách Độc cười vang :
- Chân nhân là người ngay thẳng, tại hạ vạn phục vạn phục....
- Cái đó xin cảm ơn dũng khí của các hạ. Bây giờ bần đạo xin đi vào nguồn gốc Thiếu Lâm và Võ Đang phái.
Thành Khiết chân nhân lại hớp một ngụm trà nóng khi Đông Bích vừa mới thay trà rồi ngồi dựa lưng vào chiếc ghế khắc, trầm tỉnh kể :
"Nói đến quyền thuật thì phải nói đến vị thủy tổ là Hoa Đà, người đã truyền lại cho đời ngũ cầm đồ gồm Hổ, Lộc, Bi, Viên, Diễn. Rồi sau đó phân ra làm nhị gia gồm Ngoại gia và Nội gia, để dựa nhau mà phát triển cho tinh thuật mỗi bên.
Về phía Ngoại gia thì Đạt Ma thần sư là vị sư tổ lập ra Đạt Ma phái với ngũ quyền gồm có Long, Hổ, Báo, Kê, Xà.
Về Nội gia thì Trương Tam Phong là vị sư tổ. Võ phái này có ngũ tư gồm Kình, Khẩn, Cận, Cấp, Thiết.
Hai phái này phát huy một cách mạnh mẽ và có nhiều nhân tài nên đời sau đó mới chánh thức gọi Ngoại gia là Thiếu Lâm phái và Nội gia là Võ Đang phái.
Thiếu Lâm thì chú trọng đến việc luyện tập để được điều hòa hô hấp, cũng như luyện bách hài, tiến thoái mau lẹ, cương và nhu giúp đỡ lẫn nhau.
Còn Võ Đang thì lại chú trọng vào tập luyện gân cốt, vận khí công, lấy tĩnh chế động.
Cũng vì điểm liên quan trên mà Võ Đang nhiều chỗ ảnh hưởng bởi Thiếu Lâm vì sự bành trướng của Võ Đang phái lúc đầu kém thua Thiếu Lâm. Hơn nữa Thiếu Lâm phái còn có được bộ Cầm kinh là bí quyết thuộc loại thượng

đẳng để đi đến kết quả thượng thừa.
Mà từ lúc Đạt Ma thần sư và Trương Tam Phong, mỗi người phát huy mỗi môn phái của mình, thì Đạt Ma thần sư dời về phía Bắc Thiếu Thất sơn để xây chùa Thiếu Lâm và từ nơi đó đã đào tạo bao đệ tử giúp đời.
Trong khi đó, Trương Tam Phong lại về tọa lạc nơi núi Võ Đang, lập Võ Đang phái, truyền dạy cho những đệ tử hành hiệp giang hồ."
Thiên Thủ Bách Độc tỏ vẻ bằng lòng :
- Nghiên cứu nhiều năm, không bằng nghe chân nhân nói cho một chốc. Thật may mắn, song cái thắc mắc của tại hạ là Trương Tam Phong có những truyền nhân để phát huy võ thuật của phái này bằng quyền thuật hay kiếm thuật?
Thành Khiết đáp ngay :
- Nói đến võ thuật, tất nhiên không thể không chú trọng đến quyền thuật, vì quyền thuật có phát huy được linh mẫn, thì mới nói đến các môn khác trong võ thuật, và quyền lực phát sinh do bản năng tự tồn để cạnh tranh, tìm ra sự sống đối với mọi trở ngại ngăn cản bước tiến của con người. Con người lúc mới sinh ra, đâu phải đã biết được quyền thuật, sức mạnh cũng phải trui rèn mới thành đạt. Như muốn phát huy toàn diện võ công phải có thời gian tập luyện. Nhưng....
Thành Khiết lại nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp :
- Nhưng.... trên thực tế hẳn chúng ta cũng đã thấy, những trang thanh niên đã thành công viên mãn và võ công đạt được cái thế vô song. Đó chẳng qua là ngàn năm, trăm năm chúng ta mới thấy một lần vì những trang anh tài đó, tất nhiên không thể luyện tập một cách thông thường mà đại thành, mà phải có một căn cốt đặc biệt, đồng thời phải gặp những thiên duyên kỳ ngộ thì mới vượt hẳn người thường được. Hơn nữa, trong võ thuật, phải nói đến cái linh mẫn của cái tâm mỗi người mà thụ đạt. Vì môn phái tuy có khác nhau song tất cả đều phải từ những điểm trọng yếu là: thù, nhãn, thân, yêu, hộ, thức, đảm, khí, kình và thần, đó là những cái hữu hình để tập luyện, trau dồi, nhưng cái điểm thành tựu xuất chúng là ở chỗ chú trọng vào sự hội ý, lấy tâm mà hiểu, không hề truyền dạy bằng lời, chỉ lấy ý mà điều khiển tứ chi. Như vậy, thì không có quan trọng ở công phu truyền dạy, mà quan trọng ở sự lãnh hội bằng ý thức.
Thiên Thủ Bách Độc cười thỏa mãn, ngắt lời :
- Như vậy là từ quyền Võ Đang mới đến kiếm và ngày nay các kiếm trận lừng danh như Đại Cửu Cung kiếm trận phải có sự biến hóa dị biệt thế nào, thưa chân nhân?
- Thật ra, tài cán của bần đạo chưa dám nói là thấu triệt mọi tinh anh tột cùng của Võ Đang, song kiếm trận là căn cứ vào các phương pháp lập trận để đưa địch vào vòng rồi do sự động tĩnh của địch mà tương sanh, tương diệt

nhưng cũng căn bản vào các cửa sanh, tử của trận pháp. Những biến ảo của các kiếm trận này thật như một cơn thác lũ, nước đổ không ngừng sẽ sinh ra hư, thực khó lường để nhằm hai mục đích là làm cho địch phải phân tâm, trong khi đó sức mạnh của kiếm trận càng mảnh liệt vì có sự liên hợp, tương trợ lẫn nhau.
Thiên Thủ Bách Độc cười khoan khoái :
- À! Như vậy nếu không có sự đồng đều tài lực thì kiếm trận không được vững chắc.
- Đúng lắm, vì chỗ thiếu khuyết dễ bị phát giác song phải nói đến những kẻ thật tài giỏi mới tìm ra khiếm khuyết ấy. Cũng vì thế mà kiếm trận Võ Đang đã lừng danh cho đến ngày nay, ít có ai phá được dễ dàng.
Thiên Thủ Bách Độc xoa tay nói :
- Có một lần nọ, tại hạ cũng có một lần diện kiến một cao tăng của Thiếu Lâm, và ông ta có đề cập đến những môn nội công, nghĩa là chú trọng về hô hấp là căn bản của võ thuật Thiếu Lâm, như vậy có đúng không, thưa chân nhân?
Thành Khiết cười tự nhiên :
- Đó là dĩ nhiên, vì như đã nói lúc nãy là Thiếu Lâm từ Đạt Ma thiền sư thì đã chú trọng về điều này rồi. Nhưng nội công thượng thừa của Thiếu Lâm phải nói đến nội công tâm pháp chi nguyên, đó là môn nội công thượng thừa hầu như không còn thấy ai học được, vì điều kiện để luyện tập môn nội công đó phải có được một căn cốt đặc biệt và phải có được nội công tâm pháp chi nguyên kinh phổ mới học được.
Thiên Thủ Bách Độc đắc ý :
- Chân nhân quán triệt thật rộng và đã chỉ dạy cho tại hạ nhiều điều hay lạ cũng như ngày trước tại hạ có được một vị cao tăng Thiếu Lâm khác phát họa qua những môn như Thiết Sa chưởng, Thiết Sa thủ, Mai Hoa thung, Sa đại, Mộc nhân, Thất Linh thung.... cũng như các môn quyền mà chân nhân đã đề cập bởi ngũ quyền của Đạt Ma thiền sư với Long, Hổ, Báo, Kê, Xà.... và từ đó mới phát huy thật là tinh diệu. Song theo tại hạ thì về Sa thủ phải kể đến các tay ở Xuyên Tương và quan ngoại, vì ở những nơi này chẳng những luyện tập một cách không thường mà còn dụng độc vào chưởng và sa thủ thì thật là nguy hiểm vô cùng, mà theo chỗ tại hạ biết là hiện nay có Hàn Độc Ma Tôn với Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng thật kinh hồn nhất hiện nay. Như vậy thì những tinh hoa võ học nào chăng nữa cứ đi mãi về sau thì sẽ có những bộ óc thêm tốt thì sẽ được tốt mà thêm xấu sẽ rất nguy hiểm.
Thành Khiết cười tán đồng :
- Chí lý lắm, các hạ luận rất phải và bần đạo mong rằng các hạ phát huy võ học giang hồ đừng đụng vào Bách Độc như danh hiệu của các hạ là bần đạo mừng lắm.

Vừa nói dứt, thì bỗng nhiên Thành Khiết chân nhân cảm thấy khó chịu trong người, nghiêng nghiêng nên Thiên Thủ Bách Độc nhún người đã đứng cạnh chân nhân và bảo :
- Phu nhân ngồi đợi ta ở đây nhé, để ta đưa Thành Khiết vào phòng nghĩ mệt.
Nói xong Thiên Thủ Bách Độc dìu Thành Khiết chân nhân vào một gian phòng ở dãy nhà bên cạnh. Trong khi Đông Bích còn đang suy tư về những điều mà Thành Khiết đã trình bày về võ học làm cho nó nhớ đến ngoại nó, nhớ tới Hàn Độc Ma Tôn rồi đến Huyền Không đại sư. Nó suy nghĩ về hai chữ hô hấp và thấy phương pháp của Huyền Không đại sư truyền dạy cho nó cũng chỉ nói là tập hô hấp để thuyên giảm cái đau. Nhưng nó lại giật mình vì những điều mà Thiên Thủ Bách Độc đã han hỏi đối với Thành Khiết chân nhân cũng như tình trạng sức khỏe ông ta hiện tại làm cho nó hết sức nghi ngờ và từ đó nó luôn luôn cố tâm theo dõi.
Nhưng rồi những cảnh tượng tương tự như nó đã thấy được trong buổi luận đàm giữa Thiên Thủ Bách Độc và Thành Khiết chân nhân được tiếp tục xảy ra với các danh tài của các môn phái và nó được dịp nghe hiểu tất cả các bí truyền của các môn phái giang hồ.
Đến những người gặp gỡ sau này, Thiên Thủ Bách Độc đã khai thác đến những bí quyết và hắn bắt các người đó phải để lại các khẩu quyết mà hắn đã ghi chép đầy đủ vào một quyển sách.
Với trí óc thông minh của Đông Bích, nó không bỏ cơ hội để được dự vào những lần hội thoại đó và những gì nó nghe, nó đều suy nghĩ và ghi nhớ.
Nó hành động thật hợp ý của Lạc Hồn phu nhân nên không có điều gì di hại cho nó.
Suốt một thời gian lưu lại cung điện này, nó đã chú tâm vào những nhân vật ở nơi này, nghĩa là những cao thủ võ lâm vô tình bị rơi xuống địa huyệt là sẽ được tiếp diễn những cách thức đón tiếp và luận bàn võ công với trạng thái không được minh mẫn cho lắm. Nó hiểu điều ấy, song nghĩ rằng võ công của nó thì chưa học mà cung điện này quá huyền bí nên chưa thể hành động được.
Một sự phát giác làm nó rúng động là trong bình trà ở cung điện này đều có độc mà nó cũng đã uống bởi lúc Lạc Hồn phu nhân đưa cho nó.
Nó không quên được ngày hôm đó.
Sau khi nó uống tách trà rồi thì Lạc Hồn phu nhân đã nói với nó một câu :
- Cậu bé từ nay hãy ngoan ngoãn nhé!
Bà ta nói xong, cười vang đắc ý.
Nhưng vì cũng đã biết về y lý và y dược nên Đông Bích không mấy khó khăn để tìm biết trong trà có độc. Nhưng nó vẫn ngạc nhiên là nó không hề ảnh hưởng, nhưng sau đó nó chợt hiểu là người nó đã miễn nhiễm vĩnh viễn

đối với bất kỳ độc chất nào do sự ăn phải trứng nhện lửa của nó lúc trước. Nó lợi dụng tình trạng này mà tùy thời hành động nên vợ chồng chủ nhân cung điện không cần phải quan tâm.

Những ngày trôi qua nơi cung điện với bao sự lạ lùng và những ý thức võ công đã đi sâu dần vào tâm não của cậu bé Đông Bích, với những tinh hoa của hầu hết các môn phái chính tà, cũng như những mưu mô thâm độc của các tay tà độc đều làm nó suy nghĩ miên man.

Hồi 6
Theo gót địch rời nơi cung điện

Sau mỗi lần hầu hạ các bậc tiền bối võ lâm, đương nhiên trong sự bị bắt buộc tiết lộ các chiêu thức bí truyền của họ bởi cặp vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân, cũng như qua những lần ấn chứng võ công, cậu bé Đông Bích đều được nghe tận tai, thấy tận mắt, song nó có ý định làm như kẻ tuân hành lệnh chủ nhân, để âm thầm tìm hiểu cái cung điện huyền hoặc này. Cứ mỗi lần như thế thì nó trở về nơi phòng dành riêng của mình mà suy ngẫm cũng như bắt chước các tuyệt chiêu kỳ bí của mỗi danh gia để múa luyện cho bớt sự lo nghĩ.
Với những chiêu nào khó khăn, nó lại vận dụng bộ óc thông minh để tìm cách thấu hiểu mà tự luyện tập. Đông Bích bất kể chiêu thức của tà phái hay chánh phái, chỉ luyện tập hết chiêu này đến chiêu khác, ngày này qua ngày nọ.
Cho đến mỗi hôm, nó đang bưng khay trà đưa vào phòng khách thì bỗng nhiên nó thấy đầu nặng mắt hoa lên, mặt đất nghiên ngửa, lắc lư và nó ngã nhoài với khay trà đổ vỡ và nó không còn biết gì nữa.
Cho đến lúc nó tỉnh dậy bỗng thấy đang nằm trên chiếc giường trong phòng đó. Tuy nhiên trong phòng không có một ai. Nó đang thắc mắc bỗng nghe :
- Phu nhân à, cái thằng bé nó ngã thế nào mà bất tỉnh như vậy?
- Ồ! Có lẽ nó vấp ngã hay bị trúng gió độc vậy mà... à, lúc nãy em đã cho nó uống thuốc trừ độc rồi.
- Mà thuốc trừ độc có ảnh hưởng gì đến thuốc hôm nọ cho nó uống không?
- Phu quân cứ yên tâm, nó uống hơn ba lần thuốc là trí óc nó phải làm theo lệnh của chúng ta cũng như những tay cao thủ rơi xuống địa huyệt này, họ đành phải tiêu tan công lực và tự khai các tuyệt chiêu của mình để cho phu quân tìm hiểu cái võ học bao la của các môn phái chứ.
Và tiếng cười quen thuộc của hai vợ chồng chủ nhân làm Đông Bích ngồi nhỏm dậy. Nó nhìn dáo giác chung quanh vẫn không thấy bóng ai cả. Nó hoang mang nhẹ bước đi lần qua phòng bên thì thấy vợ chồng chủ nhân cung điện đang ngồi chuyện trò.
Vừa thấy nó vào, Lạc Hồn phu nhân lên tiếng hỏi :
- Ủa, cháu tỉnh rồi à. Lúc nãy tại sao ngã xuống vậy?
Đông Bích vừa nghe câu chuyện giữa hai người nên theo đó mà trả lời :
- Dạ, thưa phu nhân, cháu đang bưng khay trà vào không hiểu tại sao, chỉ thấy choáng váng rồi cháu ngã xuất hiện không biết gì. Có lẽ bị gió độc cũng

nên.
- Ừ, chắc vậy rồi. Song ta đã đổ thuốc cho cháu rồi, cháu khỏe hẳn rồi đấy.
- Xin cảm ơn phu nhân, cháu làm đổ bể khay trà, cháu xin phu nhân...
Lạc Hồn phu nhân cười chận lời :
- Không có chi ngại, bể rồi thôi, cháu đừng để tâm làm gì, giờ cháu về phòng nghỉ đi. Hôm nay cho cháu nghỉ suốt ngày, ngày mai sẽ làm công việc.
Đông Bích cúi đầu tại hạ từ :
- Xin cảm ơn phu nhân.
Đông Bích lui ra đi trở về phòng nó. Song phòng nó cách phòng khách một bức vách dầy, tuy nhiên khi nó về phòng vẫn nghe Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân chuyện trò.
Nó quá sức kinh ngạc và suy nghĩ về khả năng vượt bực về thính giác của nó nhưng chợt nhớ ra, mặt nó vui mừng ngay vì nó chợt hiểu :
- Có lẽ máu nhện lửa sau một trăm ngày đã làm cho đôi tai nghe rõ ràng dẫu cho tiếng lá rơi cách một bức tường cũng như mắt có thể thấy rõ đêm tối trong vòng ba trượng.
Hơn nữa, những thứ thuốc độc của Lạc Hồn phu nhân cho nó uống vẫn không ảnh hưởng gì, vì chất độc nào vào trong người Đông Bích cũng đương nhiên bị hóa giải bởi chất máu nhện lửa mà nó đã uống cách đây một trăm ngày.
Rồi ngày ngày, nó mừng thầm trong bụng và lại tiếp tục âm thầm tập luyện những kỳ chiêu, song nó nhận thấy tuy nó thực hành được nhưng sức lực rất tầm thường, nên không sao đạt được kỳ chiêu như mắt nó đã thấy các tay cao thủ đó biểu diễn.
Cho đến một hôm, nó lại được nghe câu chuyện giữa Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân.
- Chúng ta đã vắng bóng trên giang hồ hơn năm mươi năm rồi và chúng ta ở nơi cung điện cũng hơn hai mươi năm rồi. Hai mươi năm lưu lại đây thật là hữu ích. Giờ đây chúng ta trở lại giang hồ thì chúng ta sẽ không sợ các bí truyền của những môn phái. Chúng ta cũng phải cảm ơn những tay cao thủ rơi xuống đáy huyệt này và giờ đây họ đã yên nghỉ vĩnh viễn rồi.
Đông Bích nghe đến đây thì nó giận dữ, bàng hoàng nhưng tính nhẫn nhục đã quen, nên nó không có phản ứng gì thì đã nghe giọng của Lạc Hồn phu nhân tiếp lời Thiên Thủ Bách Độc :
- Phu quân thật xứng danh là Thiên Thủ Bách Độc. Ngày trở lại giang hồ, chúng ta sẽ làm bá chủ võ lâm.
Tiếng cười thỏa mãn của đôi vợ chồng này vang lên triền miên.
Giọng nói tà mị dứt tiếng cười :
- Chỉ tội cho thằng bé đã hầu hạ chúng ta hơn một năm qua, rồi sẽ phải vĩnh viễn nằm im trong lòng đất với cung điện này.

Một giọng nói đàn ông tiếp :
- Ồ! Nếu cứ bịn rịn vậy thì làm gì nên sự nghiệp, thôi chúng ta hãy đi đi.
Đông Bích vừa nghe như vậy cũng cuống quít. Nó chạy theo tiếng động của đôi vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân.
Vì nhờ đôi tai thính nên Đông Bích cứ đi theo hướng của đôi vợ chồng này. Qua hết những gian nhà lộng lẫy mà ánh sáng có được là nhờ những hạt minh châu tỏa sáng. Nhưng rồi đến một con đường hầm hoàn toàn đen kịt.
Thiên Thủ Bách Độc nói với Lạc Hồn phu nhân :
- Phu nhân này, nơi đây là ngã ba của đường hầm. Hai đường này đều ra khỏi nơi này được, song hết chỗ này mỗi đoạn nữa là đường hầm bên tả sẽ có ánh sáng để đi khỏi sợ nguy hiểm, song nó xa gấp đôi nơi đường hầm bên hữu, hoàn toàn đen kịt. Vậy phu nhân muốn đi đường nào?
- Vậy mà phu quân hỏi à, ta cứ bên trái thong dong đi và kịp thời đặt chất nổ để phá hủy nơi này cũng được dễ dàng chứ tội gì mà đi phía hữu như đi vào trong đêm tối cho hiểm nghèo.
- À! Phu nhân nói hợp ý ta lắm. Vậy ta cứ đi mé tả nhé. Tuy bước vào đường hầm này là tối đen song đi một đoạn là có ánh sáng ngay. Ta đi nhé phu nhân.
Thế là Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân đi vào đường hầm bên tả. Đông Bích cũng lò mò đến sau hai người đó, song nó đã nghe những điều hai người đó nói.
Nó nói thầm :
- Con đường đến đây thật là bí mật, may nhờ các người dẫn đường và giờ đây lại đi về phía con đường dài, ta đi vào con đường ngắn vậy. Bóng tối đối với ta cũng không có gì trở ngại. Ta sẽ ra trước để ho bị chôn vùi nơi đây với những chất nổ của các người.
Thế là Đông Bích cứ mải miết nhắm hướng đường hầm bên phải chạy nhanh trong bóng tối mịt mù nhưng đôi mắt của nó vẫn thấy được rõ ràng.
Con đường hầm ngoằn ngoèo quanh co, trơn ướt nhưng với ý chí cương quyết, Đông Bích thoát ra không mấy khó.
Khi nó vừa chui ra khỏi đường hầm thì đã có ánh sáng mặt trời nhưng trước cửa hầm là một màn nước chắn ngang.
Đông Bích nhìn kỹ thì đó là một màn nước từ thác nước phía trên đổ xuống ngay trước miệng hầm.
Nó thầm nghĩ :
- Thác nước này là tấm màn chắn ngụy trang thật tốt. Ta cứ nép sát vào mé triền núi là xong.
Nhưng nó đi chưa hơn mười bước bỗng phiến đá dưới chân trượt trơn như mỡ làm nó chao người dẫm lên phiến đá khác song tất cả những phiến đá này đều trơn như mỡ không sao đặt chân lên được. Trong phút giây nguy

nan đó, nó tự nhiên dùng Thần Ảnh Phi Thiên, mà trước đây Vương bất lão đã dạy cho nó để búng người lên cao và dùng Cửu thức bộ hình thoăn thoắt thoát ra vùng đá mỡ, nhưng lại gặp một cái hồ nước đen sì mà mặt nước cuồn cuộn rút xuống phía đáy nên nó không kịp suy nghĩ dùng Thần Ảnh Phi Thiên tung người lên cao rồi dùng luôn thế Độc Long Xuất Hải của phái Thiếu Lâm để đưa người ngang vào bờ. Nhưng bờ hồ còn xa nên nó hoảng quá liền xoay ra thế Bạch Hạc Lượng Kiền mà sử dụng ở trên không cố sức tung tả hữu chưởng xuống mặt nước để đưa toàn thân hướng về phía trước. Nhưng sức chưởng của nó còn quá yếu ớt nên không đẩy được toàn thân vượt lên bờ mà chỉ đến mé bờ trong khi đầu nó lại chúi xuống thật là nguy hiểm. Trong cơn nguy biến nó liền sử dụng luôn thế Triều Ngô Bảo Giáp của một tay ma đầu mà nó đã học được nơi cung điện liền cuốn người lại, hai tay chộp cành cây sát mặt nước nhấn mạnh mượn đà đưa hai chân vút lên bờ và bật người đứng dậy cách bờ hồ hơn hai thước.
Nó thở phào cười thầm :
- Mấy món tạp nhạp mà cũng có lợi song sức lực của ta yếu quá, muốn tranh thắng với giang hồ võ lâm phải tập luyện biết đến bao giờ.
Rồi nó sực nghĩ đến hiện tại :
- Thôi nguy mất, phải chạy cho xa chứ cái cung điện kia mà nổ tung thì hết sống, chớ nên lảng vảng gần đây.
Nghĩ thế nên nó cắm cổ chạy như bay, vượt khỏi triền núi thì bỗng nghe tiếng nổ long trời lở đất.
Một vùng núi phía xa như sụp hẳn xuống.
Nó đứng lại lắc đầu :
- Một công trình nghệ thuật kiến trúc vĩnh viễn chôn vùi trong những tay gian hùng, thật là đáng tiếc.
Từ hôm ra khỏi cung điện nơi địa huyệt sau gần hai năm làm tên tiểu đồng phục dịch cho hai vợ chồng lão gian hùng, Đông Bích cảm thấy thư thới với hoàn cảnh hiện tại. Điều mà nó nghĩ trước nhất là người anh kết nghĩa vui tính là Vương bất lão. Nó mải miết đi mà nghĩ đến những lần nghe lý luận cũng như mưu lược của những ma đầu nơi địa huyệt. Lúc đầu nó ngao ngán cho lòng dạ con người nhưng rồi nó lại nghĩ rằng con người muốn thành công phải biết tùy nghi dụng trí, dụng lực, chứ cứ cương cường không phải chỗ ắt khó đạt thành ý nguyện.
Những ngày dài nơi cung điện tuyệt mỹ trong lòng đất nung đúc cho Đông Bích biết bao triết lý sống, biết bao kinh nghiệm của những tay lão luyện kể lại, thật sự đã giúp ích cho nó về phương tiện võ học cũng như phương diện trí dụng phong phú biết bao.
Hai năm nơi lòng đất của cung điện nó đã lớn về tinh thần lẫn thể xác, giờ đây nó cứ rảo bước tìm tung tích đại ca Vương bất lão của nó.

Một hôm Đông Bích đang đi về hướng thị trấn để tìm mua lương khô dùng cho hành trình tìm Vương bất lão.
Nó đang lầm lủi bước đi bỗng nghe phía trước xa ở bên kia đồi có tiếng la hét của một trận chiến.
Nó chạy nhanh về phía đó thì phát hiện nơi thung lũng có hơn hai mươi người đang vây một lão già tóc dài phủ trắng, chỉ thấy loang loáng ánh mắt sáng ngời, cạnh đó còn hai xác thiếu niên đã chết.
Một người trong bọn áo vàng vây cụ già hỏi lớn :
- Tại sao nhà ngươi lại giết hai thiếu niên của chúng ta.
Cụ già bật cười khô khan :
- Người của tụi bây à, láo khoét, hai thiếu niên này chúng đã được chọn trong giới võ lâm, để bắt về làm đệ tử cho tên Độc Vật Bách Trùng Cát Ô Man, nhưng ta thấy nó còn khuyết điểm nhiều lắm nên để cho chúng chết thì ta thích lắm rồi.
- Ngươi là ai mà lại dám khoác lác như vậy, chúng ta sẽ cho ngươi một bài học.
- Cứ làm, cứ làm, khỏi nói nhiều nhưng chúng bay chết đừng oán ta đấy nhé! Nếu đứa nào còn sống nơi chiến địa ta sẽ cho làm đệ tử...
- A, lão già này phách lối lắm. Anh em tử chiến.
Thế là trận đấu lại sắp diễn ra khốc liệt, kiếm, chưởng tung trời nhưng chỉ trong chốc lát, hai mươi tên áo vàng đành bỏ xác tại vòng thung lũng quạnh hiu, bởi những chiêu thức kỳ ảo của lão già.
Đông Bích từ nãy giờ chú mục theo dõi trận chiến đến lúc này nó mới bước ra khỏi lùm cây lên tiếng :
- Cụ tóc đã bạc rồi sao lại hành động quá tàn ác vậy. Họ là những kẻ tài không bằng cụ mà cụ lại nỡ dùng những kỳ chiêu ma đạo mà sát hại họ, hơn thế nữa cụ lại giết hai thiếu niên vô tội kia làm gì mà đáng lý ra cụ nên giải thoát dùm họ mới phải.
Cụ già nhìn Đông Bích từ đầu đến chân rồi cười ha hả và đột nhiên thân người cao vút về phía nó với đôi tay như dài ra, chộp lấy Đông Bích. Nó hoảng vía nhún mình vọt lên không theo thuật Thần Ảnh Phi Thiên tránh khỏi bàn tay của lão già.
Lão ta cất tiếng cười càng vang to hơn rồi thình lình lão vung một nắm que tre chung quanh thân hình Đông Bích lúc nó vừa từ trên cao hạ người xuống. Giọng nói của lão ngắt đứt tiếng cười :
- Bây giờ cậu bé hết lên trời hay xuống đất được nữa rồi, vì đã sa vào trận đồ của ta là hết đường tẩu thoát.
Đông Bích khi vừa từ trên hạ người xuống định bước thêm một bước nhưng vừa xoay người là thật như bị giam vào trong rừng tre mịt mù không làm sao tìm được lối ra mặc dù đã chạy tới chạy lui mà vẫn thế. Nó bực tức thét lên :

- Lão già kia, muốn làm gì ta cứ nói, có gì phải giỡ trò ma quỷ hạ tiện thế này.
Lão già vẫn cười chế nhạo :
- Cậu bé đừng hỗn xược, ta muốn cậu bé từ đây sẽ ở bên ta mãi mãi và ta sẽ truyền hết tất cả sở học của ta cho cậu để sau này làm rạng danh cho ta.
Đông Bích hằn học :
- Chẳng bao giờ, chẳng bao giờ đâu, lão đừng hòng ép ta làm đệ tử cho lão.
Lão già tức bực hét :
- Thằng bé này lớn gan thật, mày chưa biết đại danh của ta mà dám hỗn láo.
Đông Bích nói lớn chận lời :
- Không cần biết, ta chỉ thấy lão quá tàn ác và không quang minh chính đại là ta bất phục, và như vậy thì chẳng bao giờ ta chịu nhận lão là sư phụ được.
Nghe Đông Bích nói thế, lão hơi do dự hỏi :
- Này bé, nếu ta hành động quang minh chính đại thì ngươi nhận ta là sư phụ chứ?
Đông Bích thấy tình thế như vậy liền hòa hoãn :
- Cũng có thể như vậy.
- Tại sao cũng có thể?
- Tại vì, nếu lão bắt ta làm đệ tử, tuy ngoài miệng gọi thế song trong lòng ta bất phục thì thử hỏi như vậy có vinh dự gì cho lão không nào?
- À, nếu thế lão sẽ làm cho ngươi khâm phục rồi ngươi sẽ bái ta làm sư phụ nhé!
Đông Bích vì bị vây trong trận trúc nên chỉ nói chuyện mà không thấy được lão già nên nó dụng mưu :
- Lão vây ta trong trận này rồi bắt ép ta làm đệ tử thì xem có được không? Có xứng là sư phụ ta không?
- Ừ, vậy ta sẽ thâu trận đồ lại, ngươi đừng có trốn đấy nhé.
- Được rồi, ta giữ lời.
Thế là chỉ trong thoáng chốc, Đông Bích thấy thoang thoáng bóng lão già vì trận đồ đã được thu lại.
Đông Bích đang đứng trước mặt lão, nó lên tiếng :
- Lão quả thật chắc hẳn thông suốt những trận đồ trên giang hồ này phải không? Và lão cũng muốn ta học những điều ấy để làm vang danh lão chứ gì?
- Đúng lắm, lão là người chưa tìm được kẻ phá những trận đồ do chính lão dựng nên.
Suy nghĩ giây lát Đông Bích hỏi tiếp :
- Vậy sở học của lão thành danh hôm nay do bao nhiêu năm học mới thành?
- Cái sở học của lão về trận pháp, độ ba mươi năm và võ công hai mươi năm.

- Lão học theo kinh thư hay khẩu truyền?
- Ta học theo kinh phổ đàng hoàng, song những cái mà thế gian này thua ta là những trận pháp, trận đồ do ta chế đặt ra, không nằm trong kinh phổ.
Đông Bích mỉm cười hỏi tiếp :
- Lão có dám chịu một điều kiện với ta là lão đưa tất cả kinh phổ của lão đã học từ trước đến nay cho ta nghiên cứu và sẽ phá mọi trận đồ của lão cho xem.
Lão già cười ha hả vang cả thung lũng :
- Thằng bé này chí khí lắm, song không thành được đâu. Ta là kẻ tự cho mình thông minh xuất chúng nhưng cũng phải mất ba mươi năm học hỏi mới thành tài. Tuy ngươi đây, theo ta thấy cũng là bậc đại tài đấy, căn cơ thật là hiếm có, song nếu thời gian học tập ít hơn ta là ngươi không thể phá trận đồ của ta được.
- Vậy ta hứa một lời là chỉ cần thời gian ba năm thôi ta sẽ phá trận cho ngươi xem.
Lão già cười ngặt ngoẽo như điên rồi nói :
- Được, ta sẽ y lời, nếu trong ba năm mà ngươi không thoát ra trận được là ngươi phải quỳ lạy ta làm sư phụ đấy.
- Ta sẽ lạy ngươi nếu sau ba năm bất tài.
Lão già nhìn trước sau rồi nói :
- Bây giờ ngươi hãy theo ta lên núi xa tít kia mà tu luyện. Ta sẽ bỏ ngươi vào một cái hang động thơ mộng lắm, đó là nhà của ngươi, trước cửa động ta lập trận và cứ vào đêm trăng tròn là ta tiếp tiếng lương thực cho ngươi đủ dùng một trăng và liên tiếp trong ba năm, để xem tài ngươi. Ta sẽ đưa ba quyển Kinh phổ trận đồ toàn tuyệt cho ngươi nghiên cứu.
Đông Bích chợt hỏi :
- Nếu ta thoát khỏi trận của lão được thì ta không gọi lão là sư phụ đâu đấy nhé!
- Được, nếu ngươi làm được như lời của ngươi, ta không oán trách ngươi đâu. Và lúc đó ngươi sẽ biết danh tánh của ta.
- Đồng ý, bây giờ đi ngay là vừa.
Thế là Đông Bích ngoan ngoãn đi theo lão già tóc bạc phơ mà nó chưa hề biết qua danh tánh để thực hiện ý chí cương quyết của nó vậy.
Lên đến đỉnh núi cao, trước dãy núi dựng đứng như dãy trường thành sừng sững, là một bãi cỏ xanh rộng mênh mông, thỉnh thoảng có vài ba tảng đá nhẵn thín, như những chiếc ghế thiên nhiên.
Lão già chỉ vào cái động nói :
- Đó là nơi tu luyện của ngươi, hãy vào đi.
Đông Bích lẳng lặng bước vào không lời phản đối.
Trong khi đó, lão già chạy đi về nơi cuối bãi cỏ trong một động nhỏ lấy

lương khô và vài bộ áo quần mang đến, đưa vào cho Đông Bích.
Lão cũng đưa luôn ba quyển Kinh phổ trận đồ toàn tuyệt cho Đông Bích rồi lui ra nói :
- Ta chờ xem trí thông minh của ngươi có hơn ta không hay ta sẽ có một đồ đệ mà ta ưng ý. Ta đi đây.
Đông Bích cũng không buồn bước ra cửa động vì nó cũng biết rằng cửa động là cả một trận đồ án ngữ nó nơi này.
Đông Bích thở dài nhìn quanh động, bốn bề bằng đá thiên nhiên vây kín chạy dài và nhỏ dần ở phía trong.
Nó nghĩ thầm :
- Không biết ban đêm làm sao nhìn thấy chữ đây.
Nó đi tìm trong động từ ngoài vào trong, chợt nó thấy có mấy chỗ sáng mờ liền đào lấy mấy tảng đá lên thì thấy sáng hơn và nó hiểu rằng những hạt minh châu lóe sáng như nó đã từng thấy ở nơi cung điện trong lòng đất khi trước.
Nó mừng rỡ vì đã tìm ra được ánh sáng. Nó thấy phía hữu gần hạt minh châu tỏa sáng có một phiến đá dài đầy đất cát. Nó cào hết bụi đất đi, thì mới hay phiến đá màu trắng trong lạnh mát, phẳng lì nên nó lấy nơi này làm chỗ nằm. Nó khuân lương thực vào, trong khi ở phía gần ngoài động có một cái hồ đá đầy nước trong nên yên tâm không sợ chết khát được trong một tháng rồi.
Xong đâu đó thì trời cũng vừa tối, nó không lo nghĩ gì nữa liền đặt lưng xuống tìm giấc ngủ say sưa, không buồn toan tính, nghiên cứu trận đồ, cứ mặc cho giấc ngủ kéo dài cho đến gần trưa ngày hôm sau mới thức giấc trở dậy.
Thế rồi thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, hơn hai mùa xuân thoáng qua trước động, Đông Bích không sao bước ra ngoài động được. Bộ Kinh phổ trận đồ toàn tuyệt gồm có ba tập là thượng, trung và hạ, đều được Đông Bích thuộc lòng và cũng đã thử phá trận nơi trước cử động nhưng đều vô dụng. Tuy đã thông suốt các trận đồ lượt giải trong kinh phổ song nó chưa biết cách phối hợp vì quá phức tạp bởi những biến ứng của mỗi thứ. Quyển thượng gồm những lược dẫn nguồn gốc và căn bản sử dụng trận đồ. Quyển trung là những chất liệu để lập thành trận đồ. Quyển hạ là sự phối hợp và các chuyển biến cũng như mưu dụng cho mỗi trận pháp.
Hơn hai năm qua mà Đông Bích chưa phá được trận đồ, lòng nó đã thấy nôn nao. Nó dốc tâm để ý nghiên cứu thật kỹ từ quyển thượng đến quyển hạ và phân tích kỹ càng từng biến chuyển của mỗi trận thế.
Thời gian cứ im lặng trôi qua, Đông Bích vẫn còn ngồi trong động, nó nhớ đến mười hai lần trăng tròn đều có lão già đến đây tiếp tiếng lương thực cho nó với những săn sóc thật chu đáo đã lần lần xóa mờ mối ác cảm buổi gặp gỡ ban đầu.

Nó thầm nghĩ :
- Tuy còn hai mươi bốn lần trăng tròn nữa là ta mới thua cuộc. Nhưng ta phải cố gắng, phải đem toàn lực để tranh đấu trong những thời gian còn lại.
Nó tự nhủ thế và đêm ngày nó suy nghĩ mãi.
Rồi một hôm, Đông Bích đang ngồi suy tư trong hang động thì bỗng nhiên trời vần vũ, mây mù kéo đến ùn ùn. Và cơn mưa như thác lũ trút nước làm cho động đá của Đông Bích đang ở cũng phải có nhiều chỗ rỉ nước rồi chảy thành từng dòng nhỏ từ trên cao xuống.
Đột nhiên một phiến đá từ trong góc xa của gian động ở phía trên rơi ầm xuống.
Đông Bích mon men lại thì thấy tảng đá rơi xuống hình vuông vức. Nó đưa tay chùi tàng đá thì thấy giống hệt như khối đá nó đang nằm.
Động tính tò mò, Đông Bích tìm cách trèo lên lỗ trống do tảng đá rơi xuống. Đông Bích cố chui vào thì thấy có một đường hầm nhỏ chỉ có thể bò theo đó mà đi hơn mười thước.
Đường hầm này tối đen và trơn ướt. Nhưng Đông Bích không bỏ qua, nó cứ đi vào mãi, cho đến lúc phía trước tự nhiên mở rộng như một gian phòng và tiếng động bên ngoài hoàn toàn không còn nữa.
Gian động này cũng tối om nhưng Đông Bích vẫn thấy được rõ ràng. Nó tìm kiếm mọi nơi, bỗng tay nó chạm vào một hốc đá thì nghe một tiếng kẻo kẹt và phía trong một cánh cửa được từ từ mở ra theo chuyển động của một khối đá.
Đông Bích không ngần ngại bước ngay vào thì cánh cửa đóng sầm trở lại thật nhanh, không chậm chạp giống như lúc cửa mở ra.
Nó hoảng hốt, quay người bước lại đẩy cánh cửa ra nhưng không sao lung lay được. Cánh cửa là một tảng đá quá lớn lại đóng khít chặt với vách đá chung quanh. Cũng trong lúc cánh cửa đóng sập lại thì ánh sáng đột nhiên tỏa sáng dìu dịu.
Ánh sáng phát ra từ hai hàng dạ minh châu dư gắn vào trong nhiều vòng đá hình bán cầu mà lúc cửa chưa đóng, che kín tất cả nên không thấy ánh sáng. Và lúc cửa đóng lại thì vòng đá bán cầu mới quay ngược ra để hai hàng dạ minh châu tỏa sáng khắp cả gian phòng.
Đưa mắt nhìn khắp nơi trong căn phòng rộng mênh mông bỗng nhiên Đông Bích bắt gặp mỗi lão đạo sĩ đang ngồi ở giữa gian phòng trên một phiến đá tròn trắng trong, lạnh ngắt.
Đông Bích liền bước đến trước vị đạo sĩ quỳ xuống làm lễ :
- Đệ tử Đông Bích kính lễ lão tiền bối.
Nó thi lễ xong rồi đứng dậy song vẫn không nghe đạo sĩ mở lời. Lúc đó nó mới ngẩng đầu lên quan sát thật kỹ lưỡng, miệng thì thầm :
- Hóa ra lão tiền bối đã chết từ lâu rồi, song thi thể vẫn còn nguyên vẹn.

Đông Bích đi vòng quanh chỗ ngồi của đạo sĩ, quan sát thật kỹ càng, nhưng nó chú ý về cái thế ngồi của đạo sĩ với tay trái co lại đặt vào ngực và tay phải đưa ra như chỉ về hướng cánh tay.
Trí óc hay suy luận và nhơn hậu của nó không thể không để tâm suy nghĩ về điệu bộ của thi thể lão đạo sĩ.
Nó theo hướng tay chỉ thì thấy nơi phía góc phòng là một cái bục bằng hồng thạch, trên đấy đặt một cái hòm của người chết được làm bằng bạch hàn thạch và cái nắp hòm để nghiêng nghiêng như sắp mở ra.
Đông Bích quan sát qua cái hòm bằng đá lạnh và trắng này không thấy có gì lạ. Rồi những câu hỏi được đặt ra trong trí óc của nó. Cuối cùng nó cho rằng lão đạo sĩ ngụ ý muốn được vào nằm trong chiếc hòm kia. Nó nghĩ ra điều ấy và rất đắc ý khi nghĩ rằng nên để lão đạo sĩ vào chiếc hòm để được an nghĩ thanh thản hơn.
Đã quyết định nên Đông Bích thực hành ngay. Nó vái lão đạo sĩ :
- Đệ tử xin đặt lão tiền bối vào nơi an nghĩ tôn nghiêm cho giấc ngủ ngàn đời được thanh thản.
Vái xong, Đông Bích cẩn thận bế xốc thi thể lão đạo sĩ bước đi.
Cũng trong lúc đó, khi Đông Bích vừa bước xuống khỏi bục đá thì bỗng nhiên phiến đá tròn nơi lão đạo sĩ ngồi bỗng xê dịch và mở ra để chừa một lỗ hổng thật lớn với hương thơm ngào ngạt tỏa lên từ nơi ấy.
Đông Bích tay bế lão đạo sĩ đi được vài bước bỗng thấy vậy song nó nghĩ là phải đưa lão đạo sĩ đặt vào chiếc hòm cho đàng hoàng, không được kinh sợ và hấp tấp làm lão đạo sĩ ngã xuống thì thật là thất kính.
Với ý định ấy, nó mặc mọi việc chung quanh, cứ nhẹ nhàng, từ tốn bế lão đạo sĩ đi về phía quan tài.
Cũng trong lúc này, đột nhiên từ dưới chỗ lỗ hổng nơi phiến đá tròn của lão đạo sĩ mở ra lúc nãy, hàng loạt mũi kim trâm màu đen tuyền tua tủa bắn lên như mưa. Những mũi kim trâm này bắn vút lên và dính chặt trên đỉnh phòng.
Đông Bích trông cảnh tượng chợt bàng hoàng. Nếu vội vàng hay bất kính đối với thi thể lão đạo sĩ hoặc đặt thi thể sang bên hay vứt ngã nơi đấy để cúi nhìn cái lỗ hổng thì chắc chắn đã lãnh trọn hiểm nguy của đám mưa hắc kim trâm rồi.
Nó thở phào rồi trân trọng đặt thi thể của đạo sĩ vào chỗ hòm đá trắng, một loại đá thật lạnh.
Khi nó đặt thi thể vào xong thì sự kinh ngạc tột độ lại đến với nó, và lão đạo sĩ từ từ rời rã, tan dần thành đất. Nhưng từ trong nắm tay của lão đạo sĩ hiện ra một khối đá đỏ như máu. Đông Bích đưa mắt nhìn vào thấy có khắc chữ li ti nên cầm lên xem.
Thỏi đá này xem kỹ thì không phải là đá mà là một thứ ngọc, được mài nhẵn

thành hình chữ nhật, không dài lắm. Trên có khắc hình một chiếc quạt và một chiếc sáo. Phía góc trái là cái quạt hơi mở ra với dây quạt tua xuống và phía dưới là chiếc sáo với tua sáo giống như tơ trông rất sắc sảo.
Đông Bích dỡ qua mặt bên thì có đề mấy chữ sau :
Huyết Ngọc Lân di lệnh.
Và phía dưới đề :
Bá Nhược Du Kiến Anh.
Xem xong, Đông Bích do dự rồi cầm lấy Huyết Ngọc Lân di lệnh bỏ vào túi áo xong mới đậy nắp hòm lại. Nó im lặng, trầm ngâm bên hòm đá hơn một khắc thời gian rồi mới đến bên cái chỗ phiến đá tròn mở ra lúc nãy để quan sát. Song nó vẫn sợ những ám khí dưới lỗ bắn lên nên nó không dám lại gần. Nhưng mùi hương thơm ngát từ dưới hầm xông lên thật quyến rũ. Đông Bích nằm sát ngươi bò lần tới. Bởi vì phiến đá tròn mà lão đạo sĩ tức Bá Nhược Du Kiến Anh ngồi lúc trước, chỉ nhích qua một khoảng nhỏ và còn trên mặt đất khá cao nên khi Đông Bích bò sát người phía dưới quan sát thì thấy mặt dưới phiến đá có chú :
"Hết loạn huyền châm tuyến là hết cạm bẫy. Hãy lấy Huyết Ngọc Lân di lệnh cho vào trung tâm phiến đá này lả sẽ gặp kỳ duyên."
Đông Bích y như lời ghi, lấy Huyết Ngọc Lân di lệnh ra và thấy tại chính giữa phiến đá tròn có một cái khe nhỏ. Nó đưa Huyết Ngọc Lân di lệnh vào khe và ấn mạnh thì đột nhiên cả bục đá đều di chuyển hẳn qua một bên để chừa một cái bực đá đi xuống phía dưới.
Nó rút Huyết Ngọc Lân di lệnh bỏ vào túi áo rồi theo bực đá đi xuống dưới. Đi được chín bực thì mùi hương thơm thật kỳ dị xông lên nhiều hơn và trước mặt Đông Bích là một chỗ đá khuyết vào sâu ba thước và rộng cũng chừng ba thước. Nghĩa là nó đang bước vào một gian thạch thất mỗi bề dài chừng ba thước. Trong gian thạch thất này có một cái bàn dài bằng đá, trên có một quyển sách, một chiếc sáo ngọc vân xanh và đỏ quyện vào nhau, một cái quạt và đặc biệt nhất là một cái chậu nhỏ như cái bát bằng một loại ngọc trắng trong. Trong chậu có một ít nước đỏ như máu và trong ấy có một cây rong thật xanh, lá như những mũi kim kết chùm với nhau và độc nhất một cái hoa có bảy cánh với bảy màu khác nhau trông thật kỳ dị. Mùi hương của hoa tỏa ngát mà Đông Bích đã ngửi từ lúc nãy và càng ngửi càng thấy người khoan khoái, nhẹ nhàng.
Quan sát qua những vật để tại đây xong, Đông Bích cầm quyển sách lên xem và rất ngạc nhiên vì tuyệt nhiên trên quyển sách không có một hạt bụi nào bám vào. Nó lật trang trong thì thấy có một phong thư kèm vào.
Đông Bích để quyển sách xuống, bóc phong thư ra xem khi đã đọc bốn chữ ở ngoài là gửi người hữu duyên. Lá thư được viết bởi những nét chữ thật mạnh mẽ và uyển chuyển, thật sắc sảo nhưng cũng dịu dàng, Đông Bích lẩm

nhẩm đọc :
"Gửi người hữu duyên.
Ta nghĩ rằng người nào đang đọc bức thư của ta ắt hẳn phải là người đầy đủ đức tính nhân độ, trung kính, can đảm và tâm thành. Có như vậy mới khỏi gặp hiểm nguy do những cạm bẫy ta đã đặt.
Hiệu danh của ta, đã ghi vào Huyết Ngọc Lân di lệnh, nhưng hai chữ Bá Nhược là do giang hồ võ lâm đã gán cho ta vì họ cho rằng ta là kẻ đã tìm được mọi sơ sót về võ công của các môn phái để tấn công, thủ thắng dễ dàng.
Nhân đây, ta có để tặng cho người hữu duyên đã có lòng đưa ta vào nơi an nghỉ ngàn đời và đã nhận được tặng vật thứ nhất của ta là Huyết Ngọc Lân di lệnh. Miếng ngọc này lấy được là do ta có một lần khi phải đấu nhau với con kỳ lân sống trăm năm nơi rừng quế miền quan ngoại. Sau suốt bảy ngày đêm mới hạ được và lấy từ trong đầu nó viên ngọc này để mài dũa mà tạo thành di lệnh. Ngọc này có thể trừ được bách độc nếu ngậm vào miệng khoảng một khắc thời gian.
Tặng vật thứ hai của ta là quyển Âm phổ, trong đó gồm ba bản khúc là Cường âm chân mạch phối dụng, là một bản khúc sáo lục hợp thành mà ta đã soạn thật kỹ lưỡng. Bản khúc thứ hai là Tương âm diệt ma, có thể khống chế kẻ địch bằng cách nương vào âm giai kẻ địch để diệt địch. Bản khúc thứ ba là Diễn tâm âm, bản khúc này sẽ nói lên được tâm tư mình cho vơi nỗi khúc uẩn trong lòng. Nó sẽ vui hay buồn tùy nỗi lòng người sử dụng.
Tặng vật thứ ba của ta là chiếc sáo ngọc để diễn đạt các bản khúc trong Âm phổ. Sáo ngọc này làm bằng ngọc Thiên Vân thật quí hiếm đã ngâm trong lòng tuyết lạnh suốt mười năm trời.
Tặng vật thứ tư là chiếc quạt thật đặc biệt. Phiến quạt làm bằng nhuyễn tơ mà các loại vũ khí thường hay ám khí không thể xuyên thủng được. Nan quạt gồm ba mươi hai lưỡi liễu diệp phi đao, đó cũng là ám khí để sử dụng rất kiến hiệu. Riêng hai nan quạt ngoài cùng là hai đoản kiếm, một âm một dương. Khi sử dụng chỉ cần bấm ở gốc quạt là lưỡi kiếm vọt ra, tùy ý mà sử dụng âm kiếm hay dương kiếm. Âm kiếm tỏa ra một chất hàn lạnh có thể dung hòa hay xuyên phá sức hàn lạnh từ vũ khí hoặc chưởng pháp của đối phương. Ngược lại, dương kiếm tỏa ra sức nóng để dung hòa, điều tiết những vũ khí và chưởng lực chí dương.
Nếu sử dụng âm và dương kiếm một lượt sẽ tăng hiệu lực cho kiếm thuật do sự kết hợp được của âm và dương kiếm với nhau. Lúc này thì có thể trở thành Âm dương hợp kiếm mà chính ta đã biến chế thành hai thanh bảo kiếm quí báu, được liệt vào ngũ bảo di vật của võ lâm và nằm trong hai nan quạt cho được tiện dụng.
Tặng vật thứ năm là cái chậu trồng cây rêu.

Đây mới là một báu vật hi hữu trên thế gian.
Nước trong chiếc chậu ngọc này là Huyết long thủy mà trăm năm mới có một giờ chảy ra mà tìm được cũng chỉ là sự may mắn mà thôi. Nhưng ta đã tìm và hứng được một chậu ngọc này, đồng thời ta cũng tìm cho được cây Lục thiên thảo ty mọc trên đỉnh tuyết vời vợi mà đem về nuôi bằng Huyết long thủy đã lấy được từ địa long linh huyệt. Đúng một trăm năm thì cây lục thiên thảo ty sẽ nở một bông hoa bảy cánh với bảy màu khác nhau. Nếu ai hữu duyên sẽ ăn được đóa hoa đó thì công lực tăng vượt mà người ta luyện trăm năm cũng không bằng. Nhưng điều quan trọng là phải sử dụng, nghĩa là phải hiểu cách thức tiêu dụng đóa hoa đặc biệt này. Trước hết là hoa sẽ nở trong ba ngày và khi hết ngày thứ ba, mùi thơm ngào ngạt sẽ dứt đi và đóa hoa này sẽ đổi màu hoàn toàn trắng bạch và chỉ trong một khắc thời gian, đóa hoa sẽ biến thành đen như than và trở nên vô dụng. Như vậy phải chờ đến lúc hoa ngã màu trắng thì hãy hái lấy đóa hoa mà nhai nuốt hết, chứ nếu hoa chưa ngã ra màu trắng mà hái thì lập tức bảy cánh hoa rời rã, tan thành nước và không có một hiệu lực nào cho sự lợi ích của nó. Và thế thật là hạnh ngộ, dun rũi, may mắn lắm mới gặp được đúng thời kỳ của nó.
Sau khi đóa hoa bị hái thì ba ngày sau, tất cả những lá xanh sẽ hút cho bằng hết những huyết long thủy để biến thành màu hồng. Những chiếc lá này có công dụng dẫn lực cho chất hoa đi đến các lãnh mạch của người thụ hưởng. Bởi vì sau khi ăn đóa hoa, người ăn nó sẽ phải mê đi trong nửa ngày và khi tỉnh lại phải ăn cho hết những chiếc lá lí tí này mới được kết quả như ý. Song nếu người được thụ hưởng mà huyền quan yếu huyệt chưa được đã thông thì không phát huy được toàn bộ kình lực của nó.
Ta cũng có ghi trong phần thứ hai của quyển Âm phổ là những nhược điểm trong võ công của chín đại môn phái và hơn hai mươi loại tà công cũng như các loại trận đồ của những cao thủ mà ta đã suốt đời từng gặp.
Giang hồ gán cho ta là Bá Nhược cũng vì thế và chính thật ra ta chưa có một phương pháp hay cách thức nào để khống chế các loại võ công trên thì ta đã thấy ngày từ giã cõi đời rồi. Ta hy vọng người tiếp nhận Huyết Ngọc Lân di lệnh của ta sẽ thực hiện ý chí của ta và phát huy nền võ học đến chỗ hoàn mỹ hơn.
Bá Nhược Du Kiến Anh."
Đọc xong lá thư, Đông Bích có cảm giác bàng hoàng, rồi đột nhiên nó không còn nghe mùi hương thơm của đóa hoa nữa nên nó lưu ý đến đóa hoa và cùng lúc ấy, đóa hoa đã ngã sang màu trắng trong. Đông Bích chưa kịp suy nghĩ vì chợt thấy vậy, nó lưỡng lự rồi như cái máy, nó run run đưa tay hái cánh hoa, mà giờ đây đã trắng như tuyết, bỏ vào miệng. Một hương vị ngọt ngào và bảy cánh hoa tan dần vào miệng nó. Đông Bích liền nuốt vội và nhai luôn cái nhụy. Vừa nuốt xong Đông Bích bỗng thấy trời đất quay cuồn, đảo

lộn và có những luồng khí thật nóng và thật lạnh chạy khắp thân người rồi ngã xuống sàn gian thạch thất mê man ngay.
Qua nửa ngày, Đông Bích tỉnh lại, nó lom khom đứng dậy thì cảm thấy thân người như còn đang trong cơn say. Nó vội làm theo lời trong thư nên nhìn đến những lá cây rong xanh giờ đây đã ngã sang màu hồng. Đông Bích liền với tay sang nhổ cả cây rong cho vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nuốt ực thì cảm thấy toàn thân nóng lên. Đông Bích liền ngồi xuống và nó nhớ đến phương pháp hô hấp của Huyền Không đại sư đã truyền dạy để làm giảm bớt sức nóng. Đông Bích vừa vận dụng lối hô hấp này thì cảm thấy tâm thần trở lại bình thường và minh mẫn hơn hết. Nó cảm thấy sức lực như tăng dần trong kinh mạch nên Đông Bích dụng công hô hấp hơn mấy khắc đồng hồ thì toàn thân đã trở lại bình thường.
Nó mừng thầm trong bụng liền đứng dậy, cầm cây sáo ngọc ngắm nghía thật lâu rồi lại quan sát qua cây quạt thật kỹ.
Sau đó Đông Bích lại lật qua những bản khúc dành cho sáo và phần thứ hai là nhược điểm của các loại võ công mà đoạn đầu Du Kiến Anh đã viết :
Theo quan niệm của ta, đã nói đến võ công tất nhiên phải nói đến công lao tu luyện nhưng hơn nhau ở chỗ giác ngộ về những chiêu thức. Có được như vậy thì khi sử dụng không còn gò ép theo hình thức của chiêu thức mà sử dụng theo tâm thức thì sẽ biến hóa khôn lường như vậy sẽ không còn những chỗ nhược, chỗ sơ hở để đối phương áp chế.
Chẳng những thế mà trong những trận đồ, các tay tiếng tăm lừng lẫy cũng nhờ ở chỗ ý thức về sự giác ngộ trên mà lập trận biến ảo khôn lường đã là trở ngại lớn lao cho các tay cao thủ. Nhưng nếu hiểu tường tận yếu điểm quan trọng của những cửa sanh tử mà cứ từ đó sẽ tìm đường lối ra một cách dễ dàng. Song vì trận đồ là lãnh vực phức tạp nên sẵn ta ghi lại những trận đồ khó khăn nhất trong đời mà ta đã tìm tòi sao lục được những chỗ nhược của các trận đồ để kẻ kế tiếp ta dựa vào đây trên đường đi hành hiệp khi gặp phải những trận đồ khó khăn.
Một điểm cuối cùng ta muốn viết lại cho người hữu duyên khi sử dụng đến hai món vũ khí của ta.
Vì ta quan niệm rằng ngươi quân tử không sợ mà chỉ sợ kẻ tiểu nhân vì vũ khí chỉ dùng để ứng phó với bọn tà ma, gian quyệt, và nhớ rằng kẻ sử dụng phải dùng trong việc bảo vệ chính đạo thì thật hữu ích lắm vậy. Thế nên, nếu cùng quan niệm với ta, để đánh tan những kẻ tự xưng là chánh phái rồi cũng khuất phục bởi tiểu xảo của tà phái, và như vậy, chưa phải là một kẻ tài và trí hoàn toàn, thì hãy sử dụng hai món vũ khí này, còn nếu không cứ tự động bỏ nó lại nơi này. Ta rất đội ơn.
Đông Bích cứ say sưa đọc hết quyển sách rồi lại bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ cùng học và thực hành những bản khúc đến những chiêu thức đặc biệt của

các loại võ công, nhưng đều thấy không loại nào giống loại nào, làm nó suy nghĩ thật mông lung rồi những đến trận đồ thì làm nó càng ngạc nhiên hơn vì đã có chỗ chỉ dẫn những nhược điểm của các trận đồ.
Đông Bích vụt chạy ra nhưng nó vừa nhõm chân thì thấy công lực quá nhanh nên cả người nó lao vào vách và dội ngược trở lại làm nó bàng hoàng quên cả đau đớn. Nó sửng sốt rồi thầm nghĩ :
- Ta còn gần hai mươi bốn lần trăng nữa vậy ta hãy xem luyện nốt những gì mà Du lão tiền bối để lại.
Thế rồi Đông Bích nhảy vút lên thạch động phía trên, đến trước chiếc hòm của Du Kiến Anh vừa lạy vừa khấn :
- Đệ tử Đông Bích từ đây đã có được một sư phụ và đệ tử nguyện sẽ đem hết tất cả tài lực để nối tiếp ý chí của sư phụ.
Lễ xong, Đông Bích nhún người nhảy xuống thạch động phía dưới và miệt mài với võ công, quên đi thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hồi 7
Bí quyết trận đồ

Thời gian nhanh chóng trôi qua...
Mặc cho thế sự đổi thay, mặc cho giòng đời trôi nổi, mặc cây cỏ mấy lần đổi lá thay hoa...
Thế mà đã ba năm hạn định của Đông Bích đã sắp trôi qua. Giờ đây, cậu bé mười bốn mười lăm ngày nào, nay đã mười tám mùa xuân ghi số tuổi đời, Đông Bích chợt thấy ngỡ ngàng khi nhìn chính mình đang trong hình dưới đáy hồ phẳng lặng.
Cái vẻ thơ dại đã trút bỏ cùng thời gian để đổi vào cái hào hùng, đỉnh ngộ, tuấn thiếu của một chàng trai mười tám.
Đông Bích vừa ngắm mình vừa cười thầm vì mấy bộ quần áo rách nhiều chỗ và quá ngắn đối với chàng.
Đang suy tư thì bỗng hai con tuấn mã do hai nàng thiếu nữ cầm cương phi nhanh đến, Đông Bích chỉ còn cách ngượng ngùng nhìn ra theo hai thớt ngựa đã đến sát bên chàng.
Một nàng áo trắng cưỡi con bạch mã đi trước ghìm cương thì cô áo hồng đi sau cũng cho ngựa dừng theo.
Cô gái áo trắng nhoẻn miệng cười duyên hỏi Đông Bích :
- Thưa... thưa các hạ, con đường này có đến được Hán Dương không ạ?
Đông Bích lúng túng vì không hiểu con đường này về đâu, mà đội mắt đen tuyền long lanh ẩn buồn đang chăm chú chờ đợi câu trả lời của chàng ta.
Đã lúng túng Đông Bích càng lúng túng hơn, nên chàng ấp úng nói :
- Dạ... thưa cô nương, tôi cũng không được biết rành vị thế nơi này ạ!
Cô gái áo hồng cho ngựa bước lên mấy bước, cười lớn vui vẻ :
- Trông các hạ rõ lẩn thẩn, chúng tôi ngờ đi lộn đường cả ngày nay mà vùng này, chưa hề gặp một ai, mà nơi đây chỉ gặp mỗi mình các hạ mà các hạ lại trả lời như vậy, hay là các hạ muốn làm khó chúng tôi?
- Không, không, xin cô nương chớ nghĩ thế, tại hạ quả thật là kẻ lạ cũng lạc tới nơi này vậy.
Cô gái áo hồng cũng châm biếm :
- Ai lại có những kẻ lạc cùng gặp nhau nơi này.
- Đó là sự thật, tôi nói dối làm gì.
Cô gái áo hồng cười vang rồi nói :
- Các hạ có nói thì chúng tôi cảm ơn mà cố tình làm khó không chỉ hộ, chúng tôi cũng không cần thiết nữa.

Cô gái áo hồng quay sang cô gái áo trắng nói nhanh :
- Thôi, chúng ta cứ tiếp tục, Bi tiểu thư cần gì phải nhờ vã anh chàng quê mùa này chỉ dẫn.
Cô gái áo trắng gạt nhanh :
- Hồng Yến, em đừng vô lễ với người ta. Người ta không muốn chỉ thì thôi vậy, chúng ta đâu có quyền ép họ được.
Rồi quay sang Đông Bích, cô gái áo trắng nói :
- Tôi xin lỗi các hạ đã quấy rầy các hạ. Đường còn dài, quả đất tròn, các hạ cũng đừng nên làm khó dễ kẻ lạc loài. Bây giờ xin kiếu từ các hạ...
Nói xong, hai nàng phóng ngựa đi để mặc cho Đông Bích ngượng ngùng ấp úng :
- Cô... cô nương...
Những tia nắng cuối cùng cũng đã tắt dần nơi phía Tây. Hoàng hôn lại trở về ôm lấy vạn vật.
Đông Bích nhủ thầm :
- Chị hằng lại sắp lên trên kia rồi, ta quay lại nơi thạch động để gặp lão đạo sĩ này một lần cuối và chắc là lão đành để ta đi tự do, không buộc ta làm đệ tử của lão vì lão đã thua ta rồi.
Vừa nghĩ Đông Bích vừa thoăn thoắt vút về phía thạch động dưới ánh trăng tròn trịa đang lơ lửng trên đầu đỉnh núi ở phía Đông.
Vừa đi, Đông Bích vừa nghĩ đến lúc chiều đã rời khỏi thạch động, phá trận đồ rồi đi lang thang đến bên bờ hồ.
Chàng nhớ đến lúc tìm được phương pháp phá trận thì mừng khôn tả...
Từ ngày vào thạch thất, đã luôn một năm trời nghiên cứu kỹ lưỡng ba quyển sách của bộ Kinh phổ trận đồ toàn tuyệt và luôn luôn tập luyện những tuyệt chiêu của nhiều môn phái chánh tà mà chàng đã hiểu biết qua gần hai năm ở nơi cung điện trong lòng đất. Hai năm liền Đông Bích lại nghiên cứu bộ Âm phổ và tập luyện không ngừng, nhờ trí tuệ thông minh và được kỳ duyên ăn hoa lục thiên thảo thấy khiến công lực dồi dào khôn cùng. Hơn nữa trong thạch động vị tiền bối Du Kiến Anh đã sắp sẵn các phương tiện để tập luyện cũng như dưỡng sinh được đầy đủ nên Đông Bích chăm luyện được dễ dàng.
Ngay sau khi cánh cửa đá trong động khép lại, thì Đông Bích không tài nào mở được nên dù có muốn ra nhưng vẫn đành chịu.
Thế rồi sau hai năm tập luyện tất cả những gì mà Du Kiến Anh tiền bối để lại thì cũng là lúc Đông Bích chợt nghĩ ra phương pháp phá cửa động một cách dễ dàng.
Chàng liền dùng đôi chưởng làm chấn động liên tục tảng đá khổng lồ chắn cửa rồi thình lình gia tăng công lực thành cương chưởng đánh mạnh vào tảng đá còn bị chấn động.
Liền lúc đó, một tiếng nổ chát chúa vang lên, tảng đá chắn cửa khổng lồ nát

thành đá vụn rơi lả tả, bụi bay mù mịt.
Đông Bích thở phào, lao người ra động ngoài sau khi vái lạy quan tài Du Kiến Anh.
Đến cử động ngoài nhìn vào trận đồ, Đông Bích bước ra cười nói :
- Đây là sanh môn của Ngũ Hành Bát QWuái trận đồ và chỉ dịch qua một chút là tử môn của Âm Dương Nghịch trận đồ. Lão tiền bối này quả thật phi thường, đã lập thành Khổn Tiên trận đồ, dùng được như vậy là phải phối hợp năm trận pháp.
Rồi chàng reo lên :
- Ha ha... lão tiền bối quả thật xuất chúng, phải mất ba năm và nhờ Bá Nhược sư phụ lưu dạy nên mới ý thức được. Đáng phục lắm, đáng phục lắm.
Thế là trận đồ bỗng nhiên tan rã, cửa động bây giờ không còn phong bế nữa nên Đông Bích đi, nhảy quên mình đã rời xa thạch động, cho đến khi nhìn thấy hồ nước trong xanh nên dừng lại soi mình dưới đáy hồ ngẩn ngơ...
Đông Bích vừa trở lại thạch động vừa nghĩ lại một buổi chiều vừa qua như một bước chân vào đời gió bụi của chàng.
Vừa đi dưới ánh trăng của ngày mười lăm, vừa nghĩ mông lung cho đến lúc thạch động trước mặt mới chợt nhận ra.
Nhân lại cửa động đã được chính tay mình bít kín để Bá Nhược Du Kiến Anh sư phụ nghìn đời an nghỉ bình yên mà lòng thấy nao nao.
Đang sửng sốt nhìn trời đất bao la, bỗng có tiếng người đuổi chạy về hướng thạch động.
Đông Bích nhún mình nhảy lên tàng cây cao ẩn mình và quan sát thì lúc đó một lão đạo sĩ tóc dài trắng toát mình đây thương tích đang xiêu vẹo mà trên vai mang một cái xắc nhỏ.
Nhận ngay ra được lão đạo sĩ quen thuộc đáng mến này, Đông Bích nhảy xuống ngay làm lão đạo sĩ giật mình quay phắt lại tung chưởng xuất thủ.
Đông Bích vừa né vừa kêu :
- Lão tiền bối, cháu đây.
Đạo sĩ bàng hoàng, người mệt nhoài, máu và mồ hôi chảy thấm qua lớp áo và nửa bên má trông thật ghê rợn dưới ánh trăng.
Lão đạo sĩ ngừng tay nhìn chằm chặp vào Đông Bích rồi nhìn cửa động cố tạo một nét cười thỏa mãn :
- Ồ! Ngươi đó hả? Ngươi đã phá được trận đồ của ta...
Lão nói đến đây rồi cất tiếng cười vang lên giữa rừng đêm.
Bỗng có năm bóng người mặc đồ vàng lao vút tới đứng vây quanh lão đạo sĩ, một tên trong bọn cất tiếng thét :
- Tới đây là đường cùng của ngươi rồi, nếu ngươi cứ bo bo giữ lấy Kinh phổ trận đồ toàn tuyệt, không chịu giao ra cho ta thì mạng của ngươi phải tận rồi.
Nói xong là chúng nó năm tên liền xông vào định bắt sống lão đạo sĩ đang

kiệt sức vịn gốc cây thở hổn hển.
Thấy vậy Đông Bích lắc mình đã đứng chắn ngang trước lão đạo sĩ và nói :
- Các ngươi ỷ đông vây đánh như vậy mà cũng thuộc giới giang hồ thì thật xấu hổ.
Một tên áo vàng cười huênh hoang :
- Thằng nhỏ này chưa nghe danh Ngũ Đại Kim Cương nên mới dám khua môi thật cũng đủ để chúng ta trị tội rồi, thế mà còn dám bênh vực cho lão Ngụy Toán Lương Phi Đạt thì không còn xin xỏ vào đâu được nữa cả.
Nói rồi tung hai chưởng sát thủ vào người Đông Bích với bảy thành công lực.
Đông Bích không nói gì, chỉ nhíu mày dùng thế Bát Thân Tầm Xà tràn người sang bên hữu đồng thời tay tả tung chưởng đẩy dạt chưởng đối phương sang một bên trước sự kinh ngạc của bọn áo vàng :
- Các ngươi quá hung tàn, nếu chúng bay có chết đi chắc không oán hận ta chứ vì ta đòi nợ hộ cho lão tiền bối đây.
Nói xong, Đông Bích liền thoăn thoắt bước theo Cửu thức bộ hình nhoáng lên thì năm bóng áo vàng liền vây tròn và đồng thời năm chưởng hợp công dồn vào trung tâm. Đông Bích không dám chậm trễ liền dùng Thần Ảnh Phi Thiên nhảy vút lên trên cao hai trượng thì năm chưởng của năm tên áo vàng chạm nhau, chúng bị chấn động mạnh, đang kinh hoàng trước thân pháp kỳ dị thì từ trên cao Đông Bích liền tung hai chưởng nhắm ngay óc của hai tên áo vàng và đôi chân sử dụng Vô Ảnh cước đá thốc vào huyệt Tinh Tuyền dưới cằm của hai tên nữa làm hai bể sọ chúi sấp người chết lịm và hai tên kia bị hai ngọn cước văng ra xa bứt quai hàm máu phun tung tóe lịm luôn.
Còn lại tên áo vàng thấy khủng khiếp trước thần công liền nhún người nhảy vút đi.
Đông Bích định nhún mình đuổi theo nhưng vừa lúc đó lão đạo sĩ ho lên một tiếng và thân người không còn bám vịn vào thân cây nữa phải ngã xuống đất, vì thế Đông Bích vội vã dừng chân chạy lại đỡ lão đạo sĩ.
Chàng cầm tay bắt lấy mạch của lão đạo sĩ rồi như nhận ra dấu hiệu thất thường nên hỏi :
- Để cháu tiếp lực cho lão tiền bối.
Lão đạo sĩ lắc đầu thều thào :
- Ta không còn sống được nữa đâu. Ta đã hài lòng vì cháu đã thành công. Trận đồ Khổn Tiên mà cháu đã phá được tất nhiên cháu đã hơn ta rồi. Ta chỉ muốn cháu thay ta phát huy về phương diện này, riêng hôm nay ta có chết về tay Ngũ Đại Kim Cương của Hoàng Giáp động phủ ta cũng đã được báo thù rồi.
Lão đạo sĩ cố gắng cười chỉ chiếc bao bên cạnh :
- Ta có mang theo hành lý để tặng cháu đây. Ta tưởng sẽ được tiễn đưa cháu

bằng một đêm rượu dưới trăng nào ngờ...
Giọng nói của lão yếu dần :
- Nào ngờ... ta... ta phải xa cháu... đêm nay... thôi... vĩnh... vĩnh biệt cháu...
Nói đến chữ cuối cùng, lão đạo sĩ thở hắc ra và nghìn đời không còn nghe tiếng thở của lão đạo sĩ nữa.
Đông Bích ôm lấy lão đạo sĩ hét lên :
- Lão tiền bối... lão tiền bối...
Cây lá hoa rừng vừa trở mình thức giấc sau một đêm dài say ngủ.
Ánh sáng lờ mờ của buổi bình minh từ phương Đông đưa lại in hình một chàng trai uy dũng trong bộ đồ toàn trắng với khuôn mặt trầm lặng đang đứng trầm ngâm trước ngôi mộ như mới đắp đêm qua mà trên bia đá xanh ghi hằn bằng chỉ phong với bảy chữ :
Ngụy Toán Lương Phi Đạt chi mộ.
Chàng trai đó không ai ngoài Đông Bích.
Những tia nắng đầu tiên của buổi ban mai đang len lỏi qua cành lá núi rừng.
Đông Bích thở dài rồi quay người bước đi...
Mang một tâm trạng đau buồn, chàng trai anh tuấn cảm thấy như cuộc đời quá khắc khe tàn ác.
Đông Bích nhìn lại ống sáo ngọc cùng chiếc quạt giờ đây là hai vật báu thiêng liêng.
Chàng thầm nghĩ :
- Bây giờ ta phải đi tìm đại ca Vương bất lão. Nhưng biết ở đâu mà tìm đây, hay ta cứ đi rồi hỏi thăm thiên hạ ắt có ngày ta phải gặp.
Chàng vừa phóng mình chạy đi thì đã có hai tên áo vàng cách Đông Bích năm trượng rồi tiếp theo có hơn mười người nữa cũng mặc áo vàng vây thành một vòng rộng quanh Đông Bích.
Chàng thoáng kinh ngạc nhưng có một tên áo vàng lên tiếng :
- Đích thị tên thư sinh này rồi chắc không sai chạy được.
Một trong hai người áo vàng vừa đến trước cất giọng hỏi :
- Chứ tên nào đã hai chiêu giết chết bốn trong Ngũ Đại Kim Cương của Hoàng Giáp động phủ.
- Đúng là tên này rồi, song lúc đêm qua trông nó có vẻ quê lắm mà bây giờ nó mặc quần áo trông cũng ra vẻ lắm. Nhưng tựu trung vẫn chính là nó, là kẻ dám chọc vào Hoàng Giáp động của chúng ta vậy.
Đông Bích nghe hai tên đối đáp nên nhìn kỹ rồi phì cười, chàng cầm cây quạt phe phẩy ra vẻ ung dung trong bộ đồ trắng tinh anh thật đã làm cho bọn áo vàng kinh ngác, chàng cười nói :
- Tên áo vàng xưng là Đại Kim Cương gì đó, tối hôm qua đáng ra ta giết chết ngươi cho rồi, song ta tha cho. Vậy mà vẫn không biết thân phận mà giờ đây chúng mày lại kéo bè, kéo đảng đến tìm cái chết phải không?

Tên áo vàng đầu tiên hét vang :
- Thằng thư sinh đừng khoác lác, tên họ là gì hãy nói đi để ta đưa xuống Diêm vương mà không còn thắc mắc gì nữa. Mà trước khi chết ta cũng cho ngươi biết chúng ta là Nhị Ma Sưu Hồn trấn biên cương đây.
- Ồ, chỉ có Nhị ma chứ có thiên vạn ma đi nữa tại hạ cũng không cần biết. Còn nếu hai lão già muốn biết tên họ ta à? Cũng dễ, nếu khuất phục bởi tay ngươi ta sẽ khai báo liền.
Vừa nói xong là hai lão Nhị Ma Sưu Hồn đùng đùng tím mặt vì chúng là những tay ma đầu xếp vào hạng nhất trong giang hồ nên nhìn chàng thư sinh áo trắng khinh miệt giận dữ ra lệnh :
- Hãy bắt nó cho ta.
Một tiếng la cùng rập lên :
- Tuân lệnh!
Thế là hai mươi người áo vàng tay đao sáng người lập tức xuất thủ. Bốn tên vào đầu do từ bốn mặt ánh đao chớp nhoáng, lóe lên nhắm vào Đông Bích mà tấn công. Chàng hơi tấn xuống, cây quạt trong tay xếp lại và khi bốn người tấn công vào, chàng liền bước ngay qua phải một bước dài, chiếc quạt mở ra đút ngay vào tên áo vàng bên phải thì một tiếng la kinh hoàng phát ra.
- Á...
Tên này bị phiến quạt chém từ bụng chếch sang đứt tay phải cầm đao. Trong khi tiếng la chưa dứt thì Đông Bích đã xoay người thật nhanh đỡ sau lưng xác tên áo vàng chưa kịp ngã, đẩy mạnh tới trước ập vào mũi đao tên bên trái của chàng lúc nãy đồng thời chiếc quạt lại xòe ra, tên trước mặt chàng lúc đầu giờ thành bên phải cũng giống như đồng bạn, đứt bụng và một cánh tay, trong khi đó chân trái Đông Bích tung ngọn cước nặng nề vào giữa mi tâm tên còn lại trong khi tay đao của hắn đang từ trên chém xuống. Hắn chỉ hự được một tiếng văng ngược trở lại, máu trào ra miệng nằm im.
Chỉ trong chớp mắt, bốn tên áo vàng bị loại một cách kinh khủng làm bọn còn lại phải e dè.
Một trong Nhị ma cũng sửng sốt trước những chiêu số kỳ dị của chàng thư sinh nhưng cũng hô lên :
- Hãy thanh toán hắn mau lên.
Thế là mười sáu tên còn lại vùng lên giở các chiêu sát thủ ào ào tấn công hoặc bằng đao hoặc bằng chưởng...
Nhưng rồi những tiếng la hãi hùng, tiếng mệt nhọc, ánh binh khí văng tứ tung, rồi máu chảy nhuộm đỏ cả một vùng cỏ cây rồi mười sáu xác áo vàng nằm chết khủng khiếp ngổn ngang trên mặt đất.
Lúc này Nhị Ma Sưu Hồn cùng rú lên hai tiếng man rợ và đột nhiên như hai vệt vàng nhoáng lên và chưởng phong cuốn lá rợp cây ào ào.
Chỉ nghe những tiếng chưởng chạm nhau ì ầm rồi Nhị ma loạng choạng

bước lui năm bước, khóe miệng rỉ máu. Trong lúc đó Đông Bích đứng yên lặng sừng sững nhìn họ lên tiếng :
- Mang danh Nhị ma chỉ có thế sao?
Trong lúc chàng đang nói thì từ phía sau lưng chàng, tên áo vàng còn sống sót trong Ngũ Đại Kim Cương như một bóng chớp, nhoáng lên tấn công vào sau lưng Đông Bích. Nhưng đôi tai của Đông Bích đã nghe thấy nên chàng xoay người và chiếc quạt mở ra là thân tên áo vàng cuối cùng trong Ngũ Đại Kim Cương đã bị chém đứt từ dưới bụng và đứt luôn cánh tay mặt.
Tiếng la của tên này vừa dứt là thân xác hắn cũng nằm yên dưới đất cùng với hai mươi tên áo vàng đi trước.
Đông Bích sau khi thanh toán tên áo vàng tấn công lén này, xoay người lại thì Nhị ma đã rời trận địa và bóng vàng vừa khuất sau một ngọn đồi nơi phía xa.
Đông Bích không buồn đuổi theo. Chỉ thở dài thì thầm :
- Ta không muốn giết người, nhưng người muốn giết ta, ta phải giết người để tự vệ vậy.
Chàng nhìn lại bộ đồ trắng đã vấy máu nên liền nhún người lao vút về phía đường ra thị trấn.

Đoạn Hồn Tuyệt Cung

Hồi 8
Thất Tinh Bắc Đẩu trận

Trong thành Hán Dương, người đi đông đúc, trai thanh gái lịch đủ các hạng người, những kẻ giang hồ cũng tới lui không ít.
Các tửu quán, đại lầu, lúc nào cũng đông thực khách vì Hán Dương thành là thị trấn sung túc, trù phú, đường giao thương nên quanh năm lúc nào cũng nhộn nhịp.
Vào buổi xế chiều, mọi thực khách đều bàn tán nhỏ to với nhau về chàng thư sinh áo trắng đang ngồi một mình nơi chiếc bàn cạnh cửa sổ.
Tuy họ nói vừa đủ để họ nghe, nhưng chàng thư sinh cũng nghe thật rõ ràng. Những lời từ nhiều người đều ngắm vào chiếc sáo ngọc có vân xanh lục và đỏ thật hi hữu thế gian.
Riêng chàng thư sinh áo trắng vẫn thản nhiên như không nghe thấy điều chi. Chàng gọi thức ăn và nhàn nhã thưởng thức.
Bỗng chàng chú ý đến hai cô gái vừa bước vào quán.
Chàng thầm nói :
- Nàng tiểu thư và cô gái mang tên Hồng Yến hôm nọ đây. Không biết họ

còn nhận ra ta không?
Chỉ nghĩ như vậy chàng vẫn tiếp tục ăn uống.
Trong khi đó, hai cô gái mới vào lại chọn cái bàn cạnh nơi chàng thư sinh.
Chàng ta thầm lo :
- Họ ngồi gần nhìn mãi rồi thế nào cũng nhận ra Đông Bích này thôi.
Vì vậy, Đông Bích định gọi hầu bàn ra tính tiền nhưng chàng chợt thấy một bọn hai tên áo đen mà năm năm trước đây cũng những tên áo đen như thế này, đã đánh chàng rơi xuống địa huyệt, đang tiến vào trong quán.
Máu giận nổi lên, chàng định ra tay nhưng nhìn lại thực khách đông đảo lỡ gây hại cho người tội nghiệp, nên nén giận ngồi lại.
Trong khi đó, hai tên áo đen vào tìm một cái bàn gọi rượu thịt ầm ỉ. Chúng tán kháo với nhau rồi thì thầm nhìn qua hai cô gái. Đông Bích cố lắng tai thì nghe được rõ ràng.
Một đứa nói :
- Đại ca, con mồi của chúng ta đã có rồi.
- Biết rồi. Ả mặt đồ trắng là nàng tiểu thư Tô Tiểu Bình con của Tô Mặc Dung trang chủ phải không?
- Đúng đó đại ca.
- Còn cô gái áo hồng là ả hầu cho tiểu thơ chứ gì?
- Đúng đó đại ca. Nhưng chỉ một mình nó đi với Tô Tiểu Bình thì ắt hẳn võ công của nó cũng có hạng lắm.
- Nghe nói mẹ nàng vừa thất lộc nên nàng buồn rầu rời gia trang cùng với con hầu để sang thăm bà con nơi Hán Dương thành này hay nơi Thiểm Tây gì đó.
- Như vậy phải báo cáo gấp cho thất lão gia hay chứ.
- Ừ! Thất lão gia bảo đón ngoài thành Hán Dương từ ba ngày nay để tìm một nàng áo trắng và nàng áo hồng. Nhưng may mắn là lúc đi đường họ gọi tên nhau nên mình mới biết đích xác được. Tin này mà báo về ắt chúng mình có thưởng.
Hai tên áo đen nói tới đây rồi cặm cụi ăn uống và gấp trả tiên đi ngay.
Đông Bích định đi theo nên gọi hầu bàn lại trả tiền thì hai nàng nghe gọi liền nhìn qua.
Nàng áo trắng tức Tô Tiểu Bình chăm chú vào chàng rồi quay ra thì thầm với cô áo hồng tức Hồng Yến. Hồng Yến vừa nghe vừa nhìn qua Đông Bích nói nhỏ :
- Trông khuôn mặt thật đẹp nhưng cũng giống ngốc hôm nọ, song chàng thư sinh này nho nhỏ quá mà, chắc chắn không phải anh chàng ngốc nghếch hôm nọ đâu.
- Chị thì chị thấy giống anh chàng hôm nọ quá.
- Thôi, chị đừng có "mếch" người ta ẩu đó nghe.

- Ơ cái cô này...
Vừa lúc đó Đông Bích đi tới, ngang qua bàn của hai cô, nên Hồng Yến giả vờ quơ tay lấy bọc hành lý đẩy luôn khay trà trên có hai cái chén đầy nước và cái bình trà bắn vào lối đi của Đông Bích.
Chàng đang khoan thai bước đi để ra ngoài nên thoáng thấy khay trà trút ngay vào lối đi của mình nên chàng tự nhiên phản ứng liền, chìa tay ra nhẹ nhàng đỡ khay trà không chao một giọt nước.
Hồng Yến vội nói :
- Ồ, tôi thật vô ý quá, may nhờ có các hạ đỡ hộ chớ không thì phiền cho chủ quán rồi.
Đông Bích mỉm cười :
- Cái khay trà này có hai tách nước và một cái bình mà sao lại đổ trút xuống đất vậy, cũng may mắn tôi vớ được...
Tô Tiểu Bình vội đứng dậy đỡ lời Hồng Yến đang lúng túng :
- Xin cảm ơn các hạ và xin các hạ vui lòng dùng với chúng tôi một tách trà để gọi là hạnh ngộ.
- Dạ xin cô nương miễn chấp cho. Nếu gọi là hạnh ngộ thì chúng ta đã hạnh ngộ rồi.
Tô Tiểu Bình kêu lên kinh ngạc :
- Ủa, các hạ đã gặp chúng tôi rồi?
- Không phải vậy, mà quý cô nương đã gặp tôi đấy ạ!
Vừa lúc đó từ bên ngoài cửa sổ bỗng có một vật lấp lánh lao vút vào giữa mặt Đông Bích, chàng ta liền vung tay chộp lấy, thì bên ngoài có một bóng người áo vàng chớp lên mất dạng.
Đông Bích mở tay ra thì thấy một mũi phi đao màu vàng từ mũi đến cán và dưới chui có ghi :
"Canh tư đêm nay mời Bạch y thư sinh đến miếu thổ địa ngoài thành nơi phía Tây.
Tổng quản Thủ Đường, Hoàng Giáp động phủ."
Hồng Yến gằn giọng :
- Trời chưa tối mà ám hại người.
Tô Tiểu Bình thì hốt hoảng hơn :
- Cái gì vậy công tử.
Nghe Tô Tiểu Bình gọi mình bằng công tử, Đông Bích mỉm cười trả lời :
- Cái hẹn giang hồ thì lạ lùng vậy đó, xin tiểu thư chớ bận tâm.
Rồi chàng nghiêng mình chào :
- Và bây giờ xin kiếu nhị vị, hẹn một lần khác vậy.
Vừa nói xong, chàng biết đi ngay, để lại cho Tiểu Bình kinh ngạc, sửng sốt, ấp úng :
- A... công tử...

Hồng Yến cũng nhìn theo cho đến khi Đông Bích ra khỏi quán mới quay hỏi Tiểu Bình :
- Cái anh chàng thư sinh này mình gặp ở đâu nhỉ? Mà sao tiểu thư không hỏi danh tánh người ta xem.
- Ờ nhỉ? Chị lẩn thẩn quá...
- Mới gặp mà chị đã như kẻ mất hồn.
- Ơ... cái cô này...
- Thôi mà tiểu thư, hãy trả tiền cho chủ quán rồi chúng ta đi tìm khách sạn để ngủ đêm nay chứ.
- Vâng, em gọi hầu bàn đi.
Rồi hai cô gái rời quán ăn, tìm khách sạn vì hoàng hôn cũng đã dồn mọi nẻo đường.
Vừa đi hai cô gái vừa chuyện trò quên rằng họ đang bị mấy bóng đen theo dõi.
Khi thấy một khách sạn ở phía trước, Hồng Yến đề nghị :
- Chúng ta hãy vào đây đi.
- Ở khách sạn này xem tốt lắm.
Khi hai nàng được đưa len phòng trên lầu thì Đông Bích cũng vừa vào khách sạn. Chàng hỏi người quản lý :
- Hai cô gái ở lầu trên phải không?
- Vâng, hai cô ấy mới vào chọn phòng.
- Ông cho tôi một phòng trên lầu.
- Dạ được, xin công tử theo tên tiểu nhị này dẫn lên phòng.
Đông Bích mỉm cười, đi theo người dẫn lên trên lầu trên.
Khi vừa khuất sau cánh cửa, chàng nhìn ra phía ngoài nhủ thầm :
- Cũng mấy tên Hắc Thạch ma động dự định âm mưu gì đây. Hai cô gái này cứ như thế này ắt phải vào cạm bẫy chúng.
Đông Bích vừa lên thì thấy tên tiểu nhị vừa dẫn hai cô gái xuống. Chàng chận lại hỏi :
- Hai cô gái ở phòng nào vậy?
- Dạ ở phòng cuối kia ạ.
Rồi chàng quay sang hỏi tên tiểu nhị đang hướng dẫn chàng :
- Thế phòng ta ở đâu?
- Dạ, thưa phòng của công tử ở gian gần kế đầu này ạ.
- Vậy chúng ta vào đó đi.
Sau khi vào phòng rồi, Đông Bích quan sát thấy vừa ý nên bảo tiểu nhị :
- Tốt lắm, chốc nữa ngươi mang lên cho ta một bình trà ngon nhé.
- Dạ vâng, sẽ có ngay ạ!
- Vậy được rồi, ngươi đi xuống đi!
Sau khi tên tiểu nhị đi rồi, Đông Bích ngồi trầm ngâm một mình, ý nghĩ

mông lung, chàng nghĩ thầm :
- Trước đây năm năm, cũng một đêm vào khách điếm chàng chợt biết rằng Ngự Thanh Y Lang mà chàng gọi là ngoại chỉ là người nuôi nấng chàng từ tấm bé chứ cha mẹ giòng họ chàng tuyệt nhiên chính Ngự Thanh Y Lang cũng không rõ. Như vậy giờ đây thân thế chàng mịt mù phức tạp. Biết đến bao giờ thì mới rõ thân danh.
Càng nghĩ càng ngao ngán, nhưng càng thấy phải cương quyết phấn đấu với mọi hoàn cảnh nguy nan mới xứng đáng là người trai ngang dọc vẫy vùng.
Bỗng tiếng gõ cửa đưa chàng về thực tại.
Tên tiểu nhị đã bưng trà lên liến thoắng :
- Trà này công tử dùng chắc là thích lắm.
- Cảm ơn, nếu cần gì ta sẽ gọi...
Tên tiểu nhị cúi đầu rồi lui ra.
Đông Bích nhìn qua cửa sổ thấy bầu trời đầy sao sáng, với nền trời không gợn một tí mây bay.
Chàng nhớ đến những người thân yêu đã qua đời, nhớ đến những người ân, người quen mà chàng đã gặp, nào Vương bất lão, Huyền Không đại sư, Túy Hồ lão tử...
Những hình ảnh này lần lượt đến với chàng. Đông Bích vội rót chén trà uống vào với mùi hương đậm đà cho quên đi nỗi buồn.
Rồi chàng tắt hết đèn trong phòng và lên giường ngồi tĩnh tọa theo cách hô hấp của Huyền Không đại sư truyền dạy.
Đông Bích cảm thấy tinh thần minh mẫn trở lại. Rồi chàng nghĩ thầm :
- Có lẽ đây là nội công tâm pháp chi nguyên, một lối nội công của Thiếu Lâm đây. Khi nào thuận đường, ta sẽ ghé vào Thiếu Lâm tự để báo với Phương Trí chưởng môn về sự mất tích của Huyền Thanh đại sư nơi cung điện ở lòng đất.
Cho đến canh ba, khi cảnh vật cũng đã chìm đắm vào trong đêm. Khách sạn đã ngủ vùi trong im lặng, Đông Bích đang nằm bỗng nghe tiếng động bên ngoài.
Vì tai chàng, từ một trăm ngày sau khi ăn trứng nhện lửa nên thính một cách lạ lùng, dù chỉ một tiếng động nhỏ Đông Bích cũng nghe được.
Tiếng động càng rõ hơn, Đông Bích dớm người bước về phía cửa sổ thì lúc đó, một bóng người vút qua thật nhanh, chàng tung người qua cửa sổ vọt lên mái nhà thì một bóng người ở phía Tây đang sắp mất dạng nên Đông Bích không toan tính gì nữa, liền nhắm về phía người đó giở Thần Ảnh Phi Thiên nhảy vọt theo từ nóc nhà này qua nóc nhà khác.
Dưới ánh sao lờ mờ, Đông Bích cố thu dần sự cách biệt giữa hai người nhưng khi ra khỏi thành thì đã gặp đường đầy cây cối nên Đông Bích giảm bớt tốc độ, hơn nữa thoang thoáng thấy nơi xa cái miếu thổ địa nên chàng

liền nghĩ đến tờ giấy lúc chiều với cái hẹn tại nơi này.
Đông Bích cố tránh tầm mắt đối phương nếu có nên đã len lõi đến gần miếu thổ địa một cách thận trọng.
Chàng nhún người vút lên trên cây cổ thụ trước miếu một cách yên lặng rồi nhìn vào miếu.
Vừa lúc đó, có một tên vác cái bao chạy đến, thì có bảy lão áo đen từ trong miếu đi ra hỏi :
- Xong rồi chứ Truy Phong Bộ Mã Tắc?
Người áo đen vừa đến đặt chiếc bao xuống đáp :
- Hoàn tất.
- Có ai theo dõi không?
- Tôi thay đổi nhiều lộ trình nên khách có ai theo kịp tôi đâu.
- Được lắm, Mã Tắc với hiệu danh Truy Phong Bộ thì trên đời có ai hơn được lối khinh công đệ nhất ấy đâu.
Người áo đen sửa soạn chiếc bao, nhưng ngừng lại nói :
- Đại lão Đẩu Tinh quá khen, chứ bảy vị đây ai mà nghe bốn tiếng Thất Lão Đẩu Tinh mà không khiếp đảm với võ công kinh hồn, thì sá gì Truy Phong Bộ Mã Tắc này chớ.
Một lão áo đen khác tiếp lời :
- Công này Động chủ chắc không quên đâu.
- Xin cảm ơn Nhị lão Đẩu Tinh.
- Nàng này đúng là con gái của Tô Mặc Dung phải không?
- Vâng, bọn bộ hạ theo dõi quả chắc như vậy nhưng thất lão dụng tới nàng làm gì?
Lão già áo đen lớn nhất cười đáp :
- Không có gì lạ, hình như nàng con gái này có mang một miếng bích ngọc hình bát giác mà năm năm trước Thập Tam sứ giả đã phải bỏ mạng vì tranh giành miếng ngọc ấy với tên Thần Ảnh Vương bất lão. Vậy Truy Phong Bộ hãy mở bao ra tìm xem có miếng ngọc ấy không?
Mã Tắc liền mở cái bao thì Đông Bích đã thấy nàng Tô Tiểu Bình đang nằm mê man. Mã Tắc nhìn vào cổ nàng quả thấy có sợi dây chuyền vàng có đeo theo một miếng ngọc bích hình bát giác giống như miếng ngọc mà Đông Bích đeo dạo nào.
Chàng đang ngồi trên cây dõi mắt quan sát cũng phải kinh ngạc.
Vừa lúc đó, bỗng có gần mười bóng người áo vàng vút hiện vào trước miếu.
Đại lão Đẩu Tinh cất tiếng :
- Ồ! Tưởng ai té ra Tổng quản Thủ đường Dự Cương.
Người mang tên là Dự Cương cười hô hố đáp :
- Chúng ta lại đi cùng trên một con đường rồi đó.
- Thế nghĩa là sao?

- Vì ta đã chọn nơi này canh tư để gặp Bạch y thư sinh.
Đại lão Đẩu Tinh kinh ngạc :
- Có phải thư sinh áo trắng với cái quạt kỳ dị bởi những chiêu thức lạ lùng đã làm võ lâm đồn đãi khắp nơi không?
- Đúng đấy, thằng oắt con đó đã làm Hoàng Giáp đường chủ phải thiệt mất Ngũ Đại Kim Cương và ngay cả Nhị Ma Sưu Hồn cũng phải xính vính về tay hắn đó.
Đại lão Đẩu Tinh chận lời :
- Vì vậy mà đêm nay phải đích thân Tổng quản Thủ Đường ra tay chứ gì.
Đông Bích ngồi trên cây cổ thụ hơi xa nhưng vẫn thấy và nghe được nên chàng lao vút vào trước miếu nơi có tiếng nói.
- Cũng chỉ là bọn ma đầu bại hoại võ lâm.
Câu nói chưa dứt là chàng đã hiện diện trước mặt bọn người nơi đây.
Tổng quản Thủ đường cười gượng :
- Không ngờ ngươi đến sớm vậy.
- Đó chẳng qua ta muốn biết bọn Hắc Thạch ma động bắt người làm gì nên theo dõi đến đây vậy thôi.
Truy Phong Bộ Mã Tắc hầm hừ :
- Hừ! Ngươi làm được gì nào?
- Ta muốn ngươi trả miếng ngọc cho nàng và thả nàng ra.
Mã Tắc trở giọng cười khinh miệt :
- Có giỏi hãy làm xem nào.
Đông Bích nhìn hết mọi người hiện diện rồi nói :
- Hoàng Giáp động phủ muốn gặp ta và như vậy có liên quan đến việc cô gái này không?
Tổng quản Thủ đường Dự Cương ởm ờ :
- Thật ra không liên quan vụ này, nhưng...
Đông Bích chận lời :
- Nhưng cùng một phường ma đầu với nhau phải không?
Rồi chàng quay sang bọn áo đen giọng cứng rắn :
- Thất Lão Đẩu Tinh, bảy lão già này chắc cũng danh vang như lời ca ngợi của tên Mã Tắc lúc nãy, vậy mà lại chủ trương bắt cóc con gái thật không nên ở trên giang hồ nữa.
Đại lão Đẩu Tinh tức giận hét :
- Đêm nay ta cho ngươi thấy trời cao đất rộng là gì!
- Ta sẵn sàng.
- Mã Tắc đưa miếng ngọc cho ta.
Nghe gọi, Mã Tắc liền tung miếng ngọc đến cho Đại lão Đẩu Tinh nhưng vừa lúc đó Đông Bích như mũi tên xẹt, dùng Thần Ảnh Phi Thiên vút tới với tay chụp đúng vào miếng ngọc giữa không gian trước cặp mắt kinh ngạc của

mọi người bởi lối phi thân tuyệt diệu của chàng.
Đại lão Đẩu Tinh càng tức giận hơn nên liền khi thấy Đông Bích chụp miếng ngọc thì lão ta nhanh nhẩu đưa luôn song chưởng đẩy ra với toàn bộ công lực của lão vào Đông Bích.
Nghe chưởng phong ào ạt từ một bên đẩy tới, Đông Bích liền nhún người lên mượn sức chưởng phong đưa người xa thêm nữa.
Khi chàng hạ xuống đất liền quay lại cười :
- Chưởng phong của lão già còn thật hùng mạnh.
Riêng Đại lão Đẩu Tinh từ ngày thành danh Thất Lão Đẩu Tinh, chưa thấy ai nương vào chưởng phong như đạo sóng nương người tránh né tài tình như vậy nên trong lòng đã lo sợ nhưng chỉ thoáng qua lão thét :
- Thất Tinh Bắc Đẩu trận.
Thế là bảy lão già giáp trận vây Đông Bích theo hình sao bắc đẩu.
Nhìn qua trận thế bất giác Đông Bích buột miệng hỏi :
- Các ngươi lại biết Thất Tinh Bắc Đẩu trận của phái Không Động à?
- Đừng nói nhiều, ngươi thử thoát ra có được không?
- Hãy xem đây!
Chàng nói xong là bước theo thần ảnh Cửu thức bộ hình thì bảy lão già cũng tuốt binh khí ra, nhưng mỗi lão mỗi loại binh khí thật kỳ bí.
Đông Bích bước giáp một vòng thì tay cũng đã cầm chiếc quạt.
Chàng đi một vòng nữa thì trận thế phát động hoàn toàn, chàng thầm nghĩ :
- Bảy lão già này thật khó chơi lắm.
Chàng vẫn không nói gì, lại tiếp tục đi vòng nữa nhưng cũng chưa tìm ra chỗ yếu của trận thế.
Trong khi đó lão già chỉ huy trận thế cười nói :
- Hôm nay ngươi phải gục ngã bởi Thất Lão Đẩu Tinh.
Nhưng lão chưa nói dứt thì Đông Bích cầm cây quạt tung chiêu tấn công vào lão.
Thật bất ngờ, lão liền đưa cây trường kiếm lên đón lấy nhưng cũng trong lúc đó sáu lão già kia hợp công bằng sáu chưởng, nên chàng liền rút quạt về và như mũi tên chàng vọt lên thì Đại lão Đẩu Tinh cũng vút lên theo với thế kiếm rít gió. Nhưng chỉ đợi có vậy, khi Đại lão Đẩu Tinh tung người lên theo thì sáu lão còn lại vẫn xê dịch theo vị trí, bộ trận nên Đông Bích tung người lên chỉ là để cốt dụ cho Đại lão Đẩu Tinh lên theo. Khi lão còn ở trên không thì chàng đã rớt xuống trước ở vị trí của lão nơi thất tinh. Thất Tinh Bắc Đẩu trận và chàng lại là người điều khiển trận pháp nên lập tức vung một chưởng vào người Đại lão Đẩu Tinh làm lão ta ở trên cao phải lạng người tránh né, vì vậy lọt vào vòng vây của Thất Lão Đẩu Tinh trận.
Đông Bích không chần chờ liền cầm cây quạt đâm tới theo thế Mạc Thân Lan Yêu trảm vào Khí Môn huyệt của Đại lão Đẩu Tinh.

Lão già vừa thấy cây quạt đâm tới định lách mình sang một bên nhưng cái quạt đột nhiên như dài thêm bởi Đông Bích đã sử dụng Âm Dương kiếm hợp nhất nên dầu lão có né tránh cũng không sao tránh thoát mà thay vì mũi kiếm đâm vào Khí Môn huyệt thì lại lệch sang Huyết Môn huyệt.
Đại lão Đẩu Tinh trúng mũi kiếm hự lên một tiếng, trường kiếm của lão rơi theo thân hình đang nghiêng ngã giữa trận pháp.
Lúc đó, lập tức sáu lão già kia phải ngưng trận nhưng vì khi trận pháp chuyển biến thì ngưng lại cũng phải từ từ chứ không thể ngay lập tức. Nhưng trận đó là một nhược điểm của Thất Tinh Bắc Đẩu trận mà Đông Bích đã biết do Bá Nhược Du Kiến Anh để lại. Cũng vì thế mà chàng lợi dụng thời gian đó để tiêu diệt người chủ trận mà không sợ những người đồng trận phản kích.
Chỉ trong chớp nhoáng mà Đại lão Đẩu Tinh phải vong mạng thì lúc đó trận pháp mới ngừng được.
Sáu người còn lại cũng phải kinh hồn vây quanh Đông Bích vào giữa, bao nhiêu oán hận đều dồn lên binh khí, chưởng lực ào ạt hợp công chàng.
Thấy những lão già này bày trận Thất Tinh Bắc Đẩu trận của Không Động nên chàng không nỡ ra tay tàn sát nhưng vì muốn thoát trận, không làm gì hơn là phải hành động như chàng vừa hạ Đại lão Đẩu Tinh để bảo tồn sinh mạng.
Đông Bích nhìn họ nghiêm khắc :
- Các ngươi hãy tự lượng sức mình, nếu không đừng trách ta ác độc nhé!
- Ngươi phải đền mạng.
Thế là sáu lão già cùng một lúc cử chưởng tấn công.
Không thể lui được nữa nên chàng muốn thí nghiệm xem công lực của mình đạt được đến đâu nên vội cất quạt, đưa song chưởng đẩy ra với mười thành công lực. Chưởng phong hai bên chạm nhau phát ra một tiếng nổ vang rền, cuồn cuộn cuốn đá bụi, cây lá lông lốc bay mù mịt cả chiến địa.
Sáu lão già đều lui lại năm bước, mép rỉ máu. Còn Đông Bích bị chấn động lui lại ba bước, đứng trân trối vì máu huyết trong người chàng đang đảo lộn kỳ lạ.
Thấy tình trạng hiện tại đã tới hồi gay go và không thể bỏ lỡ cơ hội này, tên Tổng quản Thủ đường Dự Cương đã nhận thấy Đông Bích là một đối thủ thật nguy hiểm chứ không phải thư sinh yếu ớt, nên vội ra lệnh :
- Hãy vùng lên tiêu diệt nó.
Thế là những tên áo vàng cùng nhập trận, ra trước hơn hiểu là Truy Phong Bộ Mã Tắc nhờ khinh công hơn người nên chỉ chớp nhoáng, tiến sát vào Đông Bích, dùng quái trảo theo thế Hận Địa Vô Hoàn, bấu vào Quái Lữ huyệt nơi vai và Yêu Nhãn huyệt phía hông sau của Đông Bích nhanh một cách lạ lùng.

Đang bị máu huyết đảo lộn nhưng Đông Bích không vì thế mà chậm chạp. Chàng bước luôn tới trước theo Cửu thức bộ hình nên Mã Tắc đành chộp vào khoảng không, cùng lúc đó chàng mới xoay người và phiến quạt tung ra nhưng nhờ khinh công lanh lẹ nên Mã Tắc đảo lộn tránh được nhưng tiếng hét của Mã Tắc vẫn vang lên :
- Á... á...
Thì ra một cánh tay trái của Mã Tắc đã bị phiến quạt chém đứt.
Truy Phong Bộ Mã Tắc không ở lại trận chiến mà liền dùng khinh công thượng đẳng lao vút đi với tiếng theo gió vọng lại :
- Sẽ có ngày trả được thù này...
Lúc này tại trận địa, lớp người áo vàng gần mười tên có lẽ là bộ hạ của Tổng quản Thủ đường Dự Cương đang ào ạt tấn công Đông Bích. Đồng thời sáu lão già đã trở lại trận chiến nên Đông Bích thật đã gặp khó khăn vô cùng. Chàng lấy Cửu thức bộ hình để thoát ra ngoài thì lúc đó Dự Cương đã chờ sẵn, hắn liền đẩy ra một chưởng phong nóng bức. Đông Bích biết nguy, liền cử chưởng với mười thành công lực ứng phó. Hai chưởng gặp nhau, tiếng nổ chấn động liên hồi và những tên áo vàng công lực kém cũng bị chưởng phong dội ngược ra ngoài.
Sau một chưởng khủng khiếp, Dự Cương phải lùi luôn mười bước và miệng phun ra một búng máu. Còn Đông Bích thân hình lảo đảo lui lại một bước đứng im lặng.
Sáu lão già mừng thầm trong bụng và liên thủ tung chưởng tiếp vào Đông Bích. Chàng ta không còn nương tay được nữa nên cử song chưởng với toàn lực tuông ra như thác lũ.
Một tiếng nổ vang rền và sáu bóng đen văng tuốt ra xa một trượng, kinh mạch bị chấn đứt, nằm im lìm. Chưa hả cơn tức giận, Đông Bích liền tung phiến quạt vào những tên áo vàng còn sót lại. Mỗi phiến quạt tung ra là một tên áo vàng đứt bụng và mất một cánh tay.
Trong khi Đông Bích hăng máu thì Dự Cương thấy nguy hiểm sắp đến nên không màng đến đồng bọn mà liền lặng lẽ lao vút vào trong rừng mất dạng.
Đến khi tên áo vàng cuối cùng ngã gục thì áo quần của Đông Bích đầy máu. Chàng nhìn về phía Dự Cương thì không còn thấy hắn đâu cả.
Tiếng gà rừng gáy lên rời rạc...
Tiếng côn trùng ảo não thê lương rồi điểm vào một vài tiếng của chim lạc đàn thoáng cánh bay qua.
Đông Bích nhìn xác sáu lão già bị chưởng phong của chàng đánh chết mà lòng ngỡ ngàng tự hỏi :
- Tại sao cứ gặp một chưởng thật hùng mạnh của đối phương là công lực của ta tăng lên.
Rồi chàng gật gù :

- Có lẽ cũng tại cái hoa Lục thiên thảo ty...
Nhìn lại toàn diện cái thê thảm của đấu trường, Đông Bích vội chạy lại phía cô gái Tô Tiểu Bình.
Chàng đỡ nàng dậy, tuy nàng không cử động được, cũng như không nói được, song đôi mắt vẫn mở nhìn chàng.
Đông Bích vội giải khai huyệt đạo cho Tô Tiểu Bình. Nàng tiểu thơ này tuy bị bắt và điểm huyệt đạo song vẫn nhận thấy và quan sát được trận địa ngay từ phút đầu. Tuy ở trong gia đình con nhà võ song chưa bao giờ nàng gặp cảnh khủng khiếp như hôm nay. Phần thì bị bắt cóc, phần thì chứng kiến cảnh đánh nhau, chết chóc thật khủng khiếp mà cũng thầm kính phục chàng trai tuấn tú, dũng mãnh phi thường này, nên khi được giải khai huyệt đạo, Tô Tiểu Bình sững sờ nhìn Đông Bích rồi không cầm được sự cảm động, nàng ngã vào vòng tay Đông Bích, thốt lên :
- Ân nhân...
Chỉ gọi được một tiếng rồi Tô Tiểu Bình ngất xỉu luôn.
Đông Bích vội đỡ Tô Tiểu Bình nhưng thật là lúng túng, chàng gọi gấp :
- Cô nương, cô nương hãy tỉnh dậy ngay...
Đông Bích không biết phải làm sao, dầu chàng biết rằng nàng quá xúc động nên ngất đi trong giât lát nhưng nàng ngã vào lòng chàng thế này thật chàng thấy khó khăn, lúng túng quá đỗi.
Nhưng cũng may, chỉ ngất đi trong một chốc lát, rồi nàng tỉnh ngay. Nàng e thẹn cúi đầu ấp úng :
- Xin đội ơn ân nhân đã cứu mạng, và xin ân nhân cho biết quý danh để ngàn đời nhớ mãi...
Đông Bích nghe vậy vội nói :
- Cô nương chớ nói vậy, chỉ tình cờ gặp may mà cô nương khỏi nguy hại thôi. Còn tôi tên là Đông Bích. Và cô nương có phải là Tô Tiểu Bình, ái nữ của Tô Mặc Dung tiền bối không ạ?
Tô Tiểu Bình gật đầu :
- Dạ, đúng vậy, tại sao ân nhân lại bắt rõ như vậy?
- Bởi vì lúc nãy khi cô còn mê man, bọn ma đầu có đề cập đến quý danh của cô và tiền bối nên tôi mới biết được.
- Thưa ân nhân...
Đông Bích vội chận lời :
- Cô nương chớ gọi tôi như thế...
Tô Tiểu Bình liếc mắt nhìn chàng rồi mỉm cười :
- Nếu ân nhân cho phép, thiếp xin gọi ân nhân là tiểu ca vậy.
- Cũng được, vậy tiểu muội hãy cứ ngồi đây nghỉ giây lát, để tôi đi tìm chút nước rửa những vết máu nơi áo quần đã nhé.
- Vâng, tiểu ca cứ đi. Nhanh lên đó chứ kẻo muội ở đây sợ lắm nghe.

- Vâng, chỉ trong chốc lát thôi.
Thế là chỉ trong nhoáng lên một cái là Đông Bích đã rời nơi đây.
Còn lại một mình, Tô Tiểu Bình thấy lòng lâng lâng khó tả, nửa sợ nửa mừng, và lòng hồi hộp cho cuộc kỳ ngộ này. Dẫu rơi vào hiểm nguy, nhưng cũng đã tìm được cái gì mới lạ đang làm cho nàng con gái khuê các cảm thấy bâng khuâng. Nàng nhỏ nhẹ thốt lên :
- Đông ca... Đông ca...
Nàng đang thân thiết gọi khẽ nhưng chợt có tiếng sau lưng :
- Gì đó hả Tô muội.
Nàng giật mình quay lại, thì thấy Đông Bích đang oai dũng đứng ngay sau lưng nàng.
Nàng bẻn lẻn :
- Ơ... tiểu ca làm tiểu muội hết hồn hà.
- Ủa! Và tôi cũng nghe tiểu muội gọi tên nên lên tiếng đấy chứ.
Tô Tiểu Bình càng thẹn thùng :
- Không biết đâu. Tiểu ca trêu tiểu muội phải không?
Nói rồi nàng vụt chạy xuống ngọn đồi trước mặt Đông Bích liền đuổi theo sau gọi :
- Tô muội! Tô muội chờ ta đi với... có miếng ngọc... của tiểu muội đây này

Đoạn Hồn Tuyệt Cung

Hồi 9
Những cái chết bí mật

Từ hôm từ giã Tô Tiểu Bình, Đông Bích cứ mải miết trên bước giang hồ. Những nỗi vui buồn xen lẫn với nhau làm cho chàng cảm thấy bàng hoàng, xao xuyến.
Đông Bích thầm hỏi :
- Sau bao ngày quen biết, Tô muội đã quyến luyến ta vô cùng. Nhưng ta, ta có quyền để tình cảm, con tim rung động không?
Những câu hỏi cứ lớn vởn ám ảnh chàng mải miết để rồi chàng cương quyết :
- Đông Bích ơi! Thân thế mày mà mày chư biết gốc nguồn, cha mẹ mày, mày cũng không biết là ai, bây giờ sống thác nơi nào, thì làm sao nghĩ đến xây mộng yêu đương. Nhiệm vụ hai vai còn nặng, hãy vùng vẫy giang hồ để tranh đấu khi còn hăng say, rồi sau đó mới về nơi mái nhà mộng, với người yêu.
Cũng vì nghĩ thế, nên Đông Bích đã giã từ Tô Tiểu Bình, sau nhiều ngày lưu

luyến.
Chàng không quên được buổi chia tay...
Tô Tiểu Bình nghẹn ngào :
- Đông ca, giữ Đông ca trong thời gian này thì không phải mà để Đông ca đi thì tiểu muội cảm thấy thế nào ấy. Nhưng hôm nay Đông ca phải lên đường, tiểu muội xin Đông ca giữ miếng bích ngọc hình bát giác này để xem như lúc nào cũng có tiểu muội bên Đông ca.
Đông Bích ngày trước cũng có mỗi miếng ngọc bích hình bát giác như thế này và sau đó Vương bất lão cũng tìm được một miếng ngọc hình bát giác nữa. Những miếng này đều giống nhau như tạc.
Đông Bích từ đêm thấy Truy Phong Bộ Mã Tắc cướp miếng ngọc của Tô Tiểu Bình đã ngạc nhiên rồi, song chàng không muốn tiếc lộ điều này với Tô Tiểu Bình mà gây hoang mang cho nàng.
Với tấm tình chân thật của nàng, Đông Bích không nỡ từ chối. Hơn nữa, chàng linh cảm rằng trong những miếng ngọc bích hình bát giác này chắc có điều chi bí ẩn đây, nên cũng muốn nhận để tìm hiểu, rồi sẽ cho Tô Tiểu Bình biết khi đã tìm ra điều nghi ngờ.
Đông Bích đang mơ nghĩ thì Tô Tiểu Bình giọng sụt sùi :
- Đông ca, Đông ca không nhận vật này của tiểu muội sao? Miếng ngọc này, nó có nơi em từ lúc còn tấm bé.
Đông Bích gượng cười an ủi chận lời nàng :
- Không đâu, tiểu ca sẽ nhận giữ vật của em mãi mãi...
Thế rồi chàng ra đi, bên tai vẫn còn nghe tiếng nàng nghẹn ngào trìu mến :
- Đông ca đi bình yên, tiểu muội mãi mãi chờ Đông ca...
Chàng mang theo sự thương cảm của trái tim lần đầu biết rung cảm yêu đương.
Bước chân miệt mài...
Thời gian cứ đều đặn qua đưa, mặc cho kiếp sống con người đầy phức tạp...
Rồi một buổi hoàng hôn nơi rừng cao núi thẳm. Những tia nắng chết dần theo tiếng chim về tổ thoảng kêu lên.
Đông Bích nhìn cảnh vật đìu hiu mà lòng nhung nhớ.
Chàng lại tìm lối bước đi...
Nhưng chỉ một đoạn đường bỗng nghe một tiếng đàn tỳ bà, âm vang như không ngớt trong không gian. Chàng ngạc nhiên vì cũng đã hiểu biết về âm luật nên khi thoáng nghe phải giựt mình.
Chàng gia tăng tốc độ trong thuật phi hành tiến về hướng có tiếng đàn lạ lùng đó.
Vừa lao mình đi chàng vừa nghĩ :
- Sắp có cuộc chiến rồi, tiếng đàn này thật kinh khiếp.
Cũng vừa lúc đó thì tiếng đàn lại trỗi lên êm ái lạ lùng.

Đông Bích vừa băng qua ngọn đồi là nhìn thấy một vùng đồi nhỏ nằm giữa rừng, cây cối xanh cao nhưng có nhiều tảng đá phẳng lỳ xếp đặt ngổn ngang.
Đông Bích vừa đến được bìa rừng thì tiếng đàn đã vào mê cung, âm giai mê hoặc, du mộng, đang áp đảo đối phương.
Đông Bích liền lấy cây sáo ngọc ra thổi khúc Tương Âm Diệt Ma mà chống chọi với tiếng tỳ bà.
Tiếng sáo của chàng vút lên trên cao là tiếng tỳ bà cũng réo rắt bắt theo.
Một sáo, một tỳ bà đang quyện vờn như xô xát như sát phạt, rồi qua thoáng chốc, tiếng tỳ bà dịu đi, rồi như đứt khoảng.
Đông Bích cũng ngừng thổi, dắt sáo vào người lao vút vào đấu trường.
Một cảnh tượng chết chóc với thây người ngổn ngang.
Trên một tảng đá, một người đàn bà đang ôm cây đờn tỳ bà, tóc tai tung xõa.
Miệng rỉ máu tươi, quắc mắt căm hờn nhìn Đông Bích đang sừng sững đứng giữa cõi chết nơi núi rừng.
Bà ta nói giọng the thé đinh tai :
- Tiểu tử, có phải ngươi là Bạch y thư sinh mà gần đây đã làm rung động giang hồ không?
Đông Bích nhìn bà ta rồi nhìn những người chết, phần nhiều là những người hành khất trong Cái bang nên đáp gọn :
- Đúng vậy, mà tại sao bà lại giết hại những người này?
- Không có liên quan đến ngươi, đây là chuyện riêng giữa ta và hai lão quỷ kia.
Đông Bích nhìn theo hướng chỉ thì thấy hai lão già như vừa qua trận ác chiến khốc liệt còn ghi hiện trên nét mặt mệt nhọc.
Thoáng nét ngạc nhiên, Đông Bích nhìn kỹ lại hai lão già, mừng rỡ thầm trong bụng, nên chàng định chạy đến, nhưng vừa lúc đó có tiếng quát từ mé rừng sang sảng :
- Khá khen cho Bạch y thư sinh, ngươi lại dám coi thường U Hồn ảo diện mà xen vào việc người khác.
Câu nói vừa dứt là một người mặc áo tía, da mặt cũng màu tía, râu đen tua tủa, mắt tỏa sáng ngời như hai ngọn đèn pha, đã đáp xuống đấu trường.
Bà lão cầm đờn tỳ bà vội cúi người xuống đất cất tiếng chào :
- Kính chào Phó điện chủ.
- Thiết tỳ bà của ngươi mà không làm gì được tên thư sinh này sao?
- Mê Âm Tẩu này xin chịu tội.
- Hừ, cả tám tên nữ nội điện đều chết rồi à?
- Đổi lại gần hai mươi tên Cái bang phơi xác.
Người vừa mới đến là Phó điện chủ U Hồn ảo điện, bước lên hai bước nhìn chằm chặp vào Đông Bích :
- Ta nghe đồn về chiếc quạt kỳ diệu của ngươi, vậy hôm nay ta muốn xem

thử lời đồn ấy có thực hay không?
- Ta không hẹp lượng, nhưng hậu quả ngươi đừng trách ta.
Phó điện chủ U Hồn ảo điện cất tiếng cười ngạo mạn :
- Phách lối, phách lối, ngươi dám buông lời đó trước mặt Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng à?
Vừa nói xong là lão ta tung quyền tấn công vào mặt Đông Bích nhắm vào Lương huyệt với sức mạnh vũ bảo.
Đông Bích liền cúi người nghiêng đầu sang bên trái, tay phải đánh bật ra theo thế Phê thủ của Đường Lang quyền, tay trái đánh vào Huyết Môn huyệt, đẩy Diêm Khê Tòng chệch sang ngang.
Lão ta vừa lỡ bộ, liền nhún người bật ngược ra sau đứng lại trước mặt Đông Bích.
Lão hết lên :
- Hãy đỡ chưởng...
Tiếng hét vừa dứt là hai bàn tay lão đỏ rực lên và lão hạ tấn, hai tay một trước một sau đẩy chưởng ào ạt tuôn về phía Đông Bích.
Nhưng chàng vừa định đối chưởng thì một trong hai lão già vừa tỉnh thương hét lên :
- Coi chừng Liệt Hỏa cương chưởng...
Chàng nghe tiếng la hoảng hốt nên ước chừng chưởng lực của tên này ắt hẳn hiểm nguy nên thay vì đối chưởng chàng lại tức khắc dùng Thần Ảnh Phi Thiên vút người lên cao rồi theo thế Yến Chuyển Thùy Kê bước ra ngoài phạm vi của chưởng công.
Một lão già bị thương bởi tiếng tỳ bà reo lên :
- A... Thần Ảnh Phi Thiên của ta sao tên thư sinh này sử dụng quá tuyệt như vậy.
Trong lúc đó Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng tức giận hét :
- Thì ra thiên hạ đồn nhầm, ngươi không dám đối chưởng nhưng ta phải cho ngươi thấy sự lợi hại của Liệt Hỏa cương chưởng của ta.
Lão vừa nói vừa tiến lên trước mắt Đông Bích, hai bàn tay lão đỏ rực và lão lại tung chưởng.
Đông Bích đã biết qua chưởng lực ghê hồn của lão, nhưng không lẽ tránh mãi nên chàng liền vận mười thành công lực đẩy ra.
Ầm, ầm, ầm...
Chưởng phong đôi bê chạm nhau, tiếng nổ rền vang kéo dài. Trong khi đó Đông Bích thối lui năm bước phun ra một búng máu, người loạng choạng một chặp mới đứng vững, quần áo có chỗ bị cháy xém.
Còn Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng loạng choạng lui lại ba bước miệng rỉ máu.
Lão ta liền bước lên hét :
- Hãy đỡ chưởng đây.

Thế là một sức nóng thành gió cuốn tới như trùm Đông Bích. Chàng thật ra chưa có học qua bộ chưởng pháp nào cả, song chỉ tập luyện chắp nối bởi những lần nghe luận bàn võ học ở nơi cung điện trong lòng đất, mà bắt chước thôi chứ không có phương pháp chính tông. Chàng nhờ công lực hùng mạnh bởi kỳ duyên ăn được hoa cây Lục thiên thảo ty. Bởi thế khi đối chưởng, chàng chưa am tường sự biến hóa của nó nên lần này thấy chưởng lực Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng thật mãnh liệt song chàng không nao núng, đợi khi chưởng phong lao vút vào người chàng lại dùng tuyệt kỹ Thần Ảnh Phi Thiên vút lên thẳng đứng và như vậy chưởng phong quét vào chỗ không mà không gặp cản trở nên đi nhanh đốt cháy cây cỏ một vùng thì cũng trong lúc đó, trong lúc mà Liệt Hỏa tung hết công lực đánh ra lúc gần sát vào Đông Bích thì chàng lại vút lên không và lúc ở trong vòng hai bước quanh Liệt Hỏa tất nhiên là phải trống thì Đông Bích như ánh chớp dùng Cửu thức bộ hình nhập sát người Liệt Hỏa Diêm Tòng Khê và chiếc quạt nơi tay liền sè ra và thân hình của Liệt Hỏa bắn vụt ra một trượng và máu nơi ngực cùng một ngón tay út của lão bị đứt tiện.
Mặc lão vừa tức giận vừa kinh khiếp cho chiêu thế kỳ ảo đã làm cho lão suýt mất mạng.
Lão ôm vết thương nơi ngực và nhìn ngón tay út căm hờn :
- Sẽ có ngày ta phanh ngực, chặt tay ngươi để trả thù hận này.
Vừa nói dứt câu, bóng lão biến vào rừng và bà lão cầm đờn tỳ bà cũng lướt theo.
Đông Bích tuy đánh bại được Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng, song đó chỏ nhờ vào lãnh hội những nhược điểm mà Bá Nhược Du Kiến Anh sưu lục để lại. Chàng nhìn quần áo bị cháy xém và máu huyết như đang chảy loạn mà thầm khiếp cho Liệt Hỏa cương chưởng.
Đông Bích bây giờ mới thấy đảo lộn, chàng loạng choạng rồi phải đành ngồi xuống vận công, khi đó bên cạnh có lão già chạy tới hỏi han :
- Có bị thương tích gì chăng?
Đông Bích lắc đầu mỉm cười...
Lão già cầm bầu rượu nốc một hơi nói :
- Vương bất lão ơi! Hôm nay ta mới thấy danh bất hư truyền của thiên hạ chẳng sai.
Lão kia cười ha hả đáp :
- Tú, từ ngày ra giang hồ đánh đấm nhau có cả trăm trận mà đệ chưa từng gặp phải tiếng đàn làm tan nát công lực, một tí nữa là chúng mình toi mạng rồi, nếu không nhờ tiếng sáo của chàng thư sinh này, thật là võ học thượng thừa, chưa từng thấy.
Lão đang thao thao thì Đông Bích đã dưới lên chào :
- Xin kính mừng Giang tiền bối!

Rồi chàng quay sang Vương bất lão :
- Vương đại ca còn nhớ đến tiểu đệ không?
Cả hai lão đều ngớ ngẩn, nhìn nhau như thầm hỏi.
Đông Bích thấy vậy, liền dùng Thần Ảnh Phi Thiên nhảy vút lên rồi sà người hướng về phía ngọn đồi bên kia thung lũng và dùng thần ảnh Cửu thức bộ hình vun vút lướt lên ngọn đồi.
Túy Hồ lão tử cũng lướt người theo cùng với Vương bất lão.
Chỉ trong chốc lát, cả ba đã đến giữa ngọn đồi vắng vẻ.
Đông Bích vừa ngừng lại thì hai người cũng đã tới.
Chàng quay lại hỏi :
- Đại ca chắc còn giữ hai miếng ngọc bích hình bát giác phải không?
Vương bất lão ngớ ngẩn :
- Ủa... chẳng lẽ... chính là tiểu đệ...
- Tiểu đệ là Đông Bích đây.
- Vậy năm năm trước...
- Tiểu đệ bị bọn Thập Tam sứ giả hợp công phải rơi xuống địa huyệt nhưng may mắn không chết. Và đại ca hôm đó đã lấy lại được hai miếng ngọc bích rồi phải không?
- Đúng vậy...
Rồi lão chồm tới, ôm lấy Đông Bích :
- A... tiểu đệ của ta... Trời! Năm năm xa cách làm đại ca thương nhớ vô cùng.
Lão đẩy Đông Bích ra, ngắm nhìn rồi ôm Đông Bích quay cuồng, tiếng nói xen với tiếng cười :
- Chính tiểu đệ của ta rồi. Trời ơi! Sao mau lớn quá! Tiểu đệ hãy nói đi, hãy kể đi, kể cho đại ca nghe những gì đến với tiểu đệ trong năm năm qua.
Thấy Vương bất lão quấn quít ôm chầm lấy Đông Bích, Túy Hồ lão tử cũng xen vào :
- Vương huynh, Vương huynh ơi! Cái gì mà huynh cứ ôm chặt lấy cháu của ta thế, mà lại dành nói một mình thì làm sao nó trả lời được nữa chứ?
Vương bất lão nghe nói buông Đông Bích ra, quay sang Túy Hồ lão tử cự nự :
- À! Tiểu đệ của ta đâu phải là cháu của Giang huynh. Hay là Giang huynh muốn ta cũng là cháu Giang huynh. Được, được lắm, ta không chấp nhứt đâu, ta gọi liền...
Túy Hồ lão tử chận ngang :
- Ấy, ấy, đừng có nói bậy, vì ta và Ngự Thanh Y Lang là chỗ thân tình, nó là cháu ngoại của La huynh nhưng giờ đây La huynh không còn nên ta xem nó như cháu ta vậy mà.
Vương bất lão sụt sùi :

- Ừ! Vậy mà đã hơn năm năm qua.
Rồi lão lấy hai miếng ngọc bích hình bát giác ra dưa cho Đông Bích nói :
- Nè! Đại ca luôn luôn giữ kỹ hai miếng ngọc này cho tiểu đệ.
Nhìn thấy hai miếng ngọc, Đông Bích cũng lấy miếng ngọc nữa giống hệt như hai miếng đó vậy.
Cả ba liền chụm đầu lại để quan sát ba miếng ngọc bích thật lâu nhưng không tìm ra sự khác biệt của chúng.
Túy Hồ lão tử lắc đầu :
- Không thể tìm ra sự khác biệt của nó, như vậy những miếng ngọc này ắt hẳn phải có điều gì bí ẩn mà một sớm một chiều khó mà tìm ra manh mối.
Vương bất lão thêm vào :
- Vậy tiểu đệ từ nay hãy giữ kỹ lấy, may ra sau này sẽ giúp ích cho tiểu đệ.
Nhưng lúc đó Đông Bích vụt quắc mắt về phía nơi bờ rừng hét :
- Ai đó! Kẻ nào rình mò có gan cứ lộ diện đi.
Chàng dợm người định đuổi theo nhưng Vương bất lão níu chàng lại nói :
- Quả thật có người rình mò sao?
- Vâng, tiểu đệ vừa nghe rõ mà.
- Có chắc không? Chứ đại ca không nghe gì cả.
Rồi quay sang Túy Hồ lão tử, Vương bất lão hỏi :
- Huynh có gì không?
Túy Hồ lão tử lắc đầu :
- Cũng như huynh, không nghe gì cả.
Đông Bích phải giải thích với Vương bất lão :
- Vì gặp kỳ duyên nên thính giác của tiểu đệ nhạy bén lắm, tiểu đệ nghe không lầm đâu?
Vương bất lão gục gặc đầu :
- Có lý, có lý lắm, vì lúc nãy thấy công lực của tiểu đệ ghê gớm thật, qua ba chưởng đã gây thương tích cho Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng và lại biết sử dụng cả tiếng sáo đánh dẹp được tiếng tỳ bà yêu quái của Mê Âm Tẩu Nhụy Nương.
- Đại ca, những chuyện ấy tiểu đệ sẽ kể lại cho đại ca nghe sau, bây giờ tiểu đệ xin hỏi tại sao đại ca và Giang lão tiền bối đây phải đấu nhau với những người đó?
Túy Hồ lão tử tiếp lời :
- Cháu chưa hiểu tình hình giang hồ lúc này, chứ hiện nay đã có rất nhiều phe phái của tà giáo công khai hoạt động, mà chuyện đụng độ hôm nay là do người của U Hồn ảo điện muốn cướp mấy miếng ngọc bích của Vương huynh đây nên gây ra sự việc đã rồi, nhưng thật không ngờ ta và Vương huynh phải điên đảo bởi tiếng đàn thiết tỳ bà. May mắn có cháu cứu trợ đúng lúc, nếu không...

Đông Bích liền chận lời :
- Lão tiền bối đừng nhắc chuyện ấy, mà xin lão tiền bối cho biết tại sao có cả người Cái bang cũng thiệt mạng.
- Đó chẳng qua những người bạn của ta trợ giúp nhưng chẳng may họ bị bộ hạ của mụ già Nhụy Nương hạ sát.
Vừa lúc này bỗng có tiếng cười từ nơi thật xa đưa đến :
- Ha... ha... ha...
Tiếng cười vang lên làm ba người vừa hoang mang thì cũng liền im bặt.
Đông Bích chau mày nói :
- Người này công lực thật thâm hậu, lại biết sử dụng phương pháp Tứ Hướng Lộng Âm thì chúng ta phải chú ý mới được.
Vương bất lão đề nghị :
- Trời sắp tối rồi, nếu đi theo con đường thẳng, thì chừng hết canh một chúng ta sẽ đến được thị trấn nếu dùng thuật phi hành. Vậy hãy đến đó nghỉ đêm đi.
Túy Hồ lão tử lắc lắc bầu rượu :
- Phải đấy, vì bầu rượu của ta đã cạn rồi.
Nhìn hai lão, Đông Bích cười tán đồng.
Thế là cả ba vun vút băng người như những chiếc bóng lướt trên cây cỏ, hướng về thị trấn.
Chạy được một đoạn thì gặp con lộ chính, cả ba người càng ngạc nhiên vì có mấy đệ tử Cái bang đang ngồi dựa vào gốc cây im lặng.
Cả ba dừng chân lại quan sát thì Vương bất lão cất tiếng trước :
- Úy, mấy tên này đều chết cả rồi.
Túy Hồ lão tử xem xét vết thương nhưng cũng không thấy dấu vết gì cả, nên lão lắc đầu :
- Không thấy gì hết tại sao lại chết?
Đông Bích nãy giờ đứng nhìn suy nghĩ về cái chết của những người này.
Chàng suy nghĩ về mọi môn phái mà chàng đã hiểu biết.
Đông Bích nhủ thầm :
- Về võ học, ta vẫn tịt mù về chưởng pháp của các môn phái.
Rồi chàng nói thành tiếng :
- Hay là...
Túy Hồ lão tử tiếp lời :
- Cháu tìm ra manh mối rồi hả?
Đông Bích lắc đầu :
- Không, nhưng để cháu xem kinh mạch của nạn nhân xem sao?
Chàng cầm lấy tay những xác chết rồi cũng lắc đầu :
- Những người này chết đã lâu nên không tìm ra kinh mạch được.
Ba người đành bất lực, thì bỗng Đông Bích chỉ về phía trước :

- Có người, chúng ta đuổi theo.
Thế là ba người như ba cái bóng lao vút, giở hết khinh công đuổi gấp.
Vừa lao đi một đoạn, Đông Bích vừa nói :
- Đâu mất rồi, người này có khinh công thật tuyệt diệu.
Vương bất lão lắc đầu :
- Thật là bí mật, chắc chắn kẻ nào đó là thủ phạm chứ không sai.
Họ vừa nói vừa lao người vun vút theo con lộ nhỏ rồi cũng như lần trước, họ lại gặp năm người của Cái bang đang nằm dài bên mé đường. Tất cả dừng lại quan sát.
Trong khi Túy Hồ lão tử và Vương bất lão cố gắng tìm các vết thương nhưng cũng đành lắc đầu, thì Đông Bích vẫn dõi mắt quan sát chung quanh.
Chàng nhìn về phía xa xa, thoáng có bóng người nên quát lớn :
- Đuổi theo...
vừa nói, chàng vừa giở hết tuyệt kỹ khinh công đuổi gấp, mặc cho hai lão già chạy theo sau.
Đôi mắt chăm chú vào bóng người phía trước, chàng đã giở hết tốc lực mà vẫn giữ đều khoảng cách từ lúc đầu, đối với bóng người phía trước.
Bỗng nghe tiếng của Vương bất lão :
- Tiểu đệ, tiểu đệ...
Đông Bích vội dừng lại thì Vương bất lão và Túy Hồ lão tử cũng đã đến.
Vương bất lão nói với Đông Bích :
- Đuổi mãi cũng chẳng bắt được ai, chi bằng cứ từ từ mà đi rồi ai có muốn chọc ghẹo mình thì họ sẽ đến ngay mà.
- Đại ca vẫn vậy, phá người khác thì được, mà đuổi theo có tí xíu đã bỏ cuộc rồi.
Lão cười khì tiếp :
- Bụng thì đói, miệng thì khát rượu, hơi sức đâu đi rượt bắt mấy bóng ma.
Vừa nói vừa đi được một đoạn nữa thì Vương bất lão la hoảng :
- Đúng là ma rồi đó, ai lại nơi vắng vẻ này mà thắt cổ hai ba mạng một lúc.
Cả ba người quan sát rồi Túy Hồ lão tử tu một hơi rượu và nhoáng người phun ra từng tia rượu cắt đứt dây là ba xác người rơi tòm xuống đất.
Đông Bích nhún người vào phía trong bờ lộ vừa gọi :
- Tiền bối! Đại ca! Vào đây!
Thế là hai lão già bay người theo thì thấy Đông Bích đang thăm mạch cho một đệ tử Cái bang thuộc về hàng bảy túi.
Túy Hồ lão tử vừa trông thấy người này kêu lên :
- Trời ơi! Khúc Nhu Hạc, sao huynh thế này?
Vị Cái bang này chính là Khúc Nhu Hạc, Tổng hộ chủ của Cái bang. Người bạn của Túy Hồ lão tử nghe gọi, chợt tỉnh dậy thều thào nhưng không ra tiếng. Đông Bích vội đề tay vào hậu tâm, truyền thêm sinh lực độ một

thoáng thì Khúc Nhu Hạc lại mở mắt ra và cố gắng nói được ba chữ :
- Cô gái... và...
Chỉ nói được bao nhiêu đó là Khúc Nhu Hạc ngoẹo đầu, trút hơi thở cuối cùng.
Túy Hồ lão tử ôm xác bạn gào lên :
- Khúc huynh, Khúc huynh! Ai đã giết bạn, ai đã giết bạn...
trong lúc đấy, Đông Bích dõi mắt nhìn xa xôi suy tư mà miệng lẩm bẩm :
- Cô gái! Cô gái! Hay là chính kẻ đó...
Vương bất lão chận hỏi :
- Kẻ đó là kẻ nào?
- Cũng chưa chắc kẻ nào, song nạn nhân bị đứt hết kinh mạch mà chết.
- Vậy thì chúng ta có manh mối tìm kẻ thủ phạm.
- Thật khó lắm, vì phải biết môn võ công nào mà không gây thương tích bên ngoài dẫu một chấm nhỏ, mà chỉ chấn đứt kinh mạch bên trong thôi. Tiểu đệ hiện giờ chưa nghĩ ra được môn võ công nào.
Ba người lại rơi vào tình trạng mịt mù, và cho đến canh hai ba người mới vào đến thị trấn.
Nơi này khách sạn không có nhiều, nên đã hết chỗ từ lúc chiều. Ba người phải đi đến cái cuối dãy phố thị trấn mới có chỗ.
Sau khi hỏi qua tên quản lý, cả ba phải lấy hai phòng cách nhau vì chỉ còn một phòng nhỏ và một phòng lớn.
Đông Bích đề nghị :
- Giang tiền bối và Vương đại ca tạm trú nơi phòng lớn, để phòng nhỏ cho cháu.
Hai lão tiền bối bàn cãi một chặp rồi đành thuận theo đề nghị của Đông Bích. Gian phòng lớn ở cuối dãy bên phải và gian phòng nhỏ lại ở dãy bên trái. Nên lúc lên trên lầu thì một tên tiểu nhị đưa Túy Hồ lão tử và Vương bất lão về cuối dãy và một tên tiểu nhị khác đưa Đông Bích trở ngược về dãy bên trái. Khi chàng vừa quay người đi về phòng mình theo tên tiểu nhị thì thoáng thấy một cô gái mặc bộ đồ trắng và choàng áo ngoài màu tím nhạt, vừa bước vào gian phòng nhỏ cùng dãy với phòng chàng.
Thoáng ý nghĩ nghi ngờ thì tên tiểu nhị từ phòng nàng đó đi ra, chàng chận lại hỏi :
- Người con gái ấy cũng vừa đến mướn phòng à?
- Dạ, tôi vừa đưa nàng lên phòng đó!
- Ừ, được rồi, ngươi đi đi.
Rồi chàng lại tiếp tục theo tên tiểu nhị về phòng trọ của mình, gian phòng này nhỏ thật, song cũng gọn gàng và cách xa phòng cô nàng vừa mới đến độ tám gian, nhưng cũng cùng ở một dãy với nhau.
Sau khi tên tiểu nhị đi rồi, chàng quan sát dãy phòng này đều có cửa sổ mặt

sau cho mỗi phòng, chàng thầm nghĩ :
- Dáng dấp giống nàng này quá, nhưng không lý khinh công của nàng lại cao siêu đến thế? Và tại sao nàng lại ra tay sát thủ người của Cái bang thôi?
Những câu hỏi cứ lớn vỡn trong đầu óc khiến chàng không tài nào ngủ được.
Chàng phải ngồi tọa công cho qua mệt nhọc sau một ngày lận đận. Chàng định nằm nghỉ nhưng nàng con gái ở cùng dãy này thật đáng nghi làm chàng thao thức mãi.
Bỗng chàng nghe một tiếng hự và như có tiếng thân người vừa rơi từ lầu trên xuống đất.
Chàng nhanh nhẹn búng người chạy ra nhìn qua cửa sổ thì lại thấy một bóng trắng của một nàng con gái lao vút từ trên mái nhà này sang mái nhà khác.
Không thể chần chờ, chàng liền xuyên qua cửa sổ tung người đuổi theo.
Bóng trắng phía trước lúc ẩn lúc hiện, chập chờn như bóng ma tiến về phía núi rừng hướng Tây.
Mặc dù Đông Bích cố gắng đuổi hết sức lực nhưng khoảng cách giữa chàng và bóng trắng vẫn không thâu ngắn lại.
Đuổi nhau hơn mấy dặm đường và khi vào sâu trong rừng cây thì bóng trắng lẫn lộn với rừng cây nên Đông Bích đành mất dấu, tuy thế chàng cứ hăm hở tìm kiếm khắp nơi.
Ánh sao sáng tỏ của muôn ngàn cái hợp lại, làm cho trần gian có ánh sáng dịu dàng khắp nơi.
Đông Bích lại nhảy lên đọt cây cao để quan sát khắp nơi một lần nữa thì đột nhiên chàng kêu lên :
- Kìa, có cái chùa hoang phía bên tả.
Thế là chàng nhắm hướng đó mà chạy tới.
Quanh co một chặp là chàng đã đứng trước cửa chùa.
Núi rừng giữa đêm khuya thật vắng vẻ ghê rợn.
Lá rừng xào xạc khi có vài con chồn, con sóc hoảng sợ phóng chạy. Cảnh chùa mập mờ ẩn hiện ba chữ Long Quang tự đã bị sức mẽ hoang phế.
Đông Bích rút cây quạt cầm tay, thận trọng bước tới trước cửa lớn. Bỗng cánh cửa ập mạnh, đánh rầm một tiếng, làm chàng phải nhún người nhảy qua một bên. Khi đó, cánh cửa từ từ mở ra với tiếng kêu kẻo kẹt thê lương.
Đông Bích hít một hơi dài rồi nhẹ bước tiến vào thềm cửa, chàng lấy chân đạp hơi mạnh cánh cửa bật ra nhưng cùng lúc đó, cánh cửa lại bị đẩy mạnh liền rời bản lề, ngã ầm xuống đất. Đông Bích không ngờ gỗ cửa đã mục như vậy và vì nó đột nhiên lại đổ xuống nên chàng phải thối lui ra ngoài ba bước.
Chàng thấy không có gì xảy ra nên bước vào thật thận trọng. Cảnh chùa lành lạnh của sự hoang phế như hòa hợp với mùi rêu mốc, như tăng thêm vẻ rùng rợn ghê tởm.
Đảo mắt quan sát mọi vật thì ra đây mới chỉ là tiền điện của ngôi chùa. Đông

Bích tiến sâu vào hơn nữa thì chân chàng dẫm phải một chất nhờn nhợn, nhìn kỹ lại mới hay là máu người. Khi chàng vừa ngước đầu lên thì có hai cánh tay vắt vẻo, đầu đưa trên đầu chàng.
Đông Bích chợt lùi lại, nhìn thấy cánh tay còn đẫm máu chưa khô mà cũng phải rùng mình.
Chàng liền bước nhanh lên đẩy cánh cửa để vào chánh điện, khi cánh cửa vừa mở ra là hai bóng người lao ra.
Đông Bích nhanh như chớp vung cái quạt là hai thân người đổ xuống, chắn ngang lối cửa vào.
Nhờ đôi mắt nhìn trong bóng tối cũng được rõ ràng, nên chàng thấy hai người vừa rồi là đệ tử Cái bang bị phiến quạt chém đứt bụng và cụt mất một cánh tay.
Mặc dù vậy chàng cũng không thối lui. Chàng đột nhiên lao vút vào giữa điện bỗng kêu lên hốt hoảng :
- Trời ơi! Xác chết!
Chàng quan sát thấy gần ba mươi xác chết, toàn là người của Cái bang, chàng lại lật từng người, nhưng cũng như những người đã chết dọc đường, họ đều chết bình thản, chỉ nét mắt có vẻ đau đớn mà tuyệt nhiên không thấy vết thương nào cả.
Đông Bích thốt lên :
- Thật là tàn ác quá!
Bỗng chàng thấy một người Cái bang thuộc hạng chín túi đang bị treo trên sà ngang thật cao.
Chàng nhìn quanh chính điện, thật quá sức rộng của một ngôi chùa lớn với những cây cột chạm rồng thật công phu.
Chàng ngạc nhiên thấy có một ngọn đèn đang cháy thật nhỏ ở dưới góc xa của chính điện. Ánh đèn u ám như ánh mắt ma trơi, Đông Bích lại nhìn quanh e ngại. Bỗng thấy xác người treo hơi cử động, chàng nhủ thầm :
- Người này còn sống, may ra tìm được manh mối.
Nghĩ vậy nên chàng tung mình lên, đưa chiếc quạt cắt đứt dây treo và chàng định nhảy xuống đất để đỡ xác người nhưng đúng vào lúc đó, lúc mà xác người từ trên rơi xuống thì ngọn đèn ở góc điện vụt sáng lòa lên lao về phía Đông Bích như mũi tên xẹt.
Một tay chàng đỡ thân người vừa rơi, tay kia chàng giở tuyệt chiêu tung phiến quạt chém xả ngọn đèn thành nhiều mảnh, rơi lả tả như bông pháo, thì cùng lúc đó, một bóng trắng của người con gái vụt nhoáng lên rời khỏi chính điện vào rừng đêm, để lại âm vang của tiếng cười dòn dã.
Vì quá bất ngờ, Đông Bích đành nhìn theo bóng trắng rồi thốt lên :
- Lại chính là nàng rồi.
Và chàng đặt thân người xuống vội bắt mạch, thấy kinh mạch của nạn nhân

đã đứt nát hết.
Chàng liền đặt tay, dồn sinh lực cho người này. Độ gần một khắc, người này mở mắt lờ đờ rồi cất giọng nói rời rạc :
- Cô... gái...
Chỉ được hai tiếng là người ấy thở phào im bặt.
Đông Bích hậm hực :
- Cũng là nàng...
Và chàng đặt người này nằm xuống thì lại vướng một sợi tơ.
Đông Bích kéo mãi sợi tơ này mới hay một đầu, cột vào người này, đầu kia cột vào tim đèn, nên khi người này rơi xuống, liền kéo thật nhanh tim đèn sáng lòa lên từ nơi góc điện bay vụt đến chàng.
Đông Bích gật gù :
- Mưu muội để thoát thân, nhưng nàng sẽ biết tay ta.
Nói rồi chàng cũng lao người khỏi chính điện, rời ngôi đại tự hoang phế mà trở về khách sạn.
Cả vùng khách sạn vào giờ này đều ngủ yên, cảnh vật im lìm. Dãy phố mệt mỏi ngủ say. Một vài con chó dành mồi cắn nhau gầm gừ...
Đông Bích cũng trở vào phòng bằng lối cửa sổ. Chàng đốt đèn lên thì chợt thấy trên bàn có một phong thư của ai để trên bàn mình, trên phong bì không ghi gì cả.
Cầm phong thư lên xem, thì phong thư không có dán nên Đông Bích liền mở ra xem, thấy lá thư có ghi :
"Huynh đài nhã giám.
Hành động vừa rồi của huynh đài e rằng sẽ không mang lại tốt đẹp cho huynh đài. Điều này huynh đài nghi ngờ chăng? Nếu vậy, thử hỏi huynh đài đã tìm biết được loại võ công nào trên những xác chết đó chưa. Nếu không biết thì ta có lời khuyên là huynh đài nên bỏ ý định tìm ra thủ phạm, nếu không, hậu quả khốc liệt sẽ đến với huynh đài."
Cuối bức thư không có ghi danh tánh. Chỉ thấy nét chữ thật dịu dàng, song rất sắc sảo.
Đông Bích đọc lại lá thư lần nữa và nhìn chăm chú vào nét chữ như cố nhìn ra người viết, cuối cùng chàng hậm hực...
- Cũng là nàng, lại hăm dọa cả ta ư!
Chàng bỗng nhiên cất tiếng cười vang :
- Ha! Ha! Ha!...
Tiếng cười càng lúc càng lớn như xé nát không gian tịch mịch, như trút cả giận hờn, tức bực... rồi bỗng nhiên, chàng chụp lấy khay trà ném vào cánh cửa lớn, đánh rầm và tiếng bình, tách đổ bể kêu loảng xoảng làm vang động cả hai dãy phòng.
Cơn giận cũng giảm đi thì đột nhiên cánh cửa vụt mở ra.

Túy Hồ lão tử vào trước và Vương bất lão vào theo với tiếng hỏi liên miên :
- Cái gì thế? Cái gì thế hả? Tiểu đệ, tiểu đệ làm sao vậy?
Đông Bích thấy hai người vào, nên cảm thấy ngượng ngùng và ấp úng trả lời :
- Dạ... dạ đâu có gì.
Vương bất lão lại chất vấn :
- Đâu có gì sao được. Đây này, bình tách đổ bể lung tung, rồi nửa đêm lại cười lên làm ồn cả vậy.
Đông Bích cười, định đưa phong thư ra nhưng nghĩ sao chàng lại đáp :
- Tiểu đệ đang ngủ và nằm mơ thấy đang cùng với đại ca đuổi bắt một con thỏ lông trắng tinh và dài tuyệt đẹp trong vùng băng tuyết. Đại ca rượt theo vừa tầm tay liền chụp nó, nhưng con thỏ thoát thân lẹ làm đại ca chụp vào màng tuyết mỏng và rơi tòm trong vùng nước băng giá. Đại ca chới với la ơi ới làm cho tiểu đệ bật cười đó chứ. Và khi nghe một tiếng xoảng giật mình thức dậy, thì có một con mèo trắng chắc đang rình rập gì trong phòng, nghe tiếng cười của tiểu đệ mà hoảng hốt làm đổ khay trà vở tung và nó biến ra cửa sổ ngay.
Vương bất lão bất lão nghe Đông Bích kể rồi hậm hực :
- Hừ, làm gì ta không chộp được con thỏ mà tiểu đệ cười.
Túy Hồ lão tử chen lời :
- Ấy, ấy, Vương huynh trách gì kỳ cục vậy. Chẳng qua đó là một giấc mơ thôi mà. Có lẽ cháu Đông Bích nhiễm sương lạnh nên nằm mơ như vậy chứ gì?
Vương bất lão ấm ức định nói nữa nhưng Túy Hồ lão tử đi ra cửa vừa nói :
- Thôi hãy để cho nó ngủ và để cho khách họ yên giấc chứ.
Đông Bích đưa hai người ra hành lang thì chợt thấy cô gái áo trắng từ phía dưới lầu đi lên cùng với tên tiểu nhị đang bưng theo nàng một khay trà và dĩa bánh ngọt, khi nàng đi ngang qua phòng Đông Bích, nàng ngừng lại trước mặt chàng nhoẻn miệng cười thật xinh như hút hồn người.
Đông Bích bất chợt ngẩn ngơ, thì đôi mắt đẹp với vẻ hồn nhiên tinh nghịch của nàng chớp và cất tiếng hỏi :
- Có việc gì thế công tử?
Đông Bích nghe hỏi như mới tỉnh ngộ :
- Dạ... dạ không có gì ạ!
- Thế sao lúc nãy tôi nghe tiếng rầm rầm ở trong phòng làm tôi cũng phải thức giấc... và vì vậy mà phải xuống nhờ tên quản lý cho ít bánh ngọt ăn để chờ sáng đó.
- Ồ! Thế thì tại tôi mà cô nương phải mất giấc ngủ.
Cô gái lắc đầu mỉm cười :
- Không phải thế đâu, nhưng nhờ có công tử mà tôi được ăn bánh đấy.

Rồi nàng tiếp :
- Thôi, xin chào công tử.
- Xin chào tiểu thư.
Nàng liền quay lưng đi về phòng... để lại ngẩn ngơ cho Đông Bích, chàng đứng nhìn khi nàng khuất vào cửa phòng mới đóng cửa bước vào, thầm nghĩ :
- Con người dịu dàng, đẹp như tiên nga mà tâm độc đến thế kia à? Thật phức tạp cho lòng người.
Chàng liền tắt đèn, cố dỗ giấc ngủ với bao giấc mơ về nàng con gái áo trắng kỳ lạ.

Hồi 10
Thảm sái Cái bang

Tin các đệ tử Cái bang bị chết một cách bí mật đã làm cho Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân lo nghĩ bối rối.
Những đệ tử trên đường về Long Quang tự đều chết một cách đột ngột, rồi những người Cái bang khác tụ họp ở Long Quang tự cũng đều bị chết một cách uẩn khúc. Những nạn nhân không hề có dấu vết của thương tích.
Tất cả những đệ tử ấy, đang thi hành một mật lệnh của Bang chủ là huy động lực lượng, truy tầm, thu thập tin tức về sự xuất hiện trên giang hồ, một số nhân vật thật lợi hại nhằm khuấy động võ lâm để mưu tính trong mục đích riêng tư.
Mệnh lệnh của Bang chủ Cái bang được phổ biến theo hình thức thật cẩn mật và chỉ trong giai đoạn đầu mà đã bị đối phương đập nát. Bang chủ Khưu Dật Luân suy xét, để tìm hiểu nguyên do và đối phương, nhưng cũng phải tịt mù, thì bỗng vị Bang chủ nhận được một phong thư, không biết ai đem đến, song lại để trên bàn tại thư phòng Bang chủ.
Thật là một việc mà từ trước đến nay chưa hề xảy ra. Tất cả những người ở tại đấy đều là những đệ tử Cái bang thân tín và nhiều tay cao thủ, vậy mà không ai biết được kẻ đem thư đến.
Đối phương thật đã coi thường Cái bang. Hơn nữa, trong phong thư còn ghi : "Trong ba ngày nữa, nếu đệ tử Cái bang muốn tìm đường sống hãy tự giải tán và thiêu hủy Tổng đà. Nếu không, tất nhiên hậu quả vô cùng tàn khốc sẽ dành cho Cái bang."
Từ lúc nhận được bức thư đến giờ đã một ngày trôi qua, Bang chủ Cái bang càng nôn nóng hơn lên vì lá thư không để danh tánh.
Tuy suy đoán đối phương phải là những nhân vật lợi hại mới dám ngang nhiên đến như vậy, song chưa có giáp địch mà phải đầu hàng là điều sĩ nhục, mà đi cầu viện các môn phái khác thì cũng chưa được vì như vậy chỉ để cái yếu kém của Cái bang cho thiên hạ nhìn thấy. Như vậy, Bang chủ phải ra lệnh khẩn cấp cho các Phân đà cứu viện cho Tổng đà.
Những hình thức báo động, phòng thủ tại Tổng đà được triệt để áp dụng. Sự khẩn trương bao trùm mọi đệ tử Cái bang.
Trong khi đó...
Tại khách sạn, nơi trú ngụ của nhóm Đông Bích.
Sau đêm theo chân bóng trắng vào đến Long Quang tự và thấy những xác chết của đệ tử Cái bang làm cho Đông Bích suy nghĩ.

Cho đến sáng hôm sau...
Khi mọi người vừa xuống phòng dưới khách sạn để dùng điểm tâm, thì cùng lúc đó, Đông Bích cũng lại gặp nàng áo trắng đêm qua. Trong đầu óc chàng đã nghi ngờ nàng là thủ phạm của những vụ sát hại đệ tử Cái bang nên muốn nhân dịp này làm quen để dò tin tức vì thế chàng tiến đến chào nàng rồi nói :
- Ồ! Khi đêm bên phòng tôi ồn quá chắc làm phiền tiểu thư lắm.
Nàng vẫn nụ cười hồn nhiên :
- Dạ, đâu có chi, chẳng qua đó là chuyện vô tình.
Chàng thấy cần tìm cách gần nàng để tiện kiểm soát hành động của nàng nên liền ngõ lời mời :
- Nếu tiểu thư vui lòng, tại hạ xin được mời tiểu thư cùng dùng bữa điểm tâm.
Nàng vẫn nhí nhảnh đáp :
- Công tử có lời mời thì thật là hân hạnh nhưng...
Thấy nàng ngập ngừng, Đông Bích vội hỏi :
- Nhưng thế nào?
Nàng đáp nhanh :
- Nhưng tôi chưa được biết quí danh của công tử.
Đông Bích khoanh tay rồi nói :
- Tại hạ là Đông Bích.
Nàng áo trắng cũng trong dáng bộ như Đông Bích đáp ngay :
- Thật hân hạnh, còn tiểu muội là Chiêu Hạ.
Rồi nàng nhìn về phía Túy Hồ lão tử và Vương bất lão nói :
- Đại ca, hai vị kia chắc cùng đi với đại ca.
Đông Bích như chợt nhớ ra liền nói :
- Vâng, vậy mời tiểu muội đến để tôi giới thiệu luôn.
Cả hai cùng đến chiếc bàn tròn trên đã có nhiều thức ăn điểm tâm.
Đông Bích liền nói với Túy Hồ lão tử và Vương bất lão :
- Cháu xin giới thiệu đây là nàng Chiêu Hạ cũng trong giới võ lâm là người bạn mới của cháu.
Rồi chàng nói với Chiêu Hạ :
- Đây là Giang thượng Khả tiền bối với đại danh giang hồ là Túy Hồ lão tử.
Đông Bích quayqua Vương bất lão :
- Còn đây là đại ca Vương Thạch Công với danh hiệu là Thần Ảnh Vương bất lão.
Thế là đôi bên chào hỏi xã giao xong rồi vào bữa điểm tâm.
Trong khi mọi người đang ăn thì từ ngoài có một người ăn mày đi thật nhanh vào nhìn khắp phòng ăn rồi tiến về bàn Đông Bích.
Khi người này đến nơi nhìn mọi người rồi hướng về Túy Hồ lão tử cúi chào :

- Túy lão...
Mọi người đang chú ý đến người ăn mày thì người này chỉ nói được hai tiếng rồi ngã chúi tới trước, nên Túy Hồ lão tử vội đỡ ngươi này. Cũng trong lúc đó Đông Bích dùng đôi đũa đẩy lên rồi nhóm người định phóng ra ngoài nhưng Chiêu Hạ vội nắm tay chàng kéo lại.
Chàng quay phắt nhìn nàng gay gắt :
- Tại sao lại ngăn trở.
Nàng vẫn cười lắc đầu :
- Chúng nó phóng độc phi tuyến xong chuồn mất rồi, đuổi theo chỉ sa vào cạm bẫy chúng mà thôi.
Lúc này Vương bất lão lấy đôi đũa của Đông Bích đang cầm thì thấy hai hàng kim nhỏ đen tuyền dính chặt vào.
Mọi người quay qua người ăn mày, đang ở trong vòng tay Túy Hồ lão tử.
Đông Bích thấy sắc mặt người này đã tím bầm, chàng lắc đầu nói :
- Người này đã chết vì độc châm.
Túy Hồ lão tử vụt đứng dậy nói :
- Người này là đệ tử Cái bang đến tìm ta rồi đột nhiên chết đi. Thật là phiền phức, vậy ta cần phải đi gấp đến Tổng đà Cái bang xem sao. Vì Bang chủ là chỗ thân tình với ta.
Đông Bích liền nghĩ đến những xác chết nơi Long Quang tự, chàng vụt quay sang nhìn Chiêu Hạ với bao nghi vấn.
Túy Hồ lão tử quan sát nạn nhân, trong khi trong quán thực khách nhốn nháo vì có người bị ám sát.
Sau khi để cho tên quản lý lo liệu cho nạn nhân, họ lại tránh ra chỗ đông.
Lúc này Túy Hồ lão tử quyết định :
- Ta sẽ đi ngay đến Tổng đà Cái bang, còn cháu Đông Bích, cô nương và Vương huynh cứ tùy tiện.
Vương bất lão nhìn Túy Hồ lão tử :
- Không được đâu, Bang chủ Khưu Dật Luân với đệ cũng là chỗ quen thuộc mà. Vậy Giang huynh nên để đệ đi theo với.
Đông Bích đang phân vân, vì nếu theo hai lão tiền bối mà bỏ Chiêu Hạ thì thật uổng phí cơ hội dò xét, mà nếu theo Chiêu Hạ thì không có lý do.
Lúc này Túy Hồ lão tử đề nghị :
- Nếu vậy, lão đề nghị thế này. Lão và Vương huynh đi thẳng đến Tổng đà để gặp Bang chủ xem có việc gì không, còn cháu Đông Bích và cô nương đây có vui thì cùng đi hộ đến Phân đà lớn nhất của Cái bang mà Phân đà chủ là Phiêu Vân Nhạc Lương, nằm ở miền Nam, để liên lạc các Phân đà đó xem sự tình của Cái bang ra sao?
Đông Bích liền tán đồng :
- Thế cũng được, song không biết tiểu muội có đồng ý thế không?

Chiêu Hạ vẫn nhoẻn miệng cười :
- Đã chịu làm tiểu muội thì làm sao dám cãi đại ca chứ. Hơn nữa đại ca chẳng ngại tiểu muội võ công non kém mà còn vui lòng để đi theo xem các chuyện vui thì tiểu muội tán đồng hết sức.
Túy Hồ lão tử liền nói :
- Vậy thì hay lắm! Bây giờ chúng ta chia làm hai đường để đi.
Đông Bích cúi chào :
- Giang tiền bối và Vương đại ca lên đường trước đi.
Vương bất lão còn dặn :
- Tiểu đệ cẩn thận nhé, và ba ngày nữa ráng đến gặp nhau tại Tổng đà Cái bang nhé!
- Vâng, tiểu đệ xin bái biệt.
Rồi lão quay sang Chiêu Hạ :
- Cô nương giữ hộ tiểu đệ ta nghe!
- Dạ, xin tuân lệnh tiền bối.
Vương bất lão lắc đầu lia lịa :
- Không được, không được, ta không muốn ai gọi ta là lão cả, vậy cô nương cứ gọi ta là đại ca như tiểu đệ ta là được rồi.
Chiêu Hạ cười lớn hơn :
- Thế cũng được, vậy tiểu muội đại ca là Vương đại ca và tiểu đệ của Vương đại ca là Đông ca vậy. Như thế có được không?
Vương bất lão cười vui vẻ :
- Được, được lắm. Vương đại ca, Đông ca tiểu muội hay Chiêu muội cũng thế.
Rồi lão quay sang Túy Hồ lão tử :
- Vậy bây giờ chúng ta đi chứ?
- Vâng, đi ngay là vừa.
Thế là hai vị tiền bối, thần ảnh vùn vụt ra đi.
Đông Bích quay lại nói với Chiêu Hạ :
- Chúng ta đi thôi.
Chiêu Hạ lắc đầu :
- Đường đi còn xa lắm, chúng ta phải tìm mua hai con ngựa để vượt đường rừng chứ?
- Phải lắm! Tại hạ nóng nảy quên đi mất.
- Đại ca luôn luôn nóng tính nên hay nghi ngờ không phải chuyện.
- Tại hạ có nghi ngờ gì đâu?
Chiêu Hạ cười xòa :
- Thì tiểu muội cũng nói vậy thôi.
Thế là hai người tìm mua ngựa lên đường như dự định.
Đã hai ngày trôi qua, tại Tổng đà Cái bang mang nặng một không khí ngột

ngạt.
Tất cả những tin tức truyền đi từ Tổng đà đến các Phân đà đều không thấy hồi âm hay kết quả đáp ứng. Nhất là các Phân đà phải tăng viện nhân lực cho Tổng đà mà đến hôm nay vẫn chưa có một ai đến.
Bang chủ Khưu Dật Luân trầm ngâm rồi quay sang nói với Tam lão Cái bang :
- Không hiểu tại sao mà đến hôm nay vẫn không thấy tin tức gì của những Phân đà cả?
Bỗng một đệ tử Cái bang vào trình với Bang chủ :
- Thưa Bang chủ, có hai vị tiền bối là Túy Hồ lão tử và Thần Ảnh Vương bất lão muốn vào gặp Bang chủ.
Bang chủ vụt đứng lên cùng tiến ra với tên đệ tử.
Ra đến khách sảnh, ba người tay bắt mặt mừng, sau khi mọi người an tọa thì Túy Hồ lão tử đã nói ngay :
- Khưu huynh, đệ có điều này muốn hỏi.
Khưu Dật Luân nhíu đôi mày bạc :
- Có việc gì xin Giang huynh cứ dạy.
Túy Hồ lão tử ngần ngừ rồi nói :
- Có lẽ tại Tổng đà này gặp điều rắc rối.
Bang chủ Cái bang thở dài lo lắng :
- Đúng vậy!
Vương bất lão thêm lời :
- Nhưng sự việc thế nào, Khưu huynh có thể cho biết không?
Bang chủ Khưu Dật Luân gật đầu kể :
- Đến nửa đêm nay là đúng ba ngày đệ đã nhận được một bức thư nặc danh, không hiểu bằng cách nào kẻ ấy đã để vào phòng của đệ.
Vương bất lão nôn nóng hỏi :
- Thư ấy nói gì trong đó.
Bang chủ Cái bang Khưu Dât Luân lấy trong người lá thư mà ông đã nhận được trong thư phòng, đưa ngay cho Túy Hồ lão tử và Vương bất lão cùng đọc.
Đọc qua mấy dòng chữ trong thư, Túy Hồ lão tử gật gù nói :
- Chẳng những tại Tổng đà mà trên đường đến đây còn bao nhiêu chuyện xảy ra nữa.
Bang chủ hỏi dồn :
- Chuyện gì vậy?
Túy Hồ lão tử nhìn Khưu Dật Luân và Tam lão Cái bang rồi từ từ nói :
- Toàn là xác chết!
Khưu Dật Luân chồm lên :
- Mà của ai vậy.

- Đệ tử Cái bang.
Khưu Dật Luân và ba vị trưởng lão Cái bang đều gặn hỏi :
- Đệ tử Cái bang?
Giọng trầm trầm Túy Hồ lão tử tiếp :
- Vâng, chính đệ và Vương huynh chính mắt trong thấy.
Bang chủ nóng lòng hơn :
- Nhị huynh chứng kiến như thế nào xin nói rõ ràng để...
Túy Hồ lão tử chận lời :
- Được rồi, huynh cứ bình tĩnh đệ sẽ nói rõ ràng cho huynh nghe.
Túy Hồ lão tử bắt đầu kể tình hình từ đêm ác đấu với Mê Âm Tẩu Nhụy Nương và tiếp đến là Đông Bích đụng độ với Liệt Hỏa Diêm Khê Tòng... cho đến lúc gặp đệ tử Cái bang bị ám sát chết nơi khách sạn rồi hai người chia tay bọn Đông Bích lên đường.
Kể đến lúc chia tay thì Túy Hồ lão tử lại ngưng trọng tinh thần, rồi kể tiếp :
- Đệ và Vương huynh đây phải sửng sốt vì trên đường tới đây lại gặp nhiều đệ tử Cái bang bị tàn sát nhưng lần này không phải bị chết vì kinh mạch chấn nát mà bị chết bởi nhiều loại võ công. Như vậy, chắc chắn là những đệ tử Cái bang đã đụng độ với địch và bị thảm sát.
Bang chủ Cái bang buồn rầu :
- Tất cả các Phân đà theo lệnh của đệ mà tăng cường, không ngờ địch đã bố trí cao thủ nhằm triệt hạ Cái bang. Như vậy đêm nay, tại nơi này, biển máu sẽ không tránh khỏi, và như thế là làm cho hai vị huynh đài không được trọn vui trong lần có nhã ý ghé thăm đệ.
Vương bất lão xua tay, lắc đầu :
- Không được, không được, Khưu huynh nói vậy không phải rồi. Sở dĩ hôm nay đệ và Giang huynh đến đây không ngoài muốn gặp mặt, để thấy tận mắt các cao thủ tàn sát Cái bang, mà cũng xin góp sức với huynh trong đêm nay nếu huynh không chê chúng tôi.
Bang chủ Khưu Dật Luân cười héo hắc :
- Chỉ ngại nhọc sức các huynh thôi chứ đệ đâu dám có ý đó. Hơn nữa, thú thật với các huynh là Tổng đà của đệ, cũng nhận thấy địch quân ắt hẳn là mạnh mẽ, nên cần lực lượng tăng viện của các Phân đà, mà tình hình như vầy thật là nguy khốn. Đêm nay nếu được sự giúp sức của các huynh thì Cái bang này biết ơn nhiều lắm.
Sau đó thì họ cùng nhau bàn bạc phương cách giáp chiến, công địch cho đến trời tối mới ngưng.
Canh một vừa điểm, Tam lão Cái bang cũng vừa vào khách sảnh để báo cáo tình hình bố phòng cho Bang chủ.
Ba vị Trưởng lão Cái bang này là rường cột. chẳng những về đạo đức tuổi tác cũng như uy tín của họ được toàn thể Cái bang khâm phục mà cả đến võ

công của họ cũng tuyệt cao.
Hơn thế nữa, họ còn làm cố vấn cho Bang chủ trong mọi Võ Đang. Đêm nay, chính họ lãnh đạo phòng thủ ba mặt để bảo vệ Tổng đà.
Chính diện về hướng Nam do Túy Hồ lão tử và Thần Ảnh Vương bất lão đảm nhiệm quan sát.
Phía Đông do lão đại Cái bang lãnh trách nhiệm, phía Tây do lão nhị đôn đốc canh phòng và phía mặt hậu về hướng Bắc do lão tam quản thủ. Với sự cẩn mật của Cái bang sẽ là một bức tường thành, một màng lưới giăng mắc từng khoảnh đất nhỏ.
Cho nên ba vị Trưởng lão Cái bang sau khi xem xét tất cả đều vào tường trình cho Bang chủ hay.
Lão đại Cái bang vào trước liền nói :
- Thưa Bang chủ, mọi nơi vẫn im lặng.
Lão nhị nói tiếp :
- Phía Tây rất cẩn mật.
Bang chủ vừa nghe nhị lão báo cáo tình hình mà không thấy lão tam đề cập gì cả nên lên tiếng hỏi :
- Mặt hậu giáp với khu rừng mà có gì xảy ra không?
Lão tam vẫn làm thinh, nên lão đại lên tiếng nhắc :
- Tam lão đệ, báo cáo tình hình cho Bang chủ biết đi chứ?
Lúc này lão tam mơ hồ :
- Vâng, vâng, không có gì cả?
Vừa lúc đó, một bóng người chớp nhoáng phóng vào chỗ mọi người.
Lão đại lên tiếng hỏi :
- Ai đó?
Bóng người vừa lướt tới vừa đáp :
- Vương bất lão đây!
Lão đại cười ha hả :
- Thân Ảnh tuyệt quá!
Vương bất lão đứng nhìn mọi người nói :
- Tình hình sao yên lặng một cách nghiêm trọng thế này.
Bang chủ Khưu Dật Luân tán đồng :
- Chưa thấy dấu hiệu gì về sự tấn công của địch.
Bang chủ Cái bang nói :
- Nhờ quí vị trông coi cùng Tam trưởng lão để diệt cho bằng được địch quân đêm nay. Bây giờ chúng ta tiếp tục theo kế hoạch thi hành.
Vậy là tất cả mọi người đều phân tán.
Khi mọi người đều rời khách sảnh, còn lại chỉ có Bang chủ Khưu Dật Luân. Ông ta từ ngoài cửa quay vào thì một sự ngạc nhiên đến với vị Bang chủ.
Mắt Khưu Dật Luân sáng lên với vẻ căm hờn, khi tiến đến chiếc bàn lớn,

trên đã có một tấm giấy, được dằn bởi một cái chén trà, mà chỉ ghi vắn tắt :
"Đã không tuân theo điều kiện của ta, đêm nay ngươi sẽ chứng kiến biển máu chôn vùi Cái bang."
Vị Cái bang Bang chủ vừa bàng hoàng, vừa tức giận, thì đã có mấy đệ tử Cái bang hơ hải tay cầm đuốc chạy vào tấu trình :
- Thưa Bang chủ.
Bang chủ Cái bang quắt mắt :
- Chuyện gì vậy?
Một tên đệ tử nói giọng sợ hãi :
- Dạ, có hai... hai người không biết tại sao lại chết.
- Ở đâu?
- Dạ, phía sau hậu sảnh.
- Đưa ta đi xem.
Tất cả vừa bước ra khỏi khách sảnh, thì một đệ tử Cái bang miệng rỉ máu lảo đảo rồi ngã nhào ra phía trước khách sảnh. Mọi người lao vút đến, đỡ người này dậy.
Bang chủ Khưu Dật Luân hỏi gấp :
- Lưu Thẩm, tại sao thế này...
Khưu Dật Luân gọi thêm mấy lần người này mới trở mình mở mắt trừng trừng, thều thào được ba tiếng :
- Bang chủ, địch...
Chỉ nói được thế là tắt nghẽn.
Vừa lúc đó tam vị Trưởng lão và Túy Hồ lão tử cũng vừa đến.
Bang chủ Khưu Dật Luân cương quyết :
- Như vậy là địch đã có mặt tại Tổng đà. Nhờ quý vị truy xét kỹ lưỡng cho.
Thế là tất cả đệ tử Cái bang lại sống trong hồi hộp lo sợ, ám ảnh kinh hoàng đến với mọi người hiện diện. Họ cũng cương quyết cùng địch thủ. Song cái tin đệ tử Cái bang tại trong Tổng đà mà chết không kịp biết địch thủ thật tình đã làm họ hoang mang.
Mọi người cùng có một tâm trạng như nhau, bỗng có những tiếng chúng đêm rúc lên từng hồi càng làm cho họ sợ sệt hơn nữa.
Vừa lúc đó có tiếng người gọi từ trên nóc khách sảnh :
- Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân, hãy thiêu hủy Tổng đà...
Tiếng nói vừa dứt, thì lại có nhiều tiếng nói khác từ nhiều nơi, trong Tổng đà rộng lớn, lập lại như vậy.
Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân là người bình tĩnh vậy mà hiện tại cũng phải ớn lạnh. Không phải ông sợ chết mà sợ cái sự xếp đặt của địch thủ.
Khưu Dật Luân bình thản vọt người ra ngoài sân lớn của Tổng đà thì lúc đó đã có một số người thuộc phe địch đã chờ sẵn.
Khưu Dật Luân quắt mắt quan sát thì nhận thấy một cặp gồm một nam, một

nữ trùm kín mặt bởi chiếc khăn màu đỏ như máu và gần mười người khác cũng đều che mặt.
Vừa lúc đó, tiểu muội Trưởng lão Cái bang và Túy Hồ lão tử cùng Thần Ảnh Vương bất lão cũng đã hiện diện.
Người đàn ông trưm chiếc khăn đỏ cất giọng lanh lảnh :
- Khưu Dật Luân, tại sao ngươi dám cãi lệnh?
Khưu Dật Luân bỗng cười lớn :
- Thật các hạ quá khinh thường Cái bang.
- Hừ! Cái bang chỉ được bép xép chuyện thiên hạ mà thôi.
- Chuyện nhỏ vậy mà các hạ phải sợ chứ gì?
Chiếc khăn đỏ rung động :
- Không bao giờ có chuyện đó.
- Thế tại sao các hạ lại tàn sát Cái bang.
Một giọng cười kiêu ngạo ngất trời :
- Những tên Cái bang đã chết, ngươi có biết ai giết không?
Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân chưa trả lời được thì người trùm khăn đỏ đã nói :
- Hừ! Vậy mà ngươi cũng đòi làm Bang chủ.
Đại trưởng lão Cái bang lướt tới :
- Xin hỏi các hạ là ai mà đến đây gây sự?
Lại giọng cười cao ngạo vang lên rồi người trùm khăn đỏ mới nói :
- Ồ! Đại trưởng lão Cái bang Tô Thế Hản mà còn hỏi ta là ai à?
Vị đại trưởng lão Cái bang còn đang suy nghĩ thì kẻ nọ đã nói :
- Năm nay lão cũng gần trăm tuổi rồi. Vậy lão cứ nhớ đến những người đã nổi danh trước đây năm mươi năm là được.
Vừa lúc đó, Tổng quản Phân đà Cái bang Phúc Thu Hàn cùng với hơn mười đệ tử Cái bang vùn vụt từ phía trước đi vào, và khi gặp Bang chủ, vị Tổng quản Phân đà liền nói :
- Hừ! Bang chủ đã cùng tam vị Trưởng lão âm mưu giết hại đệ tử của Cái bang để độc chiếm vật báu phải không?
Bang chủ Cái bang thật tình đã quá tức giận, liền hét :
- Phản loạn, ngươi dám vu khống.
Rồi vị Bang chủ quay sang đám đệ tử Cái bang :
- Hãy bắt Phúc Thu Hàn cho ta.
Và cùng lúc này, người trùm khăn đỏ nói như thét :
- Hãy san bằng Tổng đà Cái bang.
Lời vừa dứt, những tên mang mặt nạ và các cao thủ Cái bang sáp chiến ngay.
Bang chủ Khưu Dật Luân không chần chờ, liền nhún người đến trước người trùm khăn đỏ thét lên :

- Cho ngươi biết sự lợi hại.
Vừa nói dứt, vị Bang chủ Cái bang liền tung ra một lúc hai chưởng và ngọn cước liên hoàn tấn công người trùm khăn đỏ.
Chỉ thấy người này thân ảnh chớp lên né tránh dễ dàng đòn công của Khưu Dật Luân.
Rồi đôi bên lại xáp nhau với những đòn ác liệt, trong lúc đó Thần Ảnh Vương bất lão động thủ với nữ thần trùm khăn đỏ chỉ dùng Thần Ảnh tránh né mà miệng cứ la :
- Nữ nhân mà ác độc, ta sẽ lấy chiếc mặt nạ của ngươi cho xem.
Riêng Túy Hồ lão tử đã dùng chiếc bầu rượu thành danh mang những đòn ác liệt để đấu cùng những tên mang mặt nạ kia, song tất cả người của địch đều là những cao thủ hơn hẳn những người của Cái bang, nên khi địch tiến vào đám đệ tử Cái bang thì không tránh khỏi thiệt hại nhân mạng cho Cái bang.
Phía đầu kia, Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đang áp đảo Tổng quản Phân đà Cái bang Phúc Thu Hàn thì Tam trưởng lão liền đánh nhầu hai Trưởng lão để giải cứu cho Phúc Thu Hàn, miệng nói :
- Không được giết hắn.
Rồi Tam trưởng lão lại lăn xả tống luôn hai chưởng cực kỳ khủng khiếp đẩy lui Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão ra xa, thì vừa lúc này từ bốn phía lửa cháy rực trời.
Những tiếng la hốt hoảng vang dội cả Tổng đà.
- Lửa cháy... lửa cháy Tổng đà rồi.
Tình thế đã vậy mà trên đấu trường thì thật nguy hiểm. Có hơn một phần ba đệ tử Cái bang nằm chết la liệt. Những tiếng chưởng phong, tiếng đao, gậy, tiếng la hét vang dậy bất tận.
Tình trạng tận diệt Cái bang chỉ chờ trong khoảnh khắc nữa. Bỗng từ phía ngoài hai bóng trắng nhoáng lên là đã vào giữa đấu trường.
Một bóng trắng nói với người kia :
- Chiêu Hạ hãy giúp Vương đại ca, để Đông ca phụ giúp với Túy Hồ lão tử tiền bối.
Họ không ai khác hơn là Đông Bích cùng với Chiêu Hạ.
Đông Bích vừa dặn Chiêu Hạ liền dùng Thần Ảnh Phi Thiên vọt người về phía Túy Hồ lão tử, chiếc quạt mỗi lần tung ra thì một tên che mặt phải đứt bụng, rụng tay tại chỗ.
Chỉ trong thoáng chốc là chàng đã cùng Túy Hồ lão tử rảnh tay.
Túy Hồ lão tử nói :
- Cảm ơn cháu đến cứu.
Rồi lão nhìn ngọn lửa hét lên :
- Tất cả đệ tử Cái bang hãy cứ đi chữa lửa, nơi này đã có chúng ta lo.
Họ được lệnh là rời đấu trường tìm cách chữa lửa.

Trong lúc đó Chiêu Hạ vừa đến vừa kêu :
- Vương đại ca, có tiểu muội giúp đây.
- A! Chiêu muội đến, có Đông đệ của ta đến không?
- Có... coi chừng đại ca.
Nhưng không kịp nữa, hai ngọn phi trâm đã ghim vào hai bả vai của Thần Ảnh Vương bất lão cũng chỉ vì lão vui mừng ham chuyện trò mà bị địch nhân hãm hại.
Đông Bích cũng vừa thoáng nghe tiếng Chiêu Hạ gọi :
- Đông ca!
Chàng loang loáng Thần Ảnh sà đến thì đã thấy Vương bất lão lảo đảo chực ngã, trong khi nữ nhân trùm khăn đỏ tung ra hai chưởng ảo ma chập chờn, chàng kịp lúc tung một tuyệt chiêu của chiếc quạt vào nữ nhân.
Nhưng nữ nhân trùm khăn đỏ võ công thật cao siêu, vì trong lúc bất ngờ mà nữ nhân cũng chuyển người tránh được chiêu thức của Đông Bích và vì thế hai ngọn chưởng của nữ nhân đã đánh ra trúng vào những xác chết tại đấu trường khiến chúng lại văng tung tóe lên. Song chiếc khăn đỏ trùm mặt bị chiếc quạt lướt qua mặt nên phải rách ra và rơi xuống đất.
Đông Bích kinh ngạc kêu lên :
- A! Lạc Hồn phu nhân!
Nữ nhân cũng kinh ngạc :
- Ngươi! Ngươi là ai mà biết ta?
Cùng lúc đó, chất độc làm cho Thần Ảnh Vương bất lão không còn chịu được nữa ngã nhào xuống đất.
Lạc Hồn phu nhân hăm dọa :
- Chất độc đã ngấm, chỉ trong một khắc nữa là táng mạng. Giang hồ mang danh là Thần Ảnh mà không thoát khỏi độc phi trâm của ta.
Đông Bích thét lớn :
- Lạc Hồn phu nhân hãy đưa thuốc giải độc ra, nếu không đừng trách ta độc ác.
Bà ta nghe Đông Bích nói, liền cười khoái trá :
- À! Nhà ngươi ắt hẳn là Bạch y thư sinh mà trong giang hồ mới đây đã đồn đãi nhiều. Nhưng gặp chúng ta, ngươi đã tới số rồi.
Chiêu Hạ nhìn lại Vương bất lão sắp nguy ngập liền nói :
- Đông ca, hãy lo cho Vương đại ca, để mụ ma đầu này cho tiểu muội đối phó.
Đông Bích còn đang lưỡng lự thì Chiêu Hạ đánh nhầu một chưởng vào Lạc Hồn phu nhân làm bà ta cũng phải trở bộ đối phó, thì nàng lại dùng Xạ Ảnh quang nhoáng lên đã đứng sau lưng bà ta.
Lạc Hồn phu nhân vẻ mặt kinh ngạc hỏi Chiêu Hạ :
- Nàng là gì của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ?

Chiêu Hạ chỉ cười rồi hỏi lại :
- Có điều gì bà lại hỏi tôi vậy?
Lạc Hồn phu nhân nhìn chung quanh rồi nói :
- Xạ Ảnh quang tuyệt kỹ này chỉ có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ sử dụng và chưa có truyền nhân.
Chiêu Hạ vẫn cười :
- Bà biết cũng nhiều lắm.
Vừa lúc Vương bất lão bỗng lăn lộn đau đớn, Chiêu Hạ tiến đến trước mặt Lạc Hồn phu nhân, thì bà ta lại thoáng tiến về phía người đàn ông trùm khăn đỏ.
Chiêu Hạ cũng bước theo.
Trong khi đó Đông Bích thấy tình trạng của Vương bất lão lòng thấy bối rối hết sức. Nhưng bỗng chàng kêu lên :
- Ồ! Ta lẩm cẩm lại quên khuấy đi mất. Huyết Ngọc Lân di lệnh chẳng phải là trừ được bách độc sao?
Thế là chàng vội lấy Huyết Ngọc Lân di lệnh ra đưa vào miệng Vương bất lão, chàng bảo :
- Vương đại ca, hãy ngậm lấy ngọc này trong một khắc sẽ hết độc ngay.
Trong khi Đông Bích bận rộn với Vương bất lão, thì người đàn ông mang khăn đỏ đang đấu kịch liệt với Bang chủ Khưu Dật Luân và ở góc xa kia Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đang giao đấu cùng Tam trưởng lão và Tổng quản Phân đà Phúc Thu Hàn.
Đông Bích vừa săn sóc cho Vương bất lão vừa quan sát đấu trường, chàng chăm chú vào người đàn ông trùm khăn đỏ đang quát lại Bang chủ Cái bang :
- Hãy đỡ chưởng.
Liền đó tay mặt người trùm khăn đỏ quây liền mấy vòng và một vùng gió cuốn rồi bất thình lình tay trái và tay mặt cùng đẩy song chưởng về phía Bang chủ Khưu Dật Luân.
Một tiếng nổ vang rền cuốn theo các xác chết dạt vào tứ phía.
Khưu Dật Luân tóc dựng đứng, miệng rỉ máu lảo đảo năm bước mới đứng vững.
Còn người trùm khăn đỏ thân hình hơi chao, lùi lại một bước giọng trầm ác :
- Giáng Long thập bát chưởng khá lắm, hãy đỡ thêm một chưởng mà cũng là Giáng Long thập bát chưởng đây.
Rồi cũng giống như điệu bộ của Khưu Dật Luân, người trùm khăn đỏ liền tống ra cùng một lượt với Bang chủ Cái bang và cùng tung ngọn chưởng thứ ba của bộ chưởng này, sức mạnh kinh hồn.
Tiếng nổ rền kéo dài, lại một lần nữa xác chết chung quanh lại bị cuốn ra xa hơn.

Người trùm khăn đỏ chỉ chao người, trong khi đó Bang chủ Khưu Dật Luân ngã ngồi miệng phun máu kiệt sức.
Người trùm khăn đỏ liền bước lên hai bước quát :
- Hãy đỡ ngọn chưởng đã làm cho ngươi tìm không ra trên những xác chết đệ tử Cái bang đây.
Nói xong hắn trổi tiếng cười ngất ngưỡng rồi bước thêm một bước nữa, hai tay chập lại, cuốn tròn trong lòng rồi đẩy ra, miệng hắn quát to :
- Hãy chết này...
Bang chủ Khưu Dật Luân đã bị nội thương trầm trọng nên khi nghe vậy, ông chỉ còn nhắm mắt lại chờ đợi.
Bỗng một tiếng nổ vang lên chát chúa.
Người trùm khăn đỏ lùi lại ba bước, chiếc khăn đỏ rung động.
Bang chủ Khưu Dật Luân nghe tiếng nổ và dư lực chưởng phong quét đến hết sức kinh ngạc, mở mắt ra thì đã thấy chàng thanh niên đang đứng sừng sững chắn trước mặt ông. Ông khẽ kêu lên :
- Bạch y thư sinh.
Sau khi lùi lại năm bước bởi đụng chưởng với người trùm khăn đỏ, Đông Bích chùi máu rỉ nơi khóe miệng rồi nói :
- Thiên Thủ Bách Độc, ngươi đã học được võ công của bao nhiêu môn phái rồi?
Người trùm khăn đỏ thoáng dáng kinh ngạc rồi trầm giọng :
- Bạch y thư sinh, ta nghe thiên hạ nói nhiều về ngươi lúc sau này, nhưng chỉ năm thành công lực của ta trong một chiêu của Phá Tâm chưởng mà ngươi đã xác xơ như vậy rồi à?
Rồi lão ta gật gù :
- Khá khen cho ngươi có cặp mắt tinh ranh lắm.
Nói xong lão vứt bỏ chiếc khăn phủ mặt để nguyên bộ mặt hồng hào tráng kiện.
Lão lại bước lên hai bước quát :
- Cho ngươi nếm mùi Phá Tâm chưởng...
Vừa lúc đó có tiếng hú lanh lảnh vang vút lên giữa không trung.
Thiên Thủ Bách Độc hơi nhớn nhác và tiếng hú lanh lảnh lại vang lên nữa.
Cùng lúc này Lạc Hồn phu nhân đã vút vào nói gấp :
- Thiếp vừa giao đấu với truyền nhân của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ.
Thiên Thủ Bách Độc hỏi lại :
- Truyền nhân à? Mà nam hay nữ?
- Nữ!
- Vậy thì không phải. Vì Cuồng Sĩ chưa có truyền nhân, chỉ có một người con gái thôi.
Lạc Hồn phu nhân tiếp lời :

- Hay là nàng.
Lại một tiếng hú lanh lảnh gần hơn vang dội rõ ràng thì Thiên Thủ Bách Độc quát :
- Hôm nay tạm tha cho các ngươi.
Rồi quay sang chỗ Tam trưởng lão Cái bang cũng vừa dừng tay khi có tiếng hú. Thiên Thủ Bách Độc ra lệnh :
- Thiên Diện Vương, chúng ta đi gấp...
Nói xong, thân ảnh ba người nhoáng lên là biến mất vào bóng đêm.
Vừa quay người đi là Tam trưởng lão Cái bang vừa quăng lại cho hai vị Trưởng lão Cái bang một chiếc mặt nạ với câu nói :
- Tam trưởng lão Ngô Vân đây.
Đông Bích cùng hai vị trưởng lão nhún người định đuổi theo thì có tiếng Chiêu Hạ gọi giật lại :
- Đông ca, nhị vị Trưởng lão hãy dừng lại.
Mọi người ngừng chân, chần chừ rồi quay về phía Bang chủ Khưu Dật Luân đang ngồi vận công, thì Chiêu Hạ đã đến nói :
- Đừng rượt theo họ.
Đông Bích hỏi ngay :
- Mà tại sao họ lại bỏ chạy cả vậy?
Chiêu Hạ cười bí mật :
- Có lẽ tại tiếng hú.
- Tiếng hú của ai thế?
Lúc này, Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân cũng đã giảm bớt nội thương nên cũng góp ý :
- Tiếng hú lúc nãy theo chỗ hiểu biết của lão ngu là dấu hiệu sự xuất hiện của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, một trong Võ Lâm tam tuyệt.
Đông Bích chợt nhìn sửng sốt Chiêu Hạ rồi hỏi :
- Chiêu muội đây là...
Đông Bích chỉ nói đến đó là Chiêu Hạ vút người vọt đi với thân ảnh tuyệt vời bằng Xạ Ảnh quang.
Đông Bích cũng lao theo.
Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân thốt lên :
- Xạ Ảnh quang.
Ánh lửa cũng vừa dập tắt. Túy Hồ lão tử cùng những đệ tử Cái bang chạy vào.
Lão nhìn mọi người rồi hỏi :
- Đông Bích và Chiêu Hạ đâu?
Khưu Dật Luân hỏi lại :
- Đông Bích nào? Chiêu Hạ nào?
- Thì hai người áo trắng lúc nãy đó.

- Ồ! Những ân nhân của Cái bang đã vút đi về phía bờ rừng kia rồi!
- Sao lại để đi hắn vậy?
Lúc này Vương bất lão cũng vừa thoát cơn nguy kịch nên lò dò bước đến cất tiếng gọi :
- Đông đệ, Chiêu muội... đợi ta với...
Lão cũng muốn phóng người chạy theo nhưng Túy Hồ lão tử chặn lại :
- Vương đại ca, vết thương chưa lành, hãy nán lại đã, rượu đây, uống một hớp cho ấm lại.
Vừa nói, Túy Hồ lão tử đưa bầu rượu lên miệng để Vương bất lão tu một hơi dài.
Xong lão quay lại nhìn thấy Tổng quản Phân đà Phúc Thu Hàn đang bị điểm huyệt nằm im dưới đất liền hỏi :
- Phúc Thu Hàn, tại sao vậy?
Bang chủ Cái bang nói với Đại trưởng lão :
- Hãy giải khai huyệt đạo cho Tổng quản Phân đà.
Nhưng khi vừa được giải khai huyệt đạo thì Phúc Thu Hàn vung tay tự đập vào Thiên linh cái, óc vọt ra trắng hếu, chết không lời nào.
Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân cũng cảm thấy bàng hoàng sửng sốt :
- Không ngờ Phúc Thu Hàn bị mua chuộc rồi tạo phản và cũng không ngờ Phúc Thu Hàn tự vận.
Rồi Bang chủ Cái bang nói tiếp :
- Hãy chôn cất Tổng quản Phân đà tử tế.
Khưu Dật Luân quay ra nói với hai vị Trưởng lão Cái bang :
- Như vậy là Tam trưởng lão Ngô Vân bị chúng sát hại rồi phải không?
Đại trưởng lão Tô Thế Hãn cầm chiếc mặt nạ người không trả lời, chỉ lặng lẽ gật đầu.
Trước cảnh tượng thê lương này, với những xác chết còn ngổn ngang trên nền đất, và một mùi cháy khét còn xông hắc đã làm cho mọi người se thắt con tim.
Vị Bang chủ bùi ngùi xúc động rồi người ông lảo đảo, miệng phun ra một vòi máu.
Hai vị Trưởng lão vội đỡ Khưu Dật Luân trong khi Túy Hồ lão tử cũng vội nói :
- Hãy đưa Bang chủ vào ngơi nghỉ, nội thương lại tái phát rồi!
Vừa khi đó Đông Bích và Chiêu Hạ lại quay trở về, nhưng trên vai Đông Bích còn vác một người nữa.
Đại trưởng lão nhanh nhẹn vừa đỡ lấy người ấy cho Đông Bích vừa mừng rỡ :
- Trời oi! Tam lão đệ... Tam lão đệ...
Vị Bang chủ nghe thấy vậy cũng mừng lây và bước đến trước mặt Đông

Bích và Chiêu Hạ xá dài nói :
- Toàn thể Cái bang chúng tôi xin nguyện ghi ơn nhị vị ân nhân đã cứu giúp cho sự tồn tại của Cái bang...
Đông Bích vội chận lời :
- Thưa Bang chủ, tại hạ vì may mắn góp tay vào việc này, chứ có gì mà Bang chủ phải bận tâm.
Khưu Dật Luân quay sang Chiêu Hạ :
- Xin hỏi cô nương đây có phải là ái nữ của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ lão huynh không?
Chiêu Hạ nghiêng mình chào Khưu Dật Luân nói :
- Thưa Bang chủ, điều này không dấu được Bang chủ.
- Vậy lúc nãy có phải là lão huynh có mặt nơi đây không?
- Xin thưa với Bang chủ là tiện nữ đã mượn danh của thân phụ để đuổi vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân vì theo lời của phụ thân, cặp vợ chồng này đáng nễ sợ lắm. nhưng sở dĩ chúng chuồn êm là vì... một lý do riêng, xin cho tiện nữ khỏi trình bày.
Bang chủ tiếp lời :
- Đâu dám, đâu dám... xin cô nương chớ nói vậy.
Đông Bích nhìn vị Bang chủ khí sắc suy nhược nên đề nghị :
- Bang chủ đang bị nội thương trầm trọng đó...
Túy Hồ lão tử tiếp ý :
- Vậy nhờ cháu Đông Bích xem hộ bịnh tình và chữa trị giúp cho Bang chủ. Còn nơi này chúng ta sẽ lo liệu sắp xếp mọi việc cho xong một đêm kinh hoàng, tang tóc của Cái bang.
Thế là mỗi người mỗi việc hợp với số đệ tử còn lại cùng nhau chấn chỉnh xây dựng lại Tổng đà Cái bang.

Hồi 11
Câu Hồn điện

Hai con tuấn mã được lơi cương, thả bước từ từ đi vào thị trấn. Dân chúng ngạc nhiên vì cặp tuấn mã thì ít mà ngạc nhiên vì người cỡi ngựa thì nhiều. Một thanh niên mặt đẹp như ngọc thì đã hiếm thấy mà nơi đây lại có hai chàng đều đẹp như tiên đồng.
Trên con ngựa bạch là thanh niên trang phục một màu trắng toát, tóc búi ngược bằng dải lụa tím nhạt.
Con ngựa đi bên cạnh là loại Hãn huyết bảo câu, quý báu cho giới giang hồ, cho những tay trọng ngựa đường xa. Màu đỏ như máu của lớp lông sát với da của con huyết mã làm nổi bật dáng dấp chàng thanh niên đang cỡi nó, cũng trong trang phục màu trắng từ dải lụa búi tóc đến đôi giày cũng màu trắng tuyết.
Những cô gái địa phương cũng phải đưa mắt nhìn, thì thầm bàn tán với nhau :
- Chàng cỡi ngựa bạch đẹp quá, đẹp hơn một mỹ nhân khuê các. Nhưng cái vẻ đẹp có vẻ dịu dàng, yểu điệu quá, nhất là đôi môi sao đẹp như con gái vậy đó.
- Ồ! Còn chàng cỡi con ngựa huyết mã thật hào hùng, vẻ đẹp này đâu có cô gái nào không mơ tưởng.
Hai thanh niên này không ai xa lạ là Chiêu Hạ và Đông Bích.
Đông Bích quay sang nói :
- Chiêu muội, à quên nữa, này Chiêu đệ, Chiêu đệ có thấy mấy nàng con gái sửng sốt nhìn Chiêu đệ kia không?
Chiêu Hạ hừ một tiếng rồi đáp :
- Hay là họ đang sùng bái Đông ca đấy.
- Đông ca không tin đó.
Vừa lúc đó, có tiếng gào thét của một người đàn bà đang thất thểu ngoài đường phố. Mọi người đổ xô lại, Đông Bích và Chiêu Hạ cũng xuống ngựa dắt đến, người đàn bà như điên cuồng, la gào kêu khóc thảm thiết.
Đông Bích chận hỏi một lão già từ trong đám đông ra :
- Thưa lão trượng, chuyện gì mà người đàn bà ấy khóc quá vậy?
Lão già vừa lắc đầu vừa đáp :
- Cậu không biết chứ địa phương này chuyện ấy vẫn thường xảy ra luôn.
- Mà chuyện gì vậy?
Lão già ngó chung quanh rồi đáp :

- Bà ấy có con gái tới tuổi cặp kê, đẹp lắm và khi đêm rồi lại bị âm binh mang đi rồi.
Đông Bích ngạc nhiên hỏi dồn :
- Âm binh là thứ gì?
Lão già có vẻ hơi sợ sệt :
- Nơi này có âm binh của Diêm chúa sai về để bắt lấy những cô gái đẹp.
Đông Bích càng nghe càng thấy lạ lùng nên quyết tìm nguyên do.
- Mà lão trượng đã thấy bao giờ chưa?
Lão mở to mắt :
- Nếu thấy là chết ngay.
Đông Bích hỏi tiếp :
- Vậy âm binh chuyên bắt con gái về ban đêm phải không?
Ông lão gật gù :
- Đúng như vậy đó, nên thị trấn này chỉ có hoạt động về ban ngày thôi, rồi khi mặt trời tắt nắng là chuẩn bị đóng cửa và nếu có âm binh đã chấm người nào, thì ắt hẳn người đó sẽ bị bắt đi.
- Chứ dân chúng không thưa gởi nơi cửa quan à?
Ông lão đáp ngay :
- Có chứ!
- Vậy quan trên xử thế nào?
- Vì không tìm ra thủ phạm nên quan trên cũng chịu bó tay và phán rằng là do mệnh số.
Đông Bích hỏi thêm :
- Có ai biết âm binh xuất phát từ nơi nào không?
Ông lão ngưng lại như cố nhớ ra điều gì rồi gật đầu :
- Trước đây, lão có nghe người ta đồn rằng, những âm binh xuất phát nơi miếu thành hoàng, phía trước nghĩa địa hoang vu u uất ở về phía tây thị trấn này.
Đông Bích gật gù :
- Chắc âm binh kinh khiếp lắm?
- Đúng vậy, vì có biết bao tay cao thủ giang hồ đã phơi xác nơi nghĩa địa hoang, khi họ cố ý tìm hiểu âm binh.
Khi đó đám đông lại dạt về một phía vì người đàn bà phóng người chạy về phía đó, miệng gào.
- Con ơi là con ơi?...
Tiếng la thảm thiết nhỏ dần khi người đàn bà chạy về phía cuối đường.
Đông Bích nhìn lại thì lão già cũng đã đi đâu mất.
Chiêu Hạ nhìn Đông Bích nói :
- Chuyện này lạ thật.
- Ừ! Đông ca cũng nghĩ thế.

Rồi Chiêu Hạ nhìn về phía tây, mặt trời cũng sắp sửa chui trốn vào dãy núi xa xa, nên nàng đề nghị :
- Bây giờ chúng ta tìm khách sạn nghỉ đêm nay nơi thị trấn này, rồi chúng ta đi tìm âm binh cho vui.
- Không thấy đó sao mà Chiêu đệ đòi tìm âm binh...
Nàng giựt cương cho con bạch mã thả kiệu về phía khách sạn nói :
- Hừ! Vậy đêm nay Đông ca đừng có theo đệ nghe.
Đông Bích cho ngựa sát theo cười hòa :
- Đâu được, để đệ đi một mình lỡ âm binh bắt thì sao.
Thế rồi hai con ngựa phóng nhanh về phía khách sạn...
Mới đầu canh hai mà tất cả thị trấn này như đã ngủ từ lâu. Thật vậy, từ lâu nay, thói lệ này như đã quen với dân địa phương. Mọi sự giúp sức từ những trang hành hiệp giang hồ cũng không đem đến cho họ một kết quả nào. Chẳng những thế, mà những khách giang hồ phải nhận chịu sự trừng phạt phải vong mạng ghê gớm lại làm cho dân chúng thêm sợ hãi và hai chữ âm binh như có một sức mạnh ma quái làm dân chúng chỉ biết cúi đầu nhận chịu.
Từng đêm, từng đêm, lại nghe tiếng con gái nào đó gào lên. Những nhà gần đó len lén nhìn qua khe cửa, để thấy những bóng dáng ma quái thật khủng khiếp, chập chờn, mang người con gái bạc phước vút đi trong đêm tối mênh mông.
Những trang hiệp khách, rồi nhiều trang nghĩa hiệp đã cùng chung số phận hành xác do âm binh nơi nghĩa địa hoang vu mà chẳng một ai dám bén mảng đến dầu dưới ánh mặt trời.
Cho đến đêm nay...
Khi mọi người bỗng chợt thức giấc kinh hoàng bởi cuối đường phố tiếng một người con gái kêu lên nấc nghẹn :
- Cứu... tôi...
Chỉ nghe hai tiếng tuyệt vọng đó là dân chúng nơi ấy chỉ còn cúi đầu tiễn đưa một kiếp người không còn trở lại.
Nhưng cũng trong lúc đó...
Hai bóng trắng từ trong một cửa sổ của khách sạn lao vút ra chập chờn như hai bóng ma lao vút về phía có tiếng kêu cầu cứu. Dưới ánh trăng lưỡi liềm còn in rõ hai bóng người đang vác trên vai một chiếc bao nhắm hướng tây của thị trấn lao tới.
Hai bóng trắng ở khách sạn phóng ra không ai khác hơn là Đông Bích và Chiêu Hạ. Họ cũng vừa bắt gặp hai người vác chiếc bao đang giở khinh công vun vút.
Đông Bích vẫn đi sát bên Chiêu Hạ nói nhỏ :
- Chiếc bao đó chắc hẳn là cô gái bị bắt cóc rồi. Mà không biết bọn này là gì

đây?
- Âm binh chứ gì.
- Vậy chúng ta cứ theo bọn chúng xem sao?
Trong khi đó hai bóng người cứ bon bon chạy về hướng Tây. Đột nhiên, từ nơi mé rừng vọt ra hai bóng người chận hai bóng người đang chạy.
Đông Bích và Chiêu Hạ thấy động cũng giảm bớt tốc độ và ẩn người vào trên tàng cây cổ thụ gần đấy để quan sát.
Hai người vừa chận đường thì đã có tiếng quát :
- Lại bọn âm binh bắt cóc con gái nhà lành chứ gì?
Có tiếng cười cao ngạo :
- Chắc nhị vị là trang hiệp khách muốn ra tay nghĩa hiệp?
- Hừ, đã vậy thì sao?
- Đừng, đừng nói vội, hãy nhớ lấy hai chữ âm binh của Câu Hồn điện để rồi chết cho khỏi ấm ức.
- À... thì ra bọn bay là phường tà ác của Câu Hồn điện.
Người này chỉ nói được vậy là loang loáng bóng của một âm binh nhoáng lên với tiếng kêu kinh hoàng của hai người muốn làm một nghĩa cử hiệp khách.
Đông Bích và Chiêu Hạ đều bàng hoàng, không ngờ võ công bọn này lại cao siêu tuyệt đỉnh.
Bỗng một tên cười khẩy nói :
- Lũ nhắt, lại gặp Ô trảo và Hắc trảo thì đời bọn chúng hết khua môi hành hiệp.
Tên kia giục :
- Thôi, đi đi... không biết có bọn nào theo dõi nữa không?
- Làm gì có nữa, cũng vẫn vài tên vô tình đụng phải nên lôi thôi tí xíu. Ai còn lạ gì trên địa phận này đều thống trị kinh khiếp bởi những âm binh như chúng ta.
- Thật càng nghĩ càng thầm phục Điện chủ.
- Phục gì?
- Phục cái quỉ kế để trấn áp giang hồ.
- Nhưng cũng phải có những nhân tài như bọn chúng mình.
- Đã đành vậy!
Lại hai giọng cười khoái trá mang đi cùng với chiếc bao vun vút trong ánh trăng khuết lờ mờ lẫn vào rừng vắng.
Trên cây cổ thụ, Đông Bích nói với Chiêu Hạ :
- Như vậy lời đồn chẳng sai, ắt hẳn căn cứ bọn chúng nơi phía Tây tại miếu Thành Hoàng.
Chiêu Hạ nhìn tận phía xa xôi.
- Đông ca, bọn chúng chuồn mất dạng rồi đó, ta phải theo cho kịp chứ?

- Không cần lắm, vì hai tên này là loại cao thủ vậy sự theo dõi nơi rừng để kịp chúng chắc không khỏi bị lộ. Vậy ta cứ nhắm hướng Tây tìm cho ra miếu Thành Hoàng rồi tính sau.
- Đông ca nói thế cũng phải, chứ theo sự hiểu biết của tiểu muội thì hai tên lúc nãy danh vang giang hồ đấy.
- Chính vì vậy mà chúng ta phải rời chúng để đi sau vậy.
Hai người giở tuyệt kỹ khinh công vun vút len lỏi qua khu rừng thưa thì Đông Bích ngừng bộ chỉ về phía trước :
- Chắc là cái miếu Thành Hoàng kia rồi.
Chiêu Hạ gật đầu :
- Cái miếu này sao lớn như cái chùa vậy hả Đông ca?
- Thế mới là nơi sào huyệt của bọn chúng chớ.
- Chúng ta vào xem sao.
- Vâng, tiểu muội nên thận trọng.
Rồi hai người nhún người lướt về phía miếu Thành Hoàng.
Dưới ánh trăng mờ ảo, ngôi cỗ miếu hoang tàn rêu lạnh đứng im lìm dưới những tàng cây bồ đề um tùm phủ lá.
Đông Bích và Chiêu Hạ nhẹ bước lần đến. ngước nhìn lên mái cỗ miếu đề bốn chữ Thành Hoàng đại miếu, nghiêng lở với thời gian làm thêm lạnh lẻo, hoang tàn.
Kẹt! kẹt! kẹt!
Tiếng kêu làm cho hai người giật mình, đăm đăm nhìn cánh cửa miếu đầu đưa theo luồng gió thổi.
Đông Bích đảo mắt nhìn qua Chiêu Hạ rồi tiến vào.
Qua cửa chính là một gian nhà rộng lớn mênh mông, đang vùi trong màn đêm đen kịt.
Phần Đông Bích thì chàng có thể nhìn thấy dễ dàng những nơi chốn trong gian nhà này, song Chiêu Hạ phải đợi đôi mắt quen với bóng tối mới nhận rõ mọi vật. Nàng nói nhỏ :
- Gian nhà này rộng quá mà có hai cánh cửa. Vậy Đông ca đi cánh bên tả để đệ đi cánh bên hữu nhé!
- Được rồi! Hãy cẩn thận đấy.
Đông Bích liền lách người vào cánh cửa bên tả sau khi thấy Chiêu Hạ tiến vào cánh cửa bên hữu.
Chàng vừa bước vào thì thấy sau cánh cửa này là tiếp giáp với một cái vườn với những chiếc nhà bỏ hoang, đổ nát. Chàng đang chăm chú quan sát vì loang loáng phía xa, những đóm lửa chập chờn vun vút xẹt qua, xẹt lại.
Thỉnh thoảng một nửa thân người con gái tóc xõa rối bời lung linh trong làn khói đục chập chờn dưới ánh trăng.
Đông Bích nhủ thầm :

- Nơi này sao mà ghê quá thế này? Không lý oan hồn những cô gái bị chết vất vưởng nơi đây.
Bỗng một đám mây đen che phủ ánh trăng rồi từng cơn gió lạnh chuyển mình như muốn đổ xô những ngôi nhà nơi đây.
Đông Bích nhẹ mình bước chầm chậm...
Chợt một tiếng kêu phía chênh chếch bên tả :
- Cú... u...
Chàng giật mình quay lại. một con chim cú đêm vỗ cánh lao người vào đêm tối.
Chàng còn đang nhìn theo cánh chim trốn vào màn đêm thì bỗng có tiếng Chiêu Hạ hét lên :
- Ái...
Đông Bích bàng hoàng nhún người về phía hữu để tìm Chiêu Hạ. Chàng vừa thấy Chiêu Hạ đang khom người xuống như để lượm vật gì nên chàng đáp nhẹ cạnh Chiêu Hạ vỗ vai nàng, thì bỗng nàng la hoảng :
- Á...
Và đồng thời với tiếng la, nàng tung một chưởng nhắm ngay Đông Bích phóng tới.
Đông Bích thấy vậy không còn cách nào hơn liền dùng Thần Ảnh Phi Thiên bắn vọt người lên cao la :
- Đông ca đây mà...
Chiêu Hạ cũng vừa nhận ra chàng nên ngừng tay ngượng ngập :
- Người ta đang hết hồn, lại len lén hù người ta nữa.
Đông Bích đã đứng bên nàng nói :
- Con trai gì mà nhát như... con gái vậy.
Chiêu Hạ nhìn lại mình bẽn lẽn nói :
- Đông ca xem kìa, chiếc đầu lâu mắt đỏ lóng lánh, miệng hả nhe răng, từ đâu không biết nữa, bay vút đến chụp tiểu... đệ, làm tiểu đệ la lên vì tưởng là quỷ chứ...
Rồi nàng tiếp :
- Ai ngờ đó chỉ là một đầu lâu giả, khi bị tiểu... đệ tống cho một chưởng liền tan tành từng mảnh vụn.
Hai người đang nói, bỗng có tiếng cười vang lên đâu đây mấy tiếng rồi im bặt.
Đông Bích nhìn chung quanh :
- Ngôi cổ miếu này thật ma quái.
Chiêu Hạ thêm vào :
- Nhưng sự ma quái này ắt hẳn có bàn tay người sắp đặt.
Đông Bích gật đầu tiếp lời :
- Vậy bây giờ chúng ta len qua mấy gian nhà kia xem con đường ma quỷ này

đi tơi đâu?
Chiêu Hạ chợt nắm tay Đông Bích nhỏ giọng :
- Có lẽ sắp đến Câu Hồn điện chăng?
Đông Bích vừa thấy một ánh lửa vút lên không trung rồi tắt ngay nên chàng gật đầu :
- Có lý lắm, mà biết đâu chừng bọn chúng đang sửa soạn đón chúng ta.
Từ phía những hàng cây sau mấy ngôi nhà đổ thấp thoáng mấy cánh tay ngoắc hai người rồi mất đi trong bóng tối.
Đông Bích nghi ngại :
- Hay chúng ta đến chỗ đấy xem sao.
Cả hai lại từ từ đi dần đến chỗ những hàng cây bỗng Chiêu Hạ mở lớn đôi mắt ngó sững nơi thân cây.
Đông Bích thấy vậy cũng nhìn theo thì chàng cũng giật mình nói thầm :
- Trời, cánh tay người con gái, bị chặt treo nơi này!
Đến gần hơn để quan sát, Chiêu Hạ nhíu mày :
- Máu còn nhỏ giọt, như vậy cánh tay mới vừa bị cắt và treo nơi đây.
- Lạ thật... bọn này ghê lắm...
Lại có mấy tiếng cười văng vẳng lên rồi im bặt.
Đông Bích kéo Chiêu Hạ tiến lên và hai người vượt qua những hàng cây nơi cuối vườn trong địa khu của miếu Thành Hoàng thì lại tiếp giáp ngay với một vùng nghĩa địa hoang vu.
Đông Bích liền chỉ cho Chiêu Hạ nơi phía xa :
- Kìa Chiêu... đệ, xem kìa... những đốm lửa xanh nơi kia Chiêu đệ thấy không?
Chiêu Hạ gật đầu, chàng tiếp :
- Có lẽ là những đôi mắt của loài thú.
Hai người lại tiến lên, qua những nấm mồ cây cỏ mọc đầy, bỗng những đốm lửa xanh di động từ từ tiến về phía hai người với những tiếng tru.
Chiêu Hạ dừ lại nói với Đông Bích :
- Ồ! Tiếng tru của loài chó sói.
Trong khi đó, những đốm lửa xanh tiến đến nhanh hơn.
Đông Bích dặn Chiêu Hạ :
- Có cả thảy bốn con chó sói. Chúng sắp sửa tấn công chúng ta đấy.
- Đông ca quần hai con, để tiểu đệ hai con nhé!
Đông Bích vừa lúc đó lượm một đoạn cây cầm nơi tay nói :
- Đông ca phải áp dụng mấy thế Đả Cẩu bổng pháp của Cái bang để trị mấy con chó sói này xem nó có hiệu nghiệm như thế nào?
Chàng vừa nói xong là lập tức bốn con chó sói chia làm hai nhắm tấn công Đông Bích và Chiêu Hạ.
Giống chó sói vốn chúng đã là loại rất tinh ranh mà ở đây chúng lại có thể

tấn công người như vậy chắc chắn là được huấn luyện.
Đông Bích nghĩ thầm :
- Nếu không thanh toán nhanh ắt là sẽ không có lợi.
Nên khi hai con sói lừ đừng tiến gần chàng thì đột nhiên một con đi trước phóng vút mình lên chụp ngay Đông Bích trong khi đó con thứ hai nằm im sát đất.
Chàng ngạc nhiên, nên tràng người thật nhanh làm con chó lỡ bộ chụp vào không khí. Nhưng thật là khôn lanh vì khi vừa chụp vào không khí nó lập tức uốn mình và hai chân sau của nó vừa đặt xuống đất để lấy đà lại phóng vút vào tấn công Đông Bích lần nữa. Cũng cùng lúc đó con chó sói thứ hai, liền phủ vào tấn công như con chó trước. Hai con chó hợp công thật nguy hiểm vô cùng, nên Đông Bích không còn chần chờ nữa, liền sử dụng Đả Cẩu bổng pháp của Cái bang.
Ngọn cây trong tay chàng lấp loáng và ngọn bổng vút vào dưới cằm và cổ của một con sói nghe phựt một tiếng và con sói bật ngã lộn lại nằm im thì đồng thời khúc cây lại vút ngược về sau cũng nhằm dưới cổ hàm của con sói thứ hai nhưng lần này đoạn cây của Đông Bích đâm xuyên qua đầu con chó và chàng tung con chó ra phía xa tít rơi sau mấy cái mộ hoang.
Chàng điềm tĩnh nhìn sang Chiêu Hạ khi ở đó đã có một con chó nằm chết im lìm và một con đang uốn mình tấn công nàng sau một thế chụp hụt.
Đông Bích chú ý theo dõi thì vừa khi con chó sói phủ tới, miệng nó hả lớn, định táp vào cánh tay của nàng, nhưng Chiêu Hạ nhanh nhẹn trầm tay xuống qua khỏi mỏm sói và nhanh như cắt bàn tay nàng sè ra đánh vút lên như lưỡi đao chém từ dưới lên vào hạ hàm của con sói. Đồng thời, nàng xoay người và ngọn cước như trời giáng, đá thốc vào bụng con sói, làm thân hình nó bay tuốt ra xa hơn mười trượng nằm chết trên mặt đất.
Đông Bích liền đến bên nàng mỉm cười :
- Chiêu đệ sử dụng hai ngón đòn đó tuyệt diệu lắm.
Chiêu Hạ liếc nhìn chàng cười duyên dáng :
- Đâu bằng Đông ca sử dụng rành rẽ Đả Cẩu bổng pháp.
Vừa lúc đó có nhiều bóng đen nhấp nhô sau những ngôi mộ phía gần bờ núi, vội vàng thoát đi về hướng triền núi.
Đông Bích nói nhanh :
- Chúng ta đuổi theo.
Thế là hai người tung mình lao vút về phía triền núi cao.
Hai người đuổi theo một đoạn xa thì gặp một cái hồ nước mênh mông. Nước hồ chảy xoáy thành từng vòng vì nước trút xuống từ muội cái thác khổng lồ. Một màu nước bạc che kín một triền núi phía sau, Đông Bích và Chiêu Hạ chạy đến đây là không còn thấy bóng dáng tên nào nữa.
Hai người quan sát chung quanh vẫn không sao tìm được dấu vết, chợt

Chiêu Hạ nhìn vào màn nước bạc nói :
- Đông ca, chúng ta xuyên qua bức màn nước kia xem có gì lạ không?
Đông Bích nhìn màn nước bạc lấp lánh dưới bóng trăng khi tỏ khi mờ rồi gật đầu, nói :
- Phải đấy, Chiêu đệ đứng đây để Đông ca vào trước xem sao?
Chiêu Hạ lắc đầu :
- Không có gì mà Đông ca phải lo lắng. Chúng ta cùng vào thôi.
Đông Bích nhìn nàng rồi gật đầu :
- Được, chúng ta vào.
Chàng liền lượm mấy khúc cây khô nhẹ ném ra giữa hồ thì lập tức bị nước xoáy xuống hồ.
Chàng ngần ngừ rồi nói :
- Nước xoáy mạnh và nhanh quá. Vậy để Đông ca ném hai khúc cây dài và chúng ta lập tức mượn cây đó để vào bên kia cái hồ lớn này.
Chiêu Hạ gật đầu thì Đông Bích liền ném vút hai khúc cây dài ra giữa hồ vừa lúc đó thân ảnh hai người loáng lên lạng ra giữa hồ và hai thân người vừa chạm vào thân cây là lại nhoáng lên rồi như hai bóng ma xuyên qua màn nước thác chảy, đứng sát phía trong sườn núi.
Đông Bích và Chiêu Hạ cùng nhìn nhau rồi chàng nói :
- Lại là một cái động.
Đông Bích nhìn lên phía trên thấy có một tấm đá nhẵn thín còn khắc rõ ba chữ Câu Hồn điện.
Chàng chỉ cho Chiêu Hạ xem rồi nói :
- Thật không ngờ đây là Câu Hồn điện. Lũ gian ác này bày lắm trò công phu.
Hai người mon men bước lần vào được một đoạn thì bỗng nhiên khoảng động một màu ánh sáng đỏ rực chiếu lên và đồng thời một tiếng nói vọng ra nghe rởn óc :
- Câu Hồn điện không phải dễ vào. Nếu bước qua vùng ánh sáng đó là phải chết ngay.
Giọng nói nghe lạnh cả người không biết từ đâu phát ra rồi im bặt.
Đông Bích liếc nhìn Chiêu Hạ, rồi cùng bước lên. Đi qua khỏi vùng ánh sáng đỏ bỗng nhiên trước mặt tiếp giáp với cảnh giới thiên nhiên, không còn ở trong động núi nữa.
Trước mặt hai ngươi là một vùng cây cối cùng những tảng đá xen nhau, cảnh vật nơi đây đều bị phủ trong vùng sương mù dày đặc.
Chiêu Hạ vừa mới bước vào vùng sương mù thì cảm thấy đầu óc choáng váng nên bước lùi lại lảo đảo.
Đông Bích thấy thế vội vàng chạy đến đỡ nàng, nói :
- Trong vùng sương mù có tẩm chất độc.
Chàng vội lấy trong người ra Huyết Ngọc Lân di lệnh đưa Chiêu Hạ và bảo :

- Chiêu đệ hãy ngậm ngay vào để giải độc.
Chiêu Hạ không ngần ngại, ngậm ngay thân ngọc đỏ như máu vào miệng, nàng cảm thấy tinh thần an tĩnh trở lại.
Qua một khắc thời gian, Chiêu Hạ lấy thỏi ngọc đỏ ra và nói với Đông Bích :
- Tiểu đệ trở lại bình thường rồi.
Đông Bích nhìn đám sương mù và nói với Chiêu Hạ :
- Chiêu đệ muốn đi qua được vùng sương mù độc này hãy luôn luôn ngậm thỏi ngọc này.
Chiêu Hạ hỏi ngay :
- Còn Đông ca thì sao?
Đông Bích lắc đầu :
- Đông ca thì không có độc gì hại Đông ca được. Đã có lần Đông ca giải thích cho đệ rõ rồi mà.
Chiêu Hạ gật đầu :
- À, đệ nhớ rồi. Thế chúng ta tiếp tục đi chứ.
Đông Bích vẫn lắc đầu thì Chiêu Hạ tiếp luôn :
- Đông ca ngại rồi à?
- Không!
- Nhưng tại sao chưa đi.
- Chiêu đệ biết gì về trận đồ không?
- Không!
- Vậy sao Chiêu đệ cứ bảo đi! Vì trước mặt chúng ta là một trận đồ án ngữ.
Lúc này Chiêu Hạ mới bàng hoàng :
- Như vậy tính sao?
- Thì chúng ta đi.
- Đi vào trận đồ?
- Đúng vậy.
- Đông ca có thể qua được.
- Được chứ! Vì trước mặt chúng ta đy là một âm dương bát quái trận mà như vậy chưa có thể ngăn được chúng ta.
Chiêu Hạ tươi cười :
- Thế thì hay lắm.
Đông Bích quay qua nói với nàng :
- Để dễ dàng qua vùng này, sau khi ngậm Huyết Ngọc Lân di lệnh thì Chiêu đệ cứ đi theo bước chân của Đông ca nhé!
- Vâng, đệ xin chú ý.
Đông Bích bước vào vùng sương mù rồi nhìn phương hướng tìm sanh môn của trận đồ mà lần bước.
Chiêu Hạ theo sau, nàng chăm chú thấy Đông Bích đi tới trước bảy bước

dài, rồi rẽ qua trái chín bước, có khi qua mặt hay lộn lui, nàng đều theo sát góc.
Hai người đi một lúc lâu thì Đông Bích đứng lại nói với Chiêu Hạ :
- Chúng ta qua khỏi trận đồ rồi.
- Thật hả?
- Chiêu đệ nhìn lại xem.
Chiêu Hạ quay nhìn lại thì không còn đá tảng và sương mù nữa mà ở sau lưng nàng là một ngọn đồi thâm thấp, đầy cỏ xanh tươi.
Nàng liền quay trở lại thì trước mặt bây giờ là một vùng đất bằng mà phía xa xa kia là ba dãy nhà xây thành hình chữ u.
Trước ba dãy nhà kia là một con sông chảy ngang qua chiếc cầu vồng sơn son thếp vàng trong thật tráng lệ.
Rải rác gần bờ sông có những chòi canh in trên nền trời lồ lộ.
Đông Bích nói với Chiêu Hạ :
- Đến nơi này mà bọn chúng vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện. chàng vừa nói dứt thì từ bốn phía có hơn mấy chục người, trang phục đủ màu sắc, mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ như ma quỉ.
Bọn này được dẫn đầu bởi tên mặt tía và một tên mặt vàng không ra mặt nạ.
Tên mặt tía hỏi :
- Ai là Bạch y thư sinh.
Đông Bích phe phẩy cái quạt trên tay cười gằn hỏi lại :
- Ngươi hỏi để làm gì?
- Để xem cái gan của hắn bao lớn mà dám đến Câu Hồn điện.
Đông Bích càng cười lớn.
Tên mặt vàng ệch nói với tên mặt tía :
- Chính nó đấy, cái quạt của nó đã làm giang hồ chấn động.
Đông Bích ngưng cười :
- Khá lắm, vậy bọn ngươi ra đây làm gì?
- Để biết lý do sự xâm nhập vô cớ nơi CâU Hồn điện.
Đông Bích cười gằn :
- Ta muốn biết tại sao chúng bay bắt cóc gái tơ nơi thị trấn này làm gì.
- Chuyện đó không liên hệ đến ngươi.
- Sao lại không?
- Vì đâu có bắt người yêu của ngươi.
- Hỗn láo.
Tên mặt tía nhe răng cười khặc khặc nói :
- Hôm nay, ngươi vào đây thì hãy trở thành quỷ để hồn cho cung điện này sai khiến nhé.
- Sợ chúng bay không đủ sức.
Tên mặt vàng nói xen vào :

- Điện chủ bảo hãy bắt sống nó đem vào cho Điện chủ.
Tên mặt tía cười lớn thì Chiêu Hạ nói :
- Hai chúng bay là Hắc trảo và Ô trảo phải không?
Bọn này ngưng cười ngay hỏi :
- Đúng, ngươi cũng biết danh chúng ta.
- Biết chứ. Vì mấy đứa trẻ con vẫn sợ chúng bay nhát.
Bọn này tức giận thét lên :
- Thằng thư sinh này muốn chết.
- Tiếng chết vừa dứt, là đôi tay của tên mặt tía tức là Hắc trảo vung đôi tay bủa ra một màn ảnh trảo nhắm vào người Chiêu Hạ.
Trong lúc đó tên mặt vàng tức Ô trảo cũng sử dụng ảnh trảo bấu vào Đông Bích.
Chiêu Hạ đã biết tên tuổi bọn này, cũng thuộc vào hạng cao thủ võ lâm về phe tà phái mà hai tên này lúc nào hành động cũng có nhau, sở trường thành danh, đôi tay sử dụng ảnh trảo công thật xuất sắc.
Sau mấy thế chộp đều rơi vào không khí vì Chiêu Hạ đã sử dụng Xạ Ảnh quang tránh né một cách dễ dàng thì Hắc trảo vô cùng tức giận nên liền đem hết sở học để tiêu diệt cho bằng được đối phương.
Mười hiệp trôi qua, cũng không gây thương tích gì cho đối phương, Hắc trảo vừa sợ vừa giận nên hắn nhảy lùi ra và hét to :
- Hãy tấn công!
Thế là hơn hai mươi tên bộ hạ hắn liền bao vây, rút vũ khí cùng lúc chia ra tấn công Chiêu Hạ và Đông Bích.
Lúc này, Chiêu Hạ mới cười gằn nói :
- Chúng bay muốn chết hết cũng được.
Vừa lúc đó một tiếng la thất thanh từ phía bên Đông Bích làm Chiêu Hạ và Hắc trảo cũng nhìn qua thì vừa thấy Ô trảo ngã xuống với giữa bụng bị đứt và một cánh tay rơi cạnh đó.
Hắc trảo hét lớn :
- Hãy giết nó ngay.
Hắn lồng lộn định phóng mình về phía Đông Bích thì Chiêu Hạ hét lên :
- Đứng lại!
Hắn vội đứng lại thì lúc đó Chiêu Hạ rút nhuyễn kiếm quấn quanh như chiếc thắt lưng và lưỡi nhuyễn kiếm loang loáng dưới ánh trăng tức thì đôi tay của Hắc trảo đứt lìa.
Cùng lúc đó một lưỡi kiếm của đồng bọn hắn đâm vào bã vai Chiêu Hạ, nhưng nàng liền tung ngọn cước hất thân người Hắc trảo sang bên cũng vừa lúc lưỡi kiếm của đồng bọn hắn lại xuyên qua hắn với tiếng la kinh khiếp.
Chiêu Hạ cũng chưa ngừng kiếm, nàng từ bên trái bước qua hai bước, lưỡi nhuyễn kiếm hết cuốn tròn lại quét chéo sang làm cho tên đồng bọn đang bỡ

ngỡ vì đâm nhằm Hắc trảo phải lãnh trọn một lưỡi kiếm chẻ đôi thân người chết thê thảm.
Những tên còn lại tuy võ công thuộc hạng cao thủ song trước sự thất bại nguy hiểm đó chúng liền thụt lùi tháo chạy.
Chiêu Hạ nhìn sang phía Đông Bích cũng thấy có bốn năm xác chết máu me lênh láng nằm chết quanh chỗ chàng.
Chiêu Hạ đến bên Đông Bích thì chàng nói :
- Chúng ta phải qua chiếc cầu kia để vào bên trong, song chắc chắn bọn chúng đã được báo động để đón tiếp chúng ta rồi.
- Vậy cũng vui.
Hai người cùng tiến về phía chiếc cầu.
Khi họ vừa đến giữa cầu thì vút... vút... vút... ba bóng người, năm người rồi gần hai mươi người từ dưới nước vọt lên vây Đông Bích và Chiêu Hạ.
Những người này mặc đồ trừ nước bó sát người đang vây thành rừng đao, mác lấp lánh, lạnh lùng.
Không hẹn mà Đông Bích cùng Chiêu Hạ liền đâu lưng lại, Đông Bích nói nhỏ vừa đủ Chiêu Hạ nghe :
- Chúng ta phải thanh toán thật gấp rút bọn này chứ ở nơi cầu này thật bất lợi.
Trong khi đó những người nhái này đang quây thành hai lớp người quanh Đông Bích và Chiêu Hạ.
Rồi đột nhiên từ hai bên chúng cùng loạt tấn công vào hai bên hông của hai người nên Đông Bích và Chiêu Hạ liền lách người thoát ra khỏi thế đâu lưng thì lập tức chúng lại vây hai người thành hai vòng tròn.
Cùng lúc này một bọn gần hai mươi tên khác cũng từ dưới nước phóng lên, tăng cường cho hai nhóm đang vây Đông Bích và Chiêu Hạ vào giữa hai vòng tròn.
Đông Bích tay cầm chiếc quạt đứng im lặng thủ thế lúc vòng người càng quây càng nhanh và càng thắt chặt lại.
Đột nhiên Đông Bích bước qua trái rồi bước qua mặt và ngồi thụp xuống.
Lập tức vòng vây người nhất tề hơn hai mươi chiếc đao chém xuống người Đông Bích.
Chỉ chờ có thế, chàng lập tức bấm nút chiếc quạt sử dụng đủ Âm kiếm và Dương kiếm liên hợp, quây một vòng tròn nhanh như điện chớp.
Những tiếng la thất thanh theo lớp thây người ngã bật ra sau, vòng người vây chàng đều đứt một cánh tay, máu me linh láng nằm chết cũng thành một vòng tròn xác người và máu.
Trong lúc đó, bên vòng vây Chiêu Hạ, tên này ngã xuống là tên khác tiếp ngã theo, với những đường kiếm khủng khiếp của nàng.
Trên nhịp cầu giờ đây toàn là xác chết ngổn ngang.

Đông Bích không chần chờ nữa nên bảo Chiêu Hạ :
- Chúng ta tiến vào trong.
Hai người lại tiếp tục phi thân xâm nhập vùng cung điện xây cất thật đồ sộ này.
Khi vừa đặt chân vào tiền đình của mấy dãy nhà đó thì bốn mặt đều xuất hiện có hơn trăm người dáo mác vây kín hai người vào giữa.
Rồi từ nơi gian nhà lớn ở giữa, một người trung niên mặt mày đanh ác hầm hầm đi ra với nhiều người đi phía sau như hộ tống.
Một giọng hô lớn :
- Điện chủ giá lâm.
Thế là mọi người hiện diện đều nghiêm chỉnh cung nghinh, đồng loạt hô to :
- Vạn, vạn tuế.
Con người được mọi người ở đây tôn sùng đang đứng nhìn Đông Bích và Chiêu Hạ như muốn ăn tươi nuốt sống nói lớn giọng :
- Hay cho Bạch y thư sinh, dám ngông cuồng vào nơi Câu Hồn điện mà phá quấy.
Đông Bích liền cất giọng cười thị uy :
- Chỗ gian tà ẩn nấp không san bằng thì chỉ để di hại cho dân.
- Ngươi dám lớn lối.
- Đã vào đây được tất làm được.
Vừa lúc đó, một bóng người rơi vào chỗ mọi người.
Người này vừa đứng lại liền cất tiếng trong trẻo :
- Chào Điện chủ.
- Xin chào Quận chúa.
Rồi nàng quay nhìn chung quanh cất tiếng :
- Bọn nào phá khuấy Điện chủ vậy.
- Bạch y thư sinh.
Nàng ngạc nhiên lập lại :
- Bạch y thư sinh.
Rồi nàng thong thả quay người nhìn Đông Bích một cách lã lơi. Riêng Đông Bích, chàng không khỏi kinh ngạc trước sắc đẹp khuynh thành của nàng Quận chúa.
Chàng đang sửng sốt, bàng hoàng thì Chiêu Hạ đã đưa chàng về thực tế :
- Đông ca, Quận chúa đẹp đấy chứ?
Đông Bích giật mình ấp úng :
- Ừ... ừ...
Thì tiếng cười trong trẻo của Quận chúa thật hấp dẫn nhìn chàng và Chiêu Hạ cất tiếng :
- Nhị vị đến đây có chuyện gì vậy?
Chiêu Hạ đáp liền :

- Nhưng không liên quan đến cô nương.
- Biết đâu đấy.
Rồi nàng Quận chúa tiếp luôn :
- Tại sao các hạ có vẻ nóng nảy thế.
- Với bọn gian tà không cần phải để ý nhiều.
- Hừ! Rồi các ngươi sẽ hối hận.
Nàng chỉ nói thế rồi quay qua Điện chủ Câu Hồn điện :
- Tôi thừa lệnh Cung chủ đến gặp Điện chủ để mượn miếng ngọc hình bát giác.
Điện chủ Câu Hồn điện hơi nhíu mày do dự rồi nói :
- Cái này...
Nàng Quận chúa chận lời :
- Như đã thương lượng...
Điện chủ Câu Hồn điện gật đầu :
- Thế thì được.
Đông Bích từ lúc nghe đề cập đến miếng ngọc bát giác đã để tâm lưu ý, nên chăm chú nhìn theo cử chỉ của tên Điện chủ này nên lúc hắn đưa ngọc ra, Đông Bích kinh ngạc tột độ vì miếng ngọc này thật giống hệt với miếng ngọc của chàng và hai miếng ngọc mới có sau này, một của Vương bất lão và một của nàng Tô Tiểu Bình tặng chàng.
Chàng bất giác nói lớn :
- Khoan!
Nàng Quận chúa cũng như Điện chủ Câu Hồn điện liền ngước mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, thì Đông Bích hỏi tiếp :
- Miếng ngọc đó ở đâu nhà ngươi có?
- Không dính dấp đến ngươi.
- Nhưng ta muốn biết!
- Không thể được!
- Nhất định ngươi không nói?
- Bạch y thư sinh, sao ngươi hồ đồ và ngây thơ thế?
Nàng Quận chúa cũng xen vào :
- Ồ! Chuyện miếng ngọc này mà Bạch y thư sinh cũng muốn thấu tường à?
- Đúng thế!
Nàng cất tiếng cười dòn dã rồi đột nhiên nói nhanh với Điện chủ Câu Hồn điện.
- Đưa cho tôi chứ không kịp nữa.
- Đây, hãy cầm cẩn thận.
Nàng Quận chúa lấy miếng ngọc xong, liền cất bước đi ngay, miệng nói lại :
- Nơi này Điện chủ giải quyết được chứ?
- Bổn Điện chủ lo liệu được.

- Vậy tôi đi đây!
Nàng Quận chúa dớm người định lao đi thì Đông Bích đã hét lớn :
- Khoan!
Đồng thời, chàng cũng định chận nàng Quận chúa lại nhưng lúc đó Điện chủ Câu Hồn điện đã chận chàng lại nói nhanh với Quận chúa :
- Quận chúa hãy đi đi...
Tiếng cười của nàng Quận chúa nhỏ dần với thân ảnh đưa nàng xa rời vùng Câu Hồn điện, thì cũng là lúc trận chiến được mở màn. Bởi vì Đông Bích muốn chận nàng Quận chúa lại thì đã bị Điện chủ Câu Hồn điện đẩy ra hai chưởng hùng mạnh để cản đường.
Đồng thời Điện chủ Câu Hồn điện lại ra lệnh :
- Lục Hùng Trấn Điện, hãy cùng tiến lên.
Lệnh được ban ra, tức thì sáu tên ma đầu đứng sau Điện chủ Câu Hồn điện chia ra làm đôi vây Đông Bích và Chiêu Hạ.
Sáu tên này mỗi tên dùng một vũ khí khác nhau nhưng đều thuộc loại hiếm thấy trên giang hồ.
Chúng là những tên ma đầu thành danh về đầu quân cho Câu Hồn điện nên võ công của chúng cũng phức tạp vô cùng.
Đông Bích và Chiêu Hạ cùng quyết tâm thanh toán mau lẹ những tên cầm đầu này mới hy vọng hạn chế sự thiệt mạng quá đáng cho đám lâu la.
Nên hai người không cần nói thêm một điều gì mà nhất quyết cùng bọn chúng huyết chiến.
Để trấn áp tinh thần địch, Đông Bích không ngần ngại sử dụng tuyệt chiêu của chiếc quạt nơi tay chàng, khi một trong Lục Hùng Trấn Điện dùng câu liêm quay vun vút bấu vào chàng.
Ý đã quyết nên chàng thi thố Phi Thiên Thần Ảnh vút lên trên không và thân hình chênh chếch sử dụng thế đại bàng chuyển cánh quay người phắt lại tiến sát nách tên sử dụng câu liêm làm hắn mất đà nhưng cũng nhanh nhẹn bỏ bộ sang bên phải song không còn kịp nữa, phiến quạt của Đông Bích nhoáng lên, thần tình chỉ thấy một cánh tay cầm câu liêm văng tuốt ra xa với tiếng la và thân người hắn đổ xuống, máu me, ruột đổ lênh láng.
Đồng bọn còn đang bàng hoàng chư kịp nhận định thế đánh kỳ lạ của tuyệt chiêu đó thì Đông Bích đã chuyển bộ theo Cửu thức bộ hình, nhanh như điện xẹt và phiến quạt lại tung hoành theo liên thế kỳ tuyệt của chàng để loại hai tên Lục Hùng Trấn Điện trong sự kinh hoàng của Điện chủ Câu Hồn điện.
Từ lâu hắn đã tung hoành ngang dọc và giờ đây xây dựng được Câu Hồn điện với ý đồ to lớn của cá nhân hắn mà không ngờ một chàng thư sinh ngọc diện, đứng trước mặt hắn là sát tinh ghê gớm thế.
Từ kinh ngạc chuyển sang tức giận, hắn hét lên :
- Coi đây...

Thì hai tay Điện chủ Câu Hồn điện đỏ lừ lên nên Đông Bích cũng kinh ngạc kêu :
- Chu Sa chưởng.
Tức thì một vùng hồng thái quang đi từ hai bàn tay của Điện chủ nhằm phủ trùm lấy Đông Bích.
Chàng thấy vậy liền dùng Thần Ảnh Phi Thiên vọt người lên cao để khi ngọn chưởng phong quét đi qua mới hạ người xuống trước sự kinh ngạc của Điện chủ Câu Hồn điện.
Hắn mở lớn mắt hỏi :
- Ngươi là người gì của Vương Thạch Công.
- Tại sao ngươi hỏi vậy?
- Ngươi biết sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên của tên già đó?
- Thì ngươi đã thấy.
- Vậy ngươi là đệ tử hắn?
- Không phải!
- Láo!
- Sự thật!
Rồi chàng hỏi lại Điện chủ Câu Hồn điện :
- Ngươi hỏi để làm gì?
- Để đòi hắn miếng ngọc hình bát giác.
- Còn miếng nàng Quận chúa lấy đi?
- Của ta.
- Sao ngươi ham hố quá vậy!
Hắn ta nhìn Đông Bích căm căm thì chàng hỏi :
- Mà ngươi cần miếng ngọc đó để làm gì?
- Đó là những chìa khóa của võ lâm.
- Sao?
- Có những miếng ngọc đó sẽ có được Toàn thư bí kíp.
Chàng bàng hoàng suy nghĩ thì Điện chủ Câu Hồn điện lại hét :
- Hãy đỡ chưởng.
Tiếng gió rít lên ào ào, cuồn cuộn đẩy tới Đông Bích, lúc này chàng cũng đề kháng chưởng phong để chống trả.
Một tiếng nổ vang rền đùa cây lá chung quanh và nơi đấu trường, Đông Bích cũng như Điện chủ Câu Hồn điện đều lui lại ba bước, miệng cả hai đều rỉ máu.
Qua một chưởng, thấy đôi bên giữ được thăng bằng nên Điện chủ lại liên tiếp cử song chưởng lên nhắm vào Đông Bích đẩy liên tục ba lượt.
Khí thế chưởng phong của Chu Sa chưởng thật hùng mạnh, nhưng Đông Bích sau một chưởng bị đối phương công tới là công lực của chàng đột nhiên tăng lên, nên qua lượt thứ ba, chưởng lực của tên Điện chủ yếu đi, thì

ngược lại, chưởng lực của chàng mạnh gấp bội và vì thế đến chưởng thứ ba với tiếng nổ rền vang đã bắn lui tên Điện chủ đến hơn mười bước, còn chàng thì chỉ lui lại ba bước.
Đông Bích định tiến lên kết thúc tên Điện chủ thì bỗng nghe có tiếng Chiêu Hạ hét lên :
- Đông ca... coi chừng.
Cùng lúc đó chàng nghe tiếng gió tấn công phía sau nên lẹ như chớp thân hình ca xoay một vòng và chiếc quạt lấp lánh thì một thân xác người đứt đôi ngã nhào, máu phọt ra có vòi không kịp kêu lên nửa tiếng.
Cùng lúc đó chàng lại nghe Chiêu Hạ la lên tay chỉ về phía tên Điện chủ Câu Hồn điện.
- Á...
Chàng quay người lại thì thấy mấy chục kim tiền ám khí xé gió nhắm vào thượng, trung và hạ nơi thân mình chàng quét tới.
Trên tay Đông Bích vẫn cầm chiếc quạt liền bấm nút một loạt liễu diệp phi đao từ nan quạt của chàng phóng ra nhằm xuyên qua những lỗ trên kim tiên rồi quay ngược lại chui vào tay chàng cả.
.....
- Vì Điện chủ luyện công chỉ còn lại gần ba mươi mỹ nữ đang nhốt dưới hầm giam.
- Còn cô gái mới bắt đêm qua có đó không?
- Dạ bẩm có.
- Vậy ngươi hãy thi hành thật nhanh chóng nhé.
- Dạ vâng.
Tên này nhận lệnh xong, quay nhìn những người còn lại nói :
- Chúng ta từ đây được tự do sống với gia đình hiền lương. Chúng ta cùng tung hô thiếu hiệp vậy.
Rồi chúng cùng hô lên :
- Chúng tôi ghi ơn song hiệp bạch y.
Chỉ trong khoảnh khắc, kho tàng được chia đều như lệnh của Đông Bích và chàng cũng sắp đặt cho người được những kẻ bị bắt về nguyên quán.
Không thể tả xiết sự cảm ơn nồng nhiệt của họ.
Mọi việc đều xong, chàng cho phóng hỏa Câu Hồn điện để trên thế gian này bớt đi một cơ sở của tà gian...

Hồi 12
Bát Bửu tuyệt cung

Tiếng sáo buồn bã vút lên không trung, rồi tỏa lan khắp vạn vật, như làm sửng sốt chị Hằng, đang soi hình dưới lòng hồ Lạc Thủy.
Thỉnh thoảng một ngọn gió thu đêm, trút lá vàng bay là đà, lao xao sóng nước, để chị Hằng giật mình run rẩy.
Tiếng sáo vẫn buồn miên man bất tận thoát ra từ chiếc sáo ngọc mà chàng thanh niên đang để hồn diễn tả tâm tình.
Bỗng có tiếng chuông vang lên :
- Kinh cong...
Tiếng chuông ngân dài dìu dặt làm chàng thanh niên giật mình ngưng tiếng sáo, cất tiếng :
- Xin mời cao nhân đến đây đối diện.
Có tiếng cười sang sảng và tiếng gió phần phật lướt đến trước mặt chàng thanh niên nói luôn :
- Thiếu hiệp có tâm sự gì buồn chăng?
Chàng thanh niên ngước nhìn thấy một nhà sư quắt thước, tiêu diêu thoát trần. Chàng nhìn thật kỹ rồi kêu lên :
- A! Thật là vạn hạnh, vạn hạnh cho tiểu sinh.
Nhà sư thoánh nét ngạc nhiên :
- Ủa, có gì gọi là vạn hạnh?
Chàng thanh niên rời tảng đá bước đến trước mặt nhà sư làm lễ bái kiến :
- Tiểu sinh là Đông Bích xin bái kiến Huyền Không đại sư.
Nhà sư tức là Huyền Không đại sư hơi ngỡ ngàng rồi cười vui vẻ :
- Trời ơi! Không ngờ là tiểu hiệp.
Rồi Huyền Không đại sư quấn quít hỏi han :
- Từ ngày tiểu hiệp rời Thiếu Lâm đại tự đến nay mới may mắn tương ngộ.
Và như vậy bệnh tình của tiểu hiệp đã khỏi hẳn.
Chàng thanh niên không ai khác hơn là Đông Bích, chàng nói :
- Thưa đại sư, tiểu sinh đã dứt bịnh rồi, cũng nhờ gặp được duyên may mới có ngày này.
- Mà có phải thiếu hiệp tức là Bạch y thư sinh mà giang hồ đã bàn tán thán phục gần đây không?
- Thưa đại sư, giang hồ tiếu ngạo cho vui câu chuyện chứ tiểu sinh mà có tài cán gì mà được giang hồ thán phục.
- Đại phá Câu Hồn điện là do tay thiếu hiệp.

- Dạ, tiểu sinh nhờ một người bạn cùng làm việc ấy.
Huyền Không đại sư gật gù :
- Và người bạn của thiếu hiệp giờ đây đã đi xa nên thiếu hiệp ý lòng hoài mong.
Đông Bích bối rối :
- Điều đó... điều đó sao đại sư biết được.
- Vì tiếng sáo kể rõ nỗi lòng của thiếu hiệp.
- Ồ! Vì không ngờ đại sư giá lâm qua vùng vắng vẻ này, nên tiểu sinh đã làm bận chân đại sư.
- Nói thế thì không phải, chẳng qua bần tăng nghe tiếng sáo nơi chốn thâm u này, nên muốn được tận kiến tài nghệ dụng tiêu vậy mà, nào ngờ duyên may hội ngộ cùng thiếu hiệp.
- Thưa đại sư, tiếng tiêu mà tiểu sinh sử dụng được ngày nay, cũng là do một thiên duyên mà nên.
- Ồ! Thiên duyên ấy như thế nào?
- Tiểu sinh xin tường trình lại để đại sư biết.
Rồi chàng trầm ngâm trở về quá khứ...
- Từ ngày tiểu sinh rời đại tự, mang thân trầm bệnh phó thác cho số mệnh...
Chàng cứ tiếp tục kể qua hết những biến cố đến với chàng.
Rồi Đông Bích tiếp :
- Tiểu sinh đã chia tay với người bạn được hai hôm rồi và tiểu sinh đi ngang qua vùng này, thấy hồ nước mênh mông nên mượn cảnh để nhớ bạn với tiếng tiêu.
Huyền Không đang từ nãy giờ vẫn chăm chú nghe, giờ đây mới cất tiếng nói :
- Âm phổ của Bá Nhược Du Kiến Anh thật là thiên duyên dun rủi về cho thiếu hiệp. Và theo bần tăng, thì chắc sẽ giúp cho giang hồ khống chế ma âm quỉ khúc của bọn tà giáo đang âm ỉ nung đức nên một biến cố nghiêng ngửa cho võ lâm.
Chàng nhìn cái chuông vàng đeo bên hông đại sư và nói :
- Tiểu sinh nghĩ rằng, tiếng chuông của đại sư sẽ phá tan mọi âm giai tà khúc của lũ ác một cách hiệu quả vô ngần.
Huyền Không đại sư lắc đầu :
- Cũng có điều đó, nhưng bần tăng nghe rằng có một tay đang ẩn náu tại vùng quan ngoại thật khó đối phương mà người này đang trong bóng tối hỗ trợ cho lũ tà.
- Mà đại sư có biết được danh tánh không?
Nhà sư trầm ngâm rồi lắc đầu :
- Chưa có gì chắc chắn, nhưng trên đường hành hiệp thế nào rồi thiếu hiệp cũng gặp gỡ. Thiếu hiệp phải cẩn thận.

- Dạ, tiểu sinh xin ghi nhớ.
Rồi bỗng nhiên nhà sư vụt đứng dậy nói với Đông Bích :
- Thôi, xin từ giã thiếu hiệp, còn duyên thì còn gặp, bần tăng xin cáo từ.
Nhà sư vừa nói dứt là bóng người cũng biến vào rừng đêm mất hút.
Đông Bích sửng sốt đứng trầm ngâm nhìn theo rồi như chợt nhớ ra điều gì lẩm bẩm :
- Thật ta quẩn trí, định hỏi phương pháp hô hấp ngày trước đại sư truyền cho có phải là nội công tâm pháp chi nguyên không? Bây giờ đại sư xa rồi tìm đâu ra nữa.
Chàng lại đưa sáo ngọc lên miệng trổi lên những âm thanh vi vu hiền hòa như kể lể một thời thơ ấu đầy mộng mơ.
Đông Bích ngừng tiếng tiêu thì có người con gái khen :
- Dưới ánh trăng thu bàn bạc bên hồ Lạc Thủy này không ngờ có anh tài thổi tiếng sáo đưa như làm lòng người ngây ngất.
Vừa nói nàng cũng vừa tiến đến trước mặt Đông Bích. Chàng thoáng kinh ngạc nhưng lại nói :
- Cô nương là ai mà đến đây có điều gì?
Nàng này đưa mắt liếc xéo, miệng cười như hoa nở :
- Ồ! Bạch y thư sinh, chàng lại quên tôi rồi sao?
Đông Bích đã có một ác ý với nàng nên đáp :
- Hừ! Tôi có quen biết gì với cô nương đâu mà bảo rằng quên với nhớ.
- Rồi chàng lại giận tôi ư?
- Ma nữ, đừng có xảo ngôn.
Nàng này thoáng giận nhưng lại cười.
- Chàng đừng quá lời rồi hối thì muộn đấy.
- Có gì phải hối chứ?
- Thiếu hiệp sẽ thấy.
- Tôi xin đợi.
Bước đi uyển chuyển, nàng đến ngồi trên một tảng đá rồi nói :
- Hình như công tử cũng quan tâm đến miếng ngọc hình bát giác đấy chứ?
- Tại sao cô nương hỏi như vậy?
- Vì biết công tử cần miếng ngọc.
- Nhưng...
- Điều này không khó, vì hôm nọ tôi lấy miếng ngọc của Câu Hồn điện chủ Phùng Khuyết đã chẳng gặp thiếu hiệp đấy sao. Nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Nhưng không ngờ thiếu hiệp oai dũng quá, đã đại phá Câu Hồn điện, giết chết Điện chủ Phùng Khuyết và một tay thật lợi hại trên giang hồ. Cũng vì thế nên...
- Cho nên thế nào?

- Thiếu hiệp không sợ tội xảo ngôn à?
- Cái đó...
- Cái đó thế nào thiếu hiệp?
Đông Bích còn đang ấp úng thì nàng nói tiếp :
- Nói thế chứ không có gì đâu mà thiếu hiệp thắc mắc. Đó chẳng qua là giang hồ đang nhắm vào thiếu hiệp để làm phiền thiếu hiệp đó.
- Tôi chấp nhận.
- Thiếu hiệp khí khái lắm, song trên chốn võ lâm này lắm kẻ tài ba. Chỉ sợ trong giây phút sơ xuất, thiếu hiệp sẽ sa cơ.
- Cảm ơn cô nương.
- Ủa, thiếu hiệp hết giận tôi rồi đấy chứ?
- Điều đó...
- Sao thiếu hiệp?
- Tôi muốn biết quý danh cô nương.
Nàng uyển chuyển thân hình tuyệt mỹ trong bộ xiêm y như một công chúa của triều đình.
Đông Bích cũng thầm khen ngợi chính sắc chim sa cá lặn nhưng lại ở trong chốn tà mị thật là uổng phí một đời nhan sắc.
Chàng đang so sánh cái đẹp của những người mà chàng đã gặp thì tiếng nói trong trẻo của nàng kéo chàng về thực tại :
- Nếu tiểu hiệp cho tôi được nghe qua danh tánh thì tôi nào dám từ chối cái tên không đẹp của tôi.
- Được rồi, tôi họ Đông tên Bích, mà gần đây giang hồ gán cho là Bạch y thư sinh.
- Ồ, thật hân hạnh biết bao. Còn tôi tên cha mẹ đặt cho là Sa Lý, người ta quen gọi là Quận chúa.
- Như vậy cô ở triều đình.
- Không phải thế, mà tôi ở một nơi có thể nói là một cung điện, một cung điện đệ nhất thế gian nên gọi là Tuyệt cung.
- Cung điện ấy tọa lạc nơi nào?
- Tiết lộ với tiểu hiệp như thế đã quá nhiều rồi, xin thiếu hiệp đừng tò mò thêm nữa.
Bỗng nhiên nàng hỏi Đông Bích :
- Hình như tiểu hiệp cũng muốn có những miếng ngọc hình bát giác để lấy báu vật võ lâm chăng?
- Không, tôi không tham lam.
- Nhưng tại sao lại muốn miếng ngọc?
- Đó là điều riêng tư của tôi.
- Không có như vậy. Vì miếng ngọc bát giác là chìa khóa để tìm Bí kíp toàn thư.

- Mà cô nương đề cập miếng ngọc với tôi để làm gì?
- Để muốn tặng cho tiểu hiệp làm kỷ niệm vậy mà.
Đông Bích hết sức ngạc nhiên trước câu nói của nàng nên hỏi :
- Tại sao cô lại tặng tôi.
Nàng có vẻ e thẹn :
- Vì không biết tiểu hiệp thích gì để tặng mà chỉ biết tiểu hiệp có vẻ lưu ý đến miếng ngọc nên tôi xin để thiếu hiệp giữ lấy nó.
Nàng đến trước Đông Bích ấp úng :
- Xin thiếu hiệp nhận cho để cho tôi được...
Nàng chỉ nói thế rồi im bặt. Đông Bích thấy thật khó xử vì những miếng ngọc này chắc hẳn sẽ có liên quan đến thân thế chàng, cha mẹ chàng, nên cần có nó để tìm ra manh mối của chàng, còn nếu nhận thì phải mang ơn của nàng mà nàng này lại chưa rõ gốc tích thì thật là nan giải, đứng trước hoàn cảnh này Đông Bích liền nói :
- Miếng ngọc này chắc khó khăn lắm Điện chủ Phùng Khuyết mới có và chắc cũng vì lý do gì đó mà hắn mới giao cho cô nương, mà bây giờ cô nương lại tặng cho tôi thì e sẽ gây phiền cho cô nương!
Đôi mắt nàng chớp chớp :
- Nếu thiếu hiệp không nghĩ rằng tôi là kẻ thù bại hoại thì xin nhận cho kỷ vật này, còn thiếu hiệp từ chối thì...
Đông Bích thấy vậy tội nghiệp, chàng vội nói :
- Cô nương à, tôi không bao giờ nghĩ thế đâu, nhưng với tôi, miếng ngọc này không là chìa khóa để tôi tìm Bí kíp toàn thư đâu. Một ngày kia cô sẽ rõ.
Quận chúa Sa Ly hớn hở trao cho Đông Bích miếng ngọc rồi nàng nói nhanh :
- Giờ đây xin giả từ thiếu hiệp và chỉ có một lời là thiếu hiệp hãy giữ mình vì bao nhiêu nguy hiểm đang tìm đến thiếu hiệp.
- Đa tại hạ Quận chúa.
- Xin giã biệt...
Nàng nói xong, thân ảnh vút đi vào rừng đêm mất dạng.
Còn lại một mình, Đông Bích thẩn thờ nhìn tấm ngọc rồi nhủ thầm.
- Như vậy là ta đã có bốn miếng ngọc giống nhau như tạc. Thật càng thêm rắc rối.
Ánh trăng đã lên tận đỉnh đầu, sương lạnh đã xuống nhiều. Mặt nước hồ Lạc Thủy lại lung linh huyền dịu theo gió thu nhẹ vờn qua.
Vừa rời bờ hồ, định kêu con huyết mã mãi rong ăn thì chàng chợt nghe tiếng xào xạc như tiếng nhiều người dạ hành về phía chàng.
Đông Bích còn lưỡng lự thì một đám gồm tám người đáp xuống trước mặt chàng. Tất cả đều đằng đằng sát khí, vây quanh Đông Bích, sẵn sàng tung sát chiêu vào chàng khi có lệnh của tên dẫn đầu.

Trước tình thế đó, Đông Bích trong lòng đã nhủ thầm :
- Như thế này chắc không tránh khỏi sự xung đột.
Nhưng ngoài mặt chàng vẫn bình tĩnh phe phẩy chiếc quạt, khoan dung nhìn tám người hiện diện hỏi :
- Qúy vị đến đây với mục đích gì xin cứ nói.
Một lão già tay cầm cây roi gồm ba khúc nối nhau tiến lên một bước nói :
- Chúng tôi được lệnh Cung chủ mời Bạch y thư sinh về cung đường để gặp Cung chủ của chúng tôi.
Đông Bích không hiểu bọn này thuộc phe phái nào, nay nghe hai tiếng Cung chủ thì chàng nghĩ đến Tuyệt cung mà nàng Quận chúa Sa Ly vừa nói lúc nãy nên hỏi lại :
- Có phải Cung chủ của Tuyệt cung không?
Tám tên nhìn nhau tỏ ý ngạc nhiên thì chàng tiếp :
- Và tám vị đây đều là những nhân vật thượng đẳng của Tuyệt cung?
Lão già lúc nãy cười khẩy rồi đáp :
- Bạch y thư sinh cũng có phần hiểu biết chuyện giang hồ song chưa biết chúng ta, vậy để ta giới thiệu rồi tùy Bạch y thư sinh muốn trả lời câu mời của chúng ta cũng không muộn.
Đông Bích mỉm cười, vì chúng định đem uy danh của chúng ra để trấn áp chàng.
Trong khi đó lão già bắt đầu giới thiệu :
- Chúng ta đây là Bát Bửu tuyệt cung không phải tự nhiên mà được phong chức ấy đâu.
Lão ta ngưng lại rồi chỉ người đứng cạnh lão về mé trái nói :
- Đây là Thiết Thủ Đoàn Hưng, với bàn tay thành danh trên giang hồ.
Rồi lão lại tiếp tục sư giới thiệu :
- Đây là Đại Lực Phan Tiến Lợi, tiếp theo là Độc Âm Chưởng Lữ Nghi.
Rồi lão ta tiếp tục chỉ từng người như sau :
- Nhứt Bút Xuyên Tâm Lục Hà Lợi.
- Hắc Xa Chưởng Mễ Toàn.
- Thiết Phiến Ngô Dụng Thanh.
- Ám Tiễn Bành Phi.
- Và cuối cùng là ta tức là Thần Roi Mã Đằng.
Đó là những nhân vật mà Cung chủ của chúng ta sai đến đón Bạch y thư sinh đây, và như vậy ý kiến của ngươi ra sao, cứ cho chúng ta được am tường.
Đông Bích vẫn đứng im lặng, miệng mỉm cười, tay phe phẩy chiếc quạt rồi thủng thẳng nói :
- Chỉ đón Bạch y thư sinh mà Cung chủ của Tuyệt cung phải sai đến những tám vị danh trấn giang hồ thật là phiền toái cho tại hạ quá.

Lão thần roi Mã Đằng hỏi ngay :
- Có gì gọi là phiền toái.
- Có chứ, vì tại hạ chưa thấy rảnh rỗi để cùng quý vị đi thăm Tuyệt cung bây giờ thì quý vị tính như thế nào?
Mã Đằng ấm ức nhìn đồng bọn rồi cất giọng cứng rắn :
- Ta sợ điều ấy Bạch y thư sinh không thực hiện được.
- Tại sao?
- Chuyện dễ hiểu là nơi đây đã có Bát Bửu tuyệt cung thì ý muốn của Bạch y thư sinh khó mà thành công.
- Nhưng tại hạ đã nhất định.
- Một lần nữa ta xin nhắc lại là Cung chủ Tuyệt cung có ý mời Bạch y thư sinh về cung đường để hội kiến, song nếu ngươi ương ngạnh thì bắt buộc chúng ta phải thất lễ.
Đông Bích vẫn trầm tĩnh :
- Như vậy quý vị đây nhất định cùng tại hạ động thủ chăng?
- Nếu ngươi không tuân theo lệnh Cung chủ.
- Được rồi, các ngươi cứ động thủ ngay đi và động thủ từng người hay tất cả cũng được, tùy các ngươi chọn.
Thần Roi Mã Đằng là dẫn đầu Bát Bửu tuyệt cung liền trả lời :
- Chúng ta sẽ từng người một giáp chiến với ngươi, nếu ngươi qua được tám chúng ta, thì chúng ta xin lui về Tuyệt cung chịu tội với Cung chủ ta và ngươi hoàn toàn thong dong.
- Các ngươi không hối hận đây chứ?
- Dĩ nhiên.
- Vậy bắt đầu là người nào nhập cuộc trước với ta đây.
Vừa nghe Đông Bích hỏi là tên cầm chiếc quạt to khổng lồ bằng kim khí đen sì nhảy vào vòng chiến trước tiên. Hắn nói :
- Nghe chiếc quạt của ngươi lắm cao chiêu nên ta Ngô Dụng Thanh sẽ dùng chiếc quạt sắt này để học thêm vài tuyệt chiêu của ngươi xem sao?
Đông Bích chợt nghĩ đến là phải hạ thật nhanh chóng tên đầu tiên này để uy hiếp bọn còn lại mới dễ đối phương chứ bọn chúng đều là ma đầu khét tiếng, nên chàng liền nói :
- Ta sẵn sàng nhưng nếu lỡ tay, nhà ngươi chớ trách ta là sát thủ.
- Lẽ đương nhiên, kẻ nào mạnh kẻ ất sống, kẻ nào yếu kẻ đấy chết.
- Nhưng ngươi chết, đồng đạo ngươi có cùng tấn công ta không?
- Chúng ta chẳng làm thế đâu.
- Được rồi, mời.
Hai bên qua mấy thế thăm dò, thì Thiết Phiến Ngô Dụng Thanh xòe chiếc quạt lướt trong gió gây thành luồng âm phong, trong khi Đông Bích vẫn bình tĩnh, an nhàn đứng thế Kim Kê Độc Lập, chiếc quạt chỉ xòe ra vài nan.

Đột nhiên, Ngô Dụng Thanh sà người xuống xoay toàn thân về phía trái đến ngay trước mặt Đông Bích dùng thế Phi Thân Phụ Hổ, đồng thời thiết phiến loang loáng cuồng phong chém mạnh về phía dưới bên phải, thân hình úp về phía trước nhưng bị hụt vào quãng không thì hắn liền dùng thức Siêu Nại thế, rồi đổi sang chiêu Điêu Tử Phiên thân và thiết phiến liên tiếp chém xả vào Đông Bích từ mé phải sang thật thập phần nguy hiểm.
Cũng trong lúc này, Đông Bích sau ba thế của đối phương, chàng thật khéo léo sử dụng Cửu thức bộ hình né luôn ba chiêu. Khi đó Ngô Dụng Thanh tung chiêu sát thủ ghê gớm thì hai chân chàng như dính chặt mặt đất, người ngã ngửa ra đợi đòn của Ngô Dụng Thanh vút qua, thì nhanh như chớp thân người chàng bật lên như chiếc lò xo và cây quạt của chàng nhoáng lên, thì tiếng la hãi hùng của Ngô Dụng Thanh rống lên thảm khốc theo máu đổ, ruột rơi, với cánh tay cầm thiết phiến văng xa ra ngoài thật là rùng rợn.
Chỉ một chiêu, Đông Bích lấy mạng địch thủ một cách lẹ làng làm cho đồng bọn hắn phải bàng hoàng kinh dị.
Và ngay lúc đó, tên to lớn nhất trong bọn là Đại Lực Phan Tiến Lợi hét lên một tiếng, lao mình vào dùng Bạch Hạc Lượng Sĩ, tay trên tay dưới như muốn chụp lỳ Đông Bích để bóp nát thân chàng.
Nhưng với Cửu thức bộ hình, Đông Bích thân pháp phiêu phiêu tránh né một cách hữu hiệu mà đối phương cảm thấy bất ngờ rồi đến chỗ hoang mang.
Phan Tiến Lợi nổi danh vì có một sức mạnh kinh người với da thịt được tập luyện đao kiếm tầm thường không gây được thương tích, quyền cước của tên Đại Lực này gây nên từng loạt kình phong ào ạt, chụp vào đầu Đông Bích.
Đông Bích cứ sử dụng Cửu thức bộ hình như bóng ma chập chờn nên Phan Tiến Lợi không thể nào công trúng mục tiêu được nên qua hai mươi chiêu, hắn cũng đã mất đi một sức lực đáng kể. Vừa tránh né, vừa lưu tâm nhận xét thì chàng đã tìm được cái yếu điểm của Phan Tiến Lợi, ngoài những thế công vũ bão liên hoàn nhờ nơi sức mạnh và thân thể gần như thiết bố sam thì hắn giữ kỹ nhất là phần cổ họng. Lúc giao chiến hai bả vai chắc chắn như bức vách che cho phần trái và phải còn hai tay che kín phần trước.
Đông Bích đã thử những hư chiêu vào chỗ ấy đều thấy hắn phản ứng một cách mau lẹ để che chở.
Vì vậy chàng nhất định phải thanh toán chứ không thể kéo dài hơn nữa vì sau tên này còn sáu tên khác mà như thế chàng sẽ lâm vào thế luân chiến, không khéo lại sơ xuất mà thảm bại. Hơn nữa, bọn này không còn cách nào để thuyết phục chúng mà chỉ còn cách sử dụng tuyệt chiêu khống chế mới xong.
Đã nghĩ vậy, Đông Bích liền đưa cây quạt về phía trước rồi thình lình chân phải bước ra trước chân trái, rút cây quạt về đổi sang thế Song Long Quán Nhi rồi qua nhanh như điện chớp với thế Xuyên Tâm Đỉnh với cây quạt vụt

mở ra loang loáng hợp với Thần Ảnh Phi Thiên chênh chếch vọt về phía trước và lên cao trong khi chiếc quạt sử dụng thành đường kiếm đâm tới rồi vút tạt ngang vào cổ họng của Đại Lực Phan Tiến Lợi với tuyệt chiêu thần tốc.
Chỉ nghe một tiếng hự khô khan và chiếc đầu lâu của Phan Tiến Lợi lìa khỏi cổ, thân hình hắn từ từ ngã quỵ, máu tuông có vòi, máu phụt lên cao rồi đổ chan hòa khắp mặt đất.
Đông Bích nhìn cặp mắt mở trừng trừng nơi chiếc đầu lâu trơ trọi trên mặt đất cũng cảm thấy bàng hoàng, nhưng, nhưng chàng cũng phải nói như hăm dọa :
- Hừ! Các ngươi lấy đó mà liệu sức. Lúc này vẫn còn kịp để các ngươi tự rút lui.
Thần Roi Mã Đằng lồng lộng hét to :
- Thằng nhãi ranh, đừng phách lối, hãy coi chiếc roi thần của ta đây.
Lão nói xong là cây roi có hai khúc được lão tung ra vun vút chụp vào người Đông Bích liên tiếp như chiếc lưới quây phủ Đông Bích.
Đông Bích cũng phải kinh khiếp trước sự sử dụng chiếc roi một cách thần kỳ của lão. Chàng phải liên tiếp thoái bộ luôn ba lần và lưng chàng lại lọt vào tầm quyền của Thiết Thủ Đoàn Hưng. Lão đang căm hận vì đồng bọn bị sát thủ bởi tay chàng nên giây phút này hắn không thể nghĩ tới lời hứa ban đầu mà chỉ thấy cơ hội để hắn sử dụng đôi tay sắt mà hắn đã đấm nát nhừ địch thủ của hắn trên mười năm giang hồ để thành danh, giờ đây hắn không thể bỏ cơ hội hi hữu này nên nhanh như chớp, lão bước theo thế Bạo Hổ Quy Sơn, hữu quyền nắm chặt đánh ngay vào sanh huyệt sau ót Đông Bích.
Đông Bích trong khi giao đấu với Thần Roi Mã Đằng, trước khí thế hùng mạnh của lão chàng phải lùi bộ nhưng bỗng nghe tiếng gió rít phía sau, nên lập tức chàng vút người lên với Thần Ảnh Phi Thiên độc nhất vô nhị trên giang hồ và đồng thời chàng xoay mình tung ngọn cước thần tình trúng vào cằm của Đoàn Hưng làm lão lộn nhào về phía sau, lăn đi mấy vòng miệng rỉ máu tươi thì cũng vừa lúc chàng hạ mình xuống đứng sừng sững tức giận quát :
- Hãy cùng vào một lượt đi, không cần phải đánh lén.
Lão Mã Đằng không muốn Đông Bích chỉ trích nên liền tung cây roi loang loáng bủa vây chàng.
Đông Bích thấy vậy tức giận nên khi chiếc roi của Mã Đằng vút tới như mũi kiếm đâm vào Khí Hải huyệt của chàng thì Đông Bích liền bấm nút cho cây quạt của chàng để lưỡi dương kiếm vọt ra tỏa một vùng hồng quang theo chiêu thức và nhanh như gió, ngọn dương kiếm vút vào chỗ nối liền hai đoạn của cây roi Mã Đằng thì một tia lửa xẹt ra, lập tức cây roi của Mã Đằng đứt làm hai đoạn, làm lão ta không khỏi kinh hoàng lo sợ.

Đã hơn mấy mươi năm với cây roi thần ấy đã làm tên tuổi Mã Đằng oanh liệt trên chốn giang hồ, nhưng giờ đây cây roi này bị đứt đoạn, hỏi làm sao lão ta không kinh hoàng lo sợ.
Lão sợ sệt liền thoái bộ nhưng đã muộn vì chiếc quạt kỳ ảo với tuyệt chiêu vút lên với tiếng la hãi hùng :
- Á...
Thì ra tay và đoạn roi còn lại của Mã Đằng đã xa lìa thân thể lão ta. Mã Đằng ôm cánh tay máu thụt lùi về phía sau với nét hãi hùng chưa từng có trên khuôn mặt xương xẩu của lão.
Trước cảnh tượng này, Đông Bích hơi nhân nhượng thì lập tức năm bóng người vây chàng ngay.
Đông Bích nhìn từng mặt của năm tên trong Bát Bửu tuyệt cung cười gằn rồi hét lớn :
- Nếu các ngươi không lui bước đừng trách ta tàn ác.
Năm tên không đáp một lời nào cả, chỉ chằm chặp nhìn chàng rồi đồng hét lên như điên dại :
- Giết! Giết! Giết! Hãy giết nó!
Rồi bóng chưởng, bóng bút, ám tiễn thi nhau loang loáng nổi lên giữa bãi chiến trường giữa một chàng thanh niên hùng dũng và năm kẻ cuồng sát, tàn tâm.
Độc Âm chưởng của Lữ Nghi và Hắc Sa chưởng của Mễ Toàn hợp công đã đẩy lui Đông Bích ba bước, đôi bên đều cảm thấy mệt nhọc, máu rỉ ra khóe miệng.
Lợi dụng cơ hội này, ngọn bút của Lục Hà Lợi thi triển toàn bộ tuyệt chiêu Xuyên Tâm đâm nhằm bả vai của Đông Bích. Chàng đang ngập ngừng thì một loạt ám tiễn của Bành Phi xé gió bay về phía Đông Bích, nhưng trong đường tơ kẽ tóc ấy Đông Bích vung cây quạt lên ngăn loạt ám tiễn và cây quạt xếp lại, thu trọn đám ám tiễn đó rồi cũng trong giây phút đó, cây quạt của Đông Bích phẩy mạnh về phía Bành Phi và chếch sang Lục Hà Lợi thì tất cả những mũi ám tiễn lại vút ra với tốc độ khủng khiếp, nhằm các yếu huyệt của hai tên ấy chụp tới.
Chúng không ngờ có sự trả đòn trong tình thế đó của Đông Bích, cũng không ngờ tài sử dụng ám khí một cách tinh vi đến thế nên chúng không sao tránh né được hết loạt ám tiễn nên Lục Hà Lợi hự lên một tiếng ngã lăn chết tốt. Còn Bành Phi cũng gào lên kinh hoàng, hai tay ôm đôi mắt máu chảy ròng ròng.
Giờ đây, tại trận chiến chỉ còn có Độc Âm Chưởng Lữ Nghi, Hắc Sa Chưởng Mễ Toàn và Thiết Thủ Đoàn Hưng.
Riêng lão Thần Roi Mã Đằng sau khi bị Đông Bích tiện mất một cánh tay, đã lặng lẽ đào tẩu, bỏ mặc đồng bọn của lão để thoát thân.

Đông Bích nhíu đôi mày, tròn xoe quắt mắt hỏi :
- Các ngươi vẫn còn muốn cùng chết với mấy tên kia?
Độc Âm Chưởng Lữ Nghi mặt trắng bệt giờ trở xanh cất giọng trầm ngâm :
- Chưa chắc. Ngươi sẽ nếm mùi độc chưởng của ta.
Câu nói vừa dứt, là hắn đã tung song chưởng đẩy ra, chỉ có một mùi tanh nồng nặc, âm thầm chụp vào Đông Bích thì lập tức chàng cũng cử chưởng công phá.
Trong khi chàng đang đụng chưởng với Lữ Nghi thì Mễ Toàn cũng không chậm trễ liền đưa Hắc Sa chưởng ra với toàn bộ công lực tấn công từ sau lưng chàng.
Trước sau đều có chưởng phong nên Đông Bích buộc lòng phải thi thố Thần Ảnh Phi Thiên nhảy vút lên cao nên Lữ Nghi và Mễ Toàn không kịp thu chưởng nên hai chưởng phong chạm nhau làm hai tên đều lùi lại một bước căm giận.
Đông Bích hạ người xuống thì Thiết Thủ Đoàn Hưng chực chờ từ nãy giờ liền tấn công chớp nhoáng với đôi tay thép, khí thế thật dũng mãnh vô cùng.
Đông Bích lùi lại nhìn vết thương trên bả vai máu cứ chảy dài xuống mà sự căm giận lên cao, thì cũng là lúc Đoàn Hưng theo thế Ngọc Nữ Xuyên Thoa, định đánh gãy cánh tay bị thương của Đông Bích bằng hữu quyền đồng thời tả quyền của hắn đấm thẳng vào Khí Hải huyệt của chàng, nhưng lẹ hơn dự định của Đoàn Hưng, Đông Bích đã thi thố tuyệt chiêu của chiếc quạt phối hợp với thân pháp kỳ ảo, hét lên một tiếng :
- Chết!
Tức thì chiếc quạt trở thành đoản kiếm đâm thẳng vào hắn chết không kịp la một tiếng nào.
Nhưng cùng một lúc Đông Bích ghim mũi kiếm vào thân Đoàn Hưng thì từ hai bên, Lữ Nghi và Mễ Toàn đồng loạt cử chưởng tấn công chàng.
Lưỡi kiếm chưa rút ra khỏi thân hình Đoàn Hưng thì chưởng phong đã tới.
Vì Mễ Toàn sử dụng Hắc Sa chưởng nên chưởng phong một vùng cuồn cuộn đến lướt đến trong khi Đôc Âm chưởng của Lữ Nghi âm thầm ập vào.
Cũng vì thế mà Đông Bích trong lúc nguy cấp liền đưa luôn thân người Đoàn Hưng hứng trọn Hắc Sa chưởng và bỏ trống một bên bởi cánh tay trái bị thương mà Độc Âm chưởng lướt đến âm thầm nên chàng hứng trọn một ngọn chưởng bị đẩy bay đi có hơn nửa trượng mới đứng vững, máu trong khóe miệng trào ra.
Đông Bích cảm thấy khí huyết chạy rần rần trong kinh mạch và như muốn trào ra ngoài. Chàng đưa tay quệt giòng máu nơi miệng rồi dần dần tiến đến.
Lữ Nghi và Mễ Toàn thấy cơ hội đã đến nên lập tức cử chưởng tấn công với tiếng cười ngạo nghễ :
- Coi chưởng.

Đông Bích cảm thấy khí huyết mỗi lúc mỗi chạy ào ạt, nội lực như tăng gấp bội và như muốn thoát ra nên nghe thấy đối phương cử chưởng tấn công, chàng cũng không sợ liền đưa song chưởng lên, một đối đầu với Hắc Sa chưởng, một chọi với Âm Độc chưởng.
Chưởng phong gặp nhau gây nên tiếng nổ vang rền, cuốn trôi cát bụi, cây lá. Đông Bích vẫn đứng nguyên một chỗ nhưng khí huyết trong người lại càng rạt rào chuyển vận và như sinh ra sức nóng âm ỷ thật lạ lùng. Sức nóng này hình như muốn đưa từ Đan điền lên các yếu huyệt khác làm cho Đông Bích hết sức khó chịu. Nhưng trước tình thế này chàng không còn nghĩ ra nguyên do gây nên hiện tượng lạ lùng đó.
Chàng nhận thấy phải tiêu diệt địch trước nếu không chàng sẽ bị chúng vùi thây nơi chốn này.
Với ý nghĩ đó, Đông Bích tiến lên ba bước đẩy song chưởng về phía Lữ Nghi và Mễ Toàn.
Sức chưởng bây giờ càng tăng thêm công lực mà chính Đông Bích cũng không ngờ tới nên sau một tiếng nổ long trời, Lữ Nghi và Mễ Toàn bị bắn ra xa một trượng, nội thương trầm trọng, đang ngồi bệt dưới đất.
Đông Bích bàng hoàng vì ngọn chưởng khủng khiếp của mình nhưng trong lúc đó sức nhiệt trong người tăng thật nhanh muốn làm hoa cả mắt chàng.
Đông Bích rút chiếc quạt cầm nơi tay bước đến thì vút, vút, vút, ba bóng người đã rơi vào giữa trận địa.
Đông Bích vội quay người lại thì thấy lão Mã Đằng với chiếc tay đã băng bó đứng sau một người đàn ông và muội người đàn bà. Chàng liền lên tiếng :
- Ồ! Không ngờ Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân cũng là người của Tuyệt cung.
Lạc Hồn phu nhân vẫn với cặp mắt thu hồn nhìn chàng :
- Không ngờ Bạch y thư sinh lại có võ công quán tuyệt đến thế.
- Khỏi nói nhiều, các ngươi muốn gì?
Thiên Thủ Bách Độc cười gằn :
- Đền mạng!
- Xin mời.
Liền lúc ấy, Thiên Thủ Bách Độc đẩy song chưởng với sự khinh thường về phía Đông Bích.
Biết vậy, nên Đông Bích liền cử song chưởng đẩy về phía Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân vì chàng thấy nội công không hiểu sao cứ ào ào tăng cứng trong người chàng và mỗi lần thoát ra sẽ làm dịu bớt đi, nên nhân lúc họ bất ngờ, chàng công luôn cả đôi vợ chồng đại ma đầu này.
- Ầm! Ầm! Ầm!..
Tiếng chưởng phong ngân dài, nổ bôm bốp đã đẩy lui Đông Bích một bước và Thiên Thủ Bách Độc cũng như la phu nhân đến ba bước, miệng rỉ máu

tươi.
Hai vợ chồng lão đại ma đầu kinh ngạc trong giây phút, rồi đồng loạt cử song chưởng ào ào tấn công Đông Bích.
Một chưởng, hai chưởng, rồi chưởng thứ ba tiếp theo, cả hai bên đều lùi từ hai đến năm bước và bên nào cũng cố giữ cho cục máu trong cuống họng khỏi tuông ra ngoài, chứng tỏ họ đều bị nội thương.
Với hai vợ chồng hơn trăm năm trên cõi đời và hơn năm mươi năm khuấy nước chọc trời nay không hạ nổi một kẻ hậu sinh thì thử hỏi làm sao họ không kinh hoàng. Nhưng họ nào biết là Đông Bích đang như người say rượu, cứ mỗi lần chạm cương chưởng là nội lực lại tăng thêm nhưng sức nóng cũng gia tăng theo như muốn nung nấu tâm cang.
Và hiện giờ, chàng đang ở trong tình trạng hết sức nguy ngập, cứ tuông nội lực thì ắt sẽ trở thành như xác khô nhưng cứ cố giữ lại thì bị sức nóng làm cho mờ trí não. Đông Bích hết sức hoang mang thì bỗng nhiên một bóng người mặc cẩm bào đỏ rực rơi chận trước mặt đôi vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc và quay lại nhìn chàng với đôi mắt đỏ như lửa.
Sau đó lão mới đến trước mặt Thiên Thủ Bách Độc, nói :
- Tên này thật nguy hại nếu đêm nay không diệt được nó. Cực Hỏa Tam Muội chưởng của Hỏa Quan này sẽ tiếp tay đốt cháy nó ra tro.
Lão bước xéo qua một bước rồi nói :
- Hãy cử chưởng.
Lập tức Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân đẩy chưởng ập vào Đông Bích. Trước tình thế này không còn cách nào khác hơn nên Đông Bích phải đẩy song chưởng ra ứng phó và cũng phải trút nội lực đang chực thoát ra.
Nhưng tiếng chưởng phong chưa dứt thì chàng cũng cảm thấy một nguồn nhiệt thiêu đốt cực nóng từ phía Hỏa quan chụp tới và một sức nóng trong người chàng thoát ra.
Chàng liền đưa tay tống chưởng nhưng rồi chưởng phong chưa thoát khỏi đôi tay của chàng thì thân người chàng như trái cầu bay tuốt ra xa hơn ba trượng.
Nhưng khi thân mình chàng vừa rơi xuống gần mặt đất thì nhoáng lên một bóng người từ mé rừng thoáng qua, kẹp lấy chàng rồi loang loáng lao đi.
Hỏa Quan tức giận hét :
- Hãy đuổi theo...
Thế là cả ba đại cao thủ ma đầu giở khinh công thượng thừa đuổi theo nhưng bóng người phía trước vẫn ẩn hiện qua mấy vùng đồi và thung lũng.
Bóng người kẹp Đông Bích vừa đến mé rừng liền vọt luôn vào.
Bỗng có tiếng chuông vang lên :
Kinh cong...

Rồi một tiếng nói do truyền âm nhập mật lọt vào tai người đang kẹp Đông Bích :
- Cô nương cứ đi về phía Tây Nam độ năm dặm, chờ ta nơi dòng suối thì mới cứu Đông Bích kịp, cô nương chớ nghi ngờ.
Bóng người mang Đông Bích đang bất động bỗng lao vun vút như tiếng người dặn dò rẽ về hướng Tây Nam.
Trong khi đó, tiếng chuông đã vang vọng đến tai ba người đuổi theo sau. Họ cùng ngừng chân lại khi thấy một nhà sư từ mé rừng đi ra miệng đọc Phật hiệu :
- Mô Phật.
Cả ba người thoáng vẻ kinh ngạc thì Thiên Thủ Bách Độc hỏi :
- Đại sư có phải là...
Lão còn đang ngập ngừng thì nhà sư cười hiền hòa nói :
- Thiên Thủ Bách Độc, Lạc Hồn phu nhân, Hỏa Quan đều quên Huyền Không lão nạp này sao?
Hỏa Quan tiếp lời :
- Vậy mà bấy lâu cứ tưởng đại sư đã thất tung. Nhưng đại sư đón đường chúng tôi là có ý gì?
Đại sư vẫn hiền hòa :
- Nhân đêm trăng thu, bần tăng ngang qua đây lại may mắn hạnh ngộ quý các hạ.
- Chứ không phải đại sư ngăn cản chúng tôi à.
Nhà sư vẫn dịu giọng :
- Tùy ý các hạ nghĩ sao cũng được.
Nói rồi Huyền Không đại sư rung mạnh cái chuông.
Tiếng chuông âm vang như bất tận, như sóng triều lai láng, làm chấn động kinh mạch mọi người.
Tiếng chuông còn ngân vang mà bóng hình nhà sư đã biền biệt vào cánh rừng như bóng ma đêm.
Hỏa Quan ấm ức nói trỏng :
- Rồi sẽ có ngày gặp nhau.
Lão quay sang nói với vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc :
- Thằng nhãi Bạch y thư sinh đã trúng Cự Hỏa Tam Muội chưởng, tất khó sống, vì kinh mạch nó sẽ bị vỡ nát. Chúng ta khỏi cần tìm nữa. Hãy về trình lại Cung chủ.
Thế là cả ba đồng quay lại nẻo cũ vun vút mất dạng.
Trong khi đó, Đông Bích đang được đặt nằm trên phiến đá cạnh giòng suối thì Huyền Không đại sư nói với nàng áo trắng choàng áo tím nhạt ở ngoài :
- Cô nương là ái nữ của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ.
- Dạ phải.

- Cũng là người bạn mới của Đông Bích.
- Thưa vâng.
- Cũng may cô hành động kịp thời.
- Tiểu nữ vừa đến thì thấy vậy nên may mắn vớt được chàng.
- Xạ Ảnh quang của cô nương đâu kém phụ thân của cô nên mới thoát khỏi bọn ấy.
- Đại sư cũng có mặt ở đấy?
- Cũng vừa đến như cô nương.
Nàng nhìn theo đôi tay thăm dò kinh mạch của Huyền Không đại sư mà không dám hỏi lời nào nữa. Nàng theo dõi trên nét mặt của nhà sư mà mỗi lần đôi mày nhà sư nhíu lại là mỗi lần nàng thấy thắt bụng nát tim.
Qua một chặp lâu, nhà sư uể oải nói :
- Thật là kỳ lạ, máu huyết trong người đảo lộn luôn luôn nên làm thiếu hiệp đây không thể lai tỉnh được. Song điều nguy ngập hơn là nội lực chân nguyên có lẽ như dần khô cạn và tình trạng này nhiều lắm là bảy ngày nữa sẽ mất chân nguyên, mặc dù lúc nãy đã uống Hườn lực nguyên dẫn, nếu không chỉ năm ngày là tối đa.
Nàng áo trắng đã mang Đông Bích không ai khác hơn là Chiêu Hạ.
Nàng nghe Huyền Không đại sư nói thế liền hỏi :
- Như vậy chỉ chờ chết sao đại sư?
Nhà sư trầm ngâm suy nghĩ mông lung rồi đáp :
- Chỉ còn một cách.
- Cách nào thưa đại sư?
- Chỉ có một người cứu được.
- Ai vậy?
- Thánh Dược Độc Cô Sĩ?
Chiêu Hạ lập lại như cái máy :
- Thánh Dược Độc Cô Sĩ?
- Phải!
- Đại sư biết người ấy tọa lạc nơi nào không?
- Trong dãy Long Phụng hồi đầu sơn.
- Đường đi đến đó ít nhất là bảy ngày đường?
- Điều đó không đáng ngại nhưng theo bần tăng biết là gặp được Thánh Dược là điều khó khăn nhất.
- Tại sao vậy?
- Vì tính tình kỳ quặc của lão mà mấy chữ Độc Cô Sĩ đủ nói lên điều ấy.
Chiêu Hạ suy nghĩ giây lát rồi quyết định :
- Tiểu nữ sẽ mang Đông Bích đi tìm Thánh Dược Độc Cô Sĩ.
Huyền Không đại sư đăm chiêu rồi nói :
- Gặp lão, cô nương đừng bao giờ tiết lộ rằng ta chỉ điểm mà hư đại sự, cô

nương nhớ kỹ, chúc cô nương thành công.
- Cảm ơn đại sư, tiểu nữ đi đây.
Bóng nàng Chiêu Hạ mang chàng thanh niên tuấn tú Đông Bích vút trong màn đêm, tranh đấu với tử thần khuất dần với tiếng Phật hiệu :
- Mô Phật.
Bóng nhà sư cũng vụt biến về nơi vô định.

Hồi 13
Thánh Dược Độc Cô Sĩ

Con bạch mã vừa dừng lại dưới chân dãy Long Phụng hồi đầu một cách thật gấp rút, hai tiền vó đưa cao lên với tiếng hí vang dội một vùng núi rừng.
Người kỵ mã là một nàng thiếu nữ tuyệt đẹp, chính là Chiêu Hạ, nàng vỗ về con ngựa trắng :
- Hãy ngoan lên nào. Gần bảy ngày qua ngươi đã giúp ta đưa Đông Bích ca ca của ta đến chân núi này rồi, bây giờ ngươi hãy nghỉ đi, ta đi tìm người chữa bệnh cho ca ca đã.
Nàng vừa nói vừa bồng Đông Bích xuống ngựa, lay gọi :
- Đông ca, Đông ca tỉnh lại.
Nàng gọi vài ba lần thì thấy đôi mắt Đông Bích từ từ hé mở, lờ đờ nhìn nàng rồi nhăn mặt như đau đớn. Người của chàng vẫn nóng hừng hực và da thịt đỏ rần.
Chiêu Hạ cũng đã quen với tình trạng này trong bảy ngày qua nên bình tĩnh nói :
- Đông ca à! Đông ca tỉnh lại rồi phải không?
Đông Bích gật đầu, Chiêu Hạ hỏi tiếp :
- Để tiểu muội dìu Đông ca đi nhé?
Đông Bích cũng không trả lời, chỉ gật đầu rồi loạng choạng đứng lên.
Chiêu Hạ đành phải dìu chàng lần bước vào con đường nho nhỏ ở mé rừng và tìm lối lên dãy núi Long Phụng hồi đầu.
Thật là khó khăn lắm nàng mới đưa được Đông Bích lên một đoạn đã khá xa nhưng vẫn chưa tìm ra nơi ở của Thánh Dược Độc Cô Sĩ nên Chiêu Hạ lầm thầm :
- Phụ thân ta tính tình cũng kỳ cục nhưng không nổi tiếng cái kỳ đó như lão Thánh Dược.
Nàng lại tiếp tục dìu Đông Bích nhắm hướng Đông mà đi mãi. Bỗng có tiếng đàn vang lên đâu đây nhưng không phân biệt ở hướng nào. Thấy có vẻ lạ lùng nên Chiêu Hạ tăng sức để đỡ cho Đông Bích đi nhanh hơn và được dễ dàng hơn. được một đoạn đường, Chiêu Hạ định thần nghe ngóng rồi mỉm cười gật đầu :
- Một tay cao thủ dùng ngón đờn để đánh lạc hướng ta. Nhưng ngón đờn này còn thua phụ thân ta xa vời thì làm gì hại được ta.
Nàng lại dìu Đông Bích đi về hướng phát xuất tiếng đàn, thấy vách núi dựng đứng, rong xanh ướt nhớt bám dầy và có một khe núi chìa ra.

Nhưng trước khe núi đó, một lão già tóc trắng búi ngược, mặc bộ lam phục đang ngồi trên tảng đá phẳng lì, chận ngay khe núi mà ôm chiếc đàn say sưa tấu khúc.
Chiêu Hạ đã mấy lần mở lời để hỏi thăm đều bị lão này xem như không hề biết sự hiện diện của nàng.
Chiêu Hạ rờ trán Đông Bích thấy chàng lúc này nóng như thiêu đốt và chàng lại lâm vào tình trạng mê man không còn tỉnh giấc như lúc nãy nữa.
Lòng nóng như lửa đốt, Chiêu Hạ nghĩ rằng lão này có lẽ là đệ tử của Thánh Dược Độc Cô Sĩ nên lúc nãy đến giờ vẫn kiên tâm trì chí không dám làm phật lòng.
Nhưng đến lúc này thấy không thể chần chờ được nữa, nên nàng lập mưu nói lớn :
- Tiếc thay, tiếc thay, suốt một đời người ôm đàn nhã nhạc mà âm ba không làm cho lá rụng hoa rơi thì thử hỏi ngồi đàn cho mòn đá thật phí công lao lắm ư?
Lão già đang tấu khúc bỗng khựng lại nhìn nàng không nói rồi bỗng nhiên tiếng đàn cao vút lên như bắt kịp chín từng mây. Âm ba văng vẳng lay động một vùng làm cho từng đợt lá vàng rơi rụng như đàn bướm tung bay.
Lúc đó lão già ngưng tiếng đàn quắt mắt hỏi Chiêu Hạ :
- Thế nào cô nương, tiếng đàn của ta có làm lá rụng được hay không?
Chiêu Hạ mỉm cười hồn nhiên :
- Xin lão lão bá, chỉ có lá vàng là rời cành, tỷ như một làn gió thoáng nhẹ đưa qua cũng đùa được được lá chết. Như vậy âm hưởng của tấu khúc chưa có được công lực chấn động làm rơi được lá xanh. Mà như vậy, nếu trong khi lão trượng đang tấu khúc thì kẻ khác có thể chấn vỡ bức thành âm ba của lão trượng.
Lão già nhíu đôi mày bạc ngước nhìn lên trời hỏi :
- Cô nương nói được nhưng liệu có làm được không?
Chiêu Hạ mừng thầm trong bụng :
- Nếu tiểu nữ làm được thì lão bá phải trả lời cho tiểu nữ một câu hỏi?
- Ồ! Trả lời mười câu ta cũng bằng lòng.
- Quân tử nhất ngôn đấy chứ lão trượng?
- Cầm Mộc Hương Lý Nhị Hào này chưa sai lời bao giờ.
Nghe lão xưng tên, Chiêu Hạ hơi nao núng vì lão này phụ thân nàng cũng có đề cập đến khi dạy nàng về nghệ thuật dụng đàn. Song nàng còn tin tưởng bí truyền Chấn Âm Đả Vật, mà cha nàng đã dày công nghiên cứu để dạy cho nàng.
Vì thế nàng đặt Đông Bích ngồi dựa vào một phiến đá nói :
- Lão bá hãy đàn đi và tiểu nữ sẽ có cách phá đứt những dây đàn của lão bá xin lão bá lượng thứ cho.

Lão cười sang sảng đưa đàn khởi tấu rồi nói :
- Cô nương cứ tự nhiên.
Tiếng đàn của Lý Nhị Hào vút cao lên huyền hoặc và như có một vùng cương khí bao bọc lão.
Chiêu Hạ định tâm rồi từ từ rút nhuyễn kiếm quấn quanh bụng ra cầm nơi tay. Lưỡi kiếm tỏa một màu xanh biếc lung linh, đang rung nhè nhẹ theo tiếng đàn. Trong khi tiếng đàn chợt trổi lên cao vút như muốn xé nát không gian thì cùng lúc đó lưỡi kiếm báu của Chiêu Hạ theo sự điều khiển của nàng rung lên những tiếng vi vút. Tiếng kiếm tuy nhỏ nhưng trong và cao rồi như hòa lẫn với tiếng đàn của Lý Nhị Hào. Tiếng kiếm réo lên quyện vờn với tiếng đàn và trong giây phút âm ba như chỉ là một thì một tiếng kêu bựt khô khan, và mọi âm thanh của kiếm và đàn đều ngưng bặt.
Chiêu Hạ vừa cất nhuyễn kiếm thì trên bục đá, Lý Nhị Hào giơ cao cây đàn bằng gỗ hương thơm ngất định đập vỡ thì nàng vội gọi :
- Lão bá hãy khoan.
Nghe tiếng gọi, Lý Nhị Hào ngừng tay quay lại hỏi :
- Cô nương có ý gì?
- Lão bá không thể hành động hồ đồ như vậy.
- Đó là chuyện của lão.
- Chỉ có đứt một sợi dây đàn mà lão bá căm giận vậy à?
- Lão nhận bất tài.
- Nhưng lúc nãy tiểu nữ đã nói trước và lão bá cũng đã nói là không căm giận cơ mà!
- Nhưng...
- Không thể nhưng gì nữa cả, lão bá phải giữ lời, nghĩa là lão bá không được hủy cây đàn.
Lý Nhị Hào chớp đôi mắt rồi thở dài, để tay xuống ôm chiếc đàn giọng áo não :
- Lão phu đành phải nghe lời cô nương.
Rồi lão ngước lên nhìn nàng gượng cười hỏi :
- Giờ đây cô nương muốn hỏi gì cứ việc hỏi.
Chiêu Hạ không bỏ qua cơ hội nên vội vã hỏi :
- Tiểu nữ muốn lão bá chỉ cho chỗ cư ngụ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ?
- Thế này thì chết lão, nhưng thôi, lão cũng phải nói để giữ đúng lời hứa.
Rồi lão chỉ về hướng qua khe núi nói :
- Cứ qua khe núi này rồi sẽ gặp người khác giữ đường.
- Như vậy lão là đệ tử của Thánh Dược Độc Cô Sĩ?
Lão gật đầu :
- Đúng vậy, Cầm Kỳ Thi Tửu là bốn cửa ải trong địa giới của Long Phụng cốc, nơi cư ngụ của Thánh Dược. Giờ đây ta vô ý thua cô nương thì cô

nương có quyền qua khe núi.
Chiêu Hạ thấy phải hành động cấp tốc mới mong cứu mạng được cho Đông Bích nên không chần chờ, liền xốc Đông Bích bước vào khe núi.
Bỗng lão Cầm mộc hương Lý Nhị Hào gọi lại :
- Cô nương.
Chiêu Hạ quay người hỏi :
- Lão bá đổi ý chăng?
- Không đâu, nhưng lão muốn thỉnh ý cô nương một vấn đề.
- Xin lão bá cứ tự nhiên.
Lão ấp úng một giây rồi tiếp :
- Dùng nhuyễn kiếm gây âm ba làm chấn đứt dây đàn của lão, tài nghệ này lão thấy, chỉ có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Võ Lâm tam tuyệt mới có tuyệt nghệ ấy. Vậy ma cô nương cũng thi thố được nên lão thắc mắc quá.
Chiêu Hạ mỉm cười :
- Xin lão bá đừng thắc mắc vì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ là phụ thân của tiểu nữ.
- À! Thì ra thế.
Lão nhìn lại cây đàn rồi nói :
- Cô nương đi đi.
Chiêu Hạ xốc Đông Bích vun vút lao đi.
Qua hết đoạn đường có nhiều đá lởm chởm thì đến mỗi vùng toàn là những cây gai mọc thành một cánh rừng gai khủng khiếp, thật là một trở ngại cho kẻ nào muốn băng qua cánh rừng này. Song cánh rừng gai này chỉ có một con đường nhỏ xuyên qua nhưng trước cửa này có một chiếc bàn đá và một bàn cờ đang sắp thế và chỉ có một người ngồi chăm chú vào những con cờ. Khi Chiêu Hạ đến thì người này vẫn cứ dán mắt vào bàn cờ đã bày thế. Nàng tiến đến nhìn vào bàn cờ thì thấy phía bên chiếc ghế không có người đang thắng thế và người này đang dụng trí để giải thế cờ.
Chiêu Hạ thấy lão này mặt đỏ lừ nhưng bộ râu hàm én đen nhung như muốn dựng đứng lên vì sự tức bực. Nàng tin chắc đây là kỳ ải mà Lý Nhị Hào đã nói đến.
Những con cờ bằng sừng tiểu giác màu đen và ngà voi màu trắng được điêu khắc thật tinh vi, nàng chợt nhớ đến những lần cha nàng cũng đánh cờ và nàng đều hầu bên cạnh. Cứ mỗi làn có thế cờ lạ thì cha nàng giảng giải rành rẽ cho nàng nghe, nên dầu ít khi đánh cờ nhưng những thế cờ kỳ khó nàng đều thông suốt. Vì thế nên thấy ông lão râu hàm én không giải được thế cờ này nên nàng cũng chăm chú quan sát.
Bỗng Chiêu Hạ nói :
- Lão bá chắc là Kỳ nhân giữ ải này trong địa khu của Thánh Dược Độc Cô Sĩ.

Lão này vẫn nhìn thế cờ, nhưng vẫn nói :
- Qua được Cầm ải thì cô nương khá lắm. Mà giờ đây cô nương muốn đi vào con đường để xuyên qua rừng gai độc này phải không?
Lão ngưng lại một giây rồi tiếp :
- Muốn qua cũng không khó nếu...
Thấy lão ngừng lại, Chiêu Hạ liền tiếp lời :
- Nếu thế nào hả lão bá?
- Nếu cô nương phá được nước cờ này.
Chiêu Hạ nghe xong thấy mừng thầm nên hỏi :
- Nếu phá được nước cờ này lão bá bằng lòng không làm khó dễ tiểu nữ.
- Đúng.
- Thế thì được, mời lão bá.
Nàng liền xoay bàn cờ lại để phía quân đang bị vây khổn về phía nàng và bắt đầu đi.
Qua hơn mười thế, quân cờ thắng lúc nãy đã lâm vào thế bí hoàn toàn.
Lúc này lão già có bộ râu hàm én nhìn nàng một cách thán phục rồi như ngẩn ngơ, lúc lão ta nhìn vào con đường xuyên rừng gai độc.
Nhưng rồi lão buộc miệng :
- Kỳ vương, Kỳ vương, Điền Khâm này xin bái phục và thật xấu hổ cho bí danh Bá Kỳ. Ta giữ y lời, cô nương hãy đi đi.
Chiêu Hạ không nói một lời nào nữa, liền xốc Đông Bích băng mình qua rừng trước sự ngẩn ngơ của Bá kỳ Điền Khâm. Lão lẩm bẩm :
- Một bệnh nhân tìm Thánh Dược.
Chiêu Hạ vượt qua cánh rừng gai độc xong thì gặp ngay một con suối thật rộng, nước chảy thật xiết mà sâu vô cùng. Ngang qua cái suối có một cây cầu mảnh khảnh cheo leo bắt qua giòng nước chảy xiết.
Nơi đầu cầu có một cái nhà lục giác có chưng bày một chiếc bàn mà nơi này có một chàng nho sinh đang mài mực hình như sắp viết mấy câu đối đang có những giải lúa tre nơi đó.
Thấy Chiêu Hạ đến, chàng nho sinh dáng dấp mảnh khản, trang phục bằng bộ y phục màu xanh nhạt, đôi mắt thật sáng, chứng tỏ một nội lực thâm hậu, nhưng dáng người cũng chỉ ngoài tam tuần, niên kỷ thong thả đứng lên hỏi ngay :
- Qua được hai ải như vậy bản lãnh của cô nương quả đã làm cho chúng tôi bội phục. Và nơi đây chắc chắn cô nương cũng muốn qua chiếc cầu này chứ gì?
Chiêu Hạ không cần phải nói xa xôi nên chận ngay :
- Các hạ dạy thế rất phải, vì tôi có người bạn mang trọng bệnh, muốn xin Thánh Dược Độc Cô Sĩ tiền bối chữa giúp nên phải qua đây làm phiền quý vị...

Chiêu Hạ nói chưa dứt câu thì người nho sinh lại xen vào :
- Không cần khách sáo, nếu cô nương muốn qua cầu này thì chỉ có một điều kiện duy nhất.
Chiêu Hạ bình thản hỏi :
- Điều kiện như thế nào, thưa các hạ?
- Đơn giản là tại hạ để cô nương qua cầu này, trong khi đi qua, tại hạ sẽ vung đôi búy lông này và mực sẽ tung ra, nếu cô nương không dính một chấm mực nào thì cứ việc tự tiện. Còn dính một chấm mực thì cô nương hãy tự động rút lui.
Lão nhìn Đông Bích đang nhắm mắt thì nói :
- Hãy để bệnh nhân nơi ghế đá này, cô nương qua rồi quay lại đây để kiểm soát và mang bệnh nhân đi.
Lão nhìn ra chiếc cầu nói thêm :
- Chiếc cầu này thoạt nhìn thấy vậy chứ rất chắc chắn, cô nương cứ yên tâm về điểm này.
Chiêu Hạ vừa đặt Đông Bích xuống thì người nho sinh nói ngay :
- Cô nương cứ sử dụng mọi hình thức khinh công để tránh né nơi chiếc cầu này.
Người nho sinh ngừng một chốc rồi tiếp :
- Cô nương hãy chuẩn bị và khi tại hạ hô đi tức thì đôi bên hành động.
Chiêu Hạ chỉ gật đầu thì vị nho sinh đưa cây bút thật to và chấm vào một cái chậu mực cho đến khi không còn giọt nào.
Chiêu Hạ liền nhủ thầm :
- Cây bút này thật kỳ quái, như vậy tay này chắc chắn là Thần Bút Khương Bắc Lãm mà phụ thân ta đã có đề cập đến với tài sử dụng mực để làm Tàn vũ như đám mưa phủ và như những vòi rồng chụp vào đối phương trong vùng phong tỏa. Như vậy muốn đối phó với nho si này phải dùng mưu mới là thượng sách.
Ý đã định, Chiêu Hạ liền nói :
- Được rồi, các hạ ra lệnh đi.
Nàng vừa nói xong tức thì một tiếng "Đi" vang lên.
Chiêu Hạ liền thi triển Xạ Ảnh quang, môn khinh công của cha nàng đã nổi danh trên giang hồ, quăng mình qua chiếc cầu. Tức thì, vị nho sinh tung chiếc bút theo thì khủng khiếp thay, bao nhiêu mực giờ đây biến thành đám mưa phủ xuống mình Chiêu Hạ. Nàng liền lộn người xuống gầm cầu trong thật khủng khiếp, ngay cả vị nho sinh cũng không ngờ đến sự liều lĩnh và tài nghệ khinh công siêu quần đến thế, nên ông ta trong giây phút sững sờ đó, là cơ hội để cho Chiêu Hạ vút người lên thành cầu và loang loáng bay nhanh. Đến lúc này vị nho sinh mới giật mình vội tăng công lực để đẩy mực trong bút thành những vòi nước bắn đến Chiêu Hạ, nhưng đã muộn lắm rồi, vì

khoảng cách đã xa nên những luồng nước này không làm sao đụng được thân hình nàng.
Cũng chỉ vì sơ xuất trong phút giây trước lối khinh công thần kỳ của Chiêu Hạ mà vị nho sĩ đành thâu bút nói lớn :
- Thần Bút Liêu Triệt nhận thua. Cô nương cứ đưa người bạn qua đệ tam ải này.
Nói xong, vị nho sinh đi vào gian nhà lục giác nhưng khi Chiêu Hạ sắp sửa bước qua cầu thì Liêu Triệt lại hỏi :
- Cô nương à, thượng đẳng khinh công mà cô nương sử dụng lúc nãy chắc hẳn là môn Xạ Ảnh quang của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Tam tuyệt võ lâm?
- Vâng, các hạ nhận định thật chính xác.
- Vậy cô là ái nữ của Chiêu tiền bối?
- Thưa đúng vậy.
- Thảo nào...
Vị nho sinh nói xong liền thở phào và lửng thửng bước vào gian nhà lục giác.
Ngoài này, Chiêu Hạ lại tiếp tục được Đông Bích qua cầu để tìm Thánh Dược Độc Cô Sĩ.
Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
- May mắn đã qua được ba ải. Nhưng thời gian cũng đi nhanh quá, không biết có kịp để chữa bệnh cho chàng không?
Càng nghĩ, nàng càng gia tăng tốc độ để hy vọng thâu ngắn khoảng đường lại. Nhưng đi được một đoạn đường thì gặp ngay một miệng cốc và cũng tại nơi ấy, trên một phiến đá thật lớn, một lão già đang ngồi độc ẩm.
Chiêu Hạ biết ngay là cửa ải chót nên đến thi lễ rồi nói :
- Tiểu nữ muốn đưa người bạn bị bệnh nặng đến để xin Thánh Dược chữa trị.
Lão già này nhìn nàng như quan sát rồi nói :
- Mời cô nương uống chén rượu nóng đã hẳn hay.
Vừa nói lão ta vừa lấy chiếc bình rượu cầm lên định rót ra chén nhưng Chiêu Hạ cũng cầm lấy chiếc bình rượu ấy nói :
- Nơi đây làm gì có rượu nóng mà lão bá rót, mà chỉ có rượu ướp lạnh thôi.
Hai người cùng cầm chiếc bình và ngẫu nhiên hai luồng công lực, một nóng của lão già cốt để làm cho rượu nóng và một luồng băng hàn do Chiêu Hạ truyền đi nhằm làm lạnh rượu của lão già này.
Hai người đang dồn công lực hơn thua mà chính hai người đều ngạc nhiên về công lực thâm hậu của mỗi người.
Như vậy vô tình họ lại lâm vào trận đấu nội lực thật nguy hiểm. Một khắc trôi qua, hai người đang đi dần vào quyết liệt. Bỗng có tiếng sang sảng :

- Đồ ngốc, đồ ngốc hết, một người sắp chết chưa vui bằng ba người cùng chết, chắc thích thú lắm.
Câu nói vừa dứt là một vị phong khách phiêu diêu, tóc trắng phau và ngay cả hàm râu năm chòm và đôi mày cũng bạc phếu.
Dáng dấp của lão oai vệ trong bộ trang phục màu vàng nhạt.
Hai người đang đấu nội lực, tuy thấy vậy nhưng chưa dám rút lại thì Chiêu Hạ nói :
- Lão bá, chúng ta thâu nội lực?
- Được.
Nói xong, lão và Chiêu Hạ cũng liền thâu hồi nội lực và cùng đứng lên làm lễ bái kiến. Chỉ thấy lão mặc đồ vàng lên tiếng sang sảng :
- Hôm nay ngươi say rồi phải không Tích Bá Mậu?
Lão già mang tên Tích Bá Mậu cười khì :
- Không đâu đại ca.
- Nhưng trí của ngươi không dụng tức ngươi say rồi.
Tích Bá Mậu lúng túng nói nhỏ :
- Không ngờ hậu sinh khả úy.
Vị mặc cẩm bào màu vàng quay sang hỏi Chiêu Hạ :
- Người này bị bệnh?
Chiêu Hạ biết rằng đây là Thánh Dược Độc Cô Sĩ, người mà nàng đang tìm kiếm, nên nàng liền đáp :
- Thưa Thánh Dược tiền bối, người này bị như thế đã bảy ngày rồi.
- Sao cô nương không đem chôn đi mà đem đến ta làm gì?
- Xin tiền bối chữa trị cho người bạn của tiểu nữ.
- Ai chỉ cho ngươi đến nơi đây?
Chiêu Hạ liền nghĩ đến lúc chia tay với đại sư nên đáp :
- Trong thiên hạ độc nhất có một người được thiên hạ suy tôn là Thánh Dược, vì vậy nên tiểu nữ tự tìm đến đây và may mắn nghe tiếng đàn mới lần ra nơi này.
- Hừ! Cô nương thật bản lãnh lắm, nhưng hãy đem tên kia chôn đi. Ta không chữa trị được.
Cũng vừa lúc đó, Đông Bích từ từ tỉnh lại và chàng bèn phun ra một búng máu đen bầm. Đôi mắt lờ đờ nhìn mọi người, rồi bỗng chàng dán đôi mắt thật chặt khi nhìn vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ, mắt chàng mở to ra và hét lớn :
- Trời ơi! Ngoại! Đông Bích của ngoại đây...
Chàng vừa la vừa ôm chầm lấy Thánh Dược Độc Cô Sĩ như kẻ thân thích sau bao nhiêu năm xa cách giờ được đoàn viên.
Chàng cho tay vào trong áo lấy ra một quyển sách nhỏ và mỏng, hình như bằng một thứ lụa đặc biệt thay vì giấy thường. Chàng cầm quyển sách nhỏ

có đề chữ Y học bí truyền rồi nhìn chằm chặp vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ, trong phút chốc đôi mắt lại lờ đờ, chàng nói giọng nho nhỏ :
- Mà không, ông đâu phải ngoại tôi, ngoại tôi đã chết rồi mà, Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn đã bị Hàn Độc Ma Tôn đánh chết rồi...
Nước mắt lại trào dâng, Đông Bích ôm chặt lấy Thánh Dược Độc Cô Sĩ nói thấp giọng :
- Ông giống ngoại tôi lắm, chắc ông biết ngoại tôi, ông hãy nói đi, ông hãy nói đi, ngoại tôi chết thật rồi phải không? Ông nói đi, ông nói đi.
Giọng của chàng càng lúc càng lớn trở lại rồi lại nghẹn ngào bi thảm.
Từ lúc nãy đến giờ Thánh Dược Độc Cô Sĩ không nói một lời, ông ta cứ im lặng rồi bỗng nhiên ông chăm chú đến quyển Y học bí truyền, ông cầm lên nhìn thật kỹ, ông lật vài trang rồi tự nhiên nước mắt ông từ từ lăn trên đôi má. Ông khẽ gọi :
- La hiền đệ, như vậy là thật rồi. Hiền đệ đã chết rồi, kỷ niệm này huynh nhớ mãi.
Lúc này, nơi ấy có thêm cả ba vị chủ ải của Cầm, Kỳ, Thi. Họ đều ngạc nhiên và xúc động trước cảnh trạng này. Họ thật không ngờ con người tánh tình kỳ dị cứng rắn mà giờ đây lại nhỏ lụy biết thương trước một kỷ vật. Họ cúi đầu im lặng mặc cho nguồn xúc cảm lên cao.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ qua giây phút bi thương xúc động rồi hỏi :
- Như vậy, đây là môn đệ của La hiền đệ ta ư?
Chiêu Hạ mừng thầm, liền đáp :
- Dạ đúng như vậy.
- Cô nương là gì của hắn?
- Dạ... bạn thân.
- Ta khen cho trí kiên trì, tài ba và sự can đảm, hy sinh của cô nương.
Ông thò tay cầm mạch Đông Bích một lúc rồi nói :
- Kỳ lạ... kỳ lạ! Một thể chất hiếm thấy.
Rồi ông ta ra lệnh cho bốn người ải chủ :
- Các sư đệ đưa cháu ta vào thạch thất và cô nương này vào biệt phòng ngơi nghỉ.
Nói xong lão quay người đi nhanh vào trong cốc đạo.
Bốn sư đệ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ thì hành ngay mệnh lệnh thật nhanh chóng.
Tất cả đi vào trong Long Phụng cốc giữa cảnh trí thiên nhiên hùng vĩ thần tiên.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ giọng hiền hòa nói với Chiêu Hạ :
- Qua một ngày một đêm rồi thì giờ đây nội thương của Đông Bích không còn lo ngại nữa, nhưng đúng ngọ này thì sự quyết định số mạng và tương lai của Đông Bích mới chắc chắn.

Chiêu Hạ hỏi nhanh :
- Tại sao thế tiền bối?
- Vì thân thể của Đông Bích hiền điệt đã thụ hưởng một loại bảo vật làm tăng công lực bằng trăm năm nhưng trước đó hắn cũng đã ăn phải trứng nhện lửa và uống máu con vật này nên được miễn nhiễm mọi loại độc nhưng thân người tích nhiệt quá nhiều, rồi gặp phải Cực Hỏa Tam Muội chưởng của Hỏa Quan đánh trúng nên làm tăng thêm nhiệt lực, nhưng cũng may mắn là đã thụ hưởng nhiều duyên may nên mới còn sống sót chứ không thì kinh mạch đã vỡ tan rồi. Song nguyên lực của hắn đã tản mát khắp nơi.
Ông ta ngừng một chốc rồi tiếp :
- Đúng ngọ này, phải đả thông hai huyệt huyền quan sanh tử thì mới hy vọng dẫn lưu cho nguyên lực kết nạp. Nhưng có điều khó khăn là nếu muốn đả thông được hai huyệt đó đối với hắn phải là một người có công lực gấp đôi hắn mới hy vọng thành công chứ nếu không sẽ bị chấn lực tự nhiên mà thiệt mạng cho đôi bên.
Ông ta đứng lên đi đi lại lại rồi tiếp :
- Đối với ta, ta không quản ngại nhưng e rằng nội lực không đủ kiềm chế mà gây hại cho hắn. Vì thế ta chưa tính ra... Điều nữa là nếu thành công tất nhiên phần thính lực đã làm cho đôi tai hắn lúc nào cũng nghe rõ thật tài tình phải mất đi. Tuy nhiên, nếu đả thông hai huyệt huyền quan thì hắn sẽ có thể tìm lại thính lực tùy theo công lực và công phu của hắn.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ lại ngồi phịch xuống trên thạch đôn :
- Thật khó nghĩ, thật khó nghĩ.
Bỗng Chiêu Hạ đề nghị :
- Thưa lão tiền bối, theo ý kiến của tiểu nữ thì vấn đề công lực cũng có thể giải quyết được.
- Cô nương cứ cho ý kiến.
- Một người không đủ công lực để kiềm chế thì ở đây chúng ta có nhiều người thì hợp lực chắc sẽ được.
Ông ta vỗ tay đánh đét một tiếng thốt lên :
- Tốt lắm!
Nhưng lão lại xụi mặt than :
- Nhưng không được, sợ gây phiền cho các sư đệ và cô nương.
Vừa lúc đó những sư đệ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ đều bước vào, nghe vậy vội nói :
- Tại sao đại ca lại nghĩ thế. Nếu vậy chúng tôi bỏ đại ca cho trọn vẹn với đại danh Thánh Dược Độc Cô Sĩ như thuở nào.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ xua tay cười nói :
- Thôi, ta không nghĩ thế. Các sư đệ hãy chuẩn bị tiếp tay với ta nhé.
Rồi lão phân chia ngay :

- Giờ ngọ cũng sắp đến rồi. Ta, Cầm Chủ Lý Nhị Hào, Thần Bút Liêu Triệt và Ma Tửu Tích Bá Mậu tiếp tay ta bằng nội lực. Còn Bá Kỳ Điền Khâm và cô nương đây canh chừng, phòng tai biến.
Lão phân chia xong, mọi sắp đặt những dược chất cũng hoàn thành chu đáo, để đợi thời gian thi hành.
Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, mọi người bắt tay vào việc.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ hai bàn tay để vào huyệt Đan Điền của Đông Bích rồi nói với những người tiếp công lực đẩy chuyển vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ :
- Hãy truyền lực.
Thế là công lực cuồn cuộn trào dâng. Thánh Dược Độc Cô Sĩ phải hết sức khéo léo để điều dẫn nội lực vào người Đông Bích để lưu thông qua mọi kinh mạch.
Đến hai huyệt huyền quan thì mồ hôi mọi người đã nhễ nhại, họ kiên trì cố chí và bỗng thân người Đông Bích giựt lên mấy cái rồi khói trắng bốc ra từ đỉnh đầu chàng.
Độ hơn mấy khắc đồng hồ nữa trôi qua, lúc này Thánh Dược Độc Cô Sĩ mới thở phào nói nhỏ giọng :
- Xong. Các sư đệ hãy dưỡng thần.
Mọi người đều uống một dược liệu của Thánh Dược Độc Cô Sĩ xong mới ngồi tọa công phục hồi sức lực.
Mãi cho đến chiều hôm ấy, mọi người mới bước ra khỏi thạch thất trong niềm hân hoan, nhất là nàng Chiêu Hạ. Nàng ta hỏi ngay Thánh Dược Độc Cô Sĩ :
- Tốt đẹp cả chứ thưa lão tiền bối.
Lão gật đầu mỉm cười :
- Đến khi mặt trời khuất núi, Đông Bích sẽ tỉnh hẳn lại. Những người kia thấy vậy, mỗi người mỗi câu an ủi Chiêu Hạ, một nàng con gái mà họ có nhiều thiện cảm và bội phục.
Lúc này, thời gian trôi qua như quá chậm chạm, nhất là đối với Chiêu Hạ. Nàng thấy sự chờ đợi luôn luôn pha lẫn với lo âu. Trong khi đó, Thánh Dược Độc Cô Sĩ săn sóc tận tình cho Đông Bích để đề phòng mọi phản ứng phức tạp có thể xảy ra.
Rồi mặt trời cũng khuất dần sau rặng núi...
Trong gian thạch thất, Đông Bích cũng đang từ từ tỉnh lại. Thân người chàng đã bình thường, sức nóng không còn nữa. Chàng mở dần đôi mắt nhìn lên trần đá, rồi lại nhắm mắt rồi mở lớn ra, lần này chàng tỉnh táo hơn. Thần trí đã bình phục thì Thánh Dược Độc Cô Sĩ đã nói :
- Tiểu điệt đã tỉnh rồi phải không?
- Đây là đâu?

- Đây là thạch thất của lão.
- Cháu bị chưởng đốt cháy rồi mà.
- Nhưng tiểu điệt vẫn bình an. Giờ đây hãy uống bát thuốc này đi và nằm nghỉ hết đêm nay thì sức lực sẽ khôi phục hoàn toàn.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ đổ thuốc cho Đông Bích uống xong xuôi mới ra ngoài cho mọi người hay biết.
Đến sáng hôm sau.
Khi những tia nắng đầu tiên le lói xuyên qua lá rừng, lọt vào trong Long Phụng cốc thì nơi này cũng nhóm lên một nỗi vui mừng cho mọi người. Đó là việc Đông Bích hoàn toàn khôi phục sức lực.
Trong khách sảnh họ đang hàn huyên tâm sự.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ quay nói Đông Bích :
- Hiền điệt à! Kể từ giờ phút này hiền điệt được bình phục hẳn rồi, nhưng thính lực đã mất song vẫn sử dụng được khi cần lưu tâm, vận lực, chứ không tự nhiên như lúc trước. Đó cũng không có gì thiệt thòi, song điều đáng mừng là hai huyệt huyền quan của hiền điệt giờ đây đã khai thông, nên nội lực sẽ không bị ứ nghẹn như lúc trước nữa mà còn gia tăng hoàn toàn.
Đông Bích mừng rỡ cảm ơn :
- Tiểu điệt không biết nói sao để tỏ hết nỗi lòng biết ơn. Chỉ xin ghi tạc tâm cang đời đời.
Thế rồi họ hàn huyên tâm sự, kể lể mọi sự diễn biến của cuộc đời, nên Đông Bích mới biết là Thánh Dược Độc Cô Sĩ đây là sư huynh của Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn và danh tánh của người là Bạch Tòng Linh, và quyển Y học bí truyền là kỷ vật, nên khi thấy sách đó, Bạch Tòng Linh Độc Cô Sĩ liền nhớ đến người em kết nghĩa và tận tâm chăm soc cho Đông Bích.
Mọi người lại bàn đến những diễn biến trên giang hồ võ lâm, thì Thánh Dược Độc Cô Sĩ đưa ý kiến :
- Những mưu đồ âm ỉ chắc chắn sẽ có ngày bùng nổ nhưng ta thì không thích bước chân vào giang hồ nữa.
Rồi lão chỉ bốn người sư đệ của lão tiếp :
- Và những sư đệ của ta đây cũng muốn ra khỏi vòng cương tỏa của võ lâm. Nhiên trách nhiệm gây dựng, chống đỡ võ lâm phải giao lại cho hậu sinh như hiền điệt chẳng hạn.
Đông Bích vội nói :
- Tiểu điệt chỉ sợ bất tài, bất trí nên đâu dám gánh vác chuyện lớn được.
Thánh Dược Độc Cô Sĩ nhìn bốn sư đệ của lão rồi nhìn Chiêu Hạ nói :
- Chiêu cô nương đây là giòng giống của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Võ Lâm tam tuyệt, thật không hổ. Bởi các sư đệ của ta đã hết lời khen tặng tuệ trí cũng như tài ba của cô nương. Như vậy nếu võ lâm mà có những anh tài như thế này thì thật là hết đất sống cho bọn gian tà.

Chiêu Hạ cúi đầu nói nhỏ :
- Lão bá lại chế tiểu nữ nữa rồi.
Tiếng cười sang sảng của Thánh Dược Độc Cô Sĩ Bạch Tòng Linh vang dội hòa lẫn tiếng cười của mọi người làm vui vẻ nơi đây.
Lão quay qua nói với Đông Bích :
- Hiền điệt à, tuy đã bình phục song tiểu điệt phải tịnh dưỡng chừng ba hôm thì mới hoàn toàn, đó là nhờ cơ thể hiếm có của hiền điệt đấy.
- Dạ! Tiểu điệt xin tuân ý sư bá...

Hồi 14
Thiên hạ đệ nhất nhân

Sau những ngày lưu lại Long Phụng cốc, với sự nồng nhiệt chăm sóc đối đãi của Thánh Dược Độc Cô Sĩ, đã gây nên bao luyến mến cho Đông Bích và Chiêu Hạ. Nhưng rồi giờ chia tay cũng phải đến. Đôi thanh niên thanh nữ là Đông Bích và Chiêu Hạ xa dần ngọn núi hình rồng và phụng châu đầu để ra khỏi cốc.
Họ mải miết đi nhưng chợt Đông Bích nói với Chiêu Hạ :
- Con bạch mã của Chiêu muội còn đây mà Hãn huyết bảo câu của huynh không hiểu còn chỗ cũ không?
Nhưng chàng chợt nghe tiếng ngựa hí vang lên từ nơi xa xa. Giờ đây không còn thính lực siêu phàm như trước nữa nên phải cố gắng vận công mơ nghe xa được. Tiếng ngựa lại vang lên một lần nữa, Đông Bích liền vui cười :
- Đúng rồi.
Chiêu Hạ nheo mày hỏi lại :
- Cái gì đúng rồi.
- Con Hãn huyết bảo câu.
- Có thật thế không?
- Đúng là tiếng hí của nó rồi.
- Làm sao gọi nó để nó biết mà đến đây.
Đông Bích liền tung người nhảy lên một đọt cây cao ngất, lấy tay bắt loa vận chân lực gọi con Hãn huyết bảo câu.
Nghe tiếng gọi, con ngựa hí lên từng tràng và sải vó về hướng của Đông Bích. Chàng nhảy xuống đứng cạnh Chiêu Hạ :
- Huyết mã đến rồi.
- Tại sao nó đến được?
- Có lẽ nó theo dấu lúc tiểu muội được tiểu ca đến nơi đây vì loại ngựa này chẳng những có sức lực mà còn khôn ngoan như người vậy. Nếu nó được huấn luyện thích nghi sẽ biết chiến đấu như một tay cao thủ võ lâm vậy.
Vừa lúc đó, con Hãn huyết bảo câu chạy tới chúi mỏm vào người Đông Bích mừng rỡ gặp lại chủ nhân.
Đông Bích vỗ về con huyết mã rồi nói với Chiêu Hạ :
- Chiêu muội, chúng ta hãy lên đường.
Chàng nhảy thót lên lưng huyết mã ra cương thì con bạch mã cũng mang nàng Chiêu Hạ bám theo sát gót.
Họ đi, đi mãi...

Cho đến một chiều nọ, trời trong xanh ngắt.
Đông Bích ghìm cương nhìn trước mặt nói :
- Chiêu muội à! Trước mặt cú mình cả một rừng tùng bao la, bát ngát, thật hùng vĩ quá đỗi.
Chiêu Hạ tiếp lời :
- Rừng tùng này thuộc dãy Tỏa Thiên Lĩnh nên nhiều kỳ tích thắng cảnh mà ít ai biết được.
- Tại sao vậy?
- Vì nơi đây đường xá hẻo lánh, hiểm nguy, hơn nữa có nhiều quái thú, nên chỉ có kẻ giang hồ võ lâm cao thủ là qua lại để tìm biết danh lam, kỳ tích hay những tay sưu tầm loại thảo dược hiếm thấy.
Hai người đang chuyện vãn thì bỗng nhiên trên nền trời có tiếng kêu thánh thót như tiếng sáo diều nhưng cung âm thật lạ lùng.
Chiêu Hạ vụt ngẩng đầu nhìn làm Đông Bích thấy lạ cũng nhìn theo thì thấy giữa trời cao thăm thẳm xuất hiện một con chim trắng như tuyết, liệng vòng rừng tùng.
Đông Bích vụt nói :
- Ồ! Con chim gì mà đẹp quá, thân nó trắng như tuyết vậy.
Chiêu Hạ chẳng nói chẳng rằng mà thò tay vào túi áo lấy một cái còi hình dáng kỳ lạ đưa vào miệng thổi lên mấy tiếng.
Tiếng còi cũng vút cao lên và vang thật xa thì liền đó, con chim tuyết từ trên nền trời cao xanh chao đi một vòng như tìm vị trí. Rồi Chiêu Hạ lại thổi lên một lần nữa. Chim trắng vỗ cánh rồi từ trên cao lao xuống thấp dần, thấp dần và giảm tốc độ hạ cánh từ từ, lượn một vòng rồi đáp trên vai Chiêu Hạ.
Thấy lạ, Đông Bích hỏi ngay :
- Ủa, con chim này sao tiểu muội lại gọi nó xuống được.
Chiêu Hạ vuốt ve con chim đáp :
- Nó là sứ giả của phụ thân tiểu muội đó.
Đông Bích thấy Chiêu Hạ đang mở nơi chân của con chim tuyết để lấy một tấm giấy ra đọc, nên hỏi :
- Có điều gì vậy Chiêu muội?
Chiêu Hạ xếp tấm giấy nhìn Đông Bích đáp :
- Phụ thân tiểu muội gọi tiểu muội về gấp.
- Có nói việc gì không?
- Không.
- Tiểu muội quyết định sao?
Chiêu Hạ đăm chiêu :
- Phụ thân tiểu muội một khi đã cho chim tuyết mang lệnh thư tìm tiểu muội tất nhiên có điều cần kíp.
- Như vậy tiểu muội phải về phục lệnh chứ để lão bá chờ mong.

Chiêu Hạ gật đầu :
- Chắc phải vậy rồi. bây giờ nhờ chim tuyết đem tin về trước và tiểu muội sẽ cấp tốc về sau.
Nàng lấy giấy viết mấy chữ rồi buộc vào chân chim. Xong nàng tung nó lên trên không. Con chim lượn đi mấy vòng rồi kêu lên một tràng thảnh thót, âm thanh lạ lùng rồi bay cao vào mây xanh khuất bóng.
Chiêu Hạ nhìn Đông Bích trìu mến :
- Đông ca, Đông ca hãy bảo trọng thân thể. Tiểu muội xin chia tay. Hẹn có ngày gặp nhau.
Đông Bích lúc này cảm thấy bồn chồn trong dạ :
- Chiêu muội, muội đi bình an.
Chiêu Hạ nhảy vút lên mình ngựa, nhìn chàng đăm đăm lòng héo hắt. Nàng chỉ gọi :
- Đông ca...
Rồi thúc ngựa sải vó lao đi.
Đông Bích cũng chỉ kêu :
- Chiêu muội!
Chàng đứng im lặng nhìn con bạch mã đưa Chiêu Hạ xa dần đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thở dài quay về thực tại.
Chàng nhủ thầm :
- Nàng thật tận tụy, hy sinh săn sóc ta.
Còn lại một mình, Đông Bích liền lên ngựa thả lơi cương để tự do cho huyết mã dẫn đường.
Đi được một đoạn đường, trời bỗng vần vũ. Mây đen kéo về nghịt trời. Rồi ánh chớp ngoằn ngoèo, giăng đầy trời với tiếng sấm nổ rền vang.
Đông Bích vội vã tìm chỗ núp mưa, thì thấy dựa mé rừng tòng có một động đá.
Chàng liền gò cương nhảy xuống, chui vào động đá và cho con huyết mã tha hồ thả vó nơi rừng tòng.
Đông Bích cần bước vào động đá để trú mưa, đinh ninh nơi đây là chỗ vắng người, chẳng ngờ vừa bước vào mấy bước thì bên trong một tràng cười lê thê vọng ra! Tiếng cười như ai oán bi thương.
Đông Bích giật mình dừng chân lại hỏi lớn :
- Ai?
Tiếng hỏi của Đông Bích vang lên thì tràng cười lúc nãy cũng im bặt! Trả lại cho động đá cảnh hoang vắng, tịch mịch với tiếng mưa đổ bên ngoài.
Đông Bích đứng một lúc lâu, vẫn không nghe một tiếng động nào khác.
Chàng lấy làm lạ, nhưng cũng bước sâu vào trong động cố tìm nguyên do tiếng cười quái dị lúc nãy.
Chàng còn đang thắc mắc thì tiếng cười lại nổi lên, làm cho Đông Bích càng

thêm kinh dị vì âm ba tiếng cười như một mãnh lực chấn người nghe.
Tiếng cười lại nổi lên lần nữa nên Đông Bích đoán chắc là nó phát xuất từ trong lòng động này, nhưng có lúc chàng nhận thấy không đúng hẳn vì nó cũng không phải là âm thanh vang vọng trong động này mà dường như văng vẳng ngoài muôn dặm.
Tiếng cười mỗi lúc một to và đều đều như mưa rơi gió thoảng như ai oán não nề.
Đông Bích không sao chịu nổi trước sự việc huyền bí này nên chàng lại cố tâm tìm kiếm nữa và điều làm chàng ngạc nhiên hơn là trong lòng động hoàn toàn hoang phế, nhện giăng khắp nơi, chứng tỏ đã lâu lắm không một ai ra vào.
Vài con dơi núi nghe tiếng động sợ hoảng hốt vỗ cánh bay vọt ra.
Đông Bích ngạc nhiên lẩm bẩm :
- Lạ thật! Trong động hoang vắng như thế này sao có tiếng cười? Không lý lại có ma ở trong động này hay sao?
Chàng rất thắc mắc và thầm nghĩ nơi này chắc có chuyện lạ lùng nhưng nhất thời chưa tìm hiểu được.
Thắc mắc đến ngơ ngẩn, Đông Bích thừ người ra.
Bỗng tiếng cười ma quái đó lại nổi lên. Lần này Đông Bích nhận thấy tiếng cười phát ra từ trong vách đá.
Chàng trầm giọng :
- Ngươi là ai?
Tiếng cười im bặt, Đông Bích để tai nghe ngóng một hồi rồi lại hỏi :
- Ngươi là ai, hãy xuất hiện!
Chàng vừa dứt lời thì bỗng nghe tiếng trầm lạnh như băng vang lên :
- Ha... ha... ha... Ta là ai? Nhà ngươi hỏi ta là ai à?
Đông Bích giật mình đánh thót một tiếng vì tiếng nói đó. Chàng hỏi lại một lần nữa :
- Nhà ngươi là ai? Tại sao lại ẩn mặt?
Giọng cười lại nổi lên dồn dập và gay gắt :
- Nhà ngươi là ai, đến đây làm gì?
Đông Bích không nhìn thấy người phát ra tiếng nói nhưng cũng trả lời :
- Tại hạ là Đông Bích.
- Đông Bích?
- Phải.
Đông Bích liền hỏi lại :
- Nhưng ngươi là ai? Hiện giờ ở đâu?
Giọng nói lạnh lẽo cất lên :
- Ngươi muốn biết ta, muốn gặp ta à?
- Vâng... đúng vậy.

Bỗng tiếng cười vang dội cả động đá làm Đông Bích khó chịu hét lên :
- Tại sao ngươi cười quái gở như vậy?
Giọng nói âm ma lạnh lùng như băng tuyết hỏi lại :
- Gặp ta, biết ta để làm gì?
Đông Bích còn đang lúng túng thì có tiếng cười gằn :
- Ngươi muốn gặp ta vì tính hiếu kỳ chăng?
Đông Bích liền đáp :
- Vâng... đúng thế!
Giọng âm ma phá lên cười rũ rượi. Tiếng cười như điên như dại, không có nghĩa lý gì cả. Giọng cười kéo dài một lúc khá lâu, cuối cùng chấm dứt bằng câu hỏi :
- Ngươi đang đứng tại đâu?
Đông Bích đáp :
- Giữa lòng thạch động.
- Ngươi hãy đi vào trong cùng lòng động.
Đông Bích muốn biết việc quái gỡ này sẽ đưa chàng đến đâu nên chàng không hề chống chế, tuân lệnh bước mau vào trong lòng động. Giọng lạnh lùng vang lên :
- Ngươi hãy quay sang phía hữu và tìm xem có tảng đá khắc hình con mãng xà không?
Đông Bích làm y theo lời, lấy tay dò dẫm trên vách đá rồi gật đầu đáp :
- Có, có! Tại hạ tìm đầu rồi.
- Ừ! Thế thì ngươi nắm lấy đầu con mãng xà xoay một vòng về phía tả xem sao?
Trong lúc Đông Bích còn đang do dự, thì có tiếng vang ra :
- Sao? Ngươi ngại à! Ngươi không muốn gặp ta sao?
Đông Bích vì câu nói khích hơn nữa chàng không sợ nguy hiểm, quyết tâm khám phá hiện tượng kỳ lạ này, nên liền cầm đầu con mãng xà, quay một vòng về phía tả. Bỗng chàng giật lùi lại, vì có tiếng xè xè phát ra. Tức thì, vách đá nứt ra thành một ô vuông, đó chính là con đường hầm ăn sâu vào trong lòng núi.
Giọng cười âm ma quỷ quái cười lên như điên như dại đến như công lực của Đông Bích mà cũng phải vận công để khỏi chấn động kinh mạch do tiếng cười phát ra.
Chàng không còn lầm nữa, giọng cười quái gỡ đó do từ miệng hầm này phát ra. Chàng đưa mắt nhìn vào miệng hầm nhưng chỉ thấy bóng tối âm u, từ bên trong xông lên một mùi không khí khó thở.
Chàng nhủ thầm :
- Người hay ma quái mà sống trong cảnh âm u như vậy? Nếu là người thì tại sao tự chôn mình vào hang sâu thăm thẳm này để làm gì?

Giọng âm ma lại từ trong hầm tối vọng ra :
- Ngươi sợ rồi sao? Tại sao ngươi đã mở cửa mà không dám chui vào địa lao?
Đông Bích liền thu mình chui vào miệng hang địa đạo tối đen, không rõ đi về đâu. Đông Bích lần theo vách đá vào trong, qua một khúc quanh, thì chàng đến một khoảng bằng phẳng. Nơi đây rộng thênh thang, chàng vận hết chân lực quan sát chung quanh, nhưng đâu cũng tràng ngập bóng tối, không thấy một bóng người hay một quái vật nào cả.
Đột nhiên giọng âm ma nổi lên sau lưng chàng.
- Ngươi đã vào đến đây rồi ư?
Đông Bích vội quay phắt người lại. Lúc này bóng tối đã làm cho chàng quen mắt và tập trung nhãn lực nên chàng nhận ra bóng người ở góc gian hầm đang im lặng như pho tượng. Mái tóc bạc phơ dài thườn thượt rủ xuống che phủ cả mặt mày trông đúng là một quái nhân.
Đông Bích nhẹ bước lần đến, rồi mạnh dạn hỏi :
- Lão tiền bối là ai? Sao lại ở chốn này?
Quái nhân cười khúc khích từng tiếng rồi vui vẻ đáp :
- Tiểu tử can đảm lắm, thật đáng khen.
Đông Bích chận lời :
- Tại hạ muốn biết lý do mà lão tiền bối ở trong hang động này.
Quái nhân buồn bã nói :
- Chuyện của ba mươi năm về trước ta phải sống nơi đây chẳng khác nào một con quỉ đói trước địa ngục. Thế mà ta đã cố gắng trải qua suốt thời gian dài dằng dặc ấy.
Đông Bích nghe nói, biến sắc vội ngắt lời hỏi :
- Lão tiền bối nói sao? Người sống trong hầm tối hơn ba mươi năm rồi sao?
- Đúng vậy, ta đã trầm thân nơi địa đạo trải hơn ba mươi năm rồi.
- Tại sao lão tiền bối không ra ngoài trong lúc cửa địa đạo có thể đóng mở được dễ dàng?
Quái nhân rú lên một tràng cười cay đắng :
- Tiểu tử, ngươi không trông thấy hình dáng ta thế nào sao?
Vừa nói quái nhân vừa đưa tay hất mái tóc phủ dầy, để lộ một khuôn mặt xương xóc và hai lỗ mắt sâu như hai lỗ giếng. Toàn thân gầy đét như bộ xương khô, cứ nhìn vào vẻ mặt, Đông Bích biết ngay quái nhân có hơn trăm tuổi. Chàng lại quan sát thì thấy hai ống chân của quái nhân bị xiềng bởi một sợi xích gắn chặt vào đá. Quái nhân liền đứng lên kéo lê chiếc xiềng, nghiến răng nói :
- Tiểu tử, ngươi đã thấy đôi chân của ta rồi chứ? Như thế ta còn đi đâu được nữa?
Đông Bích tỏ vẻ thương hại :

- Lão tiền bối, tại sao thân thể lão tiền bối ra nông nỗi này, hơn nữa xích sắt kia có thể phá hủy kia mà?
Đôi mắt sâu hoắc của lão quái nhân đột nhiên phát ra hai luồng nhãn quang sáng rực quay nhìn vào mặt Đông Bích. Cứ như nhận xét của chàng thì công lực của quái nhân thâm hậu, không biết đến bực nào.
Quái nhân không đáp, chỉ hừ một tiếng rồi nói :
- Tiểu tử, ngươi lùi lại sau ba bước rồi đánh vào ta một chưởng xem sao?
Đông Bích lắc đầu :
- Lão tiền bối muốn giao tranh với tại hạ?
- Không! Ta đứng yên để cho ngươi đem hết nội công đánh vào ta một cái xem sao?
Đông Bích từ chối :
- Vì sao lão tiền bối dạy chuyện quái gỡ như vậy? Lão tiền bối không muốn sống nữa, muốn nhờ tại hạ kết liễu mạng sống ư? Tại hạ không làm được chuyện ấy, bởi vì lão tiền bối không có oán thù gì với tại hạ.
Quái nhân cười lanh lảnh :
- Tiểu tử, ngươi đừng nghĩ như vậy, nếu ta muốn quyên sinh thì còn nhiều cách êm ái hơn, cần gì phải phiền đến ngươi. Sở dĩ ta muốn ngươi xuất thủ là cố ý muốn cho ngươi biết một việc tối quan trọng.
Đông Bích mắt nhìn lão quái :
- Tối quan trọng?
- Chính vậy!
- Thì xin lão tiền bối cứ nói, đừng bày chuyện quái quắt làm gì.
Lão quái lắc đầu :
- Việc ta sắp nói ra tuy quan trọng thật, nhưng nếu ngươi không làm theo lời ta thì ta không thể nói ra.
Đông Bích cau mày :
- Lão tiền bối dạy sao?
- Ngươi vận hết nội công đánh ta một chưởng.
- Nếu có tai hại với lão tiền bối?
- Ta không oán trách ngươi.
- Lão tiền bối vẫn tỉnh trí đấy chứ?
- Ta không là người điên!
- Lão tiền bối không đem sinh mạng ra làm trò đùa đó chứ?
Quái nhân ngước mặt nhìn chàng giọng cảm tình :
- Tiểu tử, ngươi có nhiều thiện tâm và trung hậu lắm. Thôi được, ngươi hãy đánh một chưởng vào vách động ta xem.
Đông Bích liền đáp :
- Điều này tại hạ có thể vâng lời lão tiền bối được.
Vừa nói, chàng vừa lùi lại ba bước, hai tay cuốn tròn, vận công lực nhằm

vào mỏm đá nơi bức vách tung chưởng với mười thành công lực.
- Bùng! Bùng!...
Địa đạo rung rinh, cát bụi bay mù mịt, tiếng đá rơi lào xào không thấy gì nữa cả. Đông Bích liền thu chưởng lại quay nhìn lão quái. Nhưng quái nhân có vẻ suy nghĩ liền nói :
- Ngươi hãy thi triển mười chưởng liên tiếp ta xem.
Đông Bích chưa rõ ý định của lão quái nhân, song nghĩ rằng không có điều gì thiệt hại nên chàng đổi bộ tung liền mười chưởng liên tiếp vào vách động. Mười chưởng này không theo một môn phái võ công nào nhất định và cũng không có sự liên hợp, ăn khớp nhau.
Sau trận mưa đá bụi mờ chưởng phong lắng lại, lúc này lão quái nhân lại cười hì hì :
- Tiểu tử, chưởng pháp của ngươi học ở đâu mà phức tạp thế? Nó bao gồm của nhiều môn phái, cả chánh lẫn tà, như thế võ công của ngươi tất nhiên cũng vậy rồi.
- Lão tiền bối nói phải lắm.
- Lão có một ý kiến này.
- Xin lão tiền bối cứ nói.
- Về công lực của ngươi đã đạt đến chỗ thượng thừa, chắc chắn với niên kỷ đó thì ta đoán không lầm là ngươi đã có duyên may hưởng thụ kỳ duyên. Thứ đến các huyệt mạch của ngươi đều được thông suốt song hình như hai yếu huyệt huyền quan cũng vừa mới đã thông nên công lực chưa có thời gian kết hợp.
Lão ngưng lại rồi tiếp :
- Thứ ba là những võ công của ngươi, phải có người chỉ điểm để biết kết hợp mà sử dụng, tất sẽ đạt được ưu điểm tuyệt đối.
Lão quái nhân dừng lại rồi suy nghĩ tiếp :
- Còn một điều này nữa, và cũng là điều quan trọng không biết ngươi có bằng lòng nghe không?
- Lão tiền bối cứ chỉ dạy.
Lão quái gật gù :
- Điều này là ta muốn đề cập đến chưởng pháp. Vì ta thấy trong mười chưởng của ngươi đều tạp nhạp mà không biết liên hợp lại và hơn nữa còn nhiều chỗ hở cũng như uy thế của những chưởng đó chưa phải là vô địch giang hồ. Vì vậy ta muốn tiểu tử luyện một pho chưởng mà trước đây một trăm năm mươi năm đã thất lạc ở trong giang hồ.
- Tại sao lão tiền bối không luyện pho chưởng pháp ấy?
- Khi ta được pho chưởng pháp ấy thì không đủ công lực vì hai huyệt huyền quang của ta vẫn chưa được đả thông. Rồi đến khi thời gian trôi qua đủ để ta tập luyện tăng công lực thì một biến cố đại nạn đến với ta và ta phải mang

thân tàn bại này.
- Mà ai hại tiền bối như vậy?
- Chuyện này ta sẽ kể cho ngươi nghe sau. Bây giờ ta muốn ngươi học pho chưởng pháp đó và nhận với ta một điều kiện.
- Như thế chẳng qua đó là một sự đổi chác.
Quái nhân lắc đầu với giọng cương quyết :
- Sở dĩ ta kéo dài mạng sống của ta suốt hơn ba mươi năm trong địa ngục này là để tìm cơ hội báo thù.
- Việc trả thù thì vãn bối không dám từ chối, nhưng vấn đề luyện tập pho chưởng pháp thì vãn bối nhận thấy bất tiện lắm.
- Tại sao ngươi lại nghĩ vậy? Ngươi chớ có khách sáo, việc này không phải là chuyện ân huệ mà là chuyện trao đổi nhau thôi. Ta đưa bộ chưởng pháp cho ngươi luyện vì ta nhận thấy ngươi đủ công lực và nếu được chỉ điểm, ngươi sẽ được hoàn thành ước nguyện của ta một cách không khó và như vậy, ngươi vì ta trả thù, chỉ có thế.
Đông Bích vẫn ấp úng :
- Điều này... sợ không ổn, vì tuy vãn bối vẫn chưa bái sư nhưng cũng đã lạy di thể Bá Nhược Du kiến Anh làm sư phụ thì giờ đây làm sao học được pho chưởng pháp này?
Lão quái nhân cười thỏa mãn :
- Tiểu tử, ngươi thật là một người trung hậu, nhưng vấn đề này ngươi khỏi phải bận tâm.
- Như thế nghĩa là sao?
- Chuyện bái sư cũng sẽ không xảy đến cho ngươi, vì pho chưởng pháp này không phải là tuyệt nghệ của ta, mà là của tiền nhân lưu lại. Ở đây ta đã bỏ suốt ba mươi năm để tìm hiểu bộ chưởng pháp phức tạp này mà chỉ vẻ lại cho ngươi. Như thế ta đâu phải là sư phụ mà ngươi lo.
Đông Bích gật đầu :
- Sở dĩ vãn bối đề cập đến vấn đề trên không phải muốn từ chối nhận tiền bối là sư phụ, song hành động như vậy không phải đạo. Mong lão tiền bối thông cảm cho.
Lão quái nhân đôi mắt sáng rực lên cười khoan khoái :
- Phải! Phải lắm! Như vậy thì ngươi bằng lòng giúp ta rồi phải không?
- Vâng! Vãn bối xin đa tạ lão tiền bối có lòng ưu ái, vãn bối nguyện đem hết khả năng để làm vừa lòng lão tiền bối.
- Thế là chúng ta có thể bắt đầu.
Lão quái nhân đi lại phía bệ đá lấy ở phía dưới ra một quyển sách mỏng rồi với tay kéo cái hộc trên tường thì một luồng ánh sáng do viên dạ minh châu chiếu ra, để soi rõ quyển sách với mấy chữ Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp.

Lão quái nhân liền trao cho Đông Bích và bảo chàng :
- Quyển chưởng pháp này, ngươi cứ lật ra xem sẽ thấy nó hết sức phức tạp mà chính ta đã hơn nửa đời người để tra cứu nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên mà ta phải dở dang công trình.
Lão chỉ vào trang đầu của pho sách giảng giải :
- Toàn bộ Âm Dương Thiên Toàn chưởng gồm có ba chiêu thức, đó là Huyết Quang nhất thức. Chiêu này khi sử dụng sẽ gây ra một màn quang đỏ rực và chưởng phong thoát ra sức nóng kinh hồn. Chiêu thứ hai là Lục Quang nhị thức. Với chiêu thức này người sử dụng sẽ phát huy được kình lực cực âm nên có thể làm thủy lượng thành băng giá. Chiêu thức thứ ba tức là Âm Dương Thiên Toàn chưởng, chiêu thức này mới thật là quan trọng và phức tạp vô cùng. Vì nó dung hòa khí lực âm dương, cùng sử dụng song chưởng hợp nhất mới phát huy được kình lực vô biên mà chưa có chưởng lực nào trong lâu nay khả dĩ so sánh được. Từ ba chiêu thức trên tùy theo linh cơ của mỗi người mà sử dụng cũng như áp dụng trong mọi trường hợp một cách hữu hiệu.
Đông Bích say sưa nghe lão quái nhân giảng giải rồi đột nhiên chàng hỏi :
- Trước khi luyện chưởng pháp này, vãn bối xin được thỉnh danh lão tiền bối.
- Chuyện này chưa cần thiết, sẽ nói đến sau khi ngươi luyện xong bộ chưởng pháp này.
Đông Bích không hỏi nữa, liền nói :
- Vãn bối xin lãnh ý.
Thế rồi lão quái nhân mang sở học của mình để bổ túc thêm vào những khuyết điểm cũng như chỉ điểm kếp hợp các loại võ công mà chàng đã am tường rồi sau đó lão quái nhân giảng giải cặn kẻ để Đông Bích dễ dàng thu nhập về pho chưởng pháp trên.
Với căn cơ đặt biệt và trí tuệ thông minh cùng với công lực lần gặp thiên duyên, nên chàng đã thành công mau chóng.
Qua bảy ngày đêm lo tập luyện, Đông Bích đã hoàn tất bộ chưởng pháp hi hữu này.
Lại thêm ba ngày nữa, lão quái nhân chỉ điểm để kết hợp các võ công chàng đã thu thập.
Đến ngày thứ mười một, lão quái nhân bèn nói với chàng :
- Tiểu tử, hôm nay là ngươi đã thành công trọn vẹn rồi, ta hy vọng với tài lực của ngươi sẽ làm rạng danh ngươi trên chốn giang hồ và chuyện riêng của ta sẽ được dàn xếp ổn thỏa.
Đông Bích ôn tồn nói :
- Thưa tiền bối, trước hết vãn bối xin thỉnh danh của tiền bối.
Lão quái nhân nhìn lên trần đá đen kịt lởm chởm giọng chậm rãi :

- Ta đã sống trên cõi đời này hơn một trăm năm rồi. Mà hơn năm mươi năm về trước họ gán cho ta là Thiên hạ đệ nhất nhân với tên cha mẹ đặt là Chung Nhật Sơn.
- Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn?
- Ừ! Ngươi ngạc nhiên lắm sao?
- Thưa vâng, vì trên võ lâm ai cũng nhắc đến tiền bối và cứ tưởng rằng tiền bối đã gia tịch rồi. Nhưng chính vãn bối lại kinh ngạc còn vì với lão tiền bối mà còn bị hãm hại như thế này thì kẻ thù của tiền bối ắt phải là kẻ ghê gớm lắm.
- Đúng mà cũng không đúng, vì kẻ ấy chính là đồ đệ duy nhất của ta.
- Đồ đệ của tiền bối?
- Đúng, chính là đồ đệ của ta.
- Nhưng vì sao lão tiền bối bị hại?
- Cũng vì lòng tham và sự phản trắc con người.
- Thế là nghĩa gì?
Lão quái nhân tức Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn giọng âm trầm kể lể :
- Sau bảy ngày đêm luận tranh võ học trên đỉnh Phong Vân với các nhân vật võ lâm giang hồ, rồi ta được tặng cho danh hiệu danh dự ấy thì ta lại đi ra vùng ngoại Mông để tìm danh lam thắng cảnh tiêu diêu thoát trần. Nhưng rồi ta lại gặp được kỳ tích và được quyển Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp và Đoạn Hồn tuyệt chưởng. Ta đã nghiên cứu Đoạn Hồn tuyệt chưởng và nhận thấy chưởng lực này có sức tàn phá kinh khiếp song lúc luyện chưởng phải ngâm tay vào bụng của một trăm thiếu nữ thì mới luyện thành. Thấy vậy ta không quan tâm đến và ta cũng giảng giải cho tên đồ đệ của ta vừa mới thâu nhận, hắn cũng là người ngoại Mông.
Lão quái hừ lên một tiếng, mắt sáng rực căm hờn :
- Lúc đầu nó ngoan ngoãn, nhưng lòng người khó dò nên trong một đêm vô tình, hắn âm thầm lập mưu hại ta và đoạt quyển Đoạn Hồn tuyệt chưởng. Song cũng may lúc đó ta đã học thuộc bộ Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp và hủy đi nên hắn không cướp được. Và quyển sách này ta đã viết lại sau này. Do đó, hắn dùng dây sắt đặc biệt này xuyên xương chân lão, giam nơi địa huyệt này. Hắn hy vọng ta sẽ chỉ rõ cho hắn, vì hắn biết ta đã học thuộc, nên hằng năm hắn đến gặp ta một lần. Song năm năm nay ta không thấy hắn lại nữa. Không biết hắn sống chết thế nào? Vì vậy ta nhờ tiểu tử tìm hắn báo thù cho ta.
- Nhưng hắn tên gì thưa lão tiền bối?
- Hắn mang tên Thác Kha Lợi.
- Thác Kha Lợi?
- Ngươi biết hắn.

- Không, một tên quá xa lạ.
Đông Bích ngập ngừng nhìn lão quái rồi hỏi :
- Dây xích của lão tiền bối có thể bức phá được không?
- Được, ngươi làm được. Song ta biết ta phải về với tổ tiên rồi nên chuyện ấy không cần nữa.
Lão nhìn Đông Bích một cách trìu mến :
- Hôm nay ta đã mãn nguyện rồi. Nhưng ta còn một nguyện ước sau cùng nữa nếu ngươi vui lòng ta sẽ không còn tiếc khi xuống tuyền đài.
Đông Bích hỏi mau :
- Điều gì xin lão tiền bối cứ dạy. Vãn bối xin hết sức thi hành.
Lão nhìn Đông Bích rồi gật gù :
- Bao nhiêu công lực của ta tu luyện hơn trăm năm, nếu ngươi nhận lấy mới mong đương đầu với võ lâm phức tạp điêu ngoa.
- Nghĩa là...
- Nghĩa là ta sẽ trút hết công lực cho ngươi.
Đông Bích do dự không muốn tiếp nhận, kính trọng nói :
- Lão tiền bối xin chớ làm thế!
Chung Nhật Sơn chận lời :
- Ta sắp chết, gần trăm năm công lực do ta rèn luyện để mất đi cũng chẳng ít gì. vậy ngươi ngồi đây ta đem hết nội công chân nguyên truyền sang cho ngươi để ngươi có đủ sức thi tài báo thù cho ta. Vì hiện nay, tên đồ đệ phản sư ấy có lẽ đã hơn ta thì làm sao ngươi báo thù được.
- Nhưng làm như vậy lão tiền bối sẽ chết ngay tức khắc!
- Hừ! Đã chết sớm muốn nào có ích gì? Nếu ngươi không nhận thì ta tự sát trước mặt ngươi ngay.
Đông Bích thấy Chung Nhật Sơn lão quái đã cương quyết nên không thể cưỡng lời. Nước mắt chảy ràn rụa quanh má, chàng ngồi xuống trước mặt Đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn lão quái.
Lão quái nhân, không nói năng gì nữa liền đưa hai ngón tay đặt vào huyệt Mạng Môn của Đông Bích, rồi vận hết chân lực truyền sang.
Đông Bích cảm thấy một luồng hơi nóng từ ngoài truyền qua Thiên linh cái, chạy xuống Đan Điền, chi lưu khắp người. Ban đầu còn dễ chịu, sau đến độ nóng ran cả người.
Trong lúc đó, Đệ nhất nhân lão quái nguyên lực lần khô cạn, đôi mắt sáng quắt của lão ta mờ dần, mồm há hốc, hơi thở hổn hển. Cuối cùng, Chung Nhật Sơn lão quái ngã lăn ra chết. Đông Bích khóc rống lên, rồi ôm xác lão quái khóc thảm thiết.
Qua cơn bi lụy, chàng liền đặt thi hài lão quái trên bục đá rồi lạy trước thi hài, khấn nguyện :
- Vãn bối là Đông Bích, nguyện đi tìm cho được Thác Kha Lợi mà trả xong

mối thù này.
Lễ xong, chàng bước ra cửa động đóng lại và dùng mấy tảng đá lớn để lấp cửa động.
Xong đâu đó chàng mới rời nơi hang động, ra đi thâm tâm mang đầy xúc cảm và kỷ niệm này.

Hồi 15
Xác chết ngập Tô gia trang

Nói về Tô Tiểu Bình, sau khi tình cờ gặp Đông Bích, thì hình ảnh của chàng trai tuấn tú Đông Bích đã chiếm trọn trái tim nàng. Nàng phát họa một tương lai, ước vọng tình ái bên cạnh Đông Bích nên nàng nôn nóng trở về gia trang sau khi đến báo tin về tình hình phức tạp của võ lâm, mà cha nàng đã ghi rõ trong thư để gởi đến cho sư thúc nàng.
Mặc dù bên gia đình sư thúc nàng muốn lưu nàng lại một thời gian song nàng nhất quyết trở về với lý do là phải săn sóc phụ thân nàng.
Với lý lẽ hiếu thảo đó, sư thúc nàng đành để nàng về với gia đình. Nhưng ai có biết đâu sở dĩ nàng muốn trở về gia trang gấp là muốn gặp phụ thân để xin phép được đi nhiều nơi hy vọng tìm gặp Đông Bích để thỏa lòng mong nhớ.
Tình yêu đến với cô gái gia phong này cũng rất mãnh liệt. Một thứ tình yêu trong trắng, ấp ủ và bộc cháy trong tâm tư.
Rồi đến một buổi chiều nọ...
Khi trời chiều bảng lảng ánh nắng vàng. Gió đưa hiu hắc miền sơn giả, ánh nắng yếu ớt rải rác trên cành hoa, kẽ lá như đượm vẻ u buồn.
Dưới triền Bạch Mã sơn, một đôi thiếu nữ đang sải ngựa về hướng Tô gia trang, được xây cất một cách hùng vĩ trên miền đồi này.
Đôi tuấn mã ghìm cương dừng lại trước cổng gia trang không ai khác hơn là Tô Tiểu Bình là ái nữ duy nhất của trang chủ Tô Mạc Dung cùng Hồng Yến.
Hai cô gái nhảy nhanh xuống ngựa chạy vào cổng Tô gia trang. Nhưng khi Tô Tiểu Bình lướt qua cổng, bỗng giật mình dừng lại, dưới chân nàng một khung cảnh hãi hùng hiện ra, làm cho nàng kinh hoàng rú lên một tiếng thất thanh.
Trước mặt nàng, hai ba cái xác chết không đầu, nằm vắt vẻo, máu chảy lan tràn trên mặt đất. Đôi mắt tròn xoe, mặt mày xám nhạt, Tô Tiểu Bình trố mắt nhìn vào xác chết. Cứ như bộ y phục của những xác chết này, nàng đã nhận ra được là ba vị đầu mục của Tô gia trang.
Nỗi lo lắng, bi thương làm nàng chết điếng. Nàng như sực nhớ đến việc gì, nàng vội đứng lên, tung cánh cửa chạy bay vào nhà gọi :
- Gia gia ơi! Gia gia...
Tiếng kêu của Tô Tiểu Bình vang động cả gian nhà mà bên trong không một tiếng trả lời.
Hình như nàng cảm thấy có một hiện tượng nguy hiểm cho phụ thân nên

nàng đẩy tung cánh cửa phòng, chỗ phụ thân nàng thường nằm. Nhưng gian phòng vẫn vắng tanh, đồ đạc bảo thư đều bị lục lọi tung tóe khắp nơi.
Nàng quay người ra thì cũng gặp Hồng Yến chạy vào. Hai người tiếp tục chạy khắp gia trang, nhưng mọi nơi đều chỉ thấy máu rơi, người chết nằm la liệt. Có thể nói toàn thể Tô gia trang đều bị thảm sát.
Đứng trước cảnh hãi hùng này, dù có gan đồng dạ sắt cũng không thể bình tĩnh được nữa. Nhưng vì quá bi thương và sợ hãi làm cho Tô Tiểu Bình và Hồng Yến sững sờ, không sao khóc được nữa.
Căn nhà bi thảm trở về với vắng lặng như hăm dọa, như khủng bố hai người.
Lúc đó bỗng có tiếng hỏi :
- Tiểu thư? Tiểu thư về đấy sao?
Tô Tiểu Bình quay phắt lại, mắt mở lớn ngạc nhiên :
- Trời! Nhũ mẫu...
Nàng vừa thốt xong liền sà người ôm chầm lấy bà nhũ mẫu giọng nghẹn ngào :
- Nhũ mẫu, phụ thân con đâu. Tại sao gia trang lại lâm vào cảnh thảm sát bi thương này. Ai gây nên?
Bà nhũ mẫu nước mắt chảy dài cất giọng kể lể :
- "Trưa này, gia trang vẫn yên bình bỗng từ đâu, rất đông những nhân vật võ lâm bất thần xâm nhập gia trang chúng ta. Mặc dù những đầu mục đã chận hỏi nhưng bọn chúng bất kể nên cuộc xô xát đẫm máu xảy ra.
Lúc đó nhũ mẫu chạy đi thông báo cho trang chủ và một cuộc báo động toàn gia trang này. Sau đó nhũ mẫu thấy bọn chúng tàn sát khủng khiếp quá nên nhũ mẫu phải chạy ẩn mình vào đống cỏ khô nơi tàu ngựa.
Từ đó nhũ mẫu không còn thấy gì nữa, chỉ nghe tiếng la hét não nề, khủng khiếp chưa từng nghe trong đời nhũ mẫu.
Tiếng la hét ấy vang lên khắp nơi trong gia trang, rồi dần dần im bặt, không còn nghe một tiếng động nào nữa.
Nhũ mẫu lúc ấy mới chui ra và bỗng nghe có tiếng vó ngựa, tưởng bọn chúng trở lại nên phải ẩn trốn nữa. Sau cùng nghe được tiếng của tiểu thư nên nhũ mẫu liền ra đây."
Tô Tiểu Bình hỏi lại :
- Như vậy, nhũ mẫu có thấy phụ thân của con đâu không?
Bà ta lắc đầu sụt sùi :
- Nhũ mẫu không thấy được Trang chủ, nhưng theo nhũ mẫu dự đoán là Trang chủ đã bị bắt rồi.
- Bị bắt rồi?
Tô Tiểu Bình hơi kinh ngạc rồi hỏi lại lần nữa :
- Nếu bị bắt thì phụ thân của con chưa chắc đã chết?
- Nhũ mẫu cũng mong như vậy.

Lúc này Hồng Yến cũng chen vào :
- Như vậy chúng ta hãy tìm cho ra dấu vết chúng đi.
Tô Tiểu Bình than thở :
- Bây giờ biết đâu mà tìm đây?
Cảnh tượng bây giờ trở nên bi thảm với những người còn lại nơi đây. Đâu đâu cũng đầu rơi máu chảy, chết chưa nhắm mắt, chết uất ức hằn học. Thật là não nề.
Giữa lúc đó, từ xa xa bên ngoài, thỉnh thoảng có một giọng cười lạnh như băng, thoảng theo gió hắt vào.
Giọng cười này làm cho Tô Tiểu Bình bất giác lạnh cả mình, nàng ta bỗng hét lên :
- Quân giết người khốn nạn.
Nhưng giọng hét của nàng vừa thoát ra khỏi cổ đã nấc nghẹn. Tiếng cười bên ngoài nổi lên lạnh lùng hơn, và tiếp theo giọng nói trầm trầm vọng vào :
- Tiểu a đầu! Sao ngươi hồ đồ đến thế? Ai là kẻ giết người?
Lời nói vừa dứt thì một lão già, người tròn lẳn, mắt híp gần như không thấy đôi tròng mắt, sà vào cạnh Tô Tiểu Bình. Tiếp theo là một chàng công tử trang phục diêm dúa, ánh mắt dâm tà lả lướt đưa tình. Chàng công tử kia nhìn Tô Tiểu Bình một cách suồng sã, rồi đỡ lời khi lão lùn định lên tiếng. Hắn bước đến gần bên Tô Tiểu Bình hơn rồi nói :
- Ồ! Tô gia trang này có một giai nhân tuyệt đẹp, tuyệt đẹp.
Rồi hắn nháy mắt cho lão lùn và tiếp lời :
- Cái việc giết người này, bổn công tử đây sẽ điều tra giúp cho.
- Hừ! Quân giả nhân giả nghĩa, cầm dao giết người, giờ lại hèn nhát chối phăng à?
- Không, đời nào có thế.
Rồi hắn đảo mắt nhìn cả gia trang ngập xác chết, quay lại nói với lão lùn :
- Thúc thúc, thế này là chúng ta đã đến chậm một bước rồi.
- Đúng như vậy.
- Thúc thúc có hồ nghi cho bang phái nào không?
- Theo ta, chỉ có cao thủ tuyệt cung mới đi trước ta một bước. Thật tức chết đi được.
Nghe bọn người lạ mặt mới đến đối đáp với nhau, Tô Tiểu Bình tức giận hét lên :
- Quân cẩu trệ, thì ra chúng bây cũng định giết hại toàn thể Tô gia trang của ta à!
Lão lùn cười giả lã :
- Ồ! Tiểu thư sao nóng tánh thế.
Tô Tiểu Bình vẫn chưa nguôi giận, nàng tiếp :
- Với lũ chúng bây, nói thế cũng chưa là nặng lắm đâu. Ta hỏi tại sao chúng

bây lại muốn sát hại Tô gia trang? Theo chỗ ta biết thì gia trang cây đâu có gieo thù kết oán với bọn mi.
Lão lùn cũng cố nén nhưng vẫn không dằn được tức giận trước lời mắng chửi của nàng. Tên công tử đứng bên cạnh lão lùn biết rằng thúc thúc mình sắp nổi giận, vì muốn lấy lòng người đẹp nên chàng ta vội nói :
- Cô nương! Cô đừng chọc giận thúc thúc ta mà mang họa đấy. Chúng ta đến đây với mục đích là cứu viện cho Tô gia trang mà thôi.
Hồng Yến nãy giờ đứng yên lặng, bỗng cười gằn nói :
- Ai mà tin được miệng lằn lưỡi mối của chúng bây.
- Hừ! Bàng Ngọc, chớ nhiều lời với bọn a đầu đó làm gì, hãy hành động đi thôi.
Chàng công tử tên là Bàng Ngọc bây giờ mới để lộ mặt thật, hắn nói :
- Thúc thúc! Tại tiểu điệt muốn nâng niu, vuốt ve nàng một tý đó thôi. Nhưng giờ tiểu điệt xin tuân mạng thúc thúc vậy.
Tô Tiểu Bình nghe Bàng Ngọc nói vậy, nàng tức giận mặt bừng bừng sát khí :
- Tiểu tặc, đừng nói giọng ngông cuồng, hãy tiếp chiêu của bản cô nương đây.
Vừa nói nàng vừa vung tay định tung chưởng tấn công Bàng Ngọc nhưng chưởng phong chưa kịp tung ra thì đôi mắt của nàng đã hoa lên và đứng bất động trong thế đang tấn công.
Bàng Ngọc vừa chớp thân người điểm nhanh huyệt đạo của Tô Tiểu Bình đến nỗi Hồng Yến đứng ngay bên cạnh mà không rõ y đã ra tay bằng cách nào. Thấy tiểu chủ bị nạn, nàng hét tung chiêu vào Bàng Ngọc.
- Cẩu trệ! Dám xúc phạm đến tiểu thư của ta, thì phải chết.
Tiếng chết vừa dứt thì chưởng phong của nàng đã quét đến Bàng Ngọc. Trong một thoáng bất ngờ nên Bàng Ngọc thân ảnh lùi lại một trượng để tránh.
Hồng Yến rượt theo định tấn công tiếp nhưng lão lùn đã cười khì.
- Tiểu a đầu. Tại ngươi muốn chết thì đừng oán trách gì ta nhé!
Lời nói vừa dứt thì Hồng Yến đã vút lên và lăn lộn dưới đất một lúc thì tắt thở.
Tô Tiểu Bình tuy bị điểm huyệt nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, nàng chỉ thấy lão lùn vừa hoa tay lên là Hồng Yến đã thảm tử ngay, lòng căm hận dâng lên mắt, làm đôi mắt nàng đỏ ngầu và mở lớn ra thiếu điều rách khóe mắt, Bàng Ngọc trông thấy vậy vội nói :
- Tô tiểu thư à, sá gì một con a hoàn mà nàng lại lộ vẻ tức giận đến thế. Về đến Huyết Hoa động ta sẽ cho nàng nhiều đứa ngoan ngoãn hơn.
Vừa nói Bàng Ngọc vừa vuốt má Tô Tiểu Bình. Trong cơn thất thế, nàng chỉ còn biết ngoảnh mặt nhìn sang một bên mà không thốt được lời nào.

Bàng Ngọc thấy vậy thì phì cười tiếp :
- Phụ thân ta là Động chủ Huyết Hoa động với đại danh là Huyết Chưởng Bàng Liêu Đồ. Người khó tánh lắm đó. Làm dâu mà ương ngạnh như nàng thì khó sống lắm.
Lão lùn nãy giờ đứng yên mỉm cười nhìn cháu tán tỉnh Tô Tiểu Bình giờ mới lên tiếng :
- Thằng súc sanh này tuyệt thật. Trước mặt thúc thúc nó mà nó lại để lộ chân tướng si tình ra mà không sợ bị quở phạt thì thật là đáng khen thay.
Bàng Ngọc nói :
- Thúc thúc lại phá tiểu điệt nữa rồi.
Lão lùn lắc đầu :
- Thôi, chúng ta trở về động phủ đi.
Nói đoạn lão quay ra ngoài cổng gia trang hú lên mấy tiếng lanh lảnh rồi ra hiệu cho Bàng Ngọc ẵm Tiểu Bình phóng đi. Trước khi dời gia trang, lão không quên tặng cho bà nhũ mẫu của Tiểu Bình một sát chưởng.
Cũng từ trong cổng Tô gia trang, một số đồng bọn lao ra rồi vùn vụt phóng theo Bàng Ngọc.
Bọn này mải miết chạy đi khi ngoài trời đã phủ tối tứ bề.
Cho đến trước một ngôi miếu hoang phế thật lớn, có nhiều gian nối tiếp nhau thì Bàng Ngọc đề nghị với lão lùn :
- Thúc thúc à! Chúng ta vào nơi miếu hoang này nghỉ đi.
Lão lùn cười khì gật đầu :
- Tùy ngươi! Nghỉ nơi này cũng được.
Rồi lão nhìn về phía Tây chợt nói :
- Hơn nữa trời sắp mưa đến nơi rồi, nơi phương Tây mây đen ngùn ngụt kéo về đây.
Chỉ trong chốc lát thì có gió thổi cuốn mạnh, bốc lá rừng khô bay lên tứ tung.
Cả bọn ùn vào trong hoang miếu. Trong miếu này, phòng lớn nhất là tại sảnh đường. Nơi này cũng có nhiều chiếc bục bằng đá phủ đầy bụi cát. Lão lùn cùng đồng bọn thu dọn để tìm chỗ tránh mưa.
Trong khi đó, Bàng Ngọc vác Tô Tiểu Bình vào tuốt gian phòng phía trong lục đục dọn quét một chiếc bệ đá khá lớn rồi để nàng nằm xuống nơi này.
Bàng Ngọc sau khi đặt Tô Tiểu Bình nằm xuống liền đi ra ngoài sảnh miếu căn dặn :
- Thúc thúc hãy ở ngoài này với mọi người! Để tiểu điệt ở gian trong canh giữ người đẹp đấy nhé!
Lão lùn cười đồng lõa :
- Thằng súc sanh này quá quắt lắm.
Lão nói xong rồi phá lên cười hăng hắc...

Căn dặn xong, Bàng Ngọc quay vào. Hắn liền đưa tay giải khai huyệt đạo cho Tô Tiểu Bình.
Tuy bị điểm huyệt, song Tô Tiểu Bình vẫn còn nghe thấy mọi diễn biến, giờ đây được giải khai huyệt đạo nên nàng chưa vội cử động làm như còn bị nguy khốn.
Nàng tập trung mọi công lực vào đôi tay chờ đợi. Rồi trong khi Bàng Ngọc sơ ý vì cử chỉ dâm tà thì đột nhiên nàng tung song chưởng tấn công bất ngờ vào hắn.
Dù cho võ công cao siêu, nhưng trong lúc bất ngờ, Bàng Ngọc đành lãnh trọn song chưởng. Tuy công lực của Tô Tiểu Bình yếu kém nhưng cũng đẩy lui hắn ngã vào góc phòng.
Trong khi đó, nàng phóng người lao ra ngoài sảnh miếu rồi chạy vụt ra khỏi tòa miếu hoang.
Lợi dụng trong lúc bất ngờ nên Tô Tiểu Bình thoát chạy được một khúc đường không xa, nhưng lúc đó Bàng Ngọc và lão lùn cũng như đồng bọn, hắn lao vun vút đuổi theo.
Bàng Ngọc chạy lại chụp lấy nàng, tức giận quát :
- Nàng chạy đi đâu cho khỏi.
Tay hắn chộp vào vai Tô Tiểu Bình nhưng trong lúc nguy hiểm nàng liền né ngươi nên Bàng Ngọc chỉ chụp trúng vào lớp áo liền bị xé toạt một miếng, để lộ lớp da trắng nuốt và nửa phần gò bồng đảo phập phồng theo nhịp thở.
Bàng Ngọc đăm đăm nhìn xoắn lấy Tô Tiểu Bình và đôi mắt hắn đỏ rần rồi như con thú dữ, hắn nhào tới ôm chầm lấy Tô Tiểu Bình chực xé toang lớp y phục của nàng.
Ngay lúc đó, một tiếng hét xé không gian :
- Hãy dừng tay tên súc sinh!
Tiếng hét chưa dứt, một luồng kình lực to như núi từ mé rừng đẩy ào ạt tới.
Bàng Ngọc thất kinh buông Tô Tiểu Bình, đồng thời dựng ngay song chưởng phản kích!
Bùng!
Một tiếng nổ như thiên cang địa chấn, chưởng phong cuốn cây lá tung bay.
Vừa lúc đó, hai bóng người đã sà vào trận địa.
Lão lùn bước lên hai bước nhìn hai người mới đến, cất lên một chuỗi cười dài rồi nói :
- Hừ! Tưởng ai xa lạ, té ra lão ma men Túy Hồ lão tử và lão Thần Ảnh Vương Thạch Công.
Túy Hồ lão tử đưa bầu tu một hơi rồi đáp :
- Lão lùn Bàng Tiết Đạo vắn mặt đã mấy mươi năm giờ đây không ngờ ngươi chỉ là phường ác thú.
Lão lùn Bàng Tiết Đạo bước xấn lên ba bước, nhìn Túy Hồ lão tử rồi phá lên

cười rũ rượi, bằng giọng the thé quỷ quái, lão hét :
- Lão phu toan tìm ngươi, không ngờ ngươi dẫn xác đến đây, thật là cơ trời run rủi.
- Bàng Tiết Đạo, ngươi muốn tìm ta để làm gì?
- Hay nhỉ! Ta cần gặp ngươi để kết toán nhiều món nợ ân cừu.
- Hừ! Ngươi muốn gì bây giờ?
- Muốn đòi ngươi một chưởng ngày trước!
Túy Hồ lão tử ngước mặt cười ngất :
- Được... được lắm, ta sẵn sàng, nhưng... tên tiểu tử kia, chắc là cùng bọn với ngươi tại sao lại có hành động tồi bại đến thế.
Bàng Ngọc từ lúc đụng một chưởng bất ngờ, trong lòng hắn đã căm giận thầm, nên nghe nói vậy liền đáp :
- Đây là chuyện riêng của ta, lão không được quyền mà xía vào!
- Nhưng ta muốn tiểu tử thả ngay cô bé!
- Không thì sao?
- Nếu thế ngươi chớ trách chúng ta khai sát giới đấy nhé!
- Hừ, các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh cứ đưa ra thi thố, ra sẽ tùy thời tiếp ứng các ngươi.
- Tiểu tử, chớ điên cuồng, hãy tiếp chiêu.
Túy Hồ lão tử vừa nói dứt, thân hình chếch về phía trước, vung mạnh hai đạo kình phong tấn công Bàng Ngọc như sấm.
Ngay lúc đó, lão lùn Bàng Tiết Đạo nhảy vào chắp ngan Bàng Ngọc, đồng thời vung song chưởng chống đỡ hai đạo kình phong của Túy Hồ lão tử.
Bình! Bình!...
Hai tiếng nổ vang lên chấn động cả son khuê thủy động. Áp khí ép mạnh vào nhau khiến cả hai thân hình đều chấn động.
Bàng Tiết Đạo hét lên :
- Túy Hồ lão tử, chúng ta hãy tranh đấu với nhau.
Nói xong, lão sử dụng song chưởng đẩy ra liên tiếp ba chiêu, chưởng phong hai bên gặp nhau, nổ vang kinh khiếp, hai người một lần nữa đều bị bắn xa hơn năm bước, máu rỉ ra hai khóe miệng.
Thấy đã ba lần đụng chưởng mà không thắng nổi đối phương, mà cứ đà này sẽ bất lợi cho Bàng Tiết Đạo, nên Bàng Ngọc liền hô :
- Tất cả hãy động thủ!
Vì hắn nghĩ rằng lấy sức đông đàn áp thế nào cũng gây thắng lợi nên không kể đến luật lệ giang hồ.
Tiếng lệnh vừa ban ra, tức thì, tất cả gồm mười tên đồng bọn rút binh khí vung ra tung sát chiêu.
Vương bất lão, từ nãy giờ cứ cười hì hì thì đột nhiên bị hơn mười tên cùng loạt tấn công từ bốn phía, nào chưởng, nào gươm, chớp loáng trùng trùng,

điệp điệp nhưng chỉ nghe Vương bất lão cười, nói liếng thoắng :
- Ê! Ta đây này, đánh ở đâu nơi đó?
Toán người đinh ninh rằng lão khó thoát ra vùng gươm này, nào ngờ vút một cai, thân người lão chớp lên thoát ra ngoài vòng vây.
Thấy vậy Bàng Ngọc giăng tay nói :
- Để lão này cho ta! Các ngươi đến tiếp tay với thúc thúc đi!
Cả bọn được lệnh đổ dồn tiếp tay với Bàng Tiết Đạo tấn công Túy Hồ lão tử.
Phía đằng này, Bàng Ngọc chỉ Vương bất lão quát :
- Lão già Thần Ảnh này quả danh bất hư truyền. Nhưng hôm nay gặp ta đừng hòng tác yêu, tác quái.
- Ngươi là tên súc sinh lớn lối!
- Ha! Ha!... Bàng Ngọc này sẽ cho lão biết tay.
Nói xong hắn lùi lại hai bước vận chưởng rồi đột nhiên quay lên một vòng, tức thì chưởng phong màu Hồng cuồn cuộn tuôn ra phủ trùm lấy Vương bất lão.
Vương bất lão vừa thấy chưởng ảnh liền sử dụng tuyệt kỹ Cửu thức bộ hình tránh ra ngoài vùng chưởng phong và miệng la lên :
- Huyết Hoa chưởng. Thế thì thằng súc sanh này là cẩu tử của Bành Liêu Đồ.
- Hừ! Ngươi đừng hỗn láo, hãy đỡ chưởng.
Một lần nữa, vùng hồng khí lại tuôn ra tấn công vào Vương bất lão. Cũng như lần trước, lần này Vương bất lão cũng chỉ thi triển tuyệt kỹ khinh công đệ nhất giang hồ để lẩn tránh một cách tuyệt đẹp.
Hai mươi hiệp trôi qua, Vương bất lão cũng chỉ tránh né một cách tài tình, đã chọc giận tính háo thắng của Bàng Ngọc, làm hắn ta vô tình bị tổn hao chân lực rất nhiều.
Bàng Ngọc tuy có được chưởng pháp mà võ lâm đều khiếp oai, song công lực chưa đạt được đến bật thượng thừa, nên không khai diễn được toàn bộ sự lợi hại cũng như oai lực của nó. Hơn nữa, Bàng Ngọc gặp phải một địch thủ, mà khinh công đạt đến thượng thừa và kinh nghiệm giao đấu đã là nguyên nhân thắng bại.
Với chủ định từ đầu, Vương bất lão quyết định thi triển khinh công để làm giảm công lực cũng như sự nhanh nhẹn của đối thủ và chờ đợi một cơ hội.
Và trong một sự sơ hở của Bàng Ngọc, Vương bất lão liền sử dụng Cửu thức bộ hình rồi theo thế Diêu Tử Phiêu Thân thu hồi chân phải về thành thế nghiêng về phía trước với Điệu Hàn Kê Bộ và liền đó sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên toàn thân nhảy lên để cho đối phương lỡ bộ thì lập tức hạ thân người xuống, chân trái vừa chấm đất, chân phải tức khắc quơ một vòng rồi liền đổi thế Sư Tử Đại Trương Khẩu, tả quyền chặt ngang một cái vào huyệt Khí Hải đồng thời tay hữu tung ngay một chưởng vào Khấu Hạp huyệt theo thế xuất

chưởng Xuyên chưởng với tám thành công lực.
Bùng!
Một tiếng vang dữ dội, thân hình Bành Ngọc bắn ra xa gần một trượng, ngồi phịch xuống đất, miệng ói ra một búng máu tươi.
Vừa khi đó thì phía sau lưng Vương bất lão có tiếng gió xoáy đến. Biết có địch đánh lén, Vương bất lão liền bước theo Cửu thức bộ hình, đồng thời theo thế Hận Địa Vô Hoàn xoay ngược thân người rồi nhanh như chớp giật dùng ngọn Quật Tử cước, đá ngược vào địch nhân.
Chỉ nghe một tiếng bịch rồi một tiếng hét lên đau đớn, một xác người bị bay bổng ra xa gần ba trượng.
Vương bất lão hạ xong tên đánh lén trong một ngọn cước Đảo Nghịch Lân và lúc quay lại thì không còn thấy Bàng Ngọc đâu nữa.
Lão lại đưa mắt nhìn về phía Túy Hồ lão tử đang giao đấu cùng Bàng Tiết Đạo một cách kịch liệt.
Ầm...
Túy Hồ lão tử bị bắn ra có cả trượng ngồi phịch xuống đất.
Trong khi đó, Bàng Tiết Đạo cũng bắn ra cả trượng, máu miệng ói ra đỏ ối!
Vương bất lão thấy vậy vội vàng chạy lại đỡ Túy Hồ lão tử và trợ công để cho Túy Hồ lão tử hành động chữa thương.
Cũng trong lúc này, bọn Huyết Hoa động vội vàng chạy lại xốc lấy Bàng Tiết Đạo phóng người vào rừng đêm mất dạng.
Bầu trời bây giờ lại nổi chớp đổ mưa.
Cơn mưa trút nhanh xuống như thác lủ.
Vương bất lão liền dìu Túy Hồ lão tử vào miếu hoang để trú mưa.
Đến lúc này lão chợt nhớ tới nàng con gái lúc nãy liền đưa mắt tìm kiếm, nhưng đã thấy nàng chạy đến để phụ đưa Túy Hồ lão tử vào trong sảnh miếu.
Vương bất lão đặt Túy Hồ lão tử ngồi lên tảng đá rồi quay sang hỏi cô gái :
- Cô nương quý danh là gì? Tại sao bị bọn này bắt vậy?
Nàng này tức là Tô Tiểu Bình cất giọng buồn buồn :
- Tiểu nữ tên là Tô Tiểu Bình ở Tô gia trang, chẳng may...
Nàng chưa nói hết thì Vương bất lão đã chận lời :
- Nói vậy cô nương đây là ái nữ của Trang chủ Tô Mặc Dung.
- Dạ, thưa đúng như vậy.
- Nhưng vì cớ gì cô nương lại bị bắt.
Nàng ứa lệ đáp :
- Vì gia trang bị thảm sát.
- Sao?
- Dạ, có lẽ bị bọn Tuyệt cung tàn sát.
- Còn Trang chủ đâu?

- Dạ, thật ra lúc đó không có tiểu nữ tại gia nên không rõ phụ thân tiểu nữ ra thế nào, nhưng theo nhũ mẫu của tiểu nữ thì có lẽ phụ thân tiểu nữ đã bị bắt rồi.
- Nhưng họ bắt Trang chủ để làm gì?
- Điều này tiểu nữ vẫn còn đang thắc mắc.
- Thế bà nhũ mẫu đâu, cô nương không hỏi cho rành rẽ.
- Nhũ mẫu cũng đã chết rồi!
- Ủa! Ai giết?
- Lão lùn khi nãy hạ sát bà cùng với một người em kết nghĩa của tiểu nữ.
Vương bất lão rít lên :
- Hừ! Quân cẩu trệ.
Lão ngừng nói cho hả hơi giận rồi hỏi :
- Bây giờ cô nương định đi đâu?
Tô Tiểu Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Tiểu nữ sẽ về cho thúc thúc tiểu nữ là Tô Phương Diệp hay và nhờ người truy cứu cho ra tin tức phụ thân của tiểu nữ.
- Vấn đề truy cứu Trang chủ Vương bất lão này xin giúp một tay, trong khi ta luôn dịp đi tìm tiểu đệ của ta.
Tô Tiểu Bình thuận lời hỏi :
- Thế tiểu đệ của tiền bối là ai?
- Đông Bích.
- Đông Bích?
Nghe Tô Tiểu Bình nói, Vương bất lão hỏi lại :
- Cô nương có quen với tiểu đệ ta à?
Tô Tiểu Bình ấp úng trả lời :
- Vì có một lần chàng cứu tiểu nữ thoát khỏi bọn Hoàng Giáp động phủ nên tiểu nữ có quen với chàng ta.
Vương bất lão liền cười khì dễ dãi :
- Nếu vậy chúng ta đều quen cả.
Rồi lão lại đùa :
- Mà cũng may mắn thấy trời sắp mưa, hai ta tìm chỗ trốn mưa nên tình cờ lại gặp cô nương giữa lúc nguy khốn nếu không... nếu không có bề gì thì tiểu đệ ta lại trách móc ta cho xem.
Tô Tiểu Bình bẻn lẻn :
- Tiền bối lại đùa tiểu nữ rồi đó.
Nàng nói xong quay mặt đi về phía vách nơi sảnh miếu.
Vương bất lão vội chữa lời :
- Ơ... Ơ... cô nương... ta đùa đấy, thế mà cô nương cũng giận nữa à?
Tô Tiểu Bình lắc đầu :
- Không! Không bao giờ tiểu nữ dám giận.

- Chớ sao cô nương lại khóc đó.
- Vì tiểu nữ chạnh nghĩ đến thân phận tiểu nữ bây giờ lại lênh đênh và cũng chưa biết phụ thân nơi đâu và ra sao rồi?
Nghe nàng nói, Vương bất lão cũng buồn theo :
- Ừ! Đáng buồn thật. Hay đợi cho lão ma men này tĩnh dưỡng xong chúng ta cùng đi tìm phụ thân cô nương.
Nàng lắc đầu :
- Không! Tiểu nữ xin vạn lần đa tạ lòng tốt của nhị vị tiền bối, song việc này phải chính tiểu nữ lo lấy.
- Nhưng...
- Tiểu nữ tuy bất tài, song cũng có cách.
- Cách nào?
- Rồi tiền bối sẽ biết.
Vương bất lão gật đầu :
- Thôi được, tùy cô nương, song chúng ta cũng vẫn tìm Trang chủ như đã nói.
Vừa lúc ấy Túy Hồ lão tử, sau khi tĩnh tọa tự chữa thương cũng đã đứng lên nói với Vương bất lão :
- Chưởng lực của lão lùn cũng kinh khiếp.
Rồi lão quay qua phía Tô Tiểu Bình hỏi :
- Cô nương đây là...
Lão chưa nói dứt thì Vương bất lão tiếp vào :
- Lúc nãy giờ Giang huynh tĩnh thần chữa thương nên không hiểu sự việc. Đây là Tô Tiểu Bình, ái nữ của trang chủ Tô Mặc Dung...
Rồi lão liền kể mọi việc về Tô gia trang cho Túy Hồ lão tử nghe rồi tiếp :
- Giang huynh có biết Tuyệt cung là bang phái nào không?
Túy Hồ lão tử suy nghĩ rồi lắc đầu đáp :
- Chưa nghe nói đến. Song mấy lúc gần đây, trên giang hồ bao nhiêu chuyện phức tạp liên tiếp xảy ra. Và như vậy, cứ suy ra, Tuyệt cung chắc phải là một lực lượng ghê gớm lắm, với những mưu đồ ghê gớm. Hơn thế nữa cũng trong những ngày gần đây, đã có những nhân vật và cao thủ võ lâm âm thầm mất tích một cách kỳ lạ. Thật khó mà phán đoán!
Tô Tiểu Bình đột nhiên hỏi Túy Hồ lão tử :
- Gần đây có những sự mất tích của những nhân vật võ lâm?
- Vâng, đúng như vậy.
Nàng nhìn xa xôi mơ hồ :
- Thế thì phụ thân ta, cũng có lẽ..
- Cô nương nói gì thế?
- Dạ không... tiểu nữ nghĩ đến phụ thân.
Rồi chợt nàng nói :

- Trời cũng ngớt mưa rồi. Tiểu nữ xin phép nhị vị tiền bối để lui bước trước.
- Cô nương không để chúng tôi đưa đi.
Nàng lắc đầu :
- Xin đa tạ. Tiểu nữ phải về ngay gia trang của thúc thúc tiểu nữ.
Rồi nàng ôm quyền chào lần nữa, bằng người ra khỏi hoang miếu lần vào phía rừng trước mặt.
Vương bất lão nói :
- Bây giờ huynh đã bình phục hẳn rồi chứ?
Túy Hồ lão tử gật đầu :
- Cũng nhờ viên thần dược Phục Nguyên đơn nên chóng hồi phục.
- Đệ muốn bàn với huynh một việc?
- Xin huynh cứ nói!
Vương bất lão hơi suy nghĩ rồi nói :
- Chúng ta nên chia ra để tìm Đông Bích.
Túy Hồ lão tử đăm chiêu :
- Thời gian gần đây có xuất hiện một chàng thanh niên mang danh là Bạch y thư sinh cũng đã làm chấn động giang hồ.
- Huynh muốn đề cập đến việc Câu Hồn điện bị hủy diệt đó phải không?

Hồi 16
Tứ Dị Lão Ma

Thị trấn thành Khai Phong thật sầm uất, người người đông đảo tấp nập mua bán.
Nơi đây cũng là tiện đường cho khách giang hồ dừng chân.
Trong những khách sạn cũng như các tửu lâu đều chật chỗ đông người. Song từng lớp người ngựa vẫn lơi cương thả bước vào nội thành tìm khách sạn hay tửu lâu, thực điếm.
Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng gay gắt đốt cháy da người nên thị trấn đã hơi vắng vẻ ngoài đường lộ. Chỉ có trong các tửu quán là ồn ào náo nhiệt.
Nhưng dưới ánh mặt trời gay gắt đó, một con huyết mã thả từng bước một gõ đều đều trên đường đá. Một chàng thư sinh với trang phục trắng toát một màu, lưng thắt chiếc sáo ngọc, vân xanh đỏ hiếm có trên đời. tay lại phe phẩy chiếc quạt, như xua đuổi sức nóng như thiêu đốt giữa trưa của mặt trời.
Đến trước một đại tửu điếm, chàng thanh niên dừng ngựa tức thì đã có mấy tên điếm nhị chạy ra lăn xăn han hỏi mời mọc.
Chàng trao cương cho một tên điếm nhị bảo :
- Chọn thóc tốt và trộn vào một ít mật ong cho con ngựa này ăn trước khi cho nó ăn cỏ non.
Thấy con ngựa quá hùng vĩ và mặt lạnh như tiền của chàng thư sinh chủ nhân nên tên điếm nhị liền dẫn ngựa săn sóc không dám hỏi han điều gì.
Chàng thanh niên bước vào đại tửu điếm, đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy bàn nào cũng đầy thực khách.
Chàng hỏi tên điếm nhị :
- Trên lầu còn chỗ không?
- Thưa còn, mời công tử lên trên.
Chàng thanh niên bước thẳng vào rồi đi lên cầu thang bỗng có tiếng xì xầm :
- Ống sáo ngọc và chiếc quạt.
- Mà sao?
- Có thể là hắn.
- Có chắc không?
- Hắn mặc bạch bào, ngay cả đôi ủng nơi chân cũng trắng tuyết.
- Phải làm sao đây?
- Chờ xem động tĩnh hắn hay.
Chàng thanh niên cứ thản nhiên đi lên thang lầu thì không còn nghe bàn tán

gì nữa cả.
Lên đến thang lầu này, bàn ghế có vẻ sang trọng hơn và cũng khoáng đạt hơn. Thực khách tuy đông song gian lầu thật rộng rãi nên vẫn còn nhiều bàn chưa có thực khách.
Chàng thanh niên chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ, nhìn được ra ngoài lộ rồi nói với điếm nhị :
- Cho ta thức ăn.
- Rượu không công tử?
- Có, một bình nhỏ nhưng thứ lâu năm.
Điếm nhị vâng dạ rồi nhanh nhẹn rút lui.
Chàng thanh niên đưa mắt nhìn thoáng qua thực khách trong này. Chàng nhận thấy thực khách gồm đủ các hạng người.
Khi đó tên điếm nhị đã bưng bình rượu lên đặt trên bàn, thì chàng nói :
- Cứ để đó cho ta.
Chàng tự rót rượu lấy nhấm nháp chờ thức ăn.
Nhưng chỉ trong chốc lát, thức ăn cũng được đem đến. Một bữa ăn ngon lành lại đến với chàng.
Bỗng chàng liếc nhìn xuống đường lộ thấy lố nhố một số người trang phục toàn đen. Chàng lẩm bẩm :
- Hừ! Lại gặp bọn Hắc Thạch ma động?
Để tránh sự thiệt hại cho chủ quán nên chàng gọi điếm nhị đến trả tiền.
Cũng vừa lúc ấy, bọn Hắc Thạch ma động ùn ùn kéo lên. Chàng bảo nhanh với tên điếm nhị :
- Hãy cất tiền ngay đi.
- Còn tiền thối?
- Cho ngươi luôn.
Tên điếm nhị rút lui lẹ làng thì bọn Hắc Thạch ma động đã tràn đến đứng vây quanh chiếc bàn của chàng thanh niên.
Thực khách thấy có biến nên vội vàng rời bàn ùn ùn chạy xuống từng dưới. Riêng những người thuộc giới võ lâm thì vẫn còn ngồi lại bàn nhưng di chuyển xa nơi Đông Bích.
Một lão già dị diện trong bọn Hắc Thạch ma động tiến lên nói :
- Tiểu tử, ngươi có phải là Bạch y thư sinh không?
Chàng thanh niên hừ một tiếng rồi đáp :
- Gần đây ta có nghe Hắc Thạch ma động đã nuôi bọn Tứ Dị Lão Ma, nhưng giờ đây nhìn khuôn mặt nửa đen, nửa trắng của ngươi thì chính là bọn ngươi rồi phải không?
Lão này ngước mặt cười một tràng dài nói :
- Hà! Hà! Hà! Ngươi cũng có mắt đấy, nếu chưa rành rẽ ta giới thiệu đại danh vậy.

Không cần chàng thanh niên có muốn nghe hay không, lão ma vẫn lớn giọng giới thiệu. Lão chỉ từng người nói :
- Đây là lão nhị Tam Sa Thủ Bắc Khâu, có những ba bàn tay thì ngươi hết chạy trốn.
Lão nói tiếp :
- Đây là lão tam Độc Bứu Lưu Tán Nghị thì dầu ngươi có mình đồng da sắt mà trúng phải độc chủy của cục bứu trên chiếc lưng gù đó thì tức khắc tan ra nước.
Lão lại huênh hoan nói tiếp :
- Còn đây là lão tứ Độc Nhỡn Nhâm Tấn lợi hại với song chùy.
Rồi lão cười hắc hắc vỗ ngực :
- Và ta là lão đại Hắc Bạch Diện Mông Điển Hạc sẽ cho ngươi nếm ngọn Âm Sát chưởng.
Chàng thanh niên vẫn ngồi điềm tĩnh nhắm rượu mặc cho lão ma huyên thuyên.
Chàng đột nhiên hỏi :
- Đã đủ chưa?
- Hừ! Một lần nữa ta hỏi ngươi có phải là Bạch y thư sinh không?
- Ngươi hỏi làm gì?
- Để đòi nợ.
- Ta nợ ngươi?
- Không nợ ta nhưng nợ Động chủ.
- Nợ Động chủ?
- Đúng vậy.
- Nhưng ta nợ cái gì?
- Miếng ngọc hình bát giác.
- Miếng ngọc hình bát giác?
- Đúng.
Chàng thanh niên nhếch mép cười khì :
- Như vậy lão ma đã biết ta là ai chưa?
- Bạch y thư sinh Đông Bích.
Chàng thanh niên thoáng vẻ ngạc nhiên gắt giọng :
- Đúng, chính ta là Bạch y thư sinh Đông Bích.
- Vậy ngươi hãy trả miếng ngọc cho Động chủ.
- Hoài vọng.
- Ngươi dám cãi lệnh?
- Ngươi sẽ thấy.
Lão đại của Tứ Dị Lão Ma nhìn bọn bộ hạ hét :
- Hãy bắt nó.
Lệnh lão vừa ban ra, tức thì hơn mười tên bộ hạ tuốt đao cùng một lượt tấn

công Đông Bích.
Chàng vẫn ngồi, chờ bọn chúng đến gần chém xả xuống thì nhanh như chớp, chiếc quạt chàng quét thành một vòng tròn như ánh chớp.
Thật là một cảnh hãi hùng chưa từng thấy. Tất cả hơn mười tên áo đen đều ngã bật trở ra chết một cách khủng khiếp với hàng tràng tiếng hét rùng rợn.
Tứ Dị Lão Ma càng kinh khiếp khi nhìn thấy bộ hạ mình, tên nào cũng bị đứt bụng, cụt tay, chết sắp thành một vòng tròn quanh chỗ ngồi của Đông Bích.
Chàng cất giọng đanh thép :
- Nếu muốn theo bọn chúng, hãy động thủ.
Đại lão dị ma Điền Hạc rít giọng :
- Ngươi đừng khoe khoan, hãy đỡ chưởng.
Lão vừa nói xong là song chưởng đẩy ra một cách im lặng nhưng Đông Bích vung chưởng quay một vòng tròn hóa giải một cách vô hình, chàng quát :
- Hãy ra khỏi đại tửu rồi xuất thủ.
Bị hóa giải chưởng lực, lão đại có phần nao núng nên ra hiệu cho ba lão ma còn lại rồi nói :
- Được lắm! Hãy đi.
Đông Bích chỉ ngại nếu xuất thủ nơi đây sẽ gây thiệt hại cho tửu điếm nên khi nghe chúng nói chàng lập tức phi thân qua cửa sổ bay xuống lộ, làm ngươi đi đường nhốn nháo cả lên.
Thấy thế Đông Bích vun vút lao đi nói vọng lại :
- Hãy ra nơi mé rừng phía Nam.
Bốn bóng người phía sau đuổi gấp theo Đông Bích.
Đến một bãi đất trống vắng vẻ cạnh khu rừng, Đông Bích liền dừng chân, thì Tứ Dị Lão Ma cũng đến theo.
Bốn lão ma chia ra bốn hướng vây quanh Đông Bích.
Chàng cất tiếng :
- Các lão ma vẫn còn nuôi ý định xuất thủ cùng ta chứ?
Lão đại bước tới hai bước thủ thế vận công hét :
- Hãy đỡ chưởng.
Tức thì lão ma đầu đẩy Âm Sát chưởng âm thầm trùm lấy Đông Bích, nhưng chàng chỉ vung tay đẩy ra năm thành công lực.
Ầm...
Tiếng chưởng phong chấn động rung rinh cây rừng lá đổ. Lão ma đầu bị bứt lui ba bước mới đứng vững trong khi đó Đông Bích vẫn an nhiên như thần tượng.
Đông Bích quát lên :
- Tất cả Tứ Dị Lão Ma cùng lên đi.
Thấy nếu không cùng hợp lực tất phải thảm bại nên cả bốn lão ma mặt đầy

sát khí trông càng gớm ghiếc cho từng khuôn mặt và thân người dị hợm.
Bốn vị lão ma liên kết lại như một bức thành cùng tiến lên và sau một tiếng hô :
- Giết...
Là tất cả đều đem hết tuyệt chiêu công lực hợp công Đông Bích. Trước khí thế dũng mãnh đó, Đông Bích liền sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên nhoáng lên đã ở phía sau địch nhân.
Bốn lão ma thảy đều lỡ chiêu, tấn công hụt vào không khí và không thấy bằng cách gì Đông Bích đã lẫn về phía sau lưng bọn chúng, nên hết sức hoang mang.
Đông Bích lại trầm giọng hỏi :
- Tứ Dị Lão Ma, tại sao Hắc Thạch ma động cứ cố công tranh đoạt miếng ngọc bích đó mãi vậy?
- Hừ! thật ngươi quá ngây thơ. Trong giang hồ võ lâm này ai còn không biết là nếu tìm đủ tám miếng ngọc bích hình bát giác đó sẽ nắm được chìa khóa để lấy Bí kíp toàn thư.
- Nhưng Bí kíp toàn thư này của ai?
- Cách đây gần hai mươi năm nó ở trong tay đôi vợ chồng Thánh Kiếm Nam Chánh Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.
- Thế tại sao lại rơi ra ngoài?
- Hừ! Điều đó ngươi hãy nỏi Động chủ Hắc Thạch ma động mới biết được.
- Vậy là các ngươi không biết?
- Cái biết mơ hồ.
- Thế là nghĩa gì?
Lão tam hằn học quát :
- Thôi! Hãy chờ chết!
Thân hình gù còng của lão nhoáng lên một màn hơi nước từ sau cục bứu nơi lưng lão vọt ra rải xuống người Đông Bích.
Chàng chỉ ngửi thấy một mùi hôi tanh phải lặng người sử dụng Cửu thức bộ hình đồng thời đẩy chưởng đánh tan vùng nước độc đó.
Cũng trong khi đó, đôi chùy của lão tứ độc nhỡn theo thế liên hoàn tấn công vào mé sườn của chàng.
Đông Bích thấy sức chùy thật nguy hiểm định chuyển bộ nhưng lúc đó lão nhị và lão đại cùng hợp công với Tam Sa thủ và Âm Sát chưởng với toàn bộ công lực.
Sự hợp công của Tứ Dị Lão Ma thật hữu hiệu nên đã dồn Đông Bích vào thế tứ bề thọ công.
Trước sư nguy cơ hiểm hóc đó, tức thì chỉ thấy chiếc quạt kỳ diệu của chàng tung ra tuyệt chiêu thì một tiếng la thảm khốc :
- Á...

Và thật không ngờ trong lúc đó Đông Bích lại vút người lên đạp vào song chưởng bước ra ngoài vùng chưởng phong.
Tại đấu trường chỉ thấy ba lão ma mở mắt kinh ngạc.
Vì lão tứ Độc Nhãn Nhâm Tấn bụng bị đứt lìa với cánh tay mặt, đang tiêu thành nước vàng, vì rơi vào vùng nước độc của lão tứ ma Độc Bứu Lưu Tấn Nghị.
Ba lão ma còn lại tóc tai dựng ngược tức giận gầm thét :
- Bạch y thư sinh, ngươi phải đền mạng.
Cả ba liền liên tay sử dụng sáu chưởng phong cùng một lúc, đem hết cả toàn bộ công lực, quyết một mất một còn với Đông Bích.
Đông Bích cũng nhận thấy ba lão ma này khi mà hợp công thì sức công phá thật đáng kiêng dè, hơn nữa nhận thấy mấy lão ma đầu này quá liều lĩnh nên chàng nghĩ rằng nhân dịp này sử dụng Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp học được nơi Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn ra thí nghiệm để biết công lực.
Nên khi thấy bóng sáu chưởng trùng trùng mạnh như bài hải chụp tới thì chàng liền sử dụng Huyết Quang nhất thức với sức nóng kinh người toát ra từ vùng chưởng quang đỏ như huyết.
Bình... bình... bình...
Chưởng phong thoát ra khi nhiệt đẩy ba lão ma xa hơn ba trượng nằm co quắp lại.
Đông Bích sững sờ vì không ngờ rằng chưởng pháp này quá sức lợi hại mà không dè công lực của mình ngày nay quá mãnh liệt đến thế.
Nhìn ba lão ma bị cháy đen mà lòng chàng vừa thương hại buồn buồn vừa mừng thầm vì đã mang trong người một công lực chưởng pháp khủng khiếp, như vậy mới mong đụng độ với những võ công phức tạp trên giang hồ truy tìm ra thân thế mịt mờ mà chàng có linh cảm là sự bí mật đó phải liên quan đến tám miếng ngọc bích hình bát giác mà chàng đã đeo từ nhỏ sơ sanh.
Chàng thở dài rồi biến người vào mé rừng vì nghe như có tiếng chân người đi lại.
Sau khi Đông Bích ẩn vào mé rừng thì một người đàn bà cũng mặc đồ đen tay cầm miếng ngọc tiêu lướt mình đến.
Bà ta cúi người quan sát thi thể Tứ Dị Lão Ma rồi nhíu mày lẩm bẩm :
- Thật khủng khiếp! Võ công và chưởng lực của kẻ nào đả tử được Tứ Dị Lão Ma này đáng cho Động chủ của ta lo lắng. Ta phải phi báo gấp mới kịp.
Nói xong bà ta trổ thuật khinh công chập chờn lao đi.
Đông Bích cũng rời chỗ núp, lập tức sử dụng khinh công như bóng ma chập chờn theo dấu người đàn bà.
Chàng nhủ thầm :
- Như thế này ta đỡ tốn công tìm Hắc Thạch ma động.

Người đàn bà cứ mải miết đi thỉnh thoảng lại quan sát chung quanh sợ người theo dõi. Nhưng bà ta có ngờ đâu đã bị Đông Bích bám sát mà bà ta vẫn không phát hiện được.
Có nhiều khi bà ta ngồi nghỉ nhưng mục đích là để tìm xem có dấu hiệu nào có người theo dõi không?
Bà ta lại mải miết đi xuyên núi băng rừng, cho đến khi đến vùng núi âm u thì bà ta dừng lại nhìn trước nhìn sau rồi rẽ sang triền núi bên trái đi lần tới. Khi vào độ hai mươi trượng nữa là cùng đường, trước mắt có một bức vách bằng đá trắng cản lối đi.
Bà ta liền bước đến gốc tòng già, đưa tay phủi lớp lá khô phủ trên mặt đất, để lộ ra phiến đá đen kịt chừng ba tấc vuông. Bà ta đưa tay nâng phiến đá này để vẹt qua một bên lại thấy một sợi xích sắc bằng ngón chân nằm dưới phiến đá cũng màu đen.
Cúi xuống lấy dây xích sắt bà ta giật mạnh ba cái.
Coong! Coong! Coong!
Ba tiếng quái lạ nổi lên, bức vách đá khổng lồ vụt nức ra một khuôn cửa nhỏ, đủ hai người chui vào.
Đông Bích ẩn thân nhìn từng hành động của người đàn bà và nhủ thầm :
- Có lẽ đây là con đường bí mật dẫn vào Hắc Thạch ma động, nếu không may mắn theo chân người đàn bà này thì khó lòng mà truy tìm ra nơi tọa lạc này.
Vừa khi đó, người đàn bà trang phục màu đen lách mình bước vào thì ô cửa đá cũng tự động khép lại.
Đông Bích thấy vậy cũng tiến ra làm lại những động tác mà lúc nãy bà ta đã làm.
Khi ô cửa đá xịch mở, Đông Bích lách nhanh người vào thì thấy con đường bên trong là một cái hang ngoằn ngoèo, loang lỗ, chia ra nhiều ngách lắm khe tương tợ như tổ ong.
Nhờ chàng theo sát bà ta nên tránh được những bẫy rập hiểm nghèo.
Chàng tiếp tục theo bám sát trong khi bà ta không hề hay biết vì Đông Bích đã đem tuyệt kỹ khinh công nên không gây một tiếng động nhỏ nào.
Chàng lại theo lần vào trong chừng mười trượng, mặt đường lại đổi khác và dốc đá cao lên, bỗng thấy một bực thềm cao vút chận ngang trước mặt.
Đông Bích chú trọng quan sát thấy bà ta cứ lầm lủi bước lên từng bậc một.
Đợi cho bà ta đi hết bực thềm cuối cùng khi thân người bà ta vừa khuất thì Đông Bích liền lần theo đi lên.
Cũng nhờ con đường hầm này có nhiều tảng đá nhô ra hụp vào nên Đông Bích dễ dàng ẩn theo bà ta.
Khi đến hết bực thềm gồm có ba mươi hai bực thì con đường liền dẫn vào một đường quanh, hai bên là hang hố và một phiến đá hình tròn che trên đầu

như cây lọng khổng lồ. Đông Bích nhìn theo giật mình, ngỡ là đã bị nghễn đường hay đã bị bà ta đưa vào cạm bẫy.
Chàng đang lo âu thì người đàn bà này đưa tay sờ vào vách đá, tìm ấn nhẹ vào một viên đá đen tròn, đó là chốt của một cơ quan. Bỗng nghe một tiếng "oong" nổi lên như tiếng chuông bị vỡ vậy.
âm ba ngân oong... oong... chưa dứt thì phiến đá hình lọng trên đầu bà ta đã xê dịch mạnh, để lộ một lỗ hổng thông thiên.
Chàng thấy bà ta uốn mình như vành cung vọt mạnh qua lỗ hổng thông thiên.
Đông Bích đứng núp chờ trong giây lát rồi cũng theo lỗ hổng thông thiên vọt lên trên.
Khi rơi xuống mặt đất, trước mặt chàng đã hiện ra mấy dãy nhà san sát nhau. Chàng đưa mắt quan sát thì thấy vùng này là một thung lũng mà chung quanh được bao bọc bởi vòng núi đá đen.
Đông Bích mon men đi vòng về phía mấy dãy nhà đó.
Người đàn bà cũng đã mất bóng, Đông Bích liền trổ thuật khinh công tuyệt đỉnh băng người xâm nhập vào dãy nhà phía Đông. Chàng đã thấy có nhiều tên thuộc hạ Hắc Thạch ma động canh gác cẩn mật khắp nơi. Nhưng về hướng chàng lại hình như không mấy chú ý.
Vì vậy chàng cũng dễ dàng hơn lúc xâm nhập vào.
Chàng đến gian đầu của dãy nhà ngang, men theo hành lang vắng lặng bỗng có tiếng người đi tới. Chàng vội tung người nằm rạp trên mái ngói.
Chàng áp tai nghe ngóng bên trong. Bỗng có tiếng trong phòng vọng lên :
- Ngày trước, Thập Tam sứ giả của Hắc Thạch ma động này đã bị tên già Thần Ảnh Vương bất lão sát hại chỉ vì thằng bé Đông Bích có được miếng ngọc bích hình bát giác. Nay thằng bé đó lớn lên và mang danh hiệu Bạch y thư sinh mà võ công nghe đâu cũng khủng khiếp lắm.
Một tên khác nói tiếp :
- Cũng vì vậy mà Động chủ đã sai phái Tứ Dị Lão Ma bắt hắn về.
- Nhưng không hiểu Tứ Dị Lão Ma có làm được việc không?
- Tứ Dị Lão Ma võ công chỉ kém hơn Thập Tam sứ giả chúng ta ngày nay, chứ gấp bội Thập Tam sứ giả ngày trước.
- Nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Tứ Dị Lão Ma cả.
- Về phần võ công, cây có thể tin tưởng bốn lão ma ấy được nhưng chẳng hiểu có lấy được miếng ngọc về không?
- Nhưng hình như Động chủ hiện đang có giữ một miếng thì phải?
- Đúng như vậy!
- Mà theo ta biết thì có tám miếng ngọc nhưng chưa chắc miếng nào thật miếng nào giả hay muốn cần đủ cả tám miếng điều ấy chưa ai biết. Song ta vẫn thắc mắc là Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ tại sao

đã có Bí kíp toàn thư mà đem chôn dấu đi lại lưu lại những tám miếng ngọc như chìa khóa để tìm quyển toàn thư ấy.
- Có lẽ cặp vợ chồng đó muốn gây rắc rối cho kẻ khác vậy mà.
Đông Bích cứ nằm im trên mái ngói và khi nghe đến điều này thì tim chàng đập thình thình thật hồi hộp vì chàng nghĩ rằng miếng ngọc tất phải mang nguồn tích về thân phận mình.
Rồi chàng nghe tiếp :
- Câu chuyện này muốn rõ chỉ có Động chủ mới biết câu chuyện hai mươi năm về trước.
Nhận thấy không cần nghe nữa, nên chàng liền phi thân chuyển sang căn nhà kế cận.
Nhưng bỗng có tiếng mỏ báo động dồn dập, rồi người chạy lăn xăn. Đông Bích vội quay người về con đường cũ nhưng khi đến chỗ phiến đá hình lọng thì chỗ này đã bít lối. chàng loay hoay mãi chưa tìm cách mở ra được thì có tiếng người quát to :
- Ngươi là ai?
Đông Bích khựng lại và quay nhìn ba tên áo đen thì một tên đã hốt hoảng la lên :
- Bạch y thư sinh.
La xong chúng chạy ra ba hướng khác nhau để báo động.
Hiệu báo động dây chuyền và có lẽ đây là lần báo động khẩn cấp nhất mà xưa nay chưa từng có trong Hắc Thạch ma động.
Động chủ Hắc Thạch ma động cùng với ba tên bộ hạ lúc nào cũng đi sát với Động chủ là Tam Đại Hùng và Phó hội đàn chủ là một nữ nhân cùng các cao thủ của Hắc Thạch ma động vô cùng khẩn trương, ai nấy đều nai nịt chỉnh tề chuẩn bị ứng phó vì họ đoán biết sắp có tai biến không vừa.
Động chủ Hắc Thạch ma động vừa bước ra khỏi phòng đã thấy một tên bộ hạ hơ hải chạy vào tâu :
- Bẩm Động chủ, có kẻ vừa xâm nhập bổn động. Hắn vừa bị phát giác là đã ra tay giết những người ngăn cản, bây giờ hắn sắp đến đây, xin Động chủ liệu định.
Động chủ lửa giận bốc lên ngùn ngụt nghiến răng hỏi :
- Hắn là ai ngươi biết không?
Tên bộ hạ đáp :
- Hắn tự xưng là Bạch y thư sinh.
- Bạch y thư sinh?
- Hắn còn bảo...
Tên bộ hạ ấp úng thì Động chủ đã hét :
- Hắn bảo cái gì?
Tên bộ hạ sợ quá nên nói liều :

- Dạ, hắn bảo Động chủ phải ra tiếp rước hắn nếu không...
Tên này lại một lần nữa ngập ngừng thì đã nghe Động chủ Hắc Thạch ma động quát lên như sấm :
- Nếu không thế nào?
Tên bộ hạ sợ quá nói thật nhanh :
- Nếu không thì hắn sẽ tàn sát và phá phách sạch Hắc Thạch ma động.
Lão Động chủ nghe nói sắc mặt tím bầm, tên bộ hạ lại nói tiếp :
- Thưa Động chủ, hắn bảo Động chủ phải dâng miếng ngọc bích hiện ở trong tay Động chủ cho hắn.
Lão Động chủ lườm tên bộ hạ một cái rồi nạt lớn :
- Nói bậy, bổn Động chủ sẽ trừng trị tên hậu sanh hỗn láo ấy!
Tên bộ hạ thấy Động chủ của hắn tức giận nên cả sợ run lẩy bẩy thối lui hai ba bước lập bập nói :
- Thuộc hạ xin cáo lui.
Lão Động chủ nhướng đôi mày dầy rậm to tiếng quát bảo :
- Ngươi hãy lập tức đi mời Thập Tam sứ giả đến đây gấp cho ta.
Tên bộ hạ cúi đầu dạ lia lịa rồi chạy đi ngay. Chẳng bao lâu đã có mười ba vị sứ giả đến chầu.
Thập Tam sứ giả đứng sắp hàng thành chữ nhất cúi đầu thi lễ, chưa kịp mở lời thì lão Động chủ lên tiếng :
- Tên Bạch y thư sinh mà dám đến đây thì chúng ta đừng khinh thường hắn. Câu Hồn điện cũng tan nát vì tay hắn vậy tất cả hãy chu đáo.
Một tên sứ giả nói :
- Hắn đang phá phách giết chóc phía ngoài, có lẽ cũng sắp xâm nhập vào đây.
Lão Động chủ lạnh lùng đáp :
- Các ngươi hãy yên tâm, bổn Động chủ sẽ có cách đối phó với hắn.
- Nhưng thưa Động chủ, nghe nói công lực của tên thư sinh ấy không vừa.
Lão Động chủ ngước mặt lên trời cười khanh khách bằng giọng ngạo nghễ :
- Ngày xưa vợ chồng Nam Chính Hùng mà cũng phải tuyệt mạng thì nay, thằng bé này ta sẽ sửa trị hắn một phen.
Rồi lão ra lệnh :
- Được, tất cả hãy yên tâm theo ta ra xem thằng nhỏ tác quái thế nào?
Nói xong là lão Động chủ nhắm cửa đông môn thẳng tới.
Vừa đi được mười trượng đã nghe văng vẳng có tiếng chưởng phong ào ào lẫn tiếng rú kinh hồn.
Lão Động chủ còn đang ngơ ngác bỗng thấy mười mấy tay cao thủ của Hắc Thạch ma động, trong số ấy có một nàng áo đen mà Đông Bích theo dấu về đây, hốt hoảng chạy vào. Lão Động chủ chận lại quát hỏi :
- Việc gì lại kinh hoàng đến thế? Thằng nhãi ấy hiện giờ ở đâu?

Bọn này cũng đã có mấy tên bị thương, máu me đầy mình, chân đi khập khểnh. Người đàn bà ấy nói trong hơi thở :
- Bẩm Động chủ, có rất nhiều cao thủ của bổn động đã bị diệt dưới chưởng lực quá ác nghiệt của tên tiểu cuồng ma. Hiện giờ tên ma đầu ấy đang tiến về hướng này...
Lão Động chủ quắc mắt nhìn bà ta :
- Tứ Dị Lão Ma chắc cũng bị tên này sát hại phải không?
- Có thể như vậy.
- Tại sao Ngọc Tiêu bà bà lại không sử dụng ma âm đối địch với hắn xem sao?
Người đàn bà này chính là Ngọc Tiêu bà bà, mà ma âm của bà đã làm khiếp mặt võ lâm. Nên nghe lão Động chủ hỏi liền đáp :
- Nếu sử dụng chỉ sợ ma âm ảnh hưởng đến những người quanh nơi đấu trường mà di hại cho người bổn động nên Ngọc Tiêu này chưa có dịp sử dụng.
Lão Động chủ nhíu mày rồi nói :
- Bây giờ nơi này thuận lợi rồi đó, chúng ta ở sau bức vách kia để ngươi tỉ thí ma âm với hắn. Nếu có gì, chúng ta sẽ trợ lực cho.
Người đàn bà vui vẻ :
- Cảm ơn Động chủ. Xin người lui gót để tôi đối phó.
Lão Động chủ cùng với Thập Tam sứ giả và mấy tay cao thủ lần thoát vào trong thì có tiếng động :
- Soạt!
Ngọc Tiêu bà bà thất kinh thấy một bóng trắng thấp thoáng. Thì ra Bạch y thư sinh đã từ trên mái nhà nhảy tung người xuống lanh lẹ nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.
Đôi mắt Đông Bích sáng quắt quét nhìn bốn phía, chỉ thấy Ngọc Tiêu bà bà thì quát lớn :
- Lão Động chủ đâu? Nói mau.
Ngọc Tiêu bà bà giọng kiêu ngạo :
- Tiểu tử, ngươi biết ta là ai rồi chứ?
Đông Bích nhíu mày lắc đầu :
- Không cần biết.
- Nhưng ngươi phải biết.
- Để làm gì?
- Để ngươi có chết đi đừng trách ta rằng không biết kẻ nào đã đưa hồn mình.
Đông Bích cười ha hả :
- Lão bà, ta là Bạch y thư sinh đây, lão bà định bắt ta nghe điều gì đây, hãy nói mau, ta không nhiều thì giờ!
Ngọc Tiêu bà bà lấy chiếc tiêu ngọc cầm tay rồi nói :

- âm ma chiếc sáo này sẽ tiễn đưa hồn ngươi về Diêm vương.
Đông Bích cũng lấy ống sáo ngọc ra cười gằn.
- Được lắm, ta sẽ hợp tấu với bà bà.
Thấy chiếc sáo ngọc của Đông Bích, Ngọc Tiêu bà bà thoáng nét giật mình rồi trầm giọng :
- Hừ! Tiểu tử ngươi định dùng âm ba đối địch với ta à!
Đông Bích bình thản :
- Đừng nói nhiều lời, hãy tấu khúc đi.
Ngọc Tiêu bà bà liền bước lui năm bước đưa sáo lên miệng hòa hợp nội công chân lực truyền vào sáo ngọc.
Tiếng sáo vút lên lúc trầm lúc bổng như muốn xé nát thịt da người nghe.
Đông Bích thấy cần phải thanh toán lão bà này nếu không sẽ bị cản trở mà tên Động chủ lủi trốn thì hỏng sự. Vì vậy chàng cũng từ từ đưa ngọc tiêu lên miệng.
Tiếng tiêu của chàng thoát ra như tìm cách len lỏi vào âm ba của Ngọc Tiêu bà bà, nhưng âm ma của bà ta thật hi hữu thế gian, khó có người sử dụng âm luật tuyệt vời như bà ta.
Tuy gặp phải đối thủ, nhưng Ngọc Tiêu bà bà vẫn bình tĩnh điều khiển ma âm lồng lộn như làm tan nát kinh mạch đối phương.
Tiếng tiêu của bà ta cao dần cao dần như vút tận chín tầng mấy xanh nhưng rồi thời gian trôi đi, chân lực của bà yếu dần và trong giây phút đó tiếng sáo của Đông Bích từ đâu đến giờ vẫn quyện với ma âm của Ngọc Tiêu bà bà thì đột nhiên chàng sử dụng tấu khúc Tương Âm Diệt Ma mà chàng đã tập luyện trong quyển Âm phổ của Bá Nhược Du Kiến Anh.
Âm ba sáo ngọc của Đông Bích đột khởi như lấn áp ma âm của Ngọc Tiêu bà bà rồi trong phút chốc, tiếng sáo ngọc của chàng vụt lên cao ngất thảnh thoát một mình.
Tiếng sáo còn lồng lộng trong không gian trong khi âm ma của Ngọc Tiêu bà bà im bặt.
Đông Bích liền ngưng thổi thì Ngọc Tiêu bà bà cũng buông rời chiếc tiêu đánh xoảng xuống mặt đá vỡ vụn. Còn bà ta lảo đảo miệng phun ra một búng máu. Bà ta thốt nghẹn ngào.
- Tiểu tử, một đời âm ma của chiếc ngọc tiêu, bây giờ đành chôn vùi dưới âm ba của ngươi.
Bà ta gượng gạo hốt hết những mảnh vụn của chiếc tiêu ngọc rồi bất thình lình thu tàn lực tung về phía Đông Bích gào lên :
- Đây, cho ngươi!
Thật là kinh khiếp, lối dùng mảnh ngọc tiêu để làm ám khí theo thuật Thiên Hoa Lập Vũ phủ chụp về Đông Bích.
Đông Bích khen thầm lối sử dụng ám khí ấy nhưng sức lực không đủ để khai

diễn uy lực của nó nên chàng liền lấy chiếc quạt quay một vòng là thâu tất cả các mảnh tiêu ngọc vào, chàng hét lên :
- Trả cho ngươi.
Vô số miếng ngọc thoát ra và tiếng Ngọc Tiêu bà bà hét lên :
- Á... á...
Thân hình bà ta bị những mảnh ngọc vỡ ghim đầy, đành ngã gục trên vũng máu sau tiếng hét kinh hồn.
Vừa lúc đó, từ phía sau bức vách dầy, lão Động chủ cùng Thập Tam sứ giả xuất hiện.
Lão Động chủ quắc mắt nhìn Đông Bích rồi nhìn Ngọc Tiêu bà bà nằm chết thảm khốc. Lão gằn giọng :
- Bạch y thư sinh, ngươi ra tay tàn ác lắm. Bổn Động chủ sẽ đòi món nợ này.
Đông Bích bước tới hai bước hiên ngang gật gù :
- Hừ! Lão Động chủ, gặp ngươi ở đây thật tốt lắm. Ta cũng có điều muốn hỏi ngươi.
Lão Động chủ gắt giọng :
- Ngươi muốn hỏi gì hãy nói mau, để rồi chết?
Đông Bích gằn giọng :
- Tại sao ngươi cứ nằng nặc đòi cướp miếng ngọc hình bát giác mãi vậy?
Lão Động chủ cười ngất nghẻo :
- Ta không hẹp hòi gì vì những miếng ngọc đó là của Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.
- Nhưng tại sao các người lại muốn cướp ngọc của người ta?
- Chẳng qua đó là của báu thiên hạ, ai có được nó sẽ làm bá chủ võ lâm.
- Còn lý do tại sao vợ chồng Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ phải hành động như thế.
Lão Động chủ cất tiếng cười sang sảng :
- Chuyện ấy xa vời lắm, ngươi hỏi làm gì.
- Nhưng ta muốn biết.
- Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu ngươi có mặt trước đây gần hai mươi năm thì ngươi sẽ rõ hơn, ngươi sẽ chứng kiến đêm oanh liệt đó nơi đỉnh Băng Sơn.
- Đỉnh Băng Sơn?
- Đúng vậy.
Đông Bích nghe hai tiếng Băng Sơn chợt liên nghĩ đến lúc chàng mười ba tuổi được Ngự Thanh Y Lang đưa ra thị trấn sắm xuân nhưng cũng chuyến đi đó Ngự Thanh Y Lang phải vong mạng, và cái đêm ông ta tâm sự với Túy Hồ lão tử Giang Thượng Khả, chàng đã giả đò ngủ để được nghe chuyện thì chàng chợt nghĩ :
- Có thể mình và vợ chồng Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ có liên hệ với nhau vì ngoại ta lượm được ta trong độc cốc dưới chân

đỉnh Băng Sơn trong thời gian đó.
Chàng đang miên man suy nghĩ thì tiếng Động chủ quát :
- Này tiểu tử! Miếng ngọc ngày xưa ở đâu?
Đông Bích nổi giận hầm hầm, rồi chàng thò tay vào túi lấy ra luôn bốn miếng ngọc hình bát giác nói :
- Đây có những bốn miếng.
Lão Động chủ thấy bốn miếng ngọc thì đôi mắt lão mở to với sự thèm thuồng. Hắn quát :
- Ngươi hãy trao đây!
Lão sửa soạn tấn công thì Đông Bích đã hét lên :
- Hãy khoan.
- Tại sao?
Đông Bích cất bốn miếng ngọc bích rồi nói :
- Hiện giờ ngươi có giữ miếng ngọc nào đó không?
- Có! Nhưng để làm gì?
- Để lấy thêm một miếng nữa.
- Phách lối!
lão Động chủ vừa hét vừa đẩy song chưởng ập vào Đông Bích, chàng tiến lên một bước phất ngang hữu chưởng công tới một luồng kình lực nặng như núi Thái Sơn.
- Ầm!...
Hai luồng chưởng lực tuyệt kỹ chạm nahu gây nên một vùng chưởng phong mịt mù. Chỉ thấy thân hình lão Động chủ văng lui một trượng, miệng rỉ máu, còn Đông Bích cũng bị chấn động thối lui ba bước rồi đứng sững lại như thường, đủ biết công lực chàng lúc này dồi dào khủng khiếp.
Lớp bụi mù vừa hạ xuống bởi chưởng phong thì thấp thoáng bóng Thập Tam sứ giả thoát ra, thân pháp lanh lẹ vô cùng.
Một tên lớn tiếng nói :
- Động chủ khỏi bận tâm, đã có Thập Tam sứ giả chúng tôi.
Đông Bích mặt đầy sát khí :
- Ngày trước, Thập Tam sứ giả đã bị xóa tên trong giới giang hồ bởi Thần Ảnh Vương bất lão, ngày nay chúng bây muốn thep vết xe cũ chăng?
- Chưa chắc, tiểu ác ma đừng ngông cuồng. Ngày nay không phải là ngày xưa.
- Vậy hãy động thủ đi thôi!
Thập tam sứ giả không chần chờ, liền tung mình lướt vào tấn công Đông Bích. Thập Tam sứ giả này được kết hợp bởi những cao thủ võ lâm của giới tà đạo ma mà lão Động chủ đã chú tâm khuyến dụ chúng về tùy phục Hắc Thạch ma động.
Cũng vì thế nên võ công của bọn này, không phải tầm thường, hơn nữa sự

hợp công đã gia tăng uy lực cuồn cuộn nhắm vào Đông Bích.
Đông Bích chẳng chậm một giây, liền vung chiếc quạt ra phản kích.
Qua hơn mười hiệp, Thập Tam sứ giả liền thay đổi chiến thuật, dùng liên hợp chưởng tấn công chàng liên miên bất tận.
Thấy không thể nương tay được nữa, Đông Bích liền vung tay, song chưởng đẩy ra với năm thành công lực tỏa ra tràn đến như nước vỡ bờ để nghinh địch.
Ầm... Ầm... Ầm...
Những tiếng nổ rền vang, áp khí chạm nhau làm tung đá bụi mờ mịt cả đấu trường. Đông Bích kêu hự lên một tiếng, bị thối lui năm bước, miệng rỉ máu.
Trong lúc đó cả Thập Tam sứ giả chỉ lắc lư đứng nguyên tại chỗ.
Chàng thầm nghĩ :
- Không ngờ ta khinh địch suýt nữa phải mạng nguy.
Bỗng nghe tiếng cười đắc ý của bọn Thập tam sứ giả. Một tên trầm giọng hỏi :
- Nếu ngươi biết sự lợi hại của Thập Tam sứ giả thì hãy giao những miếng ngọc hiện có lại cho Động chủ thì chúng ta sẽ tha chết cho ngươi.
Đông Bích nổi giận quát ầm lên :
- Bọn ma đầu. Các ngươi sẽ chết, chớ nên tự đắc.
Lời nói vừa dứt, chưởng pháp Đông Bích đã đánh ra với bốn chiêu thuộc bốn loại chưởng pháp khác nhau nhưng đều mang một sức công phá khủng khiếp.
Chưởng phong hai bên vừa giao nhau, thì áp khí tại đấu trường xoáy tròn từng đợt một như cơn bão lốc.
Theo lớp chưởng phong đã có bốn tên trong Thập Tam sứ giả văng tuốt ra xa có hơn mấy trượng nằm yên bất động.
Vừa lúc đó bỗng nghe tiếng quát lanh lảnh :
- Tiểu ác ma. Bổn Động chủ sẽ thí mạng với ngươi.
Câu nói vừa dứt là chưởng phong ùn ùn nổi lên như ngọn gió lốc phủ trùm Đông Bích. Chẳng những thế mà bọn Thập Tam sứ giả còn lại cũng lẹ làng tung chưởng hợp công từ bốn mặt. Đông Bích lần này cả giận nạt lớn, ngầm vận nội lực tung ra mấy chiêu sát chưởng đẩy bật bọn Hắc Thạch ma động dạt về một phía, miệng người nào cũng rỉ máu.
Thấy nguy cơ, lão Động chủ liền đưa mắt ra hiệu cho bọn môn hạ rồi bất thình lình đánh một chưởng với toàn bộ công lực vào Đông Bích.
Sau một tiếng nổ vang, cát bụi lẫn khói mờ từ phía bức thành tỏa ra nghi ngút. Đến khi nhìn lại tại đấu trường, tất cả bọn Hắc Thạch ma động đều biến mất. Chàng vội đuổi theo về phía gian nhà trước mặt.
Nhưng khi chàng mải miết chạy lọt vào một gian nhà đá rộng mênh mông thì bỗng cái cửa chính đóng sầm lại bằng một cửa sắt dầy.

Bỗng một tiếng cười lồng lộng vang lên với giọng nói của Hắc Thạch động chủ :
- Bạch y thư sinh, nơi đây là mồ chôn của ngươi. Ngươi chết đi hãy đừng oán trách Động chủ Hắc Chưởng Ma Vạn Quân.
Giọng nói oang oang tự đắc :
- Chỉ trong hai khắc nữa ngươi sẽ chết ngạt trong gian độc lao này.
Tiếng nói đột nhiên dứt hẳn thì khói độc tỏa ra khắp bốn góc phòng, trong chốc lát độc lao đã trở nên mù mịt.
Tuy không sợ độc khí, nhưng Đông Bích thầm nghĩ :
- Nếu ta không ra khỏi độc lao này thì bọn chúng sẽ tiếp tục giở trò ma giáo khác.
Cũng vì vậy, chàng lập tức vận công sử dụng Huyết Quang nhất thức, đẩy sức nóng đốt đỏ cánh cửa sắt, nhưng không làm sao cho cánh cửa sắt ngã ra, chàng liền sữ dụng Âm Dương Thiên Toàn chưởng đẩy ra với mười thành công lực.
Bùng... Bùng... Bùng...
Tiếng chưởng phong chấn động vang rền, nhức óc rồi bao nhiêu khói độc cuồn cuộn xoáy về cửa sắt đã bị đánh ngã.
Đông Bích lần đầu tiên sử dụng chưởng pháp này và thấy sự kinh khiếp của nó mà nhủ thầm :
- Pho chưởng pháp Âm Dương Thiên Toàn thật quá hãi hùng. Từ nay, vạn bất đắc dĩ lắm ta mới sử dụng đến nó.
Tự hứa với lòng như vậy rồi, Đông Bích vội thoát ra ngoài thì đã thấy bóng Động chủ Ma Vạn Quân và môn hạ lão ta thấp thoáng sau mấy dãy núi đá đen mất dạng.
Đông Bích thấy tứ bề vắng lặng nên chàng nghĩ rằng có đuổi theo bọn chúng cũng không được nên chàng định quay người bước ra, nhưng lúc đó chàng thấy một con đường lớn ở phía trước và trên hai chiếc cột bằng đá đen có một cái bảng cũng bằng đá ghi rõ mấy chữ "Hắc Thạch ma động".
Chàng nghĩ thầm :
- Ồ! Con đường lúc ta vào là một con đường hầm bí mật của chúng rồi. Và con đường chính là đi từ thung lũng ngoài kia vào.
Chàng do dự rồi quay trở lại con đường bí mật mà xác chết của bọn Hắc Thạch ma động còn rải rác lúc nãy bị chàng hạ sát còn lại nơi đó.
Đông Bích liền phá hết những đường cơ quan thì những tiếng nổ long trời lở đất từ đường hầm phát ra.
Rồi chàng quay trở lại phóng lửa thiêu hủy hết những dãy nhà nơi đây.
Ngọn lửa cuốn lên ngất trời, cháy rụi mọi cơ cấu của Hắc Thạch ma động...
Đông Bích quay người bước đi và khi nhìn thấy bảng đá khắc tên của động này thì chàng tung ra một chưởng phá nát thành bụi cám.

Hắc Thạch ma động từ đây đã xóa tên trên chốn giang hồ.
Đông Bích nhắm hướng thung lũng tung mình chạy đi...

Hồi 17
Tử Hồn cốc

Sau khi rời Hắc Thạch ma động, Đông Bích thấy lòng hoang mang giao động. Bao nhiêu ý thức về thân phận, lai lịch chính bản thân như thúc dục chàng phải hành động, phải quyết tâm truy tìm ra thân thế, chứ không thể im lặng mịt mờ mãi.
Cái động lực đó thúc dục chàng nên Đông Bích quyết định :
- Ta phải trở lại đỉnh Băng Sơn may ra tìm ra dấu tích nào không.
Mặc dù đó là một ý tưởng mơ hồ nhưng không làm không được. Do đó, chàng mải miết tìm đường về Băng Sơn.
Một đêm nọ, nền trời không có một vì sao!
Mặt trăng gói kín trong những đám mây đen.
Đêm tối như mực đến nỗi ngửa bàn tay cũng không thấy. Sấm chớp nổi lên từng luồng ngoằn ngoèo liên tục, chiếu sáng một cánh rừng hoang, phút chốc tắt lịm nhường lại cho màu đen.
Cái màu đen hãi hùng bao trùm cả vũ trụ.
Cảnh vật như đang nép mình run sợ dưới làn sấm chớp phủ phàng của trời khuya.
Tuy nhiên, mỗi luồng chớp nổi lên, lại hiện rõ trên con đường nhỏ một bóng người đang chập chùng tiến bước như bay.
Bóng đó là một chàng trai tuấn thiếu, mà giang hồ gần đây đã nức tiếng, không ai khác hơn là Bạch y thư sinh Đông Bích.
Trời bỗng vần vũ hơn. Chàng lẩm bẩm :
- Hình như trời sắp mưa lớn rồi!
Rồi một luồng chớp chiếu sáng lòa. Tiếp theo một tiếng sấm như long trời lở đất.
Trời bắt đầu mưa. Từng giọt mưa nặng trĩu vào mặt chàng.
Chàng dừng lại nhìn đoạn đường đã qua rồi nhủ thầm :
- Đúng là dưới chân dãy Băng Sơn rồi!
Chàng ngước nhìn phía xa là đỉnh núi phủ trắng mây mờ tiếng lạnh rồi nhìn lại chỗ chàng đang đứng nói nhỏ :
- Đầm Dạ Mục ta nhớ rồi và cả độc cốc nữa, người ta đã bảo cũng như ngoại ta đã đề cập tới hai địa danh này, ta phải tìm ra trước khi đặt chân lên đỉnh Băng Sơn mới được, nhưng trời mưa thế này thật bất tiện.
Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn thoăn thoắt lao về hướng núi sầm khuất trước mặt.
Tiếng sấm chớp vẫn không dứt, tiếng này hết, tiếng khác đã nổi lên. Những

lằn chớp nối nhau xé khung trời đen kịt.
Bây giờ trời mưa như trút nước. Trong sấm chớp, bóng Đông Bích cứ băng qua các vũng lầy mà đi, không cần phải chọn lựa con đường tốt hơn.
Qua khỏi khu rừng quanh chân núi, phía trước mặt là một cái đầm rộng mênh mông. Từ mặt nước, sương mù tỏa giăng trắng đục dẫu cho mưa thi nhau rơi xuống, những cây lá cao và to, thân mướt thật nhiều.
Đông Bích đứng lại lẩm bẩm :
- Đúng rồi, đây là đầm Dạ Mục.
Rồi chàng đi vòng quanh quan sát. Chỉ thấy cây khô lá mục phủ đầy mặt đất hoang vu.
Chàng càng đi nhanh hơn thì có ngọn đồi thoai thoải chạy dài theo bờ đầm. Đông Bích cứ theo đường đồi đó mà đi.
Bấy giờ mưa đã tạnh, sấm ngưng, chàng thanh niên nét mặt đăm chiêu nhìn vào con đường đá nhỏ rồi chàng nói trong sự thoải mái.
- Độc cốc đây rồi! Chính nơi này ngoại ta đã nhặt ta mà nuôi dưỡng cho đến ngày nay.
Chàng cứ tiếp tục đi vào trong độc cốc.
Mây mù đã tan dần, mặt trăng lố dạng. Ánh sáng vàng nhạt tỏa xuống, xuyên qua cành cây kẻ lá, rơi lạc trong vùng độc cốc. Những cành cây lá phủ um tùm lắc lư theo ngọn gió, chập chờn như muôn vạn bóng ma ẩn hiện.
Bỗng chân chàng như chạm phải một vật gì là lạ, chàng cúi đầu nhìn xuống, bất giác lạnh cả mình, rởn tóc gáy.
Thì ra, đó là một bộ xương người trắng hếu.
Dọc theo độc cốc, trong mấy lùm cỏ xanh, trên bờ đá, trong góc khe rải rác đây đó từng bộ xương. Chàng lẩm bẩm đếm :
- Một bộ! Hai bộ! Ba bộ!...
Rồi nhiều bộ xương nữa đều trắng hếu, đã rã ra tự bao giờ rồi. Có những bộ xương thiếu mất vài phần trong cơ thể, hay có bộ cũng đã chớm mục vì thời gian.
Chàng thấy ngần ngại :
- Độc cốc hoang vu, không người lui tới, mà sao xương trắng chất đầy, thật lạ lùng.
Rồi chàng lại suy luận, lại đưa ra giả thuyết, kếp nạp với những điều tai nghe mắt thấy rồi nhủ thầm :
"Biết đâu đây chẳng phải là trận tranh hùng giữa vợ chồng Nam Chính Hùng, Bích Lạc Tiên Cơ với bọn quần tà, mà ta phải tìm cho ra tông tích Thánh Kiếm Nam Chính Hùng hay Bích Lạc Tiên Cơ mới hy vọng hiểu biết về mấy miếng ngọc bích và thân thế của ta."
Ý nghĩ đó, kết luận đó, như thúc dục chàng phải kiên trì quyết chí để đạt cho được mục đích.

Xa xa, thỉnh thoảng có vài đóm lửa lập lòe như bóng ma trơi chớp nháy rồi tắt lịm.
Cảnh đêm giữa núi rừng hoang vu thật là rùng rợn, chàng cứ đi rồi lại bắt gặp thêm một bộ xương trắng nữa theo con đường lên trên đỉnh núi.
Nhưng con đường lại bị tắt nghẽn, trước mặt chỉ là núi đá dựng cao với các bóng cây cỗ thụ im lìm ma quái.
Mỗi đám mây đen kéo lại che phủ mặt trăng, làm cho cảnh rừng trở nên đen tối.
Một ngọn gió lớn cuốn lên cuồng phong ào ạt đổ dồn tới.
Chàng nhìn lại y phục đã đẫm ước vì đám mưa lúc nãy, giờ đây gió rít lên lạnh đến thân người, hơn nữa vùng núi trước mặt quá trơn ướt mà ban đêm lên trên đó thật nguy hiểm dù chàng đã có khinh công tột đỉnh, song cẩn thận vẫn hơn.
Do đó, chàng tự quyết định :
- Ta vào trong cốc tạm trú cho qua đêm nay, rồi mai sáng sẽ tiếp tục hành trình.
Đông Bích liền quay trở lại độc cốc.
Cuồng phong lại thổi mạnh thêm lên và mang theo sức lạnh buốt giá.
Những cây rừng nghiêng ngã...
Một vài cành đã gãy lung tung.
Chàng nhủ thầm :
- Gió lốc như cơn bão.
Chàng thi triển khinh công vút về độc cốc. Chàng dò dẫm đi sâu vào. Đường vào cốc càng sâu càng ngoằn ngoèo mà lúc nãy chàng chưa đi đến. Bờ núi đá lồi lõm, nhấp nhô hang hốc như hình tượng ma quái.
Bỗng chàng thấy có một hốc đá lớn nên dừng chân chui vào và tìm chỗ ngồi nghỉ.
Gió bên ngoài càng lớn dần, lớn dần.
Chàng bảo thầm :
- Ta hãy nghĩ cho qua đêm nay, tránh gió lớn rồi sáng mai sẽ tính.
Thế là Đông Bích tìm chỗ ngồi tọa công cho qua đêm giông tố hãi hùng.
Một đêm lặng lẽ chập chờn trôi qua.
Đến khi trong độc cốc ánh sáng đã chiếu sáng le lói thì Đông Bích mới đứng dậy.
Áo quần cũng đã khô, chàng sửa soạn xong sẽ tiếp tục đi vào trong độc cốc.
Đông Bích ngước mặt nhìn quanh, chợt thấy trên một vách đá cao, sừng sững ở miệng cốc có khắc ba chữ rất lớn: Tử Hồn cốc.
Chàng hết sức ngạc nhiên và óc tò mò thúc dục chàng bước tới.
Đến khoảng cốc đạo, tuy là ban ngày, nhưng ánh sáng rất yếu ớt tờ mờ, thật là quạnh quẻ, đìu hiu.

Chàng bước vào phía trong, gió lạnh lại thổi lên từng cơn hiu hắt.
Đường cốc vẫn dài và hẹp, uốn ẹo như một con rắn dài chui qua các kẹt đá âm u.
Đâu đâu cũng có vách đứng thẳng tắp trông thật hiểm nghèo.
Con đường rêu phong kín mít, không có một dấu chân người hay thú vật.
Thật hoang vu khiến Đông Bích cảm thấy lành lạnh.
Chàng chạy qua khỏi ba khúc đường quanh thì đến miệng cốc thứ hai.
Trên một tấm đá lớn lại viết mấy chữ: "Đường chết! Nghĩa địa cho ai đi vào."
Nét chữ như hăm dọa, như khủng bố, khiến Đông Bích không muốn nhìn lâu. Chàng nhíu mày, dáng cương quyết, cắm đầu chạy vào.
Một luồng gió thổi ngược ra, bốc lên một mùi tanh khôn tả.
Mùi tử khí ngập tràn.
Đông Bích vội dừng chân, đưa mắt quét qua một vòng.
Trước mặt chàng hiện ra một cảnh tượng vô cùng kinh hãi.
Đây đó rải rác từng bộ xương khô, lớp đã mục, lớp còn mới, nằm có, ngồi có, đủ kiểu!
Ánh sáng nơi này hầu như là ban đêm. Vì cả khúc cốc đạo này đã tối mò.
Chỉ có vài chỗ ánh sáng lọt vào loang lỗ.
Gió lạnh!
Xương trắng!
Thây thối!
Bao nhiêu hình ảnh diễn ra trong một khung cảnh hoang vu lạnh lẽo.
Đông Bích cũng phải chùn bước lại, thắc mắc và lẩm bẩm :
- Nhưng bộ xương trắng này có lẽ toàn những nhân vật tên tuổi trong giang hồ. Họ muốn đi tìm cái bí mật trong cốc này để rồi phải chịu phơi thây trong hiểm địa chăng?
Chàng có cảm giác rằng lần này chàng sẽ góp thêm vào đây ít bộ xương người nữa trong cốc đạo còn lại.
Nhưng không phải ít bộ mà nhiều hơn chàng tưởng.
Chàng dẫm chân trên mấy đống xương người gần đấy, theo con đường hẹp tiến vào.
Chính chàng cũng không biết được những bộ xương đang nằm dưới đất kia đã chết bằng cách nào.
Đi được một lúc, qua khỏi mấy khúc quanh thì trước mặt chàng lại lộ ra một miệng cốc nữa.
Trên miệng cốc lại cũng có viết chữ :
"Tử Hồn cốc! Vùng cấm địa! Vào tất phải chết!"
Nét chữ như hung hăng, nhảy múa vừa hăm dọa, vừa khích lệ những kẻ yếu tinh thần.

Đông Bích đã quyết đến đây rồi thì chàng không bao giờ ngần ngại trước mọi nguy nan nữa.
Chàng lách mình qua khỏi miệng cốc rồi tiến vào, bỏ lại đàng sau những bộ xương trắng đang đìu hiu với gió lạnh.
Vào khỏi miệng cốc thứ ba thì quang cảnh đổi khác.
Ở đây không có xương trắng, thây thối, gió lạnh, mà là một bầu trời ấm áp thanh nhã. Hai bên cỏ cây xanh tươi, bông hoa đủ màu phơi sắc.
Chàng ồ một tiếng và tự nhủ :
- Độc cốc rồi lại có Tử Hồn cốc! Sao lại có thể chứa một bầu vũ trụ huy hoàng trong cái thế giới đáng sợ này!
Chàng lần bước tiến mãi!
Và qua một lúc, chàng đã rời khung cảnh tươi đẹp kia, tiến tới một nơi hoang vu cô tịch khác.
Ở đây không có xương, thây người, cũng không có bông hoa đua nở mà chỉ có những rặng thông cao vút trời, gió thổi réo rắc như những tiếng ma sầu quỉ khóc.
Cứ từng lúc, quang cảnh trong cốc lại thay đổi, chẳng khác những bức tranh diễn ra trước mặt.
Chàng đang ngơ ngác thì có một giọng cười lanh lảnh từ trong thâm cốc theo gió tạt ra.
Đó là tiếng cười, nhưng không phải là tiếng cười, mà giống như những tiếng rít của hai vật cứng cọ vào nhau, kéo dài nghe rùng rợn làm sao.
Tiếng cười rùng rợn đó vang lên làm cho không khí trong cốc càng thêm phần nặng nề, khủng khiếp.
Tiếng cười vừa dứt, thì tiếp theo một giọng nói lành lạnh vang tới.
- Mi... không... cút... đi... thì... phải... chết! Mi... không... cút... đi... thì... phải... chết!
Một giọng nói rùng rợn, não nùng như quỉ khóc vang lên, kéo dài từ nhặt đến khoang rồi mất hẳn, khiến chàng cảm thấy như lạc vào địa ngục. Xung quanh chàng không khí đầy đe dọa, chết chóc...
Bỗng một giọng cười lanh lảnh như chuông reo. Tiếp theo là một giọng nói âm ấm :
- Cho mi một cơ hội chót nữa! Cút ra... Cho mi một cơ hội chót nữa! Cút ra...
Giọng nói này lại ghê tởm hơn nữa. Nhưng Đông Bích bỗng cười ha hả nói :
- Nếu ta không ra thì sao?
Đột nhiên vọng đến tiếng nghiến răng ken két nói :
- Chết! Chết! Chết!..
Chàng buông một tràng cười dài nói lớn :
- Ngươi là ai? Tại sao lại không cho ta vào cốc?

- Ha Ha Ha... Ta là ai mi sẽ biết! Cốc này là của ta, không ai được vào cả.
Một giọng nói sắc sảo như dao liếc vào đá, Đông Bích hít một hơi dài rồi vươn mình lướt thẳng vào trong cốc.
Chàng chạy qua một đoạn đường đá lồi lởm chởm, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Dưới chân có một lớp trơn trợt, nhớt nhão lành lạnh ghê tởm.
Bỗng trước mặt chàng hiện lên một tòa nhà cỗ sát đứng sừng sững trong lớp rêu phủ lên đen sạm.
Chàng đứng lại hét lớn :
- Chủ nhân Tử Hồn cốc, hãy ra đây mau!
Tiếng cười lạnh ngắt lẫn tiếng răng nghiến ken két từ trong cỗ sát vọng ra.
Một luồng gió lạnh thấu xương không biết từ đâu đưa đến hòa lẫn một mùi âm khí rùng rợn.
Chàng ngước mặt lên thấy phía trên cửa cỗ sát có vẽ một bộ xương khô trắng hếu và một chiếc quan tài bằng máu tươi đỏ loét.
Hình ảnh này nói lên một ý nghĩa ghê hồn khiến chàng cảm thấy lành lạnh, chàng thầm nghĩ :
- Ôi! Tử Hồn cốc hiểm hóc như thế này mà chủ nhân ở đây với mục đích gì chứ? Tại sao không chịu ra mặt? Chả lẽ mình lại dùng lực để ép buộc khi mình chưa biết chủ nhân ở đây là kẻ gian ác hay là ẩn sĩ?
Nghĩ đến đây, chàng cười gằn rồi tiến thẳng vào cỗ sát.
Trong cỗ sát tro bụi bay ngập trời, chàng vừa mới bước chân vào thì hít phải một khí lạnh rùng mình. Chàng thụt chân lại, dòm xuống đất thấy một chữ "Tử" sắp bằng xương trắng.
Bước tới độ mười bước nữa thì thấy hai bên đại điện có tám xác chết còn đầy máu treo lủng lẳng, tám cái lưỡi thè ra xanh dờn, chính giữa có đặt ba cái hòm màu đỏ.
Sự rùng rợn của cỗ sát lại thêm vào xương trắng, thây thể và quan tài. Vật nào mà không khiến cho người ta lạnh mình lên chứ?
Chàng quay đầu lại thì trong cốc tối đen như mực, tiếng chúng kêu não nuột, lửa đóm lập lòe như quỉ ma ẩn hiện.
Tuy chàng không bao giờ sợ sệt, song đứng trước cảnh tượng quá hãi hùng cũng làm cho chàng suy nghĩ và có nhiều nghi vấn.
Bộp! Bộp! Bộp!
Có tiếng chân đi chầm chậm từ xa đến gần, không biết tiếng chân này phát xuất từ đâu.
Chàng rùng mình, có lẽ giờ phút này là giờ phút sắp diễn biến các quái lạ trong cỗ sát này!
Mặc dù mang một thân võ công cao tuyệt nhưng với bản tính suy nghĩ, đắn đo cẩn thận nên chàng không muốn hành động bộp chộp để làm hỏng việc sau này.

Vì thế chàng cứ bình tĩnh theo dõi mọi diễn biến kỳ quặc mà chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời cơ mà ứng phó.
Trong tâm tư càng thắc mắc thì ngoài diện càng thấy kỳ lạ.
Chàng thầm nghĩ :
- Nếu kẻ nào yếu tinh thần vào đây ắt phải điên lên.
Mặc dù chàng không sợ hãi nhưng cũng phải rùng mình.
Tịch! Tịch! Tịch!
Những giọt nước nong nóng rơi lên cổ chàng, chàng đưa tay lên cổ vuốt xem, bỗng chàng hừ lên một tiếng căm giận :
- Đây là máu, máu đỏ tươi!
Chàng thấy vậy, đôi chân như muốn sử dụng tuyệt kỹ khinh công và đôi tay như muốn tung chưởng phong tàn phá cỗ sát. Nhưng chàng dằn lòng chịu đựng để xem những trò gì nữa sẽ xảy ra nơi đây.
Bỗng từ trên mái nhà lăn xuống mấy xác chết.
Bịch! Bịch!
Chàng là người can đảm chực chờ đón nhận sự lạ lùng mà cũng phải khủng khiếp thay, huống chi con người tầm thường thì làm sao có thể chịu đựng được cảnh tượng khủng khiếp này? Chỉ có những con người không kể chết nữa mới chịu nổi mà thôi.
Tiếng cười quái dị lại nổi lên.
Nhưng Đông Bích bỗng cười họa theo rồi nói :
- Chủ nhân Tử Hồn cốc, hãy ra đây! Cần gì phải làm ma quỉ để hù nhát người chứ?
Vẫn không ai đáp cả, chàng lại hét lớn :
- Chẳng lẽ ta lại không thể thấy được chủ nhân Tử Hồn cốc sao?
Bốp! Bốp! Bốp!
Bước chân đi như đe dọa khi nãy lại vang lên từ sau lưng chàng đi tới. Đông Bích vẫn bình tĩnh và nhanh nhẹn quay lại thì thấy mấy bóng cây lắc lư như bóng quỉ hiện hình.
Chàng hét lớn :
- Chủ nhân Tử Hồn cốc, ta đã đến đây rồi, nếu ngươi không xuất hiện thì đừng trách ta!
Vẫn im lặng không một lời đáp lại.
Chàng nổi giận :
- Nếu không mở miệng, không ai bước ra đây, thì ta sẽ tàn phá nơi này...
Qua một lúc lâu vẫn không thấy trả lời.
Chàng nghiến răng lẩm bẩm :
- Được, ta sẽ vào cỗ sát bắt ngươi.
Chàng từ từ bước vào cỗ sát, bỗng có một luồng gió lạnh thổi vào mặt chàng. Chàng hét lớn :

- Chủ nhân Tử Hồn cốc hãy ra đây! Đừng để ta gây phiền phức!
Bỗng một tràng cười lạnh ngắt nổi lên và một giọng nói rùng rợn đưa đến.
- Tiểu tử! Mi lớn gan đấy!
- Ngươi không thể hù nhát được ta đâu!
- Mi đến đây nạp mạng! Ồ, tuổi còn nhỏ như vậy mà chết đi thì uổng quá!
Chàng vẫn giọng bình thản :
- Chưa chắc ngươi có thể giết ta được mà mộng tưởng!
- Ha ha ha... Tiểu tử! Ngươi lớn lối lắm!
- Đừng nói nhiều, hãy ra mặt đi, hay ngươi sợ ta rồi!
- Ồ! Mi là gì mà ta phải sợ?
- Vì ngươi không dám ra mặt!
- Ta muốn những kẻ nào muốn tìm hiểu Tử Hồn cốc này cũng phải nếm mùi khủng khiếp nơi đây, trước khi chết! Ha ha ha...
Chàng cười gằn :
- Nhưng ta có bao giờ sợ đâu. Chỉ có ngươi sợ ta nên không dám lộ diện mà thôi!
Lời nói chàng chưa dứt, thì có tiếng bộp bộp vang lên, chàng đưa mắt để ý xem, thì bỗng chàng lùi lại bốn bước nhìn sửng sốt.
Chiếc hòm đỏ để ở giữa từ từ mở nắo lên cao. Một bóng đen to lớn vô cùng đứng phắt dậy, cười khanh khách nói :
- Ông bạn nhỏ ơi! Nạp mạng đây!
Bộp! Bộp! Bộp!.. Tiếng chân của đối phương tiến tới trước mặt chàng đứng sừng sững như pho tượng thần.
Chàng vẫn bình tĩnh chờ đợi, chứ không tấn công địch.
Chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương thì vô cùng ghê rợn, đôi mắt như hai cục than lửa đỏ. Hai gò má như tổ ong, hai hàm răng như những mũi dao nhọn chĩa ra làm hai vành môi phải cách ra xa lắc.
Lão hỏi :
- Ông bạn nhỏ! Muốn ta ra tay không?
Chàng vẫn đứng im không nói.
Lão hừ một tiếng rồi nói :
- Ngươi còn muốn di ngôn gì không?
- Không!
- Hì hì. Đó là luật của Tử Hồn cốc, mi chớ trách ta, hì hì hì...
Bỗng một luồng gió mạnh tạt tới.
Biết đối phương đã phát chưởng tấn công nên chàng cũng huy động chưởng phong đối địch, nhưng với ba thành công lực để thăm dò.
Bùng!
Chưởng phong va chạm, chàng hự lên một tiếng thối lui lại năm bước loạng choạng.

- Ha ha ha...
Bóng đen cười đắc ý, đưa tay ra chụp mạnh vào ngực chàng, nhưng chàng liền lắc người nên bóng đen chụp vào không khí.
- Ha ha ha...
Tiếng cười ghê rợn vang lên.
Bỗng nhiên...
Bóng đen kia chợt lặng câm bước lui bốn bước sửng sốt...
Trong Tử Hồn cốc lúc bấy giờ trở nên hoàn toàn vắng lặng, chỉ còn nghe tiếng gió lạnh thổi lên, chàng hỏi :
- Tại sao ngươi ngẩn người ra chứ?
Chủ nhân Tử Hồn cốc lại cất tiếng cười vang động :
- Ha ha... thật ta không ngờ! Tiểu tử, võ công của ngươi thuộc vào loại thượng thừa rồi đấy! Hèn nào... hèn nào ngươi bạo dạn vào đây...
Rồi giọng cười im bặt, lão cất tiếng hỏi :
- Nhưng ngươi vào đây làm gì?
Đông Bích nhích bước cười hiền hòa :
- Ta vào đây là do ngẫu nhiên mà cũng do có mục đích.
Lão chủ nhân Tử Hồn cốc nhìn chàng chăm chú rồi như suy tư tận đâu đâu, thỉnh thoảng lão lại gật gù, nhếch mép cười thật là quái dị.
Lão hình như chẳng nghe câu nói của Đông Bích, nhưng bỗng Đông Bích gọi, lão mới giật mình :
- Chủ nhân Tử Hồn cốc, ta muốn hỏi ngươi một vài điều?
Lão lưỡng lự rồi cất giọng, giảm bớt phần gay gắt :
- Cứ nói ta nghe.
Đông Bích thong thả hỏi :
- Cốc này ngươi chiếm cứ từ bao lâu.
- Gần hai mươi năm nay?
- Gần hai mươi năm?
- Đúng!
- Nơi đây đã có những gì xảy ra?
- Nhiều, nhiều lắm, những tên ma đầu cố tình đột nhập vào cốc này đều phải trở thành những bộ xương trắng, chắc ngươi đã thấy?
- Nhưng họ vào đây với mục đích gì?
- Cũng như ngươi.
- Không đúng.
- Tại sao?
- Vì ta đi tìm một lai lịch.
- Lai lịch?
- Đúng vậy.
- Mà lai lịch gì?

- Lai lịch của người gần hai mươi năm về trước.
- Ai?
- Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.
Tiếng cười của lão lồng lộng rồi lão đột nhiên hét :
- Đỡ chưởng.
Song chưởng của lão như bão tố cuồn cuộn tốc lên từ đôi tay khẳng khiu của chủ nhân Tử Hồn cốc một cách khủng khiếp.
Đông Bích cũng không dám chậm trễ, liền vung song chưởng với tám thành công lực phản công.
- Ầm! Ào... ào...
Chưởng phong cuốn xoáy thốc luôn mấy bộ xương người rơi lả tả khắp nơi.
Chủ nhân Tử hồn côc bị chấn động lùi lại hơn năm bước mới đứng vững.
Trong khi đó Đông Bích vẫn đứng sừng sững tại chỗ.
Lão ngạc nhiên cùng độ :
- Không ngờ! Thật không ngờ tiểu tử công lực thâm hậu đến thế!
Đông Bích cũng nghĩ thầm :
- Lão này công lực cũng ghê gớm lắm. Nhưng tại sao ta hỏi đến Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ thì lão liền tấn công ngay, hay là...
Chàng đang suy nghĩ thì tiếng lão hỏi vang lên :
- Tiểu tử, ngươi hỏi Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ với mục đích gì?
- Ta đã nói rồi.
- Nghĩa là ngươi chỉ tìm lai lịch.
- Đúng!
- Nhưng để làm gì?
- Để biết xem cách đây mười tám năm hai người ấy có huyết chiến trên đỉnh Băng Sơn không?
Lão chủ nhân Tử Hồn cốc như rúng động hỏi lại :
- Ngươi quen biết?
- Không!
- Vậy hỏi để làm gì?
- Để được người xác nhận xem có phải là chủ nhân của những miếng ngọc bích hình bát giác này không?
Chàng vừa nói vừa lấy bốn miếng ngọc bích hình bát giác trước cái nhìn thật kinh ngạc của lão chủ nhân Tử Hồn cốc.
Cốc chủ lạc giọng vì khích động :
- Của ngươi?
- Của ta nhưng không phải của ta.
- Thế là nghĩa làm sao?
- Ta chỉ có một mà được người ta tặng thêm ba miếng nữa.

- Ủa!
- Ngươi ngạc nhiên à?
Lão bước tới một bước hỏi gấp :
- Một miếng ngọc của ngươi, ngươi có tự bao giờ?
- Từ lúc sơ sinh.
- Từ lúc sơ sinh?
- Đúng rồi!
- Vậy ta hỏi ngươi, Bích Lạc Tiên Cơ là gì với ngươi?
- Bích Lạc Tiên Cơ?
- Đúng!
Chàng sửng sốt trước câu hỏi đột ngột đó và miên man suy nghĩ...
Lão lạnh lùng hét :
- Nói mau, Bích Lạc Tiên Cơ là gì với ngươi?
Chàng lẩm bẩm :
- Ta biết tên bà là Bích Lạc Tiên Cơ nhưng đâu có là gì với ta.
- Sao? Ngươi không quen với Bích Lạc Tiên Cơ?
- Không quen!
Lão cau mày nhìn sững Đông Bích một lúc lão nói :
- Có lẽ đâu Bích Lạc Tiên Cơ không phải là mẹ của ngươi sao?
Đông Bích ngạc nhiên cùng cực hỏi lại :
- Ngươi bảo Bích Lạc Tiên Cơ là... mẹ của ta sao?
Câu hỏi của chàng khiến lão càng thêm sửng sốt :
- Ta hỏi ngươi kia mà!
- Ta không biết!
- Sao? Không biết! Ngươi không biết Bích Lạc Tiên Cơ là mẹ của ngươi?
- Đúng!
- Thế thì mẹ của ngươi là ai?
Chàng nghe lão nói thì nhìn xa xăm buồn bã nói :
- Ta không biết.
- Ngươi không biết mẹ của ngươi là ai?
- Đúng!
- Nói bậy! Con mà không biết mẹ là ai hả?
- Tin hay không tùy ngươi!
Lão biến sắc hỏi :
- Vậy những miếng ngọc đó do đâu mà có?
Chàng nghĩ tới miếng bích ngọc của chàng đã đeo từ lúc nhỏ rồi lại ngẫu nhiên được tặng thêm ba miếng ngọc bích nữa cũng giống hệt. Chàng đang suy nghĩ... thì lão hét to :
- Nói đi!
- Ngươi chớ vội.

- Ta muốn biết ngay.
- Thì của ta.
- Nhưng ai cho ngươi?
- Ta không biết.
- Sao lại không biết?
- Vì miếng ngọc đó đã đeo ở cổ của ta từ lúc còn bé.
- Vậy mẹ ngươi đeo cho ngươi chứ ai?
- Ta không biết.
- Tại sao?
- Vì lúc ta mới sinh ra đã không biết mẹ rồi.
- Vậy sao ngươi sống đến ngày nay.
- Thì ngoại ta nuôi.
- Ngoại ngươi là ai?
- Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn.
Cốc chủ thoáng nét suy nghĩ gật gù bảo :
- Thế ra ngoại ngươi là thánh dược trong thiên hạ.
- Ngươi cũng biết sao?
- Tại sao không?
Rồi bỗng lão ta hỏi :
- Bây giờ ngoại ngươi ở đâu?
- Chết rồi!
- Chết rồi?
- Đúng vậy.
- Từ bao giờ?
- Đã năm năm qua.
- Tại sao chết?
- Bị người ta giết.
- Ai giết?
- Hàn Độc Ma Tôn.
- Tên ma đầu ấy có thù với ngoại ngươi sao?
Đông Bích lắc đầu buồn bã :
- Không thù, nhưng hắn cứ ra tay sát hại.
Cốc chủ gục gặt đầu rồi đổi giọng hỏi :
- Thế ngoại ngươi không nói rõ thân thế của ngươi sao?
- Hừ! Ngoại ta chỉ nhặt ta vào một sáng mùa đông ngoài nơi độc cốc này.
Lão Cốc chủ xúc động hỏi :
- Thật vậy sao?
Đông Bích gật đầu :
- Ừ! Ngoại ta nhặt ra ở dưới bụng ngựa, và ở cổ ta đã có miếng ngọc này.
Lão lẩm bẩm :

- Mười tám năm về trước. Có lẽ... chính là ngươi.
- Lão nói sao? Cái gì chính là ta?
Lão buồn thảm gượng cười nói :
- Ta đang nghĩ đến thân thế của ngươi.
Đông Bích xúc động hỏi dồn :
- Lão biết được thân thế của ta sao?
Lão Cốc chủ gật đầu :
- Có thể. Nếu sự thật đúng như ngươi vừa kể.
- Ta đã kể sự việc hoàn toàn không sai một mảy may nào.
Lão Cốc chủ lại hỏi tiếp :
- Như vậy nhà ngươi vào đây với mục đích tìm hiểu thân thế?
- Ta đến đây để tìm dấu vết Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ, để hỏi xem những miếng ngọc này có phải của họ không?
- Nhưng ngươi có biết chắc hai người đó còn sống chăng?
- Cũng vì vậy mà ta vào đây để hỏi ngươi, chứ nếu biết thì ta đã đi tìm họ rồi.
Lão Cốc chủ cất tiếng cười vang, tiếng cười thật to nhưng đượm vẻ não nề, ai oán.
- Ngươi muốn biết về Bích Lạc Tiên Cơ?
Đông Bích nghe lão hỏi với giọng xúc động nên chàng lo lắng hỏi :
- Sao... ngươi biết bà ta à?
- Biết.
Tiếng trả lời của Cốc chủ như chấn động tiếng chàng nên Đông Bích hỏi dồn :
- Bà ấy hiện giờ ở đâu? Ngươi có quen biết với bà ta không?
- Phải ta có quen.
Lão hình như quá cảm động nên nghẹn ngào, nói không ra lời.
- Trời ơi! Thảm cảnh đau buồn quá, làm sao lão quên được? Nay ngươi đứng trước mặt ta có thể là con của bà ta.
- Con?
- Đúng!
- Là ta?
- Phải.
- Cái gì làm bằng cớ?
- Miếng ngọc mà ngươi có.
- Miếng ngọc?
- Đúng vậy.
Đông Bích giọng run run tim chàng đập mạnh :
- Bích Lạc Tiên Cơ. Mẹ ta, có thể như thế sao?
- Ta chắc thế.

Đông Bích vẫn còn hồ nghi nên hỏi lại :
- Vậy ta muốn biết đại danh của Cốc chủ, và sự liên quan với Bích Lạc Tiên Cơ?
Lão Cốc chủ gật đầu :
- Được, ta sẽ cho ngươi biết, nhưng ngươi tên gì?
- Bạch y thư sinh Đông Bích.
- Ngươi họ Đông?
Đông Bích lắc đầu :
- Đông Bích là tên của ngoại ta đặt. Chứ không phải cha mẹ ta đặt, vì thế ta không biết họ thật của ta là gì?
- À! Phải thế mới đúng.
Lão Cốc chủ vừa nói vừa quay người đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người mà lão đang mang rồi quay lại nhìn Đông Bích.
- Ngươi thấy ta ra sao?
Đông Bích hết sức ngạc nhiên khi chủ nhân Tử Hồn cốc vứt bỏ mặt nạ để lộ nguyên bộ mặt phúc hậu mà trước đây giống như mặt ác quỷ trong động tối.
Chàng lúng túng thì Cốc chủ nói :
- Ta là sư huynh của Nam Chính Hùng.
- Sư huynh?
- Đúng vậy.
Đông Bích thật không ngờ đến nên chàng hết sức lúng túng và ấp úng :
- Thưa... thưa lão tiền bối...
Lão Cốc chủ mỉm cười hiền hòa :
- Hiền điệt cứ tạm gọi ta là sư bá.
- Tạm gọi?
- Phải, vì hiền điệt chưa tin mình là con của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.
Đông Bích cúi đầu suy gẫm rồi chợt nói :
- Dù sao tiểu điệt cũng phải gặp qua hai vị tiền bối ấy mới có thể xác nhận những điều sư bá nói.
- Ngươi cẩn thận vậy thì tốt.
- Hiền điệt muốn thỉnh danh sư bá để tiện xưng hô.
Ông ta nhìn xa xôi rồi nói :
- Giang hồ thường gọi ta là Lãng Nhân Cao Thiên Đạt.
- Câu chuyện ngày xưa xảy ra như thế nào, xin Cao sư bá nói rõ cho hiền điệt biết đi.
- Được, để sư bá kể cho hiền điệt biết.
Cốc chủ trầm tư một lúc rồi thủng thẳng nói :
- Tuy cùng một sư môn với Nam Chính Hùng sư đệ, nhưng ta là kẻ độc thân, đơn lẻ phiêu bạc giang hồ theo mộng hải hồ từ sớm nên không gần gũi với

sư đệ. Rồi sau này mới hay tin sư đệ và Bích Lạc Tiên Cơ kết duyên cùng nhau. Ngày ấy cũng là ngày hạnh phúc nhất của đôi trai tài gái sắc.
Lão dừng lại như hồi tưởng rồi tiếp :
- Và cũng từ ngày đó ta mới dừng chân giang hồ, vui với họ được một thời gian ngắn rồi đường cũ lại quen quen nên rời gót phiêu du, ta tái nhập giang hồ võ lâm.
Thời gian sau, nghĩa là cách đây mười tám năm ta hay tin gia đình sư đệ ta bị bọn quần ma âm mưu ám hại để đoạt bí kíp toàn thư và toàn gia bị thảm sát trên đỉnh Băng Sơn. Hay tin đó, ta bôn ba tìm về ngọn núi tuyết quanh năm ấy để may ra tìm được dấu vết vợ chồng sư đệ thân yêu của ta. Chính trong sự kiên tâm trì chí của ta gần hai năm mà trời cao dun rủi cho ta tìm được Bích Lạc Tiên Cơ.
Đông Bích nghe tới đây liền chận hỏi :
- Sư bá tìm được Bích Lạc Tiên Cơ?
- Đúng!
- Hiện giờ người ở đâu?
- Tại đây.
Đông Bích run giọng nói :
- Sư bá có thể cho tiểu điệt gặp người ngay được chăng?
Ông ta gật đầu :
- Được! Nhưng ngươi hãy đưa cho ta một miếng ngọc bích để sư muội ta xem có bằng lòng gặp ngay hiền điệt không?
Đông Bích không ngần ngừ, liền trao cho Lãng Nhân Cao Thiên Đạt một miếng ngọc bích hình bát giác.
Lão ta liền quay vào trong gọi lớn :
- A Châu... A Châu...
- Sư bá gọi ai thế?
- Một cô bé mồ côi mà Bích Lạc Tiên Cơ đã nuôi từ lúc vào ở trong cốc này.
Vừa khi đó, một thiếu nữ kiều diễm trạc tuổi Đông Bích nhí nhảnh băng người từ trong lòng cốc tuôn ra :
- Thưa, sư bá gọi điệt nữ?
- Chứ gọi ai?
Cô gái A Châu định nũng nịu với sư bá cô ta nhưng chợt nhìn thấy Đông Bích, cô bẽn lẽn mân mê tà áo nói lí nhí :
- Sư bá... người đó... là ai vậy?
- Là sư huynh của điệt nữ đó.
A Châu giọng xúc động :
- Trời! Sư huynh của điệt nữ còn sống đây sao? Nếu vậy thì bá mẫu sẽ vui mừng biết mấy.
Sự đối đáp của hai người làm cho Đông Bích bồi hồi xúc động với nổi vui

mừng và lo âu lẫn lộn.
Lão Cốc chủ nói với A Châu :
- Điệt nữ hãy mang miếng ngọc này vào thỉnh ý bá mẫu của cháu.
A Châu nhận miếng ngọc, rồi liếc nhìn Đông Bích với ánh mắt đầy cảm tình và tha thiết rồi mới quay gót chạy vút vào lòng cốc.
Đông Bích nhìn theo bóng dáng thoăn thoắt của A Châu mà lòng dâng lên một tình cảm mới lạ.
Chàng đang mê man trong nhiều ý tưởng phức tạp về cuộc đời, thân thế, cha mẹ, sư thù, ân tình xáo trộn lẫn bóng dáng Tô Tiểu Bình, Chiêu Hạ cũng như những cô gái đã gặp qua với những cử chỉ lạ lùng như nàng Quận chúa Sa Ly rồi giờ đây không khỏi bồi hồi trước đôi mắt chứa chan tình cảm của A Châu...
Vừa lúc đó A Châu từ trong phóng ra với thân pháp tuyệt đẹp mừng rỡ la lớn :
- Sư bá! Bá mẫu bảo đưa ngay người ấy vào.
Lão Cốc chủ quay sang nói với Đông Bích :
- Hiền điệt hãy theo ta...
Cả ba người vội vã đi vào trong...

Hồi 18
Sôi sục hận thù

Qua một khúc thật quanh co, chật hẹp, có nhiều chỗ phải khom người chui qua thì cốc đạo trở lại rộng lớn, bằng phẳng.
Đông Bích vẫn yên lặng tiến bước. Đột nhiên trước mặt là mấy dãy nhà đá thiên nhiên hay nói một cách khác, có những thạch động nối liền nhau thật khéo léo.
Chàng đang thầm khen cảnh trí nơi này thật lý tưởng cho kẻ nào muốn tu dưỡng tâm thần, thì Lãng Tử Cao Thiên Đạt nói với chàng :
- Gian thạch động ở giữa đó là nơi trú ngụ của Bích Lạc Tiên Cơ đó.
Đã hồi hộp, giờ đây chàng càng hồi hộp thêm. Một sự xúc động vô hình như muốn làm máu chàng ngừng chảy. Huyết quản như căng thẳng hơn, Đông Bích không thốt một lời nào, mà chỉ lẳng lặng theo gót chủ nhân Tử Hồn cốc.
Đến trước gian thạch động, nàng A Châu chạy vào trước, Đông Bích theo sau cốc chủ tiến vào.
Ở trong phòng, ánh sáng không như phía ngoài, song vẫn đủ thấy rõ ràng, chàng vừa bước vào bỗng khựng lại vì trên một chiếc xe có thể đẩy được một lão bà tóc bạc phơ được bới ngược ra phía sau, để lộ gương mặt độ tứ tuần thật còn trẻ và thật đẹp. Đôi mắt vẫn còn long lanh tuyệt đẹp, cái vẻ đẹp trung niên ấy mà lại có một mái tóc bạc phơ, nên làm Đông Bích ngạc nhiên không ít.
Mỹ phụ hình như hai chân không cử động được nên ngồi yên trên một cái xe được A Châu đẩy ra.
Hơn nữa mỹ phụ này cũng đã mất đi một cánh tay trái mà chỉ có tay áo phất phơ theo từng nhịp xe đẩy.
Những hình ảnh đó, đập nhanh vào mắt chàng, chàng cảm thấy lòng bồi hồi lên nên lững thững bước đến, chỉ có tiếng Cao Thiên Đạt nói :
- Sư muội, đây là hiền điệt Đông Bích, người có miếng ngọc như miếng ngọc của sư muội.
Mỹ phụ này, tay cầm hai miếng ngọc hình bát giác, sửng sốt nhìn Đông Bích rồi bà ta cất giọng run run :
- Có phải nơi ngực ngươi có ba nốt ruồi son chụm lại và có xâm hình một cương kiếm và một nhuyễn kiếm không?
Lúc này Đông Bích xúc động tột cùng, vì dấu vết này chỉ mình chàng biết mà sao bà này lại nói rành rỏi thế.

Chàng ngẩn người rồi đột nhiên mở áo ra để lộ cái ngực mang dấu vết như bà ta đã nói.
Mỹ phụ vừa nhìn thấy đã dang hai tay gọi nghẹn ngào :
- Con... con của mẹ.
Đông Bích thấy vậy không còn hồ nghi nữa nên quá xúc động, chàng chỉ biết sà vào lòng mẹ, chàng thốt :
- Mẹ... mẹ của con.
Giờ phút thiêng liêng không sao nói hết được. Chàng chỉ còn biết ôm lấy mẹ mà hai dòng lệ vui mừng tự nhiên tuôn trào, chàng nghe lòng lâng lâng tràn dâng một thứ tình mẫu tử thiêng liêng mà chàng đã âm thầm khao khát suốt mười năm qua.
Mỹ phụ thì càng tha thiết hơn, tha thiết của một người mẹ mà mười tám năm qua khắc khoải mong chờ, cầu mong thượng đế cho được ngày này là bà ta mãn nguyện lắm rồi.
Suối lệ tuôn tràn khắc khoải. Bà muốn san sẻ hết cho con bà những tình cảm ươm ấp từ mười tám năm qua.
Lãng Tử Cao Thiên Đạt và A Châu chứng kiến cảnh trùng phùng này mà lòng thấy vui lây. Một niềm vui chân thật mà họ cố tạo từ hơn mười mấy năm rồi.
Qua giây phút xúc động bồi hồi ấy, Đông Bích lau nhanh nước mắt nhìn chằm chặp vào mỹ phụ, cười hỏi âu yếm :
- Mẹ... mẹ là Bích Lạc Tiên Cơ?
Mỹ phụ xoa đầu Đông Bích cười gật đầu :
- Phải, tên của mẹ đấy.
Chợt chàng chụp cánh tay áo trái rồi nhìn cái xe mà Bích Lạc Tiên Cơ đang ngồi, chàng hỏi :
- Mẹ! Mẹ biết mất một cánh tay!
Bà ta vẫn cười gật gù :
- Đã mất từ đêm hãi hùng trên đỉnh Băng Sơn.
- Mà đôi chân của mẹ sao thế này?
- Cũng vì đêm ấy cả.
- Có phải mẹ bị bọn quần tà vây công?
- Phải đấy con, cả cha con nữa.
- Cả cha con? Cha con đâu?
Vừa nói Đông Bích vừa đứng phắt dậy nhìn A Châu rồi nhìn Lãng Tử Cao Thiên Đạt.
Nhưng giọng Bích Lạc Tiên Cơ nhẹ nhàng nổi lên :
- Con à, không biết giờ này cha con có còn sống hay đã chết rồi, chứ sư bá con đã hết lòng tìm kiếm cũng như chăm sóc cho mẹ cùng A Châu này hơn mười mấy năm rồi nhưng vẫn không tìm được cha con.

Đông Bích vội hỏi :
- Thưa mẹ, cha con bị như thế nào, mẹ có thể kể cho con nghe được không?
Bà ta ngước nhìn xa xôi rồi giọng u buồn kể theo mắt lệ :
- Câu chuyện xảy ra mười tám năm về trước, lúc đó mẹ mang thai con gần đến ngày sinh nở. Bỗng một đêm vào mùa đông, mưa tuyết rơi đầy trong dãy Trường Độc phong sơn. Cha mẹ hay tin quần ma quyết tâm sát hại cha mẹ vì mấy quyển Bí kíp toàn thư, thật ra bí kíp này trong một sự tình cờ mà cha con có được và sau khi xem xét nhận thấy rằng nó đáng là một vật quí báu trong thiên hạ vì nó ghi chép lại tất cả những tuyệt chiêu bí truyền của các loại võ công của các môn phái trong giang hồ.
Cha con thường nói :
- Nếu vật này mà vào tay bọn gian tà ắt là một đại họa cho võ lâm. Vì thế cha con quyết định đem chôn dấu một nơi kín đáo hầu như để tránh sự tranh dành của quần tà, vì cha con lúc thụ giáo sư môn, với lời trọng thề là không được học thêm bất cứ một võ công nào khác ngoài võ công của sư môn. Nhưng cha con nghĩ đến bào thai trong bụng mẹ mà quyết tâm ghi lại nơi chôn dấu bí kíp trong một miếng ngọc, nhưng để đề phòng quần tà tìm ra nên cha con đã làm ra tám miếng khác hình dáng và chất ngọc giống như miếng thật. Nhưng công dụng chỉ có miếng ngọc duy nhất mà mẹ đã mang cho con lúc mới sinh được một ngày.
Đông Bích chăm chú nghe, thì giọng bà đều đều :
- Chính cái đêm mà bọn quần ma vây công, ta phải mưu để dấu con dưới bụng ngựa để hy vọng ân trời cho có người gặp được con, ước nguyện đó đã thấu đến trời xanh nên mới có ngày hôm nay.
Đông Bích nôn nóng hỏi :
- Còn cha con thì sao?
- Cha con và mẹ giao đấu với bọn quần tà từ đầm Dạ Mục vào trong độc cốc rồi khi lên đến đỉnh Băng Sơn thì đã kiệt lực mà lại gặp năm tên đại ma đầu. Chính trong trận này mẹ bị chúng chặt đứt một cánh tay và bị đánh lọt xuống địa huyệt ở mé Đông. Nhưng nhờ sự may mắn nên mẹ không chết và hai năm sau sư bá con tìm ra mẹ và đưa vào nơi đây ẩn thân.
Đông Bích lại hỏi nữa :
- Còn cha con thì sao?
- Lúc mẹ bị đánh rơi xuống vực thì cha con vẫn còn chiến đấu và số phận như thế nào mẹ không thể biết được. Nhưng...
- Nhưng cha con là kẻ hào hùng, chắc là sẽ tử chiến đến giọt máu cuối cùng hoặc là bị chúng đánh rơi vào địa huyệt ngàn trùng nơi phía Tây của đỉnh Băng Sơn.
Đông Bích giọng căm hờn hét :
- Giết! Giết hết!

Bích Lạc Tiên Cơ vội nắm lấy tay chàng kéo gần vỗ về :
- Con, con chí hiếu lắm, nhưng phải tìm ra dấu tích cha con. Nếu cần thì sẽ trả thù sau vì phải tìm cách sử dụng miếng ngọc để tìm ra chỗ cất dấu bí kíp bởi cha con chưa kịp cho mẹ biết thì đã xảy ra cớ sự rồi.
Đông Bích nói thổn thức :
- Mẹ! Mẹ, con sẽ tìm ra phụ thân, bằng mọi giá.
Rồi chàng chợt nhìn mẹ chàng, mắt đỏ hoe hỏi dồn :
- Thưa mẹ... những tên ma đầu nào đã nhúng tay vào đêm sát hại mẹ cha?
Bích Lạc Tiên Cơ giọng êm ả :
- Đêm đó đông lắm, có trăm mạng, nhưng có lẽ là những đồng lõa, đáng đề cập đến là bọn nhị Điện chủ và tam Động chủ.
Đông Bích ngắt lời :
- Trong nhị điện có phải là Câu Hồn điện và U Hồn ảo điện không hả mẹ?
- Đúng đấy.
Đông Bích thở phào :
- Vậy là một kẻ tử thù đã chết bởi tay con.
- Ai?
- Câu Hồn điện chủ.
Bích Lạc Tiên Cơ nhíu mày :
- Nhưng bọn đó, theo mẹ biết chỉ là kẻ đồng lõa ra mặt chứ kẻ chủ mưu thì chưa ra mặt.
- Còn tam động có phải là Hắc Thạch ma động, Hoàng Giáp động phủ và Huyết Hoa động?
- Đúng như vậy.
- Thế mà con giết hụt tên Hắc Thạch ma động song sào huyệt hắn con đã thiêu hủy.
Rồi đột nhiên bà hỏi :
- Này con, thân thế con từ ngày ấu thơ đến giờ đã trải qua những cay đắng, vui mừng nào con kể đi, kể cho mẹ nghe đi.
Đông Bích gật đầu :
- Con xin kể cho mẹ nghe...
Cà rồi chàng tỉ mỉ kể lại những gì ngoại chàng đã nói lại và tiếp theo là sóng gió giang hồ, những gặp gỡ kỳ duyên cho đến hôm nay.
Nghe con kể mà Bích Lạc Tiên Cơ cũng có lúc lo lắng, lúc vui mừng theo từng câu chuyện.
Kể xong chàng hỏi mẹ :
- Thưa mẹ, con muốn đi tìm cha con ngay hôm nay.
Lúc này Lãng Tử Cao Thiên Đạt mới xen vào :
- Hiền điệt, việc truy tìm phụ thân cháu, sư bá cũng đã bao phen suy nghĩ cũng như đã không ngại hiểm nguy nhưng vẫn không tìm ra. Hiện nay chỉ

còn một địa điểm duy nhất ở mé Tây của dãy Băng Sơn, song sư bá chưa có cách gì xâm nhập vào địa huyệt đó.
- Tại sao vậy sư bá?
- Bởi vì địa huyệt sâu chưa ai biết là đáy sâu tới đâu vì sâu quá sức tưởng tượng, mà quanh năm suốt tháng, sương mù dày đặc mà hơi lạnh tuôn lên buốt da thịt. Hơn thế nữa, vách đá bao quanh địa huyệt thẳng đứng mà trơn như bôi mở nên đã hơn mười mấy năm qua mà sư bá không thể xuống được. Mà cũng có chắc gì phụ thân cháu rơi xuống đó, mà rơi xuống chắc gì mà sống sót.
Đông Bích thấy bâng khuâng một nỗi niềm héo hắc.
Bỗng chàng nói với mẹ :
- Được rồi, trước hết con sẽ chữa cho mẹ được lành lặn đôi chân để có thể đi đứng được, dù ngày nay mẹ đã mất võ công nhưng điều đó không đáng buồn.
Bích Lạc Tiên Cơ xúc động :
- Nhưng đã lâu rồi không biết con chữa được không?
- Dạ thưa mẹ đừng lo, con đã có một số linh được của Thánh Dược Độc Cô Sĩ ban tặng có thể phục hồi đôi chân cho mẹ, còn nếu không, con sẽ đi thỉnh người về chữa cho mẹ.
- Con của mẹ quá lo...
A Châu bây giờ cũng góp lời nhẹ nhàng :
- Bá mẫu cứ tin tài Đông ca con đi. Vì đệ tử của Ngự Thanh Y Lang và đã có thuốc của Thánh Dược Độc cô Sĩ thì cứ yên tâm. Hơn nữa... hơn nữa...
Nàng nói đến đó rồi ấp úng thì Bích Lạc Tiên Cơ hỏi tiếp :
- Hơn nữa thế nào hả A Châu?
- Dạ, con định nói là nếu Đông ca cần đến, con xin giúp sức.
Bích Lạc Tiên Cơ cười vui trách yêu :
- Cô bé này thật...
Rồi bà ta lại tiếp :
- À, mà từ đây ta muốn lấy họ chính thức cho Đông Bích nhé.
Đông Bích vội đáp vui mừng :
- Phải đó mẹ, từ nay con có cha và có mẹ rồi, vậy con tên là Nam Đông Bích hở mẹ?
- Đúng vậy, con họ Nam, con của Nam Chính Hùng.
Thật không gì sung sướng hơn cho chàng lúc bấy giờ, chàng lẩm bẩm :
- Từ nay ta đã có mẹ và ta sẽ tìm cha ta...
Chàng đột nhiên quay nói với mẹ :
- Thưa mẹ, hôm nay hãy bắt tay vào việc chữa trị đôi chân của mẹ nhé!
Bà ta chưa nói gì thì A Châu đã lên tiếng :
- Phải đó Đông ca, ủa Nam ca, vì càng sớm ngày nào bá mẫu đỡ ngày đó.

Thế là chàng bắt tay vào việc chữa trị cho mẹ, với niềm vui bao la ngẫu nhiên tràn ngập trong Tử Hồn cốc, trong cuộc đoàn viên sau mười tám năm xa cách...
Trên đường đi, lòng chàng như dao cắt, càng nghĩ càng thêm đau lòng, đôi dòng lệ tự nhiên tuôn trào.
Cuộc đi thám hiểm địa huyệt mé phía Tây dãy Băng Xơn này chàng đã quyết tâm truy tìm cho ra dấu tích phụ thân chàng. Rồi ngày nào đó chàng phải lấy đầu từng tên nhúng tay vào đêm sát hại gia đình chàng, và sẽ làm cho nhị điện và tam động trở thành bình địa như chàng đã hành động. Nhưng đứng trước địa thế quá ư phức tạp và nguy hiểm như thế này, chàng cảm thấy chua cay tự hỏi :
- Sư bá đã tốn bao công lao mà không thực hiện được vậy thì ta còn có cách gì nữa để xuống địa huyệt này đâu.
Điều cản trở lớn nhất là lớp sương mù và khí lạnh.
Bao nhiêu thắc mắc cứ vương vấn trong đầu óc chàng, không sao giải đáp được. Chàng ngửa mặt lên trời thở dài rồi tự nhủ :
- Ta càng nghĩ đến việc này lại càng thêm rắc rối, chi bằng đừng nghĩ nhiều thì hơn, cứ tìm xem rồi sẽ hay, mặc dù mấy ngày trước sư bá ta đã đến đây cùng ta quan sát nhưng cuối cùng đành thất vọng quay về.
Đông Bích cứ đi vòng quanh miệng địa huyệt mênh mông, vách đá trơn ướt và một mùi lãnh khí lạnh bốc lên ngùn ngụt. Hôm nay chàng âm thầm ra đi một mình rồi cũng tiếp tục tìm tòi quan sát địa thế từng vùng nhỏ.
Chàng tiếp tục đưa mắt quan sát bốn bề. Bỗng chàng thấy phía trước có một đoạn bờ như có bực đá đi xuống khi những vùng sương mù chợt loãng đi để lộ ra.
Bỗng chàng buộc miệng reo lên :
- Ồ! Nơi này có thể xuống được!
Thì ra nơi này là một bờ của địa huyệt, bốn bề vách đá dựng đứng, những khoảng sương mù dầy đặc, thỉnh thoảng có lúc loãng ra và chú ý lắm mới thấy được bực đá đi xuống.
Đông Bích liền mon men đến, chàng dẫm bước dò lần từng bậc đá đi từng bước một.
- Một bước. Hai bước. Ba bước. Bốn bước.
Thân hình chẳng đã ngập trong vùng sương mù lạnh làm buốc xương.
Rồi chàng bước thêm... bước thêm.
Chín bước. Mười bước.
Bỗng lúc đó thân chàng chao mạnh và rơi nhanh vào trong lòng địa huyệt.
Đông Bích thật không ngờ đến phía dưới bỗng hết bực đá và trơn như thoa mỡ nên chàng hụt chân rơi xuống địa huyệt.
Lấy lại bình tĩnh thì thân người chàng đã rơi sâu có gần năm mươi trượng,

chàng vẫn đề khí nhưng chưa biết bấu víu vào đâu, hơn nữa sương mù dầy quá không tài nào nhìn thấy bờ núi đá, chàng đang lo thì bỗng nhiên sương mù tan hẳn, và chàng thấy đáy huyệt còn thật sâu, phía dưới vẫn sáng sủa và sương mù cũng như khí lạnh dứt hẳn.
Từ khoảng hết sương mù trở xuống là tuyệt cốc vẫn sáng sủa. Đến lúc này, Đông Bích đã nhận định vị trí tuyệt cốc. Chàng nhìn thoáng gần đáy tuyệt cốc lại có cây cối mọc chìa ra từ mé tuyệt cốc, nên chàng hít một hơi dài rồi chao người là về phía mé cốc chộp cành cây. Nhưng vì sức rơi quá nặng nên khi chàng chộp vào, cành cây liền gãy và cũng nhờ vậy sức rớt giảm bớt, chàng liền chộp hai ba cành cây như vậy mới níu được.
Chàng thở ra như trút được cơn nguy hiểm sát kề.
Chàng tiếp tục quan sát thấy phía dưới vẫn có cây cối um tùm, đang đơm bông kết quả, phía dưới rộng thênh thang và lại nghe tiếng nước chảy réo rắc.
Chàng không còn cách nào hơn là cứ cho người rớt từ từ xuống phía dưới nhờ những cành cây chìa ra bờ tuyệt cốc.
Dưới đáy cốc là một vùng bùn lầy nên dù ở trên có ném một tảng đá vẫn không nghe tiếng dội lên nên ở trên miệng cốc cứ ngỡ tuyệt cốc này sâu ngàn trượng.
Hơn nữa khí lạnh, sương mù và bờ đá trơn ướt chỉ có ở phía trên do các khe mạch trong băng thạch.
Chàng phải thật khó khăn lắm mới xuống được phía dưới.
Chàng đảo mắt nhìn quanh bỗng tìm thấy trong đám cỏ um tùm rậm rạp có một sơn huyệt. Chàng liền bước vào và mới rõ sơn động này sâu vô cùng, đi không đến đâu là đâu cả. Lại có tiếng gió thổi vù vù, tiếng nước chảy róc rách nữa.
Chàng nghĩ thầm :
- Bốn phía tuyệt cốc này vách đá dựng đứng cao trăm trượng mà phía trên sương mù, khí lạnh, vách đá trơn trợt thế kia thì thật là hết phương thoát khỏi tuyệt cốc này. Bây giờ ta hãy thám xét nếu có đường ra thì ta mới an tâm ở đây tìm kiếm lục lọi, mau ra tìm được vết tích gì không.
Nghĩ vậy, chàng cất bước đi sâu vào trong sơn huyệt. Nơi đây cảnh trí thiên nhiên vô cùng hiểm trở. Chỗ thì đá dựng chập chùng, chỗ thì đá dựng chập chùng, chỗ thì ghềnh thác khó đi. Có nơi cây cối um tùm, âm u, tịch mịch trong thật hãi hùng.
Độ nửa giờ sau, chàng đi được mười mấy dặm, bỗng thấy phía trước có ánh sáng, chàng biết ngay nơi đây ăn thông với bên ngoài, liền bước nhanh đến chỗ thoát ra sơn huyệt. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì trước mặt là một đám cây cối hoang vu. Tiếng côn trùng hòa lẫn với tiếng dế than nghe não ruột. Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng nhận thấy trong bụi cỏ hoang lấp loáng một thứ

ánh sáng màu xanh, quan sát kỹ mới nhận ra được trong đám cỏ hoang ấy toàn những ngồi mộ hoang, đất lấp vẫn còn mới. Ngổn ngang trên mặt đất là những mảnh quan tài bị đập phá bể nát và vô số xương người cũng những chiếc đầu lâu trong gớm vô cùng.
Đông Bích bước lần tới, lại thấy bên mấy ngôi mộ hoang này có một cái hang động đen thui.
Chàng thầm nghĩ :
- Tại sao lại có những bộ xương người nằm la liệt trên mặt đất như thế này? Nhất định là các ngôi mộ này đã có người mới moi lên, nhưng sao nơi đây lại có người? Và sao lại moi mộ người ta như vậy.
Chàng đặt nhiều câu hỏi, đầy thắc mắc mà không thể nào giải đáp được.
Bất giác động tính hiếu kỳ, chàng tiếp tục tiến tới.
Vượt qua mỗi khoảng đường khá dài nữa, nhưng đâu đâu chàng cũng thấy mộ hoang và mộ nào cũng bị người ta đào lên, bỏ rải rác những xương trắng, đầu lâu, chàng lấy làm kinh dị vô cùng.
Đông Bích đang còn thơ thẩn, bỗng nghe một âm thanh quái dị từ trong mộ hoang trước mặt chàng vọng ra.
Chàng cắn răng làm bạo, lần tới nghe ngóng mới rõ là có tiếng đập phá quan tài trong mồ hoang.
Đông Bích vận công lực đề phòng, định vào xem từ bên trong bỗng vang lên những tiếng "ồ, ồ" rồi từ trong huyệt mộ bò ra một quái nhân.
Vừa trông thấy, chàng không khỏi rùng mình rởn óc. Chàng thối lui mấy bước. Thì ra quái vật từ trong động bò ra giống như người nhưng chỉ còn một bộ xương trắng hếu, da thịt đã bị thối nát tự bao giờ. Trên hai cánh tay chỉ còn đôi chút thịt khô mà thôi. Chiếc đầu cũng bị bóc ra để lộ chiếc sọ bóng loáng, tai mắt mũi chỉ còn là những lỗ hổng.
Trên tay quái vật ấy còn nắm một mảnh quan tài và một mẫu xương trắng.
Chàng tự hỏi :
- Người hay là quỷ?
Hắn vừa bò ra khỏi huyệt mộ, bỗng nhiên hắn quăng khúc xương trên tay và buông lời than thở :
- Trời ơi! Chẳng lẽ ta đã đi vào tuyệt lộ rồi sao?
Dứt lời hắn cất lên một giọng than ai oán. Một hồi lâu, hắn ngước mặt lên và trong thấy Đông Bích.
Hắn ngưng khóc và trỗi lên một chuỗi cười như ma hú, khiến cho Đông Bích dù gan lì đến đâu cũng phải lạnh mình.
- Hay lắm, ngươi đến đây thật đúng lúc. Quả là trời đã giúp ta.
Đông Bích còn đang kinh ngạc thì quái vật ấy đã nhảy tới đưa mười ngón tay chộp vào người chàng. Thân pháp của hắn nhanh không thể tả được.
Đông Bích cũng phản ứng thật nhanh nhẹn bằng Cửu thức bộ hình lách

người tránh né.
Hắn chộp hụt liền liên bộ chụp luôn một thế nữa, nhưng cũng đều vô dụng bởi Đông Bích đã lách mình một cách tài tình và tuyệt diệu.
Hắn thấy chụp mấy thế mà không đụng được người của Đông Bích nên hắn khựng lại rồi cười lên giọng ma quái. Rồi hắn thốt lên :
- Ôi! Ta là kẻ sắp chết! Mà giây phút này gặp được một thiếu niên võ công xuất chúng vậy là tâm nguyện ta sắp được hoàn thành rồi.
Mấy câu nói sau cùng của quái vật làm cho chàng biết ngay hắn không phải là ma quỉ gì cả mà là một người đang gặp một cảnh ngộ đau thương, người này lại là một kẻ có thiện tâm và đang mang một niềm ao ước gì đây.
Chàng bình thản bước tới, lễ phép nói :
- Thưa lão tiền bối, hình như lão có điều gì muốn nói?
Quái nhân vội quay lại nói :
- Thiếu niên kia, ngươi không ghê tởm ta ư?
Đông Bích vẫn thản nhiên :
- Lão tiền bối, nếu vãn bối nói không sai thì chắc chắn lão tiền bối đang gặp một hoàn cảnh quá đau thương?
Quái nhân suy nghĩ hồi lâu rồi than dài nói :
- Hỡi thiếu niên thông minh kia, ngươi nhận xét rất đúng. Sở dĩ lão phu đây gặp phải thảm cảnh như thế này cũng bởi vì trúng phải Đoạn Hồn chưởng của Thác Kha Lợi.
Đông Bích nghe nói giật mình nghĩ thầm :
- Ta còn nhớ thiên hạ đệ nhất nhân Chung nhật Sơn cũng đã bị tên này hãm hại mà phải một đời chôn thân nơi huyệt lạnh.
Nghĩ vậy chàng vội hỏi :
- Thưa lão tiền bối, tại sao lại xảy ra chuyện đó?
Nghe chàng hỏi, quái nhân như còn căm tức chuyện xưa nên trong đôi lỗ mắt sâu hoắc của lão rọi ra hai đạo quang khiếp người hằn học thốt ra :
- Chuyện mười tám năm về trước ta là Thần Đao Kiều Lân là bạn thân của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng. Sau khi được tin bọn đại ma đầu vậy công sát hại người bạn chí thân thì lão lập tức quay về đây và sau một trận huyết chiến với bọn ma đầu, lão đã bị Thác Kha Lợi đánh trúng một chưởng đoạn hồn rơi xuống đáy tuyệt cốc này.
Đông Bích nghe nhắc đến tên của phụ thân và biết người này là bạn thân của thân phụ chàng nên Đông Bích rất có cảm tình với lão, chàng hỏi :
- Thế lão tiền bối ở trong cốc này đã có hơn mười mấy năm rồi phải không?
- Đúng mười tám năm rồi.
- Vậy lão tiền bối có tìm thấy gì nơi tuyệt cốc này không?
Lão quái nhân cười ha hả rồi chỉ những bộ xương trắng nói :
- Chỉ có những xác người rơi xuống đây làm thực phẩm cho ta sống đến

ngày nay.
Đông Bích nghe vậy cũng phải rợn người, song chàng vẫn bình thản hỏi tiếp :
- Mục đích của lão tiền bối đến nơi vùng tuyệt cốc này để làm gì?
- Muốn tìm dấu tích người bạn thân.
- Nơi tuyệt cốc này lão tiền bối đã tìm được điều gì khác hơn mấy bộ xương kia không?
- Có chứ?
- Điều gì thế?
- Người bạn thân của ta.
- Thánh Kiếm Nam Chính Hùng?
- Đúng!
Đông Bích nghe vậy rúng động cả tâm thần, chàng hồi hộp run giọng hỏi :
- Vậy giờ đây người ấy ở đâu?
- Ngươi hỏi để làm gì?
- Vì vãn bối đi tìm tông tích người!
- Ngươi liên hệ thế nào với Nam Chính Hùng?
- Con.
- Con?
- Đúng vậy!
Quái nhân tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên rồi đáp :
- Có đúng vậy không?
- Vãn bối không có điều gì dối trá.
Quái nhân cảm thấy chàng thanh niên võ công cao siêu và đối đáp cũng như thái độ và dáng dấp thật hiền từ nên lão nói :
- Nam Chính Hùng đã chết.
- Đã chết?
Chàng thốt lời với tất cả nỗi bàng hoàng xúc động, mắt nhòe rưng lệ, chân lê bước đến cạnh quái nhân nói vang lên :
- Tiền bối, thân phụ vãn bối chết nơi đâu, xin tiền bối chỉ hộ.
Quái nhân vùng quay người bước thẳng vào trong huyệt động trước mắt và nói :
- Hãy theo ta.
Đông Bích chân bước nặng nề vì xúc động nối gót theo sau bóng quái nhân đang chập chờn đi trong huyệt động gập ghềnh.
Đi một khoảng xa, hai người đến một mô đá to lớn. quái nhân như đã quen thuộc nơi này liền chui vào một ngôi nhà mồ. Đông Bích cũng liền chui theo. Bên trong ngôi nhà mồ rất rộng rãi, bốn phía đều là loại băng thạch của vùng núi đá nơi địa huyệt này. Chính giữa có một chiếc quan tài đúc bằng đá, dưới đất ngổn ngang những xương người, trên vách còn treo tòn ten một

bộ xương, thịt rã chưa hết, xông lên một mùi hôi thối nồng nặc.
Quái nhân ngồi bên cạnh chiếc quan tài đá rồi gọi Đông Bích đến ngồi bên và nói :
- Trong quan tài này là nơi an nghỉ của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng.
Đông Bích hốt hoảng vừa đưa tay định giở nắp quan tài thì quái nhân đã chận lại nói :
- Đừng, giờ đây người bạn của ta chỉ còn có bộ xương.
Đông Bích hỏi lại :
- Có đúng là Thánh Kiếm Nam Chính Hùng trong quan tài này không?
Giọng lão quái nhân trở nên buồn bã khẩn thiết đáp :
- Chỉ vì một sự việc vô cùng bí ẩn mà trước khi chết, người bạn của ta nhờ ta hoàn tất nên ta phải nhẫn nại kéo lê kiếp sống cho đến ngày hôm nay.
Đông Bích vội hỏi :
- Sự việc thế nào, xin lão tiền bối có thể tiết lộ cho vãn bối nghe qua được không?
Lão gật đầu giọng đều đều :
- Khi ta rơi xuống địa huyệt này may mắn không thiệt mạng nhưng võ công đã mất, lúc đó ta tìm gặp Nam Chính Hùng nơi đây trong giây phút hấp hối và người bạn của ta đã trao lại cho ta một miếng ngọc hình bát giác và một tờ ghi chú phương thức sử dụng và những nguyện ước cho kẻ tiếp được di vật này.
Lão tiếp :
- Đã mười tám năm rồi, lão phu mới khôi phục võ công thì cũng là ngày mà lão phu sắp gởi xác thân mục rã này nơi tuyệt cốc, thì may mắn lại gặp ngươi, hơn nữa ngươi lại là hiền tử của Nam Chính Hùng, nên ta giao lại tất cả di vật cho ngươi.
Lão liền lấy những di vật ấy giao lại cho Đông Bích rồi tiếp lời :
- Trong thời gian ta sống nơi tuyệt cốc này, ta cũng đã tìm ra tuyệt đạo khả dĩ lên trên mặt đất không gặp khó khăn lắm đối với người có võ công như ngươi. Vậy sau khi ngươi rời khỏi nơi này hãy cố gắng hoàn tất những ước nguyện của thân phụ ngươi.
Đông Bích hết sức cảm động trước cử chỉ vì bạn của Thần Đao Kiều Lân nên chàng bước tới làm lễ cảm tại hạ và nói :
- Vãn bối và phụ thân của vãn bối xin chân thành ghi ân của lão tiền bối.
Quái nhân cất tiếng cười sang sảng nói :
- Đừng, đừng làm thế, hôm nay gặp được ngươi là ta mãn nguyện rồi, như thế để khỏi uổng công ta chờ đợi.
Không đợi cho Đông Bích nói thêm lời nào, quái nhân kéo chàng ra phía ngoài nhà mồ chỉ về phía bên phải.
- Nơi đó là huyệt đạo, ngươi có thể tìm về mặt đất.

Nói xong lão quay vào nhà mồ, thì Đông Bích cũng chạy theo nói :
- Lão tiền bối cùng lên mặt đất với vãn bối chứ?
Quái nhân lắc đầu quầy quậy :
- Không, ngươi hãy đi đi, ta sắp về bên kia thế giới rồi.
Nói xong, lão ta chập choạng bước đến ngồi tĩnh tọa trên một phiến đá trong nhà mồ, không nói Đông Bích một lời nào nữa.
Chàng đi đến bên chiếc hòm đá, để như được gần gũi với người cha chưa bao giờ và không bao giờ được nhận diện. Nỗi căm hờn lại trào dâng trong lòng chàng. Chàng lẩm bẩm :
- Xin phụ thân linh thiêng phò hộ cho con trả được mối thù này.
Đông Bích lại nức nỡ bên quan tài không biết đến bao lâu thì chàng sực nhớ đến lão quái nhân nên bước đến thì hỡi ôi! Lão đã chết tự bao giờ.
Sự căm hờn tràn ngập...
Ý tưởng sục sôi hận thù...
Chàng tuôn ra khỏi nhà mồ.
Chàng hét lên một tiếng, nhảy vút vào huyệt địa cạnh nhà mồ thoăn thoắt lao đi.

Hồi 19
Lạc vào sa mạc gặp cung ma

Nỗi căm hờn uất ức của Đông Bích khi chàng thoát ra khỏi tuyệt cốc sương mù càng tăng thêm khi nghĩ đến những tên tử thù đã tàn sát gia đình, giết cha, hại mẹ chàng.
Chàng nhủ thầm :
- Ta gặp mẹ ta và sư bá rồi sẽ hay. Ta quyết tìm những tên tử thù này mà giờ đây, theo tin mới nhất, bọn chúng đều nấp dưới bóng Tuyệt cung.
Chàng vừa đi vừa suy nghĩ :
- Tuyệt cung, ta đi chỗ nào rồi cũng chỉ biết có Tuyệt cung sau khi đụng độ với chúng. Chúng đều nói là lệnh Cung chủ và muốn bắt sống ta. Ngay cả mấy lúc gần đây, bọn Ngũ Hoang Biên Trấn cũng xuất hiện cố ý tìm ta khiêu chiến.
Vừa lao mình đi vừa nghĩ đến không biết bao nhiêu vấn đề và rồi chàng đến Tử Hồn cốc lúc nào chẳng hay.
Chàng ngần ngừ trước cửa cốc ngẫm nghĩ :
- Được tin cha ta đã chết, thì chắc mẹ ta sầu bi vô hạn mà ngay cả sư bá ta chắc cũng bi lụy lắm.
Nhưng rồi chàng cương quyết :
- Sự thật này không thể dấu được.
Chàng lững thững đi vào cốc đạo.

Dưới chân dãy Trường Độc phong sơn, một chàng thanh niên trang phục màu trắng, nhảy lên ngựa, tra roi nhắm về hướng Tây Nam thẳng tới.
Chàng nói thầm :
- Nam Đông Bích này sẽ tìm cho bằng được Tuyệt cung để vấn tội hắn.
Thế rồi con ngựa sải vó phi nhanh, mang Đông Bích biền biệt ra đi tìm kẻ tử thù.
Dầm mưa dãi nắng, đội nguyệt mang sao suốt hai mươi ngày ròng rã, Đông Bích vượt qua khỏi tỉnh Cam Túc đến tỉnh Tân Cương thì chàng được tin của Cái bang cho hay là Tuyệt cung tọa lạc nơi Thiên Sơn lãnh địa mà muốn đến vùng này phải vượt qua bãi sa mạc Đại Diên Tán rộng mênh mông.
Đông Bích mua sắm lương khô, nước uống dự trữ.
Tuy sa mạc Đại Diên Tán dài ngàn dặm nhưng tuấn mã chỉ cần chạy ròng rã

ba ngày là đến chân núi Thiên Sơn. Nhưng trên đời có lắm sự bất ngờ, mấy ai đoán trước được. Đông Bích đặt chân vào bãi sac mạc, lại gặp mùa gió lộng, bão cát thổi liên miên. Chàng thúc ngựa đi dưới cơn bão mù trời. Suốt ba ngày ròng rã, phần thì ngược gió, phần thì cát nóng lún, nên tuấn mã chỉ vượt qua chừng hơn trăm dặm đường ngắn ngũi.
Ngày thứ năm, bão tố tung hoành rất dữ dội, gió xoáy cát bay đến độ kinh hồn, vó ngựa khập khểnh bước một lui hai, khó khăn đến cùng cực.
Ngày thứ sáu lại càng ảm đạm hơn nữa, bão cát lên đến độ kinh hoàng, ngựa không chống nổi cuồng phong nên không thể gắng gượng đi được nữa.
Việc đời may rủi không lường, Đông Bích chuẩn bị năm ngày lương khô, nước uống, tuy chàng cố nhịn ăn bớt uống song đến ngày thứ sáu, thứ bảy thì hết sạch.
Ôi! Lương cạn, nước khô, người mòn, ngựa chết, hoàn cảnh thật biết đát khôn cùng.
Cát vàng che mất thái dương, bão tố thổi ào ào như mưa gào gió khóc. Trước chẳng thấy xóm thôn, sau không có nhà cửa. Toàn là bãi sa mạc mênh mông, chỉ thấy cát và trời, không một lùm cây, bụi cỏ hay động vật, cầm thú, thật là quạnh hiu vắng vẻ.
Nhưng Đông Bích có sức mạnh phi thường, chàng không bị cơn bão cát và sự đói khát dày vò, chinh phục.
Tiến lên, chàng ngẩng mặt nhìn về phía tây tiếp tục cuộc hành trình.
Thêm một ngày, hai ngày rồi đến ba ngày, đói khát không làm cho chàng nản chí, cát bụi không xóa tan được sự cương quyết của chàng, đó là nghị lực tinh thần và lòng kiêu hãnh của chàng.
Nhưng khổ thay, sức người có hạn, mười ngày qua thân chàng vàng võ tựa như khúc cây khô bị trận bão cát lôi cuốn hoàn toàn.
Nhưng Đông Bích vẫn không nản lòng thối chí, chàng chép miệng nhủ thầm :
- Đông Bích này, hãy tiến lên, hãy can đảm cho đến hơi thở cuối cùng, quyết không để hoàn cảnh chinh phục, không khi nào đầu hàng bỏ cuộc. Nếu một mai sức mỏi, hơi tàn, có bỏ thây nơi bãi sa mạc này âu cũng là số mệnh. Nhưng hiện mày còn thở thì hãy tiến lên, tiến lên mãi mãi.
Những lời cổ tục nói chẳng ngoa, "người hiền ắt có bá sinh phò trợ, trời cao có mắt đoái thương".
Đông Bích nhờ lòng kiêu hãnh và nghị lực thúc đẩy, chàng vượt thêm ba bốn dặm đường kế tiếp, bỗng nhiên có một bãi cỏ xanh mướt vụt hiện ra trước mặt chàng.
Đông Bích trông thấy giữa bãi cỏ có một cái ao hình chữ nhật, nước trong veo nhìn thấy đáy, mừng rỡ reo lên :
- Nước!

Dứt lời, chàng đã chạy đến bờ ao, nằm sấp xuống, hai tay vốc nước uống ừng ực. Dòng nước mát rười rượi chảy đến đâu, Đông Bích cảm thấy khoan khoái đến đó. Sự đói khát cơ hồ không còn nữa, sau khi uống một bụng no óc, chàng ngồi dậy tì tay vào bờ ao lẩm bẩm :
- Trời đã cứu mạng, ta được sống còn!
Dứt lời, chàng toan cúi xuống vốc nước uống thêm, bỗng nghe nhiều tiếng chân người động nhẹ phía sau lưng. Đông Bích quay phắt người ra phía sau quan sát, chàng trông thấy năm người đứng cách chàng năm trượng, dẫn đầu là một vị lão nhân, mặt mày rất hung ác, mày to mắt lộ, miệng rộng răng dài, đầu đội chiếc nón dạ, mình khoát y phục ngắn bằng da gấu, đen mịn như nhung, phía sau lưng có bốn tên Phiên tộc theo hầu.
Đông Bích trông thấy thất kinh vội uể oải đứng dậy nhìn nhóm người lạ. Lão nhân đầu lãnh bọn Phiên tộc đưa mắt nhìn Đông Bích cười hô hố bằng giọng lơ lớ nói một tràng dài với bốn tên bộ hạ của y, đoạn bốn tên này la ó vang trời, chia nhau ra đứng bốn góc vây quanh Đông Bích vào giữa.
Đông Bích trông thấy chuyện chẳng lành, bèn quắc mắt nhìn lão nhân người Phiên trầm giọng hỏi :
- Ngươi có biết tiếng Hán không?
Lão Phiên nhân gật đầu lia lịa rồi hắn phá lên cười khanh khách đáp :
- Ta không phải dân Hán tộc, song hiểu nhiều Hán ngữ, tiểu tử ngươi hỏi để làm gì?
- Xin hỏi tôn danh của các hạ là chi?
- Ta tên Khâm Thố Mân!
- Kha Bố Hản?
- Phải đấy!
- Các hạ là cao đồ của Tuyệt cung?
Khâm Thố Mân nghe qua tức giận nhướng mày trợn mắt hét to :
- Đừng nói bậy! Ta là chúa tể Sa mạc, Sa Mạc Vương.
- A! Sa Mạc Vương! Thế có phải là các hạ thống trị Sa mạc Đại Diên Tán này không?
- Đúng!
Sa Mạc Vương đưa mắt nhìn bốn tên thuộc hạ ra hiệu rồi quay lại nhìn Đông Bích hỏi :
- Tiểu hài nhi, mi tên họ là gì, hãy bẩm báo cho ông rõ.
- Tiểu sinh tên gọi Đông Bích.
- Mi là Đông Bích?
- Vâng, tại hạ chính là Đông Bích. Thế nào, các hạ có nghe người ta nói qua tên tuổi của tại hạ chưa?
- Phải đấy, bổn vương nghe đã lâu lắm, mãi cho đến nay mới được gặp mặt ngươi.

- Có phải các hạ nghe Tuyệt cung đồ đồn đãi chăng?
- Hừ, bổn vương chỉ tự nghe tự biết thôi, ngươi chớ lắm lời, bổn vương hỏi thật ngươi, tại sao ngươi đi vào vùng sa mạc này.
- Tại hạ muốn băng qua sa mạc để đến chân núi Thiên Sơn, tìm nơi tọa lạc của Tuyệt cung.
- Thế bây giờ ngươi muốn làm gì đây?
- Tại hạ chỉ muốn uống qua vài hớp nước, tìm chút thực vật để lót dạ thôi.
- Không được.
- Không được! Ngươi đã cấu kết với Tuyệt cung ư?
- Tầm bậy, bổn vương là chúa tể một vùng sa mạc này, đối với Tuyệt cung hay ai khác, bổn vương không cần biết tới.
- Thế tại sao các hạ không cho tại hạ tìm thức ăn nước uống? Vì đây là phần đất của các hạ kia mà?
- Phải, chính bổn vương là chúa tể đất đai này, nên cấm tất cả những người ngoài vào đây, dù một cọng rau giọt nước cũng không được lấy.
- Lạ thật, nước này là nước của trời sanh, nào phải vật tư hữu của quí vương, xin đừng cấm đoán như thế.
- Hừ! Trong toàn lãnh địa sa mạc Đại Diên Tán này, từ hóc đá, giọt nước cho đến hạt cát hòa đất đều là vật sở hữu của bổn vương, không ai được tự tiện lấy dùng cả.
- Ví như có người lấy dùng thì sao?
- Nếu lạm dụng phải trả một giá rất đắc, bằng không thì bồi thường bằng mạng sống.
- Thế các hạ đòi hỏi vật chi để đánh đổi thức ăn, nước uống, các hạ cứ nói rõ thử xem.
Khâm Thố Mân quắc mắt tròn xoe nhìn Đông Bích nói gằn từng tiếng một :
- Này tiểu tử Đông Bích, nếu ngươi vui lòng tặng cho bổn vương mấy miếng ngọc bích hình bát giác, chẳng những bổn vương thiết tiệc đãi ngươi ăn uống mà còn phái thủ hạ đưa ngươi đến chân núi Thiên Sơn.
- Ngươi nói sao? Ngươi muốn đổi một ít thực vật và vài hớp nước để lấy ngọc bích của ta?
- Phải đấy, ngươi không đồng ý sao?
- Không!
- Nếu ngươi không đồng ý, tất nhiên ngươi chọn đường tử huyệt.
- Thế nào? Ngươi muốn động võ ư?
- Bổn vương muốn là được!
- Hừ! Đừng to mồm lớn tiếng, tại hạ không tin một tên vua mọi làm được sự gì, Phiên bang Thổ đế công lực có là bao....
Sa Mạc Vương Khâm Thổ Mân không đợi chàng nói dứt, hắn vẫy tay ra hiệu cho bốn tên thủ hạ.

Bốn tên này được lệnh la hét huyên thuyên. Tất cả đều vươn tay nhắm Đông Bích nhảy sấn tới.
Đông Bích nổi giận xung thiên, muốn giở tuyệt đỉnh công phu ra liều mạng đấu với bọn chúng.
Ngờ đâu chính chàng đã bị đói khát lẫn bão táp, dang nắng gần nửa tháng trời, công lực đã hoàn toàn tiêu tán. Nếu không nhờ uống được vài hớp nước, chưa chắc đã nói chuyện được với Khâm Thổ Mân đừng nói đến ra tay tranh đấu với bốn tên Phiên lực lưỡng. Ý niệm liều lĩnh của chàng vừa lóe lên đã bị hai cánh tay vạm vỡ của tên Phiên kềm chặt lấy cổ chàng, vòng tay tên Phiên xiết dần.
Đông Bích ré lên một tiếng rồi nhắm mắt mê man.
Thời gian qua không rõ bao lâu, Đông Bích choàng tỉnh dậy, nhướng mắt nhìn bốn phía, chàng có cảm giác mình đang nằm trên chiếc giường đá giữa một gian thạch thất tối om, cánh cửa sắt đóng kín mít xung quanh, chẳng có một bóng người.
Chàng nhớ lại cuộc đấu khẩu với tên Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân, vội thò tay vào bọc tìm xem mấy miếng ngọc bích và tờ ghi chú cách sử dụng của phụ thân chàng. Không ngờ hai vật báu tùy thân không cánh mà bay mất dạng, nên lấy làm chua xót vô cùng, bất giác hai giòng lệ từ từ chảy ra khóe mắt.
Qua vài giây xúc động, chàng bèn ngầm vận công lực, thì chàng cảm thấy nội lực xung mãn như xưa. Sự đói khát và uể oải không còn nữa.
Đông Bích nhận thấy sự việc xảy ra rất quái dị, chàng nghĩ thầm :
- Quái lạ, tại sao ta biến thành kẻ khác như thế này? Chẳng lẽ có người ngầm trợ giúp ta ư? Hay là ta đã bị Sa Mạc Vương cầm giữ và được người cứu thoát? Ồ! Chẳng lẽ....
Đông Bích suy nghĩ miên man, chàng không biết đây là đâu? Kẻ cứu trợ chàng là ai? Tại sao chàng bị nhốt trong gian nhà đá này? Không biết mấy viên ngọc bích và tờ ghi chú có phải Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân lấy hay chăng?
Chàng miên man suy nghĩ, nhưng rốt cuộc không tìm ra giải đáp nào thỏa mãn chàng!

Hồi 20
Về nguồn

Đông Bích đang bàng hoàng ngơ ngác, chưa rõ mình hiện đang ở đâu. Bỗng nghe tiếng ken két vang lên, cánh cửa sắt hé mở, từ ngoài bước vào một thiếu phụ đẹp như tiên nga.
Thiếu phụ bước nhanh đến thạch sàng mỉm cười nhìn Đông Bích hỏi :
- Công tử đã tỉnh lại rồi ư? Bây giờ công tử thấy trong mình có khỏe không?
Đông Bích giật mình, không rõ mỹ thiếu phụ thù hay là bạn nên buông giọng cho xuôi :
- Tại hạ đã khỏe nhiều, xin hỏi... không biết nơi đây là đâu nhỉ.
- Sa Mạc cung!
- Sa Mạc cung? Thế có phải là chỗ ở của Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân chăng?
- Đúng rồi công tử ạ!
Đông Bích nghe qua tỉnh ngộ, trầm giọng hỏi tiếp :
- Có phải Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân đã bắt cóc ta đem về nơi đây chăng?
Mỹ thiếu phụ chớp nhanh đôi mắt mỉm cười duyên dáng bảo :
- Chính thế!
Đông Bích nhận thấy thiếu phụ trạc ba mươi tuổi, nhan sắc tuyệt đẹp, song viền mi ẩn chứa đầy vẻ u buồn, chàng cất tiếng hỏi tiếp :
- Tại hạ bị nhốt nơi đây đã bao lâu rồi?
- Vừa đúng bảy ngày!
- Bây giờ là mấy giờ?
- Giờ ngọ, ba khắc, khoảng trưa đấy công tử ạ!
- Thế à! Này vị cô nương, tại hạ xin vô phép hỏi, có phải cô nương mặc y phục Hán tộc không? Tại hạ nhận thấy cô nương không phải là người Phiên quốc?
- Đúng, công tử nhận xét đúng đấy, xiêm phục thiếp mặc đây là Hán phục.
- Cô nương lại nói tiếng Hán quá trôi chảy, chẳng hay cô nương thuộc bộ tộc nào?
- Chẳng dấu chi công tử, thiếp đây vốn là người Hán chứ không phải là Phiên.
- Cô nương là người Hán ư?
Mỹ phụ chớp mắt u buồn, cất giọng êm đềm đáp :
- Chính thế! Thiếp là người Hán tộc, sinh trưởng tại Trung Nguyên.

Đông Bích nghe qua còn thêm kinh ngạc, vội lên tiếng hỏi tiếp :
- Chẳng hay cô nương lãnh nhiệm vụ gì trong Sa Mạc cung này?
- Thiếp là chánh thê của Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân.
Đông Bích rú lên một tiếng ríu lưỡi hỏi :
- Có thật vậy chăng?
Mỹ thiếu phụ gật đầu không trả lời.
Đột nhiên bên ngoài chạy xồng xộc vào một đứa bé trạc mười ba tuổi, mình mặc y phục Phiên quốc, miệng nói líu lo, cả tràng tiếng Phiên quốc, sắc mặc đanh ác và xảo trá vô cùng, vừa đẩy cửa sắt bước vào, đứa bé nhìn thiếu phụ quát to lên :
- Má, má dám phản bội phụ vương con, dám tư thông với Hán tộc.
Thiếu phụ nghe qua thất kinh, vội lên tiếng ngắt lời :
- Hài nhi! Con đừng nói năng láo khoét như thế, mẹ bao giờ cũng trung tín với Sa Mạc Vương phụ vương của con!
- Hừ! Mẹ nói ai tin được? Mẹ đừng chối gạt nữa, mẹ là người Hán, là dân Trung Nguyên, con rõ từ lâu, mà nào có thương gì phụ vương con, kể từ ngày thằng Đông Bích bị phụ vương bắt nhốt vào đây, con thấy mẹ nửa đêm hôm thanh vắng, lẻn vào đây, nào cho nó uống linh đơn, nào cho nó uống từng chén sâm nóng thơm phứt! Mẹ là...
Đông Bích nghe qua như người tỉnh mộng, rúng động tâm can.
Mỹ phụ giận xung thiên, cao giọng cướp lời đứa bé :
- Hài nhi, ngươi có câm mồm lại không? Nếu ngươi nói lải nhải thì chớ trách mẹ sao vô tình nghe không?
Đứa bé ngổ nghịch, đưa tay chỉ vào mặt thiếu phụ nói to :
- Mẹ đừng tưởng dọa nạt con được đâu! Con đâu đánh lại mẹ nhưng phụ vương con võ nghệ rất cao và lợi hại... Con đi mách cha con chuyện mẹ đã làm để người giết mẹ thì hay hơn!
Vừa nói dứt, đứa bé xô cửa sắt bước ra ngoài.
- Hài nhi, ngươi thật là súc sanh, ác độc, buộc lòng ta phải...
Lời nói chưa dứt, một tiếng "vụt" nổi lên, mỹ phụ đã đẩy nhanh song chưởng vào đầu đứa bé.
Bốp!
Một tiếng khô khan, đứa bé bị song chưởng trúng vào đầu vỡ sọ chết tốt, thân mình thon nhỏ dãy đành đạch như con thỏ bị dập đầu.
Mỹ phụ thấy con mình bị chết đau đớn bèn ôm mặt khóc rống lên.
Đông Bích nhìn thấy câu chuyện xảy ra quá đột ngột nên lấy làm khó nghĩ vô cùng, bèn bước đến bên mỹ phụ cất giọng hỏi nhỏ :
- Nữ hiệp! Xin phép nữ hiệp, cậu bé này có phải là con ruột của nữ hiệp chăng?
Mỹ phụ nghe qua gượng dằn từng tiếng khóc nức nở đáp :

- Đúng công tử! Đứa bé này chính là con ruột của ta và Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân!
Đông Bích nghe nói, bàng hoàng khẽ hỏi :
- Nếu là con ruột máu mủ, tại sao người nỡ nhẫn tâm...
Mỹ phụ nghẹn ngào đỡ lời :
- Đành rằng tiện thiếp quá nhẫn tâm, nhưng tiểu hiệp đâu rõ chính thiếp đâu có bằng lòng lấy tên Sa Mạc Vương, mà bị hắn bắt cóc về đây, cưỡng bức thiếp thành hôn, thành thử cuộc sống của chúng tôi là một chuỗi ngày dài cừu hận, tuyệt không có điểm ái tình nhân nghĩa nào, đứa bé giống hệt như cha nó, hung hăng và tàn bạo vô cùng. Chính đứa bé đối đãi với thiếp là mẹ sanh ra mà nó xem thiếp như nô tỳ sai việc, chính tiểu anh hùng đã thấy qua thái độ của nó đấy. Lấy lòng thành thật mà nói, tiện thiếp có ý trừ khử cả cha lẫn con để lẩn trốn và trở về ở Trung Nguyên, trên đất nước ông cha!
Đông Bích nghe qua thở dài, dịu giọng hỏi :
- Nữ hiệp, nữ hiệp có lòng như thế tại sao nữ hiệp lại bi ai thống khổ?
Mỹ phụ nghe qua sa sầm nét mặt, bằng giọng nói trầm trầm bảo :
- Hừ! Tiểu anh hùng, người còn trẻ người non dạ, đâu thấu hiểu ý nghĩa của cuộc đời. Phàm kẻ làm cha mẹ thương mến con cái như biển rộng, sông dài, tuy con ta hung dữ bạo ngược, lại vô tình như cha nó, nhưng giọt máu đào hơn ao nước lã, phận làm mẹ ta quá nhẫn tâm thấy con ta chết thê thảm, ta làm sao không thống khổ sao được.
Nói đến đây bà xúc động ôm mặt khóc òa.
Đông Bích cố dùng lời an ủi, một khắc sau nỗi thống khổ của mỹ phụ đã nguôi được phần nào, chàng cất tiếng hỏi :
- Nữ anh hùng, xin người vui lòng cho biết quí tánh cao danh là chi? Mãi mói chuyện đâu đâu, tại hạ quên hẳn lời thăm hỏi.
Mỹ phụ lau nhanh hai hàng ngấn lệ dưới viền mi tuyệt đẹp bằng giọng u buồn đáp :
- Tiện thiếp tên Lâm Thi, vốn là thuộc hạ môn phái Côn Lôn.
Đông Bích nghe nói, cúi đầu nghĩ ngợi một khắc sau mới hỏi to :
- Lâm nữ hiệp, xin nữ hiệp cho biết Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân bắt cóc nữ hiệp tại đâu?
Lâm Thi chớp mắt nghĩ ngợi và buồn bã đáp :
- Thiếp vốn phận gái đơn côi, hai mươi năm về trước lúc thiếp được bảy tuổi, cha mẹ bị kẻ thù sát hại nên thiếp vào đạo tràng Côn Lôn phái xin học võ thuật. Bằng chí hướng báo thù tiết hận ngày nên công thành nghệ, thiếp được sư phụ cho xuống núi. Kể từ khi rời khỏi Trung Nguyên, thiếp dò la tin tức mới hay tên này đã phục dịch dưới trướng Sa Mạc Vương cho nên thiếp vượt qua sa mạc Đại Diên Tán tìm kẻ thù...
- Lâm nữ hiệp có tìm được chăng?

- Không!
- Thế thì kẻ thù của nữ hiệp vẫn sống an nhiên tự tại ư?
- Không hẳn thế, sau mấy trận ác chiếc, ta mới tìm thấy thân xác hắn sau bãi chiến trường!
- Rồi về sau ra sau?
- Sau khi ta gặp thân xác tên cừu địch, ta lấy làm hoan hỉ, giữa lúc ta đang chuẩn bị về Trung Nguyên thì tên Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân kéo rốc toàn bộ đến vây đánh, sau cùng ta bị bại rồi cầm tù.
- Võ công Sa Mạc Vương thế nào?
- Tương đối cao diệu.
- Hắn đã dùng uy lực bức bách nữ hiệp để kết hôn?
- Phải, lúc đầu ta cương quyết từ chối, thề chết để bảo vệ tiết ngọc giá trong, nào ngờ hắn là một lão yêu hồ quỉ mị, tinh thông cả tà giáo dược thuật, hắn đã dùng thuốc tà mê cho ta uống... Sau khi ta tỉnh dậy thì đã muộn, ván đã đóng thuyền, gạo sống thổi nên cơm, ta nuôi mộng báo thù, bèn ẩn nhẫn sống kề bên hắn, đến sau, sanh được hài nhi, ta lại hy vọng ký thác vào dòng máu của mình.
Đông Bích nghe ngóng đến độ say mê, càng nghe càng xúc cảm.
Mỹ phụ Lâm Thi lại tiếp tục nói :
- Ta quá thất vọng, cây đắng không sanh trái ngọt bao giờ, hài nhi tính tình giống cha như đúc, hung ác gian ngoan, ta quyết đem hết tâm trí mình rèn luyện nó suốt mười ba năm chẳng, kết cục chứng nào tật ấy, "ngỗ nghịch hoàn sanh ngỗ nghịch nhi". Hy vọng của ta hoàn toàn tan rã, bấy giờ ta đổi quyết định tìm cơ hội trốn về Trung Nguyên một mình. Không ngờ câu chuyện hôm nay diễn ra trở nên bi thảm...
- Lâm nữ hiệp, con tạo quá trớ trêu! Lỗi lầm này đều do hoàn cảnh. Riêng phần Đông Bích này xin hứa tự nguyện sẽ xả thân giúp sức cho nữ hiệp sớm rời khỏi ma cung trở về bản thổ.
- Lâm Thi này xin đang tạ tiểu anh hùng có lời hứa giúp đỡ.
- Mong nữ hiệp chớ nói vậy. Nếu không có nữ hiệp ngầm cho uống linh đơn và sâm nóng, e giờ này tại hạ đã bỏ mạng rồi, tại hạ chưa có lời cảm tạ, đâu dám nhận sự tri ân của nữ anh hùng.
Dứt lời chàng sụp xuống đất vòng tay lạy ba lạy trả ân.
Mỹ phụ nhân Lâm Thi khoát tay từ chối và nghiêm sắc mặt nhìn Đông Bích bảo :
- Này Đông công tử, ngươi ngồi đây chờ đợi ta trong khoảng một khắc, để ta đem chôn dấu hài nhi kẻo bọn thủ hạ Sa Mạc Vương trông thấy ắt hậu quả không thể lường được.
Không đợi Đông Bích trả lời, bà ta cúi xuống xốc đứa bé quầy quả bước ra ngoài.

Hồi lâu, mỹ phụ bưng một mâm cơm thịnh soạn đặt trước mặt Đông Bích dịu dàng bảo :
- Lời tục có nói: "người là thiết, cơm là đồng", tiểu hiệp hãy dùng bữa cho no, hầu chuẩn bị đối phó một trận chiến thảm liệt sắp xảy ra.
Đông Bích cảm thấy bụng đói như cào, chàng gật đầu cảm tạ rồi ngồi xuống ăn ngon lành.
Ngay lúc đó, mỹ phụ nhân Lâm Thi thò tay trong bọc lôi ra hai món đồ đưa trước mặt chàng hỏi :
- Hai vật này có phải của Đông tiểu hiệp chăng?
Đông Bích nuốt ực miếng cơm cuối cùng rồi đưa mắt nhìn xem thì thấy đó là tờ ghi chú của phụ thân chàng lưu lại và mấy miếng ngọc bích, nên lấy làm kinh hãi nói nhanh :
- Phải, đấy chính là vật sở hữu của tại hạ, chẳng rõ Lâm Nữ hiệp nhận được ở đâu?
- Ta đánh cắp của Sa Mạc Vương, Đông tiểu hiệp hãy nhận đã, xem thử có làm lộn tí nào chăng?
Đông Bích đưa hai tay đón lấy mấy miếng ngọc bích óng ánh màu xanh không sức mảy may, ghi chú còn nguyên vẹn, chàng tỏ ra cảm động nói :
- Không bao giờ lầm lẫn, chính là vật sở hữu của tại hạ.
Nói đến đây, chàng sực nhớ ra một việc làm nên lên tiếng hỏi tiếp :
- Trong lúc tại hạ bị bất tỉnh năm bảy ngày tại Sa Mạc cung, tại sao Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân không sát hại tại hạ?
Lâm Thi đáp :
- Nguyên do cũng tại hai việc này, nghĩa là mấy miếng ngọc bích và tờ ghi chú đã duy trì tính mạng của tiểu hiệp đấy!
- Tại sao thế?
- Không có gì lạ lắm. Sau khi bắt được tiểu hiệp, Sa Mạc Vương soát lấy mấy miếng ngọc bích và tờ ghi chú, tuy hắn biết rành về Hán tự, nhưng không hiểu thấu triệt nghĩa ghi chú trên hai bảo vật này. Do đó lão lưu lại mạng sống của ngươi, chờ cho ngươi lai tỉnh, lão sẽ bắt tra vấn, buộc ngươi giảng nghĩa mấy hàng chữ ghi trên đó. Nếu Khâm Thố Mân không mê võ công chắc giờ này tiểu hiệp đã an thân dưới suối vàng.
- À, ra thế! Nhưng Khâm Thố Mân vốn tánh nóng nảy, lẽ nào hắn chịu chờ đợi hằng bảy ngày trời sao?
- Việc này tại do ta sắp đặt kế hoạch!
- Lâm nữ hiệp cho tại hạ biết thế nào?
- Chỉ vì Sa Mạc Vương cứ tưởng ta yêu hắn tột bực mà ta là người Hán tức nhiên tinh thông Hán ngữ, cho nên hắn giao cho ta trách nhiệm canh giữ ngươi, không cho một kẻ thứ hai lai vãn gần nhà ngục.
Đông Bích buộc miệng kêu lên một tiếng a ngạc nhiên.

Mỹ phụ nhân Lâm Thi lại thong thả kể tiếp :
- Lúc đó ngươi quá kiệt sức vì đói khát, hơi thở chỉ còn thoi thóp như người sắp chết, ta nhận thấy nếu để cho ngươi tỉnh lại mà công lực chưa bình phục hẳn thì làm sao đối phó với lão hồ lấy ấy. Hơn nữa ta dư hiểu lão ta rất nóng tính và hung bạo, nếu công lực ngươi chưa được bình phục thì thế nào ngươi cũng bị hại vì lão, vì vậy mà ta nảy ra một kế mọn là điểm bế các đạo huyệt của ngươi hầu che dấu cặp mắt cú vọ của Khâm Thố Mân. Bề ngoài là như thế, nhưng mỗi lúc đêm về, ta lén Khâm Thố Mân đem linh dược và sâm nóng cho ngươi uống đồng thời truyền nội lực chân nguyên cho ngươi để giúp khí huyết lưu thông lại. Ta cố tạo cho ngươi công lực hoàn toàn khôi phục rồi mới giải huyệt đạo cho ngươi hồi tỉnh vào ngày thứ bảy là thế.
Đông Bích nghe nói vô cùng xúc động, chàng nói :
- Xin cảm tại hạ Lâm nữ hiệp, người đã hết lòng chăm sóc khiến tại hạ vô cùng biết ơn.
Mỹ phụ Lâm Thi nghiêm trang bảo :
- Tiểu anh hùng không nên nói thế, đành rằng ta không nỡ để ngươi chết dưới bàn tay độc ác của Sa Mạc Vương nhưng sự cứu mạng công tử không chỉ vì lòng nhân đạo mà còn vì mục đích ta muốn thoát lấy Sa Mạc cung, muốn nhờ ngươi trợ lực đưa ta về Trung Nguyên đó thôi.
Đông Bích suy tư hồi lâu, rồi ngẩn mặt nhìn mỹ phụ hỏi :
- Chẳng hay Lâm nữ hiệp có phương pháp gì đối phó với địch nhân không?
Lâm Thi chép miệng thở dài bằng giọng trầm trầm đáp :
- Võ công của Khâm Thố Mân đến độ xuất quỷ nhập thần, không dễ gì đối phó với hắn, hơn nữa bọn côn đồ sa mạc công lực cao siêu, khí thế rất hùng hậu mà Đông tiểu hiệp lại cô đơn nên phần bại sẽ nắm chắc trong tay. Dù tiểu hiệp công lực có thể thâm hậu đến đâu nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ nên theo thiển kiến của ta thì phải dùng thế tá lực diệt địch mới được.
- Thế nào là "Tá lực diệt địch"?
- Tá lực diệt địch nghĩa là dùng sức người làm sức mình, theo sự xếp đặt của ta, thì trước tiên ta dẫn dụ cầm chân Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân, còn bên ngoài thì tiểu anh hùng phó hỏa đốt Sa Mạc cung, một là khủng bố nhân tâm bọn chúng, tạo nên một cảnh hỗn loạn trong ma cung làm hảng ngũ phân tán để dễ bề tiêu diệt chúng, đồng thời phá hoại được hang ổ làm cho cho chúng không nơi nương tựa về lâu dài. Chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao?
Đông Bích nghe qua gật đầu tán thành ngay :
- Lâm nữ hiệp đặt kế hoạch rất hay, tại hạ không còn nghĩ gì hơn được nữa, chẳng hay nữ hiệp định chừng nào mới hành động?
- Nếu thiếu hiệp đồng ý thì chúng ta phải hành động ngay tức khắc. Đông thiếu hiệp cứ phóng hỏa đốt ma cung còn ta dẫn dụ Khâm Thố Mân.
Dứt lời, mỹ phụ Lâm Thi đưa cho Đông Bích mấy bó đuốc và đồ dẫn hỏa,

đoạn bước nhanh ra khỏi gian nhà đá.
Đông Bích nhận lấy mấy món đồ dẫn hỏa rồi tức khắc bước ra ngoài. Chàng ngẩng mặt quan sát bốn phía, bỗng thấy một tòa cung điện hùng vĩ, nguy nga nằm ngạo nghễ giữa lưng chừng đồi, ẩn mình dưới đám cây xanh biếc, cách gian nhà đá giam cầm chàng chừng một trăm trượng.
Mỹ phụ Lâm Thi có nhiệm vụ hành động trước nên đã sớm biến mình trong rặng cây thưa.
Đông Bích thong thả vượt qua năm mươi trượng, chợt thấy một ngôi nhà lầu nằm đơn độc dựa ven đường. Lầu này cao vút năm tầng nhưng trông rất vắng vẻ. Chàng nhất định dùng lửa đốt gian nhà này trước nên lập tức đẩy cửa bước vào trong. Chàng vận nội lực rón rén lên thang lầu, cố không gây tiếng động.
Lạ thay, Đông Bích lần lượt lên đến thang lầu thứ ba mà vẫn không thấy một bóng người, chỉ thấy bàn ghế để ngổn ngang cùng những cây gỗ bỏ rải rác khắp nơi.
Đông Bích mừng thầm, vội gom nhặt cây gỗ bàn ghế lại một đống rồi phóng hỏa đốt ngay.
Bàn ghế, cây gỗ dễ bén lửa, lại gặp cơn gió Sa mạc thổi về, ngọn lửa bốc lên cao ngất. Chẳng bao lâu, tòa lầu biến thành ngọn lửa đỏ cao ngất, đứng ngoài mười dặm vẫn trông thấy rõ ràng. Gió càng mạnh, thế lửa càng hăng, tiếng nhói nổ lốp đốp hòa lẫn với tiếng gỗ cây lách tách, ngọn lửa phừng phừng nhiều âm thanh ầm ỉ, chẳng mấy chốc đã làm kinh động bọn Phiên nhân ở Sa Mạc cung.
Lúc ấy tiếng tù và báo động rú lên inh ỏi, lẫn với tiếng kêu gọi nhau làm náo động cả lên, từ trong ma cung chạy ra vô số người, chạy về phía ngồi nhà cháy.
Khi thấy bọn chúng đến gần, Đông Bích ẩn mình vào trong, đồng thời vận song chưởng chờ đợi.
Một tên vừa bước vào ngưỡng cửa lầu đã bị chàng quật chưởng giết chết rồi hai, ba tên xông vào nữa cũng chịu chung số phận như đồng bọn. Chỉ trong nháy mắt mười mấy tên Phiên nhân bị đẩy bật ra sân chết tốt.
Bọn Phiên nhân đến sau, trông thấy hễ ai vừa xông vào ngưỡng cửa là bị đẩy ngược ra chết ngay nên chúng nhao nhao kêu lên kinh ngạc, một tên Phiên nhân áo đỏ quay sang đồng bọn nói lên một tràng tiếng líu lo đoạn vẫy tay dẫn đồng bọn xông vào một lượt.
Đông Bích không nói nửa lời, song chưởng lay động, chỉ trong chớp mắt chàng đã tung ra mười mấy chiêu chưởng như sấm sét.
Ầm! Ầm! Ầm!
Chưởng phong cuồn cuộn liên hồi tạo nên muội âm thanh đinh tai, tiếp theo nhiều tiếng rống thảm thiết vang lên không dứt, kình phong tỏa mù trời.

Người đến trước vong mạng, kể đến sau tan xác, chẳng bao lâu nhóm Phiên nhân đi cứu hỏa bị giết sạch. Lúc bấy giờ thế lửa bốc lên mãnh liệt, tòa lâu đài rung chuyển lắc lư chực sụp đổ. Bất đắc dĩ lắm Đông Bích mới phóng mình ra ngoài.
Chàng quét mắt nhìn bốn phía, chợt thấy mấy chục tên Phiên nhân chạy đến rồi chia ra làm hai bên tả hữu, tay bưng thùng nước tạt vào lửa, đồng thời vung chưởng tấn công Đông Bích thế chưởng mạnh như thác lũ.
Đông Bích nộ khí xung thiên, hét lên một tiếng lớn, hai tay đẩy song chưởng nghinh địch, chiêu thế chàng nặng có thể bài sơn đảo hải, mạnh như cuồng phong, tiếng hét la rùng rợn, thịt rơi tung tóe, số người sống sót còn lại rất ít.
Đông Bích càng giận, sát khí càng tăng, chỉ trong chốc lát, mấy chục tên Phiên nhân đã bỏ xác tại đấu trường. Vừa thanh toán xong bọn này thì có bọn khác từ trong Sa Mạc cung ùa ra như nước vỡ bờ tấn công Đông Bích.
Đông Bích thấy bọn Phiên nhân ùa đến mỗi lúc một đông lại thấy tòa lầu lắc lư, ngọn lửa phừng phừng bốc lên. Chàng bèn nảy ra một kế hoạch, chọn ngay địa điểm tiện lợi để chống trả lại số đông.
Hễ vừa có tên Phiên nhân nào trờ tới là chàng tung chưởng đẩy ngay chúng vào lửa, lưng chàng dựa vào vách đá đứng như pho tượng.
Bọn Phiên nhân lao mình tới vùn vụt, chàng quát lên một tiếng như sấm nổ, tả hữu chưởng tung ra rất nhanh. Chưởng phong vừa cuồn cuộn tuôn ra, là tiếng rú thất thanh đua nhau trỗi dậy. Từng tên Phiên nhân một bị chưởng pháp của chàng đánh nhào vào biển lửa. Thời gian độ hâm nóng nửa canh trà, đoàn Phiên nhân đã bị hỏa táng không còn sót một tên. Mùi khói khét lẹt xông lên muốn nôn mửa.
Đông Bích vừa thâu hồi chưởng lực, toan chạy thẳng lên Sa Mạc cung, bỗng nhiên chàng trông thấy Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân đầu tóc rối bời, mặt đỏ gay như trái táo, toàn thân có vỏn vẹn chiếc khăn đơn sơ. Hắn từ trong Sa Mạc cung chạy đâm sầm xuống nơi hỏa hoạn trùng trùng.
Đông Bích vừa trông thấy vô cùng kinh ngạc, chàng chép miệng mắng thầm :
- Quái lạ! Thật là giống man di mọi rợ, giữa ban ngày ban mặt mà lão hồ lấy lại trần truồng như nhộng thế kia... chẳng lẽ ban ngày mà lão...
Chàng vừa nghĩ đến đây, Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân đã chạy sộc đến trước mặt.
Đông Bích nói thầm :
- Hắn lợi hại lắm, ta phải tìm cách đối phó mới xong.
Lão phừng phừng sắc giận, đôi mắt nẩy lửa nhìn Đông Bích quát :
- Hay cho tiểu tử! Ta nghe báo nơi đây lửa dậy, không ngờ ngươi lại hí lộng như thế này.
Nói đến đây, lão chợt thấy toàn thể bộ hạ nằm chết ngổn ngang, máu đổ thây

phơi rất bi thảm.
Lão chỉ đống thây người và nhìn Đông Bích hỏi tiếp :
- Tiểu ác ma! Ai tạo ra trận kiếp sát này?
Đông Bích nhếch môi cười lạt đáp :
- Chính tại hạ.
Khâm Thố Mân giận tím mặt, sát khí mờ cả mắt, lão thét :
- Tiểu tử, ai? Ai đã giúp ngươi thoát khỏi gian nhà đá đó? Ai, nói mau.
Đông Bích phá lên cười ro trầm giọng đáp :
- Lão hồ ly, gian nhà đá của mi chỉ để nuôi heo nhốt chó và nhốt lũ mi, chứ giữ làm sao nổi Đông Bích này.
- Hừ! Tiểu tử, ta hỏi thật ngươi, ai giúp ngươi phá ngục?
- Khâm Thố Mân, sá chi nhà đá cỏn con đó. Dù có thiên la, địa võng cũng không cầm giữ ta được, ngươi chớ hỏi lắm lời.
Rồi Đông Bích cười gằn hỏi tiếp :
- Giờ ta hỏi ngươi đây. Ngươi có chịu quỳ xuống nạp mạng hay không thì bảo?
- Ha... ha... tiểu tử chớ ngông cuồng. Bằng tài bộ của ngươi mà dám phạm ngôn. Hừ! Đừng giàu tưởng tượng.
- Lão hồ ly. Ta không nói khoát đâu. Ngươi chống mắt mà xem ta lấy mạng.
- Câm mồm! Súc sanh hãy đỡ chưởng của ta.
Lời nói chưa dứt, chưởng lực đã thành hình, Thố Mân lanh lẹ phi thường, chỉ vung tay một cái mà tỏa ra ba đạo cương phong tấn công ngay Đông Bích.
Đông Bích mỉm môi cười nhạt, tả phong, hữu chưởng quật nhanh ra hai chiêu đón tiếp luồng kình lực của Khâm Thố Mân.
Bùng!
Tiếng nổ xé không gian, hai luồng áp khí chỉ chạm vào nhau đã khiến hai người thối lui ra sau nửa trượng.
Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân ngạc nhiên đến ngớ ngẩn, miệng líu lo tru tréo một tràng Phiên ngữ, có lẽ hắn thầm phục đối phương quá hùng mạnh.
Đông Bích vốn nặng lo về Tuyệt cung nên muốn thoát khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, cho nên vừa đẩy ra một chưởng vô hiệu quả chàng vội đổi ngay thế đánh. Chàng đem Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp ra toan tấn công Khâm Thố Mân.
Chưa kịp xuất thủ đã thấy Khâm Thố Mân bước sấn tới quát :
- Tiểu tử, bổn vương không ngờ tuổi ngươi còn quá trẻ mà công lực đã phi thường như vậy. Lại đây bổn vương hầu tiếp ngươi ba chưởng nữa.
Dứt lời, lão nghiêng mình chồm tới trước đẩy ngay hai luồng chưởng lực với hai mươi lăm thành công lực. Chưởng phong như núi nhắm vào Đông Bích tấn công.

Thấy thế, Đông Bích mỉm cười, tả chưởng vung ra rất nhịp nhàng một chưởng với ba chiêu liên tiếp.
Bùng!
Một tiếng nổ kinh hồn rúng động cả mặt đất. Sa Mạc Vương kêu hự một tiếng, thân hình lão quay tít như con vụ, ngã nhoài ra hàng trượng xa, còn Đông Bích lảo đảo lui ra sau ba bước.
Sa Mạc Vương cố gượng lên cho khỏi ngã, toàn thân run lên bần bật, sắc mặt tái xanh, nét kinh hoàng còn in rõ trên nét mặt.
Đông Bích vừa đứng vững đã hét lên một tiếng thật lớn, hai tay đẩy song chưởng tấn công liên tiếp.
Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân không tài nào né tránh kịp nữa, chỉ nghe một tiếng "bộp" khô khan, hai tay lão ôm lấy ngực lảo đảo lùi lại mấy bước nữa, khí huyết trào lên khiến lão há miệng phun ra một đống máu tươi, toàn thân rung lên.
Đông Bích động lòng trắc ẩn, muốn ngưng chưởng nhưng không thể được, muốn tha hắn lại không tiện, nên chàng buộc miệng hét lớn :
- Hãy đỡ chiêu.
Chàng vừa quát vừa huy động chiếc quạt bắn mạnh tới Thố Mân, không khí kêu len réo réo.
Bóng quạt vừa chớp nhoáng, mưa máu đã bắn lên trời, Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân chỉ kịp kêu lên hai tiếng thất thanh rồi ngã quỵ trên mặt đất.
Đông Bích ngừng tay thu hồi chiếc quạt, chàng thấy Sa Mạc Vương còn thoi thóp thở, chàng nộ khí hét to :
- Hay cho lão hồ ly. Mạng sống của ngươi rất trường thọ, nay ta sẽ hỏa táng giúp mi.
Vừa dứt lời, chàng đã công chân đá mạnh vào thân lão một cước, tấm thân đồ sộ của lão bay văng vàp biển lửa ngay.
Chàng nhìn quanh rồi chợt chạy nhặt hết những xác chết còn lại ném vào ngọn lửa thiêu rụi.

Hồi 21
Phương thuốc bất đắc dĩ

Mọi việc đã xong, Đông Bích thở một hơi dài khoan khoái toan quay lại Sa Mạc cung để tìm kiếm Lâm Thi nhưng đã thấy mỹ phụ Lâm Thi đang chạy đến nơi. Nàng vừa thở vừa hỏi :
- Thiếu hiệp, Sa Mạc Vương có lại đây không?
- Có.
- Hắn đâu rồi?
- Đã chết.
- Thế sao tôi chẳng thấy tử thi?
- Tại hạ đã đem hỏa táng cả bọn của chúng rồi.
- À, ra thế!
Đông Bích lại hỏi :
- Còn tên nào trong Sa Mạc cung nữa không?
- Tất cả đồ đảng đều kéo rốc đến đây, chỉ còn lại mấy tên đã bị ta hạ sát cả rồi.
Đông Bích vui vẻ mỉm cười :
- Nếu vậy công việc của chúng ta đã hoàn thành. Bây giờ chúng ta nên rời khỏi nơi đây chứ?
- Không! Hiện giờ còn một người đang nguy khốn, chỉ chờ đợi thiếu hiệp giải thoát cho!
Đông Bích ngạc nhiên hỏi :
- Lâm nữ hiệp bảo sao? Người bị nạn chờ tại hạ cứu là ai?
- Rất tiếc ta không rõ.
- Người ấy trẻ hay già? Đàn ông hay đàn bà? Trai hay gái?
- Người ấy là một thiếu nữ độ mười sáu mười bảy tuổi.
- Người ấy bị Sa Mạc Vương cầm tù phải không?
Mỹ phụ gật đầu :
- Gần đúng như thế! Nhưng việc này còn lắm lý do khúc chiết, không đơn giản như tù phạm đâu, nếu dễ dàng ta đã cứu rồi, cần gì phải đợi thiếu hiệp.
- Lâm nữ hiệp, sự tình ra sao, xin nữ hiệp cứ nói thẳng ra. Tại hạ nhất quyết sẽ giải cứu cho người, dù có phải tốn hao bao nhiêu công lực tại hạ cũng không nề hà.
- Không.... việc này không dùng đến nội lực công phu, nếu thiếu hiệp bảo ta nói thẳng ra thì ta xin tóm tắt rằng thiếu hiệp có dư sức cứu nàng, và trong hiện tại, chỉ có thiếu hiệp mới cứu được nàng mà thôi. Không biết thiếu hiệp

có bằng lòng ra tay tế độ chăng?
Rồi mỹ phụ tiếp :
- Tình thế quá ư khẩn cấp, vị cô nương đang chờ sự cứu thoát của thiếu hiệp từng khắc từng giây. Chúng ta nên đến thăm nàng trước rồi sẽ liệu kế hoạch sau.
Đông Bích nghe qua lấy làm lạ, vì lời nói của Lâm Thi có phần úp mở, nên chàng thầm đoán bên trong có nhiều uẩn khúc éo le. Tính hiếu kỳ nổi dậy khiến chàng gật đầu nói :
- Phải đấy, chúng ta nên đến xem sao.
Mỹ phụ Lâm Thi đi trước dẫn đường. Đông Bích lặng lẽ theo sau, trong óc chàng không ngớt băng khoăn nghĩ ngợi. Lâm Thi đưa chàng vào dãy nhà sau chót của Sa Mạc cung. Khi bước vào nhà, nàng lại dẫn chàng đi xuống một cái hầm kiên cố. Dưới hầm này, có năm sáu căn phòng u tối.
Nơi đây quanh năm suốt tháng không có một hơi gió lọt vào.
Cuối cùng mỹ phụ dừng chân trước một căn phòng, đưa tay mở miếng thiết vuông trên khung cửa sắt, bày ra một lỗ vuông vức chừng một tấc vuông.
Bỗng nghe bên trong vọng ra tiếng nói xì xào, cùng với tiếng sột soạt của vải lụa chạm nhau.
Mỹ phụ Lâm Thi quay mặt nhìn Đông Bích cất giọng trang trọng bảo :
- Này Đông thiếu hiệp, trước khi thiếu hiệp đưa mắt nhìn vào đây, thiếu hiệp phải bình tâm, dù cho gặp sự gì quái lạ đến đâu cũng không được hốt hoảng kêu réo ầm lên nhé. Nếu vị cô nương ấy biết được bên ngoài có người nhìn trộm thì sự tình sẽ rắc rối cho tiểu hiệp không ít. Nhớ đấy nhé.
Đông Bích nghe mấy lời của mỹ phụ càng cảm thấy hoang mang khó hiểu.
Bỗng nghe Lâm Thi gọi :
- Tiểu hiệp mau bước lại đây xem.
- Vâng!
Đông Bích vừa lên tiếng đáp vừa nhẹ nhàng tiến lại bên cửa, chàng đưa mắt nhìn quan lỗ vuông quan sát.
Khi nhìn kỹ sự việc bên trong, bất giác tay chân chàng run lên cầm cập, mồ hôi toát ra ướt áo, bao nhiêu cảm giác đều hiện ra cùng một lúc, nào mừng rỡ, nào lo âu, nào kinh hoàng. Nếu không có sự dặn dò trước của Lâm Thi thì chàng đã hét lên một tiếng ngay.
Thì ra trong phòng cấm này, chính thiếu nữ là Tô Tiểu Bình, nhưng khổ thay bây giờ nàng đã biến thành mỗi kẻ khác. Toàn thân từ trên chí dưới chỉ vỏn vẹn một phần ba chiếc quần hồng, không đủ che kín được những gì quý báu của thân thể nàng. Bộ xiêm y màu lá sen bị xé nát thành muôn ngàn sợi tơ nhỏ rơi đầy trên mặt đất, đôi mắt nàng chan chứa xuân tình, đôi nhũ hoa tròn đều như hai trái huyết lê nõn nà. Thân hình lồ lộ uốn éo múa men, miệng nàng không ngớt nói lên những lời tình tứ xuân mộng.

Đông Bích nhìn không chán mắt, nhưng rồi lại choáng váng cả đầu, chàng lịm hồn trong sư suy nghĩ miên man.
- Chính Huyết Hoa diện đã bắt cóc Tô Tiểu Bình, không hiểu tại sao nàng lại lạc đến Sa Mạc cung này? Tất nhiên là có người đã giải cứu. Nhưng ai đã giải cứu cho nàng? Tại sao thoát khỏi tay ma lại rơi vào hang quỷ như thế này?
Trông thấy Tô Tiểu Bình giờ đây điên điên, dại dại, thần trí không còn sáng suốt như trước nữa.
Tại sao lại quái dị như thế này?
Đông Bích tự hỏi nhưng không thể trả lời những thắc mắc đó được, chàng muốn mở miệng hỏi nguyên nhân tại sao. Nhưng trước tình thế này lòng chàng lại nghĩ khác. Một là trượng nghĩa, hai là sợ nghe được một kết quả không lành.
Bỗng nghe tiếng soạt như xé lụa. Tô Tiểu Bình đã xé bỏ mảnh vải cuối cùng trên thân thể, Đông Bích thần trí căng thẳng, chàng không dám nhìn vào trong và run rẩy bước nhẹ ra ngoài.
Tuy Đông Bích và Tô Tiểu Bình hiểu biết nhau qua thời gian ngắn nhưng hai người đã cảm mến nhau trong tình bè bạn, hơn nữa đối với Đông Bích, chàng còn được nàng tặng miếng ngọc mà đối với chàng rất cần trong việc truy tầm thân thế.
Thấy người bạn gặp sự bất hạnh, bất giác niềm chua xót dâng lên tận đáy lòng, trên vẻ mặt chàng lộ nét đau khổ vô biên. Đôi dòng lệ rưng rưng chực tuôn trào xuống má.
Mỹ phụ Lâm Thi thấy Đông Bích quá bi lụy, nên hốt hoảng chạy đến hỏi :
- Tại sao thiếu hiệp lại khóc?
- Nàng.... Ta không ngờ nàng ra nông nỗi này.
- Thiếu hiệp gọi vị cô nương ấy là nàng. Vậy hai người có quen biết với nhau ư?
- Phải, nàng là Tô Tiểu Bình, ái nữ của Tô Mạc Dung lão anh hùng. Chúng tôi là bạn thế giao.
Đông Bích chua xót nghĩ đến hoàn cảnh của Tô Tiểu Bình, chàng cất tiếng hỏi :
- Lâm nữ hiệp, có phải Tô Tiểu Bình bị Sa Mạc Vương bắt và cầm tù ở đây chăng?
- Phải đấy.
- Hắn giam cầm nàng bao lâu rồi?
- Theo sự hiểu biết của ta thì vị cô nương mới vừa bị bắt vào hồi sáng này.
- Ồ! Có phải Tô Tiểu Bình vì quá đói khát mà thay đổi tâm tính hay không?
- Không phải vậy, lúc nàng bị bắt về đây tuy đói khát và mệt lã, nhưng sau khi dùng sâm nóng và ăn một bữa cơm, sức khỏe lại bình phục ngay.

- Thế à! Vậy hiện giờ tại sao nàng lại trở thành kẻ ngây ngây dại dại như thế này?
- Nguyên Khâm Thố Mân đã trộn tà dược đãi nàng bữa cơm vừa qua.
- Tà dược gì?
- Xuân dược.
- Xuân dược là thuốc gì?
- Là thuốc kích thích, hồi xuân.
- Ồ! Thảo nào nàng chẳng mất hết lý trí và cởi bỏ hết xiêm y.
Lâm Thi chớp đôi mắt buồn nhìn Đông Bích kể :
- Khi Tô cô nương ăn nhằm chất tà dược hồi xuân thì Khâm Thố Mân đợi cho chất thuốc bắt đầu công phạt mới vào đây, trong lúc đó ta và ngươi đang trò chuyện tại gian nhà đá. Đến lúc chúng ta chia tay nhau hành động, ta quay lại Sa Mạc cung tìm không gặp Khâm Thố Mân đâu cả, ta vội tìm đến căn hầm bí mật này thì thấy Tô cô nương đã bị kích thích dữ dội, nàng xé bỏ cả áo đi rồi, còn Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân cũng đã trút y phục.
Đông Bích hốt hoảng ngắt lời :
- Lâm nữ hiệp, giai đoạn cuối cùng của lão hồ ly có thực hiện được không?
- Cho hay muôn sự rủi còn có cái may, cái may đó là sự xuất hiện của ta, cho nên hắn không thực hành được cái trò bỉ ổi đó.
Đông Bích nghe qua hoàn hồn lại, bằng giọng cung kính hỏi :
- Thế nữ hiệp đã hành động gì mà có thể cản trở được hành động của Sa mạc vương?
Lâm Thi mỉm cười giọng trầm trầm nói :
- Sau khi gặp hắn tại gian hầm này, ta biết khó mà dẫn dụ hắn ngưng hành động, vì Khâm Thố Mân là một tên háo sắc khét tiếng, nên ta vội đem sự thật báo cáo cho hắn biết rằng tiểu hiệp đã vượt ngục và đang đốt phá cung điện cùng giết chết vô số Phiên nhân. Ngoài việc này ra thì không còn có một lý do nào có thể nói cho hắn buông Tô cô nương ra được cả. Nghe xong hắn rống một tiếng lớn rồi quơ vội mảnh vải buộc ngang mình và phóng ra ngoài.
Đông Bích nghe qua mới rõ nguyên nhân sự trần truồng của Khâm Thố Mân.
Mỹ phụ Lâm Thi giọng trầm trầm kể tiếp :
- Tuy ta đã tạo sự kinh hoàng cho Khâm Thố Mân bỏ đi để bảo vệ trinh tiết cho Tô cô nương nhưng sợ thiếu hiệp đơn thân độc lực khó chống nổi Sa mạc vương nên ta vội chạy ra để tiện bề tiếp ứng, nhưng khi đến nơi mới thấy sự việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mình, thiếu hiệp có một công lực phi thường thật.
Đông Bích đưa mắt nhìn vào gian phòng Tô Tiểu Bình, bằng giọng u buồn hỏi :

- Chẳng hay Lâm nữ hiệp có phương pháp gì cứu được Tô Tiểu Bình không?
- Có chứ, phương pháp thì có nhưng sợ e....
- Sợ e như thế nào? Xin Lâm nữ hiệp cứ nói, dù có khó khăn hiểm trở đến đâu, tại hạ cũng nguyện tìm thuốc để cứu Tô Tiểu Bình.
- Không đâu, tình trạng của Tô cô nương không có thuốc nào chữa trị được.
Đông Bích nghe qua, hốt hoảng hỏi nhanh :
- Thật vậy sao? Vậy phải làm cách nào thưa nữ hiệp.
- Ồ! Việc này quá ư khúc chiết. Ta xin trân trọng hỏi thiếu hiệp một câu, thiếu hiệp nên thành thật trả lời. Hai người là bạn tâm giao vậy họ Tô và họ Nam có bà con nội ngoại gì với nhau không?
- Đã là bạn tâm giao thì làm sao có họ hàng được.
- Thế thì tốt lắm, nếu như có ai bảo ngươi lấy vợ, ngươi có bằng lòng không?
- Việc này hình như đã ra ngoài đề rồi đấy!
- Không lạc đề đâu, ta hỏi giả tỉ như vậy mà, xin tiểu hiệp chớ nên khinh thường, hãy vui lòng trả lời cho ta biết.
- Tại hạ xin Lâm nữ hiệp nói cho biết dụng ý câu hỏi này?
- Không được, ta cần rõ thiếu hiệp có bằng lòng lấy vợ hay không đã, để ta liệu lấy công chuyện cho minh bạch. Thiếu hiệp hãy thành thật trả lời ngay đi.
- Hôn nhân là quyền của cha mẹ định đoạt, tại hạ đâu dám tự động chủ trương.
- Ừ! Thế cũng được. Nhưng ta hỏi thật thiếu hiệp về cảm tình cá nhân, thiếu hiệp có yêu Tô Tiểu Bình không?
- Cảm tình của tôi đối với nàng lúc nào cũng êm thấm.
- Không phải vậy đâu, ta muốn hỏi Đông tiểu hiệp có yêu nàng hay không?
- Tình bạn của chúng tôi vô cùng trong sạch. Một tình bạn tâm giao chứ không thể phát ra tình yêu được.
Mỹ phụ Lâm Thi chớp nhanh đôi mắt đẹp, chiếu ra những tia hy vọng vô biên, bằng giọng nghiêm nghị bảo :
- Đông thiếu hiệp, bây giờ tôi bảo thiếu hiệp hãy hy sinh cho nàng cũng như người khác hy sinh cho người yêu hay cho vợ, thiếu hiệp có đồng ý không?
- Hy sinh, bất cứ với giá nào miễn Tô Tiểu Bình được bình phục như xưa, tại hạ quyết không từ chối.
Đông thiếu hiệp, trước hết tôi muốn nói cho thiếu hiệp biết, tình trạng của Tô Tiểu Bình khỏi cần phẩm vật dược dụng chi cả, mà chỉ cần "người".
- Cần "người" là thế nào? Xin Lâm nữ hiệp cho tại hạ biết rõ hơn?
- Đối với nàng, hiện giờ thiếu hiệp chỉ cần hành động như Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân, chỉ có cách đó mà thôi thì mới có thể cứu nàng thoát khỏi bị nhiệt hỏa thiêu thân mà táng mạng ngay.

Đông Bích nghe qua thẹn đỏ mặt tía tai, không nói được nửa lời, Lâm Thi dịu giọng tiếp :
- Ta cũng không dấu thiếu hiệp, Tô Tiểu Bình sớm bị xuân dược công phạt, máu huyết căng thẳng khắp người nàng, nếu không kịp thời phá bỏ màng trinh thì chất dược làm mù cả mắt, da mặt co rúm lại, các mạch máu thần kinh bị đứt mà chết.
- Ồ!
- Thêm vào đấy, Sa Mạc Vương Khâm Thố Mân đặt chế thứ thuốc xuân dược này, mỗi khi uống thuốc vào, đến thần tiên cũng bị sa đọa. Mười mấy năm về trước, chính ta cũng lâm vào tình trạng này mà bị thất thân với hắn, và chính mắt ta trông thấy không biết bao nhiêu gái trung trinh uống lầm xuân dược để rồi phải ôm hận ngàn năm.
- Thật là dã man ác độc.
- Bây giờ thiếu hiệp nên lưu ý rằng hiện giờ Tô cô nương không có thuốc gì chữa trị được, chỉ có cách là hành động như Khâm Thố Mân mà hiện thời nơi đây chỉ có thiếu hiệp là đàn ông thôi.
- Thôi! Xin nữ hiệp đừng nói nữa. Tôi nhức nhối cả đầu, muốn điên lên rồi đây.
- Đông thiếu hiệp, tôi trân trọng khuyên ngươi đừng để cho Tô cô nương phải chết.
- Lâm nữ hiệp nên hiểu cho hoàn cảnh của tại hạ, vì chúng tôi là bạn thế giao, mối tình tha thiết, thanh cao. Giờ đây tại hạ đâu dám tự tiện hành động với nàng như thế.
- Đông thiếu hiệp cứ nghe lời tôi nói mà xem đây là một hành động cứu người chứ đâu phải là sự cấu hợp thường tình của trai gái tầm thường khác.
- Đành rằng thế! Nếu tại hạ hành động cứu người theo cách ấy thì nữ hiệp hãy nghĩ xem hậu quả sẽ tai hại đến ngần nào?
- Bởi vậy ta mới.... Ta mới yêu cầu thiếu hiệp cưới nàng làm vợ.
- Nói đến hôn nhân e quá sớm.... chỉ vì...
- Ta vẫn biết hôn nhân không phải vấn đề cưỡng ép nhưng ta hy vọng ngươi sẽ hy sinh để cứu nàng.
- Nhưng Lâm nữ hiệp ạ. Chỉ e rằng sau này Tô Tiểu Bình sẽ uất hận và hậu quả sẽ....
- Không có gì đáng ngại cả, vì hiện giờ Tô Tiểu Bình mạng sống chỉ mong manh như làn tơ kẽ tóc, cần cứu chữa cho nàng. Khi tỉnh dậy thì sự đã rồi, ta tin là nàng sẽ không oán hận gì thiếu hiệp đâu, vì tại ta yêu cầu Đông thiếu hiệp cưới nàng kia mà.
- Không nên, không nên đặt người vào sự đã rồi, làm như thế tại hạ chẳng yên lòng tý nào.
- Nếu vậy thiếu hiệp đành nhẫn tâm nhìn thấy nàng bị xuân dược hành hạ

đến chết hay sao?
- Thừa nước đục thả câu, đấng trượng phu chẳng bao giờ hành động như thế.
- Phàm con người phải nên trọng nghĩa, ngộ biến phải tùng quyền, đừng ép mình theo quan niệm lễ giáo. Đối với hoàn cảnh hiện tại, thiếu hiệp nên đem hào khí của kẻ làm trai mà hành sự. Hơn nữa thiếu hiệp và Tô Tiểu Bình đã có tình tâm giao. Một lần nữa ta trân trọng khuyên thiếu hiệp nên cứu lấy nàng.
Đông Bích thấy lời nói của mỹ phụ Lâm Thi, là một vấn đề vô cùng quan trọng, ảnh hưởng đến hạnh phúc trăm năm. Bất giác chàng đứng ngẩn người ra như pho tượng, bao nhiêu hình ảnh hiện ra trong trí nhớ.
Chàng nghĩ thầm :
- Ví như ta đồng ý cứu nàng thì phải xử thế nào với Chiêu Hạ. Ăn nói làm sao với A Châu đây?
Hai cô bé này thôi, ta cũng không sao chịu nổi sự hờn ghen trách móc này, mà bây giờ lại còn Tô Tiểu Bình nữa, ôi thôi! Tình yêu sẽ làm cho cuộc đời ta chìm nổi cũng nên. Nhưng hiện giờ Tô Tiểu Bình bị xuân dược kích thích, sắp nguy đến tánh mạng, nếu không kịp thời cứu chữa cho nàng, thì nàng sẽ chết ngay.
- Chết! Chết là hết, người đã chết có bao giờ sống lại được.
- Nàng chết ta sẽ ân hận suốt đời.
Nghĩ đến đây, Đông Bích buộc miệng thốt :
- Không, không thể được, ta không thể để cho nàng chết.
Mỹ phụ Lâm Thi theo dõi từng cử chỉ, tâm tình của Đông Bích nghe vậy hỏi dục :
- Đông thiếu hiệp, ngươi đã bằng lòng?
Đông Bích nghiêm trang đáp :
- Tại hạ đồng ý trên nguyên tắc. Nhưng còn vấn đề hậu quả không biết phải xử trí làm sao?
- Vậy là xong, thiếu hiệp hãy yên tâm, mọi việc sau này tôi hứa sẽ đứng ra lo chu toàn cho thiếu hiệp.
- Nếu vậy xin nữ hiệp hãy giữ lời.
Lâm Thi một tay nắm khóa cửa một tay vẫy Đông Bích :
- Thiếu hiệp hãy lại đây mau.
Đông Bích do dự trong khoảnh khắc, sau cùng đến trước cử phòng lách mình bước vào trong.
Lâm Thi đóng cửa lại, mỉm cười hy vọng bước ra ngoài.
Đông Bích vừa vào đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng cười của Tô Tiểu Bình vang ra, tiếp theo đầy tiếng sột soạt, rồi những tiếng động, những hơi thở dồn dập trong bóng tối của gian phòng...
Thời gian độ thổi chín nồi cơm, gian phòng trở nên yên tĩnh, khi mây tan,

mưa tạnh, sau cơn mưa gió, trời lại nắng ráo hơn. Đó là lẽ thường của vũ trụ. Sự ân ái ngoài ý muốn đã qua, Đông Bích giữ lại bao nhiêu sự thẹn thuồng, khoái lạc, tê mê. Lúc ấy mỹ phụ Lâm Thi cũng vừa trở lại, trên tay cầm lủng lẳng hai gói đồ, bà hé cửa ném vào trong một gói rồi nói to :
- Đông thiếu hiệp, Tô cô nương áo quần đã rách hết, đây là quần áo của ta, thiếu hiệp hãy mặc lấy giúp nàng nhé!
Không có tiểu trả lời, lâu lắm cánh cửa phòng hé mở.
Đông Bích y phục chỉnh tề từ trong bước ra, vừa thấy mặt Lâm Thi, tai mắt chàng bỗng đỏ tía lên như gấc chín, cúi đầu không dám nhìn ngay mặt mỹ phụ nữa, vì quá thẹn. Mỹ phụ Lâm Thi vốn người từng trải qua, nhận biết Đông Bích là trai tơ, vừa mới nếm mùi vu sơn mưa gió, nên cố ý ngó lảng qua một bên để tránh cho chàng đỡ ngượng bằng giọng nói trầm nhỏ :
- Tô Tiểu Bình đã tỉnh rồi chứ?
- Vâng, đã tỉnh khá nhiều, nhưng hiện giờ nàng đang ngủ say.
- Không phải ngủ đâu, nàng hôn mê bất tỉnh đấy. Uống nhầm xuân dược của Sa Mạc Vương, tuy qua cuộc ân ái, các bộ mạch khí huyết bớt căng thẳng, song chất độc còn lại sẽ công phạt đến hôn mê.
- Nàng phải chịu hôn mê đến bao lâu? Có cách gì cứu tỉnh nàng lại chăng?
- Nếu không có thuốc gì cứu tỉnh, nàng sẽ hôn mê đến ngày thứ tám thì chết.
Đông Bích nghe qua như sét đánh ngang tai, lấy làm lo lắng hỏi :
- Bây giờ cần thứ thuốc gì để cứu nàng tỉnh lại?
- Chỉ cần tìm cho được "Hoàn Tiên thảo".
- Loại cỏ Hoàn Tiên thảo ấy mọc ở đâu?
- Về phía Nam núi Thiên sơn, trên chót đỉnh Lôi Phong.
- Nếu như vậy, phiền Lâm nữ hiệp lưu lại đây săn sóc Tô Tiểu Bình, để tại hạ một mình lên đỉnh Lôi Phong tìm thảo dược.
- Không được đâu, chúng ta cùng đi một lượt, vì Tô Tiểu Bình chỉ còn bảy ngày nữa là phải có thảo dược, nếu một mình thiếu hiệp ra đi thì không tài nào trở về nhà kịp.
- Vậy Lâm nữ hiệp tính bao giờ mới lên đường?
- Ta đã chuẩn bị đâu đó xong xuôi, thiếu hiệp chỉ cần bế Tô Tiểu Bình ra ngoài là khởi hành ngay.
Đông Bích gật đầu tán thành rồi lập tức vào bế Tô Tiểu Bình đi ra ngoài mật thất.
Cả hai ra đến đại đình Sa Mạc cung, trước sân đã có bốn tuấn mã đứng chực trước bệ thềm. Hai con để cho Lâm Thi và Đông Bích cỡi còn hai con tải trên lưng đầy đủ hành lý vật dụng nước và thực phẩm rất đầy đủ cho cuộc hành trình.
Đông Bích rất hài lòng, chàng đặt Tô Tiểu Bình lên yên rồi lên ngồi sau. Lâm Thi cho ngựa đi trước để dẫn đường. Cả hai cố ra roi cho ngựa phóng

nhanh để chóng thâu ngắn đoạn đường đến Thiên Sơn.
Hai người ngày đi, đêm nghỉ, vó ngựa lướt thoăn thoắt. Ngày thứ sáu họ đã vượt vùng sa mạc mênh mông.
Khi ánh chiều tà vừa chếch bóng, cả hai đã đến chân núi Thiên Sơn, về phía Nam ngọn Lôi Phong.
Dưới chân núi Thiên Sơn là một rừng tòng, cây lá sum sê, hai người tìm một bóng cây rậm mát, đặt Tô Tiểu Bình nằm dựa lưng lên bọc hành lý.
Sau khi ăn uống nghỉ ngơi, Đông Bích nhìn lên đỉnh Lôi Phong cao ngất rồi quay sang Lâm Thi trầm giọng :
- Bây giờ Lâm nữ hiệp hãy ở lại đây săn sóc dùm Tô Tiểu Bình để một mình tại hạ lên đỉnh Lôi Phong tìm dược thảo, không biết nữ hiệp nghĩ sao?
Lâm Thi thở ra một hơi dài, rồi giọng buồn đáp :
- Lôi Phong là một ngọn núi cao nghi ngút chín tầng mây, đường núi lại chông gai hiểm trở, ngựa cũng khó lòng lên được, ta đành phải lưu lại đây vì Tô Tiểu Bình cũng không thể đi đứng gì được. Vậy thiếu hiệp hãy bảo trọng thân thể, vì Lôi Phong muôn trùng nguy hiểm.
- Lâm nữ hiệp, theo lời nữ hiệp thì chẳng lẽ đỉnh Lôi Phong có người chiếm cứ sao?
- Phải, ngày trước ta có nghe tên Man Đát, người xứ Tân Cương đến lập trại xưng vương trên đỉnh Lôi Phong vì ở đó có nhiều thảo dược quí. Về sau có người ở Sa Mạc cung đến tìm Hoàn Tiên thảo đã giết tên Man Đát trại chủ lập lại bản doanh, tự xưng là Bá chủ Lôi Phong nữa.
- Ngươi xưng Bá chủ sau này là nhân vật như thế nào?
- Tiếc thay ta không được rõ.
- Có phải thuộc nhân của Tuyệt cung hay không?
- Ta cũng không được rõ điều này.
- Có phải Hoàn Tiên thảo theo sách thần nông y thảo có chép rằng: "Hoàn Tiên thảo là một loại cỏ lá tía thanh như màu lá tía tô, cọng dài đốt ngắn, thân cỏ màu tím sậm, nhưng vì cỏ này sống trên nghìn năm nên thân mình óng ánh, như có hào quang, mùi thơm thoát ra ngát cả một vùng. Hoàn Tiên thảo lại chỉ sống trên những đỉnh núi cao. Mọc theo khe đá, về công dụng chẳng những có thể trừ được các loại tà, độc dược mà còn giúp cho công lực tăng lên gấp bội". Cho nên cũng vì ngọn cỏ Hoàn Tiên thảo mọc trên đỉnh Lôi Phong khiến cho những tay giang hồ chiếm cứ tranh đoạt.
- Đúng như vậy đó.
- Lâm nữ hiệp, chẳng rõ hiện giờ trên ngọn Lôi Phong có ai canh giữ Hoàn Tiên thảo không?
- Không biết chừng, vì ta chưa lên đó lần nào. Nhưng Hoàn Tiên thảo lại là linh dược, may mắn lắm mới gặp. Lại không mọc những nơi cố định, cỏ này không thể vun trồng được nên bọn chúng hể thấy Hoàn Tiên thảo mọc nơi

đâu là nhổ ngay chứ đâu mà để canh chừng, thiếu hiệp đi đến đó phải cẩn thận canh chừng lắm mới được.
- Đa tại hạ Lâm nữ hiệp đã chỉ dẫn, xin gởi Tô Tiểu Bình cho nữ hiệp, tại hạ xin lên đường cho sớm.
- Thiếu hiệp cứ an tâm lên đường.
Ngừng giây lát, bà ta cao giọng nói tiếp :
- Bất luận có tìm được Hoàn Tiên thảo hay không, sáng sớm mai thiếu hiệp phải trở lại đây ngay, chỉ vì mạng sống của Tô Tiểu Bình đến giờ thìn ngày mai là hết hạn. Dù đến giờ đó có Hoàn Tiên thảo cũng không cứu vãn được.
Đông Bích nghe nói sa sầm nét mặt, chàng cương quyết đáp :
- Tại hạ sẽ cố gắng hết sức.
Dứt lời, chàng trìu mến nhìn Tô Tiểu Bình rồi tại hạ từ mỹ phụ Lâm Thi, nhắm đỉnh Lôi Phong thẳng tiến.
Khi mặt trời đã khuất dạng non tây, sao mọc đầy trời, Đông Bích mới lên đến đỉnh Lôi Phong.
Chàng đưa mắt nhìn tứ phía, địa thế phong đầu rất rộng lớn, vô số hình quái thạch mọc khắp nơi, dưới tầm mắt Đông Bích không thấy một bóng người.
Lúc bấy giờ khoảng tháng chín, tiết mạnh đông, đỉnh cao phong tiếng rơi lác đác, nhìn xa xa, cảnh vật ẩn hiện trong làn tuyết, một màu xanh trắng ẩn hiện cả khắp nơi, tô điểm cho ngọn cao phong có phần nửa tiên nửa tục.
Đông Bích nóng lòng giải cứu cho Tô Tiểu Bình nên không thể ngoạn cảnh vật dưới trời tuyết trắng bay bay, ngàn sao lấp lánh.
Chàng mải mê chăm chú nhìn vào các lùm cây, bụi cỏ để tìm tia sáng của thân cây Hoàn Tiên thảo. Chàng tìm hết bên Đông lại sang bên Tây, suốt hai tiếng đồng hồ sau, chàng đến một vùng đầy những khối đá chơm chởm.
Ngay lúc đó, một cơn gió nhẹ thoảng qua, thổi tạt qua mũi chàng mùi hương huyền diệu, vừa ngửi vào tâm hồn cảm thấy lâng lâng sảng khoái khôn cùng.
Đông Bích nhớ đến lời Lâm Thi là Hoàn Tiên thảo sống đến nghìn năm nên tỏa ra mùi thơm kỳ diệu, bất giác tinh thần xúc động mạnh, chàng nhắm hướng phát ra mùi thơm đi thẳng tới.
Đến nơi, chàng thấy trên phiến đá cao chừng ba trượng, có một bụi cỏ, bề cao sáu tấc, rễ mọc sát khe đá, từng ngọn phất phơ theo làn gió nhẹ, tỏa ra một mùi thơm nực mũi.
Chàng sợ lầm lẫn nên bước đến kề bên quan sát. Nhận thấy màu cỏ này lá tía thanh như màu lá tía tô, cọng dài đốt ngắn thân có màu sẫm đỏ lại óng ánh như pha lê, mùi thơm thật dịu dàng, thật đúng là loài cỏ đã sống trên ngàn năm. Chàng hoan hỉ reo to :
- Hoàn tiên, cỏ tiên tinh dược, Tô Tiểu Bình cô nương sẽ sống lại. Tô Tiểu Bình cô nương sẽ được cứu thoát.

Vừa nói đến đây, chàng nhún mình nhảy vụt lên phiến đá, đưa tay toan bứt Hoàn Tiên thảo...

Hồi 22
Ngũ Hoang Biên Trấn

Ngay lúc đó, một tiếng quát xé không gian :
- Các hạ hãy dừng tay!
Tiếng hết chưa dứt, ba luồng kình lực to như núi, từ ba phía tấn công tới tấp. Đông Bích thất kinh, ngã người ra phía sau né tránh đồng thời dựng ngay song chưởng phản kích lại ba chiêu.
Bùng!
Một tiếng nổ như thiên long địa chấn, mấy luồng áp khí mạnh chạm nhau, cả ba người lạ mặt đều bốc văng, rơi xuống mặt trường.
Đông Bích cũng choáng váng cả mặt mày, bị áp lực đẩy lui ra ngoài hai trượng. Chàng gượng đứng vững đã thấy ba người đứng dàng, giương mắt nhìn chàng trân trối. Chàng nhận biết mặt cả ba, họ ở trong bọn Ngũ Hoang Biên Trấn.
Người đứng giữa là Thiết Chỷy Tử Quang, người đứng bên tả là Tâm Ma Vạn Tử, người đứng bên hữu là Lăng Thú Đào Văn, đúng là bọn Ngũ Hoang Biên Trấn. Nhận thấy chưởng lực vừa qua, chàng thầm công nhận đối phương đã tiến bộ khá nhiều, khiến chàng hơi ái ngại.
Thiết Chủy Tử Quang bước sấn đến ba bước, quắc mắt nhìn chàng phá lên cười rũ rượi, bằng giọng âm quỉ quái hét lên :
- Lão phu toan vào Trung Nguyên tìm ngươi, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến đây, thật là cơ trời run rủi!
- Thiết Chủy Tử Quang, ngươi muốn tìm tại hạ làm gì?
- Hay nhỉ! Chúng ta cần gặp nhau để kết toán nhiều món nợ ân cừu.
- Hừ!
- Ngươi khinh thường lão phu sao?
- Ngày trước tại hạ nói nhiều rồi. Hôm nay gặp nhau đây nếu chư vị nhớ lại sự đau khổ lúc nào mà hồi tâm, cải tánh thì tại hạ nguyện lấy lễ mà đối đãi với chư vị, bằng chư vị giở thói ngông cuồng, thì chắc chắn sẽ là những tên quỷ không đầu.
Tâm Ma Vạn Tử nghe nói nổi giận, sát khí bốc lên đằng đằng, đưa tay chỉ vào mặt Đông Bích nạt to :
- Tiểu tử, chẳng lẽ công lực của ngươi dường ấy mà dám đến đây tìm chúng ta khua môi, múa mỏ sao?
- Vạn Tử, ngươi đừng nóng nảy, chính tại hạ muốn thỉnh lại ý của ba vị.
- Hừ! Không có gì gọi là thỉnh ý cả, chúng lão phu hùng cứ tại Lôi Phong

này!
- Theo lời các hạ, có phải chư vị giết chết Trại chủ Man Đát lúc trước không?
- Đúng đấy! Giết chết Trại chủ Man Đát chính là Ngũ Hoang Biên Trấn, chúng ta tất cả là năm người.
- Thế còn hai vị nữa đâu?
- Cửu bà Khương đại nương và Tàn Tâm Lưu Trác, cả hai đều đi vắng.
- À! Ngũ quái đều hội mặt đủ tại đây!
- Phải đấy tiểu tử ạ!
Lăng Thú Đào Văn há miệng toan nói, Thiết Chủy Tử Quang đã nhanh miệng nói trước :
- Tiểu tử, đang đêm khuya vắng ngươi lẻn lên Lôi Phong này để làm gì?
- Để nhặt lấy Hoàn Tiên thảo!
- Hà hà, ở Lôi Phong này, bất luận cây cỏ đá hoa đều là vật sở hữu của Ngũ Hoang Biên Trấn, không ai có thể trộm cắp được.
- Trộm cắp các hạ hơi hống hách đấy!
- Tại sao?
- Hoàn Tiên thảo là tiên phẩm kỳ dược, ai có duyên may là gặp được, nào có là vật sở hữu của ai mà Ngũ Hoang Biên Trấn các ngươi đòi chiếm lấy?
- Hừ! Lão phu đã bảo vạn vật cỏ cây, thảo cầm, muôn thú trên đỉnh Lôi Phong này đều là vật sở hữu của Ngũ Hoang Biên Trấn chúng ta, ngươi nghe rõ đấy chứ?
- Hay nhỉ! Bọn người các ngươi là những con chiếm tổ tu hú mà không biết nhục lại lắm lời cao ngạo.
- Này tiểu tử, lão phu có lời nhắn bảo, nếu biết thời thế mới là trang tuấn kiệt. Ngươi muốn khỏi vùi xác nơi đây thì lão phu rộng lượng cho ngươi xuống khỏi Lôi Phong tức khắc, tiểu tử hãy đi cho mau.
- Tại hạ đã quyết, không đổi ý định được!
- Ngươi nhất định trộm cho được Hoàn Tiên thảo phải chăng?
- Tại hạ nhất định nhổ cho được Hoàn Tiên thảo.
- Nếu ngươi quyết chí thì chớ trách chúng ta đại khai sát giới đấy nhé!
- Hừ! Các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, hãy đem ra thi thố, tại hạ sẽ tùy cơ tiếp ứng các ngươi.
- Tiểu tử, chớ ngông cuồng, hãy tiếp chiêu.
Thiết Chủy Tử Quang vừa nói dứt, thân hình chếch về phía trước vung mạnh hai đạo kình phong tấn công Đông Bích như sấm sét. Tâm Ma Vạn Tử cũng đồng thời xông tới vung cây thiết trượng lay động chiêu thế ào ào xáp tới tấn công.
Hai tên cao thủ đều ra tay một lúc, nhưng Đông Bích không nao núng, hét lên một tiếng, tả chưởng vẩy ra đón luồng kình lực của Thiết Chủy Tử

Quang, hữu chưởng phất mạnh đón đầu cây thiết trượng.
Bình! Bình!
Hai tiếng nổ vang lên rúng động cả sơn khê, thủy động, áp khí tống mạnh vào nhau, bóng người dang ra hai phía, bất phân thắng bại.
Đông Bích vừa gượng đứng vững, bỗng thấy Đào Văn rống lên một tiếng, phi thân đến ngọn cỏ Hoàn Tiên thảo, làm cho cả bọn hốt hoảng nạt to :
- Lăng Thú! Hãy dừng tay.
Dứt lời, tay hữu của Đông Bích thò ra trước, thân hình uốn bật tựa vành cung chộp ngay vào đầu lão Lăng Thú Đào Văn bằng một thế trảo thần tóc.
Lăng Thú Đào Văn thất kinh nhún mình nhảy phóc sang phiến đá bên hữu né tránh.
Soạt!
Một tiếng như xé lụa vang lên, Đông Bích đã bứt đứt tà áo của địch thủ.
Chàng toan bồi thêm một chưởng bỗng thấy Thiết Chủy Tử Quang và Tâm Ma Vạn Tử, kẻ chưởng người gậy nhắm ngay đầu Đông Bích đánh xuống nhanh như trời giáng. Đông Bích kinh hãi, song chưởng vội đẩy nhanh ra ba chiêu, to như núi, nhanh như tia lửa đóm, sao xẹt một cái đã rẽ ra hai ngọn, phía tả cự thanh thiết trượng, phía hữu chống đạo kình phong.
Bùng!
- Ối!.... Ối!
Tiếng nổ vang lên như sấm kèm theo hai tiếng rú thê thảm. Thiết Chủy Tử Quang và Tâm Ma Vạn Tử không giữ nổi được chiêu thế, lảo đảo thối lui mấy trượng.
Giữa lúc mọi người tiếp thủ, Lăng Thú Đào Văn thừa cơ tiến lại gần gốc thảo tiên.
Đông Bích vừa ngưng chiêu thì đã thấy Lăng Thú Đào Văn cúi xuống toan nhổ bụi Hoàn Tiên thảo, chàng vội kêu lên cấp bách :
- Lão điếc họ Đào, hãy nộp mạng cho ta!
Dứt lời, mỗi tiếng vút nổi lên, loang loáng chiếc quạt của chàng đã nhắm vào người Đào Văn vút tới.
Bực!
Chiếc quạt tiện đứt cánh tay và đứt bụng Đào Văn, máu tung tứ phía, chết ngay lập tức.
Chàng giết một tên, áp đảo tinh thần hai tên, Thiết Chủy Tử Quang và Vạn Tử thấy thế tái mặt, bốn tròng mắt đứng lại vì kinh hãi lẫn ngơ ngác, sắc mặt cả hai thoạt trắng thoạt vàng, trong nhất thời không biết nên xử trí ra sao.
Bỗng nghe Tâm Ma Vạn Tử quát lên một tiếng như sấm nổ :
- Tiểu tử! Hãy trả mạng Đào Văn cho ta!
Dứt lời, cây gậy thanh thiết đã lay động vù vù như con mãnh xà múa loạn, nhắm ngay đầu Đông Bích tấn công như vũ bão.

Đông Bích nhếch môi cười nhạt, trầm giọng quát :
- Hãy xem đây, tại hạ sẽ giúp các ngươi theo lão cho có bạn.
Vừa nói đến đây, chàng huy động cây quạt xé màn không khí kêu veo véo.
Tâm Ma Vạn Tử nhìn thất kinh, vội đưa thanh thiết trượng ra chống đỡ.
Một tiếng hét vang lên :
- Ôi chao!
Vạn Tử chỉ kịp rú lên hai tiếng đau đớn, chiếc quạt phá vỡ bụng lão ta bằng miệng bát, ngũ tạng lục phủ đổ ra trông rất ghê rợn.
Thiết Chủy Tử Quang thấy thế kinh hãi rú lên :
- Tiểu tử, ngươi sử dụng chiếc quạt nào đây.
Lão vừa nói đến đây, Đông Bích toan vung quạt để kết liễu đời hắn hầu rảnh tay mang thảo tiên về cứu nàng Tô Tiểu Bình nhưng Thiết Chủy Tử Quang nhanh như chớp đã phóng mình tới trước hai bước trầm giọng quát to :
- Tiểu cuồng đồ, hãy tiếp lão phu một chiêu Cửu Dương chưởng thử xem?
Vừa nói, lão vừa vận song chưởng đẩy ra hai đạo kình phong màu huyết tấn công Đông Bích nhanh như chớp.
Cửu Dương chưởng tung ra rất dũng mãnh ngầm chứa kình lực tựa núi non, nóng buốt như lò lửa, đã giết hại không biết bao nhiêu cao thủ, nếu không bị hấp lực bức chết cũng bị nhiệt lượng thiêu thân. Đông Bích cảm thấy nguy nan không thể đối chiêu, biến thế kịp, nên bị trúng xém ngọn Cửu Dương chưởng đảo lui ra sau bốn bước lớn.
Đông Bích cả giận hét to :
- Ta không ngờ Cửu bà dạy cho ngươi Cửu Dương chưởng!
Thiết Chủy Tử Quang tròn xoe mắt hô to ngắt lời :
- Cho ngươi chết!
Tiếng nói vừa dứt, song chưởng đẩy ra như gió lốc, nhắm vào Đông Bích đánh mạnh tới một cách thần tốc.
Đông Bích nộ khí xung thiên, ngầm vận chiêu Lục Quang nhị thế rút trong Âm Dương Thiên Toàn chưởng tung ra như muôn ngàn đợt sóng khổng lồ cuốn tròn và bốc xoáy, tiếp theo một tiếng la thảm khốc, Thiết Chủy Tử Quang thân hình như cái vụ, bị kình lực chấn nát cả ngực, máu thịt tung tóe tứ phía trông thật thảm hại.
Thế là ba tên trong Ngũ Hoang Biên Trấn, chỉ trong khoảnh khắc lần lượt theo nhau về chầu Diêm vương.
Đông Bích thẳng tay trừng trị tên Thiết Chủy Tử Quang cuối cùng đoạn tung mình lên phiến đá cao thẳng tay nhổ Hoàn Tiên thảo.
Ngay lúc đó, hai tiếng "soạt soạt" vang lên, hai bóng người bỗng hiện ra một cách đột ngột. Hai bóng người này cũng không ai xa lạ, một là Cửu Bà, hai là tên lùn Lưu Trác.
Đông Bích vội nhét ngay bụi Hoàn Tiên thảo vào bọc da, hành động nhanh

như chớp nhoáng. Cửu bà trông thấy quát lên the thé :
- Tiểu tử, hãy để Hoàn Tiên thảo lại cho mau, lão nương sẽ mở lòng rộng lượng tha mạng cho ngươi.
Đông Bích nghe giọng nói quá cao ngạo, lửa giận bốc lên phừng phừng, cao giọng bảo :
- Hừ! Nếu tại hạ không bằng lòng thì sao?
- Không bằng lòng? Ồ! Người giữ linh thảo sẽ bị nghiến nát nơi đây!
- Cửu bà! Chớ lắm lời khoát lát!
- Lão nương đã nói cạn lời với ngươi rồi đấy nhé!
Đông Bích sực nhớ một chuyện, vội quắc mắt nhìn lão bà trầm giọng bảo :
- Cửu bà, hôm nay tại hạ bận rất nhiều việc, không thể cùng ngươi so tài lực. Những điều cừu hận, xin hẹn lại một ngày khác sẽ thanh toán, bây giờ tại hạ xin cáo từ.
Tiếng từ vừa dứt, thân hình chàng đã vọt lên cao bốn năm trượng, Cửu bà Khương đại nương vội hét :
- Đuổi theo!
Cửu bà cùng Lưu Trác lập tức phóng mình đuổi theo như sấm chớp, khi hai người còn cách Đông Bích chừng mười trượng, nhanh như chớp, bốn luồng kình phong mạnh như thác lũ nhắm vào lưng Đông Bích tấn công.
Đông Bích nghe hơi gió phía sau, biết có biến, vội quay phắt lại, thấy chưởng ào ạt ập vào, chàng vội vận mười hai thành công lực trong môn Thiên Toàn tung ra một lúc bốn chiêu để cản bốn đạo cương chưởng ác liệt phía sau.
Chưởng lực của chàng phát ra vô cùng khốc hại, đánh ra như bài sơn đảo hải.
Bùng!
- Ối!
Tiếng nổ và tiếng rú lên cùng một lúc, rồi thân xác Tàn Tâm Lưu Trác với thân hình nho nhỏ của hắn ngã huỵch xuống đất chết tươi.
Riêng Cửu bà bị áp lực đẩy lui một bước, Đông Bích cũng loạng choạng tháo lui ra sau một bước dài.
Cửu bà Khương đại nương uất hận trào dâng lên muốn bể ngực, lão bà nghiến răng rít lên the thé :
- Tiểu ma đầu, ngươi thật quá ác độc, thảo nào bọn Tử Quang lại chẳng thiệt thân mất mạng.
- Hừ! Cửu bà, nếu ngươi sợ thì hãy ôm đầu cút đi cho khuất mắt ta.
- Câm mồm, ngươi chớ lắm lời hống hách, nếu ngươi giỏi hãy cùng lão nương hôm nay một mất một còn.
Tiếng nói vừa dứt, Cửu bà quạt nhanh ra ba chiêu thế, chưởng lực vừa thoát ra khỏi lòng bàn tay đã biến thành hai đạo kình phong đỏ lòm nhắm vào

Đông Bích tấn công chớp nhoáng.
Đông Bích vốn nôn nóng muốn đánh chưởng hạ đối phương ngay nên chàng cử song chưởng đẩy ra hai chiêu thần khốc, đón chặn luồng huyết chưởng của đối phương.
Bốp!
Một tiếng khô khan vang lên, hai luồng áp lực chạm nhau, thắng bại đã phân rõ rệt.
Đông Bích bị áp lực chấn mạnh nóng rát cả thân mình, mắt hoa đầu choáng, lảo đảo thối lui ngoài năm bước.
Còn Cửu bà Khương đại nương, hai tay ôm lấy ngực, bước loạng choạng lui ra ngoài hai bước, toàn thân run rẩy, gượng đứng vững lại, bất giác bà giương đôi mắt lộ tròng nhìn Đông Bích bằng những tia lạnh lùng kinh ngạc.
Một khắc sau mới gằn giọng lên tiếng :
- Tiểu tử, có phải ngươi ngạc nhiên lắm sao? Lão nương thành thật bảo cho ngươi biết, Cửu Dương chưởng là một môn công phu luyện tập bằng thiếu nam nguyên dương. Chỉ có lão nương luyện đến mức hỏa hầu thành tựu, còn bọn Tử Quang, Tâm ma chỉ đạt đến nửa thành mà thôi. Tiểu tử, ngươi đừng tự phụ ỷ mình mà ngông cuồng, sánh với Cửu Dương chưởng của ta, thì ngươi vẫn còn kém sút xa lắm. Hôm nay ngươi hãy cúi đầu nộp mạng cho ta mau lên.
Đông Bích quát to :
- Đừng láo khoét, hãy lấy công lực mà đo lường sanh tử.
Vừa dứt lời, chàng vận Âm Dương Thiên Toàn chưởng, tay tả phất mạnh chiêu Huyết Quang nhất thức tuông ra như vũ bão ba đào, kèm theo với một sức nóng kinh hồn nhắm vào song chưởng Cửu Dương xoắn tít lại.
Bình!
Một tiếng nổ như trời long đất lở, bốc cuồn cuộn lên từng lớp sỏi cát như bão táp mưa sa, áp khí xoáy tròn cuồn cuộn. Hai bóng người vừa hợp đã phân ngã bật ra sau ba bốn bước. Trong nhất thời chưa biết thắng phụ về ai?
Cửu bà giật mình kinh ngạc, mắt nhìn Đông Bích suýt lọt tròng, vì không thể tưởng tượng được Đông Bích có đủ công phu chống trả nổi Cửu Dương chưởng đã danh trấn giang hồ của bà ta.
Về phần Đông Bích cũng ngạc nhiên không kém, vì chàng không tưởng được Cửu bà chống trả được nhất thức trong Âm Dương Thiên Toàn chưởng của mình dầu mới chỉ sử dụng nửa phần công lực. Chàng tức giận quát to lên một tiếng như sấm :
- Hãy đỡ.
Vừa hét, tức thì một vùng huyết quang vừa thoát khỏi tay chàng lao đi vun vút, chưởng phong dấy động ngập trời.
Qúa khủng khiếp cho chưởng phong lạ lùng, Cửu bà vội vàng huy động

song chưởng với toàn bộ công lực ra phản kích.
Bình!.... ầm.... ầm....
Chỉ thấy Khương đại nương bị bắn tung ra ngoài xa hơn ba trượng rồi bà ta lồm cồm bò dậy, quẹt máu nơi khóe miệng rồi đưa tay ôm lấy ngực, lảo đảo băng mình vào vùng núi đá, cây xanh mất dạng.
Thấy vậy, Đông Bích định tung người theo kết liễu một nữ đại ma đầu, song chàng chép miệng rủa thầm :
- Mặc xác ngươi, hiện giờ vì ta bận cứu người làm trọng, nên tạm tha cho ngươi đó.... Ta phải mang Hoàn Tiên thảo xuống núi gấp để cứu chữa cho Tô Tiểu Bình.
Đến đây, Đông Bích đưa mắt nhìn trời, những bóng đen đã rụng mất trên chòm cây khóm cỏ, nhường chỗ cho thứ ánh sáng lờ mờ, báo hiệu cho bình minh sắp đến khiến chàng nóng ruột vì bệnh tình của Tô Tiểu Bình. Chàng lập tức phóng mình như bay chạy xuống núi.
Với khinh công tuyệt mức, bóng chàng chập chờn như bóng ma xuyên núi băng rừng, vừa chạy vừa suy nghĩ :
- Tại sao những nhân vật cao thủ võ lâm đều là người của Tuyệt cung cả vậy. Cửu bà Khương đại nương chắc chắn là một trụ cột của Tuyệt cung vì võ công trác tuyệt của bà ta.
Chàng xuống khỏi đỉnh Lôi Phong rồi đến nơi chàng hẹn với Lâm Thi đang gìn giữ Tô Tiểu Bình.
Lúc sắp gần đến nơi, chàng bỗng thấy như choáng váng tâm trí vì dưới cội tòng là nơi Lâm Thi đợi chàng, giờ đây chỉ lưu lại mỗi thảm cảnh đau lòng. Vì nơi mặt đất, Lâm Thi nằm sóng soài bên vũng máu còn Tô Tiểu Bình thì đã mất dạng.
Bao nhiêu công lao tâm trí để lấy Hoàn Tiên thảo, hy vọng cứu chữa cho nàng thì giờ đây đã trở thành công dã tràng.
Một niềm uất hận tràn dâng trong lòng chàng. Đông Bích chỉ còn biết chôn cất Lâm Thi, người đàn bà bạc số long đong đáng thương.
Xong đâu đó, chàng phóng mình đến cội tòng cởi dây cương, nhảy phóc lên lưng tuấn mã, tra mạnh roi khiến con ngựa hí lên một tiếng rồi cất vó chạy như bay.
Con tuấn mã đưa chàng vượt qua cả trăm dặm đường nhưng vẫn không thấy bóng dáng kẻ nào khả nghi, chàng lấy làm bực mình nghĩ thầm :
- Ai là kẻ đã bắt Tô Tiểu Bình? Mà bắt nàng chắc chắn là muốn nàng sống và như vậy ắt họ phải có thuốc chữa cho nàng.
Vừa nghĩ đến đây, bỗng chàng trông thấy xa xa về hướng Bắc bụi cuốn lên mịt mù, chàng liền phi ngựa nhanh hơn nhưng chỉ thấy một đoàn kỵ mã chừng mười người giục vó buông cương chạy như tên bắn ngược về phía chàng như gặp chuyện gấp rút. Rồi tiếp theo trên đường đi, nhiều toán người

giang hồ xuôi ngược nhưng chàng cũng không tìm ra một tin tức gì về sự mất tích của Tô Tiểu Bình và cái chết của Lâm Thi. Song trong ý thức chàng, lúc nào cũng vẫn nghi hành động trên không ai khác hơn là của Tuyệt cung. Nhưng Tuyệt cung ở đâu? Chưa ai biết được thì làm sao tìm để cứu nàng được.
Chàng cứ đi và đi mãi cho đến bóng hoàng hôn đổ xuống. Chàng tìm nơi tảng đá ở mé rừng để dùng lương khô rồi lại tiếp tục lên đường. Chàng đi một khoảng đường nữa thì đến mé rừng và phía trước một ngọn đồi đầy đá núi.
Chàng nhảy xuống ngựa quan sát khi bóng tối cũng đã phủ đầy. Ánh trăng và ngàn sao cũng đã soi sáng mơ hồ trên vạn vật.
Bỗng thình lình trong bóng tối nơi lùm cây trước mặt ba bóng đen lao vút về phía chàng.
Nhìn lối phi hành thần tốc ấy, Đông Bích nhận ngay ra đó là những cao thủ võ lâm, có một công phu đáng kể.
Ba bóng đen đến gần, Đông Bích nhận thấy họ đều dùng vải đen che mặt, chàng nhủ thầm :
- Quái lạ, tại sao các cao thủ võ lâm giang hồ lại có mặt nơi đây? Có lẽ họ nghe chàng có ngọc bích là chìa khóa để lấy báu vật Bí kiếp toàn thư chăng?
Nghĩ như vậy, Đông Bích không cần hỏi xem đối phương là ai, vội vận công lực vào Đơn điền, quát lên một tiếng, tay hữu tung ra một đạo chưởng phóng mạnh như vũ bão.
Bùng!
Hai tên bịt mặt chỉ kịp thốt ra hai tiếng "hự" đau đớn, rồi cả hai cùng một lúc quỵ xuống dãy đành đạch.
Tên bịt mặt thứ ba thấy thế kinh hãi vội quay lưng cắm đầu chạy.
Đông Bích nhếch mép cười đắc ý! Không ngờ từ khi gặp nạn và được Thánh Dược Độc Cô Sĩ chữa trị và khai thông huyệt đạo thì nội lực chàng lại tăng tiến vượt bực, uyên thâm hầu như có thể đối phó với những tên đại ma đầu võ công cái thế.
Tuổi trẻ với bầu máu hăng say, chàng không bỏ lỡ cơ hội quyết loại hết bọn ma đầu ẩn núp sau Tuyệt cung để hãm hại, quấy phá võ lâm, nên chàng lập tức dùng môn Thần ảnh Cửu thức bộ hình là môn khinh công tuyệt học của chàng đuổi theo. Thân ảnh chàng lướt nhanh như một vệt khói. Đông Bích đinh ninh là chỉ trong loáng mắt chàng sẽ chộp được tên bịt mặt thứ ba kia không khó khăn gì.
Ngờ đâu, chàng còn cách đối phương chừng ba trượng thì phía trước mặt chàng bỗng phát ra một luồng chưởng đánh dội lại. Chưởng phong nghe vù vù làm rung chuyển cả một vùng cây.
Bị đánh bất ngờ, Đông Bích không né tránh kịp, nên chỉ còn cách vận khí

vào Đan điền, thâu cước bộ lại để tự vệ.
Bùng!
Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Đông Bích bị dội ra sau hơn sáu bước, cả thân mình chàng chấn động, mạch máu như muốn chạy ngược về tim đau đớn vô cùng.
May thay, sức chưởng chưa đến nổi làm cho chàng bị thương.
Đông Bích tức giận đến nghẹn lời, đôi mắt nảy lửa, chàng vuốt ngực một cái, nghiến răng nhìn kẻ phát ra chưởng đánh lén chàng là ai.
Người đó không phải là tên bịt mặt đang tẩu thoát mà là một lão nhân mặc áo bào xám, râu rậm mắt lồi. Lão nhân đã hiện ra đứng trước mắt Đông Bích với giọng nói thật hách dịch :
- Tiểu tử, ngươi còn trẻ tuổi mà tài cao, nên khuấy động giang hồ với danh hiệu Bạch y thư sinh, đã làm điên đảo cho biết bao nhiêu người thật đáng khen lắm! Đáng khen lắm! Những vật đó ngươi đã có đủ hết rồi chứ?
Đang cơn tức giận, máu nóng trong người chạy rần rật, Đông Bích không muốn gì hơn là đập cho lão một trận, cho lão thất kinh nên cau mày gắt :
- Vật đó là vật gì?
Lão nhân cười nhạt :
- Thằng nhỏ! Mày giả vờ sao? Ta muốn hỏi những miếng ngọc bích hình bát giác.
Đông Bích gầm lên một tiếng, mặt đầy sát khí, nói tắt ngang để thách đố :
- Ừ! Báu vật đang ở trong tay ta đây.
- Hãy giao lại cho ta.
Lão nói vừa dứt, lão nhân đã vung chưởng nhắm thẳng vào bụng Đông Bích tung ra với khí lực cực kỳ ác liệt.
Biết đối phương là tay lão luyện, Đông Bích không dám lơ đểnh, vội chớp động đôi vai, tràn mình sang một bên, tay mặt xuất chưởng phong bế huyệt tương đài, tay trái phát ra một chưởng đánh thẳng vào lão già áo xám.
Bùng!
Hai luồng kình lực chạm nhau. Đông Bích thối lui mấy bước, trong lúc đó, lão già áo xám "hự" một tiếng, toàn thân lảo đảo, quỵ xuống đất nằm sóng sượt bất tỉnh.
Nhanh như chớp chàng phóng người tới định giáng thêm cho lão một chưởng để kết thúc tính mạng nhưng chàng rụt tay lại rồi bế xốc lão già lên kẹp vào nách, trổ thuật khinh công chạy nhanh về phía khu đồi đá loạn giáp mé với khu rừng rậm mới thu cước bộ lại, rồi chậm rãi đưa tay lên giải huyệt đạo cho nạn nhân rồi trố mắt nhìn vào mặt lão lên tiếng hỏi :
- Lão quái là ai, tại sao đánh lén ta cứu nguy cho tên bịt mặt tẩu thoát?
Lão già cất giọng khàn khàn đáp :
- Ta là ai không phải là vấn đề quan trọng.

- Thế thì việc gì mới quan trọng?
- Sinh mạng của ngươi đêm nay mới là chuyện quan trọng.
Đông Bích cười hì hì nói :
- Lão quái! Ngươi đã bị ta cầm giữ, tánh mạng ở trong tay ta, đừng phách lối. Ngươi ở trong môn phái nào, nói mau?
Lão ngiến răng căm giận :
- Công lực ta chưa đủ để xé xác ngươi, thật đáng tiếc!
Đông Bích trợn mắt hét :
- Ngươi không chịu khai tung tích của ngươi à?
- Không!
- Hì hì! Ta có cách làm cho ngươi mở miệng.
Vừa nói chàng vừa đưa hai ngón tay ấn vào huyệt Mạng Môn của lão ta.
Không chịu nổi cơn đau đứt ruột, lão già áo xám mặt tái ngắt, thét lên một tiếng đau đớn, miệng nói vội :
- Ta là.... môn hạ của.... Huyết Hoa động chủ....
- Có đúng vậy không? Sào huyệt ở đâu?
Lão già áo xám nghiến răng chịu đau, cười mĩa mai :
- Xuất thân vào chốn giang hồ mà ngươi không biết Huyết Hoa động và nghe đại danh của Huyết Hoa động chủ thì thật là chưa đáng danh Bạch y thư sinh của ngươi.
Đông Bích chiếu ánh mắt sáng ngời nhìn trừng trừng vào mặt đối phương hét :
- Lão già vô dụng, lão không cần hăm dọa ta. Ta sẽ đến viếng thăm Huyết Hoa động. Các ngươi là phường lục lâm thảo khấu, kết bè giết hại đồng đạo võ lâm với âm mưu đen tối. Ta hỏi ngươi vì sao ngươi biết ta có đủ số ngọc bích mà mưu toan cướp đoạt?
Lão già áo xám thở hổn hển vì đau đớn, nói thều thào :
- Ta vâng lệnh Động chủ đến đây, ngoài ra không hiểu việc gì cả. Còn nơi tọa lạc của Huyết Hoa động luôn luôn di chuyển nên ta không thể quyết đoán chỗ nào nhất định.
Đông Bích đưa tay giải huyệt đạo cho lão già, rồi ném lão ra xa năm sáu trượng mắng :
- Lão già vô dụng! Ta tha mạng cho lão đấy, hãy cút đi cho khuất mắt ta, về nói với Động chủ một ngày gần đây ta sẽ treo đầu hắn và san bằng động quỷ đó.
Lão già áo xám thoát chết, vội vã ôm đầu chạy về phía đông mất hút trong màn đêm.
Đông Bích chưa vội cất bước, đứng thẫn thờ nhìn theo trong trí óc lóe ra một thắc mắc :
- Tại sao ta mới có sáu miếng ngọc mà tờ ghi chú của phụ thân ta lại truyền

khắp giang hồ nhanh chóng thế? Hơn nữa chỉ có tên Sa Mạc Vương biết việc này mà hắn đã đi chầu trời rồi mà nay tin ấy lại truyền vào võ lâm, chắn phải có duyên cớ.
Vừa nghĩ chàng vừa cất bước men theo mé rừng tiến về phía có ánh trăng sáng rực.
Cảnh rừng núi âm u của ban đêm dễ gây cho tâm hồn chàng một xúc cảm. Xúc cảm đầu tiên đã len lỏi trong óc chàng là hận thù chưa trả xong, chàng tưởng tượng cảnh não nề trước đây mười tám năm trên đỉnh Băng Sơn tuyết phủ giá băng gây cho chàng một mối gia thù.
Phụ thân chàng bị bọn quần ma vây hại phải vùi chôn thân xác nơi tuyệt cốc thâm sơn. Mẫu thân chàng bị rơi xuống vực thẳm, may mắn thoát chết nhưng phải tàn tật suốt đời. Riêng chàng phải mất mười tám năm nay mịt mù thân thế. Bao nhiêu sự việc đó khiến chàng không thể nào quên hận thù được.
Đôi mắt chàng bỗng rực sáng lên, hai giọt nước mắt căm thù ứa ra, lăn tròn trên đôi má đã sớm phong sương, chàng nghiến răng lẩm bẩm :
- Nhị điện, tam động là kẻ trực tiếp nhúng tay vào việc sát hại gia đình ta. Như vậy, kẻ gia thù là bọn ma đầu đó rồi. Ta chỉ mới giết được một tên thôi....
Rồi chàng hét lớn :
- Giết! Giết! Ta sẽ giết hết!
Bỗng chàng đổi giọng âm trầm :
- Nhưng, hình như trong vụ này còn có một điều gì biết ẩn, một kẻ chủ mưu khôn ngoan, âm thầm. Mà.... mà tên Sa Mạc Vương ở ngoài biên và ngay cả bọn Ngũ Hoang Biên Trấn cũng nhúng tay vào việc liên quan đến ta.
Chàng ngước nhìn xa xôi tiếp ý :
- Gần đây lại xuất hiện bọn cao thủ dồn dập giết hại, bắt cóc võ lâm chính phái nên một số cao thủ tiếng tăm đã âm thầm mất tích. Ai? Ai là kẻ chủ mưu... Hay là... hay là Tuyệt cung.
Bao nhiêu ý tưởng phức tạp dồn dập gây nên lửa hận thù bốc lên ngùn ngụt, sắc mặt chứa đầy sát khí, chàng định tung mình về phía trước.
Đột nhiên, bên ven rừng nổi lên một tiếng quát như xé không gian, tiếp theo vài bóng người phi thân từ phía trước mặt chàng đi ngược lại, nhanh như những bóng ma nương mình theo gió lên.
Loáng mắt, họ đã xuất hiện cách chàng chừng mười trượng!
Đông Bích vội ngừng chân lại, nhìn kỹ thì đó là ba chàng trung niên ăn mặc theo lối giang hồ hiệp khách. Chàng cười nhạt nói :
- Qúy hữu thi triển khinh công tuyệt mỹ nhỉ?
Một trong ba bóng đen trút ra muội tràng cười hăng hắc nói :
- Đừng phách lối! Ngươi tưởng mấy chữ Bạch y thư sinh của ngươi đã làm

cho võ lâm khiếp đảm lắm sao?
Đông Bích nghiêm nét mặt hỏi :
- Ba vị muốn gì mà cản lối đi của tại hạ?
Huỳnh y đạo nhân, một trong ba bóng người mới đến trầm giọng nói :
- Chúng ta đến đây không còn mục đích gì khác hơn là thâu đoạt báu vật. Thế nào, Bạch y thư sinh, ngươi đã thu đủ số ngọc bích cả rồi chứ?
Đông Bích nghiến răng trợn mắt hỏi :
- Các ngươi có quyền gì nói đến việc này? Báu vật đâu phải của các ngươi?
Huỳnh y đạo nhân cười hì hì, tiếng cười lạnh ngắt khiến mọi người có cảm giác như không gian đông lại thành tuyết rơi trên mặt đất.
Cười một lúc, lão cất giọng nói :
- Những miếng ngọc bích là chìa khóa để tìm ra Bí kiếp toàn thư, đó là một báu vật của võ lâm mà ai cũng nghe tiếng. Đó là vật báu nhất đời, đã là kẻ giang hồ ai lại không ước ao được trông thấy? Chúng ta nhất quyết không để một kẻ nào trong võ lâm cất dấu làm của riêng mình.
Đông Bích mím môi nói :
- Có lẽ xưa nay trong giới võ lâm đã vì báu vật ấy mà chém giết nhau không ít?
Huỳnh y đạo nhân cười ha hả :
- Bạch y thư sinh, ngươi thật dại khờ, trong giới giang hồ có gì quan trọng hơn là danh dự, kẻ nào chiếm được báu vật di truyền tức là kẻ ấy đã đạt được một danh dự tuyệt đỉnh.
Đông Bích "xì" một tiếng :
- Thật ra không ngờ giang hồ đồn đãi thật nhanh chóng. Nhưng ta cũng nực cười cho các ngươi, ngay cả những miếng ngọc chưa tìm được, chỉ tranh giành giết chóc, mặc dù chưa thấy Bí kíp toàn thư hữu dụng ra sao để rồi phí bỏ sinh mạng.
Trong lúc hai bên đang đấu lý thì phía sau nổi lên một tràng cười trầm lạnh tiếp theo giọng nói :
- Huyết Hoa động! Các ngươi thâu lượm tin tức khá bén nhạy và cũng khá mau chân đấy. Việc này không riêng ai, dĩ nhiên chúng ta không thể vắng mặt.
Tiếp theo tiếng nói là hai bóng đen giao động, trước mặt mọi người lại hiện thêm một quái nhân nữa. Đó là một lão già bụng phệ, tay cầm song giản, dáng điệu rất hung hăng.
Lão già bụng phệ chưa kịp đứng yên, phía sau lại nổi lên một tràng cười như chén bát bị vỡ. Bốn bóng người nữa xuất hiện với giọng nói hiên ngang :
- Hay lắm! Hay lắm! Cuộc họp mặt bất ngờ! Chúng tôi đâu dám vô lễ vắng mặt đêm nay.
Đông Bích nhìn thấy bốn người mới đến đều là những tay cao thủ võ lâm,

nhưng không biết thuộc môn phái nào.
Thế là chỉ trong phút chốc, nơi ven rừng, những cao thủ võ lâm càng lúc càng nhiều hơn và nơi đây tự nhiên trở thành nơi tập hợp của họ.
Chàng đưa mắt nhìn mọi người qua một lượt rồi nghĩ thầm :
- Tại sao việc những miếng ngọc này do Sa Mạc Vương chiếm giữ trong bảy ngày khi ta bị mê man và sau đó, lão quái Sa Mạc Vương cũng đã chết đi, như vậy việc này có lẽ do âm mưu với sự sắp xếp nào đó chăng?
Sư muội một lúc, Đông Bích cho là hợp lý, liền cất tiếng nói với mọi người :
- Qúy vị đến đây chỉ vì mấy miếng ngọc bích chứ không phải thù oán gì. Như vậy sát hại nhau là chuyện vô lý, xin quý vị chớ có vọng tưởng tranh giành.
Huỳnh y lão nhân nhếch môi cười nhạt nói :
- Lấy được ngọc bích hay không thì ngươi sẽ biết, nhưng giờ đây tốt hơn ta khuyên ngươi trao ngay cho ta những miếng ngọc bích là ngươi tránh được thiệt hại cho bản thân.
Bị bức bách, Đông Bích không còn nhịn được, nổi giận hét :
Ngươi sức có là mấy mà dám hung hăng hách dịch như vậy? Sở dĩ ta không xuất thủ là vì ta không muốn giết người một cách vô lối đó thôi.
Huỳnh y lão nhân không đợi Đông Bích nói dứt câu, đôi mày rậm của lão cau lại, nội lực lão ngầm dồn về Đan điền, rồi bất thần tung ra một chưởng.
Đông Bích toan sử dụng Cửu thức bộ hình để tránh qua một bên nhưng chàng chưa kịp vũ động thân pháp thì Huỳnh y lão nhân đã ré lên một tiếng, chưởng lực của lão bị đánh bật ra một bên và toàn thân lão ngã ập xuống mặt đất như một cây thịt.
Thật là một chuyện bất ngờ, mọi người có mặt nơi đây đều biến sắc ngơ ngác nhìn nhau.
Thật không một ai thấy Đông Bích xuất thủ, tại sao Huỳnh y lão nhân, một cao thủ lại bị thương một cách đột ngột như vậy? Ngay cả Đông Bích cũng không hiểu sự thể ra sao cả.
Giữa lúc ấy, một chuỗi cười dòn vang lên cách họ không xa lắm, giọng cười của một mỹ nhân lạng như tuyết trộn với sương đêm.
Bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía có tiếng cười, dưới ánh trăng mập mờ, một thiếu nữ xuất hiện ăn mặc theo một lối cung phi.
Nàng vừa lướt tới, vừa trao ánh mắt sáng rực về phía Đông Bích, đôi môi nở một nụ cười duyên dáng, nàng cất tiếng nhẹ nhàng :
- Các hạ, chúng ta lại có duyên gặp gỡ nơi đây.
Giọng oanh vàng trong như tiếng chuông ngân. Bốn bề đều vắng lặng, nhiều người đứng quanh đây không dám thở mạnh. Cảnh vật như nhường lại mọi hoạt động cho thiếu nữ mới vừa hiện đến.
Với giọng nói ấy, Đông Bích nhận ngay ra người con gái với dáng dấp đài

các là nàng Quận chúa Sa Ly, cũng là người con gái đã tặng chàng muội miếng ngọc bích và cũng có thể là ân nhân mà cũng có thể là kẻ thù trong mai một. Chàng nghiêm giọng nói :
- Thật không ngờ gặp được cô nương tại nơi này.
Thiếu nữ nhoẻn một nụ cười không đáp, đôi mắt đen lay láy quay sang phía các võ lâm cao thủ lạnh lùng nói :
- Các ngươi còn nấn ná ở đây chờ chết hay sao?
Bọn cao thủ võ lâm, từ trước đã thấy nàng xuất thủ đả thương Huỳnh y lão nhân một cách thần tốc như thế nên khiếp sợ đứng yên nhưng lúc này, danh dự họ bị chà đạp, không thể nào nhịn nhục được nữa. Một lão nhân cũng là người lớn tuổi nhất trong bọn bước tới chỉ vào mặt thiếu nữ nói lớn :
- Yêu nữ! Đừng quá hồ đồ như vậy, kẻ chờ chết chính là ngươi!
Vừa nói dứt, lão đã lắc nhẹ thân hình tràng sang một bên thủ thế.
Đàng sau bốn gã trẻ tuổi đồng bọn kia cũng đồng loạt đứng ra bốn góc, vây thiếu nữ vào giữa.
Thiếu nữ nhếch đôi môi hồng cười khinh bỉ, bóng dáng kiều diễm của nàng khẽ nhích động, đôi tay ngà ngọc đẩy mạnh ra hai đạo âm nhu tương đồng phát ra vun vút.
Bùng! Bùng! Bùng!
Tiếp theo ba tiếng rú thất thanh, ba bóng người đồng bọn của lão đều bị ngã gục.
Thân pháp của nàng quá nhanh và độc ác khiến cho bọn cao thủ võ lâm đứng ngoài vòng vây khiếp vía kinh hồn. Ngay như Đông Bích mang trong mình một số tuyệt học bí truyền cũng phải lắc đầu le lưỡi.
Thái độ của nà rất trầm tĩnh, tỏ ra một cô gái đã từng lặn lội nhiều cuộc ác đấu giữa chốn giang hồ.
Nàng quay sang nhìn bọn cao thủ võ lâm còn lại, nhích đôi mày liễu cao giọng nói :
- Các ngươi còn chần chờ gì nữa! Chẳng lẽ đợi bản cô nương ra tay hạ sát hay sao?
Không có tiếng đáp lại, bầu không khí khó thở vô cùng, hình như trong đầu số người kia đang nặng mối hoài nghi.
Lão nhân bụng phệ tay cầm song giản, gượng gạo bước tới hỏi bằng giọng sợ hãi :
- Cô nương là ai mà có được bản lãnh dường ấy? Nếu đủ can đảm thì báo danh hiệu.
Thiếu nữ nghiêng mắt nhìn lão già lùn tịt như cái chum nước ấy, đôi hàm răng ngọc lóe sáng ra, nàng gằn giọng :
- Sao, các ngươi muốn rõ bản cô nương là ai ư?
- Chính thế!

Thiếu nữ thò tay vào túi rút ra một cây kiếm bằng ngọc trắng, dài chừng một gang tay để cho mọi người đều trông thấy. Tuy dưới ánh trăng mờ song tất cả đều là võ lâm cao thủ, nên những cặp mắt rất tinh vi. Họ thấy dưới chuôi cây kiếm ngọc có treo lủng lẳng hai chiếc sọ người bằng xương được điêu khắc nhỏ bằng ngón tay, nhưng thật sắc sảo và linh động, y như những chiếc đầu xưa sống dậy.
Lão nhân bụng phệ trông thấy mặt mày tái nhợt, cất giọng run run nói :
- Qúi cô nương là Quận chúa Sa Ly, Quận chúa của Tuyệt cung.
Thiếu nữ cười khúc khích :
- Đúng vậy, các ngươi không lầm.
Số cao thủ võ lâm còn lại, tay chân rụng rời, nét mặt như chàm đổ, cả đồng bọn nín thở, rón rén rút lui ra đằng sau rồi mạnh ai nấy trốn.
Đông Bích thật không ngờ Sa Ly Quận chúa lại có một uy danh to lớn đối với bọn người lúc nãy.
Thái độ sợ sệt của bọn cao thủ giang hồ trước mặt thiếu nữ làm cho chàng sáng mắt ra.
Chàng thầm nghĩ :
- Ồ, té ra trong giới võ lâm địa vị cũng cách biệt nhau không ít, kẻ nào chiếm được một danh dự trong đấu trường thì mọi người kính nễ, khiếp sợ, chẳng khác một nhân vật có uy thế trong guồng máy cá trị. Tóm lại đời sống là sức mạnh vũ lực.
Danh hiệu của Quận chúa Sa Ly thật quá lớn lao đã làm khiếp đảm bọn giang hồ khiến cho Đông Bích cũng e ngại, chàng kinh ngạc biết bao khi kẻ đó là một cô gái, cô gái mà chàng chưa biết tài lực cũng như gốc ngọn của cô ta.
Vì vậy, sau khi bọn cao thủ võ lâm lẳng lặng đi rồi, chàng cũng cảm thấy không biết phải đối đáp thế nào với nàng Quận chúa này.
Quận chúa Sa Ly là một cô gái rất tinh tế, chỉ nhìn qua đôi mắt của Đông Bích đã hiểu ý nghĩ của chàng rồi.
Vừa thấy Đông Bích định dợm người ra đi, thì nàng đã nhanh nhẹn nhảy vọt về phía trước, chỉ thấy nàng chớp lên một cái, thân hình nàng đã đứng ngay trước mặt Đông Bích.
Nhìn thân pháp kỳ ảo của nàng, Đông Bích cũng phải thầm khen.
Đông Bích vẫn giữ thái độ ôn hòa, mỉm cười nói :
- Quận chúa, có điều gì xin cứ nói, làm gì lại chận đường như thế?
Quận chúa Sa Ly cau mày nhìn, Đông Bích đã nói :
- Thật tình tại hạ rất cảm ơn về việc Quận chúa tặng cho tôi một miếng ngọc bích. Như vậy chắc việc tới đây của Quận chúa chắc hẳn không giống như những kẻ giang hồ khác.
Nàng tỏ vẻ tức giận :

- Miếng ngọc tôi đã tặng, tôi chỉ muốn đó là một kỷ niệm, các hạ hãy giữ lấy. Nhưng không ngờ các hạ lại có ý nghi ngờ tôi trong khi tôi đã giải vây cho các hạ như vừa rồi.
- Nhưng tại sao Quận chúa lại biết rằng giang hồ võ lâm cố tình cướp đoạt.
- Chuyện đó chưa thể cho các hạ biết được.
- Tại sao?
- Không tại sao cả!
- Thế nghĩa là gì?
- Rồi các hạ sẽ hiểu, nhưng tôi e sợ rằng...
Nàng nói tới đây rô nhìn chàng tha thiết và im bặt, thì Đông Bích đã tiếp lời :
- Cô nương sợ cái gì?
- Sợ các hạ không đủ sức để đối đầu.
- Mà đối đầu với ai?
Nàng chỉ lắc đầu không nói, rồi nhìn chàng với ánh mắt thiết tha và đột nhiên nàng nhún mình vút vào trong rừng đêm mất dạng.
Đông Bích bàng hoàng kinh ngạc ấp úng gọi theo.
- Cô nương.... cô nương Quận chúa.

Hồi 23
Tình hận

Bỗng một giọng nói trong trẻo nhưng đượm vẻ hờn dỗi vang lên :
- Hừ! Cái gì mà Đông ca kêu Quận chúa ơi, Quận chúa hỡi lắm vậy?
Tiếng nói vừa phát ra là một bóng người áo trắng đã sà xuống phía sau lưng Đông Bích. Chàng giật mình quay phắt lại, mà mặt chàng như ngượng ngập, mà nếu như ban ngày sẽ thấy rõ màu sắc thay đổi trên khuôn mặt chàng.
Đông Bích khựng người ấp úng :
- A, Chiêu muội! Tại sao?
Người con gái chính là nàng Chiêu Hạ vừa cười gay gắt vừa đi tới cạnh Đông Bích rồi nói :
- Thế ra Đông ca cũng còn nhận ra tiểu muội nữa à?
Đông Bích bước đến, mặt cũng còn ngượng ngập :
- Tại sao.... Chiêu muội lại nói thế? Có bao giờ tiểu ca quên muội đâu?
Chiêu Hạ trong y phục nam trang vẫn cười nói :
- Đông ca nói thế mà nghe được sao?
- Chứ có điều gì đâu?
- Hừ, chỉ mới một thời gian ngắn mà Đông ca đã bị nàng Quận chúa bắt hồn rồi.
- Mà tiểu muội đến đây từ lúc nào?
- Từ lúc bọn lục lâm giang hồ trốn chạy để nhường lại cho Đông ca và Quận chúa Sa Ly tâm tình.
Đông Bích tỏ vẻ khó chịu :
- Mà tiểu ca và nàng có gì đâu mà tâm sự.
Chiêu Hạ nhướng đôi mày lên hỏi gắt :
- Có chắc thế không?
- Thì tiểu muội đã nghe thấy mà.
- Hừ! Vậy mà Đông ca vẫn chối quanh.
- Có gì phải chối?
- Chắc không?
- Chắc chắn!
- Chứ miếng ngọc bích gì nàng tặng cho Đông ca để làm kỷ niệm?
Đông Bích đang ấp úng chưa biết trả lời ra sao thì Chiêu Hạ đã nói :
- Vậy Đông ca hết chối rồi chứ? Kỷ vật, đẹp lắm! Mơ mộng lắm!
Đông Bích thấy nàng càng hiểu lầm, nhưng chỉ còn cách cắn răng chịu đựng. Rồi chàng mới nói :

- Tiểu muội.... Cái đó.... Cái đó.
Chiêu Hạ chận lời :
- Cái đó thế nào? Cái đó là sự thật hẹn hò, là kỷ vật nàng muốn Đông ca ấp ủ tôn thờ phải không?
- Không phải như thế đâu.
- Đã rõ ràng như thế mà Đông ca còn bênh vực nàng nữa à!
- Không phải bênh vực, nhưng tiểu ca cũng cần có vật đó.
- Phải, phải lắm! Nàng đã đáp ứng đúng lúc cho Đông ca phải không?
- Tiểu muội, tiểu muội chớ nên nói thế?
- Chớ tôi phải nói như thế nào. Hay là....
Đông Bích chận lời hỏi dồn :
- Hay là thế nào?
Chiêu Hạ cười gằn, nói cộc lốc :
- Giết!
- Giết ai?
- Quận chúa Sa Ly.
- Ai giết?
- Tôi!
Đông Bích thật không còn hiểu nổi lòng người con gái trước tình yêu, dám làm bất cứ hành động gì miễn chiếm được người mình yêu là đủ.
Đông Bích thật bàng hoàng ngơ ngác, chưa biết dùng lời lẽ gì để giải thích thì nàng đã dợm người cất bước định lao người về phía trước, thì nhanh hơn nàng, Đông Bích sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên, vút người lên chận trước mặt nàng.
Chiêu Hạ trở nên giận dữ quát :
- Dang ra.... Nếu không đừng trách tôi.
Đông Bích nhất quyết không thể để cho nàng ra đi trong cơn giận dữ, sẽ nguy hại rất nhiều, nên cương quyết đáp.
- Không thể được!
Chiêu Hạ thụt ba bước gắt gỏng :
- Một lần nữa, hãy tránh ra.
- Không!
Trước thái độ cương quyết của Đông Bích như dầu thêm vào lửa khiến sự hiểu lầm của Chiêu Hạ bốc cháy. Nàng bỗng cất tiếng cười dòn. Giọng cười càng lúc càng lớn rồi ngưng bặt quá.
- Dang ra!
Miệng nói, song chưởng nàng đã đưa lên ngực, và trong lúc Đông Bích không có ý nhượng bộ thì vụt trong chớp mắt, hai tay nàng đã đẩy chưởng ồ ạt vào người Đông Bích khiến chàng lãnh trọn song chưởng như trời giáng, đẩy bay chàng văng xa có hơn một trượng, miệng máu tươi chảy ra.

Chàng loạng choạng rồi ngã trên mặt đất, phun ra một búng máu nữa và lịm đi....
Chiêu Hạ tung ra song chưởng rồi thì không thấy một kháng lực nào của Đông Bích, nhưng trong cơn tức giận nàng đã dồn tới mười thành công lực mà Đông Bích lúc ấy không kháng cự, thì cũng như người thường, lãnh đủ sức chưởng, thì thử hỏi không chết là may mắn lắm rồi.
Khi Đông Bích vừa ngã xuống nằm im lìm, Chiêu Hạ mới thật sự giật mình hối hận cũng không kịp nữa, nên nàng lại nhào đến ôm lấy Đông Bích khóc nức nở như chưa bao giờ được khóc.
Nàng vừa khóc vừa gọi :
- Đông ca! Đông ca ơi! Đông ca có sao không? Chết rồi, bây giờ biết làm sao đây.... Tiểu muội lỡ tay.... Nếu Đông ca có bề nào.... chắc tiểu muội sẽ theo Đông ca ngay....
Nàng lính quýnh vì mặc cảm dày vò nên cứ loay hoay kêu gọi mãi. Nhưng sau một lát, nàng đưa tay coi mạch thấy kinh mạch chàng vẫn nhảy đều, nên Chiêu Hạ ôm xốc chàng chạy miết về phía đồi loạn thạch.
Đi được một quảng xa, Đông Bích đã hồi tỉnh lại, nhưng chàng chưa khỏe hẳn bỗng thấy thân mình được một người mang đi.
Đông Bích nằm im lặng, hé mắt nhìn lên thấy người mang chàng không ai khác hơn là Chiêu Hạ, chàng muốn bảo nàng để xuống nhưng lúc đó chàng cũng cảm thấy một mùi hương ngào ngạt của người con gái xông vào mũi như ru ngủ, như tiếng nhạc yêu đương trên con đường đồi núi gập ghềnh. Da thịt chạm nhau, cánh tay nàng mát rượi cùng với mùi thơm như len lỏi vào hơi thở khiến chàng cơ hồ như quên hẳn mình đang ở đâu.
Chiêu Hạ vừa thấy phía trên triền núi có một tấm đá thật lớn, bằng phẳng nên đặt Đông Bích xuống thì chàng liền lồm cồm ngồi dậy làm Chiêu Hạ chột dạ mắc cở đỏ mặt.
Đông Bích liền nói :
- Chiêu muội, xin cảm ơn Chiêu muội đã săn sóc cho tiểu ca.
Chiêu Hạ đứng thừ người rồi đột nhiên cúi đầu vùng chạy về phía bề rừng trước mặt.
Đông Bích chạy theo gọi :
- Chiêu muội! Chiêu muội dừng chân đã.
Nhưng tiếng nàng vọng lại nhỏ dần :
- Đông ca kỳ quá hà....
Thấy có rượt theo nàng vô ích, vì nàng đã muốn lánh mặt thì cũng không nên tìm đuổi theo để nàng nổi giận thì phiền phức.
Vì nghĩ thế mà Đông Bích dừng bộ, nhìn theo thẫn thờ lẩm bẩm :
- Nàng đã thật lòng yêu quý ta.... Ta cũng đừng phụ nàng. Một người con gái đáng được ta yêu.

Chàng còn đang thẫn thờ thì bỗng thấy loáng thoáng có một bóng người nơi phía xa kia đang vượt qua dãy núi chập chùng khi ẩn khi hiện. Lối khinh công của kẻ đó khá cao siêu.
Chàng liền tung người phóng theo nhưng cùng lúc đó, bóng người kia không còn thấy đâu nữa.
Chàng dừng chân lại trên một đỉnh núi cao, đưa mắt nhìn tứ bề, gió kéo mây thổi vào mặt khiến chàng cảm thấy ớn lạnh.
Bỗng nhiên đâu đây có tiếng khóc thê thảm.
Đông Bích giật mình chẳng hiểu nơi rừng âm u như thế này lại có tiếng khóc thê thảm hay là tiếng ma quỉ chi đây.
Đông Bích liền vươn mình chạy qua sau đồi núi thì trước mặt chàng hiện ra một cái hang, trước cửa hang hiện ra bảy xác chết nằm soài trên vũng máu. Nhìn kỹ thì toàn là thuộc hạ của Huyết Hoa động, đầu óc đều nát bấy như tương trông rất gớm ghiếc.
Đông Bích lấy làm lạ, chẳng hiểu ai mà đi hạ thủ một cách tàn nhẫn như vậy? Chàng rùng mình lùi lại ba bước, ngước mặt lên, thấy trên tảng đá có một người mặt như chim chúng, đôi mắt sáng quắc lóe ra hai luồng sáng xanh nhìn chàng trừng trừng.
Chàng đoán biết bà này đã ra tay hạ thủ các cao thủ của Huyết Hoa động. Mà có lẽ bà là Bạch Cốt lão thái bà đã gây tên tuổi lớn trong giang hồ.
Thấy Đông Bích, bà ta không nói một lời, bà giơ hai tay lên trời vẹt về phía sau đồng thời tu miệng hút một hơi dài. Bỗng nhiên một sức mạnh vô song kéo thân chàng muốn ngã chúi tới, mặc dầu đôi bên còn cách xa nhau ngoài bốn trượng, Đông Bích không đề phòng nên người chàng lảo đảo, chàng phải vận trầm khí gượng lại mới được.
Trong khóe mắt của bà bỗng hiện lên vẻ kinh ngạc, mới tóc bạc dựng đứng lên khiến chàng lạnh mình. Đông Bích vẫn đứng yên không nhúc nhích.
Bạch Cốt lão thái bà quát to :
- Tiểu quỉ! Chớ hồ đồ, rồi mi sẽ chết!
Câu nói quái gỡ này khiến chàng cau mày, cúi xuống suy nghĩ :
- Thật quái lạ! Mới vừa thấy mặt chưa hề biết là ai mà đòi giết thì vô lý quá. Có lẽ bà ta là ma hay là người điên.
Đông Bích vừa nhìn lên đã thấy trăm, nghìn bộ xương khô treo lủng lẳng trước mặt chàng, chốc chốc lại bị luồng gió thổi tan dần và mất hẳn. Chàng lạnh người lẩm bẩm :
- Thôi chết rồi.
- Đúng! Mi phải chết!
- Tại sao?
- Đã gặp ta là phải chết!
- Vô lý!

thái bà cười sặc sụa nói :
- Tiểu quỷ kia! Theo đúng luật thì đến chỗ này không được xưng tên, nhưng nay lão thần phá luật cho mi nói rõ tên họ cho ta biết.
- Phá luật?
- Đúng!
- Khỏi phải phá luật, tại hạ không xưng tên.
- Kìa! Tiểu quỷ vô lễ!
- Sao?
- Mi muốn làm bộ xương vô danh?
- Tại hạ không thể chết và cũng chưa muốn chết!
- Nhưng mi phải chết!
- Tại hạ muốn yêu cầu tôn giá cho biết quí danh.
- Tiểu tử, chớ nói nhàm.
- Đáng tiếc!
- Việc gì mà đáng tiếc?
- Tôn giả không chịu báo danh để khi chết làm bộ xương vô danh.
Lão thái bà cả giận quát :
- Tiểu quỷ đã gặp lão nhân thì phải chết, hãy nộp mạng đây!
Vừa dứt lời, bà ta lướt tới trước mặt chàng được tay chụp.
Một cái chụp quán tuyệt võ lâm vô cùng lợi hại, Đông Bích bèn chụm chân lại nhảy ra sau hơn một trượng.
Bà ta liền lướt tới quyết chụp bắt cho được Đông Bích, buộc lòng chàng phải dùng thân ảnh Cửu thức bộ hình nên né tránh lanh lẹ như tên bắn. Lão thái bà cố chụp thế nào cũng không bắt được chàng.
Sau một hồi lâu, Huyết Quang nhất thức của chàng được vận dụng toàn thân, chàng bèn chặt ra một chưởng với năm thành công lực. Huyết Quang nhất thức quả là nguy hiểm, nó tạo ra một luồng gió chống trả quyết liệt khiến lão thái bà không chụp được nữa bèn lui lại trong khi song chưởng của chàng chém tới phát ra một hào quang xả vào thân thái bà. Thái bà dùng toàn lực chống đỡ không chịu kém.
Bùng!
Hai sức chưởng chạm nhau bốc khói. Thái bà "hừ" một tiếng rồi lui ra sau ba bước.
Nhìn thẳng vào mặt Đông Bích, bà quát to :
- Đúng rồi.
Chàng ngơ ngác không hiểu bà ta nói gì.
thái bà nói tiếp :
- Tiểu quỷ, có phải mi dùng thế võ Vô Lăng thân pháp không?
Chàng do dự không trả lời, vì chàng đã dùng Vô Lăng thân pháp, một chiêu thế mà chàng đã góp nhặt lúc còn nơi cung điện trong lòng đất.

Lão thái bà giục :
- Tiểu quỉ! Nói mau!
Đông Bích nổi giận lạnh lùng :
- Đúng đấy! Có sao?
Bà tiến tới một bước nghiến răng hét :
- Mi có liên quan gì đến con nhãi Phương Loan?
Đông Bích kinh ngạc lùi lại ba bước đứng nhìn thái bà.
Lúc bấy giờ bà ta đang run rẩy khiến chàng không hiểu gì cả.
Sau một hồi lâu bà quát :
- Tiểu quỷ! Nói mau!
- Nói cái gì?
- Ta hỏi mi là bà con ruột thịt hay là gì đối với con chó chết Phương Loan đó?
- Sao bà dám nói thế? Chính lão tiền bối đó là Vô Lăng thần nữ.
- Hừ! Đối với con nhãi đó thì việc gì phải tiền bối!
- Sao tôn giả lại vô lễ thế?
- Tiểu quỷ! Mi dám dạy đời ta hay sao?
- Nếu lão thái mà không biết điều, tiểu bối cũng coi như pha.
- Tiểu quỷ! Nói đi, mi thật là gì của hắn?
- Tôi không là gì đối với người ấy cả!
- Thế thì Vô Lăng thân pháp của mi do đâu mà có.
- Việc ấy không liên quan gì đến tôn giả!
- Ồ! Can hệ lắm chứ!
- Tôn giả nhất định muốn biết lắm sao?
- Dĩ nhiên!
- Tôn giả hãy nói rõ sự liên hệ trước, tại hạ sẽ nói thật sau.
- Tiểu quỷ! Mi không có quyền hỏi đến việc của ta?
- Nếu vậy tại hạ cũng không thể đáp được!
- Mi phải chết!
- Chưa chắc!
Lão thái bà toan giơ tay tung chưởng bỗng dừng lại lặng lẽ nói :
- Cũng vì hắn mà mấy năm nay cánh tay ta nhuộm máu đã nhiều.
Đông Bích cau mày :
- Tôn giả giết người là vì Vô Lăng tiền bối?
- Ừ!
- Tại sao thế?
- Hắn phá hủy một đời ta.
Chàng giật mình nói giọng run run :
- Phá hủy như thế nào, xin tiền bối cho biết.
- Mi chỉ nên biết thế thôi!

- Tại hạ cần biết rõ chứ?
- Để làm gì?
- Vì tại hạ đã từng quen với Vô Lăng thần nữ.
- Mi không phải là môn hạ của hắn sao?
- Không phải!
- Vậy mi có biết hắn ở đâu không?
- Biết chứ!
Lão thái bà giận dữ vung tay nói :
- Hắn hủy hoại đời ta, ta phải báo thù, ta phải ra tay đối phó hắn.
- Không thể được!
- Tại sao?
- Bà ta đã tại hạ thế rồi!
Lão thái bà dậm chân trợn tròn đôi mắt hét lớn :
- Hắn chết rồi à?
- Vâng!
- Hắn chết, không, hắn không thể chết. Hắn phải chết trong tay ta mới được. Tiểu quỷ kia! Nói mau, xác hắn chôn ở đâu?
- Tôn giả định báo thù người đã chết?
- Đúng, ta phải bới xương hắn, bằm nát cho hả giận.
Đông Bích cười nhạt đáp :
- Người chết, hận thù phải tiêu tan.
- Tiểu quỷ câm miệng!
- Phải lắm! Tại hạ sẽ câm miệng.
- Nói mau, xác hắn chôn ở đâu?
- Không nói, mà nếu có nói, lão bà cũng không tìm ra đâu?
- Mi dám cãi ta sao?
- Vâng!
- Thế thì mi muốn chết!
- Dễ dầu gì giết được tại hạ?
- Tiểu quỷ! Coi chừng!
Lão thái bà vung chưởng đánh ra một luồng kình phong cuốn tròn rung rinh ngọn núi. Đông Bích liền đưa chưởng lên đỡ, chưởng phong va chạm vào nhau gây ra những tiếng nổ kinh hồn. Thế chưởng này chàng đã học được lúc ở trong lòng đất. Bà ta phải thối lui ba bước, còn Đông Bích chỉ lắc lư vài cái thôi.
- Kìa tiểu quỷ! Mi là môn hạ của ai?
- Mặc kệ tôi!
Bà rống lên một hơi dài rồi tung chưởng tới. Mười tám luồng hào quang tuôn ra đánh thẳng tới mười tám huyệt đạo trên người của Đông Bích. Chiêu thức này quá dữ dội mà lâu nay chàng chưa từng thấy, nên không dám

xem thường, bèn vận tám thành công lực phối hợp với Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp đẩy ra.
Chiêu này chàng có thể đánh đá tan thành bột.
Lão thái bà vội thâu chưởng lại, rồi trố mắt nhìn chàng ra vẻ ngạc nhiên.
Đông Bích cũng rút vội chiêu thức và thân thế lại. Đôi mắt bà bỗng loáng lên kỳ lạ, nhìn sững chàng và dịu giọng :
- Bé ơi! Lão nhân đã phá luật lệ rồi!
- Phá luật lệ nghĩa là sao?
- Nghĩa là ta sẽ không giết mi nữa!
- Tại sao?
- Một là mi không phải môn hạ của hắn.
- Sao nữa?
- Hai là mi có thể giúp ta hoàn thành ước nguyện.
- Ước nguyện gì?
- Rồi mi sẽ biết!
- Ồ! Chắc gì tại hạ sẽ vâng lời bà?
- Không vâng lời ta sao?
- Có thể lắm!
- Vậy thì dại dột quá! Bé ơi, mi nhìn thử vào trong hang xem nào.
Vì tánh hiếu kỳ, Đông Bích nhìn vào cửa hang cao chừng mười trượng. Một con đường thẳng tắp chạy vào trong, hai bên có nước chảy lờ đờ. Vài đám mây lơ lững thơ mộng.
- Thế nào? Thấy gì chưa?
Chàng xem lại thấy gần miệng hang bên lối vào có một tảng đá lớn chừng hai trượng, xung quanh nhô ra những mảnh đá nhọn, không có gì lạ cả.
- Thế nào! Đã thấy gì chưa?
- Tôn giả muốn nói đến tảng đá đó phải không?
- Đúng!
- Tảng đá đó có gì mà quan trọng?
- Ồ! Chính vì tảng đá đó mà ta đã một giáp tử nay không thể vào hang được.
Đông Bích lấy làm lạ. Đường đi thẳng trớn như thế kia, còn tảng đá có trở ngại gì đâu mà không vào được? Chàng thấy câu nói của thái bà như điên khùng. Chàng bỉu môi nói :
- Tại hạ thấy tảng đá kia không ăn thua gì cả.
- Thằng bé, mi không tin sao?
- Không thể tin được.
- Mi thử vào xem?
Chàng suy nghĩ, đây có lẽ là một trận pháp, nhưng ta cứ vào thử xem sao? Nghĩ vậy, chàng bèn vươn mình chạy vào cửa hang, chàng vừa đi vòng qua tảng đá thì cảnh vật trước mặt chàng như đổi khác, chỉ thấy đá dựng chập

chùng, núi rừng trùng điệp. Hàng trăm ngàn lối đi khiến chàng không biết rẽ vào lối nào. Chàng đang phân vân thì một luồng gió lạnh thổi tới mang theo một mùi tử khí rùng rợn.
Đông Bích định quay lại đàng sau muốn thoát ra thì chàng không tài nào làm được. Chàng chỉ thấy đá cao chót vót, không còn phân biệt được nam bắc đông tây, thật là một trận thế ly kỳ quái gỡ.
Lúc bấy giờ chàng mới thấy rõ lão thái bà không nói dối.
Chàng nhảy lên ngọn đá cao để xem xét và chàng mỉm cười :
- Trận thế này thật phức tạp, chủ nhân này ắt phải là tay lão luyện giang hồ về trận đồ.
Thế rồi chàng làm như mù tịt về trận đồ và lúng túng trong trận.
Bỗng nhiên có tiếng người gọi bên tai chàng :
- Thằng bé, mi đừng nhúc nhích, lão thân sẽ dẫn mi ra.
Chàng cảm thấy cánh tay mình bị siết chặt như bị xách lên. Bỗng màu đen biến mất, chàng biết rõ mình đã được đưa ra khỏi miệng hang rồi. Cảnh vật trước mắt chàng không thay đổi, cùng một tảng đá to sừng sững bên vệ đường.
Đông Bích đứng ngơ ngẩn nhìn vào trận thế thuộc kỳ môn, chàng gật đầu cảm thấy mình va chạm thực tiếng mới học hỏi thêm nhiều hữu ích.
Trên tảng đá cao Bạch Cốt lão thái bà đang ngồi chăm chú hỏi chàng :
- Thằng bé! Thế nào?
- Giống như Lượt Hồn trận thế phải không?
- Đúng!
- Ai lập ra?
- Đã một giáp tử, lão thân không bao giờ quên được hắn.
- Hắn tên là gì?
- Lão thân không muốn nhắc tên hắn.
- Vậy tôn giả là ai?
- Chính ta là kẻ không đội trời chung với hắn.
- Hắn ở trong cốc này sao?
- Đúng thế! Lão thân ở đây đợi hắn đã một giáp tử.
- Một giáp tử?
- Ừ!
- Trận thế này cản trở tôn giả không vào được?
- Đúng vậy!
- Tên hung thủ kia có bao giờ hiện hình ra không?
- Có.
- Vậy sao tôn giả không giải quyết ngay?
Lão thái bà thở dài đáp :
- Đã hơn một giáp tử về trước, khi lão thân mới đến đây, hắn đã xuất hiện

thách lão thân nếu vào được trong ấy thì hắn sẽ hiến thân cho lão xử trí và từ đó đến nay hắn không hiện hình ra nữa.
- Người trong hang là đàn ông?
- Thằng bé, mi nói đúng!
- Hắn là kẻ thù sâu sắc đối với tôn giả?
- Phải!
- Nhưng tôn giả đâu cần phải giết người bừa bãi như thế?
- Vì ta ghét tất cả đàn ông trên thế gian này!
- Tại sao?
- Thôi, mi hỏi nhiều quá!
- Thì ra vì mối thù riêng mà tôn giả tàn sát nhẫn tâm quá.
- Đúng thế! Song ta chỉ sát hại nơi cửa hang này trong vòng trăm trượng mà thôi. Tàn nhẫn ư?
Ha ha ha....
Một tràng cười điên khùng kỳ quái nghe lạnh mình!
Lão thái bà nói tiếp :
- Hạnh phúc một đời của lão thân bị tan nát. Ta, từ một thiếu nữ trẻ đẹp mà biến thành một bà già đầu tóc bạc phơ như thế này thì việc làm của ta có gì là tàn nhẫn?
Đông Bích suy nghĩ hồi lâu, chàng nhún mình, gục gặt đầu vài cái rồi nói :
- Tôn giả chờ đợi để làm gì?
- Phá trận vào hang!
- Nhưng....
- Ha ha ha.... Ta chờ hàng mấy chục năm nay, cuối cùng trời cho ta thằng bé này thật không uổng công.
Vừa nói, bà ta vừa chỉ Đông Bích.
- Tôn giả nói chi tại hạ không hiểu?
- Mi có thể giúp lão thân phá trận!
Chàng suy nghĩ một chốc rồi nói :
- Tại hạ không biết gì về trận thế cả.
- Việc đó không thành vấn đề!
- Tại sao?
- Lúc nãy ta thấy mi có luyện được một loại thần công tiên thiên vô cực, nếu có thể dùng thần công đánh nát cục đá lớn đó thì trận thế giải được ngay, hiểu chưa?
Bấy giờ chàng mới biết, bà ta muốn nhờ Huyết Quang nhất thức của mình để phá cục đá đó. Song chàng cười thầm là đâu cần phải dùng đến phương cách ấy.
Chàng lạnh lùng đáp :
- Tôn giả thật là người có thủ đoạn.

- Sao?
- Tôn giả nghĩ rằng tại hạ chịu giúp hay sao?
Bà ta đứng phắt dậy, trố mắt nhìn Đông Bích nói :
- Thằng bé kia.
- Có tại hạ nghe?
- Mi không bằng lòng sao?
- Tại hạ không có lý do gì để giúp tôn giả phá trận vào cốc để giết người.
Bà quát to :
- Mi dám trái ý ta?
- Có gì mà dám với không dám!
- Thằng nhỏ, mày cả gan tao đánh chết liền!
- Chỉ sợ bà đánh không nổi!
Lão thái bà tức giận run rẩy, đôi mắt loáng ra tia sáng rùng rợn cả người.
Đông Bích điềm nhiên nói :
- Tại hạ xin cáo từ!
- Tiểu quỷ, không bao giờ ngươi thoát được nơi đây!
- Tôn giá nói thế thật quá sức tưởng tượng.
Bà nhìn Đông Bích một hồi rồi ôn tồn hỏi :
- Thằng bé! Ngươi chịu giúp lão thân phá trận đồ chưa?
- Tại hạ không có ý định giúp tôn giả!
Bỗng có một tiếng hét lớn.
Lão bà trợn mắt nói :
- Thằng bé kia! Có người đến.
- Sao?
- Mi không thể phá định luật của ta, bây giờ mi phải lách qua một bên.
Chàng bước qua một bên, núp vào một cụm đá để dò xét sự tình. Thái bà vẫn ngồi im trên tảng đá không nhúc nhích.
Tiếng cười một lúc một gần hơn, có lẽ họ ở trong khu rừng kề bên cạnh.
Đông Bích lắng tai nghe bỗng có tiếng người nói giọng khàn khàn như con vịt đực :
- Tâu sư phụ! Hồ hương chủ và những người kia đều thiệt mạng với miệng cốc cả rồi.
Một tiếng quát vang lên :
- Mi đã thấy chúng nó bị bà già kia giết sao?
- Vâng! Bảy vị kia bị giết chết chỉ trong giây lát mà thôi.
- Tại sao chúng bây không tiếp ứng?
- Kẻ thuộc hạ này xin tạ lỗi, vì trong tình hình này, nhảy vào thì chỉ nạp mạng thêm mà thôi, vì vậy thuộc hạ đi trinh sát hành tích của Bạch y thư sinh còn hữu ích hơn.
- Lão phu chưa tin, ta phải đi coi tận mắt mới được, chúng bây ngồi im nơi

đây chờ ta.
- Chúng tôi tuân lệnh!
Đông Bích núp sau tảng đá nghe nói vậy nổi giận, sát khí xông lên, thì ra bọn này là tay sai của Huyết Hoa động. Những cử động của mình đều bị đối phương theo dõi.
Kế đó một bóng người lướt tới miệng cốc, nhìn kỹ thì người này chính là Phi Mạng khách đã một lần thoát chết trong tay chàng.
Chàng vội dùng truyền âm nhập mật nói với Bạch Cốt lão thái bà :
- Tôn giả! Đó là kẻ thù của tại hạ, xin để tại hạ ra tay!
- Không được! Không thể phá luật được!
- Xin tôn giả không thể đặt điều kiện đó.
- Bé ơi! Mi....
Phi Mạng khách dừng chân trước mặt lão thái bà quát to :
- Các hạ danh tánh là gì? Làm gì nơi đây?
Bà ta không nói nữa lời, lặng lẽ đưa hai bàn tay khô héo lên quạt ra sau và tu miệng hút một hơi.
Phi Mạng khách toan chống cự nhưng không kịp, bị một sức hút quá mạnh lôi hắn chúi nhào tới.
Trong lúc đó, Đông Bích cũng đưa lên một chưởng, một luồng khí mãnh liệt công tới giữa hai người.
Bùng!
Một tiếng nổ long trời, sức hít tiêu tan, Phi Mạng khách loạng choạng rồi đứng yên.
Bạch Cốt lão thái bà hét lớn :
- Tiểu quỷ, mi dám!
Phi Mạng khách tưởng có người bên trong giúp đỡ, hắn liền bay về phía Đông Bích.
Bịch!
Hắn dùng khinh công nhảy lên một trượng rồi rơi xuống trước mặt Đông Bích, vừa nhìn thấy hắn ré lên một tiếng :
- Bạch y thư sinh!
Đông Bích từ từ rút chiếc quạt rồi lạnh lùng nói :
- Phi Mạng khách, hãy nạp mạng đây!
Hắn hoảng hồn nhảy trái qua một bên.
Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên. Bụng hắn bị đứt ngang qua lưng, máu chảy như suối, rồi hắn từ từ quỵ xuống tắt thở.
Đàng kia trong khu rừng có tiếng ồn ào nổi lên.
Thì một bóng người bay qua mặt chàng, chàng vội dặm chân đuổi theo sau.
Đến khu rừng kia, chàng đã thấy hơn mười xác chết nữa, đầu nát bấy nằm chồng chất lên nhau.

Bạch Cốt lão thái bà vẫy tay nói :
- Về đi, bàn việc gấp!
Chàng gật đầu đi theo bà về chỗ khi nãy. Trong lòng chàng vẫn còn nhớ đến việc do những người mới chết tiết lộ ra lúc nãy.
Bạch Cốt lão thái bà như chỉ quan tâm đến việc phá trận và hỏi :
- Thằng bé! Mày có giúp ta phá trận không?
Chàng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thể làm được.
- Thật mi không chịu sao?
- Không!
Bà tức tối cau mày đứng dậy rồi ngồi xuống bùi ngùi nói :
- Thằng bé! Lão thân không chịu năn nỉ mi một cách trắng trợn đâu!
- Nhưng tại hạ cũng không giúp người một cách cẩu thả như vậy đâu!
- Bé ơi! Vậy chúng ta hãy đặt điều kiện.
- Đặt điều kiện?
- Đúng! Mi có thể đưa ra bất cứ điều kiện gì, ta sẵn sàng chấp thuận.
Đông Bích động lòng nói :
- Điều kiện của tại hạ đưa ra đây chắc chắn tôn giả thi hành không được.
Lão thái bà nói :
- Thằng bé! Mi cứ nói ra xem.
Đông Bích suy nghĩ về người trong động nên đổi ý nói :
- Tại hạ không muốn đề ra.
Bạch Cốt lão thái bà khẽ "hừ" một tiếng, rồi nói :
- Tiểu tử, mi đừng làm phách.
Bằng một giọng nói thản nhiên, Đông Bích đáp :
- Tại hạ biết có nói cũng như không, vì tôn giả không thể làm được điều kiện của tại hạ muốn trao đổi.
Bạch Cốt lão thái bà trợn mắt nhìn Đông Bích và nói :
- Tiểu quỷ, mi không nói ra sao biết lão thân làm không được? Rõ là tên oắt con phách lối.
Đôi mày kiếm hơi cong lại, chàng thầm nghĩ một cách khai thác lão bà này để biết người trong động mà chàng nghi ngờ nên nói :
- Sự thật là như vậy.
Bạch Cốt lão thái bà gằn giọng nói :
- Sự thật gì?
Đông Bích cười nhạt đáp :
- Tôn giả đã bị trận thế của miệng cốc này chận lại cả một giáp tử không vào được như thế đã nói rõ....
Không đợi Đông Bích nói hết câu, Bạch Cốt lão thái bà đã ngắt lời nói tiếp :
- Nói rõ là công lực của lão thân không đủ để trao đổi?

Đông Bích lắc đầu :
- Không phải tại hạ nói công lực của tôn giả không đủ, nhưng mà....
- Nhưng mà sao?
- Tôn giả không thể làm được!
Bạch Cốt lão thái bà ngạc nhiên, quắc mắt nhìn Đông Bích hỏi :
- Tiểu quỷ, mi nói thế nghĩa là gì?
Đông Bích cười ha hả đáp :
- Vì điều kiện của tại hạ chính là về kỳ môn trận thế mà tôn giả cũng là người thúc thủ trước trận thế! Tôn giả đã thấy là mình làm không được chưa?
Nét mặt sa sầm, Bạch Cốt lão thái bà nói :
- Đó....
Đông Bích cười nhạt tiếp :
- Vâng, vì vậy, nên tại hạ mới nói tôn giả không thể làm được.
Nét mặt của lão thái bà bỗng nhíu lại như suy nghĩ rồi nói :
- Có rồi.
Đông Bích chẳng hiểu bà muốn nói gì nên hỏi :
- Tôn giả bảo cái gì có rồi.
Khẽ liếc nhìn vào cốc rồi quay lại nhìn Đông Bích, Bạch Cốt lão thái bà chậm rãi nói :
- Người trong cốc tinh thông về trận thế, nếu mi chịu giúp cho lão thân vào cốc thì lão nhân sẽ ra lệnh cho người trong cốc đáp lại điều kiện của mi nói đó.
- Chuyện ấy đâu dám chắc.
- Lão thân cần gì phải nói dối với tên tiểu quỷ như mi.
Đông Bích hỏi lại :
- Không phải tôn giả định vào cốc giết người sao?
Bạch Cốt lão thái bà nói :
- Không sai! Nhưng người trong cốc đã nói nếu lão thân vào được trong cốc thì hắn sẽ nghe theo lệnh của lão thân.
Đôi mày nhướng cao, Đông Bích cao giọng hỏi :
- Cả sinh mạng của hắn nữa sao?
Bạch Cốt lão thái bà đáp không chút do dự :
- Dĩ nhiên!
Sau một lúc trầm ngâm, Đông Bích nói :
- Nhưng tại hạ không cần làm như vậy.
Bạch Cốt lão thái bà hơi ngạc nhiên, trầm tiếng hỏi :
- Tại sao vậy?
- Đông Bích giúp tôn giả đi giết người, đã thế mà lại định nhờ người ta giải trận, hành động trái ngược như thế tại hạ không thể làm được.

Bạch Cốt lão thái bà giọng nói buồn buồn :
- Vậy làm sao đây.

Hồi 24
Vân Hỏa tả sứ

Bỗng nhiên ngay lúc đó, một chuỗi cười quái lạ vang lên, tiếng cười khô khan, sang sảng, âm thanh nhọn hoắt như muốn chọc thủng màn nhĩ khiến Đông Bích và Bạch Cốt lão thái bà giật mình.
Tiếng cười vừa dứt, thì một quái ảnh đỏ như lửa bay vụt đến.
Đông Bích ngẩng mặt nhìn, bất giác nổi da gà...
Quái ảnh là một người mặc sắc phục đỏ như máu. Người cao độ một trượng, tóc râu đều đỏ, thêm vào cái khuôn mặt đỏ như phẩm, hai con mắt cũng đỏ như hai hạt cườm to, ẩn dưới đôi mày đỏ rậm, thật là một quái nhân giang hồ, từ đầu xuống chân đều đỏ như huyết, dáng điệu hung dữ phi thường khiến ai thấy cũng phải lạnh mình.
Bạch Cốt lão thái bà kinh ngạc kêu "ý" một tiếng rồi hỏi :
- Ngươi có phải là Vân Hỏa tả sứ giả không?
Quái nhân cất tiếng cười ngạo mạn, như xem trời chẳng ra gì đáp :
- Ha! Ha! Ha! Không sai!
Đối với Đông Bích bốn chữ Vân Hỏa tả sứ thật là xa lạ, vì từ ngày xuất thân trên khắp giang hồ võ lâm, chàng chưa bao giờ được nghe đến tên này cũng như được thấy tận mắt một hình thù kỳ quái như vậy.
Vân Hỏa tả sứ phóng tia mắt sáng đỏ nhìn chòng chọc vào mặt Đông Bích cất giọng hách dịch :
- Tiểu tử, mi có phải là Bạch y thư sinh, đã vang danh trên giang hồ vì đã giết và phá hủy mấy Động chủ chăng?
Đông Bích lạnh lùng gật đầu đáp :
- Không sai!
Bạch Cốt lão thái bà nghe qua giật mình, thật là một chuyện quá bất ngờ đối với bà ta, bà không ngờ chàng thiếu niên chưa được đôi mươi là một nhân vật khét tiếng giang hồ.
Vân Hỏa tả sứ cười đắc ý nói :
- Tốt lắm rồi! Ha! Ha!
Đôi mày lưỡi kiếm cau lại, Đông Bích cao giọng hỏi :
- Các hạ hỏi tên ta với dụng ý gì?
Tiếng cười kỳ lạ của Vân Hỏa tả sứ đột nhiên ngừng lại, lão trợn to đôi mắt đỏ ngầu như đôi mắt của người say rượu nhìn Đông Bích.
Lão gằn giọng hỏi :
- Mi xưng ai là các hạ?

Đông Bích lại cất tiếng cười khanh khách đáp :
- Các hạ hỏi ngơ ngẩn quá, ta nhìn ngay mặt ngươi hỏi câu ấy kia mà.
Đôi mắt như muốn bắn ra lửa đỏ, Vân Hỏa tả sứ lớn tiếng quát :
- Mi gọi lão phu là các hạ?
Sắc mặt nghiêm lại, Đông Bích cao giọng nói :
- Không sai! Như thế đã là tử tế với ngươi lắm rồi.
Râu tóc gần như muốn dựng đứng, Vân Hỏa tả sứ trầm giọng nói :
- Hừ! Tiểu tử, lão phu sống cả trăm năm, không ngờ ngày nay gặp mi, một thằng nhãi con dám gọi ta là các hạ...
Trước thái độ hung hăng, giận dữ của Vân Hỏa tả sứ, chẳng những chàng không chút nao núng tinh thần mà còn trầm giọng bảo :
- Các hạ cho là không đúng, nhưng ta cho đó là một điều dễ giải lắm rồi.
Cơn giận dữ bốc lên ngùn ngụt, Vân Hỏa tả sứ cố dằn một tiếng hách dịch hỏi :
- Tiểu tử, mi biết ý của lão phu đến đây không?
Đông Bích tỏ thái độ khinh thường nói :
- Ta không biết chi việc của các hạ?
Vân Hỏa tả sứ cười khảy hỏi :
- Thật ngươi không muốn biết chăng? Được, để lão phu nói cho ngươi nghe...
Đông Bích không để lão ta nói hết liền ngắt ngang, lạnh lùng tiếp :
- Các hạ đến đây vì ta chứ gì?
Vân Hỏa tả sứ cười ha hả nói :
- Ha, ha, ha... mi nói đúng đấy!
Thấy thái độ ngạo mạn, như xem trên đời không có ai của Vân Hỏa tả sứ, khiến máu nóng củ Đông Bích cũng sôi sục lên.
Đông Bích cao giọng hỏi :
- Các hạ muốn gặp ta để làm gì?
Tiếng nói của Vân Hỏa tả sứ vang lên sang sảng :
- Lấy mạng mi!
Sắc mặt sa sầm lại, Đông Bích lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói :
- Các hạ hãy nói nguyên do tại sao muốn gây sự với ta?
Vân Hỏa tả sứ cười cuồng dại :
- Ha! Ha! Ha! Gây sự! Ta đến đây giết mi chứ không phải gây sự với mi đâu.
Đông Bích gằn giọng :
- Các hạ cũng có được một nguyên nhân chứ?
Gật đầu đắc ý, Vân Hỏa tả sứ đáp :
- Dĩ nhiên!
- Nói nghe thử!

Vân Hỏa tả sứ không nói nguyên nhân ngay mà lại hỏi Đông Bích :
- Mi biết ta hiện giờ là thân phận gì không?
Đông Bích lắc đầu đáp :
- Không biết!
Chiếu đôi mắt đỏ lóe vào mặt Đông Bích, Vân Hỏa tả sứ cao giọng nói :
- Mi có biết Huyết Hoa động không?
Đông Bích chợt kinh ngạc lùi lại ba bước, không phải chàng sợ Vân Hỏa tả sứ, nhưng chỉ vì ba tiếng Huyết Hoa động nhắc nhở chàng mối gia thù mà Huyết Hoa Động chủ đã trực tiếp gây nên.
Trong lúc Đông Bích chưa kịp nói gì thì chợt nghe Bạch Cốt lão thái bà cất giọng rùng rợn :
- Vân Hỏa tả sứ, ngươi muốn giết thằng nhỏ đó à?
Vân Hỏa tả sứ đáp một cách kiêu ngạo :
- Không sai!
Bạch Cốt lão thái bà "hừ" một tiếng thật nặng nề rồi nói :
- Sợ ngươi không làm được.
Vân Hỏa tả sứ ngẩn mặt cười to :
- Ha! Ha! Ha! Ngươi muốn xen vào chuyện của ta à?
Bằng một giọng lạnh lùng, Bạch Cốt lão thái bà nói :
- Có thể!
Vân Hỏa tả sứ cất tiếng cười cuồng dại, giọng nói chứa đầy khinh khi vang lên khô khan :
- Lão bà, tự thân ngươi đã khó giữ cho vẹn toàn, đã hơn mười mấy năm rồi lão phu chưa muốn hại ngươi, nhưng rồi ngươi cũng sẽ đền tội một cách thảm khốc.
Bạch Cốt lão thái bà cất tiếng cười lạnh như băng tuyết, tóc trắng rung rinh, lão thái bà lớn tiếng nói :
- Vân Hỏa tả sứ, ngươi đã tới đây thì kể như không còn sống trên thế gian này nữa! Vậy ngươi hãy sám hối đi thì vừa!
Vân Hỏa tả sứ gật đầu :
- Được! Chờ lão phu giải quyết xong thằng nhãi con này rồi sẽ thanh toán ngươi sau.
Đông Bích nghe nói thì bước lại đứng chỗ cũ, mặt nổi đầy sát khí, trầm tiếng nói :
- Theo các hạ đã nói, nếu ta không lầm thì các hạ có liên quan đến tên Huyết Hoa Động chủ?
- Ha! Ha! Tiểu tử ngươi nói đúng lắm, Vân Hỏa này chính là tả sứ, tức là cánh tay trái của Huyết Hoa động.
Quắc đôi mắt sáng như sao quét lên mặt Vân Hỏa tả sứ, Đông Bích mạnh tiếng nói :

- Với câu nói đó thì ngươi chắc chết rồi!
- Dưới tay của mi!
- Không sai!
Vân Hỏa tả sứ mắt đỏ ngầu gằn giọng :
- Hừ! Tiểu tử, khẩu ngôn mi lớn quá.
Đông Bích ngẩng mặt cười khanh khách nói :
- Sự thật sẽ chứng minh.
Sau một tiếng "hừ" nặng trầm như kim khí rơi xuống đất, Vân Hỏa tả sứ vung chưởng bủa mạnh tới đầu Đông Bích. Thế đánh không những mau lẹ vô cùng mà còn biến ảo với toàn bộ công lực của lão.
Đông Bích cũng không chậm trễ và nhân thấy chưởng lực đối phương thật nguy hiểm nên chàng đã vận công tới bảy thành công lực qua chiêu Huyết Quang nhất thức trong Âm Dương Thiên Toàn chưởng phản kích kịp thời.
- Ầm! Ào! Ào! Ào!
Tiếng chưởng phong vang lên khô rát như đá chạm với đá, vì chưởng của đôi bên đều thoát ra một nhiệt khí, nên cũng đã đẩy lùi đôi bên lại một bước lớn.
Đông Bích thầm giật mình, vì công lực của đối phương cao thâm đáng sợ.
Người giật mình kinh ngạc nhất là Vân Hỏa tả sứ. Lão không ngờ công lực mình tu luyện trên cả trăm năm mà một thằng nhỏ chưa đến hai mươi tuổi lại có thể đỡ được thế công tuyệt chiêu mà lão đã dày công nghiên cứu.
Đông Bích lại vận cao thêm một tầng công lực...
Vân Hỏa tả sứ sững sờ một thoáng, lại đánh tiếp ra ba chiêu, mỗi chiêu đều là một võ học tuyệt thế.
Đôi tay Đông Bích rạch mạnh ra, tránh chiêu, phá thức, thân hình chàng tránh né thật ảo diệu, ba thế đã qua, đối phương vẫn chưa làm gì được. Bạch Cốt lão thái bà đột nhiên la lớn lên một tiếng :
- Giỏi!
Sau ba thế không hạ được đối phương, Vân Hỏa tả sứ có phần kinh ngạc, lão nhảy lui xa năm bước, đưa song chưởng lên ngực, vận toàn công lực bình sanh, chuẩn bị đấu chưởng nội gia, vì lão, Vân Hỏa tả sứ nghĩ rằng võ nghệ đối phương có thể tránh được, nhưng với công lực của trăm năm của lão thì chắc chắn đối phương phải tan xác.
Đông Bích hơi giật mình một cái, vội vận đủ mười thành công lực chờ đợi phát ra với các chiêu thức của Âm Dương Thiên Toàn chưởng.
Vân Hỏa tả sứ chiếu đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ dữ tợn nhìn Đông Bích, gằn giọng nói :
- Phen này ngươi đừng mong chống đỡ.
Đông Bích cười nhạt nói :
- Đúng! Vì ngươi chết mất thì ta lấy chi mà chống đỡ.

Vân Hỏa tả sứ gầm lên như hổ :
- Đỡ đây!
Tiếng thét chưa dứt, Vân Hỏa tả sứ đã đẩy song chưởng ra.
Một luồng cuồng phong nóng rát, rít lên ào ào, cuốn theo cát bụi hốt mạnh sang Đông Bích, kình lực cả một trăm năm tưởng chừng như muốn xô vẹt luôn cả đồi núi.
Đông Bích cũng liền vung song chưởng lên đánh mạnh ra theo thế Âm Dương Thiên Toàn chưởng để đối đầu với chưởng lực của Vân Hỏa tả sứ.
Bùng! Ù... ù... ù...
Tiếng nổ kinh động địa, vang rền cả rừng núi âm u như tiếng núi lửa sắp phun ra, cát đá bay rào rào, cây cối chung quanh ngã rạp trong trận cuồng phong mịt mù.
Trong khoảnh khắc đó, vũ trụ như đến ngày tận cùng vậy.
Đông Bích cảm thấy khí huyết đảo xung, thân hình lắc lư một chốc rồi mới đứng yên.
Còn Vân Hỏa tả sứ thì bị sức phản kích đẩy lui ra một trượng.
Đột nhiên Vân Hỏa tả sứ khẽ động một cái, thì thân hình của lão như một đám mây đỏ bay vút vào trong cốc đạo.
Đông Bích sửng sốt một giây, rồi lớn tiếng thét :
- Chạy đâu?
Chàng định nhảy theo nhưng vì trong giây phút chần chờ nên Vân Hỏa tả sứ với cái biệt hiệu là Vân Hỏa, đâu phải tầm thường, khinh công của lão như gió hốt, xẹt một cái đã mất dạng vào trong cốc đạo.
Đông Bích hầm hừ định tiếp tục đuổi theo thì Bạch Cốt lão thái bà gọi lại :
- Này bé!
Đông Bích nghe bà ta gọi gấp, liền dừng bộ quay lại hỏi :
- Tôn giả có điều gì chỉ giáo?
Bạch Cốt lão thái bà bước đến cạnh Đông Bích giọng khích động :
- Thằng bé, thật lão không ngờ Vân Hỏa tả sứ lại đỡ không nổi một chưởng của mi.
Đông Bích nhìn vào cốc đạo nói :
- Rất tiếc là đã để cho hắn chạy thoát, nhưng sao hắn lại chạy vào cốc đạo là nơi có trận đồ ngăn chận.
Bạch Cốt lão thái bà cũng ngạc nhiên nói :
- Ừ! Mà sao lão quái nhân này chạy vào đường này! Hay là...
Rồi bà quay sang hỏi Đông Bích :
- Mi thật muốn giết nó à?
Đông Bích gật đầu :
- Không sai!
- Vì thù?

- Có thể nói như vậy!
Bạch Cốt lão thái bà kinh ngạc tiếp :
- Hắn đã kết thù gì với ngươi?
Đông Bích vẫn chưa nguôi cơn giận :
- Hắn là tả sứ của kẻ thù tại hạ, nó đến đây là vì tại hạ.
Bạch Cốt lão thái bà kêu lên :
- Ồ!
Đông Bích vội quay lại hỏi Bạch Cốt lão thái bà :
- Lúc nãy lão thái bà có nói rằng người trong động là kẻ thù của lão bà, nhưng tại sao Vân Hỏa tả sứ lại cũng vào được con đường này, như vậy chẳng hóa ra người trong động là Huyết Hoa động chủ và hắn là tả sứ nên mới ngang nhiên và biết cách vào trận đồ sau tảng đá ở cốc đạo?
Bạch Cốt lão thái bà suy nghĩ giây lát rồi gật đầu :
- Có thể có chuyện đó được sao?
- Tại sao không?
Giọng mơ hồ bà ta nhìn xa xôi cất tiếng :
- Nếu chuyện này là sự thật thì ta đã mắc mưu tên khốn nạn ấy rồi.
- Lão bà nói sao?
- Ta muốn nói rằng, đã gần một giáp tử ta mải miết không rời cửa động vì một lời nói, nhưng giờ đây mới chợt biết mình mắc mưu và trong mười hai năm qua ta đã giết những kẻ nào bén mảng đến gần cửa động một cách vô lối.
Bạch Cốt lão thái bà bỗng hét lớn :
- Ta phải giết!
Đông Bích kinh ngạc hỏi liền :
- Ai!
- Bàng Liêu Đồ!
Đông Bích hỏi giật lại :
- Bàng Liêu Đồ?
- Ủa! Ngươi có quen biết với hắn à?
- Quen biết thì không nhưng thù thì có!
- Mi nói thế nghĩa là sao?
Đông Bích đôi mắt căm thù, mặt hiện sát khí gằn giọng :
- Hắn đã nhúng tay vào việc sát hại phụ thân của tại hạ.
- Đúng thế sao?
- Đúng vậy!
- Phụ mẫu ngươi là ai?
- Thánh Kiếm Nam Chính Hùng là phụ thân và Bích Lạc Tiên Cơ là thân mẫu.
- Bích Lạc Tiên Cơ ư?

- Tôn giả có biết thân mẫu tại hạ?
- Có!
Bạch Cốt lão thái bà quay sang Đông Bích nói tiếp :
- Thật lão không ngờ Bàng Liên Đồ là Động chủ Huyết Hoa động mà có thể cốc đạo này là con đường dẫn vào huyệt động của chúng. Vậy ta đề nghị, mi dùng chưởng lực đập nát tảng đá chấn cốc đạo để chúng ta cùng tìm tên Bàng Liêu Đồ để hỏi tội.
Đông Bích giọng cương quyết :
- Không cần phải phá hủy tảng đá.
- Như vậy thì làm sao vào huyệt động?
- Tại hạ đã có cách.
- Cách gì?
- Phá trận đồ này.
Bạch Cốt lão thái bà ngạc nhiên :
- Mi làm được?
- Dĩ nhiên!
- Sao lúc nãy mi nói không am tường trận đồ?
Đông Bích hơi ngượng ngập giây lát, nhưng rồi chàng nói giọng cương quyết :
- Xin lão bà thứ lỗi, tại hạ sẽ tỏ bày sau, giờ đây chúng ta hãy vào cốc đạo.
Bạch Cốt lão thái bà gật đầu :
- Đi!
Thế là Đông Bích lao vút người vào cốc đạo và tiếp theo là Bạch Cốt lão thái bà xông vào trận đồ để tiến vào huyệt động.
Đông Bích lúc nãy đã một lần bước qua tảng đá và đã quan sát trận thế, hơn nữa đối với chàng vấn đề trận đồ, Đông Bích đã nghiên cứu với cách sưu tầm của Bá Nhược Du Kiến Anh trong suốt mấy năm trời nơi thạch động, nên giờ đây trận pháp này tuy phức tạp song không thể ngăn trở được chàng.
Đông Bích quay lại phía sau nói với Bạch Cốt lão thái bà :
- Xin tôn giả cứ chuẩn theo bước tiến thoái và phương hướng của tại hạ để tránh sự lầm lẫn mà gây tai hại vì trận đồ này người lập trận đã phối hợp "Ngũ Hành Dảo Cung trận" và "Thái Ất Kỳ Môn trận" nên có hiệu lực huyền bí.
Bạch Cốt lão thái bà vừa tiến theo vừa nói :
- Thật ta không ngờ mi tuổi trẻ mà tài cao, đúng là hậu sinh khả úy!
Đông Bích khẽ cười :
- Lão thái bà quá khen.
Vì nắm vững các sanh môn cũng như tử môn của trận thế nên Đông Bích đã hướng dẫn lão thái bà xuyên qua một cách không khó khăn mấy.
Trong khoảnh khắc là hai người đã đặt chân ra khỏi trận đồ và đang bước lần

vào huyệt động.
Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến một ngã ba với một tảng đá khắc ba chữ Huyết Hoa động được sơn phết một màu đỏ ối.
Đông Bích dừng chân lại thì Bạch Cốt lão thái bà đã quay sang nói :
- Hừ! Đúng là Huyết Hoa động rồi, vậy mà bấy lâu nay lão đã bị hắn lợi dụng vào việc "người giữ cửa" thật tức chết được. Ta quyết lấy máu hắn để rửa nhục này.
Đông Bích vội xua tay cản :
- Không được, lão bà không thể giết hắn được.
- Tại sao?
- Vì hắn là kẻ gia thù của tại hạ nên phải để chính tay tại hạ lấy đầu hắn để tiếng vong linh phụ thân.
Vừa lúc đó, một đám người gần mười tên, đều là môn đồ của Huyết Hoa động được dẫn đầu bởi một lão già mặt đen như lọ chảo, râu tua tủa, tóc xỏa rối buồn từ mé cốc đạo phóng ra chận đường.
Lão quát như sấm :
- Tiểu cuồng ma, mi dám cả gan xâm nhập vào nơi cấm địa này à?
Đông Bích thấy hình dáng dị hợm của lão già đã ngạc nhiên nhưng khi nhìn đến chín tên theo sau lão thì Đông Bích càng kinh ngạc thêm nữa vì những tên này diện mạo nửa người nửa thú như hình quỉ trong tranh vẽ.
Chàng đột nhiên cất tiếng cười lớn rồi gằn giọng :
- Các ngươi đều là môn đồ của Huyết Hoa động phải không?
Lão già mặt đen đáp ngay :
- Ta nói có sai đâu, thằng nhãi này không biết đại danh của chúng ta!
Bạch Cốt lão thái bà "hừ" một tiếng nói :
- Lũ bay là thứ quỷ vương mà cũng muốn xưng danh tánh à?
- Sao lại không?
- Là gì?
- À! Thập Quỷ Vương.
Cùng một lúc cả Đông Bích và lão thái bà đồng cười vang nên lão mặt đen tức giận hét lớn :
- Các ngươi cười gì?
Lão thái bà lên tiếng :
- Cười lũ ngươi chứ cười ai!
- Vô lý!
- Đâu có gì là vô lý, vì chúng bay nửa người nửa quỷ mà cũng đòi uy danh trên chốn giang hồ.
Lão già mặt đen quá uất ức liền phất tay ra lệnh cho đồng bọn tiến lên, miệng thì hô lớn :
- Hãy đỡ.

Bóng chưởng chập chờn của mười tên ma vương ào ào cuốn đá, xô cây tới tấp tấn công vào Đông Bích và lão thái bà. Đông Bích và lão thái bà cũng không chậm trễ, liền huy động song chưởng phản kích.
Thật kinh khiếp thay một đoạn cốc đạo chan hòa máu thắm với mười thân xác nằm chết ngổn ngang như chốn ma vương quỉ dị.
Một sự yên lặng thê thảm, Đông Bích chợt nói với lão bà :
- Chúng ta đi thôi...
Hai bóng người lao nhanh về phía huyệt động...

Hồi 25
Hùng Tinh trận

Trong khi đó...
Bên kia sườn đồi có tiếng binh khí chạm nhau, tiếng người la thảm khốc, rồi nhiều bóng người thoát chạy.
Cuộc đuổi bắt diễn ra.
Có tiếng người con gái quát lên :
- Chúng bay đừng hòng trốn thoát.
Bóng người con gái đang đuổi theo ba tên chạy phía trước. Tuy khinh công của cô gái áo trắng thật cao siêu nhưng vì khoảng cách quá xa, hơn nữa nhờ địa thế núi đồi nên cô gái áo trắng cũng khó khăn chận bắt được trong thời gian ngắn mà hình như ba người chạy phía trước rất quen thuộc với địa thế vùng này.
Tuy nhiên, khi gần đến mé rừng thì cô gái áo trắng lại sử dụng Xạ Ảnh quang, một môn khinh công tuyệt thế, bóng nàng như vệt sáng xẹt và chộp trúng vào tên chạy sau. Hắn chỉ kháng cự trong thoáng chốc thì đã kêu lên oai oái :
- Xin cô nương nới tay cho. Đau quá chết mất.
Người con gái trầm giọng :
- Ngươi hãy cho biết tại sao đương đêm chúng bay lại tấn công lén chúng ta như vậy?
Tên nọ vừa rên vừa nói :
- Dạ, xin thưa cô nương... đó là lệnh của Động chủ chúng tôi.
- Động chủ ngươi là ai?
- Huyết Hoa động!
- Tọa lạc nơi đâu?
- Tên nọ ấp úng :
- Chuyện này... chuyện này... tôi không biết.
Nàng quát :
- Láo!
Vừa quát nàng vừa bóp mạnh vào Mạng Môn huyệt làm cho tên nọ ré lên :
- Xin cô nương... nới tay cho.
- Vậy ngươi hãy nói đi. Ta sẽ tha chết cho.
Tuy đau đớn nhưng tên nọ vẫn còn ngoan cố, không chịu tiết lộ thì nàng đã bóp mạnh hơn làm hắn ta đau đớn kêu lên một tiếng hãi hùng :
- Á!

- Nói đi!
- Bên kia bờ rừng về phía Nam sẽ có cốc đạo dẫn vào...
Hắn chưa nói dứt câu, thì bỗng nhiên người hắn nẩy lên, mắt trợn ngược giẫy chết tức khắc.
Cô gái áo trắng buông hắn ra nhìn chung quanh, nơi hướng Nam thấp thoáng một bóng người đang trổ khinh công vùn vụt lao đi.
Cô gái lật sấp tên vừa chết thì thấy sau ót hắn đã có một giòng máu đỏ rỉ xuống, nàng lẩm bẩm :
- Thủ đoạn khá lắm.
Nói xong nàng lập tức nhún người lao về phía Nam như lời tiết lộ của tên đã chết.
Nàng đi theo con đường hẹp quanh núi rồi bỗng thấy trước mặt sừng sững một bức tường cây cỏ mọc um tùm, xanh rì trông rất nguy hiểm, nhưng lại có một con đường chạy quanh quẹo như màn nhện.
Nàng chậm bước nhủ thầm :
- Có lẽ đây là con đường vào huyệt động của chúng rồi.
Nàng tiếp tục đi vào một đoạn nữa, bỗng thấy phía trước thấp thoáng một bóng người ẩn hiện sau mấy gộp đá, nàng quyết đuổi theo nên gia tăng cước bộ, nhưng bóng trắng phía trước ẩn hiện và nàng cứ mải miết đuổi theo có cả dặm đường nhưng vẫn chưa bắt kịp.
Con đường nhỏ hẹp, khúc khuỷu, quanh co dưới ánh trăng mờ nhạt xuyên lá rừng lốm đốm trên mặt đường đá nhỏ gập ghềnh.
Bỗng có tiếng quát lớn :
- Hãy dừng lại.
Nàng áo trắng thoáng cau mày liễu dừng bộ thì trông thấy bóng người lố nhố rồi ùa ra có hơn mấy chục tên.
Nơi này, cốc đạo trở nên thật rộng rãi với cỏ non xanh mượt.
Nàng áo trắng chưa nói gì, thì bọn người trong cốc đã vây bủa chung quanh nàng.
Một tên quay lại nói với một lão già mặt xanh như chàm, cao lêu nghêu, cái cổ dài nhằng để người ta dễ nhìn thấy cái đầu lắc lư, đôi mắt cũng xanh biếc.
Hắn nói thật lễ phép :
- Thưa hữu sứ, chính là cô gái mà hai tiền sát thoát chạy về báo cáo.
Lão già mặt xanh nét mặt lầm lì bước đến trước, nhìn chòng chọc vào mặt cô gái gằn giọng :
- Hừ! Con nhỏ này làm gì đi vào nơi này?
Nàng áo trắng gằn giọng đáp :
- Núi rừng này đâu của riêng ai.
lão già mặt xanh tức giận quát :
- Con nhỏ này chưa biết trời cao đất rộng là gì? Nơi này ai dám bào không

phải là của riêng của bổn động?
- Động gì?
- Huyết Hoa động.
- Huyết Hoa động?
- Chứ ngươi chưa nghe thấy bao giờ à?
- Có.
- Vậy thì tốt.
- Không tốt đâu!
- Sao vậy?
- Ta sẽ xóa tên nó đi.
- Phách lối!
- Sự thật sẽ chứng minh.
- Ta đợi xem tài ngươi.
- Ngươi hãy coi đây!
Nói vừa dứt, thì nàng đã chuẩn bị song chưởng để tấn công bọn người nơi đây, nhưng lão hữu sứ quát thật lớn :
- Hãy khoan.
Nàng áo trắng thu chưởng lại hỏi :
- Còn điều gì nữa?
Lão hữu sứ cười nham hiểm nói :
- Ngươi hãy xưng danh đi.
- Không cần.
- Tại sao?
- Vì ngươi sẽ chết đi còn đâu để nhớ mà hỏi.
- Ngươi phách lối quá.
- Đã nói rồi.
Lão ta liền phất tay ra hiệu cho mười ba môn đồ đứng sau lưng rồi nói :
- Được, để xem tài ba của ngươi đến đâu mà lớn gan như vậy?
- Ngươi định dở trò gì?
- "Hùng Tinh trận".
- Hùng Tinh trận?
- Phải.
Nàng áo trắng còn đang hoang mang thì đã có ba tên môn đồ loang loáng nhảy vào đứng ngay vào vị trí của trận pháp, tuốt kiếm cầm nơi tay đưa ra trước, chiếu theo nhóm sao Hùng Tinh mà lập trận.
Hữu sứ cũng từ từ bước vào trận nói với nàng áo trắng :
- Ngươi là kẻ phách lối, vậy hôm nay ta muốn lấy trận pháp này để xem tuyệt học của ngươi có lớn như khẩu khí của ngươi không?
Nàng áo trắng có phần lo lắng nhưng vẫn cười khẩy :
- Hùng Tinh trận là của ngươi như vậy ắt hẳn ngươi là Điêu Khách Tử.

Lão hữu sứ có vẻ ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi cũng nghe danh ta à?
- Đối với kẻ khác thì có, chứ với ta ngươi đừng có khoe khoang nhảm nhí.
Lão hữu sứ tức muốn bể ngực, quát to :
- Nhãi con! Hãy xem trận pháp đây!
Tức thì lão hữu sứ đánh phất một cái, thân hình đã nhảy vọt ra ngoài. Trong trận chỉ còn nàng áo trắng.
Mười ba cao thủ của Huyết Hoa động cứ chuyển động mãi, nhưng không xuất chiêu đánh ra.
Bỗng lão hữu sứ đứng ngoài oai vệ hét :
- Lẹ!
Ngay khi đó, mười hai tên trong trận bắt đầu di chuyển mau dần, từ từ siết vòng vây lại.
Nàng áo trắng mới thấy trận pháp di động, nàng đã biết đối phương dùng trận pháp này để làm hoa mắt mà thừa cơ hội hạ sát kẻ địch.
Nhưng nàng chỉ đoán đúng một nửa thôi, còn cái hay của trận này là người trước mặt vung gươm chém đến, nếu đối phương vung chưởng ra đỡ thì kẻ đứng sau sẽ thừa cơ hội kết liễu mạng sống.
Nhưng giờ đây thế trận mới mở màn, nên chưa có thể đánh giá nó được.
Đáng lẽ nàng áo trắng vung chưởng đánh ra, nhưng không, nàng giả vờ hoa mắt choáng váng mặt mày và ngơ ngác.
Lão hữu sứ được cơ hội, vội la lớn :
- Tam nhạc!
Tức thì trong mười ba người có ba người vung đao nhảy ra chém xả vào người cô gái.
Thấy được yếu điểm của trận, bất giác nàng áo trắng cười thầm, vận sức vào cánh tay mặt chờ mấy tên kia chém đến, nàng hét lên một tiếng, quét ngang cuồng phong vào lưng ba cao thủ của Huyết Hoa động mạnh không thể tả.
Ba cao thủ đó cảm thấy lưng bị siết lại, tay tê buốt không sao cầm kiếm được, nên buông rơi xuống đất.
Ba người ấy lại thấy toàn thân bị dội lại đến lảo đảo suýt ngã. Họ gắng gượng để lấy lại bình tĩnh xem ra thì mình đã đứng về chỗ cũ tự lúc nào.
Lão hữu sứ nhận thấy nàng áo trắng xuất chiêu quá lợi hại khiến lão ta không kịp suy nghĩ.
- Ngũ phách!
Mười tên còn lại nghe lệnh đồng hét lên một tiếng, mỗi người vung đều vung một kiếm chém xả vào vai nàng áo trắng.
Chiêu này là một chiêu dùng để cứu bạn trong lúc bị thất thế để có thể lấy lại bình tĩnh mà thâu vũ khí để chống đối.
Nhưng nó cũng là một độc chiêu trong Hùng Tinh trận nếu đối phương

không kịp thời lui lại thì bỏ mạng tức thời.
Nàng áo trắng thấy trận pháp biến chuyển vô cùng kỳ diệu, nàng thầm phục song với tấm thân tuyệt học của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, phụ thân nàng truyền cho thì trận pháp này chẳng có ăn nhằm vào đâu cả. Nàng chỉ sợ các loại trận đồ dùng chận vật vì nàng chưa từng học qua phép giải trận đồ, nếu gặp phải thì chắc chắn nàng phải bối rối vô cùng.
Trong trận, nàng áo trắng nhẹ nhàng lướt tới vài bước, trong tay vung mạnh ra như một luồng khói trắng. Nàng đã sử dụng chiêu Thiên Đả Địa Lôi trong Xạ Ảnh chưởng. Luồng khói trắng vừa xẹt ra, tức thì mười tên cao thủ của Huyết Hoa động kia chưa kịp ra tay đã phải thối lui về chỗ cũ mới tránh được.
Lão hữu sứ vừa tức giận vừa kinh ngạc, vung tay hét lớn :
- Lục cang!
Mười tên cao thủ kia vội lui về vị trí cũ, nhập với ba người lúc trước.
Nhưng lạ thay, lần này họ không vung kiếm chém đến nữa, họ chỉ để ngọn kiếm trước bụng, mũi kiếm chìa về phía nàng áo trắng, từ từ xoay tròn, tạo thành một vòng tròn như con rắn bao vây nàng áo trắng.
Làn kiếm kia ban đầu chuyển động chậm nên thấy vòng ánh sáng lớn nhưng càng về sau, tốc độ càng mau chừng nào thì vòng sáng nhỏ lại và vòng vây cũng thu hẹp dần.
Đến lúc này nàng áo trắng mới thấy rằng Hùng Tinh trận là một trận pháp thật lạ lùng, lúc nào cũng cảm thấy như trăm ngàn con rắn bạc đang nhao nhao đến chực xé thịt nàng.
Trước chiêu thức kỳ lạ này, nàng áo trắng cảm thấy hiểm nguy cận kề nên lập tức rút cây nhuyễn kiếm nơi lưng ra.
Mười ba tên đang từ từ siết vòng vây lại, kiếm chỉa ra phía trước nhưng thấy ánh sáng xanh biếc của nhuyễn kiếm nơi lưng ra.
Mười ba tên đang từ từ siết vòng vây lại, kiếm chĩa ra phía trước nhưng thấy ánh sáng xanh biếc từ nhuyễn kiếm của nàng áo trắng tỏa ra thì giật mình, song trận pháp cũng không vì thế mà chậm chạp, cứ giữ chiêu thức này vòng vây di chuyển siết chặt lại nhưng lại không ra tay hạ thủ nên đã làm cho nàng áo trắng thầm nghĩ :
- Ôi! Nguy hiểm thay, nhưng tại sao không hạ thủ vậy? Hay họ định dùng uy lực của trận pháp để áp đảo mình đến chết vì đuối sức chứ không giết bằng vũ khí.
Trong giây phút lúng túng, nàng như quên mất những tuyệt chiêu phá trận, nhưng chỉ thoáng qua là nàng liền hú dài một tiếng, dùng Xạ Ảnh quang toàn thân như con chim én bay bổng lên không rồi bắn ra ngoài vòng chiến.
Nhưng hữu sứ là tay kinh nghiệm giang hồ, vừa thấy cử chỉ đã biết địch muốn dùng thủ đoạn gì nên hét :

- Lục phạt!
Mười cao thủ Huyết Hoa động đã từng được lập luyện tinh vi và giao đấu nhiều trận nên cho dù hữu sứ không ra lệnh bao vây nàng áo trắng, cũng biết trước được hành động của địch thủ hầu thay đổi chiến thuật ngay. Hành động của nàng áo trắng vô cùng lanh lẹ nhưng đám cao thủ Huyết Hoa động lại lanh lẹ hơn. Họ nạt một tiếng, mười ba bóng người vụt tản ra rồi nhập lại thành thế bao vây ngay tại vị trí nàng áo trắng mới đáp xuống.
Cô gái vừa đáp xuống đất, thấy mình vẫn chưa thoát khỏi vòng vây. Nàng giật nẩy người, trợn mắt nhìn trận pháp mà than thầm trong bụng.
Lúc này cô gái thật khâm phục sự lợi hại của Hùng Tinh trận thật không phải tầm thường như nàng nghĩ.
Riêng lão hữu sứ nhận thấy trận pháp không hại được đối thủ, tức giận vô cùng, lão nhất định không để một cơ hội nào có lợi cho đối phương. Vì vậy, lão vội vung tay hô lớn :
- Bát trù!
Tức thì, mười ba tên kia bắt đầu xoay tròn, nhưng lúc này họ lại vừa xoay vừa đổi chỗ, khác hẳn với lúc trước, thân vòng vây gấp lại.
Cô gái thất kinh, lòng cảm thấy sợ sệt.
Bỗng bảy trong mười ba người chợt nằm xuống dùng Địa Tảo Biển Kiếm chém thẳng vào hạ bàn của nàng. Còn sáu tên kia tung bổng lên không, mú kiếm vun vút, chém xuống đầu nàng áo trắng.
Lối xuất thủ này vô cùng lợi hại, trên dưới đều bị công kích không còn biết cách nào để chống đỡ.
Như vậy thì nàng áo trắng dẫu là một cao thủ đi nữa, e cũng khó thoát ho phen này.
Nàng áo trắng mím môi, vận nguyên lực xuống Đan điền, tay trái đưa lên, tức thì Xạ Ảnh chưởng như một luồng cương khí quét thẳng theo chiêu Mãn Vũ Như Hoa để bảo vệ hạ bàn, đồng thời nàng kéo nhuyễn kiếm chận ngay trước mặt. Nàng nói lớn :
- Hùng Tinh trận còn chỗ nào biến ảo nữa không? Hay chỉ tầm thường như thế này?
Lời nói ẩn ý khinh bỉ đã khiến cho lão hữu sứ vốn tính trầm lặng cũng không sao chịu nổi. Cổ lão nghẹn lại không nói được nửa lời, lão tức giận đưa mắt nhìn bọn bộ hạ ra lệnh :
- Cửu du!
Tiếng "Cửu du" là một lệnh riêng của trận pháp, có nghĩa là bắt đầu chuyển thế mới.
Mười ba tên cao thủ bộ hạ Huyết Hoa động nghe lệnh mới lập tức chia thành bốn mặt, mỗi mặt ba người, sắp thành hình ô vuông.
Trận thế đột nhiên biến động, khí thế rất lạ lùng khiến cho nàng áo trắng tức

giận, hùng khí nổi lên.
Lập tức nàng rú lên một tiếng, song chưởng tung ra. Nhưng như thế nàng đã sa vào kế hoạch của đối phương rồi.
Bởi vì theo lối biến động của trận thế thì cái lợi nhất là phải đợi cho đối phương ra tay trước thì mới có kết quả tốt.
Nàng áo trắng đã ra tay làm cho lão hữu sứ mừng rỡ, coi như trận pháp của lão có cơ hội nuốt sống đối phương, quyết phen này không để đối phương tìm cơ phá vỡ.
Nhưng nàng áo trắng cũng không vừa, bỗng nhiên nàng liền đổi bộ hoàn toàn. Thân ảnh của nàng loang loáng biến ảo theo lối Xạ Ảnh quang đã làm sững sờ lão hữu sứ cũng như mười ba tên lập trận.
Bọn chúng chỉ nhanh nhẹn biến thế liền liền để kịp ứng phó. Đứng ngoài, người ta chỉ thấy những cái chớp, cái lắc của bóng người vũ động, mà không thấy rõ được hình dáng ai là ai nữa.
Vòng vây lúc tiến lúc thối, chớp nhoáng như điện vây bọc nàng áo trắng vào giữa.
Mặc dù vậy, nàng áo trắng lại càng trầm tĩnh hơn, vì như đã tìm được khúc mắt của trận pháp, nên cố kéo dài để rõ thực lực cũng như những biến ảo không lường mà biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vấp phải thất bại trong trận này.
Trái lại, lão hữu sứ không biết điều ấy, lão cứ ngỡ rằng nàng áo trắng đã sắp nguy khốn, lão liền điều động trận pháp mỗi lúc mỗi lẹ làng hơn và tin tưởng thế nào cũng chiếm được phần thắng.
Chỉ loáng mắt, Hùng Tinh trận đã biến đến chiêu thức thứ chín rồi, chỉ còn bốn chiêu nữa là kết thúc.
Lão trố mắt nhìn thì thấy nàng như một cái bóng mờ bay lộn trong đám vũ khí như đang biểu diễn một trò đùa, mà điều ngạc nhiên là nàng vẫn chưa sử dụng nhuyễn kiếm trên tay.
Lão tức mình quá, hàm râu dựng ngược, đôi mắt chiếu ra những tia sáng xanh thẳm.
Tuy nhiên, lão tin tưởng bốn chiêu biến hóa sau cùng mới là bốn chiêu thức ác liệt nhất của Hùng Tinh trận.
Lão tự an ủi và vuốt râu lẩm bẩm :
- Hừ! Con nhãi kia! Thắng bại không kể ở lúc đầu mà phải vào lúc kết cuộc. Nơi đây phải là mồ chôn của mày rồi, hà hà!
Nghĩ như thế, lão đinh ninh là nàng áo trắng đã mắc vào cạm bẫy nên lớn tiếng ra lệnh :
- Thập tử!
Lão có ngờ đâu, mười ba tên môn hạ đang đứng giữa trận nhưng đã bị nàng áo trắng áp đảo tinh thần và cũng nhờ tiếng hô ra lệnh của lão hữu sứ như

đánh thức tinh thần của họ. Cả mười ba tên như đều nhảy lùi lại mấy bước.
Nàng áo trắng cũng biết thế trận đã gần đến mức cuối, nên nàng hết sức thận trọng. Nên khi nghe lão hữu sứ hô lên một tiếng "Thập tử" thì nàng đoán biết chiêu này là một đòn ác liệt.
Quả nhiên như nàng vừa nghĩ, mười ba cao thủ Huyết Hoa động đã đồng thanh hét một tiếng, mười ba cây kiếm vũ động chập chờn, lấp lánh cùng một lượt, nhắm nàng áo trắng tung ra tuyệt chiêu.
Tiếng vũ khí vùn vụt, âm thanh rít xé không gian như thiên binh vạn mã kéo nhau đến sa trường.
Nàng áo trắng liếc mắt nhìn chung quanh thấy toàn là kiếm ảnh ào ạt bủa tới như thác lũ, mấy giăng, nên nàng thủ kiếm chờ đợi.
Cùng một lúc với thế kiếm của mười ba cao thủ chém vào, nàng áo trắng đã di bộ một cách huyền diệu né tránh được các mũi kiếm trong gang tấc khiến lão hữu sứ tức giận vô cùng, lão hô lớn :
- Hùng Tinh!
Mười ba cao thủ trong trận đều vô cùng ngạc nhiên bởi vì Hùng Tinh là thế chót của kiếm trận, theo lẽ phải biến qua Thập nhất kết, rồi đến Thập nhị tung và sau cùng mới đến Hùng Tinh.
Thế mà tại sao lão hữu sứ lại bỏ hẳn hai chiêu thức của kiếm trận mà vội kết thúc như vậy?
Lão hữu sứ nhận thấy bọn bộ hạ ngơ ngác, đã hiểu ý nên cương quyết lập lại mệnh lệnh :
- Hùng Tinh! Thập tam chiêu thức!
Mười ba tên cao thủ bộ hạ không dám trái lời vội đồng thanh ứng lên một tiếng :
- Hùng Tinh!
Tức thì mười ba lưỡi kiếm vù lên một lượt quây thành mười ba vòng tròn từ chậm đến mau.
Nàng áo trắng đứng trơ trơ giữa vòng. Trố mắt nhìn đối thủ mà không hiểu gì cả.
Bởi vì, chúng chỉ múa kiếm mà không hề bước tới một bước nào, cứ đứng im một chỗ.
Nàng thầm nghĩ :
- Không lẽ bọn này có ý biểu diễn mà chơi!
Phải! Ai cũng nghĩ như vậy cả. Vì mười ba ngươi đều đứng nguyên một chỗ, múa kiếm vòng tròn mà không có một cử động nào khác.
Nhưng, lúc này nàng chợt nghĩ đến những trận pháp thì tất cả những chiêu cuối cùng đều kỳ dị, nhưng hàm chứa một sự nguy hiểm tối đang mà đối phương khó bề suy xét.
Nghĩ thế nên nàng vừa thủ bộ thì lúc đó mười ba tên bộ hạ Huyết Hoa động,

sau khi vũ động kiếm ảnh để làm đối phương thảng thốt tâm thần rồi đột nhiên thả tay phóng kiếm.
Mười ba lưỡi kiếm loang loáng rít gió lao vào người nàng áo trắng như mười ba mũi phi tiêu khổng lồ.
Thật là khủng khiếp!
Nàng áo trắng nãy giờ đứng thủ bộ nhìn đối thủ múa đao. Nàng cho đó là một màn kịch vui, đâu ngờ màn kịch vui ấy chính là để kết thúc sanh mạng nàng.
Vì mải đang suy tư nhất thời bị phân tâm nên khi mười ba lưỡi kiếm phóng tới, nàng mới giật mình sực tỉnh, thì sự nguy khốn đã gần kề.
Tuy nhiên nàng liền ghìm chặt lưỡi nhuyễn kiếm và khi đó bốn bề tứ phương mười ba lưỡi kiếm đã nhắm vào mục tiêu lao mạnh tới. Tức thì nàng áo trắng dùng bộ thấp xuống, kiếm ảnh loang loáng quay một vòng tròn, cây nhuyễn kiếm giờ đây không còn mềm mại mà trở thành một cương kiếm tỏa hào quang xanh biếc, chém vào đợt kiếm của đối phương.
Những tiếng kêu lẻng kẻng bởi vũ khí va chạm liên tiếp vang lên thì người ta chỉ thấy xung quanh nàng mười ba ngọn kiếm phóng đến đều bị gãy lìa rơi lả tả thành một vòng tròn quanh nàng.
Thật ngoài sức tưởng tượng của lão hữu sứ, lão không ngờ chiêu thức cuối cùng ác liệt như vậy, với mười ba lưỡi kiếm phóng vút vào người nàng mà giờ đây đều gãy vụn không còn một hiệu lực nào đối với lưỡi kiếm báu kỳ quặc của nàng.
Sau khi phóng đi lưỡi kiếm trong tay, mà không gây hại cho đối phương, mười ba tên lập trận hoảng hốt lùi dần đứng sau lão hữu sứ.
Nàng áo trắng cất tiếng cười vang, bước lên ba bước gằn giọng :
- Lão quỉ! Ngươi còn tài nghệ gì cứ khoe khoang xem, để rồi chết đi khỏi ân hận.
Lão mím môi cười nhẹ để trấn an qua phút hãi hùng và bướng bỉnh nói :
- Con nhỏ phách lối, mày tưởng cậy vào cây kiếm báu mà có thể bắt nạt được ta sao?
Nàng áo trắng cười dài :
- A! Hay lắm! Hôm nay ta sẽ cho bọn ngươi về chầu Diêm chúa tất cả.
Nàng vừa nói xong, kiếm ảnh loang lên, thì đã có mấy tiếng la, hai tên đã giẫy chết trên vũng máu.
Lão hữu sứ liền vung chưởng nhắm vào nàng bủa tới rồi phóng mình tẩu thoát.
Trong khi đó, những tên còn lại cũng liền tháo lui chạy tuốt theo vào trong cốc đạo.
Nàng áo trắng không ngờ cả bọn trốn chạy nên nàng liền tung mình đuổi theo.

Nhưng chỉ ẩn hiện mấy lần là bóng người của Huyết Hoa động đều không còn thấy đâu nữa.

Hồi 26
Ác chiến quái điểu

Nàng áo trắng cứ nhắm cốc đạo phía trước mà tiến vào.
Nàng cứ đi mãi, bỗng thấy con đường bị tắt nghẽn và nàng đang được bên bờ một hố thẳm và ở phía bên kia loang loáng có bóng người.
Nàng ngắm nhìn địa thế lẩm bẩm :
- Thật là hiểm nguy.
Vì hai bên là hai ngọn núi cao vút. Bắc ngang qua hai ngọn núi này bằng mỗi chiếc cầu khỉ, lắc lư trong thật nguy hiểm, phía dưới là hố sâu hơn trăm trượng. Đứng trên nhìn xuống thấy tăm tăm mịt mù, chỉ có những cao thủ võ lâm lỗi lạc vận nhãn quang mới có thể nhìn thấy đáy được.
Nơi đây đá dựng san sát, nhọn hoắc nhu những lưỡi dao lưỡi búa chĩa lên trời. Nếu kẻ nào xấu mạng rơi xuống đều phải tan xương nát thịt.
Chẳng những thế mà thôi, còn bao nhiêu hổ, báo, sư tử, mãng xà đang há miệng chờ mồi, ai thấy không kinh hồn khiếp vía.
Nàng áo trắng nhất định vào tận sào huyệt của bọn này, nên dù có nguy hiểm đến thế nào cũng không lui bước.
Nàng áo trắng quan sát địa thế một lần nữa rồi bước lên cầu khỉ để qua phía bên kia.
Bỗng nhiên...
Có bốn con chim chúng to tướng, to một cách lạ thường, không biết từ đâu bay tới, lăng xả về phía nàng áo trắng xếp cánh chụp tới.
Dưới ánh trăng đêm, nhưng loài cú nhìn thật sắc bén và tấn công thật kịch liệt và có phương pháp như một cao thủ võ lâm vậy.
Nàng áo trắng lẩm bẩm :
- Quái điểu này ắt hẳn là của Huyết Hoa động nuôi dưỡng và được tập luyện để khi hữu sự sử dụng đây rồi.
Nàng bèn vận nguyên khí, rút cây nhuyễn kiếm quấn nơi lưng ra.
Nhuyễn kiếm vừa rút ra thì hào quang chớp loáng. Bốn con cú trông thấy giật mình bay lên cao kêu tu hú mấy tiếng, đảo qua đảo lại mấy vòng rồi xáp xuống một lượt.
Có lẽ lũ cú này biết được nhuyễn kiếm là bửu kiếm lợi hại nên chúng chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, quả nhiên bốn con chia ra bốn phía đều công tới một lúc.
Nàng áo trắng đứng trên chiếc cầu nhìn xem tứ phía và nhận thấy sự nguy hiểm nhất là nếu chiếc cầu bị rơi xuống thì dù có võ công giỏi đến bao nhiêu

cũng khó toàn mạng.
Trong lúc đó, bốn con chim én bay lượng giữa không gian, chúng sợ nhuyễn kiếm nên còn lưỡng lự, chưa dám xáp tới ngay, hay chúng có khí phách anh hùng, chờ cho nàng chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tấn công.
Lũ quái điểu đã chia là bốn hướng tấn công tới. Nàng liền vung nhuyễn kiếm ra thì chúng lại bay lên. Cứ như thế sau ba bốn lần bầy cú bay lượn chờ đợi, chứ không tấn công xuống nữa.
Nàng thầm nghĩ :
- Lũ quái điểu này nếu đêm nay ta không hạ sát chúng được ắt sẽ gây họa về sau.
Vì thế nàng nhất quyết giết cho bằng được mấy con quái điểu rồi sẽ tìm vào huyệt động của bọn này sau.
Bốn con quái điểu thật khôn ngoan đáo để, chúng lừa đảo rồi lựa thế từ bốn phương xáp tới.
Nàng áo trắng cầm kiếm chận con chim cú phía trước, thì lập tức con phía sau tấn công tới. Đỡ con phía sau thì hai con kia công tới từ hai bên tả hữu. Hơn nữa, chẳng những chúng to lớn, cánh vỗ gây sức gió ào ào mà lại rất nhanh nhẹn khác thường và tấn công thật có qui tắc.
Những con quái điểu khi thì bay ra lúc thì lộn cánh trở lại thật nhanh chóng để công tới liên tục.
Lúc bấy giờ, nàng hú lên một tiếng phóng mình lên khỏi cây cầu chừng một trượng, chém qua một nhát rồi lộn người đáp xuống thành cầu.
Tuy nàng chém một nhát độc đáo như thế mà con quái điểu lách vụt qua một cách lẹ làng, chứng tỏ lũ quái điểu này đã được tập luyện hết sức công phu.
Khi nàng vừa đáp xuống thành cầu thì cây cầu đầu đưa và phát ra mấy tiếng "kịt, kịt" thật đáng e ngại.
Còn con quái điểu ranh mãnh kia bị nàng chém hụt, nó bay vụt lên trên không và khi thấy nàng vừa đáp xuống thành cầu nó liền nhào xuống phối hợp cùng ba con kia đồng loạt tấn công bốn phía.
Nàng áo trắng cả giận liền sử dụng cây nhuyễn kiếm tạo nên một màn kiếm ảnh và kiếm phong xé gió làm cho bầy quái điểu không dám đến gần mà chỉ bay đi bay lại không làm thế nào tấn công nàng được.
Thế rồi chẳng bao lâu, người và quái điểu đã đấu với nhau hơn hai mươi hiệp rồi nhưng lũ quái điểu càng đánh càng hăng, thật đáng ghê sợ.
Nàng thầm nghĩ :
- Nếu ta cứ phản kích khi bị chúng tấn công như thế này thì không sao hạ chúng được. Mà khi chúng tấn công thì ba bốn mặt ào ạt tiến vào, làm nàng rối loạn ngay.
Vì vậy nàng chăm chú để ý đến từng cử chỉ của lũ quái điểu này thì nàng thấy trong lúc tấn công con quái điểu phía trước khi vừa phóng tới sát mục

tiêu thì lại vội bay đi để ba con khác áp tới liền.
Do đó nên lúc nàng chém con quái điểu phía trước chưa chắc đã trúng mà ba con kia đã ập tới tấn công một cách bất ngờ rất nguy hiểm.
Đây là thế một con nhử để ba con kia đánh thật là lợi hại vô cùng.
Nhận xét được yếu điểm của chúng nên nàng dè dặt hơn.
Nàng áo trắng chờ cho ba con kia áp sát mới quay nhanh người lại, vung nhuyễn kiếm đánh ra chiêu Tỏa liên hoa, một tuyệt chiêu mà nếu các cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm gặp phải cũng cúi đầu qui phục huống hồ lũ quái điểu này.
Một tiếng kêu thảm thiết từ một con chim cú phía trước bị chém đứt làm đôi rơi xuống.
Trong bốn con, có hai con trống và hai con mái, mà giờ đây đã chết đi hết một con mái nên lũ quái điểu còn lại đều kêu lên khèn khẹt tức giận vì chúng quá thương yêu nhau.
Nàng đã giết được một con nhưng nàng cảm thấy lũ quái điểu này còn khôn ngoan và khó giết chúng hơn cả cao thủ võ lâm nữa.
Lúc này ba con kia lại đến tấn công nữa.
Xét ra bản tính con người, hễ gặp lúc lâm nguy thì ai không rối loạn. Đối với người khác thì có lẽ phải lập tức băng qua cầu để vào phía trong, nhưng nàng nghĩ nếu vào được rồi nhưng lũ quái điểu này sẽ tìm cách tấn công lén nàng, chi bằng giết chúng trước khi vào để tránh một mối lo về sau.
Vì thế, nàng trở lại bình tĩnh hơn trước và hình như nàng đã nghĩ ra cách để trị chúng. Nàng đưa mắt chăm chăm nhìn ba con còn lại để dò xét hành động của chúng.
Lúc ấy bỗng từ đâu phát ra một tiếng "tít", ba con cú to lớn liền cất cánh bay bỗng lên trời. Nàng áo trắng ngạc nhiên không biết tại sao chúng đang tấn công tới nửa chừng bỗng bay trở lại lên trời.
Nàng lẩm bẩm :
- Ồ! Đúng rồi, nhất định có người chỉ huy. Hèn chi lúc nãy có tiếng còi!
Nàng áo trắng hít một hơi dài, vận chân khí ngước lên xem ba con quái điểu đang cất cánh bay đến đỉnh núi bên kia. Bỗng ba con lại hợp cánh với nhau bay bỗng lên trời. Sau khi nghe hai tiếng "tít, tít", chúng liền sà xuống ngay đỉnh đầu nàng áo trắng.
Lần này không giống như mấy lần trước. Ba con hợp lại thành một, vươn các móng chân co quắp lại lượn thẳng xuống.
Nàng áo trắng thấy hơi lạ, chẳng lẽ ba con cú này khờ khạo đến thế sao? Chúng hợp lại nếu bị một nhát kiếm quét qua thì chết mất cả ba còn gì? Hay chẳng lẽ kẻ chỉ huy lại có thể điên khùng như vậy? Chắc chắn có âm mưu gì đây.
Nhưng sự thật đã hiển nhiên trước mắt, rõ ràng ba con quái điểu đã đưa mạng đến rồi, chúng lao nhanh xuống đầu nàng.

Bảy thước...
Bốn thước...
Ba thước...
Nàng áo trắng vẫn bình tĩnh tay siết chặt nhuyễn kiếm, chuẩn bị chờ chúng xuống thấp hơn...
Giờ phút quyết liệt đã đến.
Phật...
Nàng áo trắng cả quyết nhát kiếm này sẽ kết liễu đời chúng theo con bạn bạc số lúc nãy.
Ngờ đâu ba con cú to lớn phóng nhanh xuống bỗng dừng lại một cách bất ngờ, nên lưỡi kiếm của nàng áo trắng chém qua còn cách móng chân chúng một tấc.
Đợi lưỡi kiếm chém qua rồi, thừa cơ hội này ba con quái điểu phóng ngay xuống, các móng chân sè ra chụp xuống đầu nàng trông tình thế rất nguy hiểm.
Nàng áo trắng chỉ còn cách cúi đầu lách qua và nhờ thân pháp tuyệt kỹ nàng mới tránh khỏi mấy chiếc vuốt nhọn kia trong gang tấc.
Ba con cú chụp không trúng mục tiêu liền bay lên kêu mấy tiếng "cú, cú", rồi tỏa ra mỗi con mỗi ngã hợp thành chữ "phẩm", rồi đầu cắm xuống, đuôi chổng lên trời chụp vào nàng áo trắng lần nữa.
Mỗi lần chụp như thế cũng đã dạy khôn cho nàng một ít, lúc bấy giờ nàng liền sử dụng đến tuyệt chiêu kiếm pháp Xạ Ảnh kiếm nhất quyết tiêu diệt những con quái điểu còn lại.
Hai mươi bốn chiêu Xạ Ảnh kiếm pháp của nàng rất có uy lực với loài chim mà nàng dày công nghiên cứu nay đem ra sử dụng thật là vừa ý.
Xạ Ảnh kiếm pháp là môn kiếm đã được tuyển chọn từ những tinh hoa trong các chiêu thức của nhiều môn phái mà cha nàng đã dành một đời thu góp để truyền lại cho nàng, nên khi phát huy tất có nhiều uy lực và hữu hiệu trong mọi trường hợp.
Ba con chim cú càng lúc càng dữ tợn, lần này chúng hạ xuống đỉnh núi bên kia rồi phóng mình vụt ngang qua như mũi tên bay thẳng tới mình nàng. Khi bay gần tới, nàng thấy một luồng kình phong công tới dữ dội, chẳng khác chưởng lực của các tay võ lâm cao thủ.
Nàng áo trắng khách ngờ loài cú này lại được tập luyện cao siêu đến thế.
Nàng chưa kịp hành động gì thì cả luồng kình phong kia đã ập gần tới ngực nàng rồi.
Nàng áo trắng phải nhảy lui lại năm bước và lách mình qua tránh né, lắc lư mấy cái rồi mới đứng vững.
Bỗng một con chim cú từ trên phóng xuống, trong khi rối loạn vì mới tránh né mà chưa kịp hoàn bộ nên nàng đành phải thối lui thêm năm bước nữa và

cũng lúc đó con quái điểu đã lại bay vút lên không trở lại.
Con chim cú kế tiếp lại tấn công như con trước. Lúc bấy giờ nàng áo trắng tức giận quá cũng công liên tiếp ba chiêu một lượt. Con chim cú kia lập tức bị vây khốn trong ba kiếm ảnh mịt mù. Hai con còn lại thấy vậy cũng liều mạng tấn công tới nhanh như chớp, cố tình cứu bạn thoát nguy.
Nàng áo trắng tay mặt đang vung nhuyễn kiếm chém nên tay trái liền vận song chưởng đánh ra.
Chưởng kiếm đều được dùng quá ác liệt làm cho ba con quái điểu bấn loạn kêu thất thanh.
Mỗi lần lũ chim cú kêu lên một tiếng là sức mạnh của chúng lại dường như tăng thêm. Cho hay bản lĩnh của loài cú to lớn này thật khác thường hơn loài người.
Trận ác chiến mỗi lúc một khốc liệt thêm hơn. Tuy hai mươi bốn chiêu Xạ Ảnh kiếm pháp thần kỳ hay tuyệt nhưng vì nàng chưa muốn phô diễn toàn bộ nên lũ chim quái điểu này còn cơ hội để tung hoành.
Bỗng nhiên tiếng "tít, tít" từ trên đỉnh núi phía bên kia lại phát ra, tức thì ba con chim cú đang quần thảo với nàng áo trắng toan vỗ cánh bay đi.
Nhưng nàng đâu chịu để cho lũ quái điểu kia đang lúc lâm nguy lại có thể tẩu thoát được? Nàng hú lên một tiếng, chánh khí toàn thân dồn lên cánh tay mặt, nhuyễn kiếm vung ra một chiêu Thiên Vân Luân Vũ phóng về phía những con cú kia.
Chỉ thấy hào quang chớp lên, tức thì một bóng chim to lớn gãy cánh lộn nhào, vun vút rơi thẳng xuống hố. Còn hai con kia thoát trở ra tung cánh bay về phía tiếng còi lệnh phát ra.
Hành động này của chúng không phải vì sợ nhuyễn kiếm mà bởi tuân lệnh tiếng còi bên kia đỉnh núi kêu gọi.
Nàng áo trắng còn đang ngơ ngác thì hai con cú sống sót đã bay trở lại trên đầu nàng. Một con vút lên cao rồi cắm xuống ngay trên đỉnh đầu nàng, con thứ hai lại bay sà xuống dưới lòng vực rồi vút trở lên để hợp sức tấn công cùng con ở trên cao. Con cú trên không trung kêu lớn lên một tiếng rồi vươn móng nhọn hoắc ở hai bàn chân ra chụp xuống lưng nàng rất mau lẹ. Trong khi đó thì con từ phía dưới lòng vực cũng vừa bấu chân nhắm ngay mặt nàng, đồng thời hai cánh vỗ mạnh, cuồng phong tuôn ra cố tình đẩy nàng rơi đúng vào móng chân con cú tấn công từ trên không trung.
Trước sau đều gặp phải sự tấn công hết sức nguy hiểm của hai quái điểu. Nàng không chút chậm trễ ngã mình nằm sát trên cây cầu khỉ, nhuyễn kiếm tức thời tung ra thức Mạc Hoa Tảo Địa, nhắm vào con cú tấn công trước mặt, đồng thời cũng tránh né được móng vuốt của con chúng tấn công vào sau lưng.
Thế kiếm này nàng sử dụng quá bất ngờ và tuyệt diệu nên con cú tấn công

vào mặt nàng không kịp tránh né, chỉ nghe mỗi tiếng kêu thảm khốc cùng với thân xác tan nát rơi lả tả xuống hố sâu muôn trượng. Thế là nàng đã tiêu diệt thêm một con ác điểu nữa.
Bốn con chim cú khổng lồ giờ đây chỉ vỏn vẹn còn một đang bay như điên cuồng trên không trung. Vừa bay nó vừa ré lên mấy tiếng kêu não nùng như rất đau lòng, như khóc thương cho đồng bọn xấu số, như thống thiết, thương tâm, như mang cả một nỗi uất hận lên tận chín tầng mây xanh.
Tiếng kêu vừa dứt thì nó đập mạnh hai cánh lấy trớn lao vào nàng áo trắng một lần nữa.
Nó xông vào tấn công nàng thật dữ dội bất kể đến hiểm nguy cũng như tiếng còi hiệu đang réo gọi. Nó la lên mấy tiếng và nhanh như chớp, đâm sầm thẳng vào nàng áo trắng. Nhưng khi đôi chân nó sắp chụp dính vào nàng thì cũng là lúc nhuyễn kiếm đã kết liễu đời nó. Thân xác con chim cú cuối cùng cũng rơi theo bạn nó vào lòng vực thẳm làm mồi cho mãng xà, ác thú đang chờ chực.
Sau khi diệt xong lũ quái điểu, nàng áo trắng hú lên một tiếng và thân hình nàng thoăn thoắt vút qua phía bên kia sườn núi mà lúc này không còn thấy một bóng người nào của Huyết Hoa động.
Nàng cứ chạy theo cốc đạo thì đến một ngã ba và trên vách tường có khắc ba chữ "Huyết Hoa động" màu đỏ trên bảng đá treo giăng ngang.
Nàng chỉ "hừ" lên một tiếng rồi chạy thẳng vào trong. Đi thêm một đoạn, nàng đã thấy có những xác chết của môn hạ Huyết Hoa động rải rác khắp nơi.
Nàng nhủ thầm :
- Như thế này, chắc hẳn có người đột nhập vào đây trước ta một bước.
Vừa nghĩ nàng vừa phóng mình vào trong.
Nàng lắng tai nghe ngóng thì hình như qua khúc quanh là có tiếng la hét, binh khí chạm nhau của một trường huyết chiến khốc liệt.
Vì vậy nàng lại lao người đi và thấy xác chết của bọn Huyết Hoa động vẫn thỉnh thoảng nằm dọc cốc đạo.
Qua được một đoạn nữa là nàng thấy ngay mấy dãy nhà đá nhấp nhô.
Nàng nhủ thầm :
- Đây chính là cơ sở của Huyết Hoa động rồi.
Bỗng phía tả có tiếng người đang cãi nhau nên nàng phóng mình về phía đó thì thấy một chàng thanh niên tuấn thiếu, mặt đầy sát khí và một bên có một lão bà tóc trắng phủ dài.
Nàng thẫn thờ bước ra thì chàng thiếu niên nọ không ai khác hơn là Đông Bích. Chàng thiếu niên thấy nàng áo trắng liền bước đến miệng kêu vui mừng :
- Chiêu muội.

Nàng áo trắng đó không ai khác hơn là Chiêu Hạ, nàng bật lên lời âu yếm gọi :
- Đông ca!
Thế là hai người quên nỗi giận hờn mà cùng hàn huyên cho quên đi nỗi mong nhớ và bất chấp cả địch quân đang theo dõi.
Chiêu Hạ cất tiếng hỏi :
- Đông ca, có phải mấy xác chết ngoài kia là tác phẩm của Đông ca không?
Chàng gật đầu :
- Đúng đấy, mà tại sao Chiêu muội vào đây và bằng lối nào?
Nàng kể cho chàng nghe là do sự vô tình đụng độ với môn hạ Huyết Hoa động và tìm ra đường vào động cốc cũng như đã ác chiến với lũ quái điểu hung ác nơi cầu giây rồi nàng mới tiếp :
- Sao Đông ca biết địa điểm này mà xâm nhập.
Chàng cười :
- Cũng do sự may mắn và nhờ lão tiền bối kia chỉ dẫn.
- Ai vậy Đông ca?
- Bạch Cốt lão thái bà.
- Ai cũng may mắn.
Rồi chàng đưa nàng đến giới thiệu với bà ta.
Bạch Cốt lão thái bà sau khi chào hỏi liền nói :
- Lũ chim cú to lớn đó vô cùng nguy hiểm mà cô nương hạ được chúng thật là phi thường.
Đông Bích lại nói :
- Từ nãy giờ chúng ta mải nói chuyện mà chưa thấy động tịnh nào của bọn Huyết Hoa động cả?
Nàng Chiêu Hạ tiếp :
- Vậy chúng ta cứ vào đi.
Bạch Cốt lão thái bà gật đầu :
- Phải lắm, ta phải tìm chúng chứ nếu không chúng trốn hết là phí công lao đấy.
Thế là cả ba cùng dùng thần ảnh vun vút đi vào trong sâu nữa...

Hồi 27
Huyết Hoa động

Một sự yên lặng nghiêm trang nơi vùng cốc đạo trước mấy dãy nhà đá còn lại ở xa phía trong.
Cả ba người vừa qua khỏi một khúc quanh nữa thì cốc đạo mở lớn thành một vùng bằng phẳng cỏ xanh san sát. Hai bên toàn là cây cối um tùm, rậm rạp.
Trước cảnh trí này, cả ba đứng lại để quan sát. Bỗng nhiên, có một tiếng cười rùng rợn phát ra, và tiếp theo một giọng nói lạnh như băng :
- Bạch Cốt lão thái bà! Ngươi dẫn lối cho tên tiểu tử ngông cuồng Bạch y thư sinh đến đây à?
Giật mình, cả ba không ngờ có người nơi đây từ lúc nào?
Tiếng nói vừa dứt, thì từ mé cây cối um tùm, một người mặc y phục màu xám, gương mặt đanh ác, nham hiểm hiện ra chận lối vào và đang quắc mắt nhìn ba người.
Bạch Cốt lão thái bà cất tiếng cười ha hả :
- Dương Quân, đến ngày nay thì ta không còn lầm bọn ngươi nữa đâu.
Cất tiếng cười đắc thắng, ngạo mạng, người áo xám trầm giọng :
- Lão bà đã biết thì cũng đã mười hai năm rồi đấy nhỉ. Thật ra Động chủ của ta cũng có lời cảm ơn ngươi đã giữ cửa động phía Nam đó một cách hữu hiệu.
Bạch Cốt lão thái bà hằn học :
- Ta sẽ xé xác lão chủ của ngươi, nhưng ta muốn hỏi...
Người mặc áo xám chận lời :
- Ngươi cứ việc nói ta nghe thử.
- Ngươi là gì của lão chủ ngươi?
Với một giọng cười nham hiểm, lão ta đáp :
- Là Phó động chủ Huyết Hoa động, ngươi nghe rõ chưa?
Đông Bích liền chen lời hỏi :
- Ngươi là Phó động chủ?
- Đúng vậy, Phó động chủ Huyết Hoa động Thiết Cước Dương Quân là ta!
Đông Bích nheo mắt nhìn lão chằm chặp :
- Vậy lão Động chủ ngươi ở đâu?
- Chưa phải là lúc để nói với ngươi!
- Tại sao?
- Ngươi phải đưa những miếng ngọc bích cho ta trước đã.
- Ngươi thừa lệnh của lão ấy?

- Đúng.
- Vậy ngươi phải chết.
Vừa lúc đó, có hai người sà vào trận địa.
Đông Bích đang sửa soạn tung chưởng tấn công lão này thì dừng tay nhìn về hai người mới đến.
Chiêu Hạ bước tới nói :
- Lão hữu sứ, sao ngươi không chạy trốn nữa đi?
Lão hữu sứ giọng âm trầm :
- Đừng vội múa mép, ta cho chết bây giờ.
Vừa nói xong, lão hữu sứ tung chiêu đánh vào Chiêu Hạ.
Trong lúc đó Bạch Cốt lão thái bà hằn học :
- Lão tả sứ nữa, không phải ngươi đỡ không nổi một chiêu của thằng bé đã bỏ trốn rồi à?
- Đừng phách lối! Ta sẽ giết bà trước, rồi sẽ thanh toán tiểu tử ngông cuồng kia sau.
- Đừng nói xàm! Hãy đỡ đây!
Thế là hai cặp sà vào nhau tử chiến.
Đông Bích thấy thế cũng bước đến trước mặt Phó động chủ Dương Quân lạnh lùng hỏi :
- Ngươi còn muốn nói gì nữa không?
- Có vài lời muốn hỏi, mong ngươi thành thật mà đáp.
- Cứ hỏi!
- Ngươi có liên quan gì với Thánh Kiếm Nam Chính Hùng?
Nghe hỏi vậy, Đông Bích chợt bàng hoàng, vì lần đầu tiên chàng mới nghe có người hỏi chàng về thân phụ chàng. Cho nên Đông Bích qua một phút suy tư liền nói :
- Ngươi hỏi để làm gì?
- Vì những miếng ngọc mà ngươi có trong người.
Đông Bích "hừ" một tiếng nói :
- Điều đó ta thiết tưởng ngươi không cần phải biết nhiều.
- Nếu vậy thì ngươi sẽ hối hận!
- Ta xưa nay chưa biết hối hận là gì cả.
- Hừ, Bạch y thư sinh, ngươi phách quá. Nhưng ta mong ngươi tốt nhất phải nói thật là hơn!
- Ngươi hỏi thế có ý gì?
- Dĩ nhiên có điều cần.
- Có thể cho ta biết rõ ý đó không?
- Không thể được!
- Nếu ngươi trả lời thành thật thì ta sẽ nói rõ việc này.
- Ngươi có liên quan với Bích Lạc Tiên Cơ không?

- Có thì sao, mà không thì sao?
- Điều đó quyết định vận mệnh của ngươi.
Chàng "hừ" một tiếng rồi lạnh lùng đáp :
- Không ai có thể quyết định vận mệnh của ta cả!
- Hãy tạm thời đừng nói đến chuyện đó. Giờ đây ngươi hãy trao cho ta tất cả những miếng ngọc mà ngươi có.
Đông Bích ngước mặt cười sang sảng nói :
- Thật ngươi quá vọng tưởng!
- Ngươi bảo ta ư?
- Chứ ai!
- Bạch y thư sinh, ngươi đừng hối hận!
- Hừ! Ta đã nói là bình sinh không có gì gọi là hối hận cả.
- Ngươi sẽ thấy ngay.
- Ta chờ đợi.
- Hừ! Bạch y thư sinh ngươi mang những miếng ngọc ấy ở trong mình là ngươi tự tìm lấy cái chết.
Lòng tức giận, chàng hét lớn :
- Dương Quân! Ngươi lo cho thân ngươi còn chưa xong, mà còn phách lối ư?
- À, như thế là ngươi không hiểu được mục đích của ta?
- Ta không cần nghe.
- Ngươi sẽ thấy cần.
- Thế nghĩa là gì?
- Trước khi chưa đáp lại những lời ta hỏi, thì mục đích chưa có thể quyết định được.
Chàng cười ngạo nói :
- Ta từ chối không đáp thì sao?
Đột nhiên lão Phó động chủ Thiết Cước Dương Quân hết lên một tiếng hỏi :
- Bạch y thư sinh, có phải những miếng ngọc ngươi đã cất trong mình không?
- Từ bao lâu nay, có rất nhiều kẻ muốn cướp lấy mấy miếng ngọc bích nên đã có nhiều tay cao thủ lập mưu để chiếm đoạt, nhưng rất tiếc đều bị ngã gục bởi những ý đồ đó.
Nghĩ đến đấy, mặt chàng in lửa giận liền lớn tiếng nói :
- Ngươi không có quyền biết.
- Nhưng ta muốn biết!
- Nếu vậy ngươi cứ thử ra tay đi! Hay đợi ta đưa hồn ngươi về chầu Diêm chúa?
Chàng vừa nói dứt, thì tên Phó động chủ Huyết Hoa động đã nhảy xẹt tới chụp vào ngực chàng.

Thế chụp đó nhanh như một chớp điện và ác độc không thể tưởng. Đông Bích liền sử dụng Cửu thức bộ hình lách mình tránh khỏi, nếu chậm một giây là đã bị lão ta chụp trúng rồi.
Chàng vừa lách mình tránh khỏi thì đối phương đã chụp liên tiếp tới nữa, đồng thời cước bộ của lão nhắm Đông Bích để phóng tới, chàng cũng phải lách mình tránh liền mấy chục thế mà chưa chịu phản kích.
Thấy thế, tên Phó động chủ Huyết Hoa động những tưởng đã chiếm được thượng phong nên đột nhiên lão ngưng tay và trầm giọng nói :
- Bạch y thư sinh, tốt hơn là ngươi nên đưa ngọc bích ra ngay.
Hừ một tiếng, Đông Bích gằn giọng :
- Không dễ dàng như ngươi muốn!
- Bạch y thư sinh, ngươi hãy đưa ra lập tức, vì nhiệm vụ chính của ta hiện nay là tìm lấy cho được số ngọc bích hình bát giác mà ngươi đang giữ.
- Ngươi tuân lệnh của Động chủ Huyết Hoa động?
- Đúng vậy!
- Nếu ngươi đủ tài năng thì lấy thử ta coi.
Lão Phó động chủ hét lên :
- Thì ngươi phải mất mạng.
- Hãy thử đi, đừng lắm lời vô ích.
- Bạch y thư sinh, ngươi muốn ta giết ngươi sao?
Câu nói này đầy sát khí và ngạo nghễ khiến Đông Bích không chịu nổi. Máu sôi lên sùng sục.
Chàng nghiến răng quát lớn :
- Dương Quân, ta muốn xem tài nghệ của ngươi được bao nhiêu mà dám lộng ngôn như vậy?
- Đã gặp bổn Phó động chủ thì ngươi đừng mong sống sót như ngươi đã tung hoành các nơi khác.
Lạnh lùng "hừ" một tiếng, Đông Bích nói :
- Ngươi hãy đem hết tài nghệ ra để rồi chết khỏi hối hận.
- Ta chỉ sợ ngươi hối hận.
- Câm đi! Ta cho ngươi tấn công trước đấy, chứ để rồi ngươi bảo ta hẹp hòi.
Phó động chủ Huyết Hoa động Dương Quân liền đưa chiếc đoản đao ra trước mặt. Tia sáng lóa ra khiến người phải run sợ. Chính đoản đao này đã cùng với thiết cước của lão gây uy danh cho lão.
Lão ta trầm giọng hỏi :
- Bạch y thư sinh, ngươi không hối hận?
- Ta có gì phải hối hận, ngươi nên động thủ đi, chứ nếu để ta tức giận thì trong khoảnh khắc ngươi sẽ chết ngay.
- Chết? Ta hay mi phải chết?
- Đừng nói nhiều! Ta cho ngươi ra tay trước đó.

Sát khí bao phủ cả không gian, trận đấu quyết liệt này không biết sẽ phải đi đến một hậu quả nào.
Lão Phó động chủ Huyết Hoa động nạt lớn :
- Phách quá!
Dứt lời, mũi đoản đao nhọn hoắc trên tay lão ta nhanh như chớp đã đâm tới ngực Đông Bích.
Lách mình qua bên, chàng đã tránh khỏi lưỡi đoản đao liền sử dụng Cửu thức bộ hình lách mình tránh luôn hai ngọn cước liên hoàn thật ác liệt của lão ta.
Đã tung ra mấy đòn đều hụt cả nên Dương Quân tức giận vô cùng. Lão ta liền thủ bộ và tung ngón đoản đao theo thế Mãng Xà Xuất Động phóng vào yết hầu của Đông Bích.
Chàng lại một lần nữa sử dụng Cửu thức bộ hình tràn ngang và nhanh như chớp, rút cây quạt phất ngang một cái, một tia sáng rợn người quét vào tay cầm đoản đao của đối phương.
"Keng" một tiếng, chiếc quạt chạm vào đoản đao, liền bắn ra những tia lửa như chớp xẹt.
Lão Phó động chủ gầm gừ :
- Hừ! Nghe nói chiếc quạt của ngươi ma quái lắm.
- Rồi ngươi sẽ nếm mùi ngay mà!
Lão ta liền trở bộ tung liền ba ngọn cước khủng khiếp khiến Đông Bích phải lui liền năm bước để tránh né. Đồng thời, lão Phó động chủ cũng đã sử dụng tuyệt chiêu của đoản đao vun vút xé gió nhằm vào các yếu huyệt Đông Bích công tới.
Lại một lần nữa quạt và đoản đao chạm nhau gây thành một loạt tiếng leng keng thật chát chúa khô khan.
Cứ như thế, đôi bên quần nhau như hai chiếc bóng chập chờn.
Bỗng Thiết Cước Dương Quân hét lên một tiếng, liền vung song chưởng tới, kèm theo một tiềm lực phóng đoản đao ra. Luồng chưởng phong cuồn cuộn ép tới, sức mạnh có thể bài sơn đảo hải và ngọn đoản đao cũng bay xẹt theo luồng chưởng phong, vút vào người Đông Bích.
Trước thế công quá mạnh mẽ của đối phương, Đông Bích vẫn bình tĩnh bước xéo một bước, chiếc quạt với một tuyệt chiêu thần tốc vút tới chém vào người Dương Quân. Chỉ nghe "xẹt" một tiếng kèm theo một tiếng rên thì lưng của lão Phó động chủ đã bị rạch một đường dài hơn nửa thước, máu nhuộm đỏ cả thân người.
Đôi mắt đỏ ngầu đầy vẻ giận dữ, uất hận, lão ta quắc mắt nhìn Đông Bích thì chàng đã lạnh lùng nói :
- Ngươi khá lắm đấy, nếu không đã chết bởi chiêu thức ấy rồi.
Theo tiếng nói của chàng, lão Phó động chủ liền vận toàn lực, công tới ba

chưởng với chưởng phong mạnh như phong ba, bão tố nhắm Đông Bích bủa tới.
Đông Bích cũng không chậm trễ, liền đưa chưởng ra đỡ.
Bùng! Bùng!
Hai tiếng nổ như long trời lở núi, kèm theo một tiếng "hự" đau đớn, Thiết Cước Dương Quân Phó động chủ Huyết Hoa động chệnh choạng lui lại sáu bước, máu đỏ trên khóe miệng chảy dài xuống đất.
Không muốn kéo dài thêm trận đấu nên chàng liền công tiếp tới tấp. Lão Dương Quân giật mình, hắn lui thêm mấy bước nữa, lách mình qua tránh né thế công rồi mới dùng đơn chưởng trả lại.
Nhờ sự khôn khéo và kinh nghiệm trận mạc nên lão ta đã thoát được hiểm nghèo để tiếp tục trận đấu.
Đôi bên lúc này lại diễn ra những chiêu thức tuyệt kỹ, nếu bên nào sơ hở là toi mạng ngay.
Chỉ trong chợp mắt trận đấu đã diễn ra mười mấy chiêu nữa mà vẫn chưa phân thắng bại.
Tuy Dương Quân Phó động chủ đã bị trọng thương, máu tuôn xối xả, nhưng lão vẫn còn đầy sát khí và sử dụng toàn những tuyệt chiêu mà cả đời chưa bao giờ dùng đến, nay đem ra đấu với Đông Bích.
Mấy tiếng "soạt, soạt" nổi lên, lão Phó động chủ bước lê dưới đất như những lối nhất định và trong loáng mắt, lão đã sử dụng đoản đao theo thế Loạn Cung Xạ Hổ đâm vút vào Khí Hải huyệt của Đông Bích đồng thời hữu cước của lão đá vút vào hạ huyệt của chàng theo thức Chuyển Thân Đẳng Cước.
Sự phối hợp giữa đao và cước của lão ta rất linh hoạt. Đây cũng là một chiêu sát thủ cuối cùng, lão cố tung ra hầu để chiếm lại thượng phong. Nhưng Đông Bích thấy vậy liền sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên vút người lên, đồng thời chàng xoay người trên không trung, đáp xuống phía sau lưng lão.
Cùng lúc ấy, lão Phó động chủ Huyết Hoa động cũng thật mau lẹ, sau khi hụt đòn liền xoay nửa vòng để đối phó với Đông Bích. Song không còn kịp nữa, phiến quạt xòe ra lấp lánh xé gió vút qua thân lão.
Một tiếng kêu đau đớn, Phó động chủ Huyết Hoa động Thiết Cước Dương Quân đã bị bắn ra năm thước nằm trên mặt đất, ruột đổ, máu chảy tràn lan với một cánh tay lìa khỏi thân xác.
Lão đã bị chết nhưng đôi mắt lão vẫn mở trừng trừng như ngạc nhiên lẫn uất hận.
Sau khi chàng thanh toán lão Phó động chủ liền quay sang phía Chiêu Hạ cũng như Bạch Cốt lão thái bà thì cũng vừa thấy hai đối thủ đồng thời tung ra một chưởng và thừa cơ hội đó dùng thân ảnh chạy thẳng vào dãy nhà đá chính giữa.
Bạch Cốt lão thái bà hét :

- Chúng bay chạy đâu khỏi.
Vừa nói lão thái bà cùng Chiêu Hạ dợm người đuổi theo thì Đông Bích thấy thế liền lớn tiếng gọi :
- Chiêu muội...
Chiêu Hạ quay lại nhìn chàng nói :
- Để tiểu muội cùng lão thái bà rượt theo thanh toán hai lão quỉ này, Đông ca hãy lục soát gian nhà đá bên hữu vì lúc nãy tiểu muội đã thấy nhiều tay cao thủ trốn vào đó.
Đông Bích còn đang lưỡng lự thì Chiêu Hạ đã nói :
- Đông ca hãy nghe lời tiểu muội đi.
- Nhưng tiểu muội vào đó sẽ rất nguy hiểm.
- Không sao đâu, để tiểu muội giúp lão thái bà mới chắc thắng.
- Hay để Đông ca cùng đi với.
- Không được, dãy nhà đá phía hữu mới là chính yếu.
Đông Bích chưa biết phải hành động như thế nào thì Chiêu Hạ đã nói lớn :
- Cứ như thế mà hành động.
Nàng nói xong nheo mắt mỉm cười với Đông Bích rồi sử dụng Xạ Ảnh quang loang loáng lao đi.
Đông Bích thấy thế đứng nhìn theo, rồi đành quay về hướng gian nhà đá phía bên phải tiến tới.
Lúc này ánh trăng đã sáng tỏ, nên mọi vật đều trông thấy thật rõ ràng.
Chàng băng mình về hướng nhà đá.
Khi chàng đến gần thì thấy dãy nhà này được sơn một màu đỏ hồng, trông rất ghê rợn.
Cảnh vật thật im lìm giữa đêm khuya trong khi lúc nãy vừa đã trải qua một cuộc huyết chiến thì thật là ngạc nhiên vô cùng. Hay là nơi đây đang sắp đặt một âm mưu sâu độc. Khung cảnh gây nên một sự khiếp đảm khi bên trong gian nhà hoàn toàn im lặng.
Chàng tiến tới để dễ bề quan sát thì thấy dãy nhà này còn có một bức tường cũng màu đỏ ngăn chặn.
Chàng thầm nghĩ :
- Sao cảnh vật quá im lìm mà Chiêu muội lại cứ khẳng định nơi đây là quan trọng?
Chàng lại lắng tai nghe ngóng, thì không có một tiếng động nhẹ nào, chàng vận công vút mình lên bờ tường. Sau khi quan sát bốn phía không thấy một bóng dáng khả nghi nào, duy nhất chỉ có dãy nhà màu đỏ thẫm đượm vẻ huyền bí, hãi hùng khiến tâm trí chàng trở nên xôn xao, rạo rực.
Chàng lại nhướng mắt quan sát lần nữa, ước lượng từ chân vách tường đến dãy nhà màu đỏ chừng mười trượng nên muốn nhìn xem rõ ràng chàng phải leo lên ngọn cây cao ngoài bờ tường mới có thể quan sát khắp nơi một cách

tường tận. Chàng liền nhún mình nhảy sang cây đại thọ đưa mắt quan sát một lần nữa, có một sự yên lặng, bao trùm khu nhà màu đỏ. Chàng nhún mình rời cây đại thọ để tiến vào gian nhà lạ lùng đó.
Chàng tiếp tục đi đến bỗng nghe một tiếng "khì" nổi lên phía sau lưng, Đông Bích giật mình quay phắt lại thì thấy sau lưng chàng đã có một người mặt mũi xấu xí. Xú quái nhân khoanh tay đứng yên lặng, đôi mắt giương hai đạo kỳ quang lạnh buốt rọi thẳng vào mặt Đông Bích, những tia nhìn như khủng bố rợn người.
Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến chàng suýt nữa kêu lên một tiếng kinh hãi.
Đông Bích định thần hỏi :
- Các hạ là ai?
Xú quái nhân cười hềnh hệch đáp :
- Ha! Ha! Ha! Ta là quỉ sứ Diêm vương, để đưa hồn tiểu tử xuống Diêm vương.
Đông Bích hét lên mãnh liệt :
- Quái nhân, ta sẽ cho ngươi chết.
- Hừ! Ngươi hãy coi đây.
Vừa nói dứt, thì xú quái nhân búng giò nhảy vút tới trước tay hữu vương ra. Ngũ chỉ nhằm chụp vào mặt Đông Bích, thân thủ nhanh như chớp giật.
Đông Bích trông thấy quát to :
- Thật ngươi muốn chết.
Vừa nói dứt, Đông Bích liền phóng mình tới trước đẩy ra một chưởng nghênh địch.
Bình!
Một tiếng nổ như sấm sét, xú quái nhân bị áp khí dội ngược ra sau ba bước. Nhưng lão liền xuất thủ nhanh như điện, chiêu chưởng thứ nhì li bay xấn tới như tên chớp ngang.
Chưởng phong ào ạt.
Đông Bích không chậm trễ liền vận khí đẩy ra một chiêu trong Âm Dương Thiên Toàn chưởng.
Bình!
Một tiếng nổ long trời. Xú quái nhân không cầm vững chiêu số bị áp khí đẩy văng ra xa một trượng. Thật lạ lùng, tuy lão ta bị bắn xa, nhưng lão vẫn qui tụ được chân khí rồi nhẹ nhàng lao vào vòng chiến tung song chưởng tới tấp.
Vì Đông Bích chỉ đánh chưởng ra với năm thành công lực song vẫn đẩy lui xú nhân, nhưng không sát hại được lão làm chàng lấy làm ngạc nhiên, không ngờ xú quái nhân có một thân pháp kỳ dị.
Chàng thấy cần thanh toán tên xú quái nhân này ngay để có thời giờ lục soát dãy nhà màu đỏ để tìm ra những bí hiểm tiềm tàng, nên vội rút cây quạt ra cầm chặt nơi tay.

Vừa lúc đó xú quái nhân bước tới rồi đột nhiên sà người xuống theo thế Quái Điểu Thâu Vân rồi đột nhiên song chưởng đẩy ra với chiêu Bá Vương Kính Tửu với mười ngón tay như mười cây sắt đâm vào mặt và chánh tâm của chàng nhanh như ánh chớp.
Đông Bích liền trầm người xuống theo thế Độc Long Nhập Hải, bước chếch sang mé tả nữa bước sang thế Điêu Tử Phiêu Thăng và chiếc quạt vút ra loang loáng như ánh chớp.
Một tiếng la hãi hùng vang lên, xú quái nhân ruột đổ, máu chảy lênh láng nằm yên bất động, cả hai cánh tay đứt lìa văng xa hơn một trượng.
Đông Bích nhíu mày nhìn xác thân xú quái nhân một lần nữa rồi cất rồi cất mình về hướng gian nhà màu đỏ.
Đông Bích đi trong khoảnh khắc sau đã đến kế dãy nhà màu đỏ cách độ ba bốn trượng. Chàng bỗng dưng đứng dừng lại đưa mắt quan sát tứ phía, thì thấy dãy nhà màu đỏ này tọa lạc trên một khoảng đất thật rộng, được xây bằng đá thật kiên cố.
Chàng còn nhìn thấy dãy nhà này được chia làm hai bên để một lối đi nhỏ độ hai thước ở giữa.
Chàng mon men đi dọc theo bờ tường đá. Một cảnh tượng bày ra trước mắt khiến chàng suýt rú lên một tiếng hãi hùng.
Nguyên dãy nhà màu đỏ này không phải là gia cư hay trang viện mà là một nơi giam giữ tội nhân, một gian lao thất.
Đông Bích cố nén ngạc nhiên quan sát, giữa dãy nhà màu đỏ được chia ra hau dãy phòng, mỗi dãy phòng chừng mười chín hai mươi phòng nhỏ, trong mỗi phòng đều có nhốt một người.
Chàng bàng hoàng chép miệng lẩm bẩm :
- Đây là đề lao... là nhà ngục!
Mỗi gian đều là một phòng nhỏ bằng đá vuông vức rộng chừng hai thước chắc có lẽ đang giam giữ tội phạm trong đó.
Chàng nhìn vào lỗ vuông của mỗi phòng thì bỗng thất sắc kinh ngạc tột cùng vì trong phòng trống và có phòng chỉ còn lại xác chết... và xác chết mà thôi.
Chàng lại tiếp tục quan sát qua dãy đối diện thì thấy gian này có nhiều phòng trống và có phòng chỉ còn bộ xương trắng.
Bước chân nặng nề, chàng bước qua từng gian phòng mà lòng căm giận.
Cứ mỗi lần nhìn vào lỗ vuông nhỏ của từng gian phòng là lòng sôi lên uất hận, muốn phá tan sào huyệt của bọn ma đầu, âm mưu giết hại khuấy động võ lâm.
Chàng không muốn nhìn cảnh tang thương đau đớn này nhưng sự tò mò thúc dục chàng không bỏ sót một gian phòng giam nào cả.
Bỗng chàng sửng sốt kêu lên :
- Trời! Tô Tiểu Bình.

Chàng đẩy cánh cửa đá nhưng tuyệt nhiên nó không hề nhúc nhích. Chàng nhìn qua ô vuông trên tường đá gọi lớn :
- Tô Tiểu Bình cô nương! Tô Tiểu Bình.
Người con gái đang bị nhốt trong ngục đá chính là nàng Tô Tiểu Bình, đang lả người mệt nhọc, bỗng nghe tiếng gọi tên mình, nên nàng cố gắng mở mắt ra nhìn vào ô vuông hỏi :
- Ai? Ai đó?
Đông Bích nói mau :
- Tôi đây, tôi là Đông Bích đây!
Tô Tiểu Bình vùng đứng nhanh lên, nhưng lảo đảo. Nàng vịn vào thành đá đến ô vuông thì thấy Đông Bích, nàng mừng rỡ tuôn nước mắt :
- Trời ơi! Đông ca, không ngờ phút giây này còn được gặp Đông ca.
Nghe nàng nói, Đông Bích chợt nhớ đến giây phút bắt buộc phải ái ân với nàng để cứu mạng vì nàng bị uống nhằm xuân dược nên chàng thấy ngại ngùng, ray rức, giọng cảm động run run :
- Tô muội! Ca ca đến cứu muội muội đây.
Nàng nhìn vào cửa đá lắc đầu :
- Cửa đá này không phá được đâu Đông ca?
Đông Bích liếc nhìn tấm cửa tin tưởng :
- Được mà! Đông ca có cách phá nó.
- Làm sao phá được.
- Nhưng tiểu muội phải cố gắng mới được.
- Bất cứ làm gì nếu Đông ca...
Nghe nàng trả lời mà lòng chàng se thắc lại, chàng dặn dò :
- Này muội à! Bây giờ trong người có yếu lắm không?
Nàng gật đầu :
- Có.
- Tại sao vậy?
- Vì hình như tiểu muội trúng thuốc độc và mới được giải khai nhưng vì không được ăn uống gì cả nên còn yếu trong người lắm.
Đông Bích thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc màu Hồng đưa cho Tô Tiểu Bình :
- Này, tiểu muội uống viên thuốc này đi rồi mới hành động được.
- Tại sao vậy?
- Thì tiểu muội cứ uống đi đã.
Tô Tiểu Bình như cái máy, cầm viên thuốc thì nghe mùi thơm phưng phức nhẹ nhàng dễ chịu.
Nàng hỏi :
- Thuốc này chắc quý lắm phải không Đông ca?
- Vâng, đây là bổ nguyên đơn có thể giúp tiểu muội chóng hoàn phục sức

lực.
Nàng cầm viên thuốc định bỏ vào miệng chợt ngừng lại hỏi :
- Đông ca còn thuốc này không?
- Chi vậy?
- Vì tiểu muội muốn để dành viên này cho phụ thân của tiểu muội.
Nghe nàng nói thế, chàng ngạc nhiên hỏi :
- Ủa, phụ thân của tiểu muội ở đâu mà cần thuốc này?
Nàng buồn rầu kể lể :
- Chắc là bị giam trong gian cuối của dãy này.
- Lão bá cũng bị bắt giam sao?
- Đúng vậy!
Đông Bích nghe vậy nói mau :
- Thuốc còn đây, tiểu muội uống mau đi để Đông ca đưa tiểu muội ra và đi cứu lão bá.
Tô Tiểu Bình liền cho viên thuốc vào miệng nuốt nhanh.
Trong khi đợi cho thuốc đủ thời gian để thấm, chàng hỏi :
- Tiểu muội có biết ai bắt tiểu muội không?
Nàng chớp chớp đôi mắt buồn bả nói :
- Khi bị bắt thì tiểu muội không biết, song lúc bị giam nơi đây và khi tỉnh lại thì được biết là bị Huyết Hoa động bắt cóc vào đây.
Trong thâm tâm Đông Bích muốn hỏi xem Huyết Hoa động chữa bệnh cho nàng bằng thuốc gì, nhưng ngại ngùng không dám đề cập đến thì Tô Tiểu Bình đã nói :
- Hình như tiểu muội bị uống nhằm xuân dược. Khi bị bọn Sa Mạc Vương bắt cóc và tên ma đầu này muốn hại đời tiểu muội nên ép tiểu muội uống thuốc ấy và tiểu muội bị mê man cho đến khi về gian ngục này, nhưng...
Nàng nói đến đây rồi im lặng...
Đông Bích cảm thấy mặt chàng như lửa nóng, nếu ban ngày thấy rõ ràng ắt hẳn sẽ thấy má chàng đỏ ửng vì câu nói của nàng Tô Tiểu Bình.
Nhưng Tô Tiểu Bình lại nói tiếp :
- Chuyện ấy sẽ kể lại với Đông ca sau, bây giờ tiểu muội đã thấy khỏe hẳn rồi, công lực đã trở lại.
Đông Bích liền nói :
- Bây giờ tiểu muội đứng nép sát ô vuông này, tránh khoảng trống trước cửa ngục và vận chân khí hộ thân để chống đỡ bởi sức ép của chưởng phong đấy nhé!
Nàng gật đầu :
- Được rồi! Đông ca cứ ra tay đi.
Đợi nàng vào vị trí đã định thì chàng mới bước tới trước cánh cửa đá rồi lấy hơi vận khí Đan điền rồi bật nhanh song chưởng đẩy mạnh với mười thành

công lực qua chiêu Âm Dương Thiên Toàn chưởng, là chiêu thế thứ ba cũng là chiêu thế tuyệt diệu nhất của pho chưởng vô địch thế gian này.
Với công lực triền miên vô cùng của chàng nên sau một tiếng nổ ầm kinh trời thì cánh cửa đá kiên cố đổ nát, đá rơi ào ào. Chưởng phong ép Tô Tiểu Bình chịch đi vị trí ban đầu nhưng may mà nàng còn đủ sức để chống đỡ.
Cát bụi vừa tan, Đông Bích chạy ngay vào dìu Tô Tiểu Bình bước ra.
Bốn mắt nhìn nhau, đôi lòng rung động. Nàng đã yêu chàng trong mộng tưởng thiết tha từ ngay giây phút ban đầu. Còn chàng thì nghĩ đến sự ái ân mà dạ thấy bàng hoàng rung động.
Sau phút giây thần tiên của tình yêu câm lặng đó Đông Bích liền hỏi :
- Tại sao tiểu muội bị bọn Sa Mạc Vương bắt cóc.
Nàng trầm ngâm kể lể :
- Vì đi tầm cha mà tiểu muội lạc vào vùng sa mạc và sa vào cạm bẫy của chúng.
Đông Bích như muốn nói gì với nàng thì nàng đã cướp lời, giọng quan trọng.
- Đông ca à!
- Có điều gì vậy?
- Mấy miếng ngọc bích Đông ca còn đó không?
Đông Bích thấy lạ lùng đáp ngay :
- Còn chứ!
Nàng tỏ vẻ nghi ngờ :
- E rằng...
- Sao?
- E rằng ngọc đó là ngọc giả.
- Ngọc giả?
- Vâng!
- Sao tiểu muội biết!
- Có lý do chứ.
- Lý do gì?
Nàng đưa mắt như ôn lại quá khứ :
- Lúc tiểu muội bị bắt ở Sa Mạc cung thì có lẽ Đông ca cũng bị bắt phải không?
- Phải!
- Vậy thì đúng rồi!
- Cái gì đúng rồi?
- Ngọc đấy là ngọc giả.
- Tiểu muội nói cho rõ ràng xem.
Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Đông Bích tiếp :
- Có phải Sa Mạc Vương đã lấy sáu miếng ngọc bích của Đông ca phải

không?
- Đúng như vậy.
- Rồi sau đó có lẽ do Lâm Thi nữ hiệp hoàn lại cho Đông ca phải không?
- Đúng vậy?
Nàng gật đầu nói tiếp :
- Trong thời gian bảy ngày mà tên Sa Mạc Vương cướp được ngọc thì hắn ta đã sai thợ chuyên môn làm lại sáu miếng ngọc giả cho Đông ca.
- Có gì làm chắc?
- Vô tình tiểu muội khám phá ra được mà còn có thể chứng minh ngọc ấy là ngọc giả hay thật nữa.
- Cách nào?
- Tiểu muội nghe được là nếu đem ngọc giả đó ngâm vào nước muối rồi sau đó một khắc ngâm vào trong nước chanh là ngọc giả sẽ hoàn toàn phai màu.
- Có thể như thế được sao?
- Tiểu muội nghe điều gì nói lại cho Đông ca biết hết!
- Còn ngọc thật chúng dùng làm gì.
- Ngọc thật chúng đã trao cho Cung chủ Tuyệt cung và đã ghi chép bức ghi chú những điều sử dụng nếu tìm đủ chín miếng.
- Như vậy miếng ghi chú Đông ca có đây là thật?
- Đúng vậy! Chính vì vậy mà Đông ca mới không nghi ngờ.
- Tại sao chúng phải hành động như vậy?
- Tiểu muội nghe đâu Cung chủ Tuyệt cung nếu có sáu miếng ngọc của Đông ca sẽ đủ số chín miếng và sẽ lấy được Bí kíp toàn thư để luyện thành võ công cái thế, độc chiếm võ lâm.
- Thế thì nguy mất.
Bao nhiêu hình ảnh ân thù chợt hiện về trước mặt chàng. Đông Bích căm hận rít lên :
- Giết! Ta phải giết!
Tô Tiểu Bình bất thần nghe thế hốt hoảng :
- Đông ca! Đông ca đòi giết ai thế?
Chàng chợt tỉnh ngộ :
- Thôi chuyện ấy sẽ tính sau, giờ đây tiểu muội cùng Đông ca cứu lão bá trước đã.
Hai người lại tìm vào những gian nhà giam để tìm thân phụ Tô Tiểu Bình là Tô Mạc Dung.
Đúng như lời Tô Tiểu Bình đã nói, gian nhà giam cuối cùng chính là nơi mà Tô Mạc Dung đang bị giam giữ.
Nhờ chưởng lực kỳ tuyệt mà Đông Bích cũng đã cứu được Tô Mạc Dung cùng năm cao thủ võ lâm của các môn phái cũng bị bắt giam nơi đây ra khỏi ngục thất.

Mọi người, dĩ nhiên không quên lời thán phục chàng và có lẽ danh tiếng Bạch y thư sinh từ đấy lại càng vang lừng trong võ lâm giang hồ.
Tô Tiểu Bình đứng nép bên Tô Mạc Dung nói nhỏ :
- Thưa phụ thân, đây là Đông ca... mà con đã hân hạnh được quen biết.
Tô Mạc Dung gật gù :
- Thật là hân hạnh cho nhà họ Tô.
Đông Bích khiêm tốn thành thật :
- Kính lão bá được bằng an là điều may mắn cho vãn bối hân hạnh lắm mới được Tô tiểu thư để mắt quen biết.
Vừa lúc đó, một bóng trắng vụt đến nói lớn :
- Hứ! Đông ca, Đông ca đã tìm được gì chưa?
Đông Bích thật cứng miệng chưa biết giải thích thế nào thì Tô Tiểu Bình hỏi :
- Đông ca, vị cô nương này là ai vậy?
Đông Bích chưa kịp trả lời thì Chiêu Hạ đã nói :
- Ồ! Xin lỗi tiểu thư, tôi vì quá gấp nên chưa ra mắt tiểu thư cũng như quý vị nơi đây. Đó cũng vì Đông ca của tôi mải han hỏi tiểu thư mà quên giới thiệu.
Nàng vừa nói vừa nắm tay Đông Bích giục :
- Đông ca, Đông ca làm như vậy là có lỗi với quý vị nơi đây rồi đó. Thôi! hãy giới thiệu mau đi... Hay là để muội giới thiệu cho nhé!
Nói rồi nàng thủ lễ nói :
- Xin được tự giới thiệu... tôi là Chiêu Hạ, tiểu muội của Đông ca...
Tô Tiểu Bình hỏi gằn :
- Cô nương cũng là tiểu muội của Đông ca?
- Dạ vâng, từ lâu lắm rồi.
- Thật... tôi không ngờ!
Rồi Tô Tiểu Bình đến trước mặt chàng hỏi :
- Có phải thế không Đông ca?
Đông Bích như cái máy gật đầu :
- Đúng... như thế!
Tiếng nói như sét đánh vào tim Tô Tiểu Bình, nàng lảo đảo, thì Đông Bích vội đưa tay đỡ lấy nàng ngay, chàng gọi gấp :
- Tô muội... Tô muội...
Nhưng cũng ngay lúc đó, đã có một bàn tay nõn nà, trắng mượt như tiên nga đã đẩy chàng ra và ôm lấy Tô Tiểu Bình nói :
- Đông ca, để việc này cho tiểu muội... Đông ca đừng động vào nàng.
Đông Bích mặt đỏ ran khi biết tiếng nói và người xô chàng là Chiêu Hạ.
Thấy con mình bị kích thích mà bất tỉnh, Tô Mạc Dung cũng lăng xăng chạy đến.
- Tiểu Bình! Tiểu Bình, con có sao không?

Chiêu Hạ nhìn ông ta với ánh mắt thông cảm nói :
- Thưa lão bá, không sao đâu, nàng bị xúc động mà bị hôn mê đó thôi.
- Không đâu, nàng bị trúng xuân dược nhưng chất độc chưa ra hết nên phải như vậy đó. Nàng phải được chữa bằng Hoàn Tiên thảo và phải ăn nghỉ đúng chín ngày mới dứt tuyệt được.
Nghe Đông Bích bảo nàng trúng phải xuân dược nên Chiêu Hạ vụt hỏi :
- Nhưng ai chữa cho nàng?
Đông Bích đứng khựng người ra rồi ấp úng :
- Chính ta...
- Đông ca?
- Đúng vậy.
- Thế thì nguy rồi.
Tô Mạc Dung lắc đầu.
- Chuyện này có lẽ là Đông tiểu hiệp vì cứu người phải tòng quyền chứ theo con mắt lão, Đông tiểu hiệp là người đoan chính quân tử.
Đông Bích nghe đề cập đến việc đó, người chàng như vấp phải lò lửa. Chàng ấp a ấp úng :
- Thật việc này chỉ có Lâm Thi nữ hiệp hiểu rõ nhưng người đã chết rồi thì tại hạ không biết giải thích như thế nào cho đúng cách.
Tô Mạc Dung cúi xuống nhìn con hỏi Đông Bích.
- Theo lời Đông tiểu hiệp nếu muốn giải hết độc cho tiểu nữ của lão thì cần có Hoàn Tiên thảo, nhưng loại cỏ quý này biết đâu mà tìm, như vậy thật là xui xẻo trùng trùng cho gia đình lão.
Đông Bích liền móc ra một nạm cỏ quý là Hoàn Tiên thảo đưa ra nói :
- Thưa lão bá, đây là Hoàn Tiên thảo mà vãn bối đã hái trên Lôi Phong.
Rồi chàng kể rõ hoàn cảnh nào mà chàng gặp Tô Tiểu Bình và lấy Hoàn Tiên thảo gay go như thế nào, một mực kể cho mọi người được tường tận.
Nghe qua Tô Mạc Dung mỉm cười :
- Phải nói là Đông tiểu hiệp hành động như thế là phải lắm và lão thay mặt con gái cảm ơn tiểu hiệp rất nhiều, còn vấn đề kia... lão không có quyền đề cập đến... Bây giờ lão muốn được đưa tiểu nữ lão về quê, nơi sư đệ của lão để nó an dưỡng cho qua cơn ngặt nghèo hẳn hay.
Đông Bích chận lời :
- Thưa lão bá, để vãn bối cùng đưa với.
Tô Mạc Dung lắc đầu :
- Không được đâu! Vì vấn đề quan trọng hơn là Đông tiểu hiệp phải diệt trừ cho được Huyết Hoa động chủ. Vì nơi đây chưa phải là sào huyệt của chúng.
Đông Bích hỏi ngay :
- Vậy nơi đâu lão bá có biết không?
Tô Mạc Dung gật đầu :

- Theo như lão biết là có con đường hầm từ nơi hậu điện từ gian nhà giữa để tiến đến nơi sào huyệt của chúng, nhưng rất nguy hiểm vì cạm bẫy. Song lão đã biết thêm là cạm bẫy ở vào số chẵn của mỗi bậc thềm, bậc thang...
- Vậy nếu vào đó phải lưu tâm rất kỹ mới được!
Chiêu Hạ liền tiếp :
- Hèn chi tiểu nữ rược bọn chúng vào đến nơi đó liền mất dạng!
Vừa khi đó Bạch Cốt lão thái bà cũng vừa đến xen vào :
- Lão cũng vậy, rượt thằng mặt đỏ nhưng bị mất dấu về phía Đông Nam cách đây năm dặm, chắc cũng có lối vào huyệt động của chúng, vậy lão đi trước nhé!
Nói xong bà ta vút vào rừng đêm mất dạng.
Tô Mạc Dung cũng nói :
- Thôi, lão xin được đưa tiểu nữ đi đây, đáng lẽ bọn lão phải giúp Đông tiểu hiệp nhưng vì hiện giờ bọn lão võ công chưa được khôi phục, phải ít nhất là hai mươi chín ngày nữa mới hoàn toàn hồi phục. Vậy lão xin đi ngay để thiếu hiệp rảnh tay.
Nói xong lão ẵm Tô Tiểu Bình cùng năm người đồng bạn thất thểu ra đi.
Đông Bích nhìn theo mà lòng thắt quặn, thương tâm.
Trước mặt là cừu nhân phải truy diệt.
Và kia là nợ tình khó phân.
Đoàn người đã đi khuất từ lâu mà chàng vẫn đứng im lìm.
Bỗng Chiêu Hạ cất tiếng nhỏ nhẹ :
- Đông ca! Để tiểu muội đi giúp Tô Tiểu Bình và Tô lão bá cùng quý vị ấy một tay. Chứ nếu không, gặp bọn ma đầu nữa là họ hết sống được và như vậy Đông ca còn buồn hơn nữa.
Nàng nói chưa hết câu thì thần ảnh nàng loang loáng chớp lên, bay vút vào rừng đuổi theo đoàn người đi trước.
Còn lại một mình Đông Bích, chàng trầm ngâm lòng tái tiểu nhủ thầm :
- Chuyện đâu còn có đó! Hơn nữa đã có Chiêu muội chịu lo lắng thì ta yên tâm về việc ấy. Bây giờ ta phải tìm ra con đường bí mật để truy diệt cho bằng được tên Động chủ để trả thù cho cha mẹ.
Nghĩ vậy, chàng chiếu ánh mắt sáng ngời về gian nhà giữa hú lên một tiếng lao người đi nhanh...

Hồi 28
Huyết Hoa hộ pháp

Đông Bích cố ý lục soát trong gian nhà đá suốt một khắc đồng hồ nhưng vẫn chưa tìm thấy một dấu vết gì khả nghi. Chàng cũng kiên nhẫn quyết tìm cho ra con đường hầm mà lão anh hùng Tô Mạc Dung đã chỉ dẫn. Song một khắc, rồi hai khắc thời gian nữa đã trôi qua mà chàng vẫn hoài công tìm kiếm, làm cho Đông Bích phải sốt ruột lo lắng lẫn hoài nghi.
Đông Bích trở lại gian chánh điện rộng mênh mông nhìn lên trên những bức tường có khắc những bức tranh thật to tướng. Chàng đưa mắt chiêm ngưỡng những nét điêu khắc tuyệt vời, khéo léo của những tay điêu khắc chuyên gia. Mỗi bức tranh điêu khắc hầu như chiếm trọn một bức tường vĩ đại với những hình ảnh chạm nổi, được phết lên một màu vàng sẩm như đồng đúc vậy.
Bỗng Đông Bích chú ý đến đôi mắt của một người đàn bà trong tranh. Đôi mắt được sơn màu xanh biếc khác hẳn với những đôi mắt màu đen của những tượng nhân khác.
Đông Bích bèn quan sát lại tất cả những bức tranh khác có hình người chạm nổi thì nhận thấy đôi mắt chúng đều vẫn có màu đen, chỉ duy nhất đôi mắt của hình tượng người đàn bà nằm khỏa thân cạnh chiếc đèn được thắp sáng trong sảnh là mang màu xanh biếc mà thôi.
Đông Bích tò mò, chàng đưa tay lên sờ tròng mắt xanh biếc ấy rồi thử ấn vào thì bỗng nghe tiếng xè xè nổi lên.
Đông Bích bước sang một bên, thủ bộ chuẩn bị nếu có điều gì bất ngờ xảy ra.
Nhưng một hiện tượng làm chàng ngạc nhiên là sau tiếng kêu ấy, đột nhiên bức tranh chợt nứt ra để thành một cửa hông mà bên trong ăn thông với một con đường hầm bí mật.
Đông Bích mừng rỡ thốt :
- Đây rồi! Con đường hầm bí mật này nhất định sẽ dẫn đến sào huyệt bọn chúng mà lão anh hùng Tô Mạc Dung đã nói.
Chàng nhìn lại bức tranh khắc nổi rồi nhủ thầm :
- Bọn này thật ghê gớm và khéo léo vô cùng, quả là may mắn lắm ta mới tìm thấy.
Đông Bích liền bước vào để tiến theo con đường hầm bí mật này, chàng đi được một đoạn thì thấy con đường địa đạo tối um lại thêm ngoằn ngoèo, khúc khuỷu. Chàng tiếp tục vượt thêm ba dặm đường mà không gặp trở ngại nào cả. Công lực của chàng bây giờ tiến triển đến mức thượng thừa nên nhẫn

quang lại tỏ rạng thêm, nên dù cảnh vật về đêm lại ở dưới lòng đất nữa mà chàng vẫn trông thấy rõ rệt.
Con đường địa đạo này phân nửa là do thiên tạo, phân nửa là do người kiến tạo thêm. Trong lòng hang động không khí ẩm thấp, trên mặt đất đầy dẫy những bộ xương người trắng hếu, cảnh tượng thật kinh khiếp hãi hùng.
Đông Bích vận chưởng lực lên hai cánh tay sẵn sàng để phòng bị, mạnh dạng cất bước vào trong để tâm quan sát kỷ lưỡng. Khi chàng vừa quẹo qua một khúc quanh, cảnh vật bỗng nhiên biến đổi lạ thường, màu sắc trở nên tươi sáng, rực rỡ hơn.
Con đường bí mật đến đây là chấm dứt, có một gian thạch thất nằm chắn ngang trước mặt, chễm chệ tọa lạc trên chín bậc thềm cao, trước cửa treo lủng lẳng một dĩa đèn bằng pha lê, chiếu tỏa ra ánh sáng chập chờn, tô điểm cho phong cảnh âm u càng tăng thêm vẻ hoang đường thần bí.
Đưa mắt nhìn tỉ mỉ, dưới ánh đèn mờ, quanh cửa thạch thất không có một bóng người qua lại.
Đông Bích cảm thấy an lòng, chàng sửa soạn bước lên bậc thềm để tiến vào nhưng vừa đặt chân lên bậc thứ nhất thì nhớ đến lời dặn của Tô Mạc Dung là cạm bẫy nằm ở những bậc thềm số chẵn. Vì thế chàng liền bước vào các bậc số ba, năm, bảy và chín và thân hình chàng đã nhẹ nhàng đứng trước cửa gian thạch thất như chiếc lá rơi.
Chàng nhìn lại những bậc thềm số chẵn và nghĩ rằng nơi đó đều có ngầm đặt cơ quan bẫy rập rất nguy hiểm, mà nếu dẫm phải thì sẽ nguy khốn tức thì.
Đông Bích đứng yên vài giây, tính hiếu kỳ bỗng hiện lên, thúc đẩy khiến chàng cử chưởng để ngang ngực, nhằm vào những bậc thềm số chẵn liên tiếp phóng chưởng ra.
Chưởng lực vừa kích trúng vị trí, chuyện kinh dị lập tức phát sinh ngay, về phía bên hữu thạch thất nổi lên một tiếng "xịch", tức thì vô số phi đao phóng ra tua tủa, và hàng ngàn mũi tên, thiết xạ tuông mạnh ra như mưa rơi, thác đổ. Đông Bích thất kinh, vội vươn song chưởng nhắm vào chỗ các cơ quan đánh mạnh mấy chưởng phá hủy ngay và thong thả bước vào gian thạch thất.
Chàng vừa đặt chân lên nền thạch thất bỗng nghe một tiếng rít ghê rợn, dĩa đèn pha lê đột nhiên bừng sáng lên như được người khêu tim vặn bấc vậy. rồi tiếp theo đấy, một tràng tiếng sáo nổi lên :
- Ú u! Ú u!
Bốn tiếng sáo buồn vi vu, từ xa đưa lại vừa dứt, một điệu sáo khác bỗng lại nổi lên, âm ba cao vút dường nhu truyền đến tận lưng trời. Tiếng sáo hùng chưa hòa đủ bốn âm đã nghe xa dần rồi tắt hẳn.
Đông Bích tai nghe mắt thấy, nhận biết dưới chân mình ắt có cơ quan truyền tín hiệu, báo cáo sự có mặt của khách lạ xâm nhập vào thạch thất.
Chàng suy nghĩ :

- Trong lối địa đạo bí mật này đầy dẫy những thiên la địa võng, cơ quan nguy hiểm khôn lường, tuy lão anh hùng Tô Mạc Dung có cho ta biết nhưng chắc chắn là một phần nào thôi chứ làm sao biết rõ hết toàn cơ quan trong địa đạo này. Vì thế mỗi bước mỗi khó khăn, mỗi bước mỗi nguy hiểm, không biết vào Huyết Hoa động sẽ trải qua bao nhiêu lần đại hiểm, đại nạn?
Nghĩ đến đây, bước chân chàng đã dừng hẳn lại giữa gian thạch thất. Chàng đảo mắt nhìn quanh, thì ra trong thạch thất chỉ là một gian phòng trống rỗng, dường như ngôi nhà hoang vắng đã lâu, không có kẻ trông nom. Cả đến một tên môn đồ Huyết Hoa động cũng không có mặt, chàng lại thấy về phía bên tả thạch thất có một ngõ đi thông ra ngoài.
"Soạt! Soạt!" Hai tiếng gió vụt vào trong, Đông Bích chỉ bước được hai bước chưa kịp ra khỏi cửa, đã thấy hai bóng người từ bên ngoài lao vút vào hiện thân. Chàng thấy rõ hai người này là hai lão nhân mặc áo lục, một gã thân hình mập phệ, béo lùn, tay cầm cây quỷ đầu đao, còn gã kia mặt đen, râu đỏ, tay cắp một quả đoạt hồn chùy.
Cả hai dáng điệu rất hung tợn, vừa hiện ra đã chắp binh khí thủ thế, sắc mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.
Lão nhân mặt đen quắc mắt nhìn chàng hỏi to :
- Tiểu tử, mau báo danh rồi hãy vào.
- Ta là Bạch y thư sinh.
Hai lão nhân sửng sốt nhìn nhau rồi một tên nói to :
- Hừ, chính ngươi đi tìm lối chết.
- Đừng nói lắm lời, các ngươi hiện giữ nhiệm vụ gì tại Huyết Hoa động này?
- Hộ pháp!
- Ta muốn lấy lễ đãi các ngươi trước, nghĩa là bằng lòng ban cho các ngươi một cơ hội sống còn, các ngươi nghĩ sao?
- Cứ nói rõ xem sao?
- Chỉ cần hai người lập lời thề ngay trước mặt ta, từ nay sẽ thoát ly Huyết Hoa động, cải ác tùng thiện.
- Hừ! Ngươi đừng nói xàm, chúng ta thân phận thế nào, ngươi không hiểu sao, mà lại nghe theo lời ngươi, hãy tiếp chiêu.
Tên hộ pháp tóc đỏ vũ động cây đoạt mệnh chùy, giáng xuống đầu Đông Bích một chùy như thiên lôi giáng hạ. Còn tên lùn béo, động tác không chậm, tay hữu vẫy mạnh, quỉ đầu đao nhắm vào hông của Đông Bích một phát khá mạnh. Hai tên hộ pháp lôi đình này công lực rất cao thâm. Vì sớm hiểu thực lực của đối phương, nên chàng vận công vào hai cánh tay, tả chưởng đẩy mạnh vào tên hộ pháp mặt đen, hữu chưởng công vào tên hộ pháp béo lùn, chiêu thế nặng như núi tuông trào như thác lũ.
Ầm! Ầm!
Hai tiếng nổ chấn động cả cốc đạo. Hai gã hộ pháp bị chưởng phong kích

trúng loạng choạng lùi ra sau bốn năm bước, thân hình run lên lẩy bẩy như mắc phải chứng sốt rét.
Đông Bích cười thầm, vì chàng chỉ đưa ra hai chiêu chỉ có năm thành công lực mà vẫn đẩy lui hai gã cao thủ của Huyết Hoa động.
Gã hộ pháp lùn béo, thân hình còn lắc lư chưa đứng vững, bỗng thấy bóng người vừa chớp động, chìa bàn tay như năm vuốt hổ nhắm vào người lão đâm tới, lão ta chưa kịp suy nghĩ, thanh quỉ đầu đao trong tay đã rơi lúc nào không hay, văng ra ngoài xa. Ôi! Thân pháp của Đông Bích thật quá thần tình.
Gã hộ pháp mặt đen nhìn thấy ngớ ngẩn, toan vung đoạn hồn chùy truy kích, quyết liều tử chiến với Đông Bích, nhưng ý nghĩ mới thoáng qua, chưa kịp hành động đã nổ lên một tiếng chát tai.
Gã hộ pháp mặt đen kêu lên một tiếng thất thanh, thân hình lão quay lộn như con vụ. Đó là Đông Bích chỉ đẩy nhẹ song chưởng, chẳng những kích trúng mình tên hộ pháp mặt đen mà còn chớp lấy quả đoạt hồn chùy của hắn ném ra xa mấy bước.
Hai tên hộ pháp trố mắt nhìn nhau ngơ ngác, gương mặt biến đổi rõ rệt, lúc trắng lúc xanh và khiếp hãi đến mức thất thần.
Đông Bích chỉ vào mặt hai gã hét to :
- Bể khổ mênh mông! Nhưng biết quay đầu lại sẽ thấy bờ. Hiện giờ ta cho hai ngươi một cơ hội cuối cùng để quyết định, các ngươi có chịu hồi đầu hướng thiện hay không?
Cả hai đưa mắt nhìn nhau bối rối, song chẳng đáp nửa lời, Đông Bích lên tiếng hối thúc :
- Sống chết là do các ngươi lựa chọn, ta hy vọng hai ngươi chẳng tự đào lấy mộ phần.
Gã hộ pháp lùn béo nghe qua cả giận, vểnh râu trợn mắt rống to lên :
- Tiểu tử chớ nói điên! Lão phu sống nhờ Huyết Hoa động thì lúc chết thà làm quỷ tại Huyết Hoa động, tiểu tử ngươi chớ nhọc lòng chiêu dụ chúng ta vô ích.
Dứt lời, cả hai chồm mình đẩy mạnh ra hai chiêu thức trí mạng như hổ giữa chốn sơn lâm.
Đông Bích nộ khí xung thiên hét to như sấm :
- Các ngươi thật là tội sâu ác nặng, đến lúc gần chết mà chẳng ăn năn. Các ngươi muốn chết ta cũng không hẹp hòi gì mà chẳng ra tay tiễng độ dùm cho bọn ngươi.
Dứt lời chàng tung mạnh chiêu Đơn Tiên Hạ Thế và Ngọc Nữ Xuyên Thoa. Một chiêu vào gã mặt đen và một chiêu đánh ngay gã béo lùn.
Một chưởng vừa công ra, tiếng gió rít như xé mang tai, kình phong bủa tới như kim đao, khiến đối phương không tài nào né tránh kịp. gã hộ pháp béo

lùn kêu lên một tiếng "hự", đã bị chưởng phong kích banh ngực, gan ruột đổ thảm thiết, miệng mửa máu đen, chưa kịp giãy giụa đã chết ngay.
Còn tên hộ pháp mặt đen bị chưởng lực kích va đầu vào vách đá vỡ sọ, toàn thân dập nát, máu đổ thịt rơi không kém phần thảm khốc.
Chí cương quyết vụt lên trong tâm niệm, Đông Bích toan nhảy vọt ra phía cửa trống bên vách đá đột nhiên vang lên một giọng nói âm a trầm lạnh từ ngoài vách đá dội vào :
- Trương hộ pháp! Triệu hộ pháp! Các ngươi ở đâu? Tình hình ra sao? Ai đã xâm phạm vào đây?
Lão thân vâng lệnh Động chủ đến tiếp sức với hai vị một tay...
- Trương hộ pháp, Triệu hộ pháp!...
Giọng nói the thé, nho nhỏ, dường như âm thanh của đàn bà. Đông Bích lại nghe giọng nói ấy hơi quen quen, dường như đã gặp người này mấy lần rồi nhưng trong nhứt thời không thể nhận rõ là ai.
Đông Bích vội nép mình ẩn sau phiến đá, chờ đợi xem tình hình diễn biến ra sao?
Khoảnh khắc sau, có tiếng chân bước vào nội thất, Đông Bích quan sát kỹ lưỡng thấy người này là một mụ già rất tinh ma yêu mị, đôi mắt bên tỏ bên mờ, chính là Cửu bà đại nương, thủ lãnh nhóm Ngũ Hoang Biên Trấn.
Đông Bích không ngờ lại gặp Cửu bà nơi đây, chàng ngạc nhiên vô cùng.
Ngay lúc đó, Khương đại nương đã vào trong thạch thất, bà chỉ còn một mắt nhưng sáng quắc như chiếc đèn pha quét nhìn khắp gian phòng, chợt thấy hai tên Trương, Triệu hộ pháp nằm bất động trên vũng máu đào khiến bà ta hoảng kinh bước lùi ra sau bốn bước bằng giọng run run hoảng hốt kêu to lên :
- Ai? Ai đã giết Trương, Triệu hộ pháp?
- Ta! Ta giết chúng đấy.
Đông Bích vừa lên tiếng trả lời vừa rời chỗ núp bước ra đứng giữa nhà.
Cửu bà vừa trông thấy Đông Bích đã giận run lên đưa con mắt còn lại nhìn chăm chăm vào Đông Bích bằng một vẻ nghi ngờ, bà ta cười nhạt nói :
- Đông tiểu tử, ngươi mà có thể chế phục được hai vị Huyết Hoa hộ pháp sao?
- Nói vậy nghĩa là ngươi không tin ta?
- Hừ, tin làm sao được! Hai vị hộ pháp công lực cao diệu khôn lường, lão nương không thể nào tin được!
- Hay lắm, tin hay không do ngươi, tại hạ không bắt buộc ngươi tin là sự thật, chẳng qua tại hạ có một lời muốn hỏi.
- Tiểu tử ngươi muốn hỏi gì?
- Cửu bà! Ngươi bỏ Lôi Phong trốn đến đây để làm gì?
Cửu bà Khương đại nương phá lên cười the thé rồi âm trầm đáp :

- Lão nương hiện nay là người của Huyết Hoa động ngươi nghe rõ chưa?
- Ồ! Không ngờ ngày nay Cửu bà lại can tâm làm sai dịch cho Huyết Hoa động.
- Tiểu tử chớ nói dại, lão nương được Huyết Hoa Động chủ mời về hợp tác đó thôi.
- Ha! Ha!.. Được mời gia nhập hay là tên sai khiến cũng thế thôi, hai tiếng ấy đều có một nghĩa. Hiện nay ngươi là môn đồ của Huyết Hoa động phải không?
- Đúng đấy tiểu tử ạ!
- Cửu bà, ta có lời khuyên ngươi, nếu bằng lòng rời khỏi nơi đây lo cải tà quy chánh thì Đông Bích này sẽ ban cho ngươi con đường sống, nhược bằng ngươi cưỡng lại thì...
- Thì sao? Tiểu tử ngươi hãy nói mau đi!
- Thì ngươi phải chịu chung số phận như hai tên hộ pháp kia vậy.
- Láo, Bạch y thư sinh ngươi đừng có ý định ngông cuồng, hãy tiếp với lão nương ba chiêu Cửu Dương chưởng xem thử...
Câu nói chưa dứt, Cửu bà Khương đại nương đã vội đẩy ra ba chiêu thức Cửu Dương, chưởng phong mới thoát khỏi bàn tay đã toát ra khí nóng ào ạt đến như tia điện đỏ.
Đông Bích thấy thế cả giận, toan trổ tài đánh cho Cửu bà vài chưởng cho bà ta biết mặt. Bỗng nghe cơn gió nhẹ từ sau lưng chàng tống mạnh tới. Chàng biết ngay có người đột nhập nên vội tràn mình qua bên hữu bảy tám bước vươn mắt nhìn kỹ, thì ra bóng người vừa đột nhập vào không ai xa lạ mà là Khất lão Vương Thạch Công, lão ca của Đông Bích mà giang hồ thường gọi là Vương bất lão.
Vương bất lão vừa hiện thân đã buộc miệng kêu lên :
- Kìa! Đông tiểu đệ.
Tiếng nói vừa dứt, Vương bất lão đã buông ngay song chưởng đón tiếp Cửu bà nhanh như sấm sét.
- Lão ca! Hãy lui mau, Cửu Dương chưởng của Cửu bà rất lợi hại, chớ nên tiếp.
- Đông đệ! Chớ xem thường lão ca, hãy để lão ca tiếp thử xem nào.
- Đừng đùa cợt không nên, đây là chuyện sanh tử, lão ca phải thận trọng lắm mới được.
- Đông đệ hãy yên tâm xem lão ca lấy mạng mụ già độc nhãn này.
Đông Bích thấy Vương bất lão chẳng chịu nghe lời khuyên giải, cứ nhảy bổ vào luồng chưởng đỏ rực của Cửu bà khiến chàng kinh hãi toát mồ hôi. Chàng muốn cứu trợ nhưng e sợ không kịp. trong lúc cấp bách, chàng rút nhanh chiếc quạt, lớn tiếng quát :
- Hãy đỡ!

Chiếc quạt được vung ra loang loáng phóng tới một tuyệt chiêu rồi tiếp theo một tiếng nổ long trời, hai luồng chưởng khí chạm vào nhau bốc khói. Hai người đang xáp sát nhau thì một người bị văng bắn vào phía tường đá vỡ sọ chết ngay, còn một người tháo ngược ra sau mấy bước, gượng đứng vững lại, nội lực không bị hao tổn một mảy may.
Đông Bích ngạc nhiên sững sờ, chàng không thể ngờ được lão ca của mình hạ thủ một cao thủ lừng danh như Cửu bà Khương đại nương chỉ với một chưởng mà thôi. Đông Bích đưa tay gạt mồ hôi trên trán bằng giọng khích động nói :
- Chiêu pháp của lão ca tuyệt diệu vô lường. Tiểu đệ hết sức...
Không chờ Đông Bích nói hết câu, bản tính bất lão nổi dậy, Vương bất lão cười ha hả đáp :
- Đại ca cảm ơn sự hổ trợ của sư đệ, chứ đại ca mà làm gì hạ được Cửu bà phải không chú em của tôi?
Đông Bích bẽn lẽn :
- Tiểu đệ không dám xem thường lão ca nhưng vì tiểu đệ sợ nếu lão ca có mệnh hệ nào, đệ sẽ buồn đến chết được.
Nghe mấy lời chí tình của tiểu đệ mình, Vương bất lão xúc động nhìn chăm chăm vào Đông Bích rồi nói :
- Hừ! Ai bảo tiểu đệ xem thường kẻ khác, bộ đệ hồi hộp lắm sao?
- Lão ca đừng nên giận tiểu đệ nữa, tiểu đệ biết lỗi rồi, chẳng qua vì quá thương lão ca nên tiểu đệ mới quên rằng lão ca của mình là một cao thủ nổi tiếng trong giới võ lâm.
Đông Bích vừa dứt lời thì Vương bất lão đã hoảng hốt hét lên :
- Chết rồi, chú bé này...
Đông Bích cũng hốt hoảng :
- Gì thế lão ca?
- Đó... lại còn như vậy nữa! Trời ơi là trời, xuống đây mà coi tiểu đệ tôi này.
- Tiểu đệ! Tiểu đệ làm gì khiến lão ca phiền giận như thế chứ.
Vương bất lão giận gần muốn khóc, lão bĩu môi đáp :
- Một tiếng lão ca, hai tiếng lão ca, ai bảo ngươi gọi ta là lão ca chứ?
Đông Bích vỡ lẽ, chàng nhảy dựng lên cười ha hả :
- Tiểu đệ quên... xin đại ca Vương bất lão thứ tội cho.
Nghe Đông Bích gọi mình là đại ca mà không gọi là lão nữa nên Vương bất lão có vẻ hài lòng :
- Có thế chứ, chú mày còn gọi ta là lão, thì ta sẽ vặn miệng chú mày ra sau cho mà xem.
Đông Bích giãy nảy đáp :
- Chết! chết! Tiểu đệ xin can đại ca. Lỡ tiểu đệ quên mà gọi như lúc nãy thì tiểu đệ hết có miệng để ăn cơm. Giờ muốn khỏi quên, tiểu đệ hãy vặt hết bộ

râu của đại ca thì mới không quên được.
Vương bất lão biết chú em mình trêu chọc nên ông ta nhảy tới để chụp Đông Bích, nhưng đã đề phòng từ trước nên Đông Bích đã dùng Cửu thức bộ hình vừa nhảy vừa la :
- Vương đại ca, tha cho tiểu đệ đi, ở đây là hang rồng hổ huyệt, để lúc khác hãy rượt tiểu đệ.
- Chú mày liếng khỉ lắm, nhưng được rồi, ta tạm tha, chờ đó sẽ có dịp ta cho chú mày điên đầu mới nghe.
Chợt nhớ ra điều gì, Đông Bích vụt hỏi :
- Đại ca đến đây có một mình thôi sao?
- Ừ!
- Sao đại ca biết tiểu đệ ở đây mà tìm đến?
- Ta gặp Chiêu đệ của ngươi nói cho ta biết là đệ đang mạo hiểm vào Huyết Hoa động, nên tìm đến đây. Hình như hắn có ẳm một cô gái bị thương đến đâu đó rồi sẽ quay lại đây mà.
Đông Bích gật đầu đáp :
- Cô gái bị thương là Tô Tiểu Bình đó.
- Thế à! vậy mà đại ca không chú ý, vì quá lo cho tiểu đệ nên vội vàng chạy đến đây ngay. Mà cô ấy bị thương làm sao thế?
- Chuyện còn dài lắm, tiểu đệ sẽ kể cho đại ca biết sau, giờ chúng ta phải vào chánh đường để tìm Huyết Hoa động chủ trước đã.
Vương bất lão như còn thắc mắc điều gì vội hỏi :
- Tô Tiểu Bình và Chiêu Hạ có lẽ làm khổ tiểu đệ lắm nhỉ?
Đông Bích tắc lưỡi :
- Đàn bà mà đại ca. Họ ghen tương xâu xé nhau mình cũng điên lên rồi.
Cả hai cùng phá lên cười, rồi dắt nhau theo con đường địa đạo, qua khỏi vách thạch thất chạy ra ngoài.
Hai người rời khỏi thạch thất độ một dặm đường, địa thế lòng hang càng vào sâu, càng cao vút lên mười trượng.
Lúc ấy con đường hầm cùng lối và chia làm hai ngỏ đi, một rẽ qua tả và một rẽ qua hữu.
Hai người vội dừng bước trước ngã ba đường thảo luận, sau cùng họ phân ra làm hai lối đi. Đông Bích đi về phía tả còn Vương bất lão thì rẽ vào con đường bên hữu.
Đông Bích tiến sâu vào trong độ ba trượng, bỗng nghe nhiều tiếng động "ầm, ầm" nổi lên phía trên đầu, tức thì một tảng đá nặng trên cao đổ sầm xuống bằng tốc độ kinh hồn.
Đông Bích hồn vía rụng rời, chưa biết nên xử sự bằng cách nào thì hai bên tả hữu đã vang lên hai tiếng "tung tung", kế tiếp hai bức vách hai bên đột nhiên di động mạnh, tựa hồ như khép hẹp dần cả lối đi.

Cùng lúc ấy, tiếng ầm ầm phía sau lưng chàng như đất lỡ long trời. Một phiến đá khổng lồ từ trên cao rơi xuống, chắn mất lối rút lui.
Soạt!
Đông Bích nhún người phóng tới trước như mũi tên.
Ầm!
Lại một tiếng vang lên như sấm nổ, phiến đá nặng ba bốn muôn cân đã rớt ngay chỗ chàng đứng lúc nãy! Thế là thoát nạn.
Đông Bích quay người ra phía sau, tuy chàng thoát khỏi cái chết tan xương, nhưng chàng cũng không khỏi rụng rời mồ hôi toát ra ướt áo, vì thấy vạt áo phía sau chàng bị đè chặt dưới hòn đá nặng nề kia.
Chưa hoàn hồn, hai bức vách đã khép lại thành một phiến, nếu không nhảy thoát, ắt phải tan xương nát thịt.
Chàng lại đưa mắt nhìn về phía trước, con đường địa đạo bí mật đã bị một tảng đá thật to chắn mất lối đi tự bao giờ.
Đông Bích hoản hồn, vì nhận thấy vùng địa sanh của mình chỉ có lối đi hẹp, chu vi chừng tám trượng vuông, tới lui không có đường, tả hữu là vách địa đạo, dù có cánh cũng khó thoát được.
Cơ quan này lão anh hùng Tô Mạc Dung lại không đề cập đến, làm sao chàng biết được để tránh khỏi cạm bẫy tuyệt lộ này.
Trong lúc mơ hồ do dự, chàng toan quay đầu nhìn về phía lối đi của Vương bất lão, bỗng nghe nhiều tiếng trò chuyện ở phiến đá to :
- Lão tam, tên Bạch y thư sinh giờ này có lẽ đã biến thành đống thịt vụn rồi.
- Đúng đấy, dù cho tiểu ma có chắp cánh cũng không thoát khỏi cơ quan này.
- Lão tam, chúng ta nên mở cửa cơ quan để cắt đầu tiểu ác ma đem về lãnh thưởng chứ.
- Ừ! Phải đấy!
Tiếng nói vừa dứt, nhiều tiếng "tung tung... ầm ầm" nổi lên cao, phiến đá to chuyển động mạnh, từ từ lui về vị trí cũ.
Ngoài hai trượng, sau phiến đá nặng nề ba bốn mươi cân rơi lúc nãy hiện ra hai tên môn đồ Huyết Hoa động đang đứng điều khiển cơ quan đang buộc miệng kêu lên.
- Úy! Thân xác hắn đâu kìa!
- Ta đứng đây!
Tiếng nói dứt, Đông Bích di động cực nhanh, lắc mình theo thế Thần Ảnh Phi Thiên phóng vọt ngang đầu hai tên này, đồng thời đáp nhẹ xuống sau lưng hai tên đó êm như chiếc lá rụng.
Hai tên môn đồ Huyết Hoa động hồn vía rụng rời, quay đầu nhìn ra sau kêu lên hốt hoảng :
- Tiểu ác ma, ngươi còn...

Không đợi hai tên này nói dứt câu, sát khí dâng cao, Đông Bích hét to :
- Câm mồm! Hãy lại đây lấy đầu về lãnh thưởng.
Môn đồ của Huyết Hoa động đứng bên, buộc miệng kêu :
- Lão tam, hãy chạy mau.
Tiếng nói chưa dứt, Đông Bích đã vung ra song chưởng, thế mạnh như vũ bão, nhắm vào tên môn đồ của Huyết Hoa động vừa nói công mạnh tới.
- Chết!
Tiếng rống đau thương, môn đồ của Huyết Hoa động đứng bên hữu đã bị luồng chưởng lực quá mạnh kích phải làm tan xương nát thịt, trông rất thê thảm.
- Ma đồ, đó là phần thưởng ta ban cho các ngươi.
Tên môn đồ của Huyết Hoa động còn lại, nghe qua thất kinh, hắn phóng mình chạy về phía trước.
Đông Bích đuổi theo cao giọng gọi :
- Tiểu ma, đến lượt ngươi lãnh thưởng đây.
Vừa nói, chưởng đã công tới ngay. Đạo kình lực công ào về phía trước.
Tên môn đồ Huyết Hoa động này phản ứng nhanh nhẹn vô cùng. Chưởng chưa đổ xuống, hắn đã nhún mình nhảy vọt đến trước xa hàng trượng, đúng vào vị trí Đông Bích đứng lúc đầu.
Đông Bích chợt thấy cái nút cơ quan đỏ hiện trên vách đang, nhanh như chớp, chàng đưa tay bấm nhẹ. Tức thì nhiều tiếng "tung, tung, ầm, ầm" nổi lên liên hồi, phiến đá ba bốn nghìn cân rơi ầm như lúc trước hai bức vách đá từ từ khép lại.
Vô phúc cho tên môn đồ Huyết Hoa động giữa cơn cấp bách, hắn vô tình nhảy vào tuyệt lộ, bên cạnh tử thi của đồng bọn.
Đông Bích lại bấm vào cái nút đen bên cạnh cái nút đỏ, một tiếng "ầm" kế tiếp lại nổi lên, tức thì ba tảng đá cùng rập mạnh xuống.
Thế là hai tên Huyết Hoa động cả sống lẫn chết đều bị đè dẹp lép như con thạch sùng trốn sau khe cửa lớn.
Đông Bích miệng nhủ thầm :
- Ác lai, ác báo, bụng làm dạ chịu, chớ trách ta xuống tay ác độc.
Chàng vừa nói xong, bỗng nghe một trận kình phong bay tới mang theo một luồng kình lực kim đao phóng mạnh đến sau lưng chàng mạnh như núi.
Đông Bích nghe hơi gió, vội xoay mình ra sau, thì thấy một tên hộ pháp nữa mặt vàng như nghệ đang vung chiếc búa nặng có mấy trăm cân bủa tới còn cách chàng ba thước, thế búa rợn người, lại nhanh như chớp, như muốn xẻ chàng ra làm hai mảnh.
Tên hộ pháp tiến tới rất hùng hổ, chàng vừa thoáng thấy hắn đã đến nơi ngay. Đông Bích muốn chống lại e không còn kịp nữa. Giữa lúc nguy cấp, chàng vội thu mình rùn xuống thấp, chàng liền thi triển ngay phép Thần Ảnh

Phi Thiên, bật tung người ra sau né tránh luồng kình phong.
Tên hộ pháp mặt vàng không chịu buông tha, hắn tung mình vọt tới vung búa theo một chiêu như bóng với hình tấn công tiếp. Đông Bích chẳng làm sao hơn vội tung mình ra sau tránh lần thứ hai, chàng lợi dụng cái búng mình vận dụng công lực ngay.
Chỉ khoảng thời gian chớp mắt, chàng đã tranh thủ phản kích một chưởng, tên hộ pháp mặt vàng vô ý, cứ vung quỉ phủ tiến tới lông lốc.
Chưởng phong của Đông Bích mạnh như bài sơn đảo hải, tên hộ pháp mặt vàng "hự" lên một tiếng kinh hãi, nhún mình thối lui ra sau.
Hắn thối lui đến mười thước, đến gần kề bên cái chốt bí mật điều khiển cơ quan, tay tả chìa ra hai ngón bấm vào cái chốt đỏ cơ quang đó.
Hắn hét to :
- Hãy đỡ!
Đông Bích nhìn thấy cả kinh, buộc miệng hét to một tiếng, đồng thời vung mạnh quạt về phía trước, một loạt liễu diệp phi đao phóng ra như gió khiến tên bộ pháp mặt vàng không tài nào tránh kịp, cánh tay hắn cảm thấy tiểu buốt, máu đổ lai láng, không còn bấm điều khiển cơ quan được nữa vì liễu diệp đao đã xén gần đứt lìa cánh tay trái, hắn nhăn mặt đau đớn, mồ hôi toát ra như tắm.
Đông Bích bước tới thâu liễu diệp đao lại, nét mặt đầy sát khí hét :
- Hoàng Diện nhân La Kỳ, trước đây ta đã tặng cho ngươi một chiêu nát xương vai, sao ngươi chóng bình phục thế.
- Hừ! Tiểu ma đầu, Huyết Hoa động chủ có nhiều thần y thì thương tích ấy có nghĩa lý gì.
- Nhưng lần này chắc chắn lão tặc Huyết Hoa động chủ đừng hòng khoác lác nữa, cho dù Hoa Đà tái thế cũng khó mà cứu mạng ngươi.
- Hãy câm ngay.
Dứt lời, Hoàng Diện nhân La Kỳ nghiến răng nén cơn đau, vũ lộng chiếc búa nặng tấn công Đông Bích.
Đông Bích đã chuẩn bị sẵn, nên phản kích lại ba chiêu thức của Thiếu Lâm tự mà trước đây chàng đã học được ở cung điện của vợ chồng Lạc Hồn phu nhân.
Bùng! Vút!
Tiếng nổ vang lên, chiếc búa nặng mấy trăm cân trên tay Hoàng Diện nhân bị chưởng phong làm bật khỏi tay văng ra xa. Hoàng Diện nhân đau buốt tận tâm can, mắt như đổ hào quang, thân hình lảo đảo một lúc mới đứng vững được.
Đông Bích thừa thắng, vội chuyển mình đưa ra chiêu thức khác, thì Hoàng Diện nhân tay chân rụng rời, quỷ phủ đã rơi ra xa, lão vội vung chưởng che chở các huyệt đạo và gào lên :

- Tiểu tặc, món nợ này lão phu xin ghi nhớ mãi. Hẹn mi ngày khác sẽ gặp.
Đông Bích cười gằn :
- Hoàng Diện nhân, ngươi muốn chạy ư? Vậy ngươi hãy rán ghi thêm món nợ chết này nữa.
Vừa nói, cây quạt chàng vung ra một đạo quang phóng tới Hoàng Diện nhân.
Một tiếng rú ghê hồn, cây quạt đã làm rụng một cánh tay và rọc từ ngực xuống đến bụng của Hoàng Diện nhân La Kỳ.
Thế là rồi đời một tên ác đạo. Hắn ngã nhoài trên vũng máu chết ngay tức khắc.

Hồi 29
Huyết Hoa động chủ

Sau khi hạ được tên hộ pháp, Đông Bích lại lướt nhanh đi và chỉ trong khoảnh khắc sau chàng đã ra khỏi đường hầm bí mật.
Vừa nhô đầu lên, chàng đã thấy cảnh sắc sáng choang, hiện trường đang diễn ra một trạng huống thương tâm khủng khiếp, trên mặt đất đầy những máu!
Nơi đây là một gian đại sảnh rất xinh đẹp nhưng cũng là nơi đang diễn ra một tràng huyết chiến đẫm máu.
Chàng ngạc nhiên lẫn vui mừng vì những người mang nặng tình thân với chàng đều có mặt nơi đây.
Chàng thầm reo lên :
- Ô! Có cả Chiêu muội nữa, Túy Hồ lão tử, Vương bất lão đại ca, các cao thủ cùng với Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân và Bạch Cốt lão thái bà.
Tất cả những người này đang cùng môn hạ của Huyết Hoa động tử chiến.
Giữa đấu tràng xác chết ngổn ngang, máu tanh xông lên nồng nặc.
Về phía những cao thủ của Cái bang thì họ đang ráo riết quần thảo với các cao thủ Huyết Hoa động thật đông đảo.
Riêng có Bang chủ Cái bang, Túy Hồ lão tử và Vương bất lão hoạt động có vẻ dễ dàng hơn.
Về phần Chiêu Hạ thì nàng nhờ thân pháp kỳ ảo mà đối phương khó khăn lắm mới gây nguy hiểm cho nàng.
Đông Bích đứng nhìn qua trận đấu vẫn không thấy chánh và Phó động chủ đâu cả nên hơi sốt ruột.
Chàng cả giận hét to :
- Hãy dừng tay lại!
Vừa hét, thân chàng vút lên trên cao đáp xuống giữa đấu trường khiến mọi người thất kinh dừng ngay cuộc đấu. Mọi người đều đưa ánh mắt nhìn chàng kinh ngạc.
Liền khi đó, một tên hộ pháp mặt xanh như tàu lá từ trên động lầu bay người xuống chận Đông Bích.
Lão ta hét lớn :
- Tiểu tử, lão phu quyết liều mạng với ngươi hôm nay.
- Hừ! Lão thất phu, có phải lão là tên hộ pháp thứ tư của Huyết Hoa động không?
- Đúng!

Lão vừa nói là tung luôn chưởng tấn công chàng như chớp nhoáng.
Đông Bích thấy lão ta huy động chưởng lực tấn công nên chàng cũng liền đưa song chưởng như thác đổ thật khủng khiếp nhất chiến trường lúc bấy giờ.
Bình!
Một tiếng nổ chát chúa, hai luồng áp khí tống mạnh vào nhau và lại thêm một gã hộ pháp đắc lực của Huyết Hoa động phải tán mạng.
Lão hộ pháp vừa chết bởi tay Đông Bích thì trận chiến lại được tiếp diễn khốc liệt hơn với những trận đấu được tạm ngưng từ lúc chàng mới hiện thân đến.
Đông Bích nhìn phía xa có một tòa nhà lục giác, bên trên treo lủng lẳng bức hoành phi có khắc chữ triện mạ vàng "Tàng Kinh lầu".
Đông Bích toan tìm được để nhập vào trong bỗng nhiên một số môn đồ của Huyết Hoa động bắt tay làm loa gọi thất thanh.
- Hỏng cả! Hỏng cả! Kế hoạch của Giáo chủ đã hỏng. Sứ mạng của tứ vị hộ pháp đã thất bại, tên tiểu ma vương Bạch y thư sinh đã thoát khỏi đến kia kìa!
Tiếng nói của tên môn đồ Huyết Hoa động vừa dứt, âm hưởng vang đi như đất bằng nổi sóng, biển động dấy ba đào. Chúng môn hạ Huyết Hoa động nhao lên náo loạn. Không ai bảo ai, chúng nhất tề tránh xa Đông Bích trên năm sáu trượng.
Đông Bích nghiến răng rít lên một tiếng ghê rợn. Chàng đổi giọng sang sảng quát lên như chuông :
- Ai sợ chết hãy tránh ra xa, chẳng sợ chết hãy tiến lên. Ai cản trở bước tiến của ta thì sẽ mất mạng.
Mặc dù có lời cảnh cáo của chàng nhưng lũ cuồng đồ của Huyết Hoa động lại đổ xô tới cản đường.
Vừa nói, chàng rút nhanh chiếc quạt cầm nơi tay, phiến quạt vừa mở tung ra thì đã loang loáng như muôn đợt lôi đình tấn công về phía trước. Bấy giờ người ta chỉ nghe tiếng rú vang lên khốc liệt, những tên bướng bỉnh và miễn cưỡng bước ra cản đường đều bị chiếc quạt kỳ ảo kết liễu mạng sống, ruột đổ tay rơi.
Đông Bích vừa đánh vừa tiến, thẳng tay đánh mau giết nhanh, chẳng bao lâu chàng đã mở được con đường máu vào tận cửa chính của Tàng Kinh lâu.
Bỗng nghe một tiếng vút xẹt nhanh qua. Đông Bích chưa kịp vào cửa lầu Tàng Kinh, bên trong đã phóng ra một người thân hình lùn mập, đôi mắt nhỏ xanh như tia điện, quả là một lão nhân uy phong.
Đông Bích quát to lên một tiếng :
- Hãy tránh ra.
Tiếng nói vừa dứt, chưởng đã tống ra như sấm sét.

Lão lùn trợn mắt quát :
- Đâu có dễ!
Dứt lời, lão cũng vung chưởng đẩy ra nghênh địch.
Bình!
Một tiếng vang lên như sấm dậy tại hai luồng kình khí chạm vào nhau. Đông Bích bị chấn động lảo đảo thối lui ra sau ba bước, còn thân hình lão lùn kia bị chưởng lực của chàng đẩy tuốt vào cửa Tàng Kinh lâu. Một khắc sau lão mới khệnh khạng bước ra ngoài.
Đông Bích ngẩn người mấy giây. Chàng nhận thấy công lực của người này khá cao, như nhớ ra đã một lần chàng gặp lão ta, chàng nổi nóng quát hỏi :
- Lão lùn, ngươi giữ nhiệm vụ gì tại Huyết Hoa động này?
- Tổng điện chủ.
- Không ngờ mới một thời gian xa cách mà công lực của ngươi tiến triển vượt bực.
- Ta cũng thấy ngươi tiến triển nhiều lắm.
- Thế hôm nay Tổng điện chủ muốn sống hay muốn chết.
- Muốn sống là thế nào?
- Muốn sống thì làm lành lánh dữ, ly khai Huyết Hoa động.
- Còn muốn chết thì sao?
- Muốn chết cứ việc kháng cự lại ta đi.
Lão lùn tức là Bàng Tiết Đạo, sư thúc của Bàng Ngọc mà đã một lần đụng độ với chàng.
Vì thế hôm nay lão lùn nhớ lại thù bữa nọ, lão ta không thèm nói một lời nào nữa, liền vung song chưởng đánh nhầu vào mặt Đông Bích đã rồi lão mới rít lên như quỷ hú :
- Đây là câu trả lời của Bàng Tiết Đạo đại gia!
- Hay lắm! Thế thì ngươi tự tìm vào cái chết, chớ trách ta ác tâm.
Đông Bích vừa nói dứt thì chưởng phong đã dấy lên tối đất, cuồng phong ào ạt bay vụt ra để nghênh địch.
Bình!
Hai luồng áp khí chạm vào nhau nổ lên một tiếng kinh hồn, thế là cả hai bên được thế quân bình, không ai thắng ai bại.
Lão lùn Bàng Tiết Đạo nhanh như chớp, một chiêu vừa dứt, chưởng khác đã tung nhanh, thân hình lùn tịt của lão lảo đảo, giật tới giật lui đánh ra một loạt mười ba mười bốn chưởng.
Tổng điện chủ Bàng Tiết Đạo là vị chỉ huy bốn Điện chủ mà đều bị chết bởi tay Đông Bích vừa rồi. Lão ta là sư đệ của lão Động chủ Huyết Hoa động nên võ công hắn thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ. Vì vậy mười ba mười bốn chưởng vừa đưa ra, nhanh như điện xẹt, không nhận rõ chiêu nào ra chiêu nào cả, trong vòng năm trượng châu vi, kình khí nhả ra lóe mắt, khói bốc

trùng trùng.
Tổng điện chủ Bàng Tiết Đạo xuất thủ quá nhanh để chiếm trọn uy lực chủ động. Đông Bích phản kích nhưng không dùng hết công lực nên bị bức quay tròn mấy vòng và bị đẩy lui ra.
Bàng Tiết Đạo được dịp lớn lối :
- Hừ! Bạch y thư sinh, công lực của ngươi không ngờ chỉ tầm thường thế thôi, vậy mà cũng dám to gan vào quấy phá Huyết Hoa động này.
Vì khinh địch, không chịu xuất thủ toàn công và cũng nhờ lão lùn này công lực lại tiến nhanh vậy nên vô tình chàng rơi vào thế bị động. Đông Bích tức giận hét lên :
- Bàng lão ma, tại hạ không ưa đấu khẩu, hãy lấy công phu luận đường cao hạ.
Vừa nói dứt, Đông Bích tay cầm chiếc quạt, hữu chưởng đẩy ra tuyệt chiêu của Âm Dương Thiên Toàn chưởng, công lực tung ra như ba đào nổi sóng, điện nổ lưng trời.
Bàng Tiết Đạo thấy đối phương tung chưởng quá mãnh liệt, chẳng dám khinh địch, vội đẩy ra bốn năm chưởng nghinh tiếp với toàn bộ công lực của lão.
Bùng!
Một tiếng nổ vang chát tai, kình phong cuộn lên như xé màn không khí, người ta kịp nghe Tổng điện chủ Bàng Tiết Đạo kêu lên hai tiếng :
- Ối chao!
Hai chân lão lui thình thịch ra sau mấy bước, một vòi máu từ trong miệng bắn vọt ra, toàn thân run lẩy bẩy.
Đông Bích chỉ bị chấn động lui ra sau mấy bước, huyết mạch cũng muốn nôn nao. Chàng vận ngay nội lực vận chế các mạch để cho khí huyết lưu thông đều hòa trở lại. Chàng lại vận ngay nội lực toan đẩy ra song chưởng để kết liễu mạng sống Bàng Tiết Đạo bỗng nghe một tiếng rú lên, trong Tàng Kinh lâu bay vọt ra một người. Người này chính là nàng Chiêu Hạ.
Chiêu Hạ đáp nhẹ xuống đất không nghe một tiếng động, tà áo chẳng lay, sắc mặt không biến đổi.
Bàng Tiết Đạo cùng mấy tên ma đầu trong thấy thất kinh. Không ai bảo ai, bọn chúng đều tránh ra xa mấy trượng.
Đông Bích trông thấy liền hỏi :
- Chiêu muội, muội vừa tham dự trận đánh trong Tàng Kinh lâu phải không?
- Phải, tiểu muội và một số cao thủ cùng với Vương đại ca sau khi thanh toán trận địa phía ngoài liền tiến vào lầu Tàng Kinh giao chiến với Huyết Hoa động chủ trong lúc Đông ca còn thanh toán ở mé ngoài.
- Trong Tàng Kinh lâu tình hình diễn biến ra sao?
- Tương đối nghiêm trọng, quần ma chiếm trọn phần ưu thế, các tay cao thủ

quần hùng, nhất là của Cái bang bị nguy hiểm không ít.
- Nếu vậy Chiêu muội trở ra đây để làm gì?
- Tiểu muội lo cho Đông ca không rõ tình trạng bên trong nên mạo hiểm phá vòng vây ra đây nói cho Đông ca hay, mong Đông ca mau mau vào tiếp chiến. Vì tiểu muội nhận thấy Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ thật dũng mãnh, khó áp đảo, chỉ mong Đông ca chứ ngoài ra không còn cách nào chống nổi lão ma.
Đông Bích gật đầu đáp :
- Hay lắm, vậy hãy đi mau.
Dứt lời chàng nhún mình định bay bỗng vào cửa lầu.
- Hãy dừng lại!
Tổng điện chủ Bàng Tiết Đạo vừa nói vừa tung song chưởng cản chàng.
Đông Bích chưa kịp xuất chiêu chống đỡ, Chiêu Hạ đã tung mình đến trước, cử chưởng đối phó cùng Bàng Tiết Đạo. Nàng cao giọng gọi Đông Bích :
- Đông ca hãy để lão ma cho tiểu muội, hãy đi mau lên, trên lầu thế lực Huyết Hoa động rất mạnh. Huyết Hoa động chủ cùng tả hữu sứ và đồng bọn hội hợp đủ mặt, tình thế rất cấp bách, nếu chậm trễ có gì xảy ra chúng ta ân hận muôn đời.
Đông Bích nghe nói nóng lòng, vội lách mình lướt ngang phía tay phải, qua mặt Bàng Tiết Đạo.
Giữa lúc đó Chiêu Hạ và Bàng Tiết Đạo đã giao thủ mấy chiêu, không ai thắng ai cả.
Trong khi chàng lướt mình tiến vào thì mấy mươi tên môn đồ Huyết Hoa động quyết ra cản đường. Thấy vậy chàng cả giận, tay đẩy mạnh về phía trước mở đường cùng với chiếc quạt loang loáng đã kết liễu hơn mấy mươi tên môn đồ Huyết Hoa động, mở đường máu khai thông ngay.
Chàng đạp lên xác chết bước lần đến cửa Tàng Kinh lầu.
Chàng vung chưởng phá tan đại môn, cánh cửa Tàng Kinh lầu mở toang, chúng ma cả sợ vột dạt qua hai bên. Chàng dợm bước vào lầu bỗng nghe một tiếng "bùng" kỳ lạ, cánh cửa sổ lầu bị tống văng xuống đất, đồng thời một bóng người nương theo cánh cửa vọt ra ngoài.
Đông Bích ngoảnh mặt lên nhìn kỹ, thì người này không ai xa lạ đại ca của chàng, Vương bất lão, bất giác chàng rúng động cả tâm cang, chàng dậm chân dùng Thần Ảnh Phi Thiên tức tốc nhún mình xẹt tới đón đỡ.
Trong lúc Đông Bích chưa đến thì Vương bất lão đã rơi nhẹ trên mặt đất, toàn thân lão run lên bần bật, máu loang ướt cả y phục, gương mặt biến đổi lúc trắng lúc xanh, chứng tỏ thương thế khá nặng.
Đông Bích vừa trờ tới nơi, đau khổ kêu lên :
- Đại ca! Chuyện gì xảy ra như vậy?
Vương bất lão thở dài buồn bả đáp :

- Đại ca và Huyết Hoa động chủ đánh nhau trên trăm chiêu, kết cuộc đã bị thất bại xấu hổ thế này! Ta bị lão ma kích trúng một chưởng đẩy ngã xuống Tàng Kinh lầu.
- Đại ca thử vận nội lực xem thương thế có nặng lắm không?
Vương bất lão nhìn chàng mỉm cười lắc đầu bảo nhỏ :
- Tiểu đệ, thương thế của đại ca chẳng đến nỗi nào, một vài vết ngoại thương nhẹ, chẳng hại đến chân nguyên của đại ca đâu. Tiểu đệ hãy yên tâm.
Vương bất lão vừa nói dứt, một tiếng quát xé không gian lại nổi lên, một bóng người từ trên Tàng Kinh lâu lao xuống. Đó là Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ.
Đông Bích thấy tình hình căng thẳng đến cực độ bất giác lo lắng. Bên kia Chiêu Hạ và Bàng Tiết Đạo chưa phân thắng bại, đại ca chàng đang bị thương chẳng nhẹ. Mà giờ đây Huyết Hoa động chủ cùng quần ma lại xuất hiện ra một lúc khiến sắc mặt chàng trầm hẳn lại.
Chẳng những thế mà lúc này lại thêm ba người nữa cùng xuất hiện là tả hữu sứ và con trai của Động chủ là Bàng Ngọc, nhưng Đông Bích cũng mừng thầm là những cao thủ của Cái bang và những người như Túy Hồ lão tử cũng có mặt cùng lúc này.
Đột nhiên Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ bước sấn tới trước hai bước, đưa mắt nhìn Vương bất lão trầm giọng bảo :
- Vương huynh, bổn Giáo chủ xin nhắc lại câu nói lúc đầu là yêu cầu Vương huynh và Túy Hồ lão tử chịu tuyên thệ từ nay rời bỏ võ lâm, không được can dự vào việc giang hồ đồng thời phải công bố chuyện này cho cả võ lâm đều biết. Được như vậy cuộc giao đấu hôm nay bổn Giáo chủ đồng ý bãi bỏ. Kể như chúng ta hòa nhau bằng không thì...
- Bằng không thì sao?
- Thì mạng ngươi khó toàn để ra khỏi nơi này.
Vương bất lão nghe qua ức quá, cả giận nạt to :
- Lão thất phu hãy im ngay, hôm nay chẳng phải là ngày Vương mỗ bỏ mạng tại đây mà chính là ngày Huyết Hoa động cuốn cờ tan rã, bị bôi sổ trong thiên hạ võ lâm, sự ác hại sẽ được muôn đời nguyền rủa. Giờ này ngươi còn hống hách dọa nạt được ai chứ?
Bàng Liêu Đồ rống lên một tiếng lớn như cọp gầm trầm giọng mắng lớn :
- Lão họ Vương u mê kia! Ngươi đã già đầu mà chẳng hiểu đường đi lối bước, hôm nay bổn Giáo chủ liều với ngươi, chẳng giết được thì không kể...
Vương bất lão xua tay :
- Này, này, lão Động chủ họ Bàng kia, ai bảo với ngươi rằng ta già.
- Chứ ngươi còn trẻ à?
- Đúng vậy, vì ta có bao giờ bảo ta già đâu!
- À! Vì vậy nên ngươi muốn thiên hạ gọi ngươi là Vương bất lão phải

không?
- Ừ! Có thế thì ngươi mới nhẹ tội, chứ không...
Lão Động chủ tức giận chận lời :
- Nếu không thì sao?
- Thì ta sẽ bóp miệng để ngươi phải gọi một vạn lần rằng chỉ có "bất lão" chứ không có "lão".
Bàng Liêu Đồ quá tức nên không còn nói được gì nữa, lão từ từ bước tới ra vẻ oai vệ, sắc mặt đằng đằng sát khí cùng với tả, hữu sứ cũng theo hầu sát một bên.
Bây giờ bầu không khí trở nên căng thẳng cùng cực, màu tang tóc như sắp bao trùm khắp đấu tràng. Đôi bên đều ngầm vận nội lực chuẩn bị mở màn những trận đấu sắp tới.
Bàng Liêu Đồ Động chủ bước đến chỉ còn bảy bước là đối diện với Vương bất lão bỗng thấy Đông Bích bước xấn tới trước đưa tay chỉ vào mặt Động chủ Huyết Hoa động nạt lớn :
- Bàng Liêu Đồ, hãy vâng lời ta dừng ngay lại đi!
Huyết Hoa động chủ vội ngưng cước bộ trợn to mắt :
- Tiểu tử! Ngươi đến đây để van xin điều gì?
- Hừ! Nói nghe êm tai đấy, ta muốn mượn chiếc đầu của ngươi.
- Hừ, nhãi con, với cái danh Bạch y thư sinh thì ngươi chỉ bắt nạt ai chứ đừng có khoe khoang khoát lác với ta. Để ta thanh toán với tên già mà không chịu già này, rồi sẽ tính tội ngươi phá phách động phủ của ta.
Vương bất lão khua tay khua chân mấp máy vành môi toan nói, thì Đông Bích nhanh miệng đáp nhanh :
- Bàng Liêu Đồ, ngươi còn nhớ đêm bọn ma đầu chúng bay vây công đôi vợ chồng Thánh Kiếm Nam Chính Hùng đấy chứ?
Lão Động chủ nghe hỏi giật nẩy người, sửng sốt hỏi lại :
- Như vậy ngươi là gì của Nam Chính Hùng?
- Nghĩa là ngươi có nhúng tay vào vụ sát hại trên đỉnh Băng Sơn đó chứ?
- Ừ!... ta nhớ chứ! Nhưng Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ là gì của ngươi?
Đông Bích cười gằn :
- Ngươi nghe cho rõ, Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ là phụ mẫu của ta.
- Phụ mẫu ngươi?
- Đúng vậy! Hôm nay ngươi không còn e ngại để giao thủ cấp ngươi để cho ta tiếng vong hồn phụ thân ta chứ?
Lão Động chủ cười vang lên :
- Tiểu tử, người sẽ cùng cha mẹ ngươi đoàn tụ mà!
Đông Bích bỗng cười thật to, tiếng cười như chứa đựng hận thù sâu sắc, căm

hờn nói :
- Lão ma, ngươi hãy nói đi để rồi im lặng ngàn đời!
Lão Động chủ Bàng Liêu Đồ giận tái mặt rống lên như mãnh hổ :
- Thật là ngu si đáng kiếp, hãy nộp mạng cho ta!
Dứt lời lão sử dụng song chưởng đẩy ngay một chiêu như tát biển dời non.
Đông Bích cũng không chậm một giây, chàng khuỳnh tay vận nội lực đẩy ra một chiêu đối phó. Chưởng phong vừa xáp lại nhau khí trắng lóe ra như muôn lưỡi kiếm.
Huyết Hoa động chủ nhận thấy kình lực của đối phương nặng như núi, một công lực mà từ trước đến nay cả cuộc đời giang hồ của lão chưa gặp phải lần nào, nên rúng động, chưởng lực được tăng thêm ba phần lực đạo.
Ầm!
Một tiếng nổ vang lên như núi lở trời nghiêng, hai luồng áp khí áp chặt vào nhau bỗng xoáy cát vàng bay cả lớp. Cả ba mặt bốn bên, bọn Huyết Hoa môn đồ đều nhảy ra xa để tránh tai họa.
Đông Bích kêu lên một tiếng "hự", hai chân giật lùi, lưu lại trên mặt đất dấu chân hằng tám chín phân, thần sắc biến đổi.
Nhưng Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ lại kêu lên một tiếng "ối" đau đớn vô cùng, thân hình lảo đảo thối lui mãi ra sau tám chín bước gương mặt già nua thay xanh đổi trắng liên tục, luôn cả mấy nếp nhăn cũng run rẽ bên trong rất thảm hại.
Đông Bích nhận thấy đây là một địch thủ đáng ngại, nếu không dùng tuyệt chưởng Âm Dương Thiên Toàn chưởng thì khó lòng thủ thắng.
Hai người chưa phân thắng bại nhưng sự thể xảy ra ngoài óc tưởng tượng của mọi người khiến tất cả đều ngừng tay trố mắt về hướng Bàng Liêu Đồ và Đông Bích không chớp.
Bàng Liêu Đồ cố dằn cơn thịnh nộ, buông ra mấy lời ngao ngao ngán ngán :
- Tiểu tử! Không ngờ công lực của ngươi quá thâm hậu, nhưng hôm nay ngươi cũng không còn mộng phục thù. Ta lấy làm tiếc cho ngươi.
Đông Bích mặt đầy sát khí, chẳng muốn nhiều lời, chàng cao giọng hét to :
- Lão ma đừng ảo tưởng nữa, giờ này là lúc qua chiêu, chớ nên mơ mộng, hãy lấy công phu mà chọn đường sống thác.
- Tiểu tử chớ vô lễ, hãy xem chưởng pháp Huyết Hoa của ta mà định liệu.
Lời vừa dứt, chiêu đã ra, Bàng Liêu Đồ tức giận tột cùng đẩy mạnh liên tiếp bốn năm trọng chưởng, phất đi thành hình hoa màu loang loáng chụp đến Đông Bích.
Đông Bích cũng không chịu kém, chưởng phong chàng vun vút đẩy ra tuyệt chiêu của Âm Dương Thiên Toàn chưởng với bảy phần công lực mà nghênh địch.
Qua ba chiêu thế kình khí đủ màu đủ sắc bốc tới mặt chàng không phân biệt

được ai là ai cả.
Trong lúc hai người, một già một trẻ đang quần thảo nhau mãnh liệt thì bên kia tả, hữu sứ đánh với Vương bất lão và Túy Hồ lão tử, còn Chiêu Hạ đã tấn công Bàng Tiết Đạo trên mười chiêu số, nàng đã chiếm phần ưu thế, giữ trọn vai trò chủ động khiến lão lùn Bàng Tiết Đạo bị dồn vào thế tiến thoái lưỡng nan.
Trong lúc đó Bang chủ Cái bang Khưu Dật Luân cùng các đệ tử ra lệnh tổng tấn công vào bọn cao thủ và môn đồ Huyết Hoa động.
Riêng Bạch Cốt lão thái bà lòng căm hận đối với Bàng Liêu Đồ đã hơn mười hai năm phỉnh gạt để bà ta giữ cửa động nên lão bà lúc nào cũng muốn giao thủ với lão ta, tuy nhiên trước gia thù của Đông Bích, bà đành dành sự ưu tiên rửa thù cho chàng, hơn nữa hai tên tả hữu sứ ra sức vây công làm cho lão bà phải thi thố mọi tuyệt chiêu mới mong giữ tình trạng quân bình trong trận đấu.
Trên Tàng Kinh lâu, trận ác chiến vẫn diễn ra sôi động, ánh sáng lờ mờ của trăng sao in hình như bóng quỷ chập chờn của những người đang giao đấu. Những tiếng reo hò như sấm nổ, tiếng hét chát chúa, tiếng kêu thảm khốc không biết thắng bại về ai cả.
Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ dùng toàn lực giao tranh với Đông Bích trên ba mươi hiệp nhưng cũng chưa chiếm được thượng phong, nên lão ta nóng lòng hét to :
- Hãy đỡ!
Tiếng hét vừa dứt, bóng chưởng hình hoa máu lan rộng phủ vào đối phương. Huyết Hoa chưởng là một chưởng pháp mà lão Động chủ nhờ thế mà thành danh. Với chưởng pháp này lão đã khuấy động trên hai mươi năm ở chốn giang hồ ở võ lâm nên chưởng phong đưa ra thật khiếp đảm vô cùng.
Sự tình không thể nào lường được. Trước chưởng phong hùng hậu, Đông Bích cũng xuất chưởng nhanh như điện, lực đạo mạnh như núi non, thân hình nhẹ nhàng như chiếc bóng u linh. Chàng sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên vút lên cao để tránh ngọn chưởng này nhưng khi thân hình chàng vừa đáp xuống thì Bàng Liêu Đồ thân pháp quá lanh lẹ, giữa lúc chàng dừng tay vì ngơ ngẩn, bỗng nghe Bàng Liêu Đồ quát lên một tiếng như sấm nổ rồi một chiêu thế nhanh hơn tiếng động được tung ra, đạo kình phong như mưa cuồng gió loạn, như vô số Huyết Hoa giáng xuống đầu Đông Bích như trùm kín cả châu thân chàng.
Không còn chần chờ, tay tả rút chiếc quạt, tay hữu lại phát nhanh một chiêu Âm Dương Thiên Toàn chưởng với mười thành công lực đánh ập vào ngọn chưởng Huyết Hoa.
Ầm! Ầm! Ầm!
Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên rung cả mặt đấu trường, chưởng lực chạm

nhau bốc khói, kình phong văng tỏa bốn bên và bốc cao gần đụng nóc Tàng Kinh lâu, mọi người như bị lạc vào sa mù dày mịt.
Bỗng nghe hai thân người động vào nhau kêu lên một tiếng "thịch" lại nghe tiếng chân người dậm trên sàn liên tiếp cùng với tiếng thở hồng hộc.
Đông Bích tháo lui ra sau mấy bước ôm ngực phun ra một búng máu tươi đỏ ối.
Huyết Hoa động chủ Bàng Liêu Đồ cũng run rẫy bước lùi ra sau mười bước, máu tươi vọt ra miệng nhuộm đỏ cả chòm râu bạc, mắt tóe lửa, đầu đau như búa bổ.
Qua giây phút sững sờ, cả hai lại xáp vào ác đấu. Lão Động chủ giận run người vì không ngờ hai mươi năm sau gặp phải con kẻ thù mà không làm gì được, nên lão giận quát :
- Nhãi con! Hãy đỡ tuyệt chưởng của ta đây!
Vừa nói dứt là ngón Huyết Hoa chưởng độc nhất vô nhị trong đời lão liền được sử dụng với toàn bộ công lực tấn công vào Đông Bích.
Trong lúc đó, Đông Bích cũng đã sẵn sàng và chàng sử dụng đến đệ tam thức của Âm Dương Thiên Toàn chưởng để phản kích.
Nhưng khi lão Động chủ tung chưởng ra thì đồng thời lão sử dụng tuyệt đỉnh khinh công cất mình phóng đi.
Thật không ngờ lão cố tình rút lui nên chàng lỡ bộ tức giận hét :
- Lão tặc! Ngươi có chạy đàng trời!
Đông Bích vừa hét vừa thi triển toàn lực Cửu thức bộ hình đuổi theo.
Huyết Hoa động chủ hành động trước nên chỉ nháy mắt đã chạy ra ngoài mười trượng. Đông Bích lướt qua Tàng Kinh lâu đuổi theo như trốt bão.
Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã đuổi theo kịp lão nên hét :
- Lão ma! Hãy đỡ.
Chàng liền bấm cho ba lưỡi liễu diệp phi đao trong nan quạt tuông ra nhắm vào thượng, trung, hạ của lão Động chủ mà tấn công.
Bàng Liêu Đồ nghe tiếng hét thất kinh, vội hoành thân đẩy nhanh ra sau một chưởng may mắn đánh bạt được hai lưỡi phi đao nhưng cũng vẫn bị một mũi chém vào bả vai tung máu.
Lão ta kinh hoàng dừng chân thì Đông Bích chập chờn như bóng ma đã hiện ra trước mặt lão và chiếc quạt loang loáng vút ra một tuyệt chiêu nhắm vào Bàng Liêu Đồ để kết liễu mạng lão.
- Ôi!
Tiếng la đau đớn tuyệt vọng vừa thốt ra thì thân hình lão ma cũng ngã sóng sượt trên vũng máu đào với một cổ tay cụt lìa chết thật thê thảm vô cùng.
Đông Bích đôi mắt sáng rực lên, bước đến cầm chiếc quạt tiện luôn chiếc đầu lão ta.
Chàng xé áo lão trùm chiếc đầu lâu lại rồi xách chạy đi miệng lầm bầm khấn

vái :
- Vong hồn phụ thân sẽ an vui vì con đã giết được một kẻ thù nữa...
Vừa lúc đó thì Vương bất lão cùng Chiêu Hạ phóng đến.
Vương bất lão hỏi ngay :
- Lão ma đã "đi luôn" rồi phải không tiểu đệ?
Đông Bích vui vẻ đáp :
- Đúng vậy đại ca! Đây là thủ cấp của lão ma.
- Như vậy Thánh Kiếm Nam Chính Hùng tất được hả dạ lắm.
- Cũng nhờ đại ca, tiểu muội và chư vị giúp đỡ.
Chàng liền hỏi Chiêu Hạ :
- Tình hình giao đấu tại Tàng Kinh lâu diễn biến ra sao?
- Chúng ta toàn thắng, cuộc giao tranh đã kết thúc, Huyết Hoa động tan rã, những môn đồ lớp chết, lớp bị thương, còn một số đầu hàng, các đệ tử Cái bang đang thâu dọn chiến trường.
Cùng lúc đó ánh lửa bập bùng nổi lên từ Tàng Kinh lâu. Đông Bích nhìn than :
- Vậy là xong một sào huyệt nữa của ma đạo!
Rồi chàng quay sang Chiêu Hạ và Vương bất lão :
- Chúng ta vào tạ ơn chư vị anh hùng giúp đỡ chứ?
Chiêu Hạ nhìn chàng mỉm cười :
- Vâng, Đông ca.
Chàng nắm tay nàng lao đi, còn nghe văng vẳng tiếng của Vương bất lão gọi :
- Ơ, ơ... hai đứa bé này chạy đi đâu mà khiếp thế. Đợi đại ca đi với chứ?...

Hồi 30
Khóc người tình chung

Sau khi tế phụ thân xong, Đông Bích được thảnh thơi vài hôm thì Bang chủ Cái bang đưa tin cho chàng biết là việc những miếng ngọc của chàng thật sự là giả và Cung chủ Tuyệt cung đã tìm được báu vật võ lâm là Bí kíp toàn thư và đã nghiên cứu tu luyện. Nếu Cung chủ Tuyệt cung thành công thì võ lâm ắt sẽ có một cuộc nổi sóng và chắc chắn đó sẽ là một kiếp nạn của võ lâm trong một ngày gần đây. Vậy để đề phòng thì Cái bang chịu trách nhiệm đưa tin đến các đại môn phái có nhiệt huyết để tiếp tay diệt ác. Trong khi đó mọi người đều phải để tâm tìm hiểu dấu vết Tuyệt cung để quyết định phương cách tấn công tiêu diệt bọn chúng cho võ lâm.
Được tin như vậy thì mọi người đều phân chia nhau công việc và một ngày sau đó, công việc đã bắt đầu được hành động. Ngay nàng Chiêu Hạ cũng được phân công với nhiệm vụ làm sao mời cho được phụ thân nàng giúp tay trong công việc này.
Tuy biết tính tình phụ thân nàng rất bất thường song trước mặt quần hào bạn thiết nàng cũng phải nhận lời và đành chia tay với Đông Bích để ra đi.
Còn lại chỉ có Đông Bích và Vương bất lão, hai người cũng không thể ngồi yên nên chàng đề nghị :
- Đại ca ơi! Chúng ta cũng đi chứ?
- Đi đâu?
- Thì đi tìm dấu vết của bọn Tuyệt cung chứ sao?
- Ừ! Đi thì đi.
- Vậy chúng ta lên đường ngay nhé?
- Cũng được.
Thế là hai người hai ngựa ra cương phiêu bạt....
Đến trưa hôm đó....
Đông Bích chợt hỏi Vương bất lão :
- Đại ca ơi! Tiểu đệ có ý kiến này?
- Cứ nói đi.
- Hôm trước Chiêu muội có nói nơi trú ngụ của Tô Tiểu Bình với đại ca phải không?
- Ừ! Mà để làm gì?
- Thì đại ca có thể chỉ cho đệ được không?
Vương bất lão cười sặc sụa :
- Này, tiểu đệ à! Nàng Tô Tiểu Bình chưa về bên sư thúc của nàng đâu!

- Vậy chứ nàng ở nơi đâu?
- Theo lời của Chiêu muội thì lúc Tô Mạc Dung mang nàng đi, lại gặp sư tỷ của lão nên lão nhờ người này săn sóc Tô Tiểu Bình còn lão ta tìm đến người sư đệ của lão để dò lại tình hình trước. Nghe đâu có một uẩn khúc gì đó trong môn phái của Tô Mạc Dung và sắp có một âm mưu thanh toán quy mô lắm.
Đông Bích nghe nói liền chận lời :
- Như vậy nàng ở lại chùa à?
- Đúng thế!
- Không biết nàng đã lành mạnh chưa?
- Chắc là bình phục rồi vì đến hôm nay là có hơn mười ngày.
- Vậy chúng ta đến thăm nàng đại ca nhé!
- Nhưng tiểu đệ không sợ Chiêu muội sao?
- Ơ! Có gì phải sợ?
- Sợ nàng ta khóc chứ gì!
- Nước mắt đàn bà đáng sợ thật nhưng....
- Nhưng thế nào?
- Nhưng biết đâu Tô Tiểu Bình cũng khóc....
- Vậy thì chúng ta đi.
- Độ bao lâu sẽ tới nơi đó?
- Một ngày đường.
- Một ngày đường?
- Đúng vậy, bây giờ tiểu đệ hãy theo ta.
Hai thớt ngựa lại vùn vụt lao về hướng Đông.
Cho đến chiều ngày hôm sau.
Hai người gò ngựa ngoài bờ rừng cùng dùng thuật phi thân để đến ngôi cổ tự.
Đông Bích nhìn thấy bảng chữ đã cũ với chữ Bình Tâm tự thì lòng chợt bàng hoàng, quay lại hỏi Vương bất lão :
- Có phải nàng ở đây không?
- Phải đấy!
Dứt lời Vương bất lão liền cất bước vào Bình Tâm tự. Một bà vãi hiền từ, phúc đức từ trong bước ra, chấp tay niệm Phật hiệu và nói :
- Xin lỗi, thí chủ có phải là người mộ đạo đến dâng hương không?
- Không, chúng tôi đến đây để tìm một người.
- Tìm ai?
- Mấy hôm nay có một thiếu nữ đến chùa này không?
Bà vãi ra vẻ suy nghĩ rồi gật đầu đáp :
- Ồ! Thì ra hai vị thí chủ đến đây để tìm nàng?
Đông Bích vội bước tới nói :

- Dạ phải đấy, không biết nàng có ở nơi đây không?
Ánh mắt từ bi của bà ta nhìn Đông Bích và nói :
- Xin lỗi, thí chủ có phải là Đông Bích không?
Đông Bích chợt thấy hồi hộp đáp :
- Dạ phải đấy!
Bà ta bước lùi một bước, chắp tay niệm Phật và đáp :
- Xin Đông thí chủ hãy về đi, vì nàng không muốn gặp mặt người nữa!
Đông Bích nghe nói như một tiếng sét đánh ngang tai, mắt chàng muốn hoa lên, toàn thân như muốn lảo đảo, chàng run giọng hỏi :
- Tại sao?
- Cách đây hai ngày, sau khi bệnh tình bình phục, nàng đã thí phát quy y rồi và nàng đã chính thức là đệ tử của Phật môn.
- Trời ơi!
Chàng kêu lên một tiếng rồi cảm thấy như có một màu đen bao phủ trước mặt, chàng lảo đảo ngã xuống đất.
Vương bất lão thấy thế biến sắc vội nhảy tới đỡ chàng dậy và hỏi :
- Tiểu đệ! Tại làm sao thế?
Đôi mắt chàng thất thần, sắc mặt tái nhợt, đôi dòng lệ long lanh nơi khóe mắt.
Chàng gào lên :
- Trời ơi!.... lại có thể như thế được sao?
Dứt lời chàng bụm mặt tấm tức thần sắc thật đau khổ.
Vương bất lão quá ngạc nhiên, lão không ngờ Đông Bích lại thương nàng đến như vậy. Còn Chiêu Hạ thì sao?
Lão bước tới hỏi lão ni :
- Quả thật thế sao?
- Tại sao lại không thật.
- Tại vì nàng không thể hành động như thế được.
Bà vãi gật đầu đáp :
- Phải đấy, đáng lẽ như thế, nhưng lúc đến đây chữa xong thương tích rồi, nàng than khóc một hồi rồi nói "Thôi đành phải quên cho xong, vì bể tình là bể khổ", vì vậy nên nàng quyết định thụ giới ngày hôm ấy.
Vương bất lão lẩm bẩm :
- Thật là đáng sợ.
Bỗng Đông Bích vùng khỏi tay Vương bất lão chạy thẳng vào Bình Tâm tự như một người điên.
Chàng thét lớn :
- Tôi phải tìm nàng! Tôi phải tìm nàng....
Chàng xông thẳng vào viện mà không ai cản trở, và hình như cũng không có ai cản trở chàng được. Mặc dù đây là niên viện nhưng tâm trí chàng đã loạn,

chàng đâu kể gì.
Đông Bích gọi lớn :
- Tô muội muội! Tô Tiểu Bình! Em ở đâu?
Tiếng kêu thất thanh, thê thảm, ai nghe mà không cảm động!
Bỗng chàng thoáng thấy trước bàn Phật có một ni cô trẻ tuổi, đang quỳ chắp tay niệm Phật.
Chàng nhìn bóng lưng của nàng cũng có thể nhận rõ là Tô Tiểu Bình.
Chàng âm thầm lặng lẽ bước tới từng bước một.
Ni cô quay lại khiến chàng biến sắc. Ôi! Chính là Tô Tiểu Bình, đôi má nàng vẫn còn tươi thắm như ngày nào, đôi mắt vẫn trong đen như một bể chứa chan tình cảm nhưng mái tóc huyền lay láy không còn nữa.
Đôi mắt nàng bỗng lăn xuống hai giọt lệ châu. Bốn mắt nhìn nhau đến rưng rưng, nàng chắp tay đứng trước bàn thờ Phật, chàng đứng dựa vách tường không ai nói được lời nào cả.
Giây phút yên lặng và bi thảm này kéo dài quá lâu.
Bỗng chàng kêu lên :
- Tô muội muội....
Đông Bích xúc động chạy tới như muốn ôm lấy nàng bỗng nàng nghiêm sắc mặt chắp tay niệm Phật hiệu. Đông Bích giật mình thối lui hai bước đứng yên như một tội đồ chờ huyết án.
Than ôi! Cuộc tình duyên sao mà quá éo le ngang trái đến thế. Ái tình của Tô Tiểu Bình đối với Đông Bích bao la biết bao nhiêu, nhưng nếu để Đông Bích phải cưới nàng vì bổn phận mà trước đây chàng đã chữa bệnh cho nàng một cách miễn cưỡng ở Sa Mạc cung thì thật là trái với lý tưởng của hai kẻ yêu nhau thì làm sao nàng có thể chấp nhận cho được.
Việc Đông Bích và Chiêu Hạ luôn luôn sóng bước bên nhau trong biết bao gian lao nguy hiểm thì tình yêu của họ lại càng khắng khít biết bao. Một đôi chim liền cánh như thế là một hình ảnh hạnh phúc của họ trước mắt nàng. Nàng chẳng nỡ để vì mình mà đôi chim kia phải lìa nhau. Vì thế mà nàng mượn câu kinh tiếng kệ để lảng quên nỗi khổ đau là một việc chí lý, thì ai trách nàng được.
Trước thảm cảnh này, khiến cho Vương bất lão cũng phải mủi lòng rơi nước mắt.
Tô Tiểu Bình nhìn chàng thổn thức :
- Tiểu muội không ngờ Đông ca lại quay về đây?
- Tô muội muội....
Bỗng nàng nghiêm sắc mặt nói :
- Hôm nay tôi không còn là Tô Tiểu Bình nữa. Cuộc tình duyên của ta đã chấm dứt rồi. Người hãy nhớ đây là cửa Phật, không ai có quyền đem khổ đau gieo vào đây. Vậy xin người hãy quay về đi.

Đông Bích run giọng nói :
- Tô muội muội! Đây chỉ là việc hiểu lầm nhau thôi.
Nàng cười gằn :
- Phải đấy! Có lẽ đây là sự hiểu lầm nên tôi mới đặt hết yêu đương vào một người đã có tình nhân tài sắc vẹn toàn.
- Tô muội muội! Ca ca vẫn còn yêu Tô muội.
- Trễ rồi! Giờ đây nếu người còn chút tình yêu tôi, tôi cũng chỉ coi như giấc mộng ngày xưa.
Đông Bích không thể chịu được những lời nói chua chát ấy, chàng thở dài khẩn thiết nói :
- Tô muội muội, em hãy bình tâm để ngu huynh phân tỏ mọi sự việc cho em thấy.
Nàng cao giọng nói :
- Tiểu huynh, người cứ nói đi.
Đông Bích lặng lẽ kể từ lúc gặp Chiêu Hạ giả nam trang, hai người kết nghĩa đệ huynh với nhau và bên nhau hành sự mà giang hồ thường gọi nhị vị Bạch y thư sinh. Cho đến một ngày kia chàng mới biết nàng là một giai nhân, vì hai người vẫn còn là tình huynh đệ nên Đông Bích không thể nào tách rời nàng để một mình hành sự được. Dù cho Chiêu Hạ có tha thiết yêu Đông Bích nhưng chàng nghĩ dù sao giữa hai người chưa có gì xảy ra vượt ngoài vòng lễ giáo thì Chiêu Hạ có thể quên được với thời gian. Còn đối với Tô Tiểu Bình thì dù mang danh nghĩa là yêu nhau nhưng chẳng khác gì là hai vợ chồng vì hai người đã có tình chăn gối. Chỉ chờ ngày sóng lặng gió yên họ sẽ nhờ mẹ cha đứng ra lo việc hôn lễ cho đủ nghi thức của đời.
Đông Bích lần lượt kể cho Tô Tiểu Bình nghe mọi sự, bỗng nàng biến sắc run rẩy hỏi :
- Thật thế sao?
Vương bất lão ứng đáp :
- Thật đấy, tiểu đệ của tôi vẫn một lòng yêu cô nương. Đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.
Nàng khóc thất thanh một hồi rồi nói :
- Đông ca ca, tiểu muội quả thật nông nỗi, không tuân theo lời hứa chờ thêm vài ngày nữa, cũng vì em đinh ninh anh là người bội bạc nên em mới thụ giới!
Đông Bích nói :
- Tô muội! Em có thể hoàn tục lại!
- Hoàn tục?
Nàng nhìn chiếc áo cà sa của nàng rồi đưa mắt nhìn lên bàn thờ Phật mắt ngấn lệ, lắc đầu nói :
- Không! Không thể được!

- Tô muội muội, nếu em không hoàn tục thì anh cũng phải xuất gia đầu Phật vì đời anh mà thiếu em thì coi như trống rỗng, vô vị, anh không thể chịu đựng được sự cô quạnh ấy! Hơn nữa vì bổn phận anh không thể hành động bạc bẽo như vậy được.
Tô Tiểu Bình khẽ cười nói :
- Cuộc lương duyên là do ý trời định đoạt, em vô phước không thể hưởng thụ tình yêu của anh nên xảy ra việc này. Đông ca ca! Anh thật yêu em lắm sao?
- Đúng đấy!
Nàng ôn tồn nói :
- Nếu vậy anh nên nghe lời em hãy về đi!
- Không!
Nàng lại nói :
- Đông ca! Em không thể đặt anh vào sự việc đã rồi. Trời tạo ra sự éo le ấy đúng lắm. Có thế chúng ta mới giữ được trong sạch trong lòng tốt hơn là kết hợp.
- Không, anh đã yêu em và làm sao anh quên bổn phận được.
Tô Tiểu Bình vui vẻ hỏi :
- Đông ca, em đã bảo là em vẫn yêu anh và ôm ấp mối tình ấy suốt đời em. Tất cả linh hồn của em là thuộc về anh, trao hết cho anh. Bây giờ em còn sống đây chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Anh nên hiểu cho em đi!
- Anh thiết tưởng rằng không nên để linh hồn tách rời thể xác, anh đau lòng lắm vì em đã hy sinh cho anh tại sao lại bảo rằng không xứng đáng?
- Em hy sinh cho anh nhưng em sẽ không hối hận đâu, vì em yêu anh kia mà.
Những câu nói chân thành của Tô Tiểu Bình càng khiến cho Đông Bích đứt từng đoạn ruột.
Nàng lau nước mắt nói :
- Đông ca! Tiểu muội luôn luôn nhớ đến anh, và từ nay cứ mỗi sớm chiều em sẽ cầu nguyện cho anh hưởng nhiều hạnh phúc. Thôi anh về đi!
Chàng thổn thức :
- Làm sao anh có thể rời tiểu muội được!
Câu nói thống thiết ấy khiến nàng quá đau lòng, nàng khóc sướt mướt, nhưng bao việc đã trễ rồi, nàng đã cắt tóc quy y thoát mùi trần tục, làm sao nàng có thể hoàn tục được. Hơn nữa, nàng nhìn thấy mình không xứng đáng với tình yêu của chàng. Nàng kết hôn với chàng mà không còn cái trinh tiết quý giá kia để cống hiến cho chàng thì nàng sẽ đau khổ suốt đời thì đây là con đường thoát duy nhất của nàng mà thôi.
Tô Tiểu Bình khẩn thiết nói :
- Đông ca! Nếu Đông ca thật lòng yêu tiểu muội thì xin ca ca hãy rời khỏi

nơi đây mà giữ lấy tình yêu của tiểu muội trong tâm khảm, nếu không thì tiểu muội sẽ đau khổ suốt đời.
- Nếu em cương quyết như thế thì ngu huynh sẽ đau khổ suốt đời!
- Em cũng nghĩ như thế, nhưng anh còn có Chiêu Hạ, nàng sẽ cho anh nhiều tình yêu hơn nữa và tin chắc rằng thời gian sẽ hàn gắn vết thương lòng.
Chàng đau khổ không biết nói sao cả.
Tô Tiểu Bình tiếp :
- Chiêu Hạ còn tốt hơn em, nàng có thể hiến cho anh những điều mà em không thể có. Thôi, em đã cạn lời, xin anh hiểu cho và vui lòng xa em đi.
Dứt lời, nàng quay lại chắp tay lâm râm khấn vái trước Phật tổ.
Đông Bích vẫn đứng im nhìn nàng không nhúc nhích. Qua một lúc lâu nàng quay lại nói :
- Đông ca ca! Sao anh nỡ để cho em đau khổ nhiều hơn nữa chứ? Anh nên vui lòng đi đi, em cảm ơn anh lắm!
Đông Bích còn đang ngơ ngác thì bỗng có một bàn tay vỗ lên vai chàng. Quay lại, chàng thấy lão ni lúc nãy mỉm cười khẽ gọi :
- Đông thí chủ!
- Dạ!
- Lão ni muốn khuyên người hãy yên tâm, vì đời người là giấc mộng, tình duyên là khổ lụy, trời đã sắp đặt như thế, nàng đã xuất gia rồi xin người chớ nên làm cho nàng đau khổ tội nghiệp! Vì nàng đã vô tình hiến sự băng trinh cho thí chủ song vì chất thuốc ấy nên không thể có giọt máu của thí chủ thành tụ nơi nàng, bởi vậy nàng chỉ ôm ấp mối tình thôi.
Bà ta nói tiếp :
- Tình yêu quí giá và vĩnh viễn nhất là tâm hồn chứ không phải thể xác. Tình yêu ấy giữ mãi đến hơi thở cuối cùng không phải tốt đẹp sao?
Tô Tiểu Bình lại tiếp :
- Đông ca ca! Hãy đi đi. Bất cứ nơi nào tâm hồn em cũng sẽ ở bên anh mãi mãi, mong anh hãy hiểu cho em cái tình yêu bất diệt này.
Vương bất lão bước đến nắm tay Đông Bích nói :
- Tiểu đệ! Chúng mình nên đi thôi.
Chàng như kẻ say, chỉ lặng thinh không nói nửa lời.
Vương bất lão lại nói :
- Phải đấy, không nên đòi hỏi gì hơn nữa, vì nàng đã hiến cho tấm lòng yêu đương lâu bền, tiểu đệ không có quyền làm nàng đau khổ thêm nữa!
Đông Bích từ từ đứng lên nói :
- Biết vậy nhưng lòng tiểu đệ không nỡ xa nàng!
Vương bất lão nghiêm giọng nói :
- Tiểu đệ! Sự việc đã như thế không thể cứu vãn được nữa và đệ cũng nên nhớ rằng trong giang hồ mai đây cũng có thể phát sinh ra một thảm cảnh ghê

gớm nữa chớ chẳng không!
Câu nói ấy khiến Đông Bích giật nẩy người như chạm phải điện chàng run rẩy lẩm bẩm :
- Phải đấy! Tôi không thể để xảy ra một thảm cảnh thứ hai nữa. Ta phải đi thôi!
Dứt lời chàng nhìn Tô Tiểu Bình nói :
- Tô muội, chúng ta vĩnh viễn xa nhau rồi.
- Đông ca, hãy giữ trọng lấy thân.
Nàng nói xong rồi từ từ quay lưng lại.
Đông Bích bàng hoàng cũng phải cất bước ra đi.
Khi chàng và Vương bất lão rời khỏi ngôi Bình Tâm tự thì từ nơi cửa điện này Tô Tiểu Bình mắt lệ mờ dõi nhìn theo.
Khi không còn bóng hình ai ngoài tầm mắt thì lão ni khẽ gọi :
- Tiểu Bình, con nên để cho tâm tịnh là tốt hơn cả.
- A di đà Phật!
Rồi nàng quay vào quì dưới chân đức Phật từ bi.

Hai con tuấn mã bất chợt bị ghìm chặt cương nên hí lên hàng tràng, hai vó trước nhấc bỗng lên rồi mới chịu đứng yên.
Vừa lúc đó một đệ tử Cái bang từ trong một bụi cây chạy ra cúi đầu thi lễ rồi nói :
- Thưa Vương bất lão Thần Ảnh và Đông thiếu hiệp, Bang chủ chúng tôi đã y lời theo nhị vị để dò la tin tức khắp nơi.
Vương bất lão chặn :
- Nhưng có tìm được tin tức gì không?
- Dạ có chứ! Nếu không đâu dám chận nhị vị lại.
Đông Bích hỏi ngay :
- Đã tìm ra việc gì thế?
Tên đệ tử Cái bang hỏi lại :
- Thưa có phải nhị vị đã rời Bình Tâm tự đã hai ngày nay rồi phải không?
Đông Bích tiếp :
- Có việc gì vậy?
- Như vậy nhị vị đã rời Bình Tâm tự hai hôm?
- Đúng như vậy.
- Thế thì đúng rồi.
- Đúng cái gì?
- Dạ, sau khi nhị vị đi hơn một ngày thì tai biến xảy đến cho Bình Tâm tự.
- Tai biến?

- Dạ vâng!
- Nhưng tai biến làm sao?
- Theo tin nhận được thì có một số cao thủ đến vây công ni sư trụ trì, vị này chính là sư muội của Tô Mạc Dung, có lẽ vì mối thù hằn về môn phái chi đó và hai bên đã tàn sát nhau khủng khiếp.
Đông Bích chặn lời :
- Như vậy rồi sao?
- Trong trận huyết chiến này có Tô Tiểu Bình tiểu thư, tuy đã xuống tóc quy y nhưng trước sự tàn sát cũng phải lâm trận và....
Tên đệ tử Cái bang nói đến đây bỗng ngưng bặt, khiến Đông Bích phải hỏi dồn :
- Nàng có sao không?
- Hình như bị vây khốn trong trận đồ mà lúc đó nàng đã bị nội thương trầm trọng.
- Tin tức này chính xác chứ?
- Rất chính xác!
Đông Bích nhìn qua Vương bất lão :
- Vậy chúng ta phải trở lại đó xem sao.
Vương bất lão gật đầu :
- Thì phải vậy rồi đó.
Đông Bích quay sang tên đệ tử Cái bang :
- Cảm ơn bằng hữu và chuyển lời đang ta của chúng tôi đến Bang chủ.
- Xin tuân lệnh.
Nói xong hai người quay đầu ngựa ra roi phóng đi.
Qua ngày hôm sau thì họ đã đến Bình Tâm tự.
Đông Bích vội vã chạy vào trước, chỉ trong nháy mắt, đến bên một trận đồ ly kỳ. Chàng đưa mắt ngó vào trong trận thì thấy Tô Tiểu Bình vẫn ngồi yên không nhúc nhích.
Chàng quá đau lòng bèn gọi lớn :
- Tô muội muội! Tô muội muội!...
Tiếng gọi của chàng có hiệu lực gì đâu.
Vương bất lão nói :
- Tiểu đệ, ngươi trong trận này là Tô Tiểu Bình cô nương vậy đệ hãy phá trận cứu nàng ra kẻo nàng chết mất!
Đông Bích bước đến nhìn trận thế, bất giác chàng cau mày lại. Thấy thế Vương bất lão biến sắc mặt hỏi chàng :
- Tiểu đệ, sao?
Chàng nói :
- Cũng hơi khó!
- Khó lắm hả?

Chàng giải thích :
- Đây là một kỳ trận, trong có bát quái ngoài có mê hồn. Trong bát quái và mê hồn ấy lại lẫn lộn trận pháp hữu cung!
- Thế thì không có hy vọng phá được sao?
- Khó phá chứ không phải là phá không được!
Nghe nói vẻ mặt Vương bất lão hiện lên một tia hy vọng.
Đông Bích đã may mắn học được trận pháp một cách đầy đủ, đối với những trận pháp trên giang hồ đều thấu hiểu thế nhưng đối với trận pháp này, chàng cảm thấy khó, cần suy nghĩ chớ không thể phá được ngay.
Chàng đi vòng quanh trận một hồi để xem xét. Vương bất lão đứng nhìn theo hành động của chàng và gởi gắm bao nhiêu hy vọng vào chàng vì lão thương người em kết nghĩa vô cùng.
Không biết chàng phá được trận này không?
Chàng lại bẻ nhánh cây, ngồi xuống và chăm chú nhìn vào kỳ trận suy nghĩ.
Vương bất lão nhìn chàng rồi nhìn Tô Tiểu Bình và lặng lẽ khẩn cầu đừng xảy ra thêm nguy kịch nữa.
Phải lắm! Chàng mới từ giã nàng, một kẻ thật tình yêu chàng. Bây giờ nếu mất hẳn nàng đi luôn thì lòng chàng đau đớn biết ngần nào.
Bỗng Đông Bích đứng lên, xăm xăm bước đến sát trận đồ rồi dừng chân lại, chàng được chân lên cao và bước vào trong kỳ trận.
Vương bất lão cũng phải hồi hộp trông theo.
Chàng bước tới hai bước và bước lui một bước và nhổ một cành cây, cứ thế chàng đã nắm trong tay một số cành cây nhưng rồi chàng lại đứng giữa trận ra chiều suy nghĩ.
Lúc bấy giờ khoảng cách giữa chàng và Tô Tiểu Bình chỉ còn chừng một trượng mà thôi nhưng trong trận ấy vẫn còn mấy chục nhánh cây nữa.
Chàng bước đi rồi lùi lại, có khi lại bước rồi nhổ một cành cây rồi lại bước đi. Cứ thế đã ngót một giờ hai khắc thời gian mà chàng vẫn chưa phá xong trận đồ ấy.
Phương Đông đã sáng rực, bình minh xuất hiện. Chàng nằm rạp xuống trường tới nhổ thêm một cành cây như một tên lính trong xa trường cần tránh làn tên mũi đạn.
Đông Bích vừa nhổ xong cành cây cuối cùng liền đứng phắt dậy reo lớn :
- Phá trận xong rồi!
Chàng mừng quá đứng sửng sốt.
Vương bất lão vội nói :
- Tiểu đệ! Đi đi!
Chàng tỉnh lại rồi điên cuồng kêu lên một tiếng thất thanh :
- Tô muội muội!
Chàng nhảy tới ôm chầm Tô Tiểu Bình và bồng nàng lên nói lớn :

- Tô muội muội! Anh đã hại em rồi! Tội gì em phải cực khổ như vậy.
Chàng gục đầu trên mình nàng khóc thất thanh và gào thét :
- Tô muội! Tô muội!
Thấy thế Vương bất lão cũng biến cả sắc mặt vì không thấy nàng nhúc nhích.
Lão liền chạy nhanh tới sờ vào ót Tô Tiểu Bình. Lão vội hoảng hốt tròn xoe đôi mắt.
Đôi mắt lão tuôn xuống đôi dòng lệ, thốt ra hai tiếng :
- Chết rồi!
Nhưng Đông Bích đã điên cuồng, chàng đâu có biết rõ là Tô Tiểu Bình đã chết!
Chàng gục đầu trên ngực nàng khóc sướt mướt và nói :
- Tô muội muội! Từ nay về sau anh sẽ không rời em nữa.
Tiếng kêu khóc của chàng quá thảm khốc, không ai nỡ tin cho chàng biết là nàng đã chết rồi trong giờ phút này cả.
Tô Tiểu Bình đã bị trọng thương và bị nhốt trong trận mà chết. Phải lắm, nàng đâu có phải là bậc siêu phàm? Nàng chỉ là một thiếu nữ đang tình đang cảm, một khi đã dâng trọn tấm băng trinh cho chàng và giờ đây không còn một niềm hy vọng thì nàng còn cố sống làm gì nữa để đau khổ?
Thế thì cái chết đến với nàng là lối thoát vòng bể khổ.
Đông Bích lại thổn thức nói :
- Tô muội muội! Hãy tha thứ cho anh.
Đông Bích kêu khóc thảm thiết, nhưng dù chàng có kêu gào thảm thiết cũng không làm sao nhận được một tiếng đáp lại của nàng.
Chàng khóc rống lên :
- Tô muội muội.... sao em lại không mở miệng chứ?
Vẫn không một lời đáp lại.
Đông Bích nhìn sững vào mặt nàng thì vẫn thấy gương mặt nàng hồng hào đẹp đẽ như mọi khi, chàng không tin rằng nàng đã chết.
Chàng run rẫy khẽ gọi :
- Tô muội muội! Tô muội muội!....
Bỗng chàng cảm thấy lạnh cả mình, cuối cùng chàng phát giác được một việc không hay, chàng đưa cánh tay run rẫy của chàng sờ vào huyệt đạo của nàng rồi đột nhiên chàng run bần bật, trợn mặt, cứng miệng.
Quả một lúc lâu chàng mới gào lên :
- Trời ơi! Nàng đã chết rồi!
Tiếng kêu của chàng khiến ai nghe cũng phải rơi lệ. Ôi, thật là một cảnh tượng vô cùng bi đát.
Chàng lẩm bẩm :
- Tô muội muội! Em không thể chết, em không thể chết được!

Chàng ôm chặt thi thể của Tô Tiểu Bình khóc thất thanh lên một lúc, bỗng chàng đứng phắt dậy, đôi mắt nảy lửa, nhìn Vương bất lão nghiến răng hỏi :
- Có phải nàng chết thật rồi không?
Lão gật đầu nhỏ giọng :
- Phải đấy, nàng đã chết rồi!
- Ha ha ha....
Đông Bích buông một giọng cười như quỷ rống, ai nghe cũng phải lạnh mình. Sắc mặt chàng bỗng biến đổi phi thường, xanh biến thành đỏ và cuối cùng bầm tím như gan heo.
Vương bất lão thất kinh lướt tới trước chàng hét :
- Tiểu đệ! Tiểu đệ điên rồi sao?
Tiếng cười vẫn vang như sấm.
Vương bất lão tát vào mặt chàng một tát tai khiến chàng loạng choạng lùi ra sau gần mười bước.
Tiếng cười bỗng dứt, tiếng nghiến răng lại kèn kẹt. Chàng lẩm bẩm :
- Sao đại ca đánh tiểu đệ?
- Đại ca không thể để tiểu đệ điên vì nàng!
- Nàng chết thật rồi sao?
- Phải, chết rồi.
Đôi mắt chàng tuôn lệ xuống rồi bỗng tròn xoe nhìn sững lên mặt Vương bất lão. Chàng hét :
- Ai đã hại nàng chết rồi?
- Có lẽ bọn Tuyệt cung chăng?
Một luồng sát khí hiện lên trên mặt chàng. Bấy giờ Đông Bích như một con hổ dữ, chàng rống lớn :
- Tôi phải giết hết lũ chúng nó!
Qua giây phút điên cuồng, Đông Bích bước tới đỡ Tô Tiểu Bình lên, chịu không nổi đôi mắt chàng bỗng tuôn đôi giòng lệ khẽ gọi :
- Tô muội muội!
Nàng đã chết rồi nhưng trên đôi môi nàng còn in dấu nụ cười chờ mong.
Chàng hôn lên đôi môi nàng, rồi lại hôn lên đôi mắt nàng rồi bồng nàng vào căn nhà cổ tự.
Sau đó, Đông Bích đem nàng ra sau cổ tự để chôn nàng.
Chôn vùi thi thể của Tô Tiểu Bình, chàng có cảm giác như chôn vùi quả tim chàng vậy. Chàng quỳ trước mộ Tô Tiểu Bình mà hai dòng lệ tuôn như suối.
Đôi mắt mơ màng, chàng lẩm bẩm :
- Tô muội muội! Trọn đời anh nguyện không bao giờ quên mối tình giữa anh và em.
Chàng từ từ đứng lên và nói :
- Bây giờ anh cần phải đi, nhưng rồi anh sẽ thường xuyên đến đây thăm em!

Dứt lời Đông Bích bỏ ra đi mang theo một nỗi buồn chua xót. Chàng ra đi một cách hấp tấp như thế này là quá phũ phàng nhưng chàng còn bao nhiêu nhiệm vụ đang chờ đợi.
Bây giờ nơi Bình Tâm Tự thê thảm đìu hiu, chỉ nghe tiếng cắc kè trổi giọng não nề và chốc chốc mấy con thằn lằn tặc lưỡi nghe càng não nề.
Ôi! Cảnh tượng quá thê lương.
Vương bất lão thấy chàng quá buồn thảm nên lão cũng buồn lây.
Qua một lúc lâu lão mới cất giọng buồn buồn hỏi :
- Tiểu đệ, bây giờ đệ định đi đâu?
- Tìm bọn Tuyệt cung!
- Bọn Tuyệt cung?

Hồi 31
Điện chủ U Hồn ảo điện

Đông Bích không tự chủ được, chàng cảm thấy chua xót tận tâm can. Tô Tiểu Bình bị chết bởi tay ám hại của ai, Tuyệt cung chăng?
Chàng suy nghĩ trăm chiều mà vẫn không biết tính sao.
Rồi không nán lại một giây phút nào nữa, chàng phóng chạy vun vút miệng gọi :
- Đại ca, chúng ta đi....
Đông Bích băng qua thung lũng khi vừa đến bờ rừng. Đột nhiên từ xa có một số người phi thân đến, chớp mắt họ đã tới gần chàng.
Đưa mắt quan sát bọn này rồi chàng nhìn Vương bất lão ngầm ý hỏi thì Vương bất lão gật gật nói nhỏ :
- Bọn này chính là môn hạ của U Hồn ảo điện rồi.
Bọn người vừa đến gồm tất cả là bảy người.
Đông Bích hầm hầm nổi giận, đôi mắt chứa đầy sát khí.
Chàng quét mắt nhìn bọn người ấy không chớp.
Đi đầu là một lão râu bạc, dáng điệu hung hăng, đàng sau có sáu tên tráng hán.
Đông Bích hét lớn :
- Hãy đứng lại tất cả!
Bảy cao thủ U Hồn ảo điện nghe tiếng hét thất kinh, đồng một loạt đứng phắt lại như bảy pho tượng đá.
Lão già đi đầu buộc miệng nói to :
- Bạch y thư sinh.
Mặt sáu tên tráng hán tái nhợt, tay liền co lại thủ thế.
Đông Bích cũng ngạc nhiên không kém, chẳng hiểu sao bọn chúng sợ hãi đến thế.
Lão già đi đầu sau khi hét lên một tiếng, liền vung tay một cái, tức thì một luồng sáng bay xẹt lên trời.
Đông Bích chửi thầm :
- Chúng bay đi tìm cái chết.
Không ngờ bọn U Hồn ảo điện lại theo dõi chàng vào tận Bình Tâm tự này.
Tín hiệu vừa rồi dĩ nhiên là lão già đó đã triệu tập lực lượng để đối phó với chàng.
Chàng tiến tới mấy bước rồi hừ lên một tiếng lạnh lùng :
- Các ngươi đến đây với mục đích truy tầm bổn nhân?

Bảy cao thủ U Hồn ảo điện lùi lại một bước dài.
Lão già nói :
- Đông Bích! Bốn bề đã bao vây như lưới sắt, ngươi có đủ tài để thoát ra chăng?
Đông Bích cười lên một tiếng khinh bỉ :
- Nếu vậy các ngươi xem ta phá lưới đây.
Tiếng nói chưa dứt, chàng đã tung ra một chưởng. Luồng gió veo véo có sức mạnh ghê hồn.
Lão già lách mình tránh khỏi, nhưng sáu tên tráng hán không kịp chống đỡ luồng chưởng phong đánh ập tới, ngã ra bốn phía toàn thân run lên.
Đông Bích nhanh như chớp đánh tiếp tới một lúc ba chiêu nữa. Chiêu thế rất ảo diệu, cây cối hai bên ào ào rụng lá.
Một tiếng thất thanh vang lên, hai người trong sáu tráng hán bị bay bổng lên cao, rơi ra ngoài chết liền.
Bốn tên tráng hán còn lại đều chệnh choạng đứng không vững, mặt mày xanh như tàu lá.
Lão già kinh hãi hét lên một tiếng :
- Giết mày!
Đông Bích nghiến răng rít lên :
- Ừ! Ngươi cứ ra tay xem.
Vừa nói chàng vừa đưa tay rạch ngang một vòng, rồi theo luồng chưởng phong nhảy vút tới, chiếc quạt mở ra.
Thân pháp của chàng quá sức lanh lẹ khiến lão già không kịp né tránh.
Bốn tráng han thấy vậy chân tay lính quýnh, không biết làm sao giải cứu cho đồng bọn nữa.
Đông Bích cười lên một tiếng lanh lảnh, trợn ngược đôi mày lên, đưa tay lắc mạnh một cái.
Một tiếng hết chói lọi xé không gian. Toàn thân ông lão bị chiếc quạt tung bổng lên không lộn mấy vòng. Rồi rơi xuống với một cổ tay lìa khủng khiếp.
Bốn tráng hán còn lại, mặt mày vừa thoát cơn ác mộng, chúng hè nhau co giò chạy.
- Đứng lại!
Tiếng hết chưa dứt, Đông Bích đã phóng bộ chận chúng và chiếc quạt loang loáng ào ạt bắn vào bốn tráng hán.
Đông Bích đứng trố mắt nhìn từng xác người mà chưa nguôi giận.
Bỗng sau lưng chàng có tiếng nói lạnh lùng như băng tuyết :
- Thằng con nít! Mày dùng thủ đoạn ác độc quá!
Thất kinh, Đông Bích đột nhiên quay lại.
Một bóng người khô đét như một xác chết đang đứng im lìm.
Người này chính là Phó điện chủ U Hồn ảo điện Diêm Khê Tòng.

Đông Bích trông vào sắc mặt người này, rồi nhớ bị lão đánh một chưởng suýt cháy thành than.
Chàng chỉ đứng im nhìn Diêm Khê Tòng.
Hắn cất giọng lí tí như con đỉa đói :
- Tiểu tử, lần này muốn được chết bằng cách nào?
Vừa nói, Diêm Khê Tòng vừa vươn năm ngón tay tới như móc câu chụp vào cổ Đông Bích, không kịp để cho Đông Bích nói gì cả.
Đông Bích hừ một tiếng rồi dùng song chưởng đánh lẹ ra.
Ngón đòn này phát xuất trong giận dữ, nên có sức mạnh xẻ đá lấp sóng.
Diêm Khê Tòng vì khinh địch không đề phòng.
Tuy nhiên với bản lãnh cao cường, một thân tuyệt học, Diêm Khê Tòng dễ gì lâm nguy trước chưởng của chàng.
Thoáng nghe một luồng kình phong nóng như lửa phóng ra, Diêm Khê Tòng biến trảo thành chưởng công lại.
Bùng!
Một tiếng nổ vang lên như sấm, cây cối gãy răn rắc, thân hình Diêm Khê Tòng chấn động lùi lại mấy bước, trong lúc đó Đông Bích chấn động lắc lư.
Chàng nghiến răng nói lớn :
- Diêm Khê Tòng! Ngày hôm nay ta còn sống thì ngươi phải chết.
Lời nói khích ấy làm cho Diêm Khê Tòng nổi xung, râu tóc dựng ngược lên, nói như sấm sét.
- Mày đã tận số rồi.
Trong tiếng hét đó, lão quét ra một chưởng công thẳng tới chàng.
Tức thì tay trái chàng dùng thủ pháp chớp điểm chưởng phong lại chưởng lực ghê gớm của Diêm Khê Tòng, tay mặt lại vung ra ba chiêu và thủ pháp không giống nhau quất tới ba chiêu sát thủ.
Diêm Khê Tòng trố mắt nhìn chàng. Lão không ngờ đối phương lại cao cường như thế? Vì sự khinh địch của lão nên bị chàng ép lui hơn mười mấy bước.
Lão quá giận tròn xoe đôi mắt, hai luồng chưởng quang chiếu thẳng vào mặt chàng. Thừa thế đối phương thối lui, Đông Bích bay tới tấn công tiếp mười chiêu.
Quyết liều! Lấy mạng đổi mạng.
Hai người này quyết sanh tử một phen vì sự thắng bại phải là kẻ sống người chết chứ không phải đánh mà bị thương thôi.
Đột nhiên một tiếng hét vang trời dậy đất. Người ta thấy đôi tay của Diêm Khê Tòng đỏ như máu.
Đây chính là Cực Hỏa chưởng, một võ công vô cùng lợi hại đã làm cho lão thành danh trên giang hồ.
Lúc nào lão dùng võ công này đánh trúng thì cả mình đối phương đỏ lên mà

chết tức khắc. Nay Huyết Thủ chưởng này lại đem ra dành cho Đông Bích thì tất là không vừa đâu. Đông Bích thấy thế cũng giật mình phòng bị.
Thật là một trận lưỡng hổ tranh hùng chưa từng thấy trên võ lâm.
Chỉ trong chốc lát đã hơn trăm chiêu.
Diêm Khê Tòng không ngờ Đông Bích lại có thể đỡ được trăm chiêu của mình. Vì trước đây lão đã đánh Đông Bích một chưởng táng mạng rồi thì ngày nay thoát khỏi mười chiêu của lão là may mắn lắm rồi....
Thế rồi....
Diêm Khê Tòng khí giận xung thiên, cất tiếng rống lên the thé :
- Tiểu ma. Hôm nay ta quyết tận sát ngươi.
- Lão ma, chớ lắm lời! Hãy đỡ!
Đông Bích lửa giận tràn hông, không muốn uổng công tranh luận. Chàng vừa nói dứt đã lắc mình sấn tới đẩy một loạt năm chiêu chưởng tỏa ra từng đợt liên hoàn.
Phó điện chủ U Hồn ảo điện Diêm Khê Tòng thấy chàng xuất thủ bằng nhiều tuyệt kỹ khiến bản năng tự vệ nổi lên, tay tả dụng ngay Cực Hỏa chưởng, tay hữu buông thế chưởng phong lượn lượn gợn ba đào, tỏa ra như ngàn cơn lửa đỏ.
Đông Bích hận Diêm Khê Tòng đến tận xương tủy, muốn giết chết ngay tức khắc, cho nên vừa tung ra năm chiêu mãnh liệt liền sử dụng Thần Ảnh tiến vào.
Chỉ một cái tích tắc, hai người đã giao nhau ba chưởng nữa, thắng bại bất phân.
Diêm Khê Tòng lay động song chưởng, dùng toàn công lực đấu với Đông Bích không ngờ Đông Bích vừa kèm song chưởng đã tung vấy chiếc quạt đến trước mặt, lão toan lấy Thiết thuẩn ra hộ thân song không còn kịp nữa.
Lại thấy bóng lão chớp động nhanh như chớp, chiếc quạt không thể xuyên vào bụng lão được nhưng cũng đóng mạnh vào cánh tay trái của Diêm Khê Tòng.
- Ối chao!
Một tiếng rống thê thảm vang lên, máu đỏ bắn tứ phía, một mảnh lụa trắng luôn cả cánh tay trái bị chiếc quạt cắt xẻ rơi phịch xuống đất.
Than ôi, cánh tay trái bị đứt tất nhiên công lực bị tiêu diệt theo hai luồng chưởng phong sau cùng của Đông Bích cũng trờ tới tống mạnh vào mình Diêm Khê Tòng. Chỉ nghe một tiếng "ối" ngắn ngủi, thân hình lão ma bị bốc lên năm sáu trượng rồi rơi ầm xuống như khối đá to nằm sóng sượt trên đất, nửa tỉnh nửa mê.
Bỗng nghe Đông Bích gọi to :
- Diêm Khê Tòng! Ngươi tội ác tày trời, hôm nay là ngày đền mạng.
Vừa dứt lời, Đông Bích đã lách mình đến trước giơ hai tay đẩy mạnh song

chưởng ra nhắm vào sọ Diêm Khê Tòng kích mạnh tới như vũ bão.
Đột nhiên một cơn gió thổi mạnh tới, tiếp theo là một giọng hét to như sét nổ ngang trời :
- Dừng tay lại!
Giọng hét nặng hãi hùng, tiếng trầm lạnh như băng giá, âm điệu oai nghiêm chí cực. Chàng chỉ nghe tiếng hét chát tai nhưng không nhận rõ đối phương là ai, chỉ nhận thấy một luồng chưởng lực nặng như núi Thái Sơn đánh ập vào giữa song chưởng của chàng.
Ầm!
Đông Bích công phu tuyệt đỉnh, lại xuất thủ thật nhanh vậy mà chưởng phong của người lạ đẩy bạt chưởng phong của chàng ra khỏi thân hình Diêm Khê Tòng.
Đông Bích sững sờ, đưa mắt nhìn quanh bỗng thấy nơi trước mặt xuất hiện một người lạ. Người này là một cụ già kỳ quái, râu tóc trắng như tuyết, tuổi tác ngoài chín mươi, đôi mắt như hai chiếc đèn phóng ra những tia nhìn sắc bén, tướng mạo vô cùng đanh ác, thật là một lão nhân cỗ quái.
Sau lưng lão ta có sáu tên tặc đảng cao thủ theo hầu, ấy là U Hồn ảo điện Điện chủ Viêm Hồng, Địa Sát Lưu Khâm và bốn tên Hồng y hộ pháp.
Thêm vào đấy, mười tên cao thủ thuộc hạ của Thiên Địa nhị điện, còn một số người từ xa đang chạy đến, phỏng độ ba bốn mươi, như nước vỡ bờ.
Lão nhân cỗ quái láy mắt nhìn Diêm Khê Tòng, cất giọng lạnh như băng nói :
- Điện chủ và Tứ hồng y đâu?
Địa Sát thân hình cao lêu nghêu và bốn tên Hồng y bước tới trước mặt lão nhân, vòng tay cung kính, đồng thanh nói :
- Chúng tôi có mặt!
- Hãy đem Diêm Khê Tòng xem thương thế nặng hay nhẹ, các ngươi hãy lấy linh dược đặc chế của bổn giáo mà cứu chữa cho nó ngay đi!
- Xin tuân lệnh!
Hai người vội lấy linh đơn ra cứu Diêm Khê Tòng.
Lão nhân cỗ quái quắc mắt nhìn Đông Bích tỏa ra những tia mắt sắc như gươm, bằng giọng âm trầm hỏi :
- Tiểu hài nhi, ngươi có phải là Bạch y thư sinh không?
- Đúng!
Từ nãy đến giờ Vương bất lão không tham dự vào cuộc đấu, chỉ đứng nhìn, lúc này mới lên tiếng :
- Các hạ, coi bộ các hạ ỷ vào công lực mà phách lối phải không?
Lão ta liền cất tiếng cười sang sảng rồi nói :
- Lão quỷ, nghe thiên hạ đồn là ngươi đã giúp tên tiểu quỷ lắm quỷ kế phải không?

- Thế thì sao?
- Thì phải bỏ mạng.
- Có chắc làm được không?
- Rồi ngươi sẽ thấy.
Dứt lời lão nhân cổ quái sà mình tới trước một bước toan phát ra song chưởng dáng điệu oai phong lẫm liệt.
Đông Bích nhích người lên nhanh miệng hỏi :
- Các hạ là ai? Xin cho biết cao danh quí tánh.
- Lão phu là Điện chủ U Hồn ảo điện.
Vừa nghe như vậy, lửa giận của Đông Bích sôi sùng sục. Chàng không ngờ người mà chàng tìm để trả thù, giờ đây lại cùng chàng đối diện, bao nhiêu năm căm hờn thù hận nổi dậy hiện đầy sát khí trên mặt chàng.
Chàng bỗng ngước nhìn lên trời cười thật lớn, tiếng cười với nội lực làm xoáy tai những người có mặt.
Điện chủ U Hồn ảo điện chặn hỏi :
- Có điều gì mà ngươi cười?
- Có chứ!
- Cứ nói.
- Vì ta đi tìm ngươi không ngờ chưa gặp mà ngươi lại mang xác đến đây!
- Tìm ta?
- Chứ tìm ai nữa!
- Ngươi có đủ can đảm tìm ta?
- Tại sao không?
- Vậy ta hỏi ngươi muốn sống hay muốn chết?
- Ta muốn lấy đầu ngươi để tế lễ.
- Tế lễ?
- Đúng vậy, vì ngươi có biết Thánh Kiếm Nam Chính Hùng chứ?
Nghe hỏi, lão ta sửng sốt rúng động hỏi Đông Bích :
- Ngươi có liên quan đến Nam Chính Hùng?
- Đúng!
- Vậy ngươi tên họ là gì?
- Nam Đông Bích.
- Nam Đông Bích?
- Ngươi sợ à?
- Làm gì có việc đó, ngày trước ta còn giết được Nam Chính Hùng kia mà.
- Ngươi giết phụ thân ta?
- Nam Chính Hùng là phụ thân ngươi?
- Đúng thế!
- Thế thì ta sẽ hóa kiếp cho ngươi để phụ tử được trùng phùng.
Chiêu thế phát ra đi đôi với lời nói, lão xuất thủ đã nhanh nhẹn mà uy lực lại

dũng mãnh lạ thường tưởng trên thế gian chưa từng thấy. Giữa đấu trường gió lạnh thổi bốc đẩy bụi vàng bay rợp trời, Vương bất lão nhìn thấy cũng phải kinh hoảng thầm lo sợ cho Đông Bích gặp phải tay đại cường địch. Đông Bích cũng hồi hộp không ít, chàng bèn vận dụng toàn lực đẩy ra một chưởng nghinh địch.
Ngươi ta không thể tưởng tượng được, chỉ một chiêu đầu tiên của Điện chủ U Hồn ảo điện đã phá hủy được chiêu thế của Đông Bích ngay. Chàng bị luồng hấp lực mạnh nặng bài sơn bức đến đau buốt ngực.
Vương bất lão thấy tình hình không ổn liền cử chưởng lên cao đánh Điện chủ U Hồn ảo điện, Đông Bích trông thấy vội kêu lên hốt hoảng :
- Đại ca, để tiểu đệ đảm đương trận thế.
Vương bất lão nghe nói vội cau mày nghĩ ngợi :
- Ôi! Lực địch quá dũng mãnh, không biết thất bại về tay ai? Nếu nhỡ có sơ sẩy nào thật ta phải làm sao?
Đông Bích quay lại nói với Vương bất lão :
- Đại ca chớ nên nghĩ nhiều, hãy giúp tiểu đệ chận đứng mấy tên bộ hạ của Điện chủ.
Điện chủ U Hồn ảo điện nghe vậy tức giận hét lớn :
- Tiểu quỉ, một mình ta cũng đủ lấy mạng ngươi rồi. Nhưng nếu muốn, mạng lão già đi với ngươi sẽ được kết liễu sớm nếu chạm đến môn đồ của ta.
Đông Bích nghe qua cai mày khó chịu, chàng giận dữ hét to :
- Đừng nói nhiều, hãy nộp mạng đi.
Dứt lời, chàng bủa tới một chưởng nhắm vào lão Điện chủ. Đối phó với lão Điện chủ Đông Bích phải sử dụng những thế chưởng tuyệt diệu của pho Âm Dương Thiên Toàn chưởng để động thủ. tuy nhiên chàng vẫn còn giữ lại nội lực để dùng trong những giây phút tối hậu, vì thế chàng chỉ trổ bảy thành công lực để dò dẫm.
So bộ chưởng này là quán thế võ lâm nên chiêu thức thật kỳ diệu, nhưng lão Điện chủ cũng là tay giang hồ lịch thiệp, võ học cao thâm nên thấy vậy trong lòng thầm lo lắng nhưng vẫn đẩy song chưởng ra phản kích.
Ầm! Ầm! Ầm!....
Những tiếng nổ gây thành gió cuốn cát bay như trốt bão, khói trắng tỏa mịt mù, làm tối sầm cả một vùng trời lớn rộng trên sáu bảy trượng vuông.
Trong khi đó thì những môn đồ của U Hồn ảo điện đã giao đấu cùng với Vương bất lão. Nhưng bọn này tuy đông nhưng không có võ công lợi hại nên cũng không áp đảo được Vương bất lão với bộ pháp khinh công đệ nhất giang hồ như bóng ma chập chờn giữa quần ma.
Điều đáng lo lắng mà chính Đông Bích cũng ngại ngùng là hai tên ma đầu lúc nào cũng đi cạnh lão là Song Liệt Cương Ma, mà chàng đã nghe tiếng tăm của chúng trong những lúc hành hiệp gần đây. Không ngờ hai tên này

lại là bộ hạ của U Hồn ảo điện Điện chủ.
Trên hai mươi năm về trước, Song Liệt Cương Ma này là hai ma đầu đã lừng danh trong giang hồ, võ công của hai lão cũng thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ lúc bấy giờ.
Sau mấy năm hoành hành trên giang hồ thì tự nhiên chúng ẩn danh, không còn hoạt động nữa thế mà chẳng biết tại sao giờ này chúng lại là người của U Hồn ảo điện.
Sau lần chạm chưởng với lão Điện chủ bất phân thắng bại thì bỗng nhiên hai lão Song Liệt Cương Thi cử chưởng đánh nhầu Đông Bích.
Đông Bích thấy chưởng chỉ của đối phương ập tới trên người chàng như màn lưới thì "hừ" một tiếng giận dữ, song chưởng đánh ra với toàn lực ghê hồn.
Hai luồng kình lực chia ra ép về phía đối phương tức thì chưởng và chỉ liền biến mất, hai tiếng "hự" vang lên liên tiếp, Song Liệt Cương Thi chệnh choạng lui ra sau mấy bước.
Ngay trong lúc đối phương chưa kịp trở tay thì Đông Bích đã lẹ như chớp nhoáng tiến sát đến đệ nhất Cương Thi phía bên mặt.
Người ta chưa kịp thấy chàng ra tay bằng cách nào thì thấy chiếc quạt loáng lên thì đã nghe tiếng gào thảm thiết vang lên và đệ nhất Cương Thi văng ra xa.
Cơ hồ như cùng một lúc, tiếng kêu thảm thiết thứ hai tiếp theo và người ta thấy đệ nhị Cương Thi cũng bị bay bổng lên cao, rớt bịch xuống đất cách đó ba trượng.
Mọi người định thần nhìn lại đều giật mình kinh hãi vì Song Liệt Cương Thi da thịt rắn chắc như thế mà đều bị chiếc quạt của Đông Bích tiện đứt lìa một cánh tay và đổ ruột lai láng.
Trong hai chiêu mà Đông Bích đã kết liễu mạng sống của hai tên ác ma lừng danh trên giang hồ hắc đạo, thật là một thân thủ cao siêu chưa từng thấy.
Tiếp đó, không một chút chậm trễ, Đông Bích phóng mình đến U Hồn ảo điện Điện chủ Quách Thiết Lưu.
Trong tiếng rống như hổ gầm, U Hồn điện chủ đã nhảy ngang lại đón đầu Đông Bích và công lẹ tới.
Một luồng chưởng phong như bài sơn hải đảo, cuốn vù tới, khiến trong khi Đông Bích chân chưa chấm đất đã bị xô vẹt qua hơn tám thước.
Lão thừa cơ hội, vận hết mười hai thành công lực, đẩy mạnh ra một chưởng Cửu Dương thần công, sức nóng như lò lửa phùn phụt phát ra.
Hỏa lực thật kinh hồn, cây cỏ ở gần đó đều bị đốt cháy, bốc khói cả một vùng. May là người của U Hồn ảo điện và Vương bất lão giao chiến cách đó hơn mười trượng nếu không lại bị cảnh trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết rồi.
Trước sự tấn công ào ạt của địch, Đông Bích không hề kinh sợ. Đôi mắt

chàng quắc lên gần phát hào quang, chàng thét lên một tiếng lớn, chấn động cả mọi người xung quanh, xuất chiêu Âm Dương Thiên Toàn chưởng.
Nhanh như chớp, Đông Bích liên tiếp ra chiêu Huyết Quang nhất thức công mạnh như vũ bão đến U Hồn điện chủ.
Nhưng nhờ lão đã luyện được tuyệt đỉnh công phu của Cửu Dương thần công và nhờ sự chủ động ban đầu nên lão còn bình tĩnh ứng phó kịp thời với chưởng phong dũng mãnh của Đông Bích. Tuy thoát khỏi chưởng lực của chàng, lão cũng bị chấn động, lui lại ba bước, toàn thân đau nhói lên.
Đông Bích thấy lão thoát được thế công của mình, chàng cũng thầm phục tài ứng biến của lão.
Chưa kịp hồi bộ, Đông Bích đã bị U Hồn điện chủ lao lại phía chàng hét lớn :
- Tiểu quỷ, hãy nằm xuống.
Tiếng quát chưa dứt, chưởng phong của lão đã nhắm ngay ngực Đông Bích công đến.
Đông Bích trong lúc gấp rút, vội nương theo thế chưởng của Điện chủ, tung vút người ra phía sau một trượng.
Đông Bích chưa kịp đứng vững thì đã bị bốn luồng chưởng lực của Tứ linh "Long Ly Qui Phụng" bốn môn hạ của U Hồn ảo điện hợp lực tấn công xoáy chàng lên cao. Nếu không nhờ Âm Dương Thiên Toàn chưởng hộ thân thì chàng đã đứt hết các kinh mạch vì sức ép như núi dưới chưởng lực của đối phương rồi.
Khi rơi xuống gần mặt đất, chàng vận công tung ra chiêu Lục Quang nhị thức, nhắm vào Tứ linh của U Hồn ảo điện đồng thời chàng lộn người một cái rồi đứng thẳng người lên một cách an toàn.
Trong lúc đó Tứ linh Long, Ly, Qui, Phụng thì bị bắn tung ra sau hai trượng, thương thế trầm trọng, đang ngã quỵ xuống mặt đất không gượng dậy được.
Cách đó mười trượng, xác chết ngổn ngang, máu chảy nhuộm đầy mặt đất.
Đông Bích rất lo lắng đến sự an nguy của Vương bất lão nên đưa mắt đảo qua trận địa, lòng chàng bỗng rung động vì nơi đấu trường vắng bóng người nghĩa huynh của mình và lão Điện chủ cũng mất dạng tự bao giờ. Trong trận địa ngoài những thây ma còn có bốn tên môn đồ U Hồn ảo điện đang hấp hối.
Đông Bích đưa mắt nhìn chung quanh rồi tức giận nói :
- Hừ! Chúng bay cũng khó mà thoát khỏi tay ta.
Chợt lúc đó, Thần Ảnh Vương bất lão từ đâu phóng ra, đầu tóc bơ phờ thốt :
- Tiểu đệ, tiểu đệ có làm sao không?
Đông Bích cũng xúc động mừng rỡ đáp :
- Không thấy đại ca đâu cả, tiểu đệ lo quá trời. À! đại ca chạy đi đâu thế?
- Đại ca chạy theo lão ma đầu U Hồn ảo điện từ lúc tiểu đệ bị bọn Tứ linh

vây đánh.
- Thế đại ca có theo kịp hắn không?
Vương bất lão hậm hực đáp :
- Tên ma đầu đó lẹ thật, mới thoáng cái đã mất dạng. Nhưng vì sự an nguy của tiểu đệ nên đại ca mới để cho hắn yên.
Đông Bích cũng tức giận đáp :
- Tiểu đệ thề sẽ lấy đầu hắn để báo phụ thù mới yên lòng.
Vương bất lão biết tiểu đệ mình đang buồn vì để xổng mất một kẻ thù, lão khoát vai tiểu đệ an ủi :
- Chúng ta tạm thời gửi mạng sống của hắn lại một thời gian, bây giờ chúng ta hãy đi thôi.
Đông Bích bước theo nghĩa huynh Vương bất lão, chàng không quên quay nhìn Tứ linh đang vận công chữa thương :
- Ta tạm tha mạng sống của chúng bay, liệu mà quay đầu hồi thiện, nếu không sau này gặp ta chớ trách.
Nói dứt, hai người dùng Thần Ảnh Phi Thiên lao vút đi mất dạng.

Hồi 32
Hàn băng cực hỏa

Rời xa cổ tự, rời xa nơi chôn cất người tình chỉ mang theo canh cánh bên lòng hận thù đau xót vô cùng.
Đông Bích càng khổ tâm hơn khi biết tin của Cái bang cho hay là Cung chủ Tuyệt cung đã luyện xong những bí quyết của Bí kíp toàn thư và có lẽ nay mai sẽ hiện thân trên giang hồ để hoàn thành mộng bá chủ võ lâm.
Đã mấy ngày xa nơi Bình Tâm tự mà hình ảnh Tô Tiểu Bình bất ngờ như trước mặt chàng.
Đông Bích quay sang nói với Vương bất lão :
- Đại ca à! Bây giờ chúng ta phải tìm cho ra nơi tọa lạc của Tuyệt cung, nếu chậm trễ sẽ sanh biến cho võ lâm.
Vương bất lão trong giờ phút suy tư cũng cảm thấy cuộc đời giang hồ thật nguy nan, lão nói :
- Tiểu đệ nói phải, song cũng phải nhờ Cái bang truy tin để cho chúng ta biết chứ hiện thời đại ca cũng như tiểu đệ, chúng ta cứ cố tìm rồi tới đâu hay tới đó.
Vừa lúc đó có tiếng chuông ngân vang.
Kinh.... coong....
Cả hai chợt giật mình, thì từ nơi mé rừng, một đại sư phất phới đi ra.
Vừa gặp hai người đại sư hân hoan ngay :
- Mô Phật, thật hữu duyên nên được tái ngộ với nhị vị.
Đông Bích reo lên :
- Lão đại sư, lâu quá vãn bối hoài trông đại sư, hôm nay may mắn sao được gặp đại sư chắc có điều gì chỉ dạy.
Vương bất lão chen vào :
- Huyền Không đại sư lại quên Vương bất lão rồi sao?
Lão đại sư chắp tay cười liền :
- Mô Phật! Vương đại hiệp đừng phiền bần tăng vì bần tăng đang đi tìm quí vị đại hiệp đây!
- Để làm gì?
- Vì tình hình võ lâm của chúng ta sắp đến ngày nguy biến rồi.
- Sao vậy?
- Vì bọn Tuyệt cung với thật nhiều cao thủ trợ giúp đang công khai xuất hiện buộc các đại môn phái phải quy hàng và tôn trọng luật lệ Tuyệt cung.
- Vô lý thế!

- Cũng vì thế mà bần tăng phải bôn ba tìm kiếm khắp nơi để thông báo cùng nhau chung sức tiêu diệt địch.
Rồi lão đại sư nói tiếp :
- Vì còn nhiều đại sư, nên bần tăng xin kiếu từ hẹn gặp khi khác.
Đông Bích có nhiều ân tình với Huyền Không đại sư nên rối rít :
- Ủa mới được hội ngộ chưa bao lâu, đại sư lại bỏ vãn bối đi rồi.
Huyền Không đại sư cười thật hiền hòa :
- Đại sự sắp đè nặng trên vai Đông Bích thiếu hiệp rồi đó. Nhưng sau lưng thiếu hiệp lúc nào cũng có chúng tôi hỗ trợ cả.
Rồi đại sư nhìn qua Đông Bích với ánh mắt chan chứa cảm tình :
- Bần tăng cũng xin chia buồn về sự thất tung của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và lời hỏi thăm tới lệnh phu nhân.
- Đại sư có quen biết với phụ thân phụ mẫu vãn bối.
- Có.
- Vậy thì vui quá, mà tiếc là không được gặp đại sư nhiều để nghe những lời chỉ dạy.
- Mô Phật, thiếu hiệp hãy cứ làm theo lương tâm là hành động đoan chính rồi.
Huyền Không đại sư tiếp luôn :
- Thôi, đến đây bần tăng xin được kiếu từ.
Vừa nói bóng lão đại sư phất phới mất dạng nơi phía rừng, để lại sự ngẩn ngơ cho hai người.
Đông Bích quay sang nói với Vương bất lão :
- Chúng ta đi chứ đại ca?
- Ừ!
Hai con tuấn mã lại lao mình đi đưa theo Đông Bích và Vương bất lão trên lưng.
Qua ngày hôm sau.
Trong lúc hai người đang thả kiệu cho ngựa được thảnh thơi thì có tiếng vó ngựa rập rền, nện trên đường đá ở khúc quanh triền núi.
Chẳng bao lâu, một con tuấn mã sắc lông đen tuyền, chở trên lưng một người từ xa chạy đến, vó ngựa như long phi mỗi lúc một gần.
Đông Bích trố mắt nhìn con tuấn mã không chớp. Điều đáng chú ý nhất là trên lưng con ngựa, một lão nhân mặt mày hốc hác, tái nhợt như tờ giấy vàng. Tuy ngồi trên lưng ngựa mà toàn thân lão run lẩy bẩy lắc lư như chực muốn rơi xuống đất.
Đông Bích là một chàng trai giàu lòng nghĩa hiệp, trước cảnh lâm nguy như vậy không thể đứng nhìn, chàng phóng mình vọt tới. Vừa ngay lúc ấy, thân hình lão nhân ngồi trên lưng ngựa cũng vừa té xuống.
Chàng kêu lên một tiếng hoảng hốt, vừa đưa tay đỡ lấy lão nhân vừa la lên :

- Trời ơi! Túy lão tiền bối, sao ra nông nỗi này?
Vương bất lão cũng hoảng hốt :
- Giang huynh, sao thế này?
Con tuấn mã mất đà chạy trờ tới mấy trượng, nhưng nó đã dừng ngay lại khi biết chủ nhân gặp phải tai nạn và quay lại chạy đến bên cạnh Đông Bích, dí mũi vào Túy lão cất tiếng hí não nề.
Đông Bích thấy Túy Hồ lão tử tỏ ra đau đớn phi thường lại mang nhiều thương tích đến hồi kiệt sức, không sao gượng được nữa.
Chàng lo lắng hỏi :
- Tiền bối cảm thấy đau đớn lắm phải không?
Hơi thở phì phà, Túy Hồ lão tử nói ú ớ :
- Mau đỡ lão phu lên ngựa chạy trốn. Đằng sau có đại địch đuổi theo ta rất gấp.
Đông Bích hiểu ngay tình trạng ngặt nghèo của Túy Hồ lão tử vì lão ta là một cao thủ mà phải bị thương như thế này ắt hẳn địch nhân phải rất mạnh.
Chàng liền lấy một hoàn thuốc màu hồng bỏ vào mồm Túy Hồ lão tử và nói :
- Lão tiền bối, hãy cố gắng uống viên thuốc này đi, mọi việc nơi đây có vãn bối và đại ca Vương bất lão sẽ lo liệu.
Tức thì đàng sau có tiếng vó ngựa dồn dập đuổi tới.
Túy Hồ lão tử đã mệt lả người nhưng nghe tiếng vó ngựa, lão ú ớ nói mấy tiếng :
- Nguy rồi!
Vừa lúc đó trước mặt chàng bỗng hiện ra hai con tuấn mã chạy vừa đến như gió, đồng thời với giọng eo éo hét lớn :
- Muốn sống hãy ném lão quỷ đó cho mau.
Tiếng nói chưa dứt, hai luồng kình lực uy mãnh vô cùng, nhắm ngay mặt Đông Bích tống tới.
Đông Bích thất kinh, toan buông Túy Hồ lão tử để đối phó thì bỗng nhiên có một luồng chưởng lực phát ra chận ngay hai luồng chưởng lực của đối phương.
Luồng chưởng lực đó do Vương bất lão đã nhanh tay sử dụng để đỡ cho chàng.
Đông Bích nhận biết nguy cơ còn nhiều, chàng quay sang nói với Vương bất lão :
- Đại ca hãy để hai tên đó cho tiểu đệ, đại ca hãy săn sóc Túy Hồ lão tiền bối.
- Được, hãy để đó cho ta.
Vương bất lão vừa nói liền đến đỡ Túy Hồ lão tử và giúp lão vận công chữa thương.

Trong khi đó Đông Bích đã đứng chận trước hai tên địch nhân.
Giữa lúc đó, trên đường bỗng hiện ra một loạt mười hai con tuấn mã. Mười hai con tuấn mã này chở trên lưng mười hai tên đại hán với những khuôn mặt dày dạn, những bắp thịt gân guốc rám đen, hai gò thái dương nhô cao, chứng tỏ họ đều có nội công thâm hậu.
Khi đoàn người ngựa mới đến gò cương, thì một lão nhân cỡi trên một con ngựa màu vàng đi nước kiệu tiến đến.
Không khí trở nên căng thẳng phi thường, Đông Bích nhìn hai tên địch nhân đứng trước mặt chàng độ năm trượng. Cả hai cặp mắt lồ lộ hung quang rọi thẳng vào mặt Đông Bích bằng những tia giết người.
Một tên trong số hai địch nhân buộc miệng kêu lớn một tiếng ngạc nhiên :
- A!
Rồi hắn hỏi Đông Bích :
- Các hạ là ai?
Đông Bích nghe đối phương quát hỏi chỉ bỉu môi "hừ" một tiếng không trả lời. Chàng chỉ chú ý đến người cỡi con ngựa vàng. Một người trong nhóm mười hai người kỵ mã cất giọng oang oang :
- Bạch y thư sinh, chúng ta đối với nhau rất cách biệt, chẳng khác nước giếng với nước hồ, thế thì việc gì phải xâm phạm đến hành động của nhau?
Đông Bích vẫn giữ trên môi một nụ cười khinh bỉ, hét lớn :
- Hừ! Chúng bây ỷ đông hiệp yếu, hành động ấy đâu phải là anh hùng!
- Hừ! Có phải ngươi muốn can thiệp vào việc này chăng?
- Dĩ nhiên!
Cả bọn đại hán đều đỏ mặt, cơn giận bốc lên khiến người nào người nấy cũng quái gở lạ lùng.
Lão cỡi con ngựa vàng gầm gừ :
- Thằng nhỏ, ngươi chớ có đại ngôn khoác lác.
Đông Bích tức giận lớn tiếng :
- Lão ma đầu Hàn Độc Ma Tôn, ngày trước lão còn nhớ lão đã hạ sát Ngự Thanh Y Lang và một chưởng Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng để sát hại ta. Nhưng trời cao có mắt, ta không chết thì ngày nay ngươi phải chết.
Người cỡi con ngựa vàng chính là lão Hàn Độc Ma Tôn, nghe Đông Bích nhắc lại chuyện cũ lão bỗng cười sặc sụa rồi nói :
- Thằng nhỏ, ngày trước ngươi may mắn thoát chết để mấy lúc gần đây ngươi gây loạn trên giang hồ, tội ấy so với ngày trước ngươi phải lãnh gấp hai lần chết mới được.
Đông Bích mặt đầy sát khí :
- Hừ! Lão ma đầu, nợ giết người ngày nay ngươi hãy trả đây.
Vừa dứt lời, chàng bước lên một bước, song chưởng chuẩn bị thì mười hai tên đại hán tuốt kiếm cầm tay phòng thủ. Tất cả đều dừng chân, đứng thẳng

người thủ thế, đôi bên chỉ còn cách nhau hai trượng.
Đông Bích quắc mắt sáng ngời nhìn qua một lượt rồi cất giọng nói :
- Việc ta đã định, không bao giờ đổi ý. Nếu các ngươi không bằng lòng thì hãy xem đây.
Vừa dứt lời, chàng phe phẩy cây quạt bước tới hai bước.
Mười hai tên đại hán hầm hầm nổi giận, đồng hét lên một tiếng như sấm sét :
- Bạch y thư sinh! Thế là mạng mi hôm nay đã hết rồi.
Soạt! Soạt! Soạt!
Mười hai thanh trường kiếm nhất loạt tuốt ra khỏi vỏ, kiếm khí như giao long xuất hải, chớp lóe tứ bề, xung tỏa vào người Đông Bích như những tia chớp ngang trời.
Trước khí thế hùng mạnh của mười hai thanh trường kiếm, Đông Bích hét lên một tiếng, tay hữu chàng vũ động chiếc quạt tạo thành một vầng bạch quang tỏa như muốn ngàn ánh sao bạc đồng thời với thân pháp Cửu thức bộ hình, thân hình chàng chập chờn như chiếc bóng ma và đột nhiên chiếc quạt của chàng quay thành một vòng tròn đánh vẹt mười hai thanh trường kiếm của đại địch qua một bên, thừa thế chàng nhảy vọt ra khỏi vòng vây với một thế Thần Ảnh Phi Thiên đến bên mười hai con tuấn mã của đối phương đang đứng đàng sau, cách hơn mười trượng.
Chàng cất tiếng cười ha hả. Nhìn bầy tuấn mã nói :
- Chủ nhân của các ngươi là những tên đại bợm còn thối tha hơn lũ ngựa chúng mày, thật khó lòng tha thứ được.
Mười hai tên đại hán nổi giận mặt hầm hầm, nhưng nhất thời còn ái ngại chưa dám tấn công quyết liệt.
Bây giờ Đông Bích ngang nhiên thoát khỏi vòng vây, dĩ nhiên là chàng đã áp đảo tinh thần đại địch, vì vậy dù tức giận cành hông, mười hai tên đại hán không dám lại gần chàng.
Hơn nữa, tên đại hán ma đầu Hàn Độc Ma Tôn đã làm cho bọn này nể sợ chưa tấn công vì chưa có lệnh của lão ta nên chúng chỉ hăm hết chờ đợi.
Nhìn lại bên mười hai tên đại hán, chàng nói giọng hách dịch :
- Chúng bay đứa nào muốn chết thì cứ động thủ đi.
Trong mười hai tên có hai tên lỗ mãng nhất không chịu nổi, vẹt đồng bọn nhảy ra một lượt, vểnh râu trợn mắt hét to :
- Thằng oắt con, mày chớ phách lối, khinh người thái quá vậy hãy tiếp chiêu.
Tiếp theo tiếng hét, hai tên đại hán sử dụng hai thanh kiếm vun vút, kiếm quang chớp nhoáng xoáy vào người Đông Bích.
Nhưng chàng thiếu niên này bình tĩnh phi thường, chỉ mỉm môi cười, đợi cho hai lưỡi kiếm công sát tới mình.
Đột nhiên, chiếc quạt lại bất thần tung ra tuyệt chiêu, chỉ nghe tiếng la "á, á" não nùng là hai tên đại hán cổ tay gãy lìa, giãy đành đạch trên vũng máu

chết tươi.
Mười tên đại hán còn lại trông thấy kinh hoàng trước cái chết chẳng ai đủ can đảm, vì vậy bọn chúng chỉ đứng trơ trơ nhìn không dám xông tới nữa.
Lúc này lão đại ma đầu bệ vệ từ từ bước ra lên tiếng :
- Bạch y thư sinh, ngày nay ngươi đã tiến bộ nhiều nhưng hôm nay gặp lão gia thì đời ngươi kể như tàn.
Rồi lão nhìn mười tên đại hán vừa rồi và quay sang nói với Đông Bích :
- Những tên đại hán này cũng đều là cao thủ cả, song vì không biết kết hợp nên thất bại dễ dàng như vậy. Lý ra, ta đã ra tay tiếng độ ngươi rồi, song ta muốn bọn này chứng minh cho ngươi thấy sức lực của mười ngọn kiếm quán xuyến này.
Lời lão nói vừa dứt tức thì mười tiểu đại hán lập tức chia thành hai toán tấn công Đông Bích.
Ánh kiếm sáng người vun vút, kiếm khí, kiếm quang chớp giăng một vùng dày đặc quyết liều sanh tử cùng Đông Bích.
Chàng vẫn bình tĩnh tránh né, đỡ gạt từng lưỡi kiếm và chiết từng chiêu thức nên mười tên đại hán cảm thấy vất vả nếu muốn gây chút áp lực cho Đông Bích.
Trận chiến càng lâu càng thêm ác liệt song Hàn Độc Ma Tôn vẫn đứng lượt trận cho đồng bọn của lão một cách tự đắc.
Bỗng tiếng la hét của bọn mười đại hán cùng thoát ra một lúc để áp đảo đối phương và lúc bấy giờ bọn chúng đã giở tuyệt chiêu hòng mong phân thây chàng trai trẻ.
Bóng kiếm chập chùng bao phủ nhưng cũng trong giây phút ấy, cây quạt kỳ lạ mà Bạch y thư sinh sử dụng lại được xếp lại để hai đoản đao nơi nan quạt vọt ra hai lưỡi Âm Dương kiếm tạo thành hợp kiếm duy nhất.
Trong khi địch nhân chưa nhận ra kịp sự huyền diệu đó thì với cây quạt đã biến thành đoản kiếm Đông Bích liền tung một tuyệt chiêu tột cùng kỳ diệu của phái Không động. Bóng kiếm như muôn vạn đóa hoa trong chiêu Vạn Hoa Đua Nở và cũng trong lúc đôi mắt chưa phân biệt được vị trí chính xác của lưỡi kiếm thì hàng loạt tiếng thét vang lên :
Á.... á..... á..... Và tiếp theo mười thân xác đại hán ngã rập xuống mặt đất dãy chết tức thì.
Thật không ngờ sự việc xảy ra quá nhanh chóng như vậy nên dù muốn can thiệp cũng đành vô phương nên Hàn Độc Ma tôn lửa giận nghi ngút hét to :
- Ngươi hãy nộp mạng đây.
Tiếp theo tiếng hét là bóng chưởng chập chùng đột công Đông Bích.
Chàng cũng không ngần ngại cử song chưởng đối địch.
Nhưng vì chàng lơ đễnh nên khi tiếng chưởng phong nổ dứt thì chàng cảm thấy một luồng lãnh băng xuyên vào huyệt đạo của chàng.

Lập tức chàng ngưng tụ công lực ngầm đẩy luồng lãnh băng thoát ra ngoài trong khi lão ma đầu đắc ý nói :
- Bạch y thư sinh, ngươi đã bị băng trùng xâm nhập và chỉ trong chốc lát thân ngươi sẽ đau đớn và chết dần.
Sau khi đẩy luồng độc trùng ra, chàng cười âm trầm :
- Ngày trước ngươi đã dùng Hàn Băng Độc Trùng Phân Cốt chưởng để đánh chết Ngự Thanh Y Lang và cả ta nữa, vậy ngươi phải đền mạng hôm nay.
Dứt lời chàng liền sử dụng một loạt ba chiêu của bộ chưởng pháp Âm Dương Thiên Toàn chưởng ra phản kích nhằm phá tan độc chưởng của lão ma. Nhưng với hơn trăm năm tu luyện, lão ma đầu bản lảnh thật kinh hồn, những chưởng phong lạnh lùng của lão thoát ra ào ạt như muốn làm thành băng tuyết một vùng nơi đấu trường.
Một già một trẻ đều cử chưởng, sử dụng tuyệt chiêu đấu nhau kịch liệt.
Mười hiệp.
Ba mươi hiệp.
Rồi năm mươi hiệp....
Sức lực đôi bên đều còn dũng mãnh.
Đột nhiên lão ma đầu tóc tai dựng đứng hét lớn :
- Hãy xem tuyệt chiêu.
Tức thì một vùng chưởng phong trắng mờ như sương bạc ùn ục lấp lánh cuốn phăng đi với sức tàn phá kinh khiếp.
Không chậm trễ, Đông Bích đành sử dụng Huyết Quang nhất thức với mười thành công lực, gây thành một vùng chưởng phong đỏ như máu và sức nóng kinh người chụp vào chưởng phong của địch.
Ầm! Ầm!
Sau tiếng nổ vang là những tiếng nổ lách tách.
Và nơi đấu trường lão ma đầu mặt trắng lạt, ngã ngồi xuống đất về phía sau một trượng dài, miệng phun ra từng ngụm máu tươi.
Riêng về Đông Bích bị đẩy lùi tám bước, thân hình lắc lư, máu nơi khóe miệng rỉ ra một dòng.
Cùng lúc đó chàng liền bước lên hai bước quát :
- Lão ma đầu hãy nộp mạng!
Tức thì bóng chàng theo Cửu thức bộ hình như bóng ma chập chờn vọt đến bên lão ma đầu và chỉ nghe một tiếng kêu thật não nùng :
- Á....
Tức thì chiếc đầu của đại ma đầu Hàn Độc Ma tôn đã rời khỏi cổ văng ra ngoài xa ba bốn trượng, huyết phun ra đỏ ối!
Một đời ma đạo vùng vẫy giang hồ cũng đành chôn xương gởi xác nơi này thật là phí đi bao năm tu luyện.
Đông Bích nhảy đến cầm chiếc đầu lâu cười sang sảng :

- Hồn thiêng ông ngoại hãy về chứng giám và chắc sẽ hài lòng nơi cửu tuyền.
Bỗng bên tai chàng nổi lên một tràng cười lanh lảnh, tiếng cười trong như tiếng chuông ngân, tiếp theo một giọng nói ủy mị :
- Đông thiếu hiệp hành động không kém phần ác độc, dã man....
Đông Bích giật mình quay lại một vòng, đưa ánh mắt rọi khắp bốn phía, bất giác chàng sững sốt, trầm giọng nói :
- Ồ! Lại tái ngộ với Quận chúa Sa Ly.
Phải. Chính người vừa thốt ra câu nói ấy là một thiếu nữ, là Quận chúa của Tuyệt cung, tuổi độ trăng tròn lẻ, vóc mình thon, mắt phượng mày ngài, mũi quỳnh môi thắm, hiện ra như một đóa phù dung giữa mùa xuân mộng. Trẻ đẹp không bút nào tả nổi.
Nàng nhìn Đông Bích giọng ngọt ngào :
- Thật lâu quá mới tái ngộ với Đông thiếu hiệp! Đông thiếu hiệp vẫn mạnh giỏi chứ?
Đông Bích hễ nhìn thấy nàng là nhớ đến Tuyệt cung thì lòng hận lại sôi sục. Nên dù có cảm tình với nàng Quận chúa Sa Ly thế nào đi nữa chàng cũng hầm hầm.
- Nhờ trời tôi vẫn bình an và có lẽ Cung chủ của Quận chúa đã hài lòng vì lấy được tất cả những miếng ngọc. Như vậy Quận chúa cũng có công đấy chứ?
Quận chúa Sa Ly ấp úng :
- Cái đó.... Cái đó.... tôi không am tường....
Đông Bích lại cất tiếng cười chua chát nhìn những xác chết nói :
- Quận chúa không am tường chăng? Thật ai mà hiểu nổi....
- Nhưng....
Đông Bích chận lời :
- Nhưng vì quyền lợi của Cung chủ mà Quận chúa đã nói tại hạ là ác độc dã man trong việc báo thù hạ môn đồ Tuyệt cung chăng?
- Hứ! Tại sao thiếu hiệp lại khó khăn vậy?
- Tính tôi vẫn thế, chứ đâu có gì gọi là khó khăn!
- Nhưng thiếu hiệp trách móc làm gì?
- Việc này không can dự đến Quận chúa kia mà!
Quận chúa Sa Ly thoáng nét giận dữ :
- Đối với việc này tôi muốn gánh vác, muốn bao quản đấy!
Tục ngữ có câu "Trai lành rất ngại đối phó với gái đẹp".
Hơn nữa trong đầu óc chàng lúc nào cũng nghĩ Quận chúa Sa Ly là người của Tuyệt cung thì không phải ngay thẳng gì. Trái lại Quận chúa Sa Ly dầu có nhiều tình cảm với Đông Bích chăng nữa nhưng nàng cũng phải hành động theo mệnh lệnh và đã tức giận trước thái độ của Đông Bích nên nàng

đã hằn học với chàng.
Tuy muốn cho qua câu chuyện nhưng nghe nàng nói thế, Đông Bích mỉm cười nhạt bảo :
- Nàng muốn bao quản, gánh vác thì hãy đến trước xác bọn chúng mà lo.
Nói đến đây chàng nhắc mình nhảy sang một bên toan lao người đi.
Quận chúa Sa Ly đôi mắt long lanh như hai luồng điện vừa thấy Đông Bích nhếch động đã phóng mình đến trước, chận lối đi, cất giọng lanh lảnh khiêu khích :
- Ta muốn bao quản luôn cả ngươi nữa đấy!
Đông Bích nhận thấy Quận chúa Sa Ly vô cớ hiện ra gây sự, bực mình nên ngôn ngữ trở nên gay gắt liều lĩnh :
- Nàng bao quản đến ta? Ồ! Hạnh phúc thay! Nhưng ta là gì của nàng.... mà ma muốn bao quản chứ?
Câu nói của chàng vừa châm biếm, vừa khiêu khích khiến Quận chúa Sa Ly vừa thẹn vừa giận, đôi má đỏ bừng. Nàng đưa ngón tay xỉ vào trán Đông Bích nói với giọng giận dữ :
- Ngươi biết gì mà ngỗ nghịch với bản Quận chúa.
Đông Bích ngơ ngác :
- Ngỗ nghịch ư? Cô nương bảo tôi ngỗ nghịch cái gì?
- Ngươi là con cáo già, đừng giả say giả tỉnh!
Đông Bích mỉm cười :
- Thật không hiểu cô nương muốn nói gì?
Quận chúa Sa Ly hét lên :
- Đồ ngốc tử!
Đông Bích bị mắng sượng sùng đỏ mặt. Chàng lại nghĩ không nên đùa với người đẹp, muốn thoát nạn chỉ chạy trốn là thượng sách.
Nghĩ như vậy, chàng ngầm vận nội lực nhảy vọt qua đầu của thiếu nữ, co giò chạy như bay.
Quận chúa Sa Ly đâu chịu cho chàng thoát đi một cách dễ dàng như vậy, nàng nhún mình một cái, toàn thân như vệt khói hồng, phút chốc đã vượt qua giăng tay đón chàng lại.
Đông Bích cau mày bực bội trước trò chơi ranh mãnh của Quận chúa, chàng toan đưa tay xô nàng tránh một bên, nhưng nàng đã lanh miệng cất giọng ngọt ngào :
- Này này! Chúng ta bàn câu chuyện quan trọng.
- Chuyện gì?
Quận chúa Sa Ly ngập ngừng nhưng chưa biết nói lời gì, đứng ú ớ.
Đông Bích mải lo đến thương thế của Túy Hồ lão tử mà Vương bất lão đã mang đi chữa thương, nên không muốn dằn dai mất thời giờ vô ích. Một lần nữa chàng ngầm vận khí định dùng thuật khinh công để tránh sự đùa dai của

Quận chúa.
Nhưng nàng Quận chúa Sa Ly vẫn không chịu kém, vẫn luôn luôn theo bám chàng sát gót, sau cùng nàng chạy song song với Đông Bích.
Chàng bực tức hét to :
- Nàng theo ta để làm gì?
Quận chúa Sa Ly giọng oanh vàng thỏ thẻ :
- Thiếu hiệp, thật ra lão Hàn Độc Ma tôn và bọn đồ đệ của lão ta cũng là phường ác độc, nhưng thiếu hiệp ra tay quá nặng nề....
Đông Bích chận lời :
- Hừ! Quận chúa nói như vậy, chẳng qua họ đều là bộ hạ của Tuyệt cung.
Nhưng thấy Quận chúa Sa Ly quay sang giọng đạo đức. Đông Bích bật cười hỏi :
- Sao? Nếu nàng biết rõ vậy tại sao nàng bảo ta là dã man độc ác?
- Ơ.... hơ! Đấy là nói đùa cho vui, ai ngờ thiếu hiệp giận dữ....
- Nhưng ta không thích đùa dai.
- Hí.... hí! Bản Quận chúa lại thích đùa khi nào kẻ bị đùa dễ giận thôi!
Đông Bích nổi xung chép miệng rủa thầm :
- Thật đúng là một oan gia khó mà tránh được.
Chàng muốn đưa tay tát vào đôi má phúng phính của thiếu nữ một cái cho đã giận, nhưng chàng lại nghĩ :
- Không nên đụng đến gái đẹp! Bọn họ nhiều thủ đoạn rất nguy hiểm.
Nghĩ như vậy nên chàng cố nhẫn nhịn nhếch môi cười nhạt đáp :
- Xin Quận chúa tìm kẻ khác mà đùa! Tại hạ không có thì giờ rảnh rỗi.
Tiếng nói chưa dứt bỗng nghe vút một cái, mình chàng đã nhảy vọt ra xa bốn trượng.
Quận chúa Sa Ly buộc miệng kêu to :
- Ý! Ý! Tiểu anh hùng lại nổi giận rồi sao? Còn nổi giận thì bản Quận chúa lại mất công đùa cợt.
Nhanh như chớp, thân mình nàng chỉ chao động mấy cái, nàng đã đánh thoắt tới đàng trước chạy song song với Đông Bích. Vừa chạy nàng vừa chúm chím cười, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt như mặt hồ thu.
Đông Bích quá bực tức không sao nhịn được, chàng áp dụng phương pháp ôn hòa đã không có hiệu quả thì chỉ có cách dùng vũ lực mới mong thoát khỏi tay nàng.
Chàng đổi hẳn sắc mặt, nghiêm nghị nhìn Quận chúa mắng :
- Thật là oan gia, sao nàng cứ theo ta mãi thế?
- Trời ơi! Ngươi dám mở miệng mắng bản Quận chúa ư?
- Ừ! Như thế vẫn còn nhẹ.
Lời nó có vẻ gắt gỏng khiến sóng mắt nàng biến đổi, đột nhiên nàng buông ngọc chưởng tống đánh Đông Bích một chiêu thần tốc.

Hai người chỉ cách nhau nửa bước, Quận chúa lại xuất thủ quá đột ngột nên Đông Bích không tài nào né tránh kịp, đành phải đẩy ra một chưởng phản công.
Bỗng nghe bùng một tiếng, áp khí động mạnh vào nhau bốc khói.
Quận chúa "hừ" một tiếng, loạng choạng tháo lui một bước trong khi ấy vì quá bất ngờ, Đông Bích chỉ sử dụng một phần công lực, vì nghĩ rằng không nỡ sát hại Quận chúa nên mới bị tống ra xa hơn hai trượng, té nằm trên mặt đất, mặt mũi bầm đen.
Cả hai đều kinh ngạc nhìn nhau, Đông Bích không ngờ cô gái mà có được một nội công hùng hậu như thế.
Quận chúa Sa Ly như có vẻ hối hận vì hành động vô ý thức nên hối hả nói :
- Bản Quận chúa.... bản Quận chúa không có ý....
Luồng gió thoảng mang đến mùi hương nồng, khiến mũi dọc dừa của Đông Bích phồng to lên.
Quận chúa bước đến bên chàng, đôi mắt rớm ướt đầy hổ thẹn lẫn mến yêu.
Đông Bích không dám lưu tâm đến nàng, nhấc mình nhảy ra xa ba trượng mới đứng yên.
Quận chúa lo lắng hỏi :
- Ngươi! Ngươi có bị trúng thương không?
Giọng nói đầy an ủi, nhưng Đông Bích vừa té một cái còn đau nhói, cơn giận chưa tan buộc miệng mắng :
- Oan gia! Đừng lo tới ta, ta có gì cũng mặc ta.
Quận chúa Sa Ly vừa thẹn vừa giận, nhưng chỉ trách thầm :
- Ngươi thật là tàn nhẫn! Ngươi là thằng quỷ con.
Vừa dứt tiếng, nàng dụi mắt lau vội dòng lệ tức tối rồi cắm đầu chạy như bay.
Đông Bích thở dài, nhưng mừng thầm được thoát khỏi tay nàng Quận chúa bạn thù chưa được phân biệt.
Qua một lúc cơn đau đã dịu, chàng hình dung bộ mặt của nàng Quận chúa Sa Ly cũng không thể nhịn cười được. Trước khi ra đi nàng còn mắng thêm ba tiếng "thằng quỉ con" khiến chàng cảm thấy lòng buồn man mác.
Chàng chép miệng tự nhủ :
- Sa Ly. Ta phải nhờ câu mắng của nàng để sau này gặp lại nàng ta sẽ mắng nàng là "con quỷ cái" cho hả giận.
Đông Bích phủi bụi trên quần áo toan bước đi, bỗng nghe phía trước có tiếng hí thật dài.
Phút chốc đã thấy bóng một con ngựa không người cỡi hiện ra, chạy về phía chàng như gió.
Nhìn thấy con ngựa, Đông Bích thất kinh, mồm há hốc, mặt tái mét nói không ra tiếng.

Con tuấn mã này chính là con ngựa của Vương bất lão cỡi, tại sao lúc này nó chạy trở lại đây một mình? Như vậy đại ca đã lâm vào vòng nguy khốn bất hạnh rồi sao? Vì lúc nãy Vương bất lão đã dùng con ngựa này để chở Túy Hồ lão tử.
Chàng cho đó là triệu chứng bất tường.
Con tuấn mã chạy đến trước mặt Đông Bích gần mười trượng bỗng dừng lại chồm hai chân trước lên cao hé mồm hí lên một tiếng áo não. Đông Bích vốn là một thiếu niên thông minh thoáng hiện trong đầu óc một ý nghĩ, chàng liền nhảy phóc lên lưng con ngựa ô và cất giọng quát to :
- Ô nhi, hãy chạy mau.
Con tuấn mã chưa kịp đợi chàng ngồi yên đã cất vó phóng về phía trước, vượt qua sườn đồi, chạy thẳng vào một khu rừng mù mịt.
Chỉ chốc lát, chàng thoáng thấy phía dưới thung lũng, Vương bất lão đang chiến đấu cùng ba đại hán. Lão vừa đánh vừa bảo vệ cho Túy Hồ lão tử đang bị trọng thương.
Đông Bích hình như đã hiểu rõ sự tình, không đợi con Ô Vân dừng vó đã vội phóng mình nhảy xuống đất, đáp vào trận chiến giữa bốn người đang quây quần với nhau.
Vương bất lão vừa trông thấy Đông Bích lão đã buộc miệng gọi :
- Tiểu đệ, ngươi đến đây rất đúng lúc.
Mỗi trong ba lão nhân bỗng cất giọng cười lớn bảo :
- Vương bất lão! Lão quỷ chớ hòng trốn thoát! Hà! Hà! Phải chi sớm biết chúng bay có âm mưu với nhau thì Lão Sơn tam ma này đã chấm dứt sanh mạng của ngươi lâu rồi, đâu có để dằng dai đến giờ này.
Đông Bích nghe qua ba tiếng Lão Sơn tam ma khiến chàng giật mình kinh hãi, vì ba lão ma này thuộc vào nhân vật cao thủ bậc nhất trong võ lâm, đã nổi tiếng trong hai giới hắc bạch giang hồ.
Vương bất lão nghe Lão Sơn tam ma nói thế nhếch mép cười nhạt bảo :
- Tam ma! Nếu các ngươi hiểu cái nguy hại của chúng ta các ngươi không lo đi cho sớm, còn đợi mất mạng hay sao?
Vừa nói dứt thì Vương bất lão đã cất tiếng gọi Đông Bích :
- Tiểu đệ, tình thế vô cùng nguy ngập vì Túy Hồ lão tử đã bị nội thương nặng. Vậy tiểu đệ cứ xuất chưởng đẩy lui Lão Sơn tam ma trước đã.
Đông Bích hiểu rõ ngay sự việc, không dám chậm trễ chàng liền từ từ đưa hữu chưởng lên cao, quắc mắt nhìn Lão Sơn tam ma quát to :
- Tam ma! Các ngươi mau lui gót, nếu cưỡng lại ăn năn không kịp.
Lão Sơn tam ma là ba ngôi sát tinh của võ lâm Trung Nguyên thời bấy giờ, khắp giang hồ ai nghe đến tên cũng phải rợn óc. Thế mà hôm nay một cậu thiếu niên dám cả gan mắng chửi trước mặt thì họ làm sao nhịn được.
Một tên trong bọn ba người cất giọng âm dương quái quỉ hét to như sấm :

- Thằng nhỏ phách lối, dầu ngươi có được tiếng tăm với cái tên Bạch y thư sinh, nhưng ngươi hãy lượng sức mình trước đã.
Đông Bích nhận biết thương thế của Túy Hồ lão tử quá nặng, không dám trì hoãn làm hao mòn sức lực vội im tiếng thi triển thần công.
- Tam ma tiếp chiêu.
Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã buông nhanh, sức mạnh như huỳnh long xuất hải, kình phong như núi đổ sóng tràn, trút vào đầu Lão Sơn tam ma.
Ba lão đồng nghiến răng nhứt tề cử chưởng nghinh địch.
Sáu luồng kình phong ào ạt như gió bão, xé không khí tuôn ra.
Bùng! Bùng! Bùng!
Những tiếng nổ dữ dội long trời lở đất, kình lực bị dội lại bốc tỏa xung quanh cuốn tròn như khói, Đông Bích cảm thấy toàn thân rúng động, đau nhói lên, nhưng ba lão ma lại còn thê thảm hơn nữa, cả ba rú lên một tiếng như ma kêu, sáu cái giò loạng choạng lùi về sau bốn năm bước, mặt ma nào cũng tái mét.
Đông Bích đã thắng một chiêu, hùng khí tăng lên, không còn biết đau đớn gì nữa, trầm giọng quát :
- Tiếp thêm chiêu nữa.
Tiếng nói chưa dứt, một luồng chưởng lực như núi bủa mạnh vào Lão Sơn tam ma nhanh như chớp giật.
Lão Sơn tam ma không tài nào tránh né kịp, đành buông ra ba chưởng phòng thân.
Bùng! Bùng! Bùng!
Khói bụi ngập trời, tiếp theo hai tiếng "huỵch huỵch" tức thì ba lão ma bị áp khí nhấc bổng lên như chiếc cầu vòng ném ra xa ngoài ba trượng.
Đông Bích đắc thế, hào khí ngùn ngụt cao giọng hét như sấm :
- Hãy tiếp chiêu nữa!
Ba lão ma nhắm sức không còn đủ công lực để đấu chưởng cùng Đông Bích nên tức khắc ra hiệu với nhau, vừa lồm cồm ngồi dậy thì lập tức tung hàng loạt kim châm đen ngòm phủ vào Đông Bích như đám bụi mịt mờ.
Đông Bích thật không ngờ ba lão ma lại sử dụng ám khí bất chợt như vậy, nên khi phát giác ra đám kim châm thì chàng dùng tả chưởng đẩy trôi luôn một vùng kim châm đồng thời chàng rùn người sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên vút người lên cao hơn một trượng vượt qua đám kim châm đang rơi lả tả xuống mặt đất.
Tức giận vì thủ đoạn ám hại, Đông Bích không thể nhân nhượng nên từ trên cao, chàng theo thức Bình Sa Lạc Nhạn đáp trước mặt một lão ma và chiếc quạt loáng lên kéo theo một tiếng thét hãi hùng :
- Á....
Trong khi một lão ma đổ máu sắp ngã xuống thì bỗng nghe tiếng Vương bất

lão hét :
- Tiểu đệ....
Nghe tiếng gọi, Đông Bích biết nguy, chàng liền sử dụng Cửu thức bộ hình chớp lên, thân hình đã xa ngoài năm trượng thì cũng là lúc ba trái cầu gai sắt do một lão ma phóng đến không trúng mục tiêu, lạc luôn vào rừng cắt ngã mấy cành cây đổ nhào xuống.
Đông Bích tức giận tột cùng, chàng sử dụng ngay một chưởng của Âm Dương Thiên Toàn chưởng nhất thức đẩy ra một sức nóng kinh hồn chụp vào lão ta với một vùng huyết quang đỏ rực.
Bùng!....
Sau một tiếng nổ kinh hồn vang lên thì đã thấy xác lão ma co quắp văng ra xa gần mười trượng cháy khét.
Thấy hai lão đã thiệt mạng, lão ma còn lại lập tức vung một nắm châm bạc lấp lánh phủ đầu Đông Bích. Thấy thế chàng liền mở chiếc quạt quây đi mấy vòng cuốn trọn số kim châm, đồng thời hét lên :
- Trả cho ngươi!
Tiếng nói vừa dứt, tức thì phiến quạt tung ra số kim châm của chính lão ta nhưng với sức đi quá bất ngờ và phạm vi quá rộng lớn nên lão ma hết đường chạy trốn.
Muôn ngàn lưỡi độc châm ghim vào thân lão. Lão ma cuối cùng này hét lên một tiếng đau đớn rồi ngã nhào, máu ứ ra thất khứu chết ngay lập tức.
Thanh toán xong trận địa, chàng vội phóng đến chỗ của Vương bất lão để xem thương tích của Túy Hồ lão tử nhưng chưa kịp tới nơi thì bỗng nghe có tiếng cười vang động mé rừng và một bóng đỏ lao đến, đồng thời với một giọng nói chát chúa vọng lên :
- Thật không ngờ ngươi bị một chưởng Cực Hỏa tam muội mà còn sống sót được đến ngày nay.
Đông Bích nhìn người vừa hạ xuống đấu tràng trong y phục cẩm bào màu đỏ rực và cặp mắt như lửa thì lửa giận cũng tràn lên.
Chàng bước đến ba bước, gằn giọng :
- Hừ! Hỏa Quan, ngày trước ngươi đã cùng Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân cố tâm tàn sát ta nhưng cũng không thực hiện được thì ngày nay chỉ có một mình chắc chắn là ngươi không toàn mạng rồi.
Nói xong Đông Bích chuẩn bị cử song chưởng để tấn công thì Hỏa Quan mắt đỏ rực gầm lên :
- Bạch y thư sinh, công lực của ngươi ngày nay cũng khá lắm vì ngươi đã sát hại được Lão Sơn tam ma, nhưng chắc chắn ngươi sẽ bị Cực Hỏa Tam Muội chưởng đốt cháy ra tro vì trên đời này còn ai có thể sử dụng chưởng lực phát nhiệt bằng chưởng pháp của ta nữa.
Đông Bích cười ngạo nghễ :

- Này Hỏa Quan, hôm nay đặc biệt ta sẽ đối phó với ngươi bằng những chưởng lực cũng để đốt cháy ngươi thành than.
Lão Hỏa Quan đôi mắt lại càng đỏ rực hơn với vẻ mặt ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi cũng biết sử dụng Cực Hỏa Tam Muội chưởng?
Đông Bích cười khà khà :
- Đâu phải trên đời này chỉ có Cực Hỏa Tam Muội chưởng của ngươi là chưởng pháp độc nhất phát nhiệt hay sao?
- Cũng có những phái pháp khác, song ta chắc chắn rằng không có một chưởng pháp nào có thể bì kịp chưởng pháp của ta đâu!
- Đúng là ếch ngồi đáy giếng!
- Hỗn láo! Ngươi dám nói với ta như thế sao?
- Thì ta đã nói chứ còn dám cái gì!
Hỏa quan tức giận khôn cùng, lão ta hét lên :
- Hãy xem chưởng đây!
Đông Bích cũng liền cử song chưởng phản kích.
Nhưng đây mới là một chưởng dò dẫm nên đôi bên chưa mang tuyệt học để chế ngự lẫn nhau.
Đối với Hỏa Quan, lão luôn đinh ninh rằng Cực Hỏa Tam Muội chưởng của lão là vô địch, nhưng lão có ngờ đâu Âm Dương Thiên Toàn chưởng đã thất lạc từ lâu giờ đây đã được Đông Bích sử dụng với công lực hữu duyên nên triền miên bất tận.
Qua một chưởng, đôi bên vẫn bất phân thắng bại nên hai người lại xáp vào nhau, chưởng phong ào ạt, gió cuốn đá bay mịt mờ. Cả hai đều loạng choạng lùi ra gầm gừ nhìn nhau đầy sát khí, quyết lấy máu của nhau mới hả giận.
Dương cặp mắt đỏ rực, Hỏa Quan hét :
- Cực Hỏa Tam Muội chưởng đây, hãy đỡ!
Vừa nói lão ta vừa đưa song chưởng lên, bàn tay lão đỏ rực bất thần đẩy ra một chưởng với toàn bộ công lực quyết lấy chưởng này để hạ cho bằng được đối phương.
Trong khi đó Đông Bích cũng đã hít một hơi dài vận khí từ đan điền lên rồi sử dụng ngay nhất thức Huyền Quang của Âm Dương Thiên Toàn chưởng với mười thành công lực để khán chưởng của Hỏa Quan.
Chàng cũng đã quyết lấy chưởng này với sức nóng kinh người để đốt lão mà trả thù lần trước.
Bùng....
Một tiếng nổ long trời lở núi, cả một vùng nơi đó cỏ cây bị cháy vàng ngã rập.
Trong khi Đông Bích bị thối lui năm bước, khóe miệng máu rỉ một đường dài, vạt áo phía tả bị chưởng phong quạt trúng cháy xém một mảng lớn thì lão Hỏa Quan đã bị chưởng phong cuốn bay ra xa hơn năm trượng, cháy đen

như cục than, thân hình co quắp, da thịt nứt nẻ khét lẹt.
Đông Bích lảo đảo rồi định ngồi xuống thì Vương bất lão cũng từ mé rừng chạy ra vội đỡ lấy chàng khẽ bảo :
- Tiểu đệ! Tiểu đệ có sao không?
Đông Bích lắc đầu mỉm cười :
- Bị thương nhẹ thôi, chỉ trong chốc lát tiểu đệ sẽ hồi phục ngay.
Chàng vừa nói vừa lấy ra một hoàn thuốc của Thánh Dược Độc Cô Sĩ đã tặng bỏ vào miệng nuốt nhanh.
Đồng thời, chàng đưa cho Vương bất lão một hoàn rồi dặn :
- Đại ca hãy cho Túy Hồ lão tử tiền bối uống ngay mới mau bình phục được.
- Được rồi, chúng ta hãy đi vào hang đá nơi mé rừng kia để xem bệnh tình của Túy lão xem sao?
Cả hai liền chạy nhanh vào mé rừng.
Vừa đi chàng vừa nói :
- Cực Hỏa Tam Muội chưởng thật quá lợi hại, lợi hại còn hơn bọn tam ma.
- Giang hồ thật khó lường, kẻ tài có kẻ tài hơn.
- Đúng đó, vì vậy mà tiểu đệ e ngại bọn Tuyệt cung và nhất là tên Cung chủ nhất định vô cùng nguy hiểm....
- Đại ca nghĩ rằng lão đang có một âm mưu rất ghê gớm!
- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, chúng ta phải tìm gấp cơ sở của chúng mà tiêu diệt chứ để lâu rất nguy hiểm vì tên Cung chủ đã luyện xong Bí kíp toàn thư.
- Trước hết ta hãy đến cho Giang huynh uống thuốc đã.
Cả hai phóng nhanh vào khu rừng trước mặt.
Đi được một khắc thời gian thì hai người đến trước một cái thạch động.
Vương bất lão chỉ vào nói với Đông Bích :
- Thạch động này đây, lúc nãy đại ca đã đặt Giang huynh nằm nghỉ đàng hoàng nơi đây.
- Vậy chúng ta vào nhanh đi để Túy lão tiền bối khỏi lo.
Vương bất lão chạy vào trước, miệng đã gọi ầm lên :
- Giang huynh! Giang huynh khỏe rồi đấy chứ?
Đông Bích theo sau Vương bất lão bỗng thấy lão ta đứng khựng lại trước một thạch bàn to lớn.
Vương bất lão chợt dáo dác lo lắng rồi gọi lên rối rít :
- Giang huynh! Giang huynh! Đi đâu rồi?
Tiếng kêu thất thanh cùng cử chỉ cuống quít của lão cũng làm cho Đông Bích lo sợ, níu tay Vương bất lão hỏi :
- Thế này là thế nào?
- Là thế nào ai có biết à?
- Chứ Túy lão tiền bối đâu rồi?
- Nếu biết thì làm gì ta phải tìm cuống lên thế này!

- Vậy chứ đâu rồi?
- Lúc nãy trước khi ta chạy ra vì thấy lão thương tích trầm trọng nên lật đật chạy đi gọi tiểu đệ vào xem mạch cho lão xem sao, chứ đâu ngờ như thế này!
Đông Bích sau khi tìm kiếm khắp trong thạch động vẫn không thấy bóng dáng Túy Hồ lão tử nên quay sang nói với Vương bất lão :
- Chúng ta hãy đuổi theo địch nhân ngay.
- Nhưng biết ở đâu mà theo.
- Thì cứ tìm chung quanh vùng này xem đã.
- Vậy thì đi tìm ngay.
Thế là cả hai lại chia nhau tìm khắp khu rừng.
Bỗng có tiếng Vương bất lão reo lên :
- A! Đây rồi!
Vương bất lão tay cầm một bầu rượu.
- Bầu rượu này của Giang huynh.
- Nhưng sao lại rơi ở đây?
- Như vậy chắc hẳn Giang huynh đã động thủ với địch nhân rồi.
- Vậy chúng ta hãy lục soát trong vùng này đi.
Hai người phóng người đi được một đoạn thì thấy rải rác xác người nằm chết, họ đều mặc áo màu vàng.
Vương bất lão nói ngay :
- Bọn chúng đều là môn đồ của Hoàng Giáp động phủ.
Hai người lại tiếp tục lục soát.
Bỗng....
Có tiếng chân người mệt nhọc trong một cái hang đá cạnh đó mà phía trước còn có một môn đồ Hoàng Giáp động phủ nằm chết.
Đông Bích nhanh nhẹn chạy đến trước cửa hang thủ bộ rồi cất tiếng hỏi vào trong :
- Ai trong hang đó?
Chưa thấy có tiểu đáp lại, Đông Bích bước lần vào hỏi tiếp :
- Ai trong đó?
Lúc này mới có tiếng mệt nhọc đáp :
- Túy Hồ lão tử đây! Có phải Đông Bích đấy không?
Biết đúng là phe mình, Túy Hồ lão tử mệt nhọc chạy ra phía ngoài hang đá. Ánh sáng hắt lên khuôn mặt lợt lạt của Túy Hồ lão tử và máu cũng thấm ướt cả chiếc áo. Một vết thương dài nơi sườn trái làm lão mất máu rất nhiều.
Đông Bích vội vàng lấy một hoàn thuốc cho vào miệng Túy Hồ lão tử và giúp lão đưa viên thuốc xuống Đan Điền.
Nhưng lão ta lắc đầu :
- Đông Bích và Vương huynh, lão biết sức lão, chắc không qua khỏi nên dầu

có thuốc gì chăng nữa cũng không cứu được....
Túy Hồ lão tử thở ra mấy cái rồi tiếp :
- Kinh mạch của lão sắp đứt nát rồi....
Lão đưa đôi mắt mệt nhọc nhìn cái hồ lô của lão mà Vương bất lão đã nhặt được lúc nãy nói :
- Vương huynh đã nhặt hộ cái hồ lô thật quý hóa quá. Vương huynh! Huynh đưa cho đệ uống một hớp rượu còn trong đó đi.
Vương bất lão cầm chiếc hồ lô của Túy Hồ lão tử lắc nhẹ nhưng không thấy một hạt rượu nào nên lão liền lấy bầu rượu của mình đưa cho Túy Hồ lão tử và nói :
- Hồ lô của Giang huynh đã cạn rượu rồi, hãy hớp đỡ một ngụm rượu nhạt của đệ vậy.
Túy Hồ lão tử gật đầu gượng cười hớp một ngụm rượu rồi nói với Vương bất lão :
- Rượu của đệ hết là đời của đệ cũng không còn.... nhưng đệ muốn nói lại một điều....
Đông Bích sau khi xem kinh mạch cho Túy Hồ lão tử cũng thầm lắc đầu vì kinh mạch nhờ chất thuốc cầm giữ tạm thời, nếu không lão đã ra đi vĩnh viễn rồi. Vì vậy chàng vội hỏi :
- Thưa Túy lão tiền bối, có việc gì xin cứ dạy.
Túy Hồ lão tử đưa bàn tay xương xẩu nắm lấy cánh tay của Đông Bích đôi mắt chớp mắt mấy cái nói :
- Điều mà ta muốn nói là việc Cung chủ Tuyệt cung luyện thành Bí kíp toàn thư là sự thật. Nhị điện và tam động cũng chỉ là tay sai của Tuyệt cung để thi hành mọi mệnh lệnh của Cung chủ. Tuyệt cung đã kết nạp rất nhiều đại cao thủ, mà đáng sợ nhất là mấy tên Điện chủ, Động chủ và một số cao thủ ở miền quan ngoại như Sa Mạc vương cũng là bọn tay sai đắc lực của Cung chủ. Ngay cả đến đôi vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc và Hàn Độc Ma Tôn cũng phù trợ cho Tuyệt cung thật đắc lực. Nhưng theo ta được biết là Cung chủ này là một nam nhân, là đệ tử của Thiên hạ đệ nhất Chung Nhật Sơn, hắn tên là Thác Kha Lợi.
Đông Bích chặn ngay :
- Thác Kha Lợi?
- Đúng vậy!
- Thế thì hắn có ngọn chưởng Đoạn hồn ghê gớm lắm.
- Sao Đông tiểu điệt biết được?
- Vãn bối đã có duyên hạnh ngộ với Chung Nhật Sơn lão tiền bối.
- Đã hạnh ngộ?
- Vâng!
- Vậy thì hay lắm.... bây giờ.... để lão nói nốt câu chuyện.

Rồi Túy Hồ lão tử nhăn mặt có vẻ đau đớn tiếp :
- Vị trí tọa lạc của Tuyệt cung là nơi vùng núi tuyết Mã Long sơn, mà cũng bởi những điều tra này mà lão bị bọn Tuyệt cung ám hại lão như thế này.
- Lão tiền bối!
Nhưng Túy Hồ lão tử đã xua tay nói tiếp :
- Ta cũng đã báo cho những đại môn phái để họ trợ lực với tiểu điệt mà diệt bọn ma đạo ấy để võ lâm được an lành. Chỉ tiếc rằng.... ta không được chính mắt trong thấy tiểu điệt vinh quang chiến thắng.
Túy Hồ lão tử mặt đã trắng nhạt, mồ hôi chảy nhiều, lão thều thào :
- Vương huynh, hãy rán cáng đáng giúp đỡ cho Đông Bích nhé!
Hai tay Túy Hồ lão tử nắm lấy hai bàn tay của Đông Bích và Vương bất lão nói lời cuối cùng :
- Thôi.... giã biệt.... Vương huynh.... tiểu điệt....
Một tiếng thở mạnh, Túy Hồ lão tử đã rời cõi thế.
Vương bất lão và Đông Bích la lên trong nước mắt :
- Giang huynh! Giang huynh!....
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!....
Cái chết của Túy Hồ lão tử đã làm cho hai người tái tê.
Đông Bích quay sang nói với Vương bất lão :
- Chúng ta hãy lo chôn cất Túy lão tiền bối cho tử tế.
Vương bất lão ngần ngừ :
- Nhưng nơi đây làm sao tìm ra chiếc quan tài để Giang huynh vào nằm đây.
Đông Bích nhìn lão :
- Đại ca quên rằng đại ca biết rất nhiều nơi kia mà.
- Ờ! Phải rồi, vậy để ta đi lấy quan tài ngay.
Lão vừa nói thì thân hình đã dớm mình đi ngay. Đông Bích nói theo :
- Đại ca! Phải mua đàng hoàng đó nghe! Chớ có mượn của người ta đấy.
Lão cười méo xẹo :
- Việc này đại ca mua đàng hoàng.
Nói dứt là thân hình lão đã vút đi như bóng mờ xa dần....
Vương bất lão vừa đi thì một bóng người áo hoa hiện đến, Đông Bích giật mình quay lại nói :
- À! Té ra Lạc Hồn phu nhân!
Nghe giọng nói của chàng có vẻ khi dễ nên Lạc Hồn phu nhân mặt xám nhạt, sát khí bốc ngời lên đôi mày liễu xanh đen.
Tuy hận thù sôi sục và Lạc Hồn phu nhân chính là người của Tuyệt cung mà chàng đáng lý phải tiêu diệt song trong hoàn cảnh này, xuất thủ giao tranh với Lạc Hồn phu nhân là điều bất tiện. Chàng muốn đợi chờ Vương bất lão mang quan tài về tẩm liệm chôn cất Túy Hồ lão tử cho trọn tình rồi mới hành động sau. Vì vậy chàng cố kiếm chuyện để tranh luận làm thay đổi cục

diện.
Nhân việc này, chàng cố gợi chuyện dò la xem bà ta có biết việc Cung chủ Tuyệt cung đã luyện xong Bí kíp toàn thư chưa, chàng hỏi :
- Phu nhân đến đây để làm gì?
Bà ta nhìn chăm chăm vào Đông Bích cười nhẹ :
- Muốn gặp tiểu huynh đệ.
- Gặp ta?
- Đúng.
- Để làm gì?
- Để mượn mấy miếng ngọc bích.
Đông Bích cất tiếng cười sang sảng :
- À! Phu nhân cũng muốn tranh giành Bí kíp toàn thư.
Lạc hồn phu nhân nói ngay :
- Đúng như vậy.
- Nhưng phu nhân có thu được ngọc bích không?
Lạc Hồn phu nhân tức giận :
- Chẳng những ta thu ngọc bích mà còn muốn thu luôn cả sinh mạng của ngươi nữa.
Chàng nghĩ ra một kế để xem sự thu hút của ngọc bích là sự thật hay chuyện đóng trò nên nói :
- Mạng sống của tại hạ, phu nhân có thể thu đạt được, còn những miếng ngọc bích thì.... Hà hà....
- Tiểu tử! Những miếng ngọc bích không có trong người mi?
- Ai dại gì cất ở trong mình?
- Thế thì ngươi cất ở đâu?
- Hì.... Hì.... Bí mật! Đối với những phường gian dâm tham lam không thể cợt vấn ta được.
Vừa nói, Đông Bích vừa chống tay vào cạnh sườn, ngực vểnh ra đàng trước, mặt nghếch lên trông rất hách dịch.
Lạc Hồn phu nhân giận quá, má hồng đổi thành màu xám, khóe mắt muốn rách làm hai. Tuy nhiên bà ta không dám vung chưởng đánh Đông Bích vì sợ rủi đánh chết chàng thì ngọc bích cũng sẽ mất tiêu ngay.
Lạc Hồn phu nhân cố nuốt giận nhỏ giọng hỏi :
- Tiểu tử! Ngươi dấu ngọc bích nơi nào?
- Bí mật!
- Hừ! Chẳng lẽ ngươi dấu thật rồi sao?
- Phải! Vì biết bao nhiêu kẻ âm mưu cố đoạt thì ta dại gì mang nó vào người như đem thịt nạp vào miệng cọp.
Bà ta gật gù nhủ thầm :
- Có lẽ đúng! Hắn đã biết bao nhiêu cao thủ nhắm vào hắn thì hắn dại gì

mang theo trong người khi chưa đủ số ngọc. Nhưng ta phải tìm cách nào để đoạt được số ngọc đó mới được.
Giữa lúc đó, một giọng cười âm lạnh vang lên, tiếp có tiếng nói :
- Tiểu tử! Núi không bao giờ mòn, đường cái không bao giờ thiếu người đi! Ta gặp ngươi nơi đây đâu phải là chuyện lạ.
Tiếng nói vừa dứt, một bóng người đã đáp nhẹ xuống mặt đất cách chàng ba trượng.
Thì ra đó là Thiên Thủ Bách Độc, một con người chứa đầy âm mưu xảo quyệt khôn lường.
Đông Bích thấy mặt lão này, không sao dằn được lửa hận, trợn mắt hét lên :
- A! Lại gặp ngươi nơi đây. Thật tiếc là không còn tên Hỏa Quan để liền tay với hai vợ chồng ngươi hợp công.
Thiên Thủ Bách Độc bị nhiếc khéo, đôi mày mũi mác nhíu mấy cái bần bật, tức giận tràn hông, vung chưởng lên nhắm đầu Đông Bích công nhanh tới hai chiêu như điện chớp.
Đông Bích biết võ công của Thiên Thủ Bách Độc biến hóa khôn lường nên liền sử dụng Cửu thức bộ hình, thân chớp lên một cái đã tránh khỏi tầm chưởng của Thiên Thủ Bách Độc.
Lão không ngờ Đông Bích lại dùng Thần Ảnh một cách kỳ tuyệt như vậy vì gã đã dùng một tuyệt chưởng bá mị phổ vào song chưởng đinh ninh là có thể đánh văng Đông Bích ra ngoài mười mấy trượng mửa máu bất tỉnh, ngờ đâu....
Do đó gã rít lên một tiếng ghê rợn.
Thiên Thủ Bách Độc đề khí ngưng thần, toan tập trung toàn bộ công lực vào song chưởng công tới thì bỗng đàng xa có giọng nói lanh lảnh như tiếng chim oanh hót ở đầu cành.
- Hãy dừng tay đã!
Tiếng nói vừa dứt, một bóng giai nhân hiện đến gần. Thì ra đây là một thiếu nữ đẹp như hoa, tươi như mộng.
Giọng nói của thiếu nữ mới đến có một hiệu lực vô cùng khiến cho Thiên Thủ Bách Độc phải thu chưởng đứng yên.
Vừa thấy thiếu nữ xuất hiện, Thiên Thủ Bách Độc cúi đầu nghĩ ngợi, sau cùng quay lại bảo với Lạc Hồn phu nhân :
- Chúng ta nên về!
Dứt lời, hai người nhún mình nhảy phóng thoát đi thật nhanh.
Đông Bích tuy tức giận vô cùng song vì chưa tiện động thủ với cặp đại ma đầu này nên đành vuốt giận đứng ngẩn ngơ nhìn theo.
Thiếu nữ bước gần đến bên chàng mỉm cười :
- Thiếu hiệp, quên tôi rồi sao?
Đông Bích trở về với thực tại, nhìn nàng đáp :

- Ồ! Quận chúa Sa Ly, lại hạnh ngộ nữa rồi!
Nàng quắc mắt liếc xéo chàng một cái nói :
- Hừ! Không biết chuyện đó.
- Thế Quận chúa hiện thân với mục đích gì?
Quận chúa Sa Ly nhíu đôi mày liễu, mặt đẹp như bị phủ một lớp sương mù, vẻ buồn thoáng qua man mác, nàng hỏi :
- Thiếu hiệp, thiếu hiệp không muốn biết sự hiện diện của tôi sao?
Đông Bích trong lòng vẫn nghĩ nhiều về Quận chúa Sa Ly, người con gái kỳ lạ này không biết phải nên thù hay nên thương, đã nhiều lần nàng hiện đến với những mục đích giúp ta, song nàng là người của Tuyệt cung, thì không thể chấp nhận được. Hôm nay chính nàng hiện ra để gỡ rối cho chàng khỏi động thủ mà chàng chưa có chủ ý. Chàng cũng muốn hỏi nơi tọa lạc cũng như sự việc luyện công của Cung chủ và nhiều việc cần nữa, song chàng không muốn hành động như vậy, một hành động lợi dụng mà tự ái chàng không cho phép.
Thấy chàng mãi đứng im lìm, Quận chúa Sa Ly hỏi tiếp :
- Thiếu hiệp nghĩ gì thế?
Đông Bích liền mỉm cười, rồi nói ngay :
- Ồ! Có nghĩ gì đâu "quỷ cái".
Trước nay Đông Bích đã có lần gặp Sa Ly rồi. Nàng mắng chàng là "quỷ con" vì vậy chàng hẹn với lòng, nếu lần sau gặp lại nàng nhất định chàng sẽ gọi nàng là "quỷ cái" cho hả giận.
Vì vậy, tuy sự hiện diện của nàng gián tiếp giúp chàng thoát nguy nhưng chàng vẫn không quên được điều nguyện ước trong lòng và buộc miệng gọi như vậy.
Chưa cảm ơn mà đã mắng người ơn thật là cử chỉ con nít.
Sa Ly tuy ranh mãnh, hay ghẹo người, song chính mình lại có tính hờn mát nên nghe chàng mắng như thế mặt nàng lại xịu lại. Nàng nói :
- Ngươi.... ngươi nỡ giận ta sao?
Đông Bích nói lỡ lời, không biết bào chữa làm sao, đành nghẹn lời đứng yên, cúi mặt xuống đất như hổ thẹn.
Quận chúa Sa Ly quay nhìn chỗ khác, hai má treo hai dòng lệ tủi hờn, nàng nói nho nhỏ như đủ để nàng nghe :
- Từ nay về sau ta không muốn gặp ngươi nữa! Ta không muốn gặp thiếu hiệp nữa!
Vừa dứt tiếng, nàng lắc nhẹ đôi vai, thân hình kiều diễm lướt đi như một vệt khói mờ, thoáng mắt đã mất dạng.
Đông Bích đứng nhìn trơ trơ như tượng gỗ! Chàng không ngờ Sa Ly lại dễ giận hờn như vậy!
Bao nhiêu ý nghĩ mông lung vụt đến. Chàng thả hồn theo mộng nên lúc có

người đặt bàn tay vào vai, chàng giật bắn người ra xa ngoài năm trượng quay nhìn lại hét :
- Ai đó?
Chàng vừa thốt xong bỗng ngượng ngùng vì người vừa đặt tay lên vai chàng không ai khác hơn là Vương bất lão.
Chàng chưa biết nói sao thì Vương bất lão cười chọc :
- Tiểu đệ, chắc có cô nào mới hội ngộ rồi giận hờn bỏ đi nên tiểu đệ ngẩn ngơ đến thế phải không?
Đông Bích ấp úng :
- Cái đó.... cái đó.... đâu có gì ngẩn ngơ!
Vương bất lão lắc đầu :
- Nếu không ngẩn ngơ thì cứ đứng đó để mặc ta đỡ cái quan tài nặng tổ bố đây sao?
Lúc này Đông Bích mới chạy đến đỡ lấy chiếc quan tài cho Vương bất lão và hai người quay lại nơi thạch động để tẩm liệm cho Túy Hồ lão tử cho trọn tình kính nể.
Khi ánh bình minh lên dần thì người ta thấy hai người đang làm lễ trước ngôi mộ mới với một bia đá đã được khắc sâu với dòng chữ "Túy Hồ lão tử Giang Thương Khả chi mộ".
Hai người đứng trước ngôi mộ này chính là Vương bất lão và Đông Bích.
Họ đứng thật lâu....
Rồi Đông Bích quay sang nói với Vương bất lão :
- Đại ca, bây giờ chúng ta hãy theo lời Túy lão tiền bối mà đến ngay Mã Long sơn để tìm Tuyệt cung chứ?
- Ừ! Đến ngọn núi tuyết đó thì đại ca thích lắm rồi, hơn nữa thời tiết bây giờ là vào mùa đông, mà muốn đến nơi đó ít ra ta phải đi mất hơn hai mươi ngày, như vậy ngọn núi đó lại càng nhiều tuyết, vui biết mấy. Mà bông tuyết thì tuyệt đẹp, chúng rơi lả tả phủ trên muôn ngàn cây lá và....
Thấy Vương bất lão cứ thao thao bất tuyệt nên chàng sốt ruột chận lời :
- Thôi mà đại ca, bây giờ chúng ta phải lên đường cho rút bớt thời giờ chứ cà kê mãi biết lúc nào mới đến được mục tiêu.
Vương bất lão gật đầu :
- Ừ! Đi thì đi.
Vừa lúc đó có tiếng vó ngựa chạy lại.
Cả hai đồng ngước nhìn thì chỉ thấy con ngựa không cương chạy lại đứng nhìn hai người.
Vương bất lão vội nói :
- Con ngựa ô này của Giang huynh đấy, hôm qua nó đã đưa đại ca và Giang huynh chạy nhưng gặp phải tam ma nên đành phải xa nó. Sao bây giờ nó lại lò dò về đây?

Con ngựa lững thững đi đến bên ngôi mộ, dí mũi vào mộ bia trước đầu mộ rồi hí lên mấy tiếng não nùng. Nó nằm phục xuống mắt long lanh, hai dòng lệ chảy dài xuống. Lần đầu tiên Đông Bích trông thấy loài ngựa biết khóc. Đông Bích và Vương bất lão thấy thế càng não lòng. Hai người vừa định cất bước ra đi thì con ngựa cũng đứng lên hí một tràng bi thảm rồi chạy theo hai người.
Chàng đợi cho con ngựa đến kế bên vuốt ve nói :
- Ô nhi, chủ nhân của ngươi đã chết! Hiện giờ ngươi có thể tự do, muốn đi đâu thì đi.
Ô Vân Cái Tuyết là một linh vật, dường như nghe biết tiếng ngươi nên Đông Bích vừa dứt tiếng, nó hé mồm hí dài một tiếng, rung rung cái đầu như bất bình vậy.
Đông Bích lấy làm lạ hỏi :
- Ô nhi! Có phải ngươi muốn đi theo chúng ta chăng?
Con tuấn mã dậm chân phe phẩy đuôi ra chiều thuận ý....
Chàng bắt loa mồm kêu lên một tiếng dài, tiếng kêu vang thật xa khắp khu rừng mênh mông.
Vương bất lão lên tiếng khen :
- Nội công của tiểu đệ thật thâm hậu.
Khi đó một con ngựa chạy nhanh đến, Đông Bích quay sang nói với Vương bất lão :
- Đại ca! Con ngựa của đại ca bị chúng nó sát hại rồi phải không?
- Ừ!
- Vậy thì đại ca hãy nhận lấy con Ô mã của Túy lão tiền bối làm một kỷ vật chứ tiểu đệ đã có con Huyết Long câu này rồi.
Vương bất lão suy nghĩ giây lát rồi đến bên con Ô mã vuốt ve nó và nói :
- Ô nhi! Ngày hôm qua ngươi giỏi lắm và ngươi là bạn trung thành của chủ ngươi, vậy hôm nay chủ ngươi ra đi biền biệt không về nữa, vậy ngươi hãy theo ta nhé!
Con ô mã cọ vào người lão mà mắt nhìn về phía Đông Bích nên chàng nói :
- Ô nhi hãy theo đại ca của ta đi thì lúc nào ngươi cũng ở bên ta và con huyết mã này.
- Nó mừng rỡ hí lên đưa hai vó trước lên cao....
Đông Bích nhảy lên lưng huyết mã gọi :
- Đại ca ơi! chúng ta hãy đi nhanh lên.
Vương bất lão nhảy phắt lên lưng Ô mã như chiếc lá rơi thật nhẹ nhàng.
Lão vỗ vào bờm nó nựng nịu :
- Ô nhi! Hãy ngoan nhé! Có ngươi là ta xem như bạn ta vẫn ở bên ta mãi mãi.
Nói dứt, hai con ngựa chồm lên phi nhanh về hướng Mã Long sơn...

Hồi 33
Âm Ma bà bà

Khí trời mùa đông thật lạnh. Những cơn tuyết trắng bám phủ muôn cây trong những ngày không nắng.
Nhưng khách giang hồ vẫn đội tuyết, trèo non, lặng lội với kiếp sống lênh đênh, đem thân mình để mưu cầu an lành cho dân chúng, quyết đem chí cả mà sang bằng bất công, bạo lực.
Dãy núi Mã Long sơn hùng vĩ chạy dài một dãy non sông. Dãy núi này vì quá sầm uất, xa xôi, hẻo lánh nên dân gian không ai đặt chân đến. Ngay cả khách giang hồ cũng ít người tìm hiểu những vị trí địa thế hiểm hóc của dãy núi chót vót này.
Vậy mà mùa đông này lại có nhiều nhân vật giang hồ dấn bước tìm tòi đến Mã Long sơn.
Đó chẳng qua hai chữ Tuyệt cung hấp dẫn họ đổ dồn về. Nhưng những người đến đây đều đại diện cho một phe phái cũng như những tên đại ma đầu có nhiều ý đồ tham vọng riêng tư của dò tìm đến đây.
Vào một buổi sáng đẹp trời, những tia nắng lẻ loi soi những hoa tiếng lóng lánh.
Dưới chân dãy Mã Long sơn hai con tuấn mã, một đỏ huyết, một đen tuyền, đang mang trên lưng một chàng thanh niên tuấn tú và một lão già phi nhanh trên con đường mòn dưới chân núi.
Hai người này không ai khác hơn là Đông Bích và Vương bất lão. Đông Bích ghìm cương ngựa nói với Vương bất lão :
- Đại ca, đây là dãy Mã Long sơn phải không?
Vương bất lão vừa xuống ngựa vừa đáp :
- Đúng rồi! Nhưng dãy núi này hiểm trở lắm, không biết chúng ta có tìm ra dấu vết của Tuyệt cung không?
Đông Bích cũng đã xuống ngựa xong nói :
- Lời dặn của Túy lão tiền bối không lý ra không đúng?
- Đúng lắm chứ! Song vì dãy núi này mênh mông nên không biết chúng ta có tìm ra không đó thôi.
Đông Bích nhìn dãy núi sừng sững nói :
- Như vậy bây giờ chúng ta hãy thả ngựa mà đi dần vào phía trong dãy núi coi.
Vương bất lão gật đầu nói :
- Hai con tuấn mã này thì chúng ta yên tâm có thể để cho chúng ở chơi nơi

này và lúc nào cần chỉ gọi lên một tiếng là có chúng nó ngay.
Vừa nói lão vỗ cho con ngựa chạy băng vào rừng cùng với con huyết mã của Đông Bích.
Xong hai người dớm định lao đi thì bỗng nghe tiếng chuông ngân.
Kinh.... coong....
Đông Bích liền dừng ngay lại kêu lớn :
- Huyền Không đại sư đây rồi.
Chàng vừa dứt lời là Huyền Không đại sư cũng đã hiện ra, ông cười hiền hòa :
- Hân hạnh được tái ngộ Vương đại hiệp và Đông thiếu hiệp.
Đông Bích nhanh nhẩu :
- Thưa đại sư, đại sư đến đây chắc có điều gì dạy bảo?
- Mô Phật! Nói rằng dạy bảo thì không dám, song bần tăng có vài ý kiến muốn trình bày.
- Thưa đại sư cứ dạy.
- Bần tăng được tin buồn về Túy Hồ lão tử nên đến đây xin hỏi lại có đúng như vậy không?
- Dạ đúng như vậy.
- Nếu thế quả nhiên bọn Tuyệt cung đã phát động toàn lực để chiếm lấy võ lâm.
- Nhưng nơi tọa lạc của Tuyệt cung có phải dãy núi này không?
- Đúng vậy, song hình như muốn vào bên trong lại phải là dễ.
- Tại sao?
- Vì chưa ai biết nơi đó, chỉ ước đoán là nằm vào một thung lũng ở giữa dãy núi này thôi.
- Đại sư có ý kiến gì chăng?
- Theo bần tăng thì phải chia ra nhiều ngã để tìm kiếm thì tiện cho việc xâm nhập hơn. Và khi phát giác sẽ dùng ám hiệu mà thông báo với nhau.
- Mà đã có những môn phái khắc hiểu biết về việc này chưa thưa đại sư?
Huyền Không đại sư gật đầu :
- Đã có nhiều nhân vật đến rồi và họ đã đi vào trong núi này từ mấy ngày qua.
- Nhưng đã có tin tức gì chưa?
- Chưa.
Rồi đột nhiên Huyền Không đại sư giọng quan trọng :
- Có một điều này bần tăng muốn đề cập.
- Thưa đại sư cứ nói.
- Đó là việc xuất nhập gần đây của Âm Ma bà bà.
- Âm Ma bà bà?
- Đúng vậy.

- Đại sư có biết về gốc tích bà ta không?
Huyền Không đại sư gật gù nói :
- Theo chỗ hiểu biết của bần tăng thì ba mươi năm về trước bà ta từ Mông Cương xuống Trung Nguyên và khuấy động một thời gian, sau đó bị bại bởi Song Thiên Tiên Kiếm.
- Là phụ thân và phụ mẫu của vãn bối?
- Đúng vậy, nhưng trong thời gian tu luyện để phục thù bà ta lại tìm được mỗi bí cập ma đạo "Tiểu Ma âm" và "Độc Hồn chỉ".
Huyền Không đại sư kể tiếp :
"Nhân dịp tốt, bà ta cố đóng cửa tu luyện và sau khi luyện thành thì hình như được Cung chủ Tuyệt cung mời đến để giúp sức cho nên bà ta xuống núi bước vào Trung Nguyên.
Lúc giao đấu không bao giờ bà ta sử dụng binh khí, chỉ dùng mười móng tay dài nửa thước, tẩm chất độc mà thôi.
Mười đầu móng tay tẩm độc đó vô cùng nguy hiểm, nếu ai rủi bị bà ta đánh trúng, không cần bị nội thương, chỉ cần trầy da cũng đủ chết tức khắc.
Tiểu Ma âm trái lại là một bí cập vô cùng lợi hại và cũng rất nguy hiểm, người nào muốn luyện môn võ trong bí cấp, ít nhất phải luyện được ba mươi năm công lực mới có thể luyện được. Môn võ công này không dùng đến chân tay mà chỉ cần đến hơi sức để cười, biến tiếng cười đó thành nhiều trạng thái làm đối phương không thể nào tự chủ được, trở nên ngơ ngác và kinh mạch bị chấn động mà chết."
Vương bất lão nghe xong liền nói :
- Thật là ghê gớm.
- Cũng vì vậy mà bần tăng đợi nơi đây để thông báo vơi Vương đại hiệp và Đông thiếu hiệp đây.
- Xin đa tạ đại sư!
Huyền Không đại sư chăm chú nhìn Đông Bích rồi nói :
- Bần tăng hy vọng nhiều nơi Đông thiếu hiệp.
Rồi đại sư nói tiếp :
- Bần tăng nói đến đây là hết, xin cáo từ nhị vị.
Vừa dứt lời, Huyền Không đại sư chớp lên là thân hình biến vào vùng rừng núi mông lung.
Đông Bích quay sang Vương bất lão :
- Chúng ta đi chứ đại ca.
- Ừ, đi thì đi.
Hai bóng người dùng khinh công tột đỉnh vượt qua bao nhiêu rừng cao, đá lớn chập chùng để tiến dần vào phía trong sâu của vùng Mã Long sơn.
Cho đến trưa....
Khi ánh nắng lóng lánh xuyên qua những mảnh tuyết còn bám chặt trên cành

cây trụi lá, rồi ánh nắng lại tắt đi mặc cho hoa tuyết rơi lả tả.
Đông Bích thích thú nói với Vương bất lão :
- Đại ca, xem tuyết rơi như những đám bông trắng phếu, thật thú vị.
Vương bất lão đáp ngay :
- Nếu không hữu sự, chúng ta được vui đùa nơi đây thì thích biết mấy, nhất là trò rượt bắt trên mặt tuyết.
- Đại ca có ý kiến hay đấy, tiểu đệ cũng thích như vậy lắm.
- Hay là chúng ta đùa một tí nào.
- Không được đâu, chúng ta còn nhiều việc phải làm.
- Ăn thua gì. Ta chạy đây, ngươi hãy đuổi theo đi nào.
Đông Bích đứng nhìn Vương bất lão chập chờn băng xuống triền núi đầy tuyết phủ. Chàng mỉm cười rồi cũng phóng mình đuổi theo.
Đông Bích đuổi theo Vương bất lão qua hai ngọn đồi bỗng thấy Vương bất lão đứng khựng lại nên chàng vội tăng cước bộ thì đã đến bên cạnh ông ta.
Chàng hỏi :
- Cái gì vậy đại ca?
Vương bất lão chỉ tay về phía hữu của sườn núi nói :
- Hình như có đánh nhau ở phía đó.
Đông Bích lắng tai nghe rồi gật đầu :
- Đúng rồi, chúng ta đến đó đi.
Cả hai vọt người đi như hai mũi tên xẹt.
Khi đến nơi, Đông Bích nói ngay :
- Đại ca, họ choảng nhau kịch liệt quá, mà có rất nhiều môn phái khác nhau.
- Đúng rồi, chắc những tay cao thủ vào trước chúng ta đã gặp phải bọn Tuyệt cung rồi chăng?
- Chúng ta đứng xem trận chiến đã.
Vừa lúc đó bỗng một tiếng cười quái dị vang lên làm tất cả mọi người nơi đấu tràng phải ngừng tay, một bóng người như một chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống giữa đấu tràng.
Có những tiếng kêu kinh ngạc :
- Âm Ma bà bà!
- Đúng bà ta thật rồi!
Cả đấu trường đang xôn xao vì sự xuất hiện của Âm Ma bà bà thì bà ta nói ngay :
- Tại sao những cao thủ các môn phái lại dám đặt chân vào cấm địa này của Tuyệt cung?
Lại có tiếng nhốn nháo :
- Tuyệt cung?
- Chỗ này là sào huyệt của Tuyệt cung?
Một lão đạo sĩ của phái Không Động bước ra nói :

- Âm Ma bà bà, không ngờ nhà ngươi tái nhập Trung Nguyên để gây rối. Hôm nay chúng ta sẽ không tha cho ngươi đâu!
Bà ta bỗng ngước mặt cười lên mấy tiếng làm chấn động tất cả mọi người hiện diện.
Bà ta nói :
- Hôm nay, ta sẽ không cho một tên nào sống sót rời khỏi nơi này.
- Ngươi dám?
- Rồi ngươi sẽ thấy.
Lão đạo sĩ tức giận liền vung chưởng tấn công ngay Âm Ma bà bà. Bà ta như một bóng ma, vừa thoát người tránh khỏi làn chưởng là những móng tay nhọn của bà ta liền chộp ngay vào người của lão đạo sĩ.
Rẹt....
Chiếc áo của lão ta vừa rách thì nơi ngực của lão cũng bị trầy một đường dài.
Lão đạo sĩ tức giận lại tiếp tục đẩy song chưởng chụp vào bà ta nhưng khi hai tay lão đạo sĩ vừa đưa lên thì mặt lão đã nhăn lại, người co quắp, tay buông thỏng xuống, ngã lăn trên mặt tuyết và tức khắc thất khiếu rỉ nước vàng đồng thời thân hình từ từ tan cả hết thịt da.
Mọi người đang sửng sốt và sợ hãi thì một chàng thư sinh áo trắng đã hiện ra đứng trước mặt Âm Ma bà bà.
Chàng hét lớn :
- Âm Ma bà bà! Bà dùng thủ đoạn quá độc ác!
Bà ta cố mở đôi mắt loài vật trên gương mặt thật ghê sợ, sần sùi, tóc trắng như sương như cứng như cọng thép, ngạc nhiên hỏi :
- Cậu bé, không muốn sống nữa hay sao mà dám can thiệp vào.
Đông Bích ngang nhiên gằn giọng :
- Âm Ma bà bà! Hãy cút về Mông Cương ngay chứ nếu không đừng trách ta chẳng nương tay.
- Ngươi tên họ là gì mà lớn lối quá vậy?
- Bạch y thư sinh Đông Bích tức Nam Đông Bích.
- Ngươi họ Nam?
- Đúng!
- Ngươi là gì của vợ chồng Nam Chính Hùng?
- Tiên Kiếm song hiệp là phụ thân, phụ mẫu của ta.
- Vậy ngươi phải chết!
Đông Bích lắc đầu :
- Không dễ đâu, nhất định là bà phải ôm hận như đã ôm hận bởi Tiên Kiếm song hiệp.
Bà ta tức giận tột cùng hét lên :
- Cho ngươi nếm mùi Độc Hồn chỉ.

Vừa nói thì bà ta đã chộp mười móng tay độc vào người Đông Bích. Nhưng chàng đã sử dụng Cửu thức bộ hình tránh người sang một bên.
Âm Ma bà bà tức giận nên liền sử dụng ngay sát chiêu của Độc Hồn chỉ tấn công liên tiếp vào Đông Bích.
Trong khi đó bỗng có tiếng gọi :
- Đông ca ca....
Đông Bích vừa nghe thì vội quay người lại nhìn, thì cũng ngay trong cái sơ hở đó móng tay Âm Ma bà bà đã chộp trúng vào bả vai trái của chàng.
Đông Bích hốt hoảng nhún người bay ra xa hơn năm trượng gọi Chiêu Hạ :
- Chiêu muội muội....
Tất cả quần hùng hiện diện đều hốt hoảng gọi nhốn nháo cả lên, kêu réo om xòm :
- Bạch y thư sinh!
- Nguy rồi!
- Thiếu hiệp bị trúng phải Độc Hồn chỉ rồi.
Trong lúc đó Âm Ma bà bà cười đắc thắng :
- Nam Đông Bích, ngươi sẽ thành nước trong chốc lát để trả nợ cho phụ mẫu ngươi!
Đông Bích quay nhìn Âm Ma bà bà cười gằn :
- Không dễ hại ta đâu!
Trong khi đó Chiêu Hạ chạy đến hỏi dồn :
- Đông ca! Có sao không?
- Không hề gì, vì vô ý vậy thôi.
- Cũng tại tiểu muội phải không?
- Không đâu, tại Đông ca nhớ Chiêu muội đấy chứ!
- Ơ! Ca ca kỳ quá hà!
Thấy Đông Bích không hề gì bởi chất độc nên Âm Ma bà bà kinh ngạc rồi tức giận tím mặt hét :
- Giỏi! Giỏi lắm! Ngươi không sợ độc thì ta sẽ cho ngươi chết bởi tiếng Tiểu Âm ma của ta.
Đông Bích la lớn lên :
- Tất cả hãy lui ra xa.
Nhưng mọi người chưa lui bước kịp thì tiếng cười của bà ta thoát ra một tràng trong trẻo như người con gái mười bảy mười tám tuổi. Giọng cười êm dịu quyến rũ khiến người nghe phải bồi hồi khó chịu.
Như vậy chưa một ai thoát đi được thì đã bị tiếng cười của Âm Ma bà bà chế ngự.
Đang cười bỗng bà ta dừng lại, tức thì tiếng cười êm dịu không còn nữa, chỉ còn tiếng cười chát chúa long đầu, điếc tai.
Những người nội công chưa được thâm hậu đã ngã xuống. Còn những người

khác cũng từ từ ngồi xuống cố vận công chống chọi.
Nhìn một lượt thấy quần hào sắp lâm vào vòng nguy ngập nên lập tức Đông Bích rút chiếc tiêu ngọc kê vào miệng.
Tiếng sáo thánh thót vút cao như tiến gần đến giọng cười quái dị của lão bà. Bà ta biết đã gặp phải khắc tinh nên liền vận chánh khí Đan Điền, đổi tiếng cười sang giọng khác.
Tiếng cười này như muốn phủ trùm tiếng sáo và làm cho hầu hết quần hào rúng động, máu huyết đảo lộn, như trăm ngàn dao nhọn đâm vào tai, khó chịu vô cùng.
Đông Bích thấy vậy liền trổi ngay khúc Tương Âm Diệt Ma trong Âm phổ của Du Kiến Anh tức thì tiếng sáo của chàng trổi lên cao bắt ngay tiếng cười quái dị và quyện lấy.
Quần hào liền cảm thấy nhẹ đi áp lực nên từ từ mở mắt ra nhìn vào đấu trường mà quên cả phương vị của họ hiện tại.
Bỗng bà ta ngưng cười, chàng cũng ngưng tiếng sáo và lúc đó nhiều tiếng la lên đau đớn vang lên.
Chàng đưa mắt nhìn quanh thì đột nhiên bà ta "ư ư" hai tiếng rồi đổi qua giọng cười khác.
Tiếng cười lúc này quả có một uy lực phi thường làm đảo lộn tâm thần của Đông Bích nên nhất thời chàng phải vận công lấy lại bình tĩnh. Nhưng khi mở mắt ra xem thì thấy bà ta lúc này nửa thân mình đã để trần ra, lồ lộ bộ ngực đẹp đẽ vô cùng.
Ôi đẹp làm sao! Nếu khuôn mặt bà đừng xấu xí thì mới xem qua thân hình này tưởng bà chỉ chừng hai mươi tuổi. Nước da trắng hồng, ngực cao, thân hình bà uyển chuyển theo tiếng cười làm cho Đông Bích không dám nhìn, vội nhắm mắt hành công như cũ, cố lấy lại tâm thần để sử dụng tiếng sáo đối địch mà cứu vớt quần hào.
Càng lo lắng vô tình chàng rơi vào tiếng cười làm xáo loạn thêm tâm trí.
Trong khi đó, nơi hiện trường đã có nhiều kẻ chịu không nổi, đứt kinh mạch giãy chết và có nhiều người đang nhảy múa theo nhịp điệu của bà ta.
Có một vài nữ khách giang hồ hiện diện giờ đây cũng đang bước ra sân, trật áo để lộ ra những thân hình kiều diễm với bộ ngực no tròn, nhảy tung tăng, ngây ngất.
Thấy tình thế thật nguy ngập, Đông Bích vội vận khí theo phương pháp nội công tâm pháp chí nguyên của Huyền Không đại sư truyền cho thì thấy hữu hiệu ngay.
Tâm thần đã định, Đông Bích liền dùng nội công thượng thừa phổ vào khúc sáo quyện lên cao vút trời xanh phủ trùm tiếng cười âm ma quái dị.
Tiếng sáo càng lên cao thì tiếng cười càng nhỏ dần nhưng vì Đông Bích quá tức giận bà yêu quái ác độc nên quyết chẳng dung tha tánh mạng của bà nên

chàng đem tiếng sáo huyền diệu với tất cả công lực phổ vào để diệt ác ma. Đây là lần đầu tiên Đông Bích gặp được địch thủ Âm ma.
Bỗng Âm Ma bà bà ré lên một tiếng thảm khốc rồi ngã người chết liền tại chỗ.
Thật đúng với lời nói của thiên hạ, "kẻ ác bao giờ cũng bị trời báo ác". Mấy mươi năm tiếng tăm của bà yêu quái này đã vang dội khắp giang hồ, nay chỉ trong phút chốc đã tiêu tan, tuyệt mạng.
Vì bọn Tuyệt cung thừa lúc Âm Ma bà bà hiện diện và biết trước sự việc nên đã chuồn êm vào phía thung lũng nên giờ đây tại bãi tuyết này chỉ còn có bọn quần hào đang lo chữa thương cho nhau hay lo an táng những kẻ tử thương của môn phái mình.
Đông Bích thấy vậy liền nói lớn :
- Qúi vị quần hào đã vì sự an nguy chung của giang hồ mà xả thân, chúng ta quyết tận diệt cho bằng được Tuyệt cung mới thôi.
Tức thì đại diện mỗi môn phái đều đến luận bàn cùng Đông Bích kế hoạch xâm nhập Tuyệt cung.
Trong phút chốc mọi người đều tảng mác thi hành nhiệm vụ của mình.
Khi các toán kia đã đi hết chỉ còn lại có Đông Bích, Vương bất lão và Chiêu Hạ thì bỗng có tiếng chuông vang lên.
Kinh.... coong....
Tiếp theo là Huyền Không đại sư lại hiện đến ngay.
Đại sư nói liền :
- Mừng thay cho thiếu hiệp.
Đông Bích hỏi :
- Có gì vậy thưa đại sư.
- Âm Ma bà bà chết đi là bạch đạo được an lòng tuy thiếu hiệp ra tay hơi quá mạnh trong khi giao đấu song cũng không thể trách thiếu hiệp háo sát được.
Rồi đại sư nói tiếp :
- Hiện tại chắc chắn Tuyệt cung ở về cuối thung lũng nơi phía Bắc. Vậy thiếu hiệp cứ vào ngõ chính và các toán kia sẽ vào những lối còn lại. Bần tăng sẽ xin góp một tay vào việc này.
- Như vậy đại sư cùng hành trình với chúng tôi nhé?
Đại sư lắc đầu :
- Bần tăng xin được yểm trợ cho các toán khác, còn nơi chính môn nhờ thiếu hiệp và Vương đại hiệp cũng như Chiêu cô nương là vững tâm lắm rồi.
Vị đại sư nói dứt là thân ảnh vút đi, âm thanh còn vọng lại :
- Bần tăng xin cáo từ, hẹn gặp lại tại Tuyệt cung.
Đông Bích quay sang Chiêu Hạ :
- Tiểu muội đến thật đúng lúc quá, chứ nếu một mình Đông ca xâm nhập vào Tuyệt cung thì sợ lắm.

- Đông ca sợ gì?
- Sợ những tiên nữ nơi cấm cung bắt nhốt rồi Chiêu muội giận lẫy bỏ đi chứ sợ gì.
- Đông ca này kỳ quá.
Nàng vừa nói vừa phóng nhanh về phía Bắc thung lũng.
Đông Bích còn đang sững sờ thì Vương bất lão đã cất giọng hối hả nói :
- Chạy theo đi chứ, bộ mất hồn rồi sao?
Thế là hai người đều dùng Thần Ảnh Phi Thiên như hai vệt khói vút đi theo Chiêu Hạ...

Hồi kết
Tuyệt cung

Ba người đi hơn năm mươi dặm đường, bằng qua núi đồi san sát nhau nhưng vẫn chưa tìm thấy Tuyệt cung đâu cả.
Cả ba vẫn tiếp tục quan sát khắp nơi, cho đến lúc cả ba dừng chân nghỉ ngơi trước một cánh rừng tùng rậm rạp.
Cả ba đều quan sát và trầm trồ khen ngợi cảnh rừng ngát xanh, đẹp vô vàn.
Cánh rừng rậm rạp đến nỗi không nhìn thấy lối nào để vào cánh rừng này cả.
Chiêu Hạ quay sang hỏi Đông Bích :
- Đông ca à, cánh rừng này sao âm u thế này. Nếu vào chưa chắc đã tìm được ra lối đấy nhé!
Vương bất lão phụ họa :
- Đúng đấy, đại ca cũng muốn vào xem nhưng từ nãy giờ chưa tìm ra một lối vào. Thật kỳ lạ!
Đông Bích đăm đăm nhìn vào cánh rừng tùng lẩm bẩm :
- Cánh rừng tùng thật kỳ lạ! Thật kỳ lạ!
Rồi đột nhiên chàng nhún người bay lên một cây đại thọ mọc ngoài mé rừng rồi chú mắt quan sát.
Chàng đăm chiêu nhìn từ phía xa, xong chàng mỉm cười nhảy xuống.
Thấy vậy Chiêu Hạ hỏi ngay :
- Đông ca có phát giác điều gì chăng?
Đông Bích gật đầu :
- Có!
- Điều gì vậy?
- Một trận pháp phức tạp.
Vương bất lão chen vào :
- Ở đâu?
- Chính cánh rừng tùng này.
- Ồ!
Chiêu Hạ và Vương bất lão đều ngạc nhiên quay nhìn vào cánh rừng tùng như muốn xuyên thủng những bí mật, những cạm bẫy đang giăng mắc chực chờ.
Đông Bích nhìn hai người, chàng nói :
- Chúng ta hãy tiến vào.
Nói xong, chàng phóng mình đi trước và dặn dò :
- Đại ca và tiểu muội hãy cố bám sát vào từng bước của tiểu đệ nhé! Vì đây

là một trận đồ thật phức tạp tên gọi là Cửu Cung Hóa Dương trận, trận đồ này là phối hợp rất khéo léo giữa âm dương tương sanh tương khắc và như vậy sẽ có nhiều cạm bẫy, nếu người phá trận nhầm lẫn một bước đi.
Đông Bích vội dừng chân giảng giải thêm cho hai người được rõ ràng về trận đồ này. Chàng không quên dặn thêm :
- Cửu Cung Hóa Dương trận phức tạp nhất là nó có chín cửa tử mà chỉ có một cửa sanh. Sanh môn và tử môn lại ẩn che để biến hóa lúc trận phát động. Người sáng tạo trận đồ này thật uyên thâm về nguyên lý tương khắc, nếu không may mắn được sự chỉ dẫn của Bá Nhược Du Kiến Anh thì ngày nay chắc tiểu đệ cũng đành thúc thủ thôi.
Vương bất lão liền hỏi :
- Này Đông tiểu đệ, trận đồ này có thể phá hủy cho tan tành ra được không?
- Được chứ?
- Vậy chúng ta hãy phá nó đi thôi.
Đông Bích lắc đầu :
- Phá thì được song phải mất nhiều ngày giờ, hơn nữa nếu phá đi thì rừng tòng này sẽ không còn vẻ đẹp huyền bí nữa mà giờ đây chúng ta chỉ cần xâm nhập vào bên trong là điều cần thiết.
Chiêu Hạ xen vào :
- Đông ca cũng mến cảnh thiên nhiên như vậy tâm hồn cũng thi sĩ lắm đấy.
Cả ba cười vang và bước theo dấu chân của Đông Bích.
Đông Bích đi trước dẫn đường.
Chàng bước tới, quẹo trái, qua phải, có khi phải bò sát mặt đất để tránh những cạm bẫy trùng trùng.
Cả ba tiến vào được gần hết trận đồ thì Đông Bích ra dấu dừng lại. Chàng quan sát rồi nói :
- Trận đồ này đã được bổ túc thêm mấy phần tuyệt diệu hay là... đúng rồi...
Chiêu Hạ đi sau Đông Bích vội lên tiếng hỏi :
- Cái gì mà đúng vậy Đông ca?
- Chắc chắn là Cung chủ Tuyệt cung đã luyện xong Bí kíp toàn thư.
Vương bất lão góp lời :
- Thế là nguy hiểm cho chúng ta đấy.
Chiêu Hạ tiếp lời :
- Nhưng tại sao Đông ca lại quyết đoán như vậy?
- Không khó gì vi trận đồ này mới được bổ túc mà phần bổ túc này thật tuyệt diệu, nếu không phải có ghi trong Bí kíp toàn thư thì ở đâu có được?
Vương bất lão tán đồng :
- Tiểu đệ nói đúng lắm. Và chắc là Cung chủ phải quán xuyến mọi tuyệt chiêu bí thế của các môn phái võ lâm giang hồ và...
Chiêu Hạ chận lời :

- Và như vậy là sẽ gây khó khăn cho chúng ta.
Vương bất lão vỗ tay đánh đốp một cái nói :
- Đúng lắm.
Vừa lúc đó ba người thấy trước mặt hiện ra chín tảng đá chắn ngang lối đi, thì Đông Bích đã nói :
- Hãy cẩn thận, trong chín tảng đá này chỉ có một tảng đá là cửa sanh để chúng ta đi, nếu chúng ta mở nhầm thì vào ngay cửa tử ngay lập tức.
Đông Bích nhắm lại phương hướng và ước định vị trí rồi đột nhiên tung hữu chưởng đánh tới.
Ầm!
Chưởng phong đánh nát một tảng đá thành bụi mờ thì Đông Bích đã hô to :
- Hãy thoát đi nhanh lên.
Tức thì bóng chàng đã vọt đi như mũi tên bắn đồng thời Chiêu Hạ và Vương bất lão cũng bám sát theo như hình với bóng.
Khi cả ba rơi xuống thì đã thấy không còn rừng tùng nữa mà giờ đây rừng tòng đã nằm im lìm ở phía sau lưng. Nơi đây chỉ còn lại một vườn thượng uyển cây hoa muôn sắc muôn loài khoe màu xông hương ngào ngạt khắp nơi.
Chiêu Hạ chầm trồ khen ngợi :
- Ồ! Tuyệt đẹp, thật là một tiên cảnh.
Bỗng có tiếng người "hừ" một tiếng và tiếp theo có giọng nói :
- Hừ! Con tiện tỳ này lớn gan thật.
Nghe tiếng nói cả ba người giật mình thủ bộ thì phía trước mặt đã hiện ra ba bà già, tóc người nào cũng thật dài nhưng mỗi người một màu: tóc trắng, tóc nâu và tóc đen. Ba bà này cũng mặc y phục cùng màu như tóc của mình, mặt mày thật là xấu xí và quái gỡ.
Chiêu Hạ vừa thấy ba bà này đã nói nhỏ với Đông Bích :
- Ba lão bà này là nhân vật ghê gớm lắm đấy, họ cùng nổi danh một thời với phụ thân tiểu muội đấy.
Đông Bích hỏi ngay :
- Danh hiệu họ là gì vậy?
- Ám Tiễn tam nương.
- Chắc họ chuyên về ám khí?
- Đúng vậy.
Đông Bích nhích lên hai bước gằn giọng hỏi :
- Ba vị có phải là Ám Tiễn tam nương?
- Chính phải, thằng nhãi cũng nghe danh chúng ta à?
- Điều đó không hệ trọng.
- Sao?
- Tại hạ muốn biết tam vị đến đây với mục đích gì?

- Lấy mạng.
- Chúng tôi?
- Đúng vậy.
Đông Bích cất tiếng cười lớn rồi nói :
- Tam vị là môn hạ của Tuyệt cung?
Một trong ba bà đáp ngay :
- Trợ giúp cho Cung chủ Tuyệt cung.
- Mà bây giờ tam vị muốn làm khó dễ chúng ta?
- Không phải làm khó dễ mà muốn lấy mạng.
- Tại sao?
- Vì theo lời yêu cầu của Cung chủ.
- Nhưng tam vị liệu sức mình có bao quản được không?
Một lão bà đứng một bên hét lớn :
- Thằng nhỏ phách lối!
Lời chưa dứt, bà ta liền phẩy hai tay áo rộng thì một loạt mũi tên màu trắng bạch như tóc của bà ta xé gió, cái trước cái sau, nhằm các yếu huyệt của Đông Bích phóng đến.
Tuyệt kỹ sử dụng ám tiễn cùng một lúc mà điều khiển tốc độ khác nhau cho từng loạt rồi tỏa ra chia nhau vây phủ mục tiêu thì thật là hiếm có.
Đông Bích cũng hét lên một tiếng "giỏi lắm" và thân hình chàng đã chớp lên, ngã về tả về hữu trong khi chiếc quạt của chàng lại sè ra múa lên loang loáng.
Bỗng chàng hét lên :
- Cho ngươi chết!
Thì hai bên tả hữu đã vang lên hai tiếng "tung tung" kế tiếp hai bức vách hai bên đột nhiên di động mạnh, tựa hồ khép kẹp lấn cả lối đi.
Cùng lúc ấy tiếng ầm ầm phía sau lưng chàng như đất lở trời long. Một phiến đá khổng lồ từ trên cao rơi xuống chắn mất lối rút lui.
- Soạt.
Đông Bích nhún người phóng tới trước như mũi tên.
- Ầm.
Lại một tiếng vang lên như sấm nổ, phiến đá nặng ba bốn muôn cân đã rớt ngay chỗ chàng đứng lúc nãy! Thế là thoát nạn.
Đông Bích quay người ra phía sau, tuy chàng thoát khỏi cái chết tan xương, nhưng chàng cũng không khỏi rụng rời, mồ hôi toát ra ướt áo, vì thấy vạt áo phía sau chàng bị đè chặt dưới hòn đá nặng nề kia.
Chưa hoàn hồn, hai bức vách đã khép thành một phiến, nếu không nhảy thoát ắt phải tan xương nát thịt.
Chàng lại đưa mắt nhìn về phía trước, con đường địa đạo bí mật đã bị một tảng đá thật to chắn mất lối đi tự bao giờ.

Đông Bích hoảng hồn vì nhận thấy vùng địa sanh của mình chỉ có lối đi hẹp, chu vi chừng tám trượng vuông, tới lui không có đường, tả hữu là vách địa đạo, dù có cánh cũng khó thoát.
Cơ quan này tiền bối Tô Mặc Dung lại không đề cập đến, làm sao chàng biết được để tránh khỏi cạm bẫy tuyệt lộ này.
Trong lúc mơ hồ do dự, chàng toan quay đầu nhìn về phía lối đi của Vương bất lão, bỗng nghe nhiều tiếng trò chuyện ở phiến đá to :
- Lão tam, tên Bạch y thư sinh giờ này có lẽ đã biến thành đống gạch vụn rồi.
- Đúng đấy, dù cho tiểu ma có chắp cánh cũng không thoát khỏi cơ quan này.
- Lão tam, chúng ta nên mở cửa cơ quan để cắt đầu tiểu ác ma đem về lãnh thưởng chứ.
...bầu bạn. Thế nào lão bà này cũng bị đại ca cho một vố chua cay.
Chàng đang suy nghĩ cười thầm thích ý, bỗng chàng thoáng thấy từ phía những bụi cây có hơn mấy chục môn hạ Tuyệt cung đồng loạt tra tên vào.
Đông Bích vừa thoáng thấy bọn này đưa cung lên chưa kịp nhả tên thì nhanh như điện, chàng liền vung chiếc quạt nhằm những tên này bấm chốt sử dụng ám khí. Tức thì một loạt liễu diệp phi đao từ trong những nan quạt bay ra ghim vào bọn môn hạ này.
Một loạt tiếng la hãi hùng vang lên :
- Á... Á... Á...
Thân người ngã xuống huỳnh huych, không một tên nào thoát khỏi. Nghe tiếng la hai lão bà mất bình tĩnh quay lại thì chính trong giây phút sơ suất đó, cây nhuyễn kiếm của Chiêu Hạ đã tiện đứt đôi tay của một lão bà và Vương bất lão đã bắn liên tiếp hai viên đạn ghim vào hai tròng mắt của một bà lão còn lại.
Hai tiếng la não nề vang lên, hai lão bà lảo đảo chạy vào phía trong nơi đã hiện ra mấy lớp lầu cao nguy nga, sừng sững đứng như khiêu khích.
Chiêu Hạ nói lớn :
- Chúng ta đuổi theo.
- Hãy dừng lại!
Tiếng nói đột ngột tiếp theo lời nói của Chiêu Hạ làm ba người phải ngập ngừng dừng bộ pháp.
Vừa khi đó từ phía xa đã có hơn bốn năm chục môn đồ Tuyệt cung ào ào chạy đến.
Đông Bích nhìn mấy lão đi đầu hét lên :
- Ồ! Những bại tướng đều trốn về nương náu ở Tuyệt cung!
Đông Bích gật gù tiếp :
- Hôm nay có đủ mặt nhị vị Động chủ Hoàng Giáp động phủ và Hắc Thạch

ma động cũng như Điện chủ U Hồn ảo điện, ta có một lời muốn hỏi?
Điện chủ U Hồn ảo điện hất hàm hỏi lại :
- Ngươi muốn hỏi gì?
- Tất cả các ngươi ngày trước đều có tham dự trận tàn sát Song Hiệp Tiên Kiếm trên đỉnh Băng Sơn chứ?
- Đúng!
- Vậy hôm nay tất cả phải chết!
Những người hiện diện nghe qua đều rúng động. Vì họ còn lạ lùng gì khả năng của Đông Bích nữa. Song họ còn tin tưởng vào sự hợp lực của số đông để hy vọng đàn áp được Đông Bích nên lão Điện chủ lớn tiếng :
- Bạch y thư sinh! Ngươi quyết định làm cái việc ngông cuồng đó sao?
Đông Bích bước tới một bước, quét đôi mắt một vòng với hai luồng nhãn quang sáng quắc, chàng nói :
- Không phải nhiều lời! Chúng bay muốn tự vận hay chờ ta giết chết...
Chàng chưa nói dứt câu thì lão Điện chủ đã hô lên :
- Hợp chưởng!
Tức thì hai lão Động chủ cùng tiến lên, hợp lực tung mạnh mỗi người một chưởng.
Hơn nữa đám cao thủ môn hạ lại cũng tiếp tay tấn công vào Đông Bích cũng như tấn công ào ạt vào Chiêu Hạ và Vương bất lão.
Một trận huyết chiến thật ghê gớm.
Chưởng phong cuốn dậy cả một góc rừng.
Sự hợp chưởng của bọn chúng thật là kinh hồn. Chưởng lực ào ạt ép tới, bao bọc quanh ba người phe Đông Bích như sóng gào, thác đổ.
Đông Bích nổi giận, hét lên một tiếng, dùng Âm Dương Thiên Toàn chưởng với nhất thức, nhị thức và hợp thức đánh ra với sức nóng hỏa nhiệt, lãnh băng và tàn phá ghê hồn để phủ trùm đối phương.
- Á... Á... Á...
Những tiếng ré vang trời, những tiếng rên áo não nổi lên.
Hơn mười mấy bóng người văng ra xa ngoài mười trượng chết không nhắm mắt.
Bọn người còn lại có võ công cao hơn nhưng cũng bị thương không đứng dậy nổi.
Ôi! Chỉ trong chớp nhoáng mà Đông Bích đã giết hàng loạt người, thật xưa nay chưa từng thấy.
Máu nhuộm chiến trường đỏ ối! Tiếng rên rỉ mỗi lúc một thảm não hơn.
Lão Điện chủ và hai lão Động chủ có nội lực cao cường, tuy không đến nỗi bị thương nặng vì nhờ bọn cao thủ môn hạ xả thân hy sinh nhưng bọn họ vẫn tâm thần rúng động, khắp người như tiểu liệt, mặt mày tái nhợt, không dám xông vào công địch nữa.

Cả ba đều hoảng sợ, vươn mình nhảy ra ngoài vòng chiến.
Đông Bích trợn mắt hét lên :
- Lũ ngươi trốn đi đâu?
Chàng lắc mình một cái, thân hình đã chập chờn như một bóng ma, nhảy đến trước mặt ba người đó.
Lại một lần nữa, chàng dùng Âm Dương Thiên Toàn chưởng đánh ra liêp tiếp ba tuyệt chiêu nhắm vào ba lão ma như trời long đất lở.
Ba tiếng "hự" đau đớn, ba lão này văng ra xa năm trượng, kẻ thì cháy nám, kẻ bị lãnh băng cứng đơ và có lão xương thịt tả tơi, máu tuông lai láng.
Phía bên Chiêu Hạ và Vương bất lão còn đang đánh nhau kịch liệt thì chàng hét lớn :
- Đại ca, tiểu muội hãy dừng tay.
Lập tức hai người này nhảy lui lại khỏi vòng chiến thì Đông Bích nói lớn :
- Bọn các ngươi hãy nhìn những xác chết này mà suy gẫm. Vì các ngươi chỉ là bộ hạ nên ta cho phép các ngươi mau rời khỏi nơi này. Nếu lần sau ta còn gặp các ngươi hành động theo bọn hắc đạo thì đừng trách ta tàn ác.
Bọn này toàn là những cao thủ nên nghe chàng nói thế chúng chẳng những không hối cải mà còn căm giận thêm. Một tiếng hô lớn :
- Hãy giết!
Tức thì cuộc tái chiến mở màng.
Bóng chưởng chập chùng.
Tiếng la thảm não.
Chết chóc, thây chết càng nhiều.
Phút chốc chiến trường chỉ còn lại những xác chết và những bãi máu đen ngòm.
Đông Bích, Chiêu Hạ và Vương bất lão đứng nhìn cảnh chết chóc mà lòng rúng động và ái ngại.
Đông Bích lại lấy ba chiếc đầu của lão Điện chủ và hai lão Động chủ gói lại để tế lễ cho phụ thân chàng.
Đông Bích càng suy nghĩ càng sôi hận.
Chàng hét lên :
- Giết! Giết hết!
Căm thù sôi sục, chàng phóng người đi về mấy dãy nhà đồ sộ của Tuyệt cung.
Đông Bích như kẻ điên cuồng, phóng người vun vút lao đi.
Chiêu Hạ và Vương bất lão cùng đuổi sát theo.
Chỉ trong chớp mắt là cả ba đã đứng trước mặt tòa cung điện nguy nga, đồ sộ.
Công trình kiến trúc thật vĩ đại và công phu nhưng chưa ai để tâm chiêm ngưỡng thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét vang động khắp

mọi nơi của Tuyệt cung.
Cả ba chạy nhanh về phía có tiếng la vang động ở về mé tây của mấy dãy nhà đồ sộ, chắc là nơi xảy ra cuộc chiến kinh hoàng giữa các cao thủ của những môn phái và các cao thủ kiên cốt của Tuyệt cung.
Một trận ác chiến đang diễn ra rất khốc liệt.
Đôi bên đều có kẻ chết người bị thương.
Đông Bích đảo mắt tìm khắp nơi nhưng không thấy tên nào có thể nghi là Cung chủ nên chàng nói :
- Chúng ta phải tìm cho ra Cung chủ mới được.
Nói xong cả ba phóng mình vào mấy dãy nhà cung điện nguy nga.
Những gian nhà mênh mông được chạm trổ, điêu khắc tỉ mỉ và công phu như những cung điện vua chúa.
Cả ba, lúc bấy giờ cũng phải để mắt quan sát từng chiếc cột khắc rồng, từng chiếc bàn, chiếc ghế đều bằng hồng thạch chạm trổ tinh vi.
Cả ba đi vào đến khách sảnh thì càng ngạc nhiên hơn với những bức vách chạm trổ thật linh động.
Chiêu Hạ buộc miệng khen :
- Thật là một kỳ quang của nhân loại.
Đông Bích thêm lời :
- Nhưng rất tiếc họ sử dụng để mưu đồ đen tối.
Vương bất lão ngắm nhìn mọi vật rồi nói :
- Có lẽ vì quá tuyệt đẹp nên mới có hai chữ Tuyệt cung chứ?
- Đúng đấy đại ca.
- Đại ca nhận xét rất kỹ lưỡng.
Bỗng lúc đó có tiếng cười gần đó phát ra, rồi tiếp theo có hai bóng người chạy vụt ra, cản bước tiến của ba người.
Đông Bích "hừ" một tiếng, dừng chân trố mắt nhìn hai thiếu nữ và hỏi ngay :
- Hai cô kia! Cung chủ của các cô trốn ở đâu?
Hai thiếu nữ nhìn ba người lắc đầu :
- Các ngươi không được hỏi.
- Tại sao?
- Vì các ngươi phải chết!
Chiêu Hạ lướt ra hỏi :
- Hai cô nương muốn gì?
- Đã nói rồi!
- Hai cô đã lượng sức chưa?
- Đừng nói nhiều lời, hãy đỡ chưởng!
Thiếu nữ đứng trước vừa nói dứt lời, liền vung tay phát chưởng tức thì.
Cái phất tay tuy nhẹ nhàng nhưng có một luồng kình phong lao đến như núi đè khiến Chiêu Hạ không dám đỡ phải rùng mình dùng Xạ Ảnh quang lách

mình né tránh.
Thiếu nữ đánh hụt một chiêu đầu liền lướt mình tới nhanh như điện chớp, vận dụng hết sức mình đánh bồi thêm một chưởng thứ hai công thẳng vào mình Chiêu Hạ.
Chiêu Hạ biết võ công của thiếu nữ không phải tầm thường, lòng tự ái nổi lên khiến nàng không còn nhân nhượng gì cả.
Nàng hét lên một tiếng, phất bàn tay trái đánh tạt ra rồi nương theo thế đó mà phản công.
Nàng liên tiếp trả lại hai chưởng với một kình lực ghê hồn khiến cho thiếu nữ này phải chấn động lùi lại ba bước.
Nàng toan lướt tới đánh thêm một đòn sát thủ thì thiếu nữ thứ hai đã lướt tới phát ra một luồng kình lực đánh Chiêu Hạ dội trở về chỗ cũ.
Chiêu Hạ tức giận hét lên :
- Các cô muốn làm bạn với tử thần sao?
Rồi không đợi cho thiếu nữ ấy đáp lời, nàng liền sử dụng Xạ Ảnh chưởng, môn chưởng pháp đặc dị của nàng và phối hợp với Xạ Ảnh quang, nàng vút lên trên không, thân hình lộn hai vòng, chưởng phong âm thầm công tới và chỉ nghe hai tiếng "hự" vang lên.
Bịch! Bịch!
Hai thiếu nữ cùng một lúc phun ra hai ngụm máu tươi ngã xuống im lìm.
Bỗng lúc đó có một tràng cười trong như ngọc và tiếp theo có giọng nói :
- Hừ! Thủ đoạn ác độc. Cô nương là gì với Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ?
Cả ba đều sững sờ không phải vì sự xuất hiện của mỹ phụ mà vì lời nói của bà ta.
Đông Bích nhích lên chận lời hỏi lại :
- Phu nhân là người thế nào ở Tuyệt cung?
Bà ta ngắm nhìn Đông Bích rồi hỏi :
- Ngươi là Bạch y thư sinh, con của vợ chồng Nam Chính Hùng?
Đông Bích thoáng mắt ngạc nhiên đáp :
- Đúng vậy! Nhưng phu nhân hãy trả lời câu hỏi của tại hạ đi!
Bà ta bước tới uyển chuyển, cất tiếng cười để lộ hàm răng đều, trong như ngọc chuốc. Bà ta nói :
- Ngươi muốn biết ta lắm ư?
- Vâng!
- Tại sao vậy?
- Để tại hạ khỏi giết nhầm người.
- Ngươi phách lối như cha ngươi vậy đó.
Đông Bích càng kinh ngạc hỏi lại :
- Phu nhân biết phụ thân tại hạ?
- Ta đã nói rồi!

Chiêu Hạ chận lời :
- Đông ca, không cần phải nói nhiều lời với bà ta làm gì, bà ta nói như người điên vậy!
Mỹ phụ nghe vậy tức giận liền hét lên :
- Hỗn láo!
Cùng với tiếng quát, mỹ phụ vung cánh tay thì một mũi trâm vàng lóng lánh thấp thoáng như chớp giật.
Chỉ nghe Chiêu Hạ la lên một tiếng :
- Á...
Mũi trâm vàng đã ghim vào bả vai nàng.
Đông Bích tức giận tung ra một chưởng đẩy lui mỹ phụ, đồng thời chạy đến đỡ Chiêu Hạ hỏi dồn :
- Chiêu muội, Chiêu muội có sao không?
Nàng nhìn chiếc trâm vàng ghim trên vai nghiến răng nói :
- Nhổ ra cho tiểu muội.
Đông Bích chẳng nói thêm nửa lời, lập tức giật mạnh chiếc trâm vàng ra đồng thời lấy thuốc rịt ngay vết thương và chàng lấy Ngọc Lân di lệnh ra đưa cho Chiêu Hạ dặn :
- Tiểu muội hãy ngậm thẻ ngọc này để xua độc.
Chiêu Hạ liền làm y như lời Đông Bích.
Trong khi đó mỹ phụ sau khi bị Đông Bích đẩy chưởng bức lui nên tức giận tiến tới, song bị Vương bất lão chận lại nên đôi bên đang giao đấu với nhau qua mấy chiêu thế rồi.
Sau khi rút chiếc trâm vàng ra, chàng cầm chiếc trâm ngắm nghía rồi rút trong bọc ra cũng một chiếc trâm y hệt như vậy.
Chàng lẩm bẩm :
- Chính mỹ phụ này đã phóng phi trâm hại mẫu thân ta và người còn giữ trâm vàng này trao cho ta. Thật không ngờ lại gặp oan gia.
Lửa giận lại nổi lên nên Đông Bích vùng hét lớn :
- Hãy dừng tay!
Vương bất lão và mỹ phụ cùng dang ra vì tiếng hét của Đông Bích.
Tay cầm hai cái trâm vàng, chàng từ từ bước tới, gằn giọng hỏi :
- Ngươi còn nhớ cách đây mười tám năm, ngươi đã sử dụng chiếc trâm này trên đỉnh Băng Sơn chứ?
Mỹ phụ gật đầu :
- Tiểu tử, ngày trước Bích Lạc Tiên Cơ chết vì trâm vàng của ta phải không?
Nghe nhắc Đông Bích tức giận thêm, chàng gằn giọng :
- Không bao giờ Bích Lạc Tiên Cơ chết được.
- Còn sống?
- Đúng!

Sự giận dữ hiện lên, nét mặt mỹ phụ biến đổi từng đợt rồi bà ta mới nói :
- Vậy mà ta tưởng hắn đã chết rồi. Thật không ngờ... Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ này sống trong mộng gần hai mươi năm rồi.
Mỹ phụ chính là Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ, ngày trước là sư muội của Bích Lạc Tiên Cơ. Hai người cùng yêu Nam Chính Hùng nhưng Thánh Kiếm Nam Chính Hùng chỉ yêu Bích Lạc Tiên Cơ nên đã gây hận tình cho Phan Tuyết Cơ. Do đó nàng quyết tâm mưu sát hại tình địch và người mình yêu mà không yêu nàng để thỏa nổi hận tình.
Ôi! Tình yêu thật ghê gớm. Nhất là tình yêu và lòng dạ của người đàn bà.
Cũng vì ý đồ tiêu diệt tình nhân và tình địch nên Phan Tuyét Cơ đã cùng sống với Kha Thác Lợi, một người Mông Cương để mưu định cho bằng được sự trả thù, đồng thời mưu xưng bá trên giang hồ cho thỏa lòng ước mơ.
Giờ đây hồi tưởng lại câu chuyện ngày trước, bà ta không khỏi bàng hoàng.
Giấc mộng sắp đại thành thì gặp phải oan gia.
Thật hậu sanh khả úy! Bà ta quắc mắt sôi sục sát khí quát lớn :
- Cho ngươi chết!
Vừa quát bà ta vẫy chưởng ngọc với sự căm giận tột cùng nên sức mạnh như thác lũ, mưa nguồn đổ tuôn ào ạt, như sóng nổi ba đào, phủ trùm Đông Bích.
Chàng cất tiếng gọi lớn :
- Đại ca, hãy để bà ta cho tiểu đệ đối phó.
Vừa quát, Đông Bích liền tống ra một chưởng vào giữa hai người làm Phan Tuyết Cơ và Vương bất lão liền dang ra.
Đông Bích thân ảnh chớp lên đã đứng trước mặt mỹ phụ.
Chàng quát :
- Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ hãy xem chưởng đây.
Tiếng nói vừa dứt, thì bóng chưởng đã chập chùng vậy chặt lấy mỹ phụ.
Song Phan Tuyết Cơ đâu phải là tay vừa, nên bà ta cũng đã sử dụng song chưởng liên tiếp đẩy chưởng phản kích.
Ầm...
Chưởng phong va chạm, bóng người lại dang ra.
Đông Bích thân hình lắc lư lùi lại ba bước.
Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ miệng rỉ máu, lùi lại tám bước dài, thân hình dựa vào bức tường trong cùng sát với cánh cửa.
Trong lúc đó Phan Tuyết Cơ dợm người định lao đi vào phía cánh cửa thì nhanh như chớp, Đông Bích hét lớn :
- Hãy coi đây.
Tức thì hai chiếc trâm vàng mà chàng đang cầm đã được vung ra...
Nhưng trong giây phút hiểm nguy đó khi mà hai chiếc trâm vừa rời tay Đông Bích thì có một bóng nàng con gái vọt ra ôm chầm lấy Phan Tuyết Cơ.
Nàng này vô tình làm thân hứng trọn hai mũi trâm vàng kịch độc ghim chặt

vào lưng.
Nàng chỉ la lên một tiếng ái thì thân hình đã ngã sấp xuống mặt nền đại sảnh.
Một diễn biến quá đột ngột làm ai nấy đều sửng sốt. Khi thấy bóng nàng con gái ngã xuống thì Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ chạy đến ôm chầm lấy thân xác người con gái đã vô tình hứng sự chết chóc thay cho bà ta.
Mỹ phụ hét lên :
- Sa Ly! Trời ơi, con tôi đã chết.
Đông Bích cũng không ngờ sự việc xảy ra như vậy nên khi biết nàng thiếu nữ đó là Quận chúa Sa Ly thì chàng cũng bàng hoàng kinh động.
Chàng lững thững đi lại phía Quận chúa Sa Ly như kẻ mất hồn đầy hối hận.
Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ sôi sục hận thù liền buông nàng Sa Ly, đứng phắt dậy nhìn Đông Bích cất tiếng quát :
- Tiểu tử! Ngươi phải đền mạng.
Nói xong là bóng chưởng của bà ta đẩy tới nhưng vẫn thấy Đông Bích như không buồn phản ứng vì đôi mắt chàng đang chăm chú nhìn vào nàng Sa Ly đang lăn lộn đau đớn.
Nguy cơ kề cập mà chàng vẫn tự nhiên nên nàng Chiêu Hạ hét lên :
- Đông ca, hãy tránh mau.
Vừa hét, nàng vừa sử dụng Xạ Ảnh quang thân ảnh lướt tới, tay đẩy Đông Bích và tay kia cử chưởng phản kích lại Phan Tuyết Cơ.
Bùng!
Chưởng phong chạm nhau, Phan Tuyết Cơ lợi thế hơn nên thân hình chỉ lắc lư còn Chiêu Hạ thì bị dội lui lại ba bước.
Riêng Đông Bích vì cái đẩy của Chiêu Hạ nên ngã nhào đến cạnh Sa Ly.
Trong khi Phan Tuyết Cơ và Chiêu Hạ tiếp tục cuộc chiến thì Đông Bích đã ngồi cạnh đỡ Sa Ly dậy, nhưng nàng mỉm cười thều thào :
- Đông thiếu hiệp! Sa Ly không trách thiếu hiệp mà vui lòng được chết trong vòng tay thiếu hiệp... Sa Ly chỉ yêu cầu một lần cuối, không biết... Đông thiếu hiệp có vui lòng nhận lời cho kẻ sắp vĩnh viễn xa thiếu hiệp?...
Đông Bích giờ phút này quên cả ngoại cảnh chung quanh mà chàng chỉ thấy có Sa Ly đáng thương nên chàng nói nhanh :
- Tôi... tôi bằng lòng, xin Sa Ly cứ nói.
Quận chúa Sa Ly đưa đôi bàn tay tìm bàn tay Đông Bích siết chặt lại.
Nàng nhìn chàng với đôi mắt lờ đờ, nhỏ giọng :
- Sa Ly biết... sắp phải xa thiếu hiệp...
Đông Bích chận lời :
- Để tại hạ rút mũi trâm ra cho.
Nàng lắc đầu :
- Không được đâu, nếu rút ra Sa Ly chết ngay vì quá gần tim nên vô phương

cứu chữa.
- Nhưng tại sao Quận chúa lại chạy vào đây làm gì?
- Sa Ly tìm mẫu thân để báo tin dưỡng phụ của Sa Ly đang cùng Võ Lâm tam tuyệt tranh tài nơi phía sau Tuyệt cung, trên đỉnh núi tuyết.
- Họ đang đánh nhau với Cung chủ?
Vừa nói được đến đây, sắc mặt nàng nhợt nhạt thất thần hơn.
Nàng thều thào :
- Đông thiếu hiệp... lời yêu cầu Sa Ly đã được thiếu hiệp chấp thuận rồi phải không?
- Quân tử nhất ngôn, dẫu sao Đông Bích này cũng làm cho bằng được để chuộc lỗi với Sa Ly.
- Thiếu hiệp đừng nói thế! Sa Ly vui lòng được chết trong vòng tay của thiếu hiệp đó là điều mà Sa Ly ước mơ và điều yêu cầu của Sa Ly là...
Nàng nói đến đây đôi mắt đã lờ đờ, Đông Bích lay gọi :
- Quận chúa, điều yêu cầu gì hãy nói đi.
Quận chúa Sa Ly hé môi mỉm cười cố gắng nói :
- Sa Ly... muốn Đông... thiếu hiệp... hôn Sa Ly để Sa Ly chết được nhắm mắt.
Đông Bích không ngờ lời yêu cầu kỳ dị này thật quá dễ nhưng cũng quá khó.
Chàng còn đang bàng hoàng thì đã nghe tiếng giục của Sa Ly :
- Đông thiếu hiệp, hãy hôn em đi.
Tiếng nói của nàng như thiết tha như ai oán khiến chàng không thể làm gì hơn trước cảnh này nên đành như cái máy cúi xuống hôn lên đôi môi đang chờ đợi của nàng.
Nụ hôn đầu cũng là nụ hôn cuối đời của một người con gái thiết tha yêu đương với người yêu, dù lúc lìa đời cũng chỉ xin được chiếc hôn. Một chiếc hôn vĩnh biệt, một chiếc hôn dành cho người tình yêu dấu. Dầu có hiểu hay không hiểu cho hoàn cảnh của nàng, hoàn cảnh của một Quận chúa Sa Ly hồn nhiên, trong trắng, mà phải bị giam hãm trong Tuyệt cung bí địa để chôn vùi đời con gái giữa thanh xuân.
Đông Bích vẫn còn đang hôn lên đôi môi ước mọng đã ngã sang màu tái trắng mà vẫn chưa dứt thì bỗng nhiên có một bàn tay con gái mềm dịu đặt lên vai chàng giọng ngọt ngào :
- Đông ca, nàng đã chết rồi!
Lúc này Đông Bích mới giật mình ngẩng đầu lên, trên má chàng còn vương đôi giòng lệ. Chàng nhìn người vừa nói bàng hoàng :
- Chiêu muội, muội hãy thông cảm vì nàng cũng đáng thương.
Chiêu Hạ mỉm cười dễ dãi :
- Đông ca, Đông ca hành động như thế phải lắm! Tiểu muội không buồn đâu.

Đông Bích chợt hỏi :
- Còn Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ đâu?
- Bà ta đã chết bởi nhuyễn kiếm của tiểu muội.
- Chết rồi?
Chàng nhìn Chiêu Hạ và lúc đó Vương bất lão cũng đến một bên, chàng nói ngay :
- Chiêu muội hãy lo chôn cất dùm nàng Sa Ly và đại ca hãy lo dàn xếp cùng với quần hùng nơi đây vì Tuyệt cung không còn người chủ trì thì chúng ta tất thắng dễ dàng. Tiểu đệ phải lên ngay đỉnh núi tuyết mới được.
Mọi người đều tán thành sự phân công của chàng.
Sau khi chia nhiệm vụ xong, Đông Bích vội băng người vút đi về phía sau Tuyệt cung.
Chàng đi trong hận thù ngập tràn.
Đông Bích vừa lao đi, Chiêu Hạ đã vội gọi giật lại :
- Đông ca.
Đông Bích nghe gọi dừng bộ quay lại hỏi :
- Cái gì vậy tiểu muội?
Chiêu Hạ đôi mắt trìu mến, giọng âu yếm :
- Đông ca hãy thận trọng, vì địch nhân là những kẻ nguy hiểm, nhiều thủ đoạn.
- Cảm ơn tiểu muội, mọi việc thu xếp nơi đây xin nhờ tiểu muội và đại ca lo chu toàn cho.
- Được rồi, Đông ca cứ yên tâm.
Đông Bích đôi mắt thương mến :
- Đông ca đi nhé!
- Vâng. Hãy thận trọng đấy!
Tiếng nói Chiêu Hạ vừa dứt, là thân hình chàng như vệt khói trắng, thoát đi về phía đỉnh núi tuyết giữa mùa đông.
Chiêu Hạ đứng nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng chàng thì bên tai đã nghe tiếng nói :
- Chiêu muội, hãy lo chôn cất Quận chúa Sa Ly đi chứ?
Nàng giật mình quay phắt lại ngượng nghịu.
- Vâng, đại ca cứ lo nhiệm vụ đại ca đi.
Vương bất lão cười hề hề nói :
- Ngoài kia bọn Tuyệt cung còn hăng đánh nhau quá xá nhưng không sao? Ta sẽ chu toàn.
Nói xong Vương bất lão thoát nhanh khỏi sảnh điện, hướng về phía trận chiến đang đánh nhau tơi bời.
Chiêu Hạ giờ đây mới loay hoay lo tìm phương cách để chôn cất Quận chúa Sa Ly cho được tử tiếng như lời căn dặn của Đông Bích.

Với sự tháo vát, khôn lanh, nàng đã hoàn tất phần nghĩa vụ một cách hoàn hảo.
Nàng lấy một mảnh đá gần đấy cắm vào đầu mộ và ghi rõ
"Quận chúa Sa Ly chi mộ".
Xong đâu đó nàng mới thở dài ngồi bên cạnh mộ tiếc thương cho một kiếp người đã ra đi...
Trong khi đó...
Vương bất lão sau khi nhận phần vụ của mình, lão liền băng người ra chỗ còn giáp chiến nhau dữ dội nhất.
Lão đứng nhìn quần hào gồm đầy đủ các đại môn phái cùng các bang phái nhất là Cái bang đang ác chiến với những cao thủ và môn đồ Tuyệt cung.
Vương bất lão đứng nhìn trận chiến rồi cất tiếng sang sảng :
- Tất cả hãy dừng tay lại!
Ông ta hét lên đôi ba lượt mới cảnh tỉnh được các cao thủ quần hào đôi bên.
Khi mọi người đã ngừng tay, Vương bất lão mới cất tiếng thật lớn nói với bọn Tuyệt cung :
- Hỡi những người của Tuyệt cung! Đến giờ này các ngươi không hy vọng gì sống sót vì Cung chủ của các ngươi đã bỏ các ngươi rồi, và Cung chủ phu nhân cũng đã tuyệt mạng. Những Động chủ, Điện chủ cũng đều tán mạng cả rồi thì giờ đây các ngươi chiến đấu để làm gì? Chiến đấu để hy sinh tánh mạng của các ngươi một cách vô ích như vậy thử hỏi điều ấy có lợi hay không?
Vương bất lão ngưng lại một chút như để mọi người lưu ý hơn rồi nói tiếp :
- Giờ đây, trước mặt các người đều là cao thủ của các đại môn phái cùng khách anh hùng cũng lo cho sự an nguy của võ lâm thì hỏi các người còn có hy vọng gì để tìm sinh lộ chăng?
Lão ngừng lại nhíu mày như suy nghĩ gì rồi nói :
- Nhưng ta... ta muốn các ngươi tự nghĩ trong giây lát và chúng tôi sẽ để cho các người một con đường thoát, đó là tự ý thoát lấy ra khỏi chỗ này và trở về con đường thiện để làm lại cuộc đời trong chốn hiền lương. Các ngươi cứ suy nghĩ và hành động theo sự suy tính của các ngươi!
Tất cả quần hào đều có lòng rộng lượng, nên nghe Vương bất lão tuyên bố như vậy, họ đều tán đồng và chờ đợi sự hành động của phe địch.
Một thoáng trôi qua, bỗng một lão già cao thủ của Tuyệt cung bước ra cất tiếng nói :
- Chúng tôi đại diện cho thủ hạ của Tuyệt cung và các môn đồ Động và Điện mới sát nhập xin có ý kiến là từ lâu chúng tôi đã đi theo một con đường sai lạc, chỉ nhằm tư thù, vị lợi cá nhân mà hôm nay được Vương đại hiệp mở lối chỉ đường nên tất cả chúng tôi đồng cảm ơn chư quần hùng đã rộng lượng. Chúng tôi nguyện sẽ tìm con đường sống tốt đẹp trong tương lai, đem tài

hèn năng mọn sẵn có để phục vụ lẽ phải.
Lão vừa nói xong là vứt ngay cây kiếm của lão đang cầm trong tay, tức thì những người khác của Tuyệt cung cũng vất bỏ khí giới trong tay theo lão.
Vương bất lão thấy vậy cười nói :
- Vậy thì hay lắm, những người rời khỏi nơi này hãy vào khai kho để chia một số bạc vàng mang về làm vốn sinh sống với phu thê, phụ mẫu cho trọn tình.
Hành loạt tiếng hô lên :
- Cảm tạ đại hiệp.
- Cảm tạ Vương đại hiệp.
Thấy sự xếp đặt mọi việc đã xong, quần hào cũng nhẹ người để lo chôn cất, săn sóc những môn đồ của các môn phái đã thương vong tại đây.
Khi mọi việc xong xuôi rồi, các đại diện các môn phái và quần hào định cáo từ lui gót thì Vương bất lão đã đề nghị :
- Hiện nay, cuộc chiến nơi này thì đã tạm xong, song có một cuộc chiến khác thật quan trọng vô vàn...
Có tiếng hỏi :
- Cuộc chiến nào vậy Vương đại hiệp?
Vừa lúc đó có tiếng chuông ngân.
Kinh... coong...
Mọi người đều quay nhìn về hướng có tiếng chuông vọng đến thì họ đều reo lên :
- Huyền Không đại sư!
Thật vậy, nhà sư này chính là Huyền Không đại sư, vừa mới đến ông đã nói ngay :
- Xin tiếp lời Vương bất lão để thông báo cùng chư vị quần hào là hiện giờ Bạch y thư sinh Nam Đông Bích thiếu hiệp đang cùng Võ Lâm tam tuyệt và Cung chủ Tuyệt cung đang tranh hùng để tranh dành sự an nguy cho võ lâm trong những ngày sắp đến.
Giữa lúc đó một bóng thiếu nữ lướt tới hỏi ngay đại sư :
- Thưa đại sư, có cả Võ Lâm tam tuyệt nữa hả?
Đại sư gật đầu niệm Phật hiệu rồi đáp :
- Bần tăng nói không sai.
- Vậy tôi phải lên trên đó.
Vương bất lão la lên :
- Ê! Ê! Chiêu muội, đợi đại ca với chứ?
Lão vừa gọi vừa dùng Thần Ảnh phi thân như tia chớp, xao xẹt phóng người theo gót Chiêu Hạ.
Có tiếng quần hào la lớn :
- Chúng tôi cũng xin đi hỗ trợ nữa.

Tiếng chuông của Huyền Không đại sư ngân lên hai tiếng "kinh coong" như trấn an quần hào rồi vị đại sư mới lên tiếng :
- Lòng hỗ trợ của chư vị thật muôn vàn cao quí song có một điều bần tăng muốn xin thưa với chư vị.
Lại có tiếng đáp :
- Xin đại sư cứ tự nhiên chỉ giáo cho.
- Nói điều chỉ giáo thì không dám, song bần tăng xin nói ra rằng nơi ác chiến đó là trên đỉnh núi tuyết cao chót của dãy Mã Long sơn này mà quanh năm suốt tháng đều có tuyết phủ mênh mông. Điều quan yếu nhất là muốn lên được trên đỉnh núi tuyét ấy không phải là việc dễ dàng như quí vị đã rõ.
Huyền Không đại sư ngưng lại một chốc rồi nói tiếp :
- Vì đỉnh núi quá cao, cao chưa từng có đỉnh núi nào cao hơn, hơn nữa đường lên được tận đỉnh núi thật là điều đáng ngại vì tứ bề của đỉnh núi đều là vách đá dốc thẳng đứng và rong nhớt bám trơn như mỡ. Chỉ những người nào có khinh công thượng thặng mới hy vọng lên tận nơi đó được.
Có tiếng quần hào xì xào :
- Như vậy, chúng ta hy vọng gì lên trên ấy được?
- Dùng khinh công thượng đỉnh thì trên giang hồ này được mấy ai?
Qua tiếng bàn tán của quần hào, Huyền Không đại sư lại tiếp :
- Hơn nữa, chúng ta lên trên ấy có giúp ích gì không hay chỉ là trở ngại cho cuộc chiến. Chính bần tăng cũng nhận rằng không đủ tài nghệ để so sánh với Võ Lâm tam tuyệt.
Nghe đại sư nói thế, tất cả quần hào đồng lượt "ồ" lên một tiếng và nói :
- Như vậy, kẻ nào chiến thắng trong trận ấy phải được tôn là Thiên hạ đệ nhất nhân vậy!
Có tiếng quần hào xôn xao :
- Đúng!
- Phải như thế rồi.
Có một vị Trưởng lão phái Không Động bước ra lớn tiếng hỏi :
- Ví dụ như người thắng cuộc là Cung chủ Tuyệt cung hay Độc Bách Trùng Cát Ô Man thì sao?
Huyền Không đại sư gật đầu đáp :
- Đó là điều bần tăng đã đề cập đến lúc nãy, và kiếp vận võ lâm sắp tới sẽ tùy nơi cuộc tranh tài ấy.
Quần hào lại bàn tán, xôn xao... và cuối cùng họ cử đại diện ở lại để biết kết quả cuộc tranh tài, còn bao nhiêu môn đồ của các môn phái lần lượt ra về trong sự mong chờ, hồi hộp.
Một cuộc tranh tài mà họ đang rỏi mắt chờ mong, bao lòng hồi hộp như chính họ là kẻ đang dự trận.
Kiếp vận võ lâm an nguy là do nơi kẻ thắng cuộc, do nơi kẻ khuấy động võ

lâm hay mang bình an cho mọi người.
Họ đang chờ đợi.
Họ đang lo lắng nơi đỉnh tuyết của dãy Mã Long sơn.
Cũng lo lắng như mọi người, một cô gái và một lão già đang thi triển Xạ Ảnh quang và Thần Ảnh Phi Thiên vượt muôn trùng dãy núi đá dựng trơn mỡ để tìm đường lên đỉnh núi tuyết.
Sau mấy giờ đồng hồ, hai người này đã lên được trên đỉnh núi tuyết, họ chính là Chiêu Hạ và Vương bất lão, hai kẻ đã mang trong người hai môn tuyệt kỹ khinh công trong thiên hạ võ lâm.
Trên đỉnh Mã Long sơn này là một vùng bằng phẳng thật rộng, không có một bóng cây, cọng cỏ nào cả mà chỉ một lớp tuyết dày trắng phau, phủ kín cả một vùng.
Chiêu Hạ và Vương bất lão vừa bước lên thì đã nghe Đông Bích quát hỏi :
- Lão Cung chủ Tuyệt cung Thác Kha Lợi ngươi còn nhớ mười tám năm về trước trên đỉnh Băng Sơn của dãy Trường Độc phong sơn ngươi chủ mưu hạ sát Song Hiệp Tiên Kiếm không?
Lão cung chủ quắc mắt sáng quắc cười ha hả :
- Nam Đông Bích, hôm nay ngươi định báo thù cho cha mẹ ngươi phải không?
Đông Bích mặt đầy sát khí gằn giọng :
- Điều đó là lẽ đương nhiên nhưng ta còn có một nhiệm vụ nữa là trả mối thù cho Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn lão tiền bối nữa kìa.
Lão cung chủ thoáng nét kinh ngạc hỏi :
- Ngươi biết lão quỷ ấy?
- Sao lại không?
- Vậy ngươi là gì của lão ta?
- Không là gì cả.
- Nhưng sao ngươi đòi trả thù?
- Vì lão tiền bối ấy nhờ ta.
- Nhờ ngươi?
- Không sai.
Lão cung chủ Tuyệt cung cất giọng cười ngạo mạn rồi nói :
- Tiểu tử, mi lớn gan thật.
- Tại sao ngươi nói thế?
- Vì tài sức của ngươi có đủ bảo vệ mạng sống của ngươi chưa mà hòng đi trả thù cho kẻ khác.
- Câm mồm! Ngươi hãy xem đây!
Chàng thủ bộ định tung chưởng tấn công thì hai bóng người lướt tới quát :
- Tiểu tử! Đừng hỗn láo, có Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân đây.
Thiên Thủ Bách Độc quay sang nói với Cung chủ Thác Kha Lợi :

- Thưa Cung chủ, thằng oắt con này để chúng tôi lo, Cung chủ khỏi bận tâm đến.
Nói xong lão quay sang ra hiệu cho Lạc Hồn phu nhân chuẩn bị xuất thủ.
Nhưng hai bóng người lao vút đến quát :
- Vợ chồng lão quỷ, đừng hí lộng nơi đây, sanh mạng các ngươi không cần phải nhọc sức Đông ca của ta.
Vương bất lão cũng thêm vào :
- Đúng, đúng lắm! Đông tiểu đệ, để đại ca ghẹo mụ già Lạc Hồn trông còn xinh ra phết này một phen cho vui.
Bỗng có tiếng gọi :
- Chiêu nhi, con cũng lên đây à?
Nàng quay nhìn về người cất tiếng đáp :
- Thưa phụ thân, vì Chiêu nhi nghe nói có phụ thân ở đây nên lên đấy chứ!
- Lên làm gì?
- Dạ... dạ để xem cho vui.
- Có gì đâu mà vui?
- Dạ có chứ!
- Có gì nào?
- Dạ, mấy khi Võ Lâm tam tuyệt đủ mặt như ngày nay, lại có thêm Cung chủ Tuyệt cung, Thiên Thủ Bách Độc, Lạc Hồn phu nhân, Vương bất lão, Nam Đông Bích và...
- Và Chiêu nhi nữa phải không?
Có tiếng Phật hiệu nổi lên :
- Mô phật! Chiêu huynh gặp con cứ hàn huyên mãi sao?
Chính vậy, phụ thân của Chiêu Hạ chính là Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, một trong Tam tuyệt đáp lời :
- Có gì xin huynh thứ cho.
Bây giờ lại có tiếng cười the thé và tiếng nói chát chúa :
- Ông Phật Nhất đạo này, hôm nay cũng không có người để phó hội như lời giao ước ngày trước phải không?
Nhất Đạo Cao Lâm Hồng, một trong Tam tuyệt cất tiếng sang sảng :
- Độc Bách Trùng Cát Ô Man, hôm nay tùy huynh định đoạt vậy.
Độc Bách Trùng Cát Ô Man cất giọng cười the thé đáp :
- Khỏi nói nhiều, ta và huynh trao đổi nhau vài trăm chiêu cho vui.
Nói vừa dứt là Cát Ô Man xuất chưởng tấn công ngay. Hai bên tức thì quay vùi trong trận chiến.
Một cuộc chiến chưa từng thấy bởi hai bên đều đã mang một chữ "tuyệt" thì tài nghệ phải kinh hồn rồi.
Trận chiến giữa "chánh" và "độc" phát khởi thì lập tức Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân cũng vung chưởng tấn công.

Chiêu Hạ lập tức vung ngọc chưởng chận Thiên Thủ Bách Độc và Vương bất lão đánh với Lạc Hồn phu nhân.
Vừa đánh vừa nghe Vương bất lão la lên :
- Ôi! Ôi! Phu nhân ôi! Nương tay chứ ai lại dứt tình sao mà nặng đòn quá vậy.
Rồi nghe Lạc Hồn phu nhân quát ầm lên :
- Lão quỉ, ngươi đừng ỷ vào Thần Ảnh mà mất mạng đấy nhé!
- Ôi! Phu nhân lại đánh theo Thiếu lâm phái rồi.
Và nghe lão ta tiếp :
- Đó, sao lại đổi qua Không Động phái, cả Điểm Thương nữa, chà chà phu nhân lắm công nghiên cứu quá nhỉ, như thế này thì Vương bất lão ta phải khổ rồi.
Trong khi đó thì Thiên Thủ Bách Độc không một lời nào, cứ âm thầm tấn công những đòn sát thủ, những chưởng pháp kỳ dị gồm nhiều môn phái nên đã làm cho Chiêu Hạ phải bối rối không ít.
Về phía Đông Bích và Cung chủ Tuyệt cung thì sự ác đấu thật là kinh hồn vì một bên là Cung chủ Tuyệt cung, con người mang nhiều tham vọng với một thân đã luyện được Bí kíp toàn thư nên mọi chưởng quyền, cước pháp đều cao siêu tột đỉnh. Đòn nào tung ra cũng là sát chiêu cả. Còn một bên là mang thù hận trong máu huyết nên đòn trả đòn đánh cũng đều hiểm nguy cho địch thủ.
Riêng chỉ có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ là như kẻ ngoại cuộc.
Ông ta như khách bàng quang ngắm cảnh, bình thản đến độ không ai có thể ngờ được.
Cuộc chiến cứ tiếp diễn có cả trăm chiêu nhưng chưa có một cặp nào suy chuyển.
Hai trăm chiêu.
Ba trăm chiêu.
Bỗng có tiếng Vương bất lão kêu "hự" một tiếng, thân hình lảo đảo lùi ra xa hơn sáu bước dài, máu trong miệng vọt ra một búng đỏ mặt tuyết.
Trong khi đó thì Lạc Hồn phu nhân bay người tới vung chưởng giáng vào Vương bất lão.
Bùng!
Chưởng phong chạm nhau, tuyết lở bay tung. Lạc Hồn phu nhân lảo đảo thối lui, trong khi đó Vương bất lão đã được Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ đỡ lên :
Lạc Hồn phu nhân quát :
- Cuồng Sĩ, ta sẽ cho ngươi nếm tài Lạc Hồn này.
Vừa dứt lời, bà ta tung chưởng đánh vào Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ.
Cũng ngay lúc đó, Thiên Thủ Bách Độc đã tống một chưởng thật khủng khiếp đẩy Chiêu Hạ bay về phía Đông Bích, trong khi Chiêu Hạ chưa giữ lại

thăng bằng thì bóng chưởng chập chùng phủ tới.
Trước tình trạng quá nhuy, Đông Bích liền sử dụng Thần Ảnh Phi Thiên bay vút lên cao để thoát ra khỏi vòng chiến đấu với lão Cung chủ, đồng thời từ trên cao chàng cử chưởng đánh bổ xuống Thiên Thủ Bách Độc làm lão ta phải đổi hướng quay lại chống đỡ Đông Bích và vì thế Chiêu Hạ mới thoát nạn. Nhưng vì Đông Bích từ trên cao vung chưởng đánh xuống nên thế chưởng yếu đi rất nhiều và vì thế sau lúc chưởng phong chạm nhau, Đông Bích bị đẩy dội lên trên không, tuy nhiên nhờ chàng đã biết trước sự việc nên nương theo chưởng kình thoát luôn ra ngoài.
Cũng vì thế mà Chiêu Hạ lại bị bỏ lại bên trong nên không chậm trễ, Cung chủ liền vung chưởng chụp vào nàng.
Thế nguy này chưa giải thì thế nguy khác lại tới, nhưng may mắn sao Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ lúc nào cũng quan tâm đến ái nữ nên thấy vậy liền sử dụng Xạ Ảnh quang xẹt đến đỡ ngay thế chưởng của Cung chủ Tuyệt cung.
Bùng!
Cả hai đều lùi lại ba bước, nhìn nhau sửng sốt.
Một bên là trong Võ Lâm tam tuyệt, một bên là đã luyện được Bí kíp toàn thư, mới chạm nhau một chưởng mà đã nhìn lực lượng đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.
Được rảnh tay trong giây lát và vì bị thương rất nhẹ nên Chiêu Hạ và Vương bất lão cùng liên tay tấn công ngay Lạc Hồn phu nhân trong khi đó Đông Bích đã đánh chận Thiên Thủ Bách Độc.
Cuộc chiến giờ đây đã lôi cuốn mọi người hiện diện vào trận đấu.
Chiêu Hạ và Vương bất lão liên tay tấn công Lạc Hồn phu nhân nên đã bắt đầu lấy lại bình tĩnh để đưa cuộc chiến đi dần vào khủng khiếp.
Riêng Thiên Thủ Bách Độc thấy Lạc Hồn phu nhân bị vây công nên quá tức giận liền sử dụng thay đổi qua nhiều võ công của các môn phái cốt để làm cho Đông Bích lúng túng trước lối xuất thủ kỳ diệu.
Nhưng vỏ quít dày gặp móng tay nhọn. Những võ công của môn phái nào Thiên Thủ Bách Độc sử dụng được thì Đông Bích cũng điều biết qua nhờ thời gian cùng ở với vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc ở cung điện trong lòng đất.
Nhưng Đông Bích vì được kỳ duyên nên học được những nhược điểm võ công của mỗi môn phái nên đã chận đứng mọi sự tấn công của Thiên Thủ Bách Độc một cách dễ dàng. Những điều mà Bá Nhược Du Kiến Anh ghi chép lại giờ đây đang sống dậy trong ý thức của Đông Bích.
Đã qua hơn mấy trăm hiệp rồi mà chưa bên nào đạt được thắng bại nên lúc này Thiên Thủ Bách Độc quá sức u uất. Lão ta liền sử dụng đến chất độc và độc trùng.
Trong khi hai bên chạm chưởng là lão ta nhân cơ hội phóng chất độc và thả

độc trùng xâm nhập vào Đông Bích song Đông Bích biết thân mình chàng đã được miễn nhiễm chất độc hoàn toàn nên chàng vẫn bình thản.
Thiên Thủ Bách Độc tức quá hét :
- Tiểu tử hãy nộp mạng đây.
Tức thì lão rút phắt một chiếc phất trần mang tuyệt chiêu trong Thập nhị chiêu hồn thức mà nhờ kinh nghiệm suốt cuộc đời khuấy động giang hồ của lão mới sáng tạo ra.
Chiếc phất trần như bóng lưới bủa giăng, như sóng bạc lấp lánh.
Đông Bích thấy thế thầm nhủ :
- Thật nguy hiểm, chiếc phất trần này quá sức hung hãn.
Chàng lập tức rút chiếc quạt ra mang tuyệt chiêu để đối phó.
Cuộc đấu đi dần vào nguy hiểm.
Chỉ thấy bóng người quay tít, chớp nhoáng chập chùng.
Bỗng nghe Thiên Thủ Bách Độc hét :
- Thập nhị chiêu hồn thức đây, hãy đỡ.
Chiếc phất trần cũng như muôn ngàn cái phất trần từ bốn phương tám hướng phủ đến với tốc độ nhanh vô cùng. Đông Bích liền ngưng tụ tinh thần, đột nhiên hét lên một tiếng, chiếc quạt quây luôn mấy vòng tròn tạo nên những âm thanh :
Phựt! Phựt! Phựt!
Tiếng kêu thoát ra thì muôn ngàn sợi dây trong phất trần tung bay lả tả.
Cũng trong lúc đó có tiếng kêu biết thảm rống lên :
- Á...
Thân hình Thiên Thủ Bách Độc bắn vọt ra, tay mặt ôm lấy vai trái, máu chảy đầm đề vì đã cụt hẳn cánh tay đã bị chiếc quạt của Đông Bích tiện mất.
Không để lỡ dịp, lập tức Đông Bích chớp người đến và chiếc quạt đã bung hai lưỡi kiếm phóng luôn vào tim của Thiên Thủ Bách Độc.
- Á! Á! Á!
Tiếng la thất thanh của Thiên Thủ Bách Độc vang giữa đỉnh tuyết nghe lồng lộng.
Cũng vì tiếng la này làm cho Lạc Hồn phu nhân thất kinh và vì vậy đã lơ đểnh nên ngọn nhuyễn kiếm của Chiêu Hạ đã xớt ngọt đứt ngay một nửa thân người bà ta.
Máu đào trào ướt cả mặt tuyết.
La phu nhân lảo đảo ngã nhào lên xác của Thiên Thủ Bách Độc, bà ta thều thào :
- Phu quân...
Thế là hai người dắt tay nhau qua bên kia thế giới, chấm dứt hai cuộc đời khuấy động giang hồ, gieo bao nhiêu tang tóc cho giới võ lâm.
Tình trạng bi thảm đó đã làm cho Đông Bích, Chiêu Hạ và Vương bất lão

bàng hoàng sửng sốt thì bỗng nghe một tiếng "hự" thật lớn lọt đến tai ba người.
Họ quay lại thì thấy Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ phun ra một búng máu thật lớn, bị trọng thương trầm trọng đang ngồi xuống mặt tuyết.
Trong khi đó Cung chủ Tuyệt cung cất tiếng cười đắc thắng :
- Hà! Hà! Hà! Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, ngươi đã nếm Đoạn Hồn chưởng của Cung chủ Tuyệt cung rồi chứ?
Lão cất tiếng cười đắc chí rồi từ từ tiến tới.
Nhưng Đông Bích đã nhoáng lên đứng trước mặt lão ta như thiên thần căm giận.
Chàng hét :
- Thác Kha Lợi, ngươi sẽ lãnh cái chết!
Lão cung chủ vẫn điềm nhiên mắng :
- Tiểu tử! Giờ đến phiên ngươi nộp mạng phải không?
Lời vừa dứt là bóng chưởng đã tung ra triền miên bất tận.
Mới ra chiêu mà lão ta đã sử dụng toàn tuyệt chiêu quyết sát nên Đông Bích hỏi :
- Thác Kha Lợi, đây là những tuyệt chiêu ngươi học được trong Bí kíp toàn thư phải không?
- Đúng! Bí kíp toàn thư ta đang giữ trong mình đây, ngươi có thích xem thì hãy xuống Diêm vương ta gởi theo cho xem.
- Đừng khoát lác! Ngươi hãy đem hết công phu ra định cao thấp.
- Cuồng Sĩ mà còn thất bại bởi Đoạn Hồn chưởng của ta thì ngươi làm gì mà hy vọng, hãy cầu nguyện đi.
- Thác Kha Lợi, chính chưởng pháp này ngươi đã sử dụng để hại sư phụ ngươi là Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn có phải không?
Lão ta cất tiếng cười gằn :
- Đúng vậy, và Thiên hạ đệ nhất nhân chính là ta!
- Ngươi khoát lác quá!
- Được! Tiểu tử hãy xem đây!
Tức thì muôn ngàn bóng chưởng chập chùng và Đông Bích lập tức buông chưởng phản kích ngay.
Bí kíp toàn thư thật là một kho tàng của võ lâm vì nó ghi chép lại những tuyệt chiêu của các thế võ trên giang hồ để cấu tạo ra một pho võ công độc đáo khôn lường. Nhờ thế mà lão Cung chủ đã chiếm được thượng phong, đưa Đông Bích vào muôn ngàn nguy hiểm.
Sự hận thù như đến với Đông Bích làm chàng bất chợt trong cái nguy cơ tìm ra cái lẽ kết hợp võ công mà chàng đã biết từ trước một cách liên tục, uyển chuyển và cũng từ ý thức đó, Đông Bích cứ sử dụng cùng chiêu thế của đối phương để khắc chế đối phương.

Lão cung Chủ thật không ngờ chàng thiếu niên này lại có một nội công kỳ diệu và vô biên như vậy nên lão tức giận hét lên :
- Đoạn Hồn chưởng đây, hãy đỡ.
Ngày Đông Bích gặp Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn, lão đã dặn dò trước khi truyền cho chàng pho chưởng pháp Âm Dương Thiên Toàn chưởng là Đoạn Hồn chưởng chỉ có Âm Dương Thiên Toàn chưởng là khắc chế được thôi.
Vì vậy nghe lão Cung chủ sử sụng Đoạn Hồn chưởng thì Đông Bích lập tức sử dụng ngay Âm Dương Thiên Toàn chưởng với ba chiêu thế.
Chiêu thứ nhất được tung ra...
Ầm...
Sức nóng kinh hồn làm băng tuyết rã tan thành nước chảy xuống triền núi.
Chiêu thứ hai được xuất thủ...
Bùng!
Bao nhiêu nước vừa chảy đều đóng băng lại như cũ.
Đông Bích thối lui ba bước, khóe mê máu rỉ thành một giòng nhỏ.
Còn lão Cung chủ bị lùi lại năm bước cày sâu dưới lớp tuyết.
Lão ta căm giận ngập trời hét lớn :
- Ta lấy mạng ngươi.
Bóng chưởng chập chùng như bài sơn đảo hải vì lão sử dụng với toàn bộ công lực của lão.
Thấy hai chiêu đầu cũng chưa sát hại được địch thủ nên thấy bóng chưởng của địch thủ tung ra, Đông Bích liền mang hết công lực với mười hai thành công lực tung ra chiêu thức cuối cùng để phản kích với địch.
Bùng!... Bùng!... Rầm!...
Chưởng phong như cơn bão tố hãi hùng, cuốn tuyết tung bay đổ xuống ngàn trượng. Nhưng trong vùng tuyết đổ này có tiếng la :
- Á! Á! Á!...
Tiếng la tắt ngủm dần trong hoang vắng.
Khi nhìn lại đấu trường thì không còn thấy bóng hình lão Cung chủ Tuyệt cung Thác Kha Lợi đâu cả.
Đông Bích khấn thầm :
- Cầu mong phụ thân được mãn nguyện vì con đã trả xong mối gia thù và Bí kíp toàn thư cũng trở về với cát bụi.
Đông Bích đưa tay quẹt giòng máu nơi khóe miệng thì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ cũng đã đứng lên vì nhờ Chiêu Hạ và Vương bất lão tiếp lực chữa thương nên mau chóng bình phục.
Đông Bích đi nhanh về góc bãi tuyết ở phía đằng xa nơi mà Nhất Đạo và Độc Bách Trùng Cát Ô Man đang nắm tay ngồi đối diện nhau, miệng cười toe toét.

Nhưng khi đến gần, Đông Bích chợt la lớn :
- Trời ơi! Chết cả rồi.
Thật vậy, khi mọi người chạy đến thì mới biết là cả hai vì đấu nội lực và cùng kiệt sức nên cùng chết trong tư thế đang ngồi mà miệng vẫn cười.
Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ bồng Nhất Đạo Cao Lâm Hồng trong tay than :
- Sau năm mươi năm Võ Lâm tam tuyệt không còn nữa mà kiếp vận võ lâm lại được bình an nhờ Thiên hạ đệ nhất nhân Bạch y thư sinh Nam Đông Bích.
Lão cất tiếng cười.
Tiếng cười vang tận trời xanh. Tiếng cười như ai oán rồi như mãn nguyện.
Bỗng Chiêu Hạ gọi :
- Phụ thân...
Tiếng cười bỗng im bặt, đôi mắt trìu mến chứa đầy tình phụ tử của Cuồng Sĩ nhìn nàng hỏi :
- Chiêu nhi, con gọi gì?
- Thưa phụ thân, nhân đây con xin giới thiệu với phụ thân đây là... Đông... Nam Đông Bích... người...
- Người gì?
Nàng e thẹn ấp úng :
- Người mà con đã thưa với phụ thân đó.
Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ cất tiếng cười sảng khoái rồi quay sang nói với Đông Bích :
- Nam Đông Bích con của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ phu nhân đều là chỗ quen biết với nhau cả. Giờ đây ta giao Chiêu nhi cho con, con nghĩ sao?
Đông Bích mừng thầm, hớn hở đáp :
- Cháu, ơ... Con xin ra mắt nhạc phụ.
Đông Bích vừa thi lễ xong thì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ liền ôm lấy xác Nhất Đạo chạy xuống triền núi nói vọng lại :
- Ta đưa người huynh đệ an nghỉ rồi sẽ thăm chúng bay sau.
Giọng Cuồng Sĩ còn vang thêm :
- Xin thất lễ Vương huynh nhé!
Ba người nhìn Cuồng Sĩ ôm Nhất Đạo Cao Lâm Hồng lao đi cho đến khi khuất bóng mới thôi.
Đông Bích cầm tay Chiêu Hạ quay sang nói với Vương bất lão :
- Đại ca, từ giờ phút này đại ca phải cùng tiểu đệ và tiểu muội vui buồn có nhau nghe.
Vương bất lão lắc đầu quầy quậy :
- Không không! Đại ca sợ làm phiền tiểu đệ và tiểu muội lắm.
Chiêu Hạ chận lời :

- Đông ca à! Tiểu muội thấy Tuyệt cung này từ phong cảnh đến lối kiến trúc thật công phu, nếu chúng ta phá thì uổng quá, chi bằng chúng ta về đó ở thì hay hơn.
Đông Bích gật đầu :
- Đồng ý ngay.
Thế là Đông Bích một bên, Chiêu Hạ một bên lôi Vương bất lão vừa đi vừa nói :
- Đại ca, phải ở với tụi tiểu đệ nghe.
Tiếng cười của ba người vang lên thật hồn nhiên, vui vẻ...
Đông Bích nhắn tin về cho mẹ chàng hay là gia thù đã trả xong.

HẾT

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA